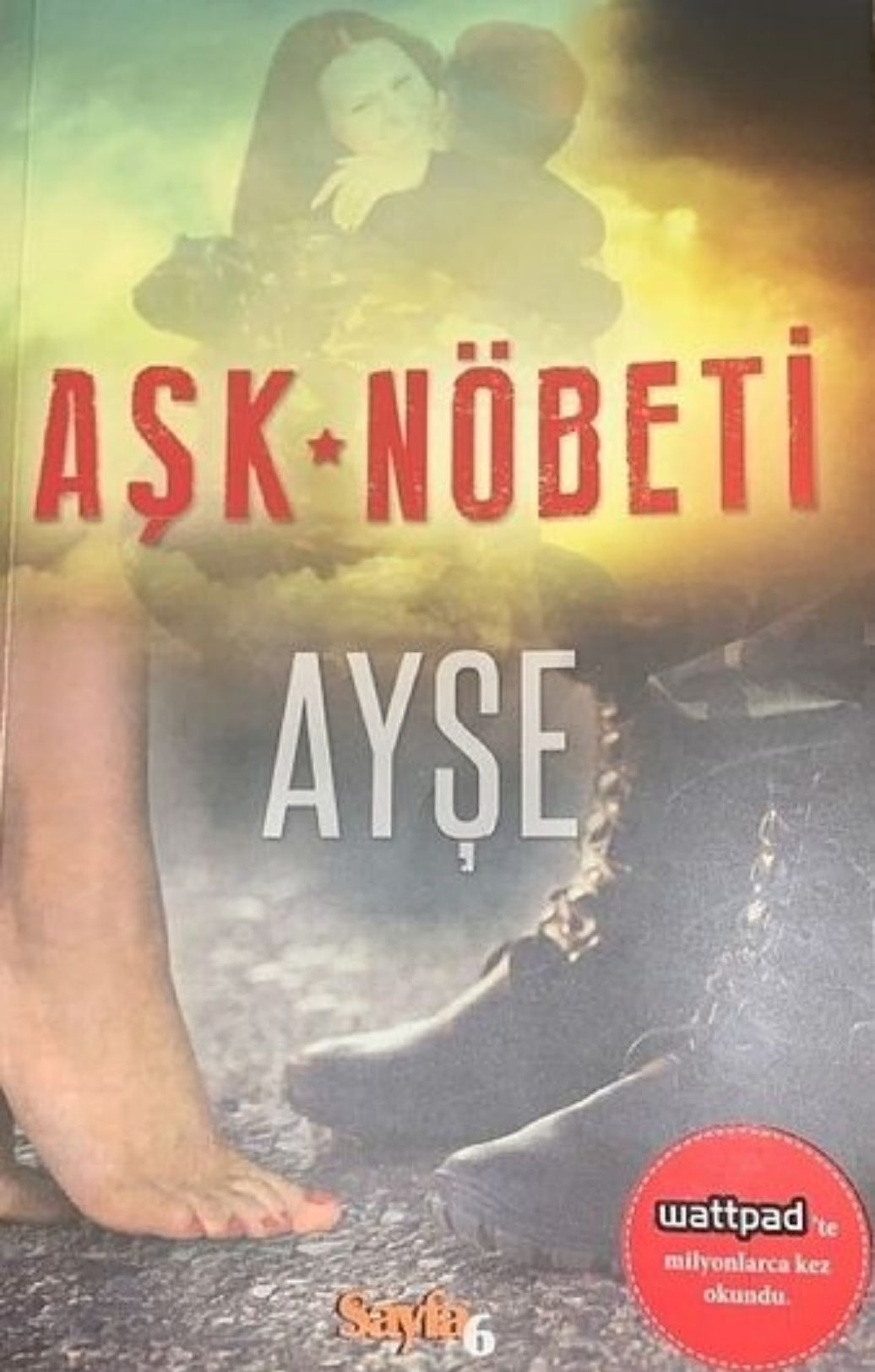

AŞK NÖBETİ
AYŞE
wattpad'te milyonlarca kez okundu.
Sayfa 6

Zorla evlendirilecekken özgürlüğe kaçan bir kız, kendisini hayatının en tutkulu çatışmasının ortasında bulursa, bu yakıcı savaştan sağ çıkabilir mi?

19 yaşındaki tecrübesiz kasaba kızı Alin, Özel Kuvvetler mensubu abisinin can dostu Yüzbaşı Ulaş'a kafayı takarken ne düşünüyordu acaba? Bir kere adam bordo bereliydi, ayrıca iflah olmaz bir çapkındı ve Alin'den en az on yaş büyüktü. Üstelik emanet saydığı bu çilli bücürü kesinlikle ama kesinlikle istemiyordu. Ne var ki, bu fazla yakışıklı ve cesur asker bir konuda yanılıyordu; çatışmadan da, teröristten de, ölümden de korkmayabilirdi ama Alin denilen ateş parçasından korksa iyi olacaktı.

Sayfa6

9 789751 038964

info@sayfa6.com
www.sayfa6.com

/Sayfa6Yayinevi
/sayfa_6
/sayfa6
Online alışveriş: www.fobiler.com

AYŞE

Aşk Nöbeti

AYŞE

Aşk Nöbeti

SAVAŞMA SEVİŞ SERİSİ 1. KİTAP

Roman

Sayfa6

Sayfa6 Yayın No: ???

AŞK NÖBETİ
Ayşe

© 2016, Sayfa6

Bu kitabın her türlü yayın hakları Fikir ve Sanat Eserleri Yasası gereğince İnkılâp Kitabevi'ne aittir. Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının izni alınmaksızın, hiçbir şekilde kopyalanamaz, çoğaltılamaz, yayımlanamaz ve dağıtılamaz.

Yayıncı ve Matbaa Sertifika No: 10614

Genel yayın yönetmeni: Ahmet Bozkurt
Editör: Burcu Bilir Agalar
Düzelti: Çetin Şan
Kapak tasarım: ???
Sayfa tasarım: Derya Balcı

16 17 18 19 7 6 5 4 3 2 1

ISBN: 978-975-10-????
İstanbul, 2016

Baskı ve Cilt
İnkılâp Kitabevi Yayın Sanayi ve Ticaret AŞ
Çobançeşme Mah. Sanayi Cad. Altay Sk. No. 8
34196 Yenibosna – İstanbul
Tel : (0212) 496 11 11 (Pbx)
Faks : (0212) 496 11 12
e-posta: editor@sayfa6.com

Sayfa6 Yayınları, İnkılâp Kitabevi Yay. San. Tic. AŞ'nin tescilli markasıdır.
Çobançeşme Mah. Sanayi Cad. Altay Sk. No. 8 Yenibosna – İstanbul

MANDOLİN www.mandolin.com.tr
İNKILÂP www.inkilap.com
Sayfa6 www.sayfa6.com

Hasat, Tim Davis

Ayşe

İlk aşk mektubunu, 9 yaşındayken anneannesinin bir arkadaşı için dul bir cumhurbaşkanına yazdı. O günden beri, birilerinin aşkını birilerine anlatıp duruyor.

Hiçbir hayatın sıradan olmadığına inanıyor ve müthiş insanlarla tanıştırıp çok eğlenceli maceralar yaşattığı için kendisininkine minnettar.

En sevdiği söz "Kader cesurlara güler", en sevdiği adam kocası, en sevdiği an uyurken oğlunu seyrettiği an.

En sevdiğim kahramanıma, kocama...

ALİN

Pencereyi açıp önce çantamı aşağıya attım. Kulübesinde uyuyan Karabaş'ın yere düşen çantanın sesiyle kulaklarının dikilmesine aldırmadım. Pencereye çıkıp ayağımı odamın önündeki erik ağacının kalın dalına bastım.

Çocukluğumun her baharında, uyanır uyanmaz tırmanıp erik yediğim bu ağacı, şimdi evimden kaçmak için kullanıyordum. Gözlerim bir dolacak oldu, hemen kendimi tuttum. Şimdi ağlaklığın sırası değildi. Madem babam bana verdiği sözü tutmamıştı, madem sınavda aldığım yüksek puana rağmen, beni okutmayı değil o manyakla evlendirmeyi seçiyordu, artık yüzümü bir daha göremeyecekti.

Ellerimin ve bacaklarımın çizilmesini göze alarak, yere düşmeyi gözüme kestirebilecek kadar ağaçtan aşağı kaydıktan sonra yere atladım. İşte olmuştu.

Karabaş'ın şaşkın bakışları arasında çantamı sırtıma taktım ve koşmaya başladım. Gece on ikide kalkan İstanbul otobüsüne yetişmeliydim.

Koşarken, hayatımın son iki ayda nasıl değiştiğini düşünüyordum. İki ay önce, annem ölmüş ve beni kimsesiz bırakmıştı. Yani hemen hemen kimsesiz. Babam ve abim dışında.

Babamı saymıyordum. O hiçbir zaman benim "kimsem" olmamıştı. Gündüzleri işe, geceleri meyhaneye giden bir adamdı ve babamı hemen hemen hiç görmezdim. Annem, ölümünden birkaç gün önce, bana bir söz vermesi için babama ısrar etmişti. Ne olursa olsun benim okumamı sağlayacaktı. Babam da hiç itiraz etmeden söz vermişti. Sanırım söz vermesinde bitirmiş olduğu bir büyüğün de etkisi vardı. Benden rakısı için buz istemeden bir cümle önce "Tamam, elbette, söz, okutucam Alin'i," deyivermişti.

Alihan abimiyse, dokuz yaşımdan beri ilk kez annemin cenazesinde görmüştüm. Cenaze mezara konulmak üzereyken, üzerinde askeri üniformayla gelmiş, annem toprağa verildikten sonra mezarının başında birkaç dakika dikilmiş, sonra gelip bana sarılmıştı.

Benim kokumu beynine kazımak ister gibi içine çekerken, elime bir kâğıt sıkıştırmış ve fısıldamıştı: "Kimse görmeden cebine koy. Bir gün bana ihtiyacın olursa mutlaka ara."

Sonra hızla dönüp babamın yüzüne hiç bakmadan geldiği askeri araca binmiş ve dönüp gitmişti. O gittikten sonra bir köşeye çekilip kâğıdı açtığımda, üzerinde sadece abimin ismini ve numarasını görmüştüm.

Abimi ilk defa o gece aramıştım. On altı yaşımdan beri beni kafaya takmış olan belediye başkanının manyak oğlu Vedat'ın ailesiyle beni istemeye geldiği ve babamın da sözünü unutarak beni verdiği gece.

Ama telefon mesaja düşmüştü. O gün de, ondan sonraki beş hafta boyunca da. Her arayışımda, telefon operatörü aradığım numaraya şu anda ulaşılamadığını söylüyor ve sinyal sesinden sonra mesaj bırakmamı öneriyordu.

Birkaç kere, "Abi, ben Alin. Beni arar mısın?" gibi kısa mesajlar bırakmış, ama durumumdan söz etmemiştim. İnsan on senedir görmediği abisine, "Abi babam beni istemediğim biriyle evlendiriyor, lütfen ona söyler misin, evlendirmesin," diyemiyordu haliyle. Her seferinde, onun beni arayacağını umut ederek telefonu kapatıyor ve durumumdan konuşmamız sırasında bahsetmeyi planlıyordum.

Otobüsün kalkmasına beş dakika kala, koşarak kasabanın küçük otogarına ulaştığımda, telefonumu kapatmadan önce abimi bir kez daha aramak istedim. Yine telefon operatörü o sinir bozucu sesiyle mesaj bırakmamı emretti. Yarım saattir koştuğum için nefes nefese kalmıştım. Nefesimi düzenlemeye çalışarak, "Abi ben evden kaçtım," dedim bu kez. "Birazdan İstanbul'a gidiyorum ve orada ne halt edeceğimi bilmiyorum. Beni ara bence."

Telefonumu kapatıp otobüse bindim ve yolculuğum başlarken cesur olmaya çalıştım. Cebimde yüz lira vardı ve abimin şu aralar Türkiye'nin hangi şehrinde oturduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. İstanbul'u seçmiştim, çünkü kısmetse Boğaziçi Psikoloji'de okuyacaktım. Ama tercihlerimi yapmak için üç günüm kalmıştı ve o yirmi milyonluk şehirde bir Allah'ın kulunu bile tanımıyordum. Açıkça anlaşıldığı gibi elimde olan tek şey gözü kara cesaretimdi ve bunu korusam iyi olacaktı.

Rüyamda, otobüsten iner inmez karşılaştığım Acun'un, "Evladım, madem okumaya gelmişsin, gel ben seni evlat edineyim. Karımla ben hep senin gibi bir kızımız olsun istemiştik," dediğini görüyordum ki uyandım. Boğaz Köprüsü'nden geçiyorduk ve bilinçaltımın durumu içler acısıydı. Otobüsten iner inmez Acun tarafından evlat edilme rüyasını görmek nasıl bir şeydi ya?

Sabahın beşinde İstanbul çok boş, boğaz çok güzel görünüyordu. Cebimdeki yüz lirayla boğaz kıyısındaki bir restoranda yapacağım kahvaltının hayalini kurarken, otobüs Esenler Otogarı'na girdi. İner inmez

bir simit almayı planlayıp saçma sapan hayaller kurmamak konusunda kendimi azarlayarak sırt çantamı aldım ve otobüsten indim.

İndiğim ve başımı kaldırıp karşıya baktığım an, zaman yavaşladı. Hava aydınlandı. Gökyüzü parıldadı. Ortalığı kavurucu bir sıcak kapladı. Çünkü hayatımda gördüğüm en yakışıklı yaratık bana doğru geliyordu.

Hayır, niye sana gelsindi ki Alin? Tamam, yarı tanrı arkadaş otobüse doğru yürüyordu, ama niye sana gelsindi yani? Bu boğazda kahvaltı etmekten, hatta Acun tarafından evlat edinilmekten daha imkânsız bir şeydi.

Sonra yarı tanrı karşımda durup bir şeyler söyledi. Kulaklarım uğuldadığı ve beynim bu arkadaşın benimle konuşacağına ihtimal vermediği için algılayamadım. Neden sonra, "hı?" diyebildim.

Kaşlarını çatarak tekrarladı: "Alin Tunalı sen misin?"

Ses tellerim kuruyan boğazımda titreşemedikleri için sesim çıkmadı. Sadece başımı sallayabildim.

Hiç gülümsemeden elini uzattı.

"Ben Ulaş. Abinin arkadaşıyım."

Aman Tanrım! Bu Acun'dan bile iyiydi!

ULAŞ

Gecenin üçünde telefonum çaldığında gelmek üzereydim. Attığı çığlıklara ve kayan gözlerine bakılırsa Merve de aynı durumdaydı. Haliyle, telefonu umursamadım ve git gellerimi hızlandırdım.

Son ve bitirici hamleyi yapmak için kendimi geri çektiğimde, gözüm yastığımın hemen yanında duran ve hâlâ çalmakta olan telefonumun ekranına takıldı; ekranda yazan ismi gördüğüm an durdum.

Saniyeler içinde telefonla beraber odadan çıkmıştım. Arkamda bıraktığım Simge'nin itirazlarını çok umursamamıştım, ama kasıklarım ciddi şekilde ağrıyordu.

"Söyleyecek iyi bir şeyin olsa iyi olur," diyerek açtım, haftalardır konuşmadığım arkadaşımın telefonunu.

"İyi değil," dedi Alihan.

Odanın kapısını kapatarak sesimi kıstım. "Operasyon ters mi gitti?"

Derin bir nefes aldı.

"Operasyon iyi gidiyor. Birkaç hafta daha sürecek, ama problem yok. Mesele başka."

Başka ne mesele olabilirdi ki? Bunu Alihan'a da sordum.

Bir kez daha içini çekti ve "Kız kardeşim evden kaçmış. Sabah beş gibi İstanbul'da olacak. Onu bulmalı ve eve getirmelisin," dedi.

"Bir de anamın nikâhını isteseydin be komutanım," dedim homurdanarak.

İkimiz de yüzbaşıydık, ama Alihan benden kıdemliydi. İstanbul'da olduğumuz zamanlarda kalmak için birlikte ev tutmuştuk seneler önce. Genellikle ikimiz de doğuda operasyonda olduğumuz ya da birimiz İstanbul'da olsak bile, diğerimiz bir dağda terörist peşinde koştuğu için, iki ayrı eve ihtiyaç yok, diye düşünmüştük.

İkimiz de başka biriyle yaşayabilecek adamlar değildik aslında. Ama nadiren İstanbul'da olduğumuz için, bugüne kadar pek de karşılaşmadan paylaşmıştık aynı evi. Dostluğumuz ev arkadaşlığına dayanmıyordu yani. Ondan çok daha fazlası vardı, biz silah arkadaşıydık. Sayısız çatışmada beraber savaşmış, birbirimizin hayatını sayısız kez kurtarmıştık.

"En son Yüksekova'da kıçını kurtardığımı hatırla ve itiraz etme," dedi

Alihan. "Zaten birkaç hafta göz kulak olacaksın. Sonra ben İstanbul'a gelince, bir çare düşünürüm."

Yüksekova kartını öne sürdüğüne göre bu meseleyi gerçekten dert ediyor demekti. Mutlaka başka çareleri düşünmüş ve işin içinden çıkamayınca beni aramıştı. O yüzden itiraz etmeden içimi çekip, "Uçak mı otobüs mü, tren mi, saat kaçta, nerde?" diye sordum.

"Telefonuma on bir civarı mesaj bırakmış, birazdan otobüse biniyorum, demiş. Burhaniye İstanbul altı altı buçuk saat sürüyor. Hangi terminalde iner bilmiyorum," dedi.

"Tamam, Esenler'e kendim gider, Ataşehir'e de Volkan'ı gönderirim," dedim. "Yalnız bir resme ihtiyacım olacak."

"Iıı, o yok işte," dedi Alihan.

"Nasıl yok?" dedim.

"Olum kızı on senedir ilk defa annemin cenazesinde gördüm işte, resmini mi isteseydim?" diye gürledi. Aha ince konular.

Alihan bu meseleden bahsetmeyi hiç sevmezdi, bir ailesinin olduğunu bile dostluğumuzun beşinci yılında öğrenmiştim. O yüzden hiç üstelemeden alttan aldım.

"Tamam abi, tarif et," dedim.

"Alin, on dokuz yaşında," dedi. "Ufak tefek bir kız. Boyu en fazla 1.60'tır. Kahverengi saçlı, yeşil gözlü ve çilleri var."

"Anlaşıldı merkez," dedim. "Çilli bir bücürü arıyoruz. Kapat da Volkan'ı dikeyim ayağa."

Alihan genzini temizledi, biraz rahatsız bir sesle, "Iı, Ulaş diyorum ki Volkan'ı göndermesen?" dedi. "Alin... Biraz güzel de... Yani çok güzel."

Ben bir kahkaha atınca homurdandı.

"Ne gülüyorsun oğlum? Sana güvenimiz tam da, bacımızı Volkan gibi bir ite emanet edecek halimiz yok herhalde."

"Tamam abi, Serdar'ı gönderirim," dedim.

Rahatlamış sesiyle "Hah Serdar olur, evli piç," dedi.

Biraz dalga geçmek için "İstersen bende değil, Serdarlarda kalsın, Hale onu ordudan bile korur," dedim.

"Yok olum," diye güldü. "Sen kardeşimi Hale'den bile iyi korursun." Sonra ciddileşerek ekledi. "Evden kaçtığına göre başında bir işler olabilir. Ben onunla konuşup öğreninceye kadar dikkatli ol."

Ertesi gün ilk fırsatta arayacağını söyleyen Alihan'ın yüklediği sorumluluğun ağırlığıyla omuzlarım biraz çökerek kapattım telefonu. Öncelikle şu içerdeki Cemre'yi göndermem gerekiyordu.

Odaya girdiğimde, hâlâ giyinmemiş, yarım bıraktığım işi bitirmemi bekleyen kıza elbisesini uzattım.

"Kusura bakma Tuğçe, çıkmam lazım."

Yüzü asıldı. "Benim adım Tuğçe değil!"

Dudaklarımı ısırarak "Pardon Cemre," dedim.

Yüzündeki ifadeye bakılırsa yine tutturamamıştım. "Merve? Iıh. Simge?"

Sinirle çantasını alıp gitti. Keşke gitmeden ismini söyleseydi. Hatırlayacağımdan değil de merak etmiştim.

İki saat sonra, Esenler Otogarı'nda bekliyordum. Burhaniye tarafından o saatte gelecek tek bir otobüs olduğunu öğrenmiştim. Serdar da Ataşehir'den arayıp otobüsten tarifime uyan bir kızın inmediğini söylemişti. İşim kolaydı.

Bir sigara yakıp gelen otobüsü görebileceğim bir duvara tünedikten birkaç dakika sonra Burhaniye otobüsü terminale yanaştı. Sigaramdan birkaç nefes daha çekip izmariti söndürdüm ve ayağa kalktım. Otobüse doğru yürümeye başlamıştım ki, onu gördüm.

Karamel rengi saçları vardı. Ufak tefek ve zayıftı. Bi dakka bi dakka, o giydiği şey neydi öyle? Esenler Otogarı'na kıçında bir şortla mı gelmişti bu kız?

Ona yaklaşırken suratımı astım. Hep böyle şortlarla dolaşacaksa o düzgün bacakları ordudan korumak zor olacaktı. Yaklaştıkça, yüzünün ayrıntıları da belli olmaya başladı. Tipim değildi, ama güzel kızdı gerçekten. Derin bir göle benzeyen yeşil gözleri, çilleri, dudakları...

Ulaş, olum, sana ne kızın dudaklarından. Hem gözlerini gerçekten derin bir göle benzetmiş olamazsın di mi?

Kendi kendime küfredip kızın tam karşısında durdum.

"Alin Tunalı sen misin?" dedim.

Boş boş yüzüme baktı.

Bir an, kızın Alin Tunalı olmamasını diledim. Acilen eğer Alihan'ın kardeşi değilse telefon numarasını almanın hesaplarını yaptım. Ben bu hesapları yaparken, o da boş boş yüzüme bakmaya devam ediyordu.

Neden sonra "hı?" diye sordu. Algılama problemi var gibi görünüyordu. Tane tane tekrarladım.

"Alin Tunalı sen misin?"

Cevap vermeden salak salak bakarak başını salladı. Kahretsin!

Elimi uzattım ve "Ben Ulaş," dedim. "Abinin arkadaşıyım."

Eli elime dokunduğu an, başımın büyük belada olduğunun farkındaydım.

ALİN

Big bang boom! Eli elimi kavradığında, "big bang" patlaması sırasında galaksinin nasıl hissettiğini tam olarak anladım. İçimden bir şeyler çekildi, küçüldüm küçüldüm ve sonra büyük bir patlamayla dağılıp etrafa saçıldım! Her tarafta binlerce yıldız ışıldamaya başladı ve yeni bir evren doğdu.

Ben tüm varlığımı kocaman, sert ve nasırlı avcuna bırakmışken, o yine bir şeyler söyledi. Yine anlamadım. Yine salak salak başımı salladım.

Kaşlarını çattı. "Ciddi misin?" dediğini duydum zar zor. Kuruyan dudaklarımı nemlendirmek için dilimle yaladım ve insanüstü bir gayretle konuşmayı başarabildim. "Pardon?"

Çattık, der gibi yüzüme baktı. Sonra içini çekti. "Diyorum ki, elim bundan sonra sende mi kalacak?"

Biri şu an beni öldürebilir mi lütfen? Balta ya da tabanca kullanabilirsiniz, hiç sorun değil.

Utanç içinde hemen elimi çektim. Varlığım boşluğa düşerken bu hisle başetmeye çalıştım ve kendime olan öfkemi ondan çıkardım.

"Elimi öküz gibi sıktığın için kramp girdi!"

Gülmemek için dudaklarını ısırdı, sonra tek kaşı havaya kalktı.

"Sen bana öküz mü dedin?"

"Dedim, evet!" diye bir atar daha çektim ve tek ayağımın üstünde dönüp yürümeye başladım. Nereye gittiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama neyse ki bana yetişip arabasına doğru yönlendirdi, elini hafifçe belime bastırarak.

Belime bastırarak? O el şimdi belimde miydi yani? Tüm sırtımın uyuştuğuna bakılırsa öyle olmalıydı. Yine kendimden geçmemek için elini itmek ister gibi silkelendim.

"Çeker misin şu elini? Tek başıma yürüyebiliyorum!"

Yine gülmemek için dudaklarını ısırdı ve iki elini havaya kaldırıp, "Pardon ufaklık," dedi.

Ufaklık senin ebendir, tövbe tövbe ya!

O sinirle bir şey daha söylemek için ağzımı açmıştım ki, yanına geldiğimiz arabayı görünce ağzım o halde kaldı. Araba derken, lafın gelişi yani, bu kocaman canavara araba diyen taş olur taş! Simsiyah bir Chev-

rolet Avalanche idi söz konusu canavar. Çift kabinli, sekiz silindir bir pikap.

Hayran hayran Chevy'e bakarken, yarı tanrının "Benim bambiyi sevdin galiba?" dediğini duydum ve şiddetle karşı çıktım.

"Ne bambisi be? Bu bildiğin ejderha!" Sonra elimi kaputa götürüp okşadım. "Selam Chevy Avy!"

Gözleri parladı. "Chevy Avy? Pikaplara meraklı mısın?" dedi.

"Hem de nasıl!" diye cıvıldadım heyecanla. "Sedat araba kullanmayı bana bunlardan birinde öğretti!"

Kaşları çatıldı, bir an önce parlayan gözlerine çelikten bir duvar çekildi. "Sedat?" diye sordu.

Omuzlarımı silktim, "Bir arkadaş" dedim ve Chevy'nin kapısını açıp kendimi içeri attım.

Sedat'ı hatırlamamla, Burhaniye'deki güzel anılarım hafızama doluşmuştu.

Sedat, Burhaniye Belediye Başkanı'nın büyük oğluydu ve komşumuzun kızı Mine Abla'yla nişanlıydı. Mine Abla Sedat'la buluşmaya hep beni de götürürdü, çünkü bizim orada yanına kardeşini ya da mahalleden bir çocuğu almadan nişanlınla buluşmaya gidemezdin.

O zamanlar ben on beş yaşındaydım ve Sedat'ı en az Mine Abla kadar çok seviyordum. Yıllar önce bizi terk eden abimin yerine koymuştum onu sanırım. Sedat da bana kardeşi gibi davranmıştı. Mine Abla'ya araba kullanmayı öğretirken mahsun bakışlarıma dayanamayıp beni de direksiyona geçirmiş ve bu konuda çok yetenekli olduğumu görünce dersleri ilerletmişti. Ben de karşılık olarak, Mine ile Sedat bir kuytuda yiyişirken onlara erketelik yapmaya başlamıştım. :)

Sedat ve Mine'yle mutlu günlerimiz, bir gün Sedat'ın kardeşinin beni görmesiyle sona ermişti. Vedat, abisinin aksine çok sevimsiz bir pislikti ve ilk gördüğü an kafasını bana takmıştı. Üç yıl peşimden koşmuş ve hayırı kesinlikle cevap olarak kabul etmemişti. Bırak hayırı, benden yediği sayısız tekme ve yumruk da geri zekâlıyı vazgeçirmemiş, daha da hırslandırmıştı. Ama işte sonunda, babam beni Vedat'a vermişti ve ben şimdi hiç kimseyi tanımadığım yabancı bir şehirde bir yarı tanrının pikabında oturuyordum.

Yarı tanrı, şoför koltuğuna binip motoru çalıştırdı ve Chevy'yi kaldırır kaldırmaz bana sordu.

"Niye evden kaçtın?"

Niye olacak. Seninle tanışmak için. Kader böyle istedi. Bir gün se-

ninle tanışmama vesile olsun diye, daha ben on beş yaşındayken Vedat manyağını başıma tebelleş etti. O yüzden evden kaçtım ve kızımızın ismi Elif olabilir mi lütfen? Oğlan da Deniz olsun. Kız bana, oğlan sana benzesin. Şu saçlarındaki güneşten sararmış tutamların aynısından oğlanda da isterim.

Yutkunup kendimi zorla omuzlarında Deniz'i, kucağında Elif'i taşıyan yarı tanrı kocamın hayalinden sıyırdım.

"Manyağın biri bana kafayı taktı. Babam da beni verdi. Kaçmasaydım bu gece nişanımız olacaktı."

Bir yandan arabayı kullanırken bir yandan mini şortumdan görünen bacaklarıma bir bakış attı.

"O manyağın yanında da böyle giyiniyorsan sana kafayı takması normal," dedi ters ters.

Şimdi çok sinirlenmiştim işte. "Biz bir Ege kasabasında yaşıyoruz bir kere! Orada herkes böyle giyinir," diye cırlarken, bu Hollywood suratının altında kıro bir odunun olduğu gerçeğini idrak etmeye başlıyordum.

"Artık bir plajda değilsin, fark ettin mi bilmem," dedi ukala bir ses tonuyla. "İstanbul'da böyle gezemezsin. En azından benim yanımda."

Ha, sana soracaktım İstanbul'da nasıl gezeceğimi? Ben de seni tanıdığım diğer erkeklerden farklı bir model zannetmiştim. Ama doğru ya, dışı tanrı içi öküz olabiliyor bu modellerin!

Attığı kahkaha kulaklarımda patlayınca yaptığım şeyin farkına vardım. Siktir! Tüm bunları dışımdan söylemiştim!

Biraz önce bana kıyamayanlar varsa şimdi öldürebilir mi lütfen? Bu sefer doğrudan baltayı tercih ediyorum.

Utançtan alev alev yanıyordum. Pikabın içi cehennem gibi sıcak olmuştu. Ben kıpkırmızı kesilip oturduğum yerde küçülürken, Ulaş gözlerini yoldan bir anlığına ayırıp bana baktı. Sonra gözünü yola çevirdi ve şöyle dedi:

"Ne içim ne dışım tanrı değil, bunu anla ve kendini kaptırmaya kalkma."

İşte şimdi her yer buz kesmişti.

ULAŞ

Sikeyim, çok fena saçmaladım!

"Ne içim ne dışım tanrı değil, bunu anla ve kendini kaptırmaya kalkma." Bu nasıl gerzek bir cümleydi ya?

Cümleyi bitirir bitirmez kendimden nefret ettim. Kendini kaptıran bendim ve sinirimi kızdan çıkartmıştım. Tamam, kızın benden etkilendiği belliydi, ama bu normaldi. Bütün kadınlar ilk görüşte benden etkilenirdi. Bu özellikle övündüğüm bir şey değildi, sadece durum böyleydi işte.

Üstelik on sekiz yaşında bir genç kızdan bahsediyorduk, evinden yeni kaçmış ve neyle karşılaşacağını bilmediği yabancı bir şehirde uyanmış bir kızdan. Elbette bir adam otobüsten iner inmez onu karşılayınca ve abisinin arkadaşı olduğunu söyleyince rahatlayacaktı. Elbette bu adam bensem etkilenecekti. Bunda garip olan bir şey yoktu. Garip olan, benim davranışımdı.

Niye ona abi gibi davranıp bu ilk etkilenmenin geçmesini beklememiştim ki? Allah aşkına, kız benden on iki yaş küçüktü! En yakın arkadaşımın kardeşiydi ve benim de kardeşim sayılırdı! Yapılacak şey çok basitti, ona iyi davran ve kardeşinmiş gibi gördüğünü hissettir. Zaten yarına kalmaz, kendini bu şehirdeki yeni hayatının heyecanına kaptırıp seninle ilgilenmeyi bırakırdı.

Bunu düşünürken bile öfkenin damarlarımı sardığını hissettim. Benimle ilgilenmeyi bırakması fikri beni öfkelendiriyordu. Ama benimle ilgilenmesi de beni öfkelendiriyordu. Siktir. Bu durum iyi değildi, hiç değildi.

Yan gözle Alin'e baktım. Ben o dangalak cümleyi kurar kurmaz başını cama çevirmiş, sonra da çok ilginç bir şeymiş gibi otobanda seyreden bir kamyona bakmaya başlamıştı. Şu anda kendini pek de iyi hissetmiyor olmalıydı.

İçimden kendime küfrettim.

Tüm bu saçmalık "Ben Ulaş. Abinin arkadaşıyım," diyerek elimi ona uzattığımda başlamıştı. Küçücük elini silah tutmaktan nasırlaşmış avcuma aldığım an, sertleştiğimi hissedip afallamıştım.

O dakikadan beri sertliğim geçmemişti. "Elim bundan sonra sende mi kalacak," diye alay etmeyi denemiş, pikaplara olan sevgisini öğre-

nince neşelenmiş, Sedat denen dallama her kimse onun da benimki gibi bir pikabının olmasına sinirlenmiş, manyağın birinin daha Alin on beş yaşındayken ona kafayı takmasına delirmiştim; ama tüm bunlar olurken zerre kadar yumuşamamıştım.

Kısa şortundan görünen bacakları da pantolonumu iyiden iyiye zorlamaya başlayan erkekliğime hiç yardımcı olmuyordu. O sinirle "O manyağın yanında da böyle giyiniyorsan, sana kafayı takması normal," demiş, Alin itiraz edince de daha ileri gidip "Artık bir plajda değilsin, fark ettin mi bilmem. İstanbul'da böyle gezemezsin. En azından benim yanımda," diye buyurmuştum.

Ne demekti "Benim yanımda böyle gezemezsin," ya? Sanki normalde çarşaflılarla geziyordum anasını satayım! Olum senin barlardan kaldırdığın kadınlar uzun entari mi giyiyordu? Hayatında bir kez bile yanındaki kadının minisinden ya da dekoltesinden rahatsız olmuş muydun?

Sertliğim artık zonklayarak canımı acıtmaya başlarken, Alin'in kendi kendine konuştuğunu duydum.

"Ha, sana soracaktım İstanbul'da nasıl gezeceğimi? Ben de seni tanıdığım diğer erkeklerden farklı bir model zannetmiştim. Ama doğru ya, dışı tanrı içi öküz olabiliyor bu modellerin!"

Önce beni beğendiği ve bunu söylerken bu kadar tatlı olduğu için kocaman bir kahkaha attım. Aslında sadece gülüp geçecektim, ama ona dönüp bakınca kızardığını gördüm. Son zamanlarda kızaran bir kadına rastlamak pek mümkün değildi ve Alin o kızarmış haliyle o kadar seksi görünüyordu ki... Birden, onu altımda kızarmış inlerken hayal ettiğimi fark ettim ve tepem attı.

Ben, Özel Kuvvetler'den Yüzbaşı Ulaş, defalarca omuz omuza çarpıştığı kardeşinin emanet ettiği bacısını porno bir fanteziye malzeme ediyordum!

O an içim buz kesti ve o dangalak cümleyi kuruverdim işte. "Ne içim ne dışım tanrı değil, bunu anla ve kendini kaptırmaya kalkma."

Aslında bu emir kendimeydi. Ama tescilli bir öküz olarak, bunu Alin'e söylemiş ve kızın canına okumuştum.

Tescilli öküz olduğumu, özür dilemeye kalktığımda Alin söyledi. O lafı ettikten yaklaşık yarım dakika sonra "Kusura bakma. Öküzceydi," diye mırıldandım.

"Şimdiye kadarki davranışlarınla öküz olduğunu tescilledin zaten, bilmediğim bir şey söyle," dedi, gözünü sağ şeritte seyreden kamyondan ayırmadan.

Bu atarlı ve lafını sakınmayan hali pantolonumun içindeki geri zekâlıyı iyice mest etti. Ona da hak veriyordum aslında, hakaret edi-

lince yüzüne bakmayan kızlara pek alışkın değildi ne de olsa. Şimdi bu lafı her gece takıldığım hatunlardan birine söylemiş olsam, ya ne kadar kırıldığını belli edebilmek için kirpiklerini kırpıştırarak ağlamaya çalışırdı ya da yavşamaya kalkardı.

Bu kız şimdiye kadar tanıdığım kadınlardan çok farklıydı, bunu hissedebiliyordum. Farklıydı, ama öyle saf ve masum kız tipine de uymuyordu. Camdan bakarken, torpido gözüne dayadığı ayaklarıyla arabamda oturuşu fazla rahattı. Şortuna laf ettiğimde bacaklarını saklamaya yönelik hiçbir çabası olmamıştı. Ama bu rahatlığı, basitlikten çok doğallığı çağrıştırıyordu insana.

Fiziği de kesinlikle benim tipim değildi. Tamam güzeldi, inanılmaz güzeldi, ama şimdiye kadar geliştirmiş olduğum güzellik anlayışımın çok dışındaydı. Bir kere ben, uzun boylu kadın severdim. Alin herhalde en fazla göğsüme gelirdi. Üstelik nerdeyse her zaman sadece esmerlerle takılırdım. Bana göre kadın dediğin esmer olmalıydı. Alin'in cildiyse hastalıklı gibi bembeyazdı. Sonra ben büyük göğüslerden hoşlanırdım, Alin'in göğüsleri dik, ama küçüktü.

Ayrıca çok zayıftı. Ben kadının elime gelen türünü severdim. Bunun beli kırılacakmış gibi incecikti. Ama zayıf kollarında belli olan ince, uzun kaslar, kızın umduğumdan daha güçlü olduğunu gösteriyordu. Spor falan mı yapıyordu bu kız? Kadınların spor yapması hiç hoşuma gitmezdi, kıvrımları yok eden kaslardan hiç hazzetmiyordum.

Kendime bir kez daha küfrettim. Alihan, bir yandan araba kullanırken bir yandan Alin'i keserek bunları düşündüğümü ve bardan kaldırdığım hatunlarla kardeşi arasında kıyaslama yaptığımı öğrense, kafama bir tane sıkardı herhalde. Belki de onu beklemeyip kendi kafama sıksam daha iyi olacaktı. Şu an şerefsizin önde gideniydim.

Kendimi bir kez daha toplamaya çalışırken Alin arka koltuğa attığı sırt çantasına uzandı. Uzandığı an tişörtü sıyrıldı ve birkaç saniyeliğine o güzel belini açıkta bıraktı. Ha siktir, o belinin iki yanındaki enfes gamzelerin arasında bir dövme mi vardı? Gamzeler. Dövme. Gamzeler. Dövme. Gamzeler. Dövme. İşte şimdi kafayı toptan yemiştim.

Alin çantasından çıkardığı ipod'u kulağına takmadan hemen önce, gündemimi değiştirebilmek için boğazımı temizledim ve abisinin görevde olduğunu, gün içinde onu arayacağını söyledim, sanki sormuş gibi.

Sadece başını salladı ve ipod'u kulağına takıp müziğin sesini açtı. Eve gidinceye kadar da hiç yüzüme bakmadı.

Ama yüzünün gülmesi için onu eve sokmam ve terasa bakan camlardaki stor perdeyi kaldırmam gerekmişti.

ALİN

Oha! Manzara süperdi! İstanbul Boğazı, kocaman bir ormanın ardından aşağıda boylu boyunca uzanıyordu. Her ayrıntıyı içime çekmek için koşup burnumu cama yapıştırınca, arkamdaki öküzün güldüğünü duydum.

"Dur, kapıyı açalım da dışarı çık."

Yüzüne hiç bakmadan terasın sürgülü cam kapısını yana çekmesini bekledim. Kapı açılır açılmaz kendimi dışarı attım. Şahaneydi.

Yanıma gelip eliyle ormanı gösterdi.

"Şurası Emirgan Korusu. İstanbul'un en güzel yerlerinden biridir."

Yine hiç yüz vermedim ama koru çok güzeldi hakikaten. Önce koru, sonra Boğaz, muhteşem görünüyordu. Apartmana girdiğimiz yer iki yanında az katlı binaları sıralandığı dar bir sokak olsa da, evin baktığı tarafta hemen hemen hiç bina yoktu. Sürpriz yumurta gibiydi.

Ulaş öküzünün "Sürpriz yumurta mı?" diye soran sesini duyunca yine sesli düşündüğümü fark ettim. Kahretsin, bu huyumdan kurtulmanın bir yolunu bulmalıydım, hele de etrafımda Ulaş varken!

Mecburen ona döndüm ve son kırk beş dakikadır bakmadığım yüzü bir kez daha çarptı beni. Hemen başımı çevirdim.

"Eve girerken böyle bir manzarayla karşılaşacağımızı gösteren hiçbir şey yoktu da," dedim gözümü manzaradan ayırmadan.

Yanıma geldi. Cebinden telefonunu çıkarıp saate baktı. "Saat 6:30," dedi. "Daha çok erken. Biraz uyumak istersen?"

Başımı sallayınca eliyle içeriyi gösterdi. Ben kapıdan geçerken kenara çekildi.

İlk geldiğimizde manzaraya kitlendiğim için eve dikkat etmemiştim. Şu anda içinde bulunduğumuz koskoca salonda, neredeyse yok denecek kadar az eşya vardı. Dışarıya bakacak şekilde konumlandırılmış füme rengi bir kanepe, solunda siyah deri, kolçakları masif bir koltuk, kanepeyle aynı uzunlukta kocaman bir masif sehpa ve sağdaki duvarda asılı bir televizyon. Bir de televizyonun yanında yerde duran bir müzik sistemi. Halı yok, resim yok, aksesuar yok.

Evin girişindeki Amerikan mutfak da salon gibiydi, bomboş. Boş tezgâhlar, endüstriyel tip bir buzdolabı ve bir masayla iki sandalye.

Sayıları az olmakla birlikte, her bir eşya çok pahalı görünüyordu. Kendimi tutamayıp "Siz askerlere çok mu para veriyorlar ne?" diyecek oldum.

Kaşları çatıldı.

"Asker olduğumu nerden biliyorsun?" dedi.

Omuzlarımı silktim.

"Abimin arkadaşısın."

Kaşlarını çatışı düzelmemişti.

"Abinin her arkadaşı asker olmak zorunda mı?" diye sordu şüpheyle.

"Abim, annemin cenazesine gelmişti," dedim.

Samimi bir üzüntüyle başını sağladı.

"Biliyorum. Başın sağ olsun."

"Abimin elinde de sendeki nasırların aynısı vardı," diye devam ettim. "Aynı silahlar yüzünden olabilir diye düşünmüştüm."

Gülümsedi ve "Zeki kız," dedi.

Ben de gülümseyişine karşılık verecektim, ama o anda bana arabada söyledikleri aklıma geldi. Suratımı astım ve "Banyoyu kullanabilir miyim?" diye sordum.

Banyonun kapısını işaret etti.

"Banyonun sağındaki oda abinin. Orada uyuyabilirsin," dedi. "Saat 9 gibi Süheyla Abla burada olur. Mesaj attım, gelirken kahvaltılık bir şeyler de alacak."

Süheyla Abla yardımcıları filan olmalıydı. Bunu ona sorduğumda "Öyle de diyebilirsin," dedi. Daha fazla soru cevaplamak istemiyor gibiydi, dönüp banyoya girdim.

Banyodaki işimi halledip çıktığımda, Ulaş ortalarda görünmüyordu. Abimin odasına girdim. Kendimi giysilerimi bile çıkarmadan yatağa atıp gözlerimi kapattım. Çok sersemlemiş hissediyordum. Buraya gelişimi, bana söylediklerini ya da bundan sonraki hayatımı düşünmek istemiyordum. Beynimin de bunlara tahammülü yoktu ki, bir dakikaya kalmadan uykunun kollarına yuvarlandım.

Uyandığımda hava kararmıştı. Önce, nerede olduğumu anlayamadım. Sonra, bu sabah olan biten her şey aklıma doluşmaya başladı. "Ne içim ne dışım tanrı değil, bunu anla ve kendini kaptırmaya kalkma," cümlesi aklıma gelince, başımı utanç ve öfkeyle yastığa gömdüm. Abim hangi cehennemdeyse çıkıp gelene kadar bu odadan çıkmayabilir miydim acaba?

Tabii ki öyle bir şey mümkün değildi, ayrıca çok çişim gelmişti. Neredeyse on dört saattir uyuyordum. Abimin dolabını karıştırıp bir banyo havlusu buldum ve çantamdan temiz bir tişörtle şort alarak banyoya gittim. Şortum hakkında söylediği bir araba laftan sonra daha uzun bir şeyler giymeyi düşünebilirdim, ama çantamdaki tek uzun şey bir kottu. Bu temmuz sıcağında kot giyeceğimi zannediyorsa da çok beklerdi.

Duşumu yapıp saçlarımı kurulayarak dışarı çıktığımda Ulaş yine ortalarda yoktu. Sevinçle, mutfak tezgâhının üzerindeki yemekleri fark ettim. Süheyla Abla gelmiş ve yemekleri yapıp gitmiş olmalıydı. Dolapları karıştırıp bir tabak buldum ve tabağımı doldurmaya başladım. Hımm, zeytinyağlı sarma, bayılırım! Offf, su böreği mi o? Börülce salatası da var, bu Süheyla Abla, Egeli olabilir mi?

Tabağımı kapıp manzaraya karşı yemek için terasa çıktım. Ve terasa çıktığım an, gördüğüm şeyle donup kaldım.

Ulaş, şezlonglardan birine uzanmış, uyuyordu. Üzerine siyah bir tişörtle siyah bir eşofman altı geçirmişti. Ayakları çıplaktı. Başının altına koyduğu kolundaki kaslar inanılmaz görünüyordu.

Ama asıl inanılmaz olan, yüzünün uyurken aldığı ifadeydi. O kadar sakindi ki... Ve o kadar güzel. Yüz hatları bir heykeltıraşı sevinçten çıldırtabilecek kadar biçimli ve sertti. Güneşten yanmış tenindeki birkaç günlük sakal insana aklını kaybettirecek kadar büyüleyici duruyordu. Hele o sakalın gizlediği çenesindeki gamze. O gamze inanılmazdı.

Tabağı elimden düşmesin diye pencerenin denizliğine bırakıp yanındaki şezlonga oturdum, hipnotize olmuş gibiydim. Tadını çıkara çıkara onu seyretmeye koyuldum. O kadar yakışıklıydı ve ben o kadar salakça bakıyordum ki, şimdi uyansa ve bakışlarımı yakalasa utancımdan ölürdüm herhalde. Bunu bilmeme rağmen ona bakmaktan vazgeçemiyordum.

Tek kolunu başının altına koymuştu, diğer kolu serbestçe şezlongun kenarından sarkıyordu. Eline gözüm takılınca, o ellerle beni okşadığını hayal ettim. Elim ister istemez boynuma gitti. Bütün sinir hücrelerim ayaklanmıştı ve ben elimi göğsüme indirmemek, bir sapık gibi ona bakarak boynumu okşamamak için kendimi zor tutuyordum.

Kendimi zorlayarak elimi indiriyordum ki, şakağıyla kaşının arasında bir yara izi gördüm. Ve gördüğüm an, o yara izine dokunmak için çıldırtıcı bir istek kapladı içimi. Boğulmakta olan bir mantık kırıntısı "sakın" diye çığlık atıyordu, ama onu duyacak halim yoktu. Oraya dokunma arzusuyla ölüyordum. Elim, beynimle tüm bağlantısını kesti ve yara izine doğru gitti. Tam dokunacaktım ki, bileğime yapışan parmaklarla yerime perçinlendim.

Parmakları bileğimi yakıyordu, ama gözleri hâlâ kapalıydı. Ben bir yandan bileğimi yakan parmaklarının bir yandan da tüm zihnimi kaplayan utancın etkisiyle kıpkırmızı olurken, gözlerini açmadan konuştu.

"Yapma ufaklık."

Bir günü bile doldurmadan daha kaç defa kendimi rezil edebilirdim acaba? Yeminle manyak Vedat'tan hiçbir farkım yoktu. O da elini kolunu benden uzak tutamaz, sonra da her dokunmaya kalktığında dayağını yer otururdu.

Galiba halime şükretmeliydim. En azından Ulaş bana göre çok daha kibardı. Ben dokunmasını istemediğim birine bu kadar sakin davranamazdım doğrusu. Üstelik gözlerini bile açmamıştı. Böyle rezil olmuş bir halde onunla göz göze gelmenin beni mahvedeceğini anlamıştı herhalde.

"Bırak elimi," diye tısladım.

Bıraktı. Kendimi koşarak odama attım ve yatağa gömülerek ağlamaya başladım. Daha bir saat önce, sabah ondan yediğim lafın utancı yüzünden odadan çıkmamayı düşünmüştüm. Şimdi onun bin katı rezil olmuşken bir daha yüzüne nasıl bakacaktım acaba?

"O dunsun artı hayvansın Ulaş!"

Şimdi Hale buralarda olsaydı aynen böyle derdi. Ben de Hale'ye, "Git kendi odununa çemkir Hale," derdim. "Ne yapayım Hale, o fazla seksi ufaklık yüzüme dokunmayı başarsaydı, onu tek harekette altıma alır, kendimi içine gömerdim," diyecek halim yok ya.

Yine de durum açıktı: Alin'e iki defadır hayvan gibi davranıyordum. Çünkü içimdeki hayvan bu kızdan haddinden fazla etkilenmeye başlamıştı ve ben insan gibi davranıp onu dizginleyeceğime her seferinde saçmalıyordum.

Pekâlâ, yapılacak tek şey vardı. Açık olmak. Açık olmanın her zaman çok faydasını görmüştüm, eminim bu defa da işe yarayacaktı.

Aldığım kararla rahatlayarak yerimden fırladım ve içeri geçip doğruca Alin'in yattığı odaya gittim. Kapıyı açıp girdim.

Yüzünü duvara dönmüş yatıyordu. Bacaklarını karnına çekmişti. Bacaklarını karnına çektiği için sıyrılan şortu... Of Ulaş, içindeki mağara adamını bi sustur olum, bi sustur... Bakma, bakma kahretsin!

Ben orada durup şortundan görünen kalça kıvrımına bakmamaya çalışırken, Alin yüzünü hiç dönmeden mırıldandı: "Kapıyı çaldığın için teşekkürler."

Bir şey söylemeden yanına oturdum. Ona bakmamaya çalışarak derin bir nefes aldım ve söyledim gitti:

"Ben de sana karşı boş değilim, tamam mı?"

Bana doğru o kadar hızlı döndü ki gözlerimi kaçırma fırsatı bulamadım. Orman yeşillerini gözüme kitlemiş, az sonra kıyametin kopacağını söylemişim gibi bakıyordu. Ağzı şaşkınlıkla açılmıştı. Ben şimdi o ağzı...

Çoktan Alin'in ağzına yapabileceklerini listelemeye başlamış olan mağara adamının kafasına bi tane geçirip kendimi zorlayarak gözlerimi kapattım. "Bana öyle bakmayı kesersen..." dedim, sesimin yalvarır gibi çıktığını fark ederek.

Bir an sonra gözlerimi açtığımda, yeşillerinin bana dikili olmadığını görerek rahatladım. Doğruldu, bacaklarını yataktan sarkıttı ve ellerine bakmaya başladı. Şimdi birbirimize değmeden yan yana oturuyor ve önümüze bakıyorduk.

Kısa bir sessizlikten sonra, "Boş değilsen... niye sabahtan beri öküz gibi davranıyorsun?" diye homurdandı.

Ama homurdanmasının altına gizlemeye çalıştığı neşeyi sezmiştim. Saatlerdir ona karşı ilgisiz olduğumu düşünüyordu demek ki. Acemi.

"Özür dilerim," dedim gülmemeye çalışarak.

"Güzel. Devamını getir," diye cilvelendi küçük şeytan.

"Hayvan gibi davrandığımın farkındayım," dedim bu anın keyfini çıkarmasına izin vererek. Ona bakmasam da dudaklarının kıvrıldığının farkındaydım.

İyice şımararak "Veee?" diye sordu.

Ona dönüp tek kaşımı kaldırdım ve "Zorlama ufaklık," dedim.

Kaşları çatıldı. "Ben ufaklık değilim tamam mı?" dedi.

İki kaşının arasında oluşan kırışıklığı elimle düzeltmemek için kendimi zor tutarak "Ufaklıksın," dedim. Kaşları iyice çatılır ve ben o noktaya dokunmak için delirirken devam ettim. "Çok küçüksün."

Tam o güzel ağzını açıp itiraz edecekti ki, parmağımı dudağına götürüp onu susturdum. Bunu otomatik olarak yapmıştım, parmağımın başına ne geleceğini hiç düşünmeden. Ama o dudaklara dokunduğum anda derimi yakan ateş, anında bütün vücuduma yayıldı ve beni kavurmaya başladı. Onun da benden farkı olmadığını birden pembeleşen yüzünden anladım. Derhal elimi çekip kalktım ve odanın diğer ucuna iki adımda ulaştım.

"Bak," dedim ellerimle yüzümü sıvazlayıp kendime gelmeye çalışırken. "Aramızdaki bu şey... çekim... fazla yoğun. Ama bu iyi bir şey değil."

Gözlerini gözlerime dikti ve "Nedenmiş?" diye sordu meydan okurcasına.

Bu ufaklık gerçekten ya fazla aptaldı ya da fazla cesur. Pek de aptal görünmediğine göre, fazla cesur demekti ve Allah beni korusun, bu ateş parçasıyla işim hiç kolay olmayacaktı.

"Öncelikle en yakın arkadaşımın kardeşisin ve seni bana emanet etti," dedim. Ona açıklama yapmaktan çok, durumu kendime hatırlatmak istiyordum galiba, emin değilim. "Ve bizim kitapta, emanete hıyanet edilmez."

Gözleri öfkeyle yandı ve yeşiller yine beni esir aldı. "Acaba emanete fikrini sormayı düşünen oldu mu?" diye sordu ters ters.

İçimden gelen onu kızdırma dürtüsüne yenik düştüm. Kaşlarını çatması çok tatlıydı.

"Bizim kitapta, emanete fikri sorulmaz," dedim sırıtarak.

Öfkeyle yerinden kalktı ve karşıma gelip ellerini beline koydu.

"Öyle mi?" dedi sinirle.

"Öyle," dedim. Bu hali acayip tatlıydı. Biraz daha sinirlendirmek için devam ettim, "Ne o itirazın mı var?"

Yüzünü yüzüme yaklaştırdı ve "Evet, itirazım var," dedi. "Fikrimin sorulmamasından nefret ederim."

Gözlerindeki öfke kora dönüşmüştü. Buraya gelirken niyetim kesinlikle onu sinirlendirmek değildi. Güya açık açık benim de ondan etkilendiğimi söyleyecek, ama ikimizin arasında bir şeyler yaşanmasının mümkün olmadığını belirtip arkadaş olmamızı teklif edecektim.

İşin ilk kısmını başarmış, ama ikinci kısımda çuvallamıştım. Durumun tam olarak nerede boka sardığına emin olmasam da, şu anda sırtımı duvara yaslamış, ondan sadece birkaç santim uzakta, dudaklarına yumulmamak için azami çaba harcayarak duruyordum.

Aklım yavaş yavaş uçarken, "Üzgünüm ufaklık," dedim, "sen nefret et ya da etme, kararım kesin. Benim için delirsen de sana dokunmayacağım."

Fazla iddialı konuştuğumun farkındaydım, ama bu kız bana bu kadar yakınken ne dediğimi bildiğim pek söylenemezdi zaten.

"Hıh," dedi öfkesini alaycılığının arkasına saklamaya çalışarak. "Tutamayacağın sözler verme."

Bu kız çok eğlenceliydi! Henüz on sekiz yaşındaydı, bir kasabadan çıkıp hiç tanımadığı bir adamın evine gelmişti ve karşımda durup, beni baştan çıkarabileceğine dair hiç çekinmeden meydan okuyordu.

Elbette kazanamayacaktı, elbette onun karşısında irademi kaybetmeyecektim. Ama o arada bu küçük şeytanla biraz eğlenmenin zararı olmazdı değil mi?

Yüzümü ona iyice yaklaştırdım. Dudaklarımızın arasında en fazla bir santim kalmışken, ağzı kendiliğinden açıldı. Ve ben o ağzı deli gibi öpmek istememe rağmen, hiç dokunmadan o şahane karanlığın içine doğru konuşmayı başardım. "Ben sözümü tutarım ufaklık. İnanmıyorsan, elinden geleni ardına koyma."

Sonra onu hafifçe ittim ve dönüp odadan çıktım. Kendimi terasa atıp sızlayan kasıklarımın acısıyla baş edebilmek için derin bir nefes aldım. Eğer bu işkenceden sağ çıktıysam, ülkem bana koşulsuz şartsız güvenebilirdi. Çünkü dünyadaki hiçbir gizli servisin, az önce çektiğimden daha etkili bir işkence yöntemi bulması mümkün değildi.

Yanıldığımı ertesi sabah anlayacaktım. Başka bir gizli servis değil, ama Alin, çok daha etkili bir işkence yöntemi icat etmişti.

ALİN

Mutluluktan uçarak uyandım. Ulaş benden etkileniyordu! Crom ve Mitra adına, o Barbar Conan'dan bile bin kat seksi olan yarı tanrı, bana aramızdaki çekimin çok yoğun olduğunu itiraf etmişti! Ona karşı hissettiklerim tek taraflı değildi! Kendi ağzıyla söylemişti, bana karşı boş değildi!

Gerçi başka şeyler de söylemişti, ama onları takmıyordum. Abimin beni ona emanet ettiği, onun da emanete hıyanet etmeyeceği gibi saçmalıkların bir tekini bile sallayacak değildim herhalde.

Bir kere ben birinin diğerine emanet edebileceği, ötekinin de korumaya kalkışabileceği bir eşya değildim. Kimsenin benim hakkımda kararlar vermesine izin veremezdim. Babam beni o manyak Vedat'a sattığı için, bir gecede evden kaçıp tüm hayatımı geride bırakmış olan ben, şimdi erkeklik egoları tavana vurmuş iki askerin bana kahrolası bir paketmişim gibi davranmalarına izin mi verecektim yani?

"Kardeşim, şu paketi ben gelinceye sakla"

"Merak etme abi, asla açmam."

O paketin sana neler yapacağından haberin yok Ulaş Efendi!

İlk iş olarak duşa gittim. Ulaş'ın odasının kapısı kapalıydı. Daha uyuyor olmalıydı. Çabucak duşumu aldım ve saçlarımı kurutmadan odama döndüm. Odaya dönerken biraz gürültü çıkarıp Ulaş'ın uyanmasını sağlamayı da ihmal etmedim.

Çantamdan siyah penye şortumu çıkardım. Eski bir eşofmanımı ağ hizasından keserek yaptığım bir şorttu, paçaları dikişsizdi ve yırtık kenarlar çok seksi görünüyordu. Şortun üzerine belimi kapatmakta zorlanan siyah askılı tişörtümü giydim. Makyaja gerek yoktu. Onun için delirsem de, Ulaş'ı etkilemek için olmadığım bir şeye dönüşmeyecektim ve mezuniyet gecem hariç, şimdiye kadar hiç makyaj yapmamıştım.

Saçlarımı kurulamadan odadan dışarı çıktım. Bakalım Ulaş denen öküz beni böyle görünce ne yapacaktı?

Bingo! O sırada banyodan çıkmakta olan Ulaş, beni gördüğü an dondu kaldı. Gözleri, beni önce yukarıdan aşağıya, sonra aşağıdan yukarıya iki kez taradıktan sonra gözlerime saplandı ve sesindeki öfkeyi saklamaya çalışmadan sordu:

"Dün akşam söylediklerimin tam olarak hangi kısmını anlamadın?"

Şirin şirin gülümsedim.

"Bilmem. Ama bana elinden geleni ardına koyma dediğin kısmı gayet iyi anladım."

Kaşlarını kaldırdı.

"Olayın bu mu yani? Karşımda böyle dolaşınca üstüne atlayacağımı mı sanıyorsun?

Gülümsemem genişledi.

"Yoo... Üstüme atlamayacağına eminim."

"O zaman?"

Omuzlarımı kaldırdım.

"Kendinle savaşacağını biliyorum. Ve bunu izlemek, çok eğlenceli!"

Gözlerini kıstı.

"Çok tehlikeli bir eğlence anlayışın var."

"Öyle diyorsan."

İçinden bir fesuphanallah çekiyormuşçasına nefesini verdi ve mutfağa doğru yürüdü.

"Eğlence anlayışın yüzünden dün aç kaldığını fark ettim. Otur da kahvaltı yapalım," dedi buzdolabını açarken.

Ulaş kahvaltılıkları çıkarırken ben de tabak dolabına uzandım ve tabakları indirdim. İkimiz birlikte, sessiz bir şekilde çalışmaya ve kahvaltıyı hazırlamaya koyulduk.

Aramızdaki sessizlik beni rahatsız etmiyordu. Garip bir huzur duyuyordum. O da benden farklı görünmüyordu. Sanki ikimiz de bu oyundaki rollerimizi kabullenmiş ve telaşsız bir şekilde oynamaya başlamıştık. Aynı anda çaydanlığına uzandığımızda ellerimiz birbirine değince buna emin oldum. O elektrik ikimizi de çarptı, ama buna tepkimiz dudaklarımızı ısırarak kendi kendimize gülümsemek oldu sadece.

Sonunda her şeyi hazırlayıp sofraya oturduğumuzda, "Dün gece abin aradı," dedi Ulaş. "Seni uyandırmamı istemedi. Operasyonda herhangi bir aksilik çıkmazsa, üç hafta sonra burada olacak."

"Sen?" diye sordum.

"Ben ne?"

"Sen niye görevde değilsin?"

Gözlerinde yaramaz bir pırıltı dolaştı.

"Iıı... Bi süreliğine açığa alındım diyelim"

"Nasıl yani?"

Omuzlarını silkti ve otlu peyniri gösterdi.

"Şundan da denesene. Çok lezzetli."

Anlaşılan niye açığa alındığı hakkında konuşmayacaktı. Ama işi hakkında çok şey merak ediyordum.

Gösterdiği peynirden alıp sordum.

"Abimin Özel Kuvvetler'de olduğunu söylemişti babam. Sen de mi öylesin?"

"Hı hı."

"Özel Kuvvetler ne yapar?"

"Ne görev verilirse onu."

"Anlatmayacak mısın?"

Sırıttı. Merakım onu eğlendiriyordu.

"Çok merak ediyorsan internette var."

O an aklıma geldi. Elimle alnıma vurdum.

"İnternet! Evet internet! Senin yüzünden unuttum, benim hemen tercih yapmam lazım!"

"Niye benim yüzümdenmiş?"

Üniversite sınavı için tercihlerimi yapmam lazımdı ve süre yarın bitiyordu. Buraya geldiğimden beri kafayı Ulaş'a taktığım için tercih konusu tamamen aklımdan çıkmıştı.

"Çünkü kafayı sana taktım ve okulu unuttum," dedim çok normal bir şey söylermiş gibi.

O an yudumladığı çay boğazında kaldı. Öksürerek ayağa kalktı. Odasına doğru giderken "Ben de kendimi açık sözlü sanırdım," diye söyleniyordu.

Arkasından sırıtırken elimdeki çatal yere düştü. Almak için eğildim ve aynı anda onun içeri girdiğini ve donup kaldığını fark ettim. Eğildiğim yerden başımı çevirip baktığımda, gözlerinin belime kilitlendiğini fark ettim. Hemen kendisini toparladı ve laptopu getirip masaya koydu.

"Demek ki neymiş?" dedi ekranı kaldırıp şifreyi girerken, "küçük kızlar kafayı önce okullarına takmalılarmış."

"Ben küçük değilim," dedim ters ters.

"Hı hı," dedi beni bilgisayarla baş başa bırakıp ayakkabılarını giyerken.

Dışarı çıkacağını anlayınca içimi saçma bir panik kapladı. Telaşla sordum.

"Nereye gidiyorsun?"

Telaşıma sırıttı.

"Koşmaya."

"Tok karınla mı koşacaksın? Kalp krizi geçirme de."

Eğlenerek gözlerini vücudumda gezdirdi.

"Merak etme," dedi kapıdan çıkmadan önce. "O belindeki dövme yüzünden geçirmediysem koşarken hiç geçirmem."

Uuu beybi. Bu oyun çok eğlenceli olacaktı!

ULAŞ

Kendimi koruya attım ve koşarken biraz önce aldığım kararı gözden geçirdim.

Yapacak bir şey yoktu. Kaderde varsa düzülmek neye yarar üzülmek deyip bu küçük şeytanın biraz oynamasına izin verecektim. Elbette kazanamayacaktı, ama o arada öfkeme hakim olamayıp çeşit çeşit öküzlükler yaparak onu üzmenin manası yoktu. Daha önce iki defa üzmüştüm ve kendisini çok kötü hissetmişti.

Oysa bunu hak etmiyordu. Onun benden etkilendiği kadar ben de ondan etkileniyordum. Aramızda çok acayip bir çekim vardı ve bunu yok saymaya çalışmak işe yaramıyordu. Kabul etmemek ya da ortadan kaldırmaya çalışmak, sadece öfkemi artırıyordu.

Ama bu sabah, derdimizin çaresini bulmuştum. Daha doğrusu, Alin bana iyi bir fikir vermişti; oyun oynamak!

Eğer bu çekimi oyuna dönüştürebilirsem... Bununla eğlenir ve onun da eğlenmesine izin verip bu durumun tadını çıkartmamızı sağlayabilirsem, birkaç gün içinde her şeyin normalleşeceğini düşünüyordum. Reddetmediğimiz için içimizde büyümeyecek, bizi zehirlemeyecekti. Biraz zaman geçip birbirimize alışınca da azalarak bitecekti. Şimdilik tek yapmam gereken halimizle biraz dalga geçmekti.

Tabii bu kararımın şu anda kasıklarımı zorlayan sertliğe hiçbir faydası olmuyordu. Sabah Alin'i o kısacık şortla gördüğüm an demir gibi olan aletim, sanki daha fazlası mümkünmüş gibi kahvaltı boyunca sertleşmeye ve büyümeye devam etmişti. Açık açık beni kafaya taktığını söylemesine hayret ederek laptopu almaya odaya gittiğimde derin bir nefes almış, sakinleşir gibi olmuştum. Ama odadan çıktığım an...

Düşürdüğü bir şeyi almak için yere eğilmişti. Belindeki dövme, bu sefer açık açık görünüyordu. O iki muhteşem gamzenin arasındaki minik Latince harfler.

Audaces fortuna juvat, yani "kader, cesurlara güler."

Tempomu hızlandırırken, bu dövmenin tam bu kıza göre olduğuna karar verdim. Hayatımda gördüğüm en cesur ufaklıktı. Daha on sekiz yaşındaydı, babası onu istemediği birine vermeye kalkışınca hiç düşünmeden evden kaçmış, hayatını geride bırakmıştı. Şimdi de istediği bir şey

bulmuştu –bu ben oluyordum– ve tüm cesaretiyle bu savaşa girmişti. Ona hayranlık duyuyordum galiba ve sonunda kaybedecek bile olsa, bu savaşın onun için mümkün olduğunca eğlenceli geçmesini sağlayacaktım.

Tabii bu arada epey zorlanacaktım. Az önce o dövmeye dokunmamak için son anda kendimi dışarı attığım zaman olduğu gibi. Gerçi koşmanın iyi bir fikir olduğundan o kadar da emin değildim. Alin'i düşünmekten kendimi alamadığım için bir türlü inmeyen sertliğim, koşarken canımın daha çok yanmasına yol açıyordu.

O sırada çalan telefonum, bu derde bir çare olacak gibi görünüyordu.

Arayan Nilay'dı. Hale'nin en yakın arkadaşı. Hale, benim kuzenim olurdu ve bir yıl önce bizim gruptan Serdar'a âşık olmuştu. Birbirlerini yedikleri saçma sapan bir aşk hikayesi yaşadıktan sonra, nihayet geçen ay evlenmişlerdi de hepimiz huzura kavuşmuştuk.

Nilay'la bizimkilerin nikâhında tanışmıştık. Ben Serdar'ın, Nilay Hale'nin nikâh şahidiydi. Çok seksi ve rahat bir kızdı. O gece, Hale ve Serdar'ın gerdeğe girdikleri otelde biz de kendimize bir oda bulmuştuk haliyle. Ama bir daha görmemiştim. O da aramamıştı gerçi.

"Ulaş?"

"Nilay?"

"N'aber görüşmeyeli?"

Sesi rahat ve neşeliydi.

"İyidir, senden?"

Sesi davetkâr bir tona büründü.

"Hale'lerin nikâh fotoğraflarına bakıyordum da. Özellikle seni özlediğimi fark ettim."

Güldüm.

"Hmm? Özellikle neyimi özledin en çok?"

O da güldü.

"Zaman pek uygun değil, ama... Sabahın körü demezsen uğra da göstereyim?"

"Nilay, biliyor musun... Bundan daha uygun bir zaman olamazdı."

Yarım saat sonra Nilay'ı daire kapısının arkasına yapıştırmış, çamaşırını sıyırıp içine girmiştim bile. Aletim son iki günün neredeyse tamamını şahlanarak geçirdikten sonra, sonunda gireceği bir yer bulmaktan çok mutlu görünüyordu.

Gözlerim kapalı, tüm hırsımla sıkı sıkı omuzlarıma tutunmuş, bacaklarını belime dolamış olan kadını beceriyor, yavaş yavaş doruğa yaklaşıyordum.

Elbette gözlerimin önünde Alin'in hayali vardı. Utandığı zaman kızaran yüzünü hayal ediyordum. Bu sefer zevkten kızarıyordu, pembelik bembeyaz tenine yayılırken göle benzeyen yeşilleri gözlerime çakılmıştı, dağılmak üzere olduğunu biliyordum, bu son darbemle...

Tam o sırada Nilay'ın sesini duydum.

"Ulaş... dayanamıyorum... çok sertsin... Ulaş... ahhhhh...."

Bir anlığına kendimi kötü hissettim. Sertliğim onun için değildi. Alin içindi. Nilay'ı kullanmıştım. Üstelik bu kadın, alışkın olduğum ucuz kızlardan biri değildi. Hale'nin en yakın arkadaşıydı, gayet sağlam, harbi bir kızdı, böyle kullanılmayı hak etmiyordu. Ama düğün gecesi otelde konuştuklarımızı hatırlayarak vicdanımı susturdum. Ona aşkla meşkle işim olmayacağını söylemiştim ve o da aynen benim gibi düşündüğünü beyan etmişti.

Şimdi de durumdan şikâyet ediyor gibi görünmüyordu. Aksine tam da şu anda çığlık çığlığa orgazm oluyor, kadınlığı aletimi sağıyordu. Gözlerimi kapattım. Anında Alin'in görüntüsü her tarafı kapladı. Bana bakıp dağılan gözlerini hayal eder etmez, Alin'in en derinlerine boşaldığımı düşünerek sarsılmaya başladım. Siktir, hayali bile böyle boşalmama neden oluyordu, demek gerçekten onun içinde olsam...

Bitmiş bir şekilde kucağımda Nilay'la birlikte yere oturup nihayet gözlerimi açmayı başardığımda, Nilay'ın çatık kaşlarının altından bana bakan kısılmış gözlerini gördüm.

Soğuk bir sesle sordu:

"Alin kim, Ulaş?"

Siktir. İsmini mi sayıklamıştım yani?

"Pek sayıklama sayılmaz," dedi, "daha çok haykırdın."

Kahrolarak gözlerimi kapattım ve kafamı arkamdaki duvara vurmaya başladım.

ALİN

Ulaş dövmeli belime dayanamayıp koşmak için kendisini dışarı attıktan sonra bir süre salak salak kıkırdadım. İlk önce, daha kahvaltısını bitirmeden niye ayakkabılarını giydiğini, hangi akla hizmet tok karnına koşmaya kalktığını anlayamamıştım. Ama benim "Kalp krizi geçirme de," cümleme verdiği cevap her şeyi açığa kavuşturmuştu.

"Merak etme. O belindeki dövme yüzünden geçirmediysem koşarken hiç geçirmem."

Çok tatlıydı bu adam ya! Tamam öküzdü, odundu, maçoydu, ama çok tatlıydı. N'apıyordu acaba şimdi, belimdeki dövmeyi düşünmemeye çalışarak kendisini sakinleştirmek için koşuyor muydu?

Aklıma Sedat geldi. O da nişanlısı Mine Abla'yla kıyıda köşede buluşup ateşi alınca salona gelir, antremana çıkıp bulduğu ilk kurbanı yumruklamaya başlardı sakinleşmek için. Ben kıkırdamaya başlayınca da işaret parmağını yüzüme sallar, "Sen büyüyünce Mine gibi olma tamam mı bücür? Sevgiline biraz merhamet et," derdi şakayla karışık.

O zamanlar olayın ne olduğunu tam olarak anlayamaz, sadece mahallenin ablalarından duyduğum bilgi kırıntılarını ve salondaki oğlanları dinlerken kulağıma çarpan cümleleri birleştirerek kadınla erkek arasındaki büyük gizemi sezmeye çalışırdım. Şimdi ise, birini çok istemenin, ama dokunamamanın ne demek olduğunu çok iyi anlıyordum. Her an ortalık alev alacakmış gibi oluyordu. Ulaş da az önce yangın çıkmadan kaçmayı tercih etmişti.

Onun gibi bir adamı bu hale getirmenin sevinciyle epeyce bir zaman geri zekâlı gibi sırıttıktan sonra kendimi toplamaya ve internetteki tercih listesine odaklanmaya karar verdim. Ulaş gelmeden şu tercih işini yapsam iyi olacaktı.

Puanım oldukça yüksekti, girebileceğim birçok yer vardı. Önce Boğaziçi Psikoloji'nin ilk sırayı aldığı yedi tercihlik bir liste oluşturdum. Sonra parmağımı onayla butonuna götürdüm ve tam o anda ani bir kararla Boğaziçi Psikoloji dışındaki tüm tercihleri sildim.

Tek tercih yapmış olarak, onayla butonuna basarken içim rahattı. Evet, yine salakça bir cesaret hamlesiydi, ama bir kez daha kendim gibi davranmıştım. Memnundum.

O sırada duyduğum anahtar sesiyle arkama döndüm. Kapıda, şimdiye kadar gördüğüm en şirin kadın duruyordu. Bembeyaz saçlı, küçücük bir fıçıcıktı, tombiş yüzündeki maviş gözleri şefkat ve neşeyle bana bakıyordu. Ben daha ayağa kalkamadan, ayakkabılarını çıkardığı gibi gelip beni kucakladı.

"Abooooovvv, Alihan'ımın güççüğü sen misin gariiiii?"

Beni kucaklamasına gülerek karşılık verirken, yaban ellerde memleketlisini bulmuş gurbetçi gibi sevindim. Bu teyze bizim oralardandı.

Kısa sürede kaynaştık. Süheyla Teyze, dün ben uyurken yemekleri yapıp giden yardımcıydı. Anlattıklarından anladığım kadarıyla, ona yardımcı demek pek doğru değildi gerçi.

Süheyla daha yirmi yaşındayken, kocasıyla birlikte Ulaş'ın ailesinin yanında çalışmaya başlamıştı. Ulaş onun eline doğmuştu. Bu mavi gözlü sarı oğlana da, ondan beş sene sonra doğan kız kardeşine de hep o bakmıştı. Ulaş sekiz yaşındayken diplomat babasının tayini yurtdışına çıkınca onlarla gitmemişler, köylerine dönmüşlerdi. Kocası arkasında biri kız biri oğlan iki bebe bırakarak erken yaşta ölmüştü. Çok zorluk çekmişti Süheyla.

Sonunda, bundan beş sene önce, çocuklarını nasıl okutacağını kara kara düşünürken Ulaş eski bakıcısını köyde bulmuş, İstanbul'a getirmiş, ona ev açmış, çocuklarının okumasını sağlamıştı. Şimdi oğlu Harp Akademisi'nde okuyordu, kızı da geçen sene öğretmen çıkmış, Hakkari'nin bir köyünde öğretmenlik yapıyordu.

Süheyla Teyze bıdır bıdır konuşup bunları anlatırken, içimde bir şeyler yeşerdi Ulaş'a karşı. Şimdiye kadar hissettiklerim, yakıcı şeylerdi. Onu değil görmek, düşünmek bile içimde bir şeylerin ateşlenmesine neden oluyordu. Boğazım kuruyor, tenim ateş alıyordu. Ama henüz aklımı kaybetmemiştim çok şükür, hissettiğim bu yakıcı çekimin Ulaş'ın bir öküz olduğu gerçeğini değiştirmediğinin farkındaydım. Şimdi Süheyla Teyze'yi dinlerken ise kalbimde ılık bir esinti oluştu. Ulaş sandığım kadar duygusuz bir hayvan olmayabilir miydi acaba?

Yanıldığımı anlamam için Ulaş'ın eve gelmesi yetecekti.

ULAŞ

Nilay'ın evinden çıktıktan sonra kendimi bir bara attım. Daha öğlen bile olmamıştı, ama bir bardak içkiye çok fena ihtiyacım vardı.

Boşalırken onun adını haykırmıştım ha? Sikeyim, ben şimdiye kadar boşalırken inlememiştim bile. Bu küçük şeytan bana ne yapıyordu? Otuz saattir falan tanıdığım bir kızın ismini haykırmak da ne demekti?

Üstelik Nilay'a da çok ayıp olmuştu. Umarım Hale'ye bir şey söylemezdi, söylerse Hale'nin canıma okuyacağı kesindi.

Bardan çıktığımda havanın karardığını görüp şaşırdım. Saatlerdir içiyordum demek ki. Chevy'i nereye park ettiğimi bile hatırlayamayınca, gereğinden çok içmiş olduğuma karar verdim. Bir taksiye atlayıp evin adresini verdim.

Merdivenlerden yalpalaya yalpalaya çıkıp anahtarla anahtar deliğini zorlukla kavuşturmayı başararak eve girdiğimde ortalık sessizdi. Tezgâha dizilmiş yemeklerden anladığım kadarıyla Süheyla Abla gelmiş ve yine bir orduya yetecek kadar yemek yapıp gitmişti. Alin neredeydi peki?

Odasının kapısı kapalıydı.

"Bu kız ne kadar çok uyuyor," diye düşünerek bir duş almaya karar verdim. Başka türlü ayılacağım yoktu. Banyonun kapısını açıp düşmemeye çalışarak duvara tutundum ve o an onunla göz göze geldim.

Alin uyumuyordu. Buradaydı. Çıplaktı. Islaktı. Vücudu köpüklerle kaplıydı. Çok güzeldi. Çok, ama çok güzeldi. Sudan çıkan Afrodit gibiydi. Ya da ben çok sarhoştum, halüsinasyon görüyordum. Bir başka kadına boşalırken onun ismini haykırıyorsam, Alin odasında uyurken hayalini burada görmem de mümkündü, öyle değil mi?

Hayal olup olmadığını anlamak için elimi yüzüne uzattım. Soluğunu tutmuş, bana bakıyordu. Elim yüzüne değdiğinde alev alır gibi oldum. Bir hayal bunu yapabilir miydi?

Dilim dolaşarak konuşmaya çalıştım.

"Bana bir tokat atsana..."

Çıplaklığını saklamaya çalışan elleri titriyordu. Yüzü iyice kızarmış, kızardıkça güzelliği dayanılmaz bir hale gelmişti. Diliyle dudaklarını ıslattı.

"Neden?"

"Gerçek olup olmadığını anlamam lazım."

Kımıldamadı. Sanki taş kesilmişti. İkimiz de hareket edemiyorduk. Bir havluya falan uzanmam, ona verip arkamı dönmem gerektiğinin farkındaydım. Ama yapamıyordum. Yapmak istediğim tek şey, onun içine gömülmekti.

Hareket ettiğim an kendimi durduramayacağımdan korkarak, "Alin," dedim yalvarır gibi. "Şu kahrolası havluyu al ve ben kendimi kaybetmeden buradan çık."

Söz dinleyen bir çocuk gibi başını salladı. Tek elini uzatıp duşakabinde asılı havluyu aldı ve üstüne sardı.

Şimdi buradan çıkmak için yanımdan geçmesi gerekiyordu. Bana doğru bir adım attı. Hafifçe yana çekilecek kadar kımıldamayı başarabildim. Bir adım daha attı ve hizama geldi.

Çok yakındık. Aramızda bir santim bile yoktu. Nefesimi tuttum, gözlerimi kapadım ve ellerimi iki yanda yumruk yapıp onun yanımdan geçip gitmesini bekledim.

Ama küçük şeytan gitmedi. Durdu ve başını bana doğru kaldırdığını hissettim. Şimdi sıcak nefesi göğsümü yalıyordu. Kaskatı kesildim. Bütün kaslarım beklentiyle gerildi. Erkekliğim zonklamaya başladı. Sadece nefesini hissederek, ona hiç dokunmadan boşalabileceğimi fark ettim. Ve sonra daha kötüsü oldu. Yumuşacık dudaklarını göğsüme dokundurdu.

Daha önce birkaç sefer işkenceye maruz kalmıştım. Kuzey Irak'ta ve Suriye'de. Hiçbiri, şu anda çektiğim kadar kötü değildi. Bir tanesinden beni Alihan kurtarmıştı ve şu anda kız kardeşi oradaki işkencenin binlerce katını üzerimde uyguluyordu. İşkence yöntemi basitti; dudaklarını hiç hareket etmeden tüy gibi göğsümün üzerinde tutmak.

Gözlerimi açmadan yalvardım.

"Alin... yalvarırım uzaklaş."

Dediğimi ikiletmedi. Aramızdaki mesafeyi serin hava doldurunca benden biraz uzaklaştığını hissettim.

Hiç beklemediğim bir boşluk hissine kapılarak gözlerimi açtım. Bana bakmamak için gözlerini göğsüme dikmişti.

Utanmış ve sarsılmış yüzünü görünce içimi kaplayan sımsıcak bir şefkat dalgasıyla elimi yüzüne götürdüm ve çenesini kaldırarak bana bakmasını sağladım.

"Sen... hayatımda gördüğüm en güzel şeysin. Hiçbir kadını bu kadar istemedim ben. Azıcık bile mümkün olsaydı..."

Sesimin boğuklaşmasına ve çatlamasına engel olamayınca konuşmayı kestim. Sanırım nasıl zorlandığımı fark etmek onu gülümsetti.

"Gül sen daha," dedim, onu biraz daha rahatlatmak için.

Gülümsemesi genişledi genişledi ve tam kahkaha atacak derken o gülümseme dudaklarında asılı kaldı.

Gözü, boynumun yan tarafında bir noktaya takılmıştı. Bakışları buz gibi olurken, boynumdaki sorunun ne olduğunu anlamak için ister istemez aynaya bir göz attım.

Kahretsin. Tam orada Nilay'dan kalma morarmış bir diş izi vardı.

— Boynunu vampirler deler inşallah Ulaş. 186.
— İktidarsız kal inşallah Ulaş. 187.
— Ulaş boynuzların çıkar inşallah. 188.
— O çıktığın yataklara yapışırsın inşallah Ulaş. 189.

Gecenin karanlığında hem koşuyor hem de Ulaş'a kaç tane beddua edebileceğimi sayıyordum. Pis zamparanın boynundaki o ısırık izini görür görmez odama gidip giyinmiş, spor ayakkabılarımı çektiğim gibi kendimi koruya atmıştım.

Bu sinirle koşmak yerine kum torbası yumruklamayı tercih ederdim aslında, ama şimdilik elimizdeki imkânlar bunlardı. Koşmak ve Ulaş'a beddua etmek.

– En gerekli anda ereksiyon olamazsın inşallah. 190.

Deliricem ya! Geri zekâlı ben de o yalancı devenin bana dayanamayıp gerçekten koşmaya çıktığını sanıyordum. Oysa yememiş içmemiş bir kadına gitmişti hayvan.

Kadın nasıl biriydi acaba? Güzel miydi? Sana ne Alin, sana ne! Çirkin olsa daha az mı kızacaktın?

– En çirkinler bile yüzüne bakmasın Ulaş. 191.

Bana ne demeliydi? Kendimi ne zannetmiştim ki? Onun beni gerçekten isteyebileceğine nasıl inanmıştım ki? Sırf o söyledi diye mi? Alooo, geri zekâlı, yalan söyleyen erkek diye bir şey var! Kitapları yazılıyor bunların, filmleri yapılıyor, nasıl aklına gelmezdi ki?

Nasıl gelmezdi, söyliyim mi, çünkü sen beyin özürlü bir kasaba kızıydın, çünkü sen o Apollon kadar yakışıklı pisliğin sana bakabileceğine inanacak kadar kendini bilmez bir dangalaktın, çünkü sen erkeklerin iki memesi olan her yaratığa sertleşebilecek, sonra da başka iki memeye gidip rahatlayabilecek hayvanlar olduğunu tahmin edemeyen bir aptaldın, çünkü sen kendinin özel olduğunu sanacak kadar şuursuz bir geri zekâlıydın.

Hep okudun sen bunları; geceleri sabahlara kadar okuduğun romanlarda yazıyordu. Hep seyrettin bunları; üç kuruş para bulur bulmaz koştuğun sinemalarda gösteriliyordu.

Ama senin hatan neydi biliyor musun? Sen hep kendini esas kız zannettin. Hep kendini o kahramanın ilk görüşte âşık olacağı prenses zannettin. Oysa her kitapta, her filmde, o karşı konulmaz adamın ağlattığı bir kız vardı.

Hep orada dururdu o kız; istenmezdi, sevilmezdi, önemsenmezdi. Yalan söylenir, aldatılırdı. Ve sen Alin geri zekâlısı, o kıza yaptıkları için esas adamı suçlamayı aklına bile getirmezdin. Esas adam ne yapsındı, o prensese ilk görüşte vurulmuştu, dünyanın geri kalanının hiç önemi yoktu.

Peki sen niye kendi masalının başrolü olmayabileceğini hiç hesaba katmadın? Niye ki Alin?

Bunları ancak şimdi düşünebildiğimi kendime itiraf edip artık asla kendimi esas kızın yerine koymayacağıma dair yeminler ederken, bir ağaca yaslanıp ağlamaya başladığımın farkına varmamıştım bile.

Oh olsun sana Alin! Zırlardın işte böyle. Karanlıktı, bir Allah'ın kulunun bile olmadığı bir ormandaydın ve bir ağaca dayanmış hüngür hüngür ağlıyordun. Yeni hayatının ikinci gecesi berbat bir şekilde bitiyordu kızım!

Ama saniyeler geçmeden erken konuştuğumu anladım. Önce kalbimi sıkan bir huzursuzluk, sonra izlendiğim hissi, bana yaklaşan adımların çıkardığı çıtırtı ve nihayet burnuma dolan kesif alkol kokusu.

Cesur olmaya çalışarak arkamı döndüm. Ağızlarından salyalar akıtarak üzerime gelen üç magandaya bakılırsa, gerçekten çok erken konuşmuştum. Büyük ihtimalle yeni hayatımın ikinci gecesi, berbat değil, çok berbat bitecekti.

ULAŞ

Bir kez daha her şeyi batırdığım için kendime en yakası açılmadık küfürleri savurarak koruya doğru koştum. Aklımı kaçıracak gibiydim.

Önce Alin'in kendisini odasına kapattığını sanmış, bir duş alıp ayıldıktan sonra onunla konuşmayı ve yediğim halt için özür dilemeyi planlayarak akan suyun altına girmiştim. Ama daha birkaç dakika geçmeden dış kapının kapanma sesini duymuştum. Alin gidiyordu!

Nasıl giyindiğimi bilemeden kendimi dışarı attım. Geç kalmıştım, gitmişti. Sokağın caddeye çıkan tarafına doğru koştum. Köşedeki çingene çiçekçiye, Alin'i tarif ettim ve buradan geçip geçmediğini sordum. Geçmediğini söyledi.

Paniğim tavan yaptı ve ters yöne koşmaya başladım. Bu taraftan gitmediyse girebileceği tek yer koruydu ve bu neredeyse bir orman kadar büyük koruda, geceleri bir sürü tehlikeli tip gezinirdi. Sarhoşlar, tinerciler, bir ağacın dibinde demlenmeye gelmiş magandalar. Alin'in bunlardan biriyle karşılaşabilme ihtimali kanımı donduruyordu.

Koştum. Koştum. Koştum. Yer yarılmış da içine girmiş gibiydi. İçimde büyüyen paniğe engel olamıyordum. Kendimi sakin olmaya ve tüm duyularımı mümkün olduğunca açmaya zorluyordum, ama Alin söz konusu olunca, aldığım hiçbir eğitimin faydası olmuyordu.

Bu paniğin benzerini bir defa daha hissetmiştim. Kuzey Irak'ta, yeni askerlerden oluşan acemi bir komando timinin kaybolduğu haberi gelmişti. Biz arama kurtarma ekibi olarak onları bulmak için operasyona çıkmıştık. Dağdaki her taşın altını arar, her kovuğun içine bakarken içimde git gide yükselen o kötü his dayanılmaz olmaya başlamıştı. Sabaha karşı iki dağın arasındaki o ışık almaz vadiye geldiğimizde, içimdeki hissin doğruyu söylediği anlaşılmıştı. On tane gencecik asker, vadinin dibinde cansız yatıyordu.

İçimdeki his, onları görüp de o dayanılmaz acıyı hissetmeden birkaç saniye önceki hissin aynısıydı. Karanlıkta deli gibi koşarak, benimle alay edercesine göğe yükselen sayısız ağacın arasından geçerken, bu koşumun o günkü vadiye iniş koşumuza benzememesi için dua ediyordum.

Bir açıklığa gelip etrafı dinlemek için durunca, kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Ne burası Kuzey Irak'tı, ne de ben yaşama ihtimalleri

yüzde on bile olmayan acemi askerleri arıyordum. İstanbul'un göbeğindeydik ve bu kahrolası koruda her gün ceset bulunmuyordu. Nefes al Ulaş. Sakinleş. Odaklan.

Paniğim azalınca kulağımdaki uğultu da kaybolmaya başladı ve birden kuzey yönünden gelen bir çığlık duyar gibi oldum. Hemen o yöne koşmaya başladım.

Bir dakikadan daha az bir sürede denize inen o tepenin başına geldiğimde, gördüğüm manzarayla aklım uçtu.

Alin denen inanılmaz bücür, üç tane koca oğlanı evire çevire dövüyordu!

Aslında hemen yardıma koşacaktım. Hayranlıkla onu izlemeye bir son vermeyi başarabilseydim yani.

Bu kız inanılmazdı. Bu kız muhteşemdi. Bu kız şiir gibi dövüşüyordu.

Kullandığı dövüş tekniğini hemen fark ettim. Wushu denilen bir savunma sanatıydı bu. Bildiğiniz karateydi, judoydu, tekvandoydu bütün isimleri unutun, dolu şarjörü seride atmak gibi bir şeydi wushu. Biz askeri lisede okurken Türkiye'de ilk wushu federasyonu kurulmuştu ve federasyonun düzenlediği ilk şampiyonaya katılan boksörü, kickboxeri, güreşçisi, karatecisi, yani alayı kim varsa, wushucular karşısında kolunu bacağını alıp evlerine geri dönmüşlerdi.

O şampiyonada bu spora âşık olmuştum ve şu anda şimdiye kadar gördüğüm nice şampiyonun eline çenesini verebilecek yeteneğe sahip bir wushu dövüşçüsünü seyrediyordum. Tamam, yeteneğine rağmen, tekniği biraz zayıf olduğu için henüz Türkiye şampiyonu olmayabilirdi. Ama biraz çalıştırılırsa, dünya sıralamasına bile girebilecek kadar büyük potansiyele sahipti.

Haliyle, bu üç koca oğlanın Alin karşısında hiç şansları yoktu. Fakat abiler hırs yapmışlardı ve anladığım kadarıyla bu küçük fırlama biraz eğlenmeye karar vermişti. İzlediğim süre boyunca tek bir darbe bile almamıştı. Adamları kendi alanına sokmuyordu bile. Ona yaklaşmaya çalışan bir yan tekmeyle geri savruluyor, üçü birlikte aynı anda hamle yapmayı akıl edebildiklerindeyse zıplayıp kendi etrafında dönerek attığı seri tekmelerle adamların kendisine yaklaşmalarını engelliyordu. Yumruk kullanmaya henüz hiç ihtiyacı olmamıştı. Dövüşüyor gibi değil, tekmeleriyle dans ediyor gibi görünüyordu.

Gözlerimi ondan ayırmadan ve dikkatini dağıtmaktan çekinerek tepeden onlara doğru yavaş yavaş inerken, bir ön tekme ile beşli bir yan seri arasında beni fark etti. Ona en yakın olan ayının çenesine, şimdiye kadar kullandığı hızlı ama çok da güçlü olmayan tekmelerin yerine esaslı

bir balyoz tekme indirdi ve ayıcık beş metre geriye savrulurken benimle konuşabilecek kadar bir süre kazandı. Sesindeki gururu saklama ihtiyacı duymadan konuştu.

"Gösteriyi seyretmeye mi geldin?"

Aniden sertleştiğimi hayretler içinde fark ettim ve eşofmanımın içindeki geri zekâlının kafasına hayali bir şaplak indirip Alin'in yüzümdeki hayranlık dolu sırıtmayı görmesine izin verdim.

"Hiç yer kaldı mı? Yoksa ben ayakta da durabilirim."

Sesimi duyunca şaşırıp dikkati dağılan ve bana bakan bir koca oğlanı belinin tam ortasına koyduğu geri tekmeyle inletip yere indirdi ve ben zavallı ayıcığa tüm kalbimle acırken kıkırdadı.

"Bu abinin yanı boş."

Bir kahkaha patlattım ve ayaklarımın dibine serdiği abiyi yakasından tutup kaldırdım. Adama gülümseyip "Sence de Jet Lee gibi diil mi bu kız hacı?" dedim ve suratının tam ortasına Türk usulü bir kafa koyup sabaha kadar uyanamayacağı bir uykuya dalmasını sağladım.

Alin de gösteriyi bitirmeye karar verip diğer iki ayıcığı kelebek tekme adı verilen birer darbeyle önüme savurdu. Verdiği pası değerlendirdim; önce tepik diye de tabir edilen orhundo dövüş tekniği tekmesiyle daha az sersemlemiş görünen kel dayıyı gole çevirdim, sonra da yıldızları saymakla meşgul olan sakallı abiyi bildiğiniz kapıcı tekmesiyle direğe, pardon ağaca taktım.

İşini bitirip beni seyretmeye koyulan Alin gülmeye başladı.

"Türk müsün nesin, kafa, tepik ve kapıcı tekmesi. Yakıştı mı şimdi benim güzelim tekniğime?"

Sırıttım.

"Türküm, saygılıyım."

Ağa bokunun üzerine bok olmaz hesabı özellikle artistlik yapmaktan kaçındığımı anlamıştı.

"Fark ettim ve takdir ettim," dedi şirin şirin burnunu kırıştırarak.

O burnu öpme arzusuyla yanarak elimle "bir dakika," işareti yaptım ve telefonumu çıkarıp 155'i aradım. Telefona çıkan polise kısaca durumu anlattım ve künyemi verdim. Sonra telefonu cebime tıktım ve Alin'e elimi uzattım.

"Eve gidelim mi?"

Gözlerindeki neşe yerini hüzünlü bir gölgeye bıraktı. Ona uzattığım elime tereddütle baktı ve başını öne eğdi.

Ona uzandım, kollarımla sarıp saçlarına bir öpücük kondurdum ve kulağına fısıldadım.

"Çok özür dilerim. Alin... çok özür dilerim. İstersen kafamı kır. Döner tekme atmana bile izin veririm. Yeter ki beni affet, ha?"

Aynı anda yüzüme savurduğu bir tokatla günümü gördüm. Gerçekten acımıştı! Sahte bir kızgınlıkla gülmemeye çalışarak ona bakarken dayı dayı konuştu:

"Osmanlı tokadı eksik kaldıydı, Türk askeri!"

Bu kızı şimdi alıp içime sokabilirdim.

Kalbimin derinliklerinden bir şeyler ona doğru taşarken, aklım başımda olsaydı asla cesaret edemeyeceğim bir karar aldım.

Umarım pişman olmazdım.

ALİN

Bu Ulaş gerçekten akıllara ziyan bir adamdı. Adama on saniye önce okkalı bir tokat atmıştım ve şimdi gözlerinde neredeyse sevgi diye adlandırabileceğim bir pırıltıyla bakıyordu bana. Bir şeyler düşünmüş ve yatışmış gibiydi. Bu hiç normal değildi, hiç.

Gerçi ben normal miydim sanki? Bu herif daha az önce boynunda bir kadının damgasıyla eve gelmişti ve ben şimdi onu affetmek için dayanılmaz bir istek duyuyordum. Sanki adamları haklarken tüm sinirim gitmişti ve aramızda az önce birlikte dövüşmüş iki insanın sahip olabileceği cinsten bir barış duygusu yeşermişti.

Adamları ilk gördüğümde acayip korkmuştum aslında. Çünkü salondaki antremanlar ve maçlar dışında gerçek bir saldırganla hiç dövüşmemiştim şimdiye kadar. Gerçi her beni sıkıştırdığında Vedat manyağını af dileyene kadar dövüyordum, ama o hımbılın tekiydi. Gerçek bir rakip sayılmazdı.

Sedat Abi alacağım ilk wushu dersi için beni salona götürdüğünde, Muhittin Hoca gerçek hayatla burayı karıştırmamamız gerektiğini söylemişti. Burada her şey kurallıydı, sıkletler birbirine uygundu ve bu salonda yaptığımız şeyin adı savunma sporuydu. Gerçek hayattaysa gerçek şiddet vardı ve Muhittin Hoca'nın bana öğrettiği ilk cümle şu olmuştu: "En iyi savunma sporu koşudur."

Fakat adamlar etrafımı çevirirken ben Ulaş için zırlamakla meşgul olduğum için onları geç fark etmiş ve koşarak kaçmamın mümkün olmadığını anlamıştım. Mecburen, Vedat geri zekâlısına attıklarım hariç hayatımın ilk gerçek tekmesini savurmayı denemiştim ve işte şimdi adamlar yerde yatıyorlardı.

İlk beş dakikadan sonra eğlenmeye başlamıştım. Ulaş'ın gelişiyle bu adamları dövmek daha da zevkli olmaya başlamıştı. Ulaş'ın boynunda gördüğüm ısırıkla yerle bir olan özgüvenimi her tekmede yeniden kazanırken, Ulaş'ın bana böyle baktığı şu saniyelerde gerçekten kendimi huzurlu ve barış içinde hissediyordum.

Ona ettiğim bedduaları da, kendime verdiğim yeminleri de bana parlayarak bakan gözlerinde unutup elimi avcunun içine bıraktım. Sıkı sıkı kavradı onu bağışlamamın simgesi olan parmaklarımı. Onunla ilk karşılaştığımızda elimin eline değmesini "bing bang" patlamasına ben-

zetmiştim. Şimdi de kalbimde bir evren daha doğdu ve etrafta yıldızlar ışıldamaya başladı.

İki sevgili gibi sessizce, el ele yürüyerek eve geldik. Cebinden anahtarı çıkardı ve elimi hiç bırakmadan kapıyı açtı.

Sonra çok acayip şeyler olmaya başladı.

Önce beni terasa çıkardı. Dün akşam, onu uyurken gördüğüm ve yüzüne dokunmak için çıldırdığım sırada uzandığı şezlonga oturdu. Şezlongun arkalığına dayandı, bacaklarını uzatıp açtı. Ben boğazım kuruyarak orada dikilirken, uzandı ve sırtım onun göğsüne yaslanacak şekilde bacaklarının arasına oturttu beni. Kollarıyla beni sardı ve saçlarımın kokusunu içine çekti. Sonra arkamdan kulağıma eğildi.

"Ben bugün çok kötü bir şey yaptım ufaklık. Bunu geri alamam, ama durumu eşitleyebilirim."

Ne demek istiyordu ki bu adam? Hiçbir şey anlamamıştım. Yüzüne bakmak için geri dönecek oldum, ama enseme dayadığı çenesiyle engelledi. Sıcak nefesi ensemi yakarken, hayatımda duyduğum en şok edici soruyu sordu.

"Hiç orgazm oldun mu?"

Donup kaldım. Yanlış duymuştum, di mi? Evet evet, olacağı buydu, sonunda Ulaş için deliren beyin hücrelerim tamamen yanmıştı ve ben şizofren bir fantazi dünyasının içine savrulmuştum.

Sağ kalan birkaç beyin hücrem deli gibi çalışmaya başladı. Ya doğru duyduysam? Kötü bir şey yaptım derken o kadınla yatmasından mı bahsediyordu? O zaman durumu eşitlemek ne demekti? Orgazm? Siktir! Düşündüğüm şeyi kastetmiyordu değil mi?

Kastediyor olmalıydı çünkü gördüğüm kadarıyla etrafta beni kollarına atacağı başka bir erkek falan yoktu. Ya manyak mısın Alin, niye seni başka bir erkeğe versindi Ulaş? Ee, kendisi başka bir kadınla yattı ya. Alin yemin ederim sen geri zekâlısın. Geri zekâlıyım tabi, nöron mu kaldı adam gibi düşünebilecek?

Yakıcı nefesini bir kez daha duydum kulağımın içinde:

"O kadar zor bir soru sormadım ufaklık..."

Kuruyan ağzımı yutkunarak ıslatmaya çalıştım ve titreyen sesimle sordum.

"Tekrar sorar mısın? Ben... doğru duydum mu... bilmiyorum."

Genzinden gelen bir sesle güldü.

"Hiç orgazm oldun mu?"

Siktir siktir siktir! Doğru duymuştum!

Konuşma ya da herhangi bir ses çıkarabilme becerisiyle ilgili tüm bildiklerimi unuttuğum için sadece başımı iki yana sallayabildim.

Kollarıyla beni çekip kendisine iyice yasladı. Ben kalçama dayanan o inanılmaz sertlikle bayılacak gibi olurken, boğuk sesiyle kalan nöronlarımı da yaktı.

"Hiç mi? Hiç kendine dokunmadın mı?"

Kendimi tavşan deliğine atlamış Alice gibi hissediyordum. Ulaş'ın ani bir tavır değişikliğiyle bizi savurduğu bu yeni gerçeklikte bildiğim, alışkın olduğum hiçbir kural işlemiyordu sanki. Yoksa daha dün gece emanete sadakatinden bahseden adam bana böyle şeyler söylemezdi, di mi?

Bir dakika ya, belki de rüya görüyordum? Bu gerçeklik rüyamın gerçekliğiydi? İnşallah öyle değildi tabii, inşallah ikimiz de ayıktık, ama rüyaysa da razı olacaktım. Çünkü şu an, rüyamda bile göremeyeceğim kadar fantastik bir andı ve lanet olsun ki tüm utancıma rağmen, muhteşemdi!

Tüm cesaretimi topladım ve üç harften oluşan bir kelimeyi söylemeyi başardım.

"Hiç."

Dudaklarını enseme hafifçe değdirdi. Alev aldım. Ben daha tüm bedenimle dudaklarının değdiği o noktada yanarken, elini bacak arama götürdü.

"O zaman ilk orgazmın benden olacak."

Avcunu şortumun üzerinden o kabarıklığa yasladığında gözlerim kararardı. Binlerce karınca, kasıklarımdan karnıma doğru yürümeye başladı. İçgüdüsel olarak bacaklarımı kapatmaya çalıştım.

"Şşşşt," diye fısıldadı kulağıma. "Bacaklarını aç bebeğim..."

Ben değilsem de bacaklarım emrine itaat etti. O anda benim herhangi bir şeyi reddetmem ya da itaat etmem söz konusu olamazdı. Çünkü algılama işine yarayan hücrelerim dahil, bedenimin her zerresi görev yerlerini terk etmiş, onun elinin altına doğru yola çıkmıştı.

Yavaş ve tembel hareketlerle kadınlığımı okşamaya başladı. Hayatım boyunca ilk kez hissettiğim bu duyguyla başa çıkmaya çalışırken ismini inledim.

"Ulaş..."

"Söyle bebeğim..."

"Orada... bir şey... oluyor... Çok güzel... Çok, çok güzel..."

Boğuk gülüşünü duydum.

"Biliyorum bebeğim..."

Bir eliyle okşamayı sürdürürken diğer elinin parmaklarını şortumun kenarından içeri soktu. Bacağımın iç yüzünde biraz dolaştırıp iki parmağını çamaşırımın altına kaydırdı. İşte o an, tüm vücuduma yayılan yoğun bir zevk dalgasıyla sarsıldım.

Aynı anda tüm bacak arama yayılan, hatta bacaklarıma doğru akan bir ıslaklıkla yerin dibine girdim. Her yer sırılsıklamdı, Ulaş'ın parmakları da ıslanmıştı ve ben çok utanıyordum. Telaşla bacaklarımı kapatmaya çalıştım.

"Ulaş... ben... özür dilerim... niye böyle oldu anlamadım... ben..."

Başını eğip yüzümü görmeye çalıştı. Sesinde azıcık şaşkınlık mı vardı?

"Bak bana ufaklık."

Utancımdan gebererek baktım. Koyulaşıp laciverte dönen gözlerini yüzümde gezdirdi.

"Çok güzel kızarıyorsun."

Sonra gülümsedi.

"Utanma. Bu çok doğal ve çok muhteşem bir şey."

Sonra benim koskocaman açılan gözlerimin önünde parmaklarını ağzına götürdü ve kokusunu içine çekerek yaladı onları!

"Mmmm... kokun çok güzel. Tadın daha da güzel. Senin kadar güzel ıslanan birini hiç tanımamıştım."

Galiba bayılacaktım. Benim sularımı yalıyor ve bundan delice bir zevk alıyordum. Parmaklarını ağzıma uzatınca, içgüdüsel olarak açtım dudaklarımı.

Parmaklarını ağzımın içime soktu ve ben kendi tadımı hissettim. Gözleri iyice koyulaşırken, parmaklarını emmeye başladım. Tarif edilemez bir duyguydu.

Parmakları ağzımdaydı, yüzlerimiz bir nefes mesafesi kadar yakındı ve kararan gözbebekleri gözlerime çakılmıştı. O boğuk ve muhteşem kalınlıktaki sesini duydum.

"Tadın deniz gibi, fark ettin mi?"

Parmaklarını ağzımdan çıkarıp dudaklarımda dolaştırdım.

"Senin gözlerin gibi."

Yutkundu. "Şimdiye kadar duyduğum en güzel şey bu," dedi zorlukla çıkan sesiyle.

Sonra bana daha fazla bakmaya dayanamıyormuş gibi gözlerini kapattı ve başımı yine eski yerine yasladı. Artık yüzünü göremiyor, sadece nefesini hissediyordum.

Parmaklarını tekrar çamaşırımın altına kaydırırken tüm bedenim beklentiyle kasıldı. Ve o parmaklar kabarıklığımın üzerindeki tepeye dokunduğunda tekrar gözlerimin kararğını, başımın dönmeye başladığını hissettim.

Kadınlığımın üzerindeki baskısı hızlanır ve okşaması bir ritim tuttururken ensemde hissettiğim nefesi hızlanmaya başlandı. Tüm hücrelerim, onun nefesinin ve parmaklarının belirlediği ritme uydu ve bir okyanus gelgiti gibi yükselmeye başladım.

Ulaş bastırınca yükseliyor, baskısını hafifletince geriliyordum. Gitgide yükselen bir medcezir gibiydi. İlk defa hissettiğim, muhteşem bir tırmanıştı. Nereye tırmandığımı bilmeden hızla tırmandım. Tam düşecekken tekrar tırmandığımı hissettim. Sonra yine bilmediğim bir uçurumun kıyısında durdum ve tekrar tırmandım. Tırmandım tırmandım tırmandım...

Aklım tamamen bulanmış bir halde, bir saniye daha dayanamayacağımı hissederken kulağımda Ulaş'ın sesini duydum.

"Hadi ufaklık. Gel bana."

Bunu söylediği an parmakları kadınlığımdaki bir noktayı buldu ve bastırdı. Aynı anda, içimde büyük, çok büyük bir patlama oldu. Dağıldım. Tüm zerrelerim etrafa yayılırken sarsılmaya başladım ve uzaklardan bir yerlerden onun ismini haykıran kendi çığlığımı duydum.

Zamanın durduğu çok uzun bir andan sonra kendime gelmeye başladığımda, gözlerimden süzülen yaşları fark ettim.

Dönüp Ulaş'ın göğsüne başımı gömdüm. Yanaklarım gözlerimden akan yaşlarla ıslanırken, artçı sarsıntılar devam ediyordu.

Ben iyice sakinleşene kadar, Ulaş saçlarımı okşadı. Sonra elini uzatıp çenemi ona doğru kaldırdı ve gözlerimden akan yaşları sildi eliyle.

Yaşadığımız şeye inanmakta zorluk çekerek konuştum.

"Bu... bu... hayatımda yaşadığım en muhteşem şeydi..."

Gözlerinde arzuyla şefkatin inanılmaz bir karışımı vardı. Gülümsedi.

"Büyüklerin dünyasına hoş geldin ufaklık."

ULAŞ

Adımı haykırdığında içimdeki mağara adamı yumruklarıyla göğsünü dövüp kükredi. Alin sarsıla sarsıla elime boşalırken, gözlerim kapalı ona bunu yaşatan ilk adam olmanın tadını çıkardım. Kendi kendime bir dahaki sefere dağılırkenki yüzünü izlemeye söz verdim. Ayrıca mutlaka bir kez de ağzımda hissedecek, kana kana içecektim onu. Ve bunlar için çok zamanım yoktu. Sadece saatler.

Sakinleşmeye başladığında dönüp yüzünü göğsüme gömdü. Sarsıntıları tamamen bitene kadar saçlarını okşadım, kucağımda küçücük kalan bu minik kızın. Sonra yüzünü görmek için elimi uzatıp çenesini kaldırdım. Gözlerinden yaşlar akıyordu.

İçimde bir şeyler kırıldı. Keşke her zaman sadece zevk yüzünden ağlamasını sağlayabilseydim. Umarım verdiğim karar yüzünden ağlamazdı.

Ben ellerimle ıslak yanaklarını silerken yaşadığı şeye inanamıyordu.

"Bu... bu... hayatımda yaşadığım en muhteşem şeydi..."

Sadece elimin altında yaşadığı bir orgazmdı bu. Daha muhteşemini biliyordum. Ama bu küçücük, tecrübesiz kız daha hiçbir şey bilmiyordu. İçim şefkatle doldu bir an.

"Büyüklerin dünyasına hoş geldin ufaklık."

Kaşlarını çattı.

"Ben ufaklık değilim. Biraz önce yaşattığın o muhteşem şeyden sonra bana ufaklık deme artık!"

Of, sinirlenince yine çok güzelleşmişti. Haliyle üstüne gittim.

"Ufaklık olduğun için onu muhteşem sanıyorsun işte. Büyük bir kız olsaydın daha iyilerini bilirdin."

Suratı çok fena asıldı. Elini uzatıp boynumdaki ize dokundu.

"Senin bugün o kadınla yaşadığın gibisini mi bilirdim?"

O ize dokunduğu an gözlerinin dolduğunu fark ettim ve kendime küfrettim. Sadece biraz kızdırmak istemiş, ama o olayı hatırlamasına neden olup yine kalbini kırmıştım işte. Biraz olsun tamir edebilmek için derin bir nefes aldım.

"Alin... Ben senin ismini haykırdım o sırada."

Anlamadı.

"Hı?"

"Ona büyük ayıp ettim, ama elimde değildi. Seni hayal ediyordum ve boşalırken senin ismini haykırdım."

Gözleri koskocaman açıldı.

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

Sevinsin mi üzülsün mü bilemiyordu. Sonra üzüntüsü ağır bastı.

"O... kadın... yani o çok üzülmüştür..."

İyi kalpli ufaklık.

"Önce evet, ama onun için önemli biri değilim. Özür diledim ve affetti."

Tereddütle yüzüme baktı.

"O da senin için önemli biri değil o zaman?"

Kıskanç ufaklık.

"Önemli olsaydı seni hayal eder miydim?"

Dudaklarını ısırarak başını önüne eğdi. Gözlerini tekrar bana kaldırdığında neşesi yerine gelmişti.

"Ben de senin adını haykırdım biraz önce."

Güldüm.

"Evet. Durumu eşitledik."

Şımarık şımarık omuzlarını silkti.

"Ben daha eşitim."

"Nasıl?"

"Ben ismini söylerken sen yanımdaydın."

O an kalbimde bir şeyler koptu. Artık onun yanında olmayacağım düşüncesi kanımı dondurdu. Ama yapacak bir şey yoktu ve şu an, kararımı ona söylemek için en uygun zamandı.

"Alin... Hep yanında olmayı isterdim. Gerçekten isterdim. Ama..."

Kaşları çatıldı. İyi şeyler söylemeyeceğimi yüzümden anlamıştı.

"Ama?"

Derin bir nefes aldım ve söyledim gitti.

"Yarın sabah bu iş bitiyor. İstersen burada kal, ben gideyim. Kalmak istemezsen seni kuzenime götürürüm, abini orda beklersin."

Söylemiştim işte. Ve şimdi çaresizlik içinde dağılmasını izliyordum.

ALİN

Nasıl ya?
Bitiyor ne demek?
Nereye gidiyorum?
Niye gideyim ki?
Niye gidesin ki?

Sorular sanki beynimi patlatacakmış gibi çığlıklar atarken Ulaş'ın gözlerine baktım ve orada gördüğüm şeyle dağıldım. Emindi. Beni kendinden uzaklaştırmaya karar vermişti ve bunu yapacaktı.

Geldiğimden beri defalarca beni geri çevirmişti, ama ilk defa şimdi gözlerinde gördüm bunu. O kadar kararlıydı ki ben de emin oldum beni bırakabileceğinden. Ona inandım ve kalbim sıkıştı. İtiraz bile edemedim. Sadece nedenini anlamak istedim.

"Biraz önce bana yaptığın şey yüzünden mi?"

Elini uzatıp yanağımı silince ağladığımın farkına vardım. Gözlerinde gerçek bir şefkat vardı.

"Alin... hayır..."

"Çünkü eğer onun yüzündense bir daha hiç istemem. Bir daha bana dokunmasan bile olur. Eğer onun yüzünden bitiyorsa..."

Başparmağıyla dudağımı okşayarak sözümü kesti.

"Şşşş... Onun yüzünden bitmedi ufaklık. Aksine, bittiği için onu yaşattım sana."

Anlamamıştım.

"Nasıl yani?"

"Gitmeden senin için bir şey yapmak istedim. Verebileceğim bir tek o vardı."

Söylediği şeyle yüreğim parçalandı. Ayrılık hediyesi gibi bir şeydi yani. Bunu ona da söyledim.

Gözlerine ulaşmayan bir tebessümle dudakları kıvrıldı.

"Kabul et. Hiç de fena bir hediye değildi."

Gözlerindeki hüznü gülümsemesinin arkasına saklamak istiyor, bu üzücü havayı dağıtmaya çalışıyordu. Onu da üzüyordu bu karar. Buna güvenerek denedim.

"Vazgeçmenin bir yolu yok mu?"

Beni kendine çekip sıkı sıkı sarıldı, saçlarımı kokladı. Sonra ayrılıp yüzüme baktı. Elini çillerimde gezdirirken, "Şu halime bak çilli. Senden uzak duramıyorum," dedi.

İtiraz etmek için ağzımı açtım.

"Ama..."

Elini çillerimden dudaklarıma götürdü. Beni okşayarak sustururken,

"Denedim. Önce karşı koydum. Sonra bunu kabul edersek büyümez, dedim. Belki eğlenceli bir oyuna çevirirsek hafifletebiliriz, diye düşündüm." Acı çekiyormuş gibi derin bir nefes aldı. "Ama bitmiyor. Hafiflemiyor. Daha da yoğunlaşıyor. Çok kötü bir durum bu."

Şiddetle itiraz ettim.

"Kötü bir şey değil bu. Kötü deme buna!"

Gözlerinde öfkeli bir ışık yandı. Birden elimi alıp sertliğinin üzerine koydu. Ben elimin altında hissettiğim sertlikle allak bullak olurken, hırsla bastırıp onun üzerinde ezdi parmaklarımı.

"Şuna bak ufaklık! Senin için ne halde dolaştığıma bak! İki gündür bu haldeyim. Üç hafta daha dayanabilir miyim sanıyorsun? Kendimi sana gömmeden, inandığım her değere karşı gelmeden kaç gün daha sabredebilirim zannediyorsun?"

Sonra elimi öfkeyle savurdu.

"Bunun nesi iyi, bi anlatsana bana!"

Sesimi bile çıkaramadım. Tek yapabildiğim, hıçkırarak ağlamaya başlamamak için dudaklarımı ısırmaktı.

Isırdığım dudaklara baktı önce. Sonra öfkesi iyice arttı. Yumruklarını sıktığını gördüm. Kendisini benden uzaklaştırıp elini şezlongun altına attı. Çıkardığı paketten bir sigara aldı ve yaktı. Arkasına yaslandı, gözlerini kapattı. Sigarasından derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştı.

Gözlerimden akan yaşlar görüşümü bulandırırken onun dayanılmaz heybetini izledim. Asker yeşili soluk tişörtünün altından belli olan göğüs kasları... Hâlâ öfkeli oluşunun etkisiyle belirgin boyun damarları... Bir kasın ince ince attığı, sıkılmış çenesi. Alnına düşen sararmış bir saç tutamı ve şimdi göremediğim okyanuslarını kapatan kirpikler...

Bu manzarayı içime çekebilmek için son saatler.

Birden, onun boşalırken nasıl göründüğünü merak ettim. Ama çok merak ettim. Ve elbette bunu ona da söyledim dan diye.

"Boşalırken nasıl göründüğünü merak ettim."

O sırada suratı bir karış asık, gözleri kapalı bir şekilde sigarasından bir nefes çekiyordu ve beni duyunca duman boğazında kaldı. Öksürükler arasında gülmeye başladı.

"Sen inanılmaz bir şeysin!"

Öfkesi uçup gitmişti.

"Ne var, merak edemez miyim?"

Gülmeye devam etti.

"Edersin tabii."

Bir cesaret söyledim.

"Görmek istiyorum."

Şaşkınlıkla yüzüme baktı.

"Öyle bir şey olmayacak."

Kaşlarımı çattım.

"Dün sabahki kadın gördü ama. Bu haksızlık."

Gözleri hayretle açıldı önce. Sonra başını iki yana sallayarak dudaklarını ısırdı. Kahkaha atmamak için kendini zor tutuyordu.

"Ben ona haksızlık ettiğimi sanıyordum?"

Omuzlarımı silktim.

"Ona da, bana da. Ama bana daha çok haksızlık."

Sabrını zorluyormuşum gibi elleriyle yüzünü sıvazladı.

"Ufaklık... Burada oturup dün sabah yediğim haltın kime haksızlık olduğunu mu konuşacağız gerçekten?"

Şeytan şeytan sırıttım.

"Konuşmak zorunda değiliz. Yapacak daha iyi şeyler bulabiliriz, öyle di mi?"

Gözlerini kıstı.

"Böyle tatlı sözlerle beni kandırmaya mı çalışıyorsun bebeğim?"

Gözlerinde eğlenen pırıltılar ışıldarken devam etti.

"Sabah ayrılıyoruz. Bu karar değişmeyecek."

İşte buna emindim. Bu sefer ne yaparsam yapayım kararını değiştirmeyecekti. Benim doğru dürüst hatırlamadığım, haliyle ne düşüneceğini de umursamadığım abimin, Ulaş için çok önemli olduğunu kabul etmiştim. Onların arasındaki ilişkiyi anlamadan da bu konuda yapabileceğim bir şey yoktu.

Omuzlarımı kaldırdım.

"Sabaha daha çok var, öyle di mi?"

Durup gözlerime baktı. Mavi bakışlarında yakaladığım bir tür hayranlık mıydı?

"Uzun süre üzgün kalamıyorsun, di mi? Kararımı kabul etmediğin için değil bu halin. Kabul ettin ve bununla başetmeye çalışıyorsun kendi yöntemlerinle."

İçimden "Sen de benim hayatımı yaşasaydın, hoşuna gitmeyen şeylerle başetmek için bir sürü yöntem bulurdun," dedim.

Gözlerine çöken hüznü görünce yine içimden konuşmayı başara-

madığımı anladım. Kahretsin yaa, niye azıcık olsun içe dönük bir insan değildim ben? Bir şeyleri de içimde yaşamayı başaramayacak mıydım? Tamam, dıştan konuşup pot kırmak alışkanlık olmuştu artık, ama insanları üzmekten hoşlanmıyordum. Hele Ulaş'ı üzmeyi hiç istemezdim.

"Üzmedin," dedi parmaklarını yüzüme götürüp çillerimi okşayarak.

Şaşırdım.

"Bu sefer sesli düşünmediğime eminim?"

Çillerimi okşamaya devam ederken gülümsedi.

"Sesli düşünmedin. Yüzünden anladım. Beni üzdüğünü düşününce gölgelendi yeşiller."

İçimi çığlıklar kapladı. Gitmemelisin! Gözlerinden ne düşündüğünü bile anlayabilen bu adamdan asla uzaklaşmamalısın! Olmaz, ondan ayrılmak olmaz!

Artık yüzüm ne hal aldıysa, beni kendisine çekip sarıldı. Saçlarımı içine çekti yine. Saçlarımı koklamasına bayılıyordum.

"Çok güçlü bir kızsın sen. Bu akşam koruda o adamları döverken seni izledim ve emin oldum. Sahip olduğun tek şey cesaretin değil. Kendi kendini bilemiş bir kılıçsın sen. O yüzden seni bırakırken içim rahat. Bunu da atlatacağını biliyorum."

Başımı göğsünden kaldırmadan sordum.

"İyi dövüşüyorum diye mi seni de atlatıcam yani?"

Saçlarımın kokusunu bir kez daha içine çekti.

"Hayır. İyi dövüşmek için gereken özelliklerin yüzünden atlatacaksın."

"Neymiş o özelliklerim?"

Şezlongdan kalktı, benim uzanmamı sağladı. Yanıma diz çökerken, "Sonra anlatırım. Konuşmak zorunda değiliz, demiyor muydun sen daha önce?" dedi.

Eli şortuma giderken bir yandan beklentiyle kasılıp bir yandan itiraz ettim.

"Yapılacak daha iyi şeyler bulabiliriz derken bunu kastetmemiştim. Sıra sendeydi. Seni görmek istiyorum ben."

İtirazımı hiç umursamadan şortumu çıkardı.

"Lıh. Ben daha önce kendime söz verdim."

"Ne sözü?"

Sırıttı.

"Boşalırken seni görme sözü."

Tişörtüm ve iç çamaşırım da saniyeler içinde uçup giderken, beni istediği kadar görmesi için arkama yaslandım.

ULAŞ

Siktir.

Ben hayatım boyunca daha güzel bir şey görmedim.

Uzun boylu ve büyük göğüslü kadınlardan mı hoşlanıyorum demiştim ben?

Halt etmişim.

Bundan sonra minicik, küçük göğüslü, ince belli, beyaz tenli çillilerden hoşlanıyorum, kayıtlara geçilsin.

Onu seyrederken kafayı yemek üzereydim. Küçücük bedeni ay ışığında parlarken haddinden fazla seksi görünüyordu. Aletim matkap niyetine kullanabilecek kıvama gelmişti ve an itibarıyla kendisiyle beton bile delebileceğime emindim.

Kontrol. Evet kontrol.

Nefes al ve ona verebileceklerine odaklan.

Kendimi kontrol ettiğimi zannederek elimi göğüslerine götürdüm ve o kahrolası meme uçlarına dokunduğum an boşalmanın kıyısına geldim. Eğer bu kız sabaha bu evden sağlam çıkarsa, beni hiç çekinmeden Mossad sorgusuna falan gönderebilirlerdi, iradem o kadar kanıtlanmış olacaktı. Hatta şu anda bile aletimi içine köklemediğim için afili bir madalyayı hak ediyordum bence.

Meme uçları başparmağımın dokunuşları altında sertleşti. Alin iki eliyle şezlongun kenarlarına yapışmış, gözlerini kapatmış, ona yaptığım ve yapacağım şeylerle başa çıkmaya çalışıyordu.

Beklentiyle kasılan bacaklarını görünce, parmağımı hiç kaldırmadan göğüslerinden karnına indim ve wushu yüzünden yaptığını tahmin ettiğim incecik kas çizgisini takip ederek kasıklarına kadar geldim. Kas sevmediğimi de söylemiştim, di mi? Onu da kayıtlardan silelim lütfen.

Elimi kasıklarında hissedince yine bacaklarını kapattı.

Gülümsedim. "Hadi bebeğim. Sana dokunmama izin ver."

Bacakları sesimi duymaya programlıymış gibi açıldı. Elimi girişine götürüp o muhteşem şeyi parmaklarımla araladım. O an parmaklarıma bulaşan ıslaklık, aklımı başımdan aldı.

"Islanmışsın benim için."

İnledi.

Onun o inleyen ağzına yapabileceğim şeyleri sıraladı anında, içimdeki mağara adamı. Elbette sallamadım, kendime birkaç saat sonra doğacak sabaha kadar izin vermiştim, ama bu gecenin Alin için olması şartıyla.

Bunu bir kez daha kükremekte olan neandertale hatırlatarak parmaklarımı o muhteşem kabartının üzerine yerleştirdim ve yavaşça öne arkaya hareket ettirmeye başladım.

Dayanamadığı bir haz dalgası yüzünden küçük bir çığlık atarak bileğime yapıştı.

"Şşş, bırak bana," dedim.

Niye bırakacaksa? Parmaklarımı bile içine köklemek için kendimi bu kadar zor tutarken bence bana hiçbir şey bırakılmamalıydı.

Kontrol. Evet, kontrol.

O güzel kabartısının üstünde sabit, acelesiz bir ritim tuttururken yüzüne odaklandım. İşte hayal ettiğim o kızaran yüz karşımdaydı. Gözlerini sımsıkı kapatmıştı, ağzı hafif aralıktı ve sadece çığlık atmamak için dudaklarını ısırdığı zamanlar kapanıyordu. O kadar güzeldi ki...

Parmaklarımı dikkat ederek hafifçe içeri soktuğumda belini yattığı yerden havalandırıp küçük bir çığlık daha kopardı. Bir yandan ritmi hızlandırınca, o güzel başını sağa sola sallamaya başladı. Yanakları iyice kızarmış, dudakları şişmişti. Kalçalarını parmağımın ritmine uydurdu, kaldırıp indirmeye başladı. Kocaman elimin altında titreyen bedeninin görüntüsü, içimdeki King Kong'a zafer çığlıkları attırıyordu.

Gelmek üzere olduğunu anladığımda, gözlerimi az sonra açacağı gözlerine kilitledim ve emrettim:

"Gözlerini aç. Şimdi."

Emrime uydu ve gözlerini açtı. Onu ödüllendirip parmağımla o hassas noktasını buldum.

"Hadi bebeğim. Gel şimdi bana. Seni görmeme izin ver."

Yeşilleri bana çakılırken zirveye ulaştı. O zirvede kaldığı sürede hissettiği her şeyi gözlerinde gördüm. O derin gölde fırtınalar koptu, dalgalar kıyıları dövdü ve sular gözyaşı halinde kirpiklerinden taştı.

Uzanıp onu kucağıma aldım ve ay ışığının altında, İstanbul Boğazı'nın karşısında, yerde oturup göğsümde titreyen minik kıza sarılırken, onu bir daha görmesem bile bu anı asla unutmayacağıma yemin ettim.

Duştan çıkıp Hale'yi aradım. Alin ben onu yatağına götürürken kısa bir süreliğine uyanmış ve "Beni gönder. Bu evde senin kokunla kalamam," demişti.

Telefon sekizinci çalışında falan açıldı.

"Hale ne yapıyorsun?"

"Atomu parçalıyorum. Sabahın yedisinde ne yapılır Ulaş? Uyuyorum."

"İyi. Şimdi o güzel kızını kaldır ve bize gel. Alman gereken bir emanet var."

"Ne emaneti? Ulaş, mafya mafya konuşma bak zaten uykusuzum."

Sırıttım.

"Ya sen niye ne zaman arasam uykusuz oluyorsun?"

"Yeni evli insan niye uykusuz olabilir Ulaş? Bezik oynadık. Allah allah ya!"

Sırıtmam kahkahaya dönüşürken aynı huysuzlukla sordu.

"Ne emaneti söylesene?"

Derin bir nefes aldım.

"Alihan'ın emaneti."

Kıkırdadı.

"Aaa, o emanetin methini duydum. Dün Volkan söyledi. Alihan onu arayıp kız orada kaldığı sürece, senin eve ayak basmaması konusunda tehdit etmiş! Sonra da kocamı aramış ve Volkan'ın tasmasını sıkı tutsun diye uyarmış."

Volkan'a karşı hissettiğim manasız suçlulukla içimi çektim.

"Benim ev de çok güvenli sayılmaz. Abisi gelinceye kadar Alin sizde kalsa daha iyi olacak."

Hale'nin çığlığı yüzünden kulağım patlamasın diye telefonu uzaklaştırdım.

"Hiiii! Ulaş Akahan! Çabuk o kıza bir şey yapmadığını söyle bana!"

"Yapmayayım diye size yolluyorum zaten Hale, telaşlanma."

"Haa..."

"Haa ya. Hadi çık o Serdar gereksizinin koynundan da gel."

"Ya Ulaş biraz uyuyayım, öğlen gelirim."

Derin bir nefes aldım.

"Öğlene kadar dayanabilecek durumda değilim Hale, neden anlamıyorsun?"

Hale'nin yutkunduğunu telefonun bu ucundan bile hissettim.

"Anladım. Bir saate oradayım. Kapat."

Telefonu kapatıp Süheyla Abla'ya mesaj yazdım, bugün gelmemesini söyledim. Alin gittikten sonra evde birinin olmasına dayanabileceğimi sanmıyordum çünkü.

Sonra Alin'in yattığı odaya girdim. Duvara dönmüş uyuyordu. Sıyrılan pikeden görünen çıplak belini fark ettiğim an... Aha yine başladık. Gamzeler. Dövme. Gamzeler. Dövme. Gamzeler...

Bir saat daha dayanabilirsem beynimi tamamen yakmadan bu badireyi atlatabileceğimi düşündüm. Düşünmek derken, söz konusu insani eylem beş saniye falan sürdü. Sonra içimdeki hayvan komutayı ele geçirdi ve bana emretti.

"O gamzeler buraya gelecek!"

Nereye gelecek? Dilinin ucuna. Ha. Mantıklı. Hayır hayır dil başka bir yere gitmeyecek. Evet ben de hatırlıyorum onu kana kana içmeye söz verdiğimi, ama dün uyudu kaldı, şansına küs. Şimdi de vakit yok. Bir saat neyime mi yetmez? Kızdan ayrılıyoruz öküz, o süreyi sarılmak, güzel şeyler söylemek ve bilumum romantiklikler için kullanmalıyız. Haklısın patron, böyle söyleyince bana da manasız geldi şimdi.

İç sesimle konuşurken çoktan elimi gamzelerin üstünde gezdirmeyi başlamıştım bile. Benim iç sesimin dünya popülasyonundan biraz farklı olduğunu söylemiş miydim? Standart insan iç sesi, vicdan tarafından yönetilir. Benimkini bir hayvan yönetiyor.

Ellerimi kalçalarına koyup parmaklarımdan boşalan o muhteşem çukurcuklardan birini dilimle doldurduğumda inledim. Aynı anda Alin uyandı ve tüm vücudu kasıldı.

"Ulaş..."

"Bebeğim..."

"Ahh, çok güzel..."

Diğer gamzeyi doldururken mırıldandım.

"Seni eve getirdiğim sabah..."

Dilimin altında ürperdi. Devam ettim.

"...yoldaydık."

İki gamze arasındaki yolu dövme boyunca dilimle katetmeye başladım.

"...arka koltuğa uzanmıştın."

Dövmenin ilk kelimesinin üzerinden geçtim önce. *Audaces.*

"...Tişörtün sıyrıldı."

İkinci kelimeye geçtim. *Fortuna.*

"...Bu cehennem çukurlarını gördüm."

Üçüncü ve son kelime. *Juvat.*

"Onlarda yanmayı hayal ettim."

Alin kıkırdadı.

"Sadece iki gün oldu ve yanıyorsun. Dövmem haklıymış. Kader cesurlara gülermiş."

Alin böyle söyleyince kararımın doğruluğundan bir kez daha emin oldum. Hiç tanımadığım bir kızla iki günde iki orgazm seviyesine gelmiştik –evet, hiç seviyeli bir ilişki sayılmazdı– ve dün gece parmaklarımla yaptığımı şimdi dilimle yapmayı planladığımı düşünürsek, önümüzdeki

üç hafta boyunca seviyenin anasını ağlatacağımız ve sıradaki uzuvlarımızı işe karıştıracağımız kesindi.

Demek ki neydi, ayrılmak en doğru karardı.

Sadece kısacık bir anlığına, kaderin bize gülmediğini düşündüm. Sonra hemen attım kafamdan bu düşünceyi. Şimdi arabeske bağlamanın sırası değildi. Bağlarsam, bu kızı göndermezdim.

Dövmeyle işim bitmişti. Kafayı yememeye çalışarak dilimle kalçası boyunca inerken elimi bacaklarının arasına götürdüm. Kahretsin! Yine sırılsıklamdı. Bebeğim yine benim için ıslanmıştı.

"Bu kadar kolay ıslanman beni delirtiyor ufaklık..."

Birden Alin'in minik parmakları bileğime yapıştı. Önce zevke dayanamadığı için beni engellediğini sandım, ama elini bileğimden ayırmadan dönüp dizlerinin üstüne oturunca, yüzündeki o çok yaramaz ifadeyi fark ettim.

Kaşlarımı kaldırdım.

"Ne?"

Gülümsedi. Hayır, gülümsemek doğru sözcük değil. Gözlerinde bir şeytan kahkaha attı.

"Aklıma bir şey geldi."

Ben aklına gelen şeyin ne olduğunu deli gibi merak ederken, elimi alıp ağzına götürdü. Siktir. Sularıyla ıslanmış parmaklarımı yalamak. Aklındaki buydu.

Sonra yaladığı parmaklarımı emmeye başladı ve gözlerim karardı.

"Ah... Parmaklarımı emerek beni getireceksin bebeğim..."

Minik şeytan kıkırdadı.

"Aklımdaki şey parmaklarını emmek değil."

Oha!

Ha siktir!

Aklını sikeyim Alin.

Düşündüğüm şey olamazdı, di mi?

Devrelerim yandığı için bir an boş bulundum ve minik wushu dövüşcüm fırsatı değerlendirip beni sırt üstü yatağa itti.

"Alin... Hayır."

Dizlerini bacaklarımın iki yanına yerleştirip üstüme çıktı.

"Alin... Olmaz."

"Lütfen... Sadece izin ver ve kımıldama."

Kımıldayamazdım zaten, orası ayrı. Çünkü şu anda çırılçıplak vücudunu hiç utanmadan bana sergiliyordu ve kımıldamam demek onu altıma aldığım gibi içine gömülmem demekti.

"Alin beni çok zorluyorsun..."

Ellerini eşofmanımın üzerinde yavaş yavaş gezdirdi ve parmaklarını kahrolası titanyum bir sopaya benzeyen aletime götürdü. Sonra iki eliyle birden tuttu onu.

"Boşalmanı görmek istiyorum."

Birbirine geçirdiğim dişlerimin arasından tısladım.

"Görmek üzeresin kahretsin!"

Elleriyle okşamaya başladı.

"Böyle mi yapıcam?"

Sen öyle yapsan da yeter. Başka bir kadın olsa boşalmam için beni dakikalarca emmek zorunda kalır, ama sen tek dokunuşunla beni getirebilirsin. Dokunmasan da getirirsin, orası ayrı. Geri zekâlı bir ergenden farkım yok karşında. Patlamanın kıyısında dolaştığım şu anı biraz olsun uzatabilmek için derin bir nefes aldım.

Ama Alin şeytanına çektiğim işkence yeterli gelmemişti.

"Dokunmak istiyorum."

"Yok artık!"

"Sen bana dokundun ama!"

Kan beynime çıkarken hırladım.

"Aynı şey değil. Sen ne istediğini bilmiyorsun! Çok fena olacak!"

Birden yüzündeki şımarık ifade silindi, şeytan kayıplara karıştı, yerine şaşkın bir melek geldi.

"Niye fena olsun ki?..."

Damarlarımda gürlemekte olan öfkeli kanımın geri zekâlı alyuvarları, Alin'in melek suratını gördükleri an kuyruklarını kıstırıp uslu uslu çıktıkları yere, kalbime döndüler.

"Bebeğim... O elinin altında zonklayan şeyi sana gömmemek için kendimi zor tutuyorum. Aklımı kaçırmak üzereyim. Ve bir anlığına kendimi kaybedersem, o siktiğim eşofman çok işe yarayacak anladın mı?"

Bana baktı. Bana öyle bir inançla baktı ki...

"Ben sana güveniyorum."

Tam o anda, isterse beni ölmeye gönderebileceğini ve bunu seve seve yapacağımı fark ettim. Emretse, ölmekle kalmaz cehenneme bile atlardım ve eminim o sırada yüzümde salak bir gülümseme olurdu.

Tüm güzelliği ve çıplaklığıyla üzerimde oturuyor ve tüm masumiyetiyle bana güveniyordu.

Siktir...

Tüm hücrelerimle kontrolümü sağlamaya odaklandım. Sonra derin bir nefes aldım.

"Lanet olsun. Yap hadi."

Yeşillerindeki teşekkür hiçbir şeye değişilmezdi.

Gözlerini kapadı. Minicik parmaklarını eşofmanımın lastiğine taktı ve bacaklarımdan aşağı kaydırdı. Tanrım, on dokuz yaşındaki bir bakire tarafından soyuluyordum!

Gözlerini hiç açmadan pantolonumu çıkarmaya çalıştı. Ona yardım ettim. Kendimi biraz geri çekip sırtımı duvara yasladım ve bacaklarımı açıp o küçücük bedenini bacaklarımın arasında kalan boşluğa yerleştirdim. Birbirimizi görebilmemiz için duruşumuzu ayarladıktan sonra ellerini alıp öptüm ve ikisini birden aletime götürdüm.

Bütün bu süre boyunca gözlerini hiç açmamıştı. Böyle bir anın tadını çıkarışındaki becerisine hayret ettim. Tüm duyularını ellerine yönlendirmişti, dokunuşundan alacağı hazzı yoğunlaştırmak için özellikle gözlerini açmıyordu. Ellerini aletimin üstüne koyduğum an nefesini tuttu. Parmaklarıyla kavrayıp hissettiği şeyin tadını çıkardı. Sonra ellerini yanlara çekti ve birden gözlerini açtı.

Onu gördüğü an yüzünde oluşan ifade yüzünden kahkahayı basmak istedim.

Yutkundu ve aynen şöyle dedi.

"Bu... bu mu giriyor?"

King Kong bir kez daha yumruklarıyla göğsünü dövdü. İster beğenin ister beğenmeyin erkek egosu diye bir şey var ve an itibarıyla Alin'in suratı benimkini çok fena tatmin ediyordu.

"Korktun mu ufaklık?"

Başını salladı.

Bu tatmin, birkaç şeffaf damlanın aletimden sızmasına yol açtı ve aynı anda Alin'in gözleri o damlalara kilitlendi.

Ama hemen ardından, bana kafayı yediren hareketi yaptı. Eğildi ve o damlaları yaladı. Tadıma bakarken gözlerini yumdu ve inledi.

Siktir.

Hayatımda hissettiğim en büyük ihtiyaçla aletimi ona doğru itip dudaklarını zorladım.

O düzülesi ağzı hemen açıldı ve erkekliğimi kabul etti.

Tek nefeste inledim.

"Alin..."

Ne yapması gerektiğini soruyormuş gibi gözlerime baktı.

Hırladım.

"Em onu ufaklık... Ahh, sikeyim!"

Daha sözümü bitirmeden iki eliyle beni kavrayıp emmeye başlamıştı.

Bir anda doğrulup saçlarını tek elimle topladım ve kendimi biraz daha içine daldırdım. Saçlarına doladığım parmaklarımla Alin'i öne

ve arkaya itmeye başladım. Küçük kızım, onu yönlendirmeme hemen uyum sağlarken inledim.

"Aynen böyle... Siktir... Bu çok iyi..."

Hayatım boyunca unutmayacağım o manzaraya kitlenmiştim. Güzelim pembe dudakları aletimi sarmıştı ve ben onun tapılası ağzını düzerken kendisini daha fazla almaya zorladığı için iyice kızaran yüzü beni zevkten delirtiyordu.

"Kahretsin! Alin... Öyle bir getireceksin ki beni!..."

Daha da hızlandı. Dilinin aletimde kabaran her damarı bulduğunu, hepsinin tek tek üstünden geçip yaladığını hissediyordum. Hayatında ilk kez böyle bir şey yapıyordu, ama öyle hevesle ve yoğunlaşarak yapıyordu ki en doğru yolu içgüdüleriyle buluyordu. Bir kadının ağzındayken aldığım en büyük zevki yaşatıyordu bana.

Hırıltılı inlemelerimi serbest bıraktım.

"Siktir... Alin... Of kahretsin, kahretsin..."

Ben hırladıkça o daha da hızlandı. Artık dayanma gücümün sonuna gelmiştim. Aletimin ağzına her dalışında patlayacak gibi oluyor, bitmesin istediğim için son anda dönüyordum orgazmın kıyısından. Dünya etrafımda deli gibi dönmeye başlarken, iyice çatallaşan sesimle, zorlukla konuştum.

"Geri çekil bebeğim..."

Çekilmedi. Onun yerine, gözlerini gözlerime perçinledi.

Son anda, saçlarından tutup geriye çektim onu ve dağıldım. İsmini haykırarak yüzüne, boynuna, göğüslerine, her yerine yağmaya başladım.

Nefesim kesildi. Kalbim deli gibi atıyor, kanım kulaklarımda gürlüyordu. Tekrar tekrar infilak ettim, içimdeki her şeyi onun tenine saçarak sayısız iz bıraktım bedenine.

Tekrar nefes almayı başardığımda, üzerine yağmama rağmen bir an bile kapatmadığı gözlerinde ilk defa gördüğüm bir bakışla sarsıldım.

Aşk?

Bu bakışı gördüğüm an tanıdım.

Kahretsin.

Onu göğsüme çekip sıkı sıkı sarıldım.

ALİN

"Geri çekil bebeğim..."

Çekilmedim. Onun yerine gözlerini gözlerime kilitledim. Ulaş'ın boşaldığı anın tek bir salisesini bile kaçırmak istemiyordum.

Önce tüm kasları gerildi. Yüzünün hatları sertleşti. Bana baktığı deniz gözlerinde kasırgalar koptu. O tarifsiz güzellikteki yüzü, çok şiddetli bir acı çekiyormuşçasına kasıldı.

Sonra bir anlığına, kısacık bir anlığına, sert yüzünün çevrelediği o dalgalı gözlerinde kırılgan bir ifade oluştu. İşte o kırılgan ifadeyi gördüğüm an, Ulaş'a âşık olduğumu anladım ben.

Tohumlarının her tarafına bulaşmasına aldırmayıp bana sımsıkı sarıldığında, anladığını biliyordum.

Anladığı an, yüzünde bir şaşkınlık oluştu. Sonra da lanet olsun ifadesiyle karışık bir şefkat, mavilerini ele geçirdi. Ne yapacağını bilemediği için bana sarıldı. Ona âşık olmamı istemiyordu.

Ama umurumda değildi.

Umurumda değildi, çünkü yüzüm göğsüne gömülü bana sarıldığı süre boyunca ben tek bir şeye kilitlenmiştim. Gözümün önünden gitmeyen o manzaraya.

Yarı tanrımın sert yüzünde, beklenmedik bir yumuşama yaratan o kırılgan ana.

O ana kadar, Ulaş'a hissettiklerim tanımsızdı. Şimdiye kadar yanından bile geçmediğim, tatmadığım, bilmediğim, zerre kadar tanıdık hissetmediğim bir sürü duyguyu onunla yaşamıştım.

O ana kadar, emin olduğum iki şey vardı. Birincisi, onun bana yaşattığı her duygu, o duyguyu tanımlayan sözcüğün ifade ettiği anlamdan daha büyüktü. En azından benim bildiğim anlamlarından. İstek dediğim şey istekten, hayranlık dediğim şey hayranlıktan, tutku dediğim şey tutkudan fazlaydı yani.

O ana kadar emin olduğum ikinci şey, Ulaş'la eşit olmadığımızdı. O ateş, ben pervaneydik. Yanacağımı biliyordum ve umursamıyordum, ama eşit değildik. Ben ona hayrandım.

Zirveye çıktığı o an, kendisine sonradan eklediği her yükten kurtuldu ve bir anlığına ben Ulaş'ı gördüm. O kırılgan anda onun gözlerini gör-

düm ve o noktaya kadar ona karşı hissettiğim ama tanımlamaya çalışmadığım, sadece çok fazla olduğunu bildiği o duygunun adını koydum.

Aşk.

Ben Ulaş'a hayran falan değildim, âşıktım.

Ve aşk bizi eşitlemişti. Aşk herkesi eşitlerdi.

Henüz bana âşık olmaması ya da âşık olduğunu bilmemesi umurumda değildi. Şimdi ya da sonra âşık olacaktı.

Çünkü platonik şairlerin söylediğinin aksine, aşk tek kişilik bir duygu değildi. Aşk, iki kişilikti.

Tek kişilik olana hayranlık falan denmeliydi. Şu an emindim ki, o platoniğim dediğimiz şey aşk değildi, sadece hayranlığımızın cinsel bir ifadesiydi.

Yani, birine platonikmiş gibi hissediyorsanız üzülmemeliydiniz. Çünkü o hissettiğiniz duygu aşk ise, zaten er ya da geç o da âşık olduğunu anlardı. Ha, hissettiğiniz şey aşk değilse hiç mesele değildi, yakında geçerdi.

Tüm bunları nereden bildiğim hakkındaysa en ufak bir fikrim yoktu. Ama biliyordum. İnanmıyordum, biliyordum.

Belki de aşk bana öğretmişti.

O yüzden, Ulaş'ın bana aşk yerine şefkatle sarılmasına üzülmedim. Hatta bu yeni idrak ettiğim bilginin neşesiyle kıkırdadım.

Ulaş, beklemediği bu hareketle yüzümü göğsümden ayırdı ve bana baktı.

"Niye gülüyorsun?"

Omuzlarımı silktim.

"Hiç."

Tek kaşını kaldırdı ve emretti.

"Söyle."

"Boşalmanı seyretmek muhteşem bir şeymiş." Âşık olmak muhteşem bir şeymiş.

O anı tekrar hatırlamak ister gibi gözlerini kapattı.

"Of Alin... Muhteşem bir orgazmdı. Şimdiye kadar yaşadıklarımın en iyisiydi."

E herhalde öyle olacak bebeğim. Âşık olduğun kadınla yaşadın o orgazmı, haberin yok. Tabii ki buna ona söylemedim. Onun yerine şöyle dedim:

"Tebrikler."

Bir kahkaha attı.

"Sen hayatımda gördüğüm en inanılmaz kızsın."

"Biliyorum bebeğim."

O muhteşem tek kaş yine kalktı.

"Sen bana bebeğim mi dedin? Bana?"

"Evet bebeğim. Artık diyebiliyorum çünkü eşitlendik."

Birden başını yana eğdi ve gözlerini kısarak baktı. Benimkilerin en derinine kadar ulaştı bakışları.

Dudağını ısırdı.

"Orgazmdan bahsetmiyorsun, dimi mi?"

Bu adam inanılmazdı. Beni böyle okumasının nedeni Özel Kuvvetler'de aldığı eğitim miydi? Yoksa, aşk bize birbirimizi tek bakışla anlamayı mı öğretiyordu? İkincisine inanmayı tercih ederdim.

Sadece başımı iki yana salladım.

Bir anlığına onun gözleri "Biliyorum," dedi, benimkiler de "Bildiğini biliyorum," diye cevap verdi.

Ama elbette, anında tabanları yağladı benim tatlı odunum.

Saate baktı ve "Hale gelinceye kadar yirmi dakikamız var. On dakika duş sürse, on dakika bize kalır. Bunu değerlendirmeliyiz," dedi.

Demek Hale geliyordu. Demek ayrılıyorduk.

Âşık olduğum adamdan ayrılacağım zamanı, o beni göndermeden yirmi dakika önce öğreniyordum.

Gözlerime dolan yaşları geri gönderip ağlamamak için yemin ettim. Kalan yirmi dakikanın odunumu yontmaya yaramayacağına emindim.

O yüzden beni yatağa oturtmasına ve yüzünü bacaklarıma gömmesine izin verdim. Ve dili kabarıklığıma değdiği an anladım. Ne izin vermesi, bunun için yalvarabilirdim!

Dili hızlı ve sert darbelerle minik tepeyi dövmeye başladı. Vay canına! Aman Tanrım!

Gözlerim kararırken o muhteşem dilini içeri daldırdı ve... Ohaaa! Yuhhh!

Kendi çığlığımın odanın duvarlarında yankılandığını duydum. Böyle bir şey yoktu, bu zevk anlatılamazdı.

"Ulaş... Deliricem..."

Yüzünü gömdüğü yerden hiç ayırmadan boğuk boğuk güldü.

"Parmaklardan daha iyi, di mi?"

Saçlarına asıldım.

"Ahhh... Evet... Lanet... Olsun..."

Yine boğuk boğuk güldü.

"Sana daha iyileri olduğunu söylemiştim."

Ukala.

Sonra birden o tepeyi emmeye başladı. Bir yandan da diliyle acayip sert ve hızlı darbeler indiriyordu. Resmen çığlık çığlığa bağırdım.

"Ahhhh... Tanrım..."

Yine güldü ve gülüşü içimi titretirken boğuk sesiyle mırıldandı:

"Ah Tanrım diil, ah Ulaş."

"Ukala pislik," diye bağıracaktım, ama yapamadım, çünkü tam o anda orada daha önce var olduğunu bilmediğim bir noktaya dilini öyle sert daldırdı ki bütün sinir uçlarım çığlık çığlığa haykırmaya başladı.

Daha öncekilerden çok daha yüksek bir uçuruma daha öncekilerden çok daha hızla tırmandım, zirveye doğru koşulan çok vahşi bir yarıştaydım sanki.

Koştum koştum koştum. Nefes almayı kestiğim bir yüksek uçurumun kıyısına geldim. O kıyıdan atlama ihtiyacıyla yanıp delirdim, ama alçak Ulaş tam o sırada o noktadan dilini çekti ve beni tam en uçta bıraktı.

"Gelme."

Resmen hıçkırarak yalvardım.

"Lütfen..."

"Şşş... Sabret bebeğim. Değecek."

Bunu söylediği an dişlerini de sürttü o noktaya. Saçlarına koparacak gibi asıldım ve Boğaz'ın karşı kıyısından bile duyulacak bir çığlık attım.

Şimdi parmakları, ağzı, dili, dişleri hepsi işin içindeydi ve hangi darbenin hangisinden geldiğini anlamayarak aklımı yitiriyordum. O tepeyi emiyor, dişliyor, dilini ve parmaklarını daldırıyor beni zihnimin sınırlarına sığmayacak bir zirveye taşıyordu. O zirve yolculuğu bir türlü bitmiyordu ve ben dünyayla ilişkimi tamamen kaybetmiştim.

Uğuldayan kulaklarımda sesini duydum.

"Şimdi... şimdi boşal!"

Yine o noktayı buldu ve ben o noktanın etrafında dağıldım. Dayanılmaz yükseklikteki zevk dalgaları tüm hücrelerimi birbirine kattı, gerçeklik parçalandı ve ben başka bir âleme savruldum.

Beni kucağına alıp hâlâ sarsılmakta olan bedenim sakinleşene kadar saçlarımı okşadı. Bir yandan titriyor, bir yandan gözyaşları içinde sayıklıyordum.

"Çok güzeldi... çok güzeldi... Ulaş bu çok..."

Kelime bulamıyordum ki.

"Şşş bebeğim, biliyorum. Seni içmek de öyleydi."

Şu anda acayip görünüyor olmalıydık. Ulaş'ın yüzünde benim sularım, benim tüm bedenimde onun tohumları. Bunu Ulaş'a da söyledim.

Boğuk kahkahasını sevdiğim.

"Porno film finali gibiyiz galiba çilli."

Hemen itiraz ettim.

"Ben hiç öyle hissetmiyorum."

İçini çekti.

"Ben de bebeğim."

Başımı kaldırdım, gözlerinin tam içine baktım.

"Porno gibi mi hissetmiyorsun, final gibi mi?"

Ben nefesimi tutarken, gözleri bir an bile tereddüt etmedi.

"Porno gibi."

Şansımı zorlayarak o kararlı bakışlara meydan okudum.

"Ama final gibi hissediyorsun? Emin misin?"

Maviler meydan okumamı karşıladılar ve çok net bir kapanış yaptılar.

"Bitti ufaklık. Tadında bırak."

Veee yılın kalp kırma ödülü Yüzbaşı Ulaş'a gidiyor.

Sakın Alin. Sakın ağlama.

Eğlenceli bir şeyler düşün.

Mesela, Ulaş ne derdi kupayı alırken?

"Bu ödülü tek başıma hak etmedim. Alin pası attı ben de gole çevirdim. Kendisine buradan teşekkür ediyorum."

Ya da: "İyi şuttu ama kabul edin. Vurdum ve Alin'i doksana taktım. Benim için muhteşem bir galibiyetti."

Ya da daha kötüsü: "Artık önümüzdeki maçlara bakıcaz."

Şu anda pek eğlenceli şeyler düşünemiyordum demek ki. Dediği gibi tadında bıraktım ve onun bana âşık olacağına dair duyduğum inanç domino taşları gibi yerle bir olurken, içimdeki saf Alin'in deli gibi o taştan bu taşa koşturup kalbimdeki büyük yıkıma engel olmaya çalışmasını izledim.

Tam o sırada zil çaldı.

Ulaş bir dakika içinde eşofmanını giymiş, beni kucaklayıp banyoya bırakmış ve kapıya gitmişti bile.

Duşa girdim ve suyun sesi beni duyulmaktan korurken kendime izin verdim. Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım. Biraz sakinleştiğimde, gözyaşlarımın hepsi tükensin diye bekledim. Bundan sonra ne Ulaş ne de kuzeni beni ağlarken göremeyecekti.

Sözümü tuttum ve Hale'nin arabasında yeni bir bilinmeze doğru yola çıkarken hiç ağlamadım.

Ama elimi pencereden çıkarıp gidişimi izleyen Ulaş'a orta parmağımı göstermeyi ihmal etmedim.

ULAŞ

Hale zilin ebesini inletirken eşofmanımı giydim, Alin'i banyoya götürdüm, banyo kapısının arkasındaki tişörtümü üzerime geçirdim, mutfak lavabosunda yüzümü yıkadım. Alin'in dağıttığı saçlarımı ellerimle düzelttiğimde kapıyı açmaya hazırdım.

Açar açmaz Hale'nin bet suratıyla karşılaştım.

"Bana kahve yap. Hâlâ uyuyorum."

Yüzüme bile bakmadan yanımdan geçip terasa doğru yürürken homurdanmaya devam etti.

"Paşam uçkuruna sahip çıkamayacak diye sabahın köründe yollara düşüyoruz. Bu saatte köprü trafiğinin nasıl olduğundan hiç haberin var mı acaba yüzbaşı? Senin gezdiğin dağlara benzemez burası, karga bokunu yemeden kız kurtarma operasyonuna çıkılmaz bu memlekette!"

Elbette cevap vermedim. Aklımı peynir ekmekle yememiştim. Kahve makinesinin düğmesine bastığım an ciyakladı.

"Ulaş Akahan!"

Hale stayla ciyaklama diye bir şey var, daha önce söylemiş miydim? Ve inanın bana, Hale ciyakladığı zaman ülkeyi terk etseniz sizin için daha hayırlı olur.

Ruhum çoktan Kapıkule sınır kapısında pasaportunu damgalatmıştı, lakin vücudum terasa doğru bile dönemeyecek kadar tırsıyordu. Donup kalmış bir halde Hale'nin neye bu kadar ciyaklamış olabileceğini düşünerek derhal bir ihtimal check-list yaptım.

Terasta içki şişesi bırakmamıştım, check.

Ortalıkta silah yoktu, check.

Geçen seferki gibi terasta çıplak kız unutmamıştım, check.

Tamam şu anda da evde çıplak bir kız vardı, ama terasta değil banyodaydı. Üstelik söz konusu kız unutulacak biri değildi.

Hale korkusundan check list yaparken bile Alin için sertleşebildiğimi hissedip kendime küfrettim ve arkamı döndüm.

Ananı!

Hale'nin teras kapısında durup gözüme gözüme salladığı siyah şey Alin'in külotu muydu?

Tabii ya. Dün gece Alin'i orda soymuştum ve uyuduğunda kucakla-

yıp odasına getirirken bütün konsantrasyonumla eşofmanımın içindeki hayvana laf anlatmakla meşgul olduğum için geride bıraktıklarıma dikkat etmemiştim.

Hani bir diktatöre suikast yapıyor olsanız suikast tüfeğinde parmak izi bırakmak daha mantıklıydı, ama Hale'nin kafanızı kırabileceği bir konuda geride asla delil bırakmamalıydınız.

İnkâr etmeyi denedim.

"Bi şey yapmadım."

Sesi çok sakin çıktı. Kanımı donduracak kadar sakin.

"Alin nerde?"

Keşke misafir odasında diyebilseydim. O zaman kimsenin aklına kötü şeyler gelmezdi.

"Duşta."

Bence yatağımdan sonra en çok yakıştığı yerdeydi. Misafir odam da yoktu zaten.

Üzerime üzerime yürümeye başladı. Bir yandan omzundaki çantayı eline almış, kafama kafama sallıyordu.

"Duşta hee? Duşta hee? Ulan soysuz... Ulan şere..."

Ballı herifin teki olduğum için banyonun kapısı açıldı ve aramızda santimler kalmışken, Hale mecburen durdu, çantayı geri astı ve sesini kesti.

Rahatlayarak nefesimi verdim ve Alin'i gördüğüm an tekrar nefes almayı unuttuğum için boğulacak gibi oldum.

Orada bir melek duruyordu.

Üzerinde benim bornozum vardı.

Hale şimdiki kocasıyla henüz evlenmemişken, İstanbul'da olduğum her gece olur olmaz saatte ağlayarak kapıma dikilip durduğu için beni havluyla ya da boxerle görmekten bıkmıştı ve sonunda bana uzun bir bornoz almıştı. Giymiş miydim, hayır.

Bornozun etekleri yeri süpürüyordu. Omuzları nerdeyse dirseklerine kadar inmişti, kolları uzun gelmiş sallanıyordu. Kar beyazı bornozun büyüklüğü, bedeninin minikliğinin altını çizerken, bu manzaranın tam olarak Alin'i anlattığını düşündüm.

Boyundan büyük işlere kalkışan masum ve komik bir ufaklık.

Tam âşık olacaktım ki...

Alin'e çaktırmadan arkadan elime tutuşturulan bir külotla kendime geldim.

Şaka şaka. Âşık falan olmayacaktım. Aşka asla inanmadım ben.

Ama Hale'nin siyah külodu avcuma tıkıştırdıktan sonra gidip sarıldığı Alin'in ağlamaktan kızarmış gözlerine bakarken, aşka inanan bir adam olmayı dilediğimi itiraf etmeliyim.

Aşka inanan bir adam olsaydım, Alin'in yaşadığı illüzyona hiç düşünmeden kendimi atabilirdim. Ben de kendimi onun gibi aşkla aldatabilirdim. Kim bilir, belki Alihan'a bile kafa tutacak kadar aşk budalası bir adam olabilirdim.

Ama aşka inanan bir adam değildim ve gerçek bile olmayan bir vaat için arkadaşımın emanetine ihanet etmeyecektim.

Tabii, an itibarıyla Hale benimle aynı fikirde değildi. Alin'e sıkı sıkı sarıldıktan sonra, daha kendini bile tanıtmadan bodoslama konuya dalmaktan hiç çekinmemişti.

"Bu şerefsiz bir şey yaptı mı sana?"

Alin'in gözleri kocaman açılırken, ben duruma el koydum.

"Oha Hale!"

"Ne var? Senin ne mal olduğunu hepimiz biliyoruz!"

Yuh amına koyim. Ne mallığımı gördüysen.

Bu mevzuyu tartışmayı daha müsait bir zamana bıraktım.

"İyi de bi aleyküm selam de! Baksana şoka girdi kız!"

"Girmez girmez. Ablasıyım ben onun, di mi Alin?"

Bu ne zaman büyüdü de abla oldu ya?

Gerçi Alin uslu uslu başını salladı.

Bundan cesaret alan Hale yine sordu.

"O zaman çekinme. Beni yeni gördün biliyorum, ama Alihan'ın kardeşi benim kardeşim demektir. Şimdi söyle. Bu it sana bir şey yaptı mı, yapmadı mı?"

Alin'in sesi haddinden fazla mı masum çıkıyordu?

"Şey... biz dün gece..."

N'oluyo lan? Cümleye böyle başlayıp sessiz kalmak da ne?

Şok olmuş bir halde ona baktım. O yeşil gözlerinde yanan ışığı görünce, ipimi çekeceğine emin oldum.

Hale duyduğuna duyacaklarına şimdiden kahrolmuş bir halde inledi.

"Alin yoksa?.."

Alin şeytanı başını hafifçe yana eğdi, yutkundu. Ben bu kıza biraz önce masum melek mi demiştim?

Şu anda hakim karşısına çıkmış kirletilmiş köylü kızından farkı yoktu yemin ederim!

"Sonra sabah dedi ki..."

Ben donmuş bir halde ona bakarken çenesini kaldırdı, burnunu dikti ve gözlerimin tam içine baktı.

"Tadında bırak dedi."

Ahhhhh... İntikam dediğin böyle alınır. Varsa bütün şapkalar çıkarılsın, alkışlansın, alkışlansın, kışkışlansın.

Hale omzundaki çantayı çıkardığı gibi kafama geçirirken, bir daha çekirdek yerken ipin ucunu kaçıran bir kıza bile "tadında bırak," demeyeceğime yemin ettim.

"Allah belanı versin Ulaş! Nasıl girersin bu kızın kanına! Bir de başından savmak için beni alet ediyorsun! Sen ne zaman bu kadar şerefsiz bir herif oldun?"

Hale sapından tuttuğu çantayı sayısız kez kafama savurup boşta kalan yumruğuyla da göğsümü döverken, ben duvara yaslanmış çok eğlenerek manzarayı seyreden Alin'den bir türlü alamadım gözlerimi.

Hale'nin elinden çantayı çekip almak ya da iki bileğinden tutup etkisiz hale getirmek işten bile değildi, ama kendimi buradaki durumdan soyutlanmış gibi hissediyordum. Hale'nin bas bas bağıran sesi uzaklardan bir yerden gelirken, ben Alin'in gözlerine kilitlenmiştim. Sadece gerektiğinde başımı çantadan kaçırmakla yetiniyordum.

"Sen inanılmaz bir şeysin," dedim gözlerimle.

"Biliyorum bebeğim," diye yaramaz pırıltılarla yandı bakışları.

"Yapma," diye yalvardı, gülen gözlerine hasta olan sessizliğim.

"Oh olsun," dedi elleriyle Türkan Şoray gibi göğsünü sıvazlayarak.

"Hadi ama," dedim tek kaşımı kaldırıp en tatlı bakışımı takınarak. Buna dayanabilen kız olmamıştı şimdiye kadar.

Alin de dayanamadı. Heh. Amatör.

"Hale Abla! Hale Abla dur!"

Hale durdu. Bir bana bir Alin'e baktı şaşkın şaşkın. Nihayet bir şeyler döndüğünü anlayarak kaşlarını çattı. Aramıza hoş geldin safım Hale'm.

"Hale Abla, ben sana şaka yaptım. Ulaş bana dokunmadı."

Yalanını yiyim.

Hale gürledi.

"Alin sen manyak mısın? Niye böyle bir şey yaptın ya, Allah Allah?"

Hemen atıldım.

"Hak ettim."

On dakika sonra giderlerken, Alin'in arabanın camından çıkarıp bana gösterdiği parmağını da hak ediyordum.

Gözden kaybolana kadar gidişini izledim.

Ne kız ama. Vay canına...

Bana yaşattığı şu iki günü hayatım boyunca unutamayacaktım.

Köşeyi döner dönmez Hale Abla arabayı kenara çekip bana döndü. Mavi gözlerini benimkilere dikti. Allah'ım, bu sülaleye güzellik piyangosu falan vurmuş olabilir mi acaba?

"Alin... Şimdi bana doğruları anlatıyorsun!"

Ulaş'ınkilerin aynısı, maviler.

"Hale Abla siz bunları kimden aldınız?"

"Hı? Neyleri kimden aldık?"

"Gözleri."

"Ha. Babaannemden."

"Ellerinden öperim."

"Kimin?"

"Babaannenin..."

Hale Abla gözünün önüne düşen bir tutam sarı saçı üfleyip sinirli sinirli bana baktı.

"Başlatma şimdi babaanneme. Lafı çevirme. Ulaş'la aranızda ne oldu?"

Pencereden dışarı baktım.

"Bir şey olmadı."

"Aliiiin!..."

Dönüp gözlerimi Hale Abla'ya diktim.

"Her şey ortada diil mi Hale Abla? Abim Ulaş'a paketi ben gelene kadar koru, dedi. Ulaş paketi açacağından korktu, benden bir an önce kurtulmak için seni çağırdı. Hadi arabayı çalıştır da götür paketi!"

Hale Abla kaşlarını çattı.

"Ay estağfurullah, ne paketi ayol? Kardeşimizsin sen bizim."

Sonra kürsüden ulusa sesleniyormuş gibi devam etti.

"Alihan'ın kardeşi demeeek, beniim, Ulaş'ıın, Serdar'ıın, Volkan'ın kardeşi demektir! Seeen hepimize emanetsin! Sen biziiiim...."

O noktada bi geldiler bana.

"Ay çıldırıcam. Bir kardeşliktir, emanettir gidiyor. Yüzük kardeşliği mübarek!"

Hale gözlerini belerte belerte bana baktı. Abla demediğime dikkatinizi çekerim, kardeşlikle alakalı her sözcüğe gıcık olmaya başladım çünkü.

"Aliin. Bu kardeşlik müessesesine çıldırmalar falan... Siz ikiniz birbirinizden etkilendiniz, di mi? Bir şeyler oldu, di mi? Bak inkâr etme..."

Yine sözünü kestim.

"Etkilendik, evet. Ama şimdi başta bizzat Ulaş olmak üzere kardeşliğiniz gerekli önlemleri aldı. Demek ki sorun yok, hadi gidelim."

Gözyaşlarım yine taarruza geçince onları geri püskürtmek için uğraşmaya başladım. Hale Abla yanlış anladı, ağlamamak için dişlerimle kemirdiğim dudaklarımı işaret etti.

"Öpmedi de yani seni?"

Bir an yemin etsem başım ağrımaz diye düşündüm.

"Hayır."

Ulaş niye beni hiç öpmemişti sahi?

Bana yapmadığı şeyi bırakmamıştı, ama niye öpmemişti?

Niye öpsün Alin? Sevgililer öpüşür. Ulaş'ın taa en başından beri böyle bir niyeti olmadığına göre, niye öpsün yani?

O anda aklıma geldi. İlk öpücüğünden önce ilk orgazmı çalınan tek kızdım herhalde.

Hale kül yutmayan bakışlarla beni süzüp arabayı çalıştırdı. Gözlerimi kapatıp uyuyor numarası yapmaya başladım ve zaten beş dakikaya kalmadan da uyudum. Acı çektiğim durumları uyuyarak atlatmakta üzerime yoktur, söylemiş miydim?

"Hişşt, Alin, hadi uyan geldik..."

Gözlerimi açtım ve gördüğüm manzara karşısında direkt sordum.

"Ya cidden, asker milletine ne maaş veriyorlar?"

Biz evdeyken ve Hale, Ulaş'ı dövmeyi bitirdikten sonra kahvesini içerken biraz muhabbet etmiştik. Orada Hale'nin çalışmadığını, kocasının da asker olduğunu öğrenmiştim. Tanıdığım diğer iki askerin Boğaz manzaralı evinden sonra, şimdi Boğaz'a yine tepeden bakan, yemyeşil, muhteşem bir sitedeydik.

Arabayı kilitleyip şahane bir bahçeye doğru yürürken güldü.

"Maaştan değil. Babaannem sağ olsun."

"Ha gözler yetmedi, bir de para bıraktı yani size?"

Hale bir kahkaha attı, ama bahçedeki manzarayı görünce kahkahası yarım kaldı.

Tipin biri, ağacın birine, kızın birini yaslamış öpüyordu.

Hale bahçe kapısını açınca hemen kızdan ayrıldı ve bize baktı. Bu şehirde hiç çirkin adam yok mu yahu?

Erkek güzeli önce beni baştan aşağı süzdü, sonra Hale'ye göz kırptı ve en son da kıza döndü.

"Ayrılmamız lazım, Ayşegül."

Kız bi anlayamadı.

"Ne?"

"Ya ben düşündüm de... Bu ilişkiyi bitirelim artık. İnan sorun sende değil, bende."

"Ne ara düşündün pardon? Dilin ağzımın içindeyken mi?"

Biz Hale'yle tenis maçı seyreder gibi bir Ayşegül'e, bir erkek güzeline bakıyorduk.

"Ya uzatma işte Ayşegül. Ayrılalım hadi."

Ayşegül sinirle ayağını yere vurdu.

"Hayır canım! Sen değil, ben ayrılıyorum senden!"

Kız sinirle bize doğru yürüyünce erkek güzeli kolundan tuttuğu gibi kızı yakaladı. Başıyla bahçenin öbür tarafındaki kapıyı gösterdi.

"Iıı, yok, sen o tarafa ayrıl, ben bu tarafa ayrılayım. Hadi."

"Beni sakın arama tamam mı, sakın arama!"

Ayşegül saçını savurup yirmi santimlik topuklarıyla çakıl yolu döve döve giderken, erkek güzeli bakışlarıyla üzerimde derin sondaj yapmaya koyuldu.

"Hale... Beni tanıştırmayacak mısın arkadaşınla?"

Hale erkek güzelinin kafasına bir tane şaplak indirdi.

"O asıldığın arkadaşlarıma benzemez, çünkü kendisi Alihan'ın kardeşi Alin olur. Ve kıza öyle bakmayı kes, yoksa gözlerini oyarım!"

Erkek güzeli "ha" der gibi kaşlarını kaldırdı, sonra bana döndü, önümde eğilip bir reverans yaptı.

"Lütfen özürlerimi kabul et Alin kardeş. Alihan'ın beni Uzi'yle taramayı tehdit ettiği kadar varmışsın."

Ve aynı anda Hale'den bir şaplak daha yedi. Dayanamayıp kıkırdadım. Kimdi ki bu şebek?

Aynı anda şebek elime uzandı ve dudağına götürdü.

"Ben Volkan. Emrindeyim."

"Dokunma kıza Volkan, dokunma! Ay nedir benim sizden çektiğim yaa?"

Hale çemkirirken, "dert etmene hiç gerek yok," dedim içimden. Böylesine yakışıklı bir yaratık elimi tutmuş, dudaklarına götürüp öpmüştü, ama bendeki etkisi sıfırdı. Yüreğim burularak Ulaş'ın eline ilk dokunduğum "big bang" anını hatırladım.

Aynı anda, verandanın kapısında dağ gibi bir adam daha belirdi. Hale anında gidip kucağına atladığına göre, söz konusu yakışıklı dev

Hale'nin kocası Serdar olmalıydı. Bu kardeşliğin boy ortalaması bir doksan beş falan mıydı acaba?

Bir saat sonra Hale'lerin verandada hep birlikte oturmuş şahane bir kahvaltı yaparken, Volkan'ın da Hale'nin kocası Serdar gibi Özel Kuvvetler'e bağlı SAT komandolarından biri olduğunu, Boğaz'ın Karadeniz'e açıldığı noktadaki Poyrazköy'deki askeri üste görev yapıp ülkemizi Ruslardan koruduklarını, şu anda Ruslar bizi iplemedikleri için de vakitlerini eğitim ve tatbikatla geçirdiklerini öğrenmiştim. Hatta dün gece Boğaz'da bir tatbikatları olmuştu ve o yüzden bugün izinlilerdi.

"Hayır ben anlamıyorum," diye elindeki çatalı Volkan'ın suratına suratına salladı Hale.

"Tatbikattan dün gece üçte döndünüz, sen o kızı hangi ara eve aldın?"

"Ayşegül'ü mü diyorsun?"

"Hı hı. Artık isimlerini ezberlemeye çalışmıyorum. Her hafta değişiyorlar. Gerçekten tatbikat çıkışı gidip onu mu getirdin?"

Volkan sırıttı.

"Getirmedim ki. Zaten evdeydi. Beni bekliyordu."

Hale elindeki salatalığı Volkan'a fırlattı.

"Volkan! Sen yokken evde kız bırakmaman konusunda anlaşmıştık!"

"Anlaşmamıştık sarışın. Sen böğürmüştün, ben cevap vermemiştim."

"Böğürmüştüm, çünkü o emo kız bütün gün son ses dinlediği müzikle beynimi sikmişti!"

Serdar uzanıp karısının burnuna parmağıyla bir fiske attı.

"Küfür yok."

Çok az konuşan bir adamdı, ama huzurlu görünüyordu. Hale hemen o parmağı yakalayıp öptü ve kocasının koltuğunun altına sığındı kedi gibi. Sonra oradan Volkan'a ters ters bakmaya başladı.

Volkan Hale'nin bakışlarından kurtulamayınca gözlerini devirdi.

"Bir kere o kız emo değil, gotikti ve iyi ki bir eviniz var yani. Albay emeklisi apartman yöneticilerine benzedin iyice."

Muhabbetin devamından anlaşıldığına göre, nişanlandıkları zaman Serdar babaannenin hediyesi olan bu beş yüz bin metrekarelik evde oturmayacağım diye diretince, Hale onu yumuşatmanın yolunu bulmuş, üç katlı villayı birbirinden bağımsız üç daireye çevirmişti. Volkan'ın kendi evi Poyrazköy'deki askeri üsse çok uzak olduğu için dairelerden birini Volkan'a ayırmışlar, diğerini de kiraya vermişlerdi.

Hale ile Serdar birbirlerine çok âşıklarmış gibi görünüyorlardı. Serdar içe kapanık bir adama benziyordu, ama karısına olan ilgisi onu çoktan kendi kapalı dünyasına kabul ettiğini gösteriyordu. Kahvaltı bittiğinde mutfağa giden Hale, elinde kahve tepsisiyle dönerken Serdar'ın ona bir

bakışını yakaladım. Aç bir ayının kocaman bir bal peteğine baktığı gibi bakıyordu. Ulaş'ı hatırladım ve yüreğim ezildi.

Gözyaşlarım yine mehter marşı eşliğinde yürüyüşe geçince yerimden kalktım.

"Ben bir banyoya gidebilir miyim?"

Volkan bir centilmen gibi hemen ayaklandı.

"Gel göstereyim sana. Ben de ellerimi yıkayacağım."

Volkan'ın beni götürdüğü banyoya girdim ve o dışarda beklerken yüzümü silip neden ağlamayacağım konusunda kendime bir nutuk çektim. Sonra çıktım ve banyoyu Volkan'a bırakıp verandaya döndüm.

Tam mutfaktan verandaya girecektim ki, Hale ile kocasının Ulaş'la benim hakkımda konuştuklarını duydum.

"Bilmiyorum Serdar. Kız bir şey demiyor, ama kesin bizim Ulaş buna bir şey yaptı."

"Güzelim yine komplo teorilerine başladın sanki?"

"Nesi teori Serdar? Kızın çamaşırını buldum diyorum sana yaa!"

Donup kaldım. Verandaya girsem nasıl yüzlerine bakacaktım, girmesem nereye gidecektim? Ne yapacağımı bilemeyerek, ama orada durmaya da bir saniye bile dayanamayarak arkama döndüm ve Volkan'la burun buruna geldim. Her şeyi o da duymuştu ve kaşlarını kaldırmış bana bakıyordu.

Sanırım dayanma sınırım buydu. Gözyaşlarım resmen fışkırdı ve çareyi koşarak oradan çıkmakta buldum. Son sürat Volkan'ın yanından geçip giderken, Volkan arkamdan koştu ve mutfağın kapısında beni yakaladı. Sonra eliyle bana sus işareti yapıp, içeriye bağırıyormuş gibi seslendi.

"Aaa tamam Alin, sen biraz dinlen o zaman! Sağdan ikinci oda. Görüşürüz güzellik!"

Ona minnetle bakıp sağdan ikinci odayı bulmaya gittim. Ve odayı bulur bulmaz her zaman yaptığım gibi beni acı çekmekten korusun diye uykuya sığındım.

Uyandığımda gece olmuştu. Banyoya gitmek için odadan çıktığımda, evin sessiz olduğunu fark ettim. Işıklar kapalıydı, yatmış olmalıydılar.

Banyoda işimi halledip verandaya çıktım. Boğaz, Ulaş'ın evinden olduğu kadar şahane görünüyordu bu kıyıdan da. Acaba o da şimdi terasından Boğaz'ı seyrediyor mudur, diye düşündüm. Acaba ikimiz de şu anda aynı denize bakıyor olabilir miyiz? Yine gözlerim doldu. Bu sefer yalnızdım, diledikleri gibi akmaları için onları serbest bıraktım.

Tam o sırada, bahçenin kapısı açıldı ve Volkan yanında kıkırdayıp duran bir kızla bahçeye girdi. Hemen gözyaşlarımı sildim, ama Volkan'ın dikkatli bakışlarından kurtulamamış olacağım ki Volkan bana eliyle bekle işareti yapıp kıza döndü.

"Tatlım al şu anahtarı, yukarı çık. Ben birazdan geliyorum."

"Ama..."

"Çık yavrum, hadi."

Ses tonu kesindi, kız haliyle itaat etti. Kız gözden kaybolunca Volkan parmaklıktan atlayıp verandaya çıktı ve yanıma geldi.

"İyi misin ufaklık?"

Ani bir öfkeyle tısladım.

"Bana bir daha ufaklık deme sakın!"

Ellerini kaldırdı.

"Tamam tamam. Söz."

Beni bir yere oturttu, sonra yine bekle işareti yapıp mutfağa girdi. Bir dakika sonra elinde bir bardak limonata ve bir birayla geri döndü.

"Sana bira verirsem Hale beni öldürür. Dolapta bunu buldum."

Başımı sallayıp aldım.

Yanıma bir sandalye çekti ve oturup sessiz sessiz denizi seyretmeye başladı. Arada bir birasından bir yudum çekiyor, sonra yine gözlerini Boğaz'a dikiyordu.

Sonra birden sessizliği bozdu.

"Tam karşısı."

"Neresi tam karşısı?"

"Emirgan."

Eliyle karşıyı gösterdi.

"Şu karanlık yer var ya. Orası Emirgan korusu."

Gözlerime yaşlar doldu yine. Kendime o kadar söz vermeme rağmen, bu aptal kardeşlikten biri üçüncü kez gözyaşlarıma tanık oluyordu.

Dikkatle tepkimi inceledikten sonra gözlerinde anlayışlı bir ifade belirdi.

"Ulaş dingili mi ufaklık diyordu sana?"

Bu Özel Kuvvetler tayfasından nefret ediyordum! Hiçbirinden bir bok saklanmıyordu.

Başımı salladım.

"Ona âşık mısın?"

Yine başımı salladım.

"O dangalakta durum ne?"

Omuzlarımı kaldırdım.

"Beni buraya gönderebildi, öyle di mi?"

"Kendine güvenseydi göndermezdi. Demek ki o cephede de durum vahim."

"Çanakkale geçilmez moduna geçti o cephe."

Birasından büyük bir yudum daha çekti ve bana dönüp göz kırptı.

"Her cephe geçilir. Yeter ki doğru stratejiyi kur."

Gözlerimi kısıp ona baktım.

"Sen bana fikir falan mı veriyorsun?"

"Eğer istersen."

"Peki, ama kardeşlik olayı?"

Dudağını büktü.

"Bence fazla büyütülüyor."

Döndüğüm gibi Volkan'ın boynuna atlayıp bir çığlık kopardım.

"Yaşa be! Sonunda!"

Bir kahkaha attı ve boynuna doladığım ellerimi çözdü.

"Kendini benden uzak tutamamanı anlıyorum bebek, ama yavaş gel."

Omzuna bir yumruk attım.

"Hadi be!"

Sırıtıp kollarını iki yana açtı.

"Emrindeyim Alin kardeş. Söyle bakalım n'apıyoruz?"

Parmağımı çeneme götürüp alıcı gözüyle süzdüm yakışıklı yandaşımı.

"Bence kalbim çok kırıldı ve teselliye ihtiyacım oldu. Eee, sen de yakınlardaydın ve çok yakışıklıydın..."

Parmağıyla zafer işareti yaptı.

"Bu stratejiye dayanacak herhangi bir cephe tanımıyorum."

Kıkırdayıp karşı kıyıya baktım. Sonra bağırdım.

"Ordular ilk hedefiniz bir öküz, ileri!"

Saniye geçmeden içeriden Hale'nin sesini duydum.

"Alin manyaklaşma da yat zıbar!"

ULAŞ

İlk olarak sekiz gün sonra aradım.

En son, lise ikide bir kıza telefon etmiştim. İlk çalışta açmıştı. Elbette telefonun başında bekliyordu ve ben aramasaydım en fazla bir saat içinde dayanamayıp o arayacaktı.

Kızları aramama gerek olmadığını fark ettiğim o mutlu günden beri, akraba, arkadaş ya da "call center" görevlisi olmayan herhangi bir dişinin telefon ekranında benim numaram görünmemişti.

Aynı şekilde, hiçbir kızdan telefon numarası da istememiştim. Ama çok iyi kalpli bir adam olduğum için istendiğinde hep vermiştim, orası ayrı.

Numaramı alan istisnasız her kız er ya da geç beni aramıştı –şimdiye kadar en geç arayan kız rekorunu iki ayla açık ara Nilay elinde bulunduruyordu– ve ben Nilay dahil bir tanesinin bile ismini ekranda görmek için sabırsızlanmamıştım. En fazla, bazılarını kısa sürede yatakta görmeyi istediğim olmuştu, o kadar.

Ama şimdi, mezuniyet partisinde eline numarasını sıkıştırdığı bir ergenin aramasını bekleyen on sekizlik bir taze gibi telefonun başında oturmuş, pis pis ekrana bakıyordum.

Sekiz günde ekranda seksen sekiz kere Cemre, Merve, Simge ve Tuğçe isimlerini görmüştüm, ama onun ismi yoktu işte. Hayır hiçbirinin telefonunu açmadım. Nilay hadisesinden dersimi almıştım. Alin kafamı bu kadar meşgul ederken hiç kimsenin içinde onun ismini haykırmayacaktım.

Gittiği gün, o terasta kahvesini içen Hale ile sohbet ederken, odasına girmiş, çantasını karıştırmış ve kapalı duran telefonunu açıp kendimi aramış, sonra da aramayı silip tekrar kapattığım telefonunu çantasına koyarak odadan çıkmıştım.

O an kendimi "başı belaya falan girer de beni aramaya kalkar, olur da tanımadığım numarayı hemen açmam, en iyisi numarası bende bulunsun," diye ikna etmiştim, ama siktiğimin telefonu hâlâ çalmazken daha fazla kıvırmanın manası yoktu. Daha Alin'le karşılaştığım an hayatımda bir ilki gerçekleştirmiş ve bir kızın numarasını almanın hesaplarını yapmıştım. An itibarıyla, aynı kızın beni araması için çıldırıyordum.

Telefon denen gâvur icadının anasına avradına küfretmekle meşgulken, birden o söz aklıma geldi.

"Telefonun çalmıyorsa bil ki benim."

Tabii ya!... Ulaş olum mal mısın, bunu nasıl düşünemezsin?

Alin şeytanı strateji yapıyordu işte! Tam da o bücür Napolyon çakmasına yakışacak davranış!

Arkama yaslanıp keyifle sırıttım. Benim telefonumun çalmadığı her an, aslında onun da gözü telefondaydı, ama inatla sabredip aramıyordu! Helal benim kızıma!

Tarihe iz bırakmış her kumandan bilirdi ki şu hayatta dayanıklılık kadar kışkırtıcı bir şey yoktu ve saldırmanızı bekleyen düşmana beklediğini vermeyerek onu yavaş yavaş yenebilirdiniz. Yeterince uzun süre saldırmadan beklerseniz, savunması çökmeyecek bir cephe henüz anasından doğmamıştı.

Valla şahsen ben genel kurmay başkanı olsam, Alin'i orduya alır ve direkt bir tabura falan komutan yapardım.

Ya da yapmazdım, niye yapayım, manyak mıyım? Bir tabur dolusu erkeğin içine niye atayım ki böyle bir yaratığı? Gözümün önünde birden üniformalı bir Alin ve onu ağızları sulanarak süzen bin tane asker canlandı. Anında son sürat giden canavar suratlı bir buharlı trene dönüştüm, içimdeki minik kıskanç hayvancıklar öfke kazanına deli gibi kömür atmaya başladı, kulaklarımdan dumanlar çıktı, düdüğüm yeri göğü inleterek öttü.

"Ona bakanı sikerim ulaynnn!"

Sakin şampiyon. Sakin. Sen Yüzbaşı Ulaş'sın koçum, sinir harbi konusunda ordinaryus seviyesinde eğitilmiş bir adamsın. Şimdi küçücük bir kız seni aramadı diye düşünceden düşünceye atlayıp çağrışım mekanizmasının anasını sikerek kıskanç bir tosuncuğa dönüşmenin hiç âlemi yok, di mi aslanım?

Hah yaşa.

Şimdi basit düşün. Olay ne? Düşman ilgini çekmeyi başardı ve bunu çok iyi bildiği için sana karşı kullanabiliyor. Kullanabiliyor, çünkü sen kıza hayatında hiç kimseyi onun kadar istemediğini kendi ağzınla söyledin mal. Bununla kalmayıp sana yaşattığı orgazmın hayatının en muhteşem orgazmı olduğunu da itiraf ettin dallama.

He koçum he, harbiliğin iyi bir şey olduğuna inanan aklına sokayım.

Kalkıp dolaptan kendime bir bira kaptım ve evde bir ileri bir geri dolaşmaya başladım. Şimdi. Şu anda bir savaşta olsaydık ve düşman dayanıklılığıyla sinirlerimi bozmaya başlasaydı önce ne yapmam gerekirdi? Elbette hasar tespiti. Tek tek hasarı listeledim.

1. Düşman onu istediğimi öğrenmişti.

2. Düşman hayatımın en büyük çatışmasını onunla yaşadığımı da biliyordu.

3. Düşmanın saldırmama taktiği kısmen işe yaramıştı, çünkü an itibarıyla karargâhta General Patton gibi dört dönmekle meşguldüm.

4. Taktik kısmen değil tamamen işe yaramıştı, kızın biri aramadı diye kendimi İkinci Dünya Savaşı'nda falan sanıyordum.

Bu son yaptığıma hasar tespiti düzeltme deniyordu, ama halk arasında "ufak at civcivler yesin" diye de tabir edilebilirdi. Kendime söz konusu uyarıyı yapıp dürüstçe durumumu kabullendikten sonra ikinci aşamaya geçtim.

Aha ha, en sevdiğim kısım. Karşı taktik.

Şimdi rakibimin beklentisi neydi: Onun ne zaman saldıracağını beklerken kafayı yemem ve düşmanı bir türlü aklımdan çıkaramamam.

Peki buna karşı yapılacak en iyi atak neydi, elbette savunmada kalıp tırnaklarımı kemire kemire beklemek yerine, kıçımı kaldırıp saldırmak. O senin cephede saldırıyı beklediğini zannededursun, sen saldır.

Vur kaç.

Sonra nasıl olsa ikide bir saldırmaya yani aramaya başlardı ve ben de "Neyse, bu da sıradan bir kızmış," olayına girer, yalvarmalarına ve gözyaşlarına aldırmamaya başlar ve her dakika onu düşünmeyi bırakıp rutinime dönerdim.

Derhal saldırıya geçtim. Alin'in numarasını bulup tuşladım.

"Aradığınız numaraya şu anda ulaşılamıyor. Lütfen daha sonra tekrar saldırınız."

Anamı! Düşman yerinde yoktu!

Siktir! General Montgomery'nin taktiği bu, düşmanı bir noktada olduğuna inandır, sonra sessizce kaybol, tüm cephanesiyle saldırsın ve babayı alsın. Sonra Monty arkada bir yerlerden ortaya çıkıp işini bitirirdi nasıl olsa.

Neyse ki birden aklıma gelen şeyle düşmanı gözümde fazla büyüttüğüme karar verdim. Düşmanın onun telefon numarasını aldığımdan haberi yoktu ki. Hale'yi aramamı ve onu istememi bekliyor olmalıydı.

Peki düşman. (Hayır, al sana bomba demiycem)

Hale'nin numarasını çevirdim.

"Ne var Ulaş?"

"Sana da selam Hale."

Homurdandı.

"Gecenin on birinde ararsan, benden alabileceğin şey selam olmaz canım."

"Keşke ne alabileceğimi geçen sene bilseydim, gecenin üçünde ağlayarak kapıma dayandığında eline verirdim."

"O başka. Aşkta ve savaşta her şey mübahtır, kuzeninin kapısına istediğin zaman dayanmak dahil. Şimdi ne istediğini söyleyip kapatır mısın? İşim var."

"Hmm, ne istiyorum bir düşüneyim. O gereksizin koynunda ne iş yapıyorsan bırak, giyin ve telefonu Alin'e götür. Hadi."

"Öküz!"

"Buyrun benim."

"Terbiyesiz, densiz, edepsiz!"

"Off, tamam edebimi sikeyim tamam mı, özür dilerim, hadi telefonu götür."

Birden nadiren kullandığı şirin ses tonuna geçti. Hale tatlı tatlı ağzından laf almaya çalışıyor, aman oğlum dikkat tonu bu.

"Aşk söz konusu değilse parmağımı kıpırdatmam, canım benim."

"Savaş söz konusu Hale, o da mübah dememiş miydin?"

"Haa..."

"Haa yaa. Hadi götür telefonu Alin'e."

Birkaç dakikada ancak yataktan çıkıp Alin'in odasına gideceğini düşünerek, telefonu kulağımdan uzaklaştırıp birama uzandığım an Hale'nin bir şeyler söylediğini duydum.

"Pardon, ne dedin?"

"Dedim ki Alin yok."

Neaaaa?!

"Ne demek lan Alin yok?"

"Volkan'la salona gittiler. Şuşu mu kuşu mu bir şey çalışıyorlarmış."

Ben o Volkan'ın kuşunu var ya...

Ulan it! Sen kimin kızına wushu çalıştırıyorsun lan! Ona bir şey çalıştırılacaksa ben çalıştırırım, sana ne oluyor kuşunu siktiğim! Lan ben şimdi oraya gelip seni wushu manyağı yapmaz mıyım?!

Anında canavar buhar trenine döndüm. Yine kazanlar kaynadı, dumanlar fırladı, düdükler yeri göğü inletti. Pikabın anahtarını kaptığım gibi dışarı fırladım. Telefonu hangi ara kapattım emin değilim.

Sokağa çıkıp anahtarı Chevy'nin her zaman durduğu yere doğru gösterip kilit tuşuna bastım, ama açılan bir şey olmadı. Çünkü Chevy yerinde yoktu.

Siktir.

Nilay'ın içine boşalırken Alin'in ismini haykırdığım gün, o şokla bulduğum ilk bara girip içmeye başlayınca çok sarhoş olmuş ve kafam trilyonken pikabın nerede olduğunu hatırlayamadığım için bir taksi çevirip eve

dönmüştüm. Alin varken zaten pikap falan aklıma gelmediydi de sekiz gündür gidip bambimi otoparktan almayı niye düşünememiştim acaba?

Of yaa, of!...

Beni açığa almaları gayet iyi olmuştu. Yoksa Alin'in beynime verdiği hasarla tüm Güneydoğu Anadolu'yu düşmana kaptırmam işten bile değildi.

Bir taksiye atlayıp Hilton'un otoparkına gittim. Keşke gerçekten buharlı tren olsaydım, eminim Haydarpaşa Garı'nda konaklamak Hilton'un otoparkında kıytırık bir köşe işgal etmekten daha ucuzdur. Aklımı sikeyim, benden dokuz günlük otopark parası olarak anamın maaşını isteyecek başka otopark bulamamıştım tabii.

Bulamazsın tabii hayvan. Hatırlarsan o otoparka arabanı koymadan yaklaşık yarım saat önce Emirgan Korusu'nda yaylalar yaylalar yerine gamzeler gamzeler eşliğinde koşuyordun ve Nilay arar aramaz soluğu onun evine en yakın otoparkta almıştın.

Otoparka bir Afrika ülkesi için önemli sayılabilir bir bütçeyi bayılıp bambiye atladım ve direksiyonunu öpüp "Hadi gidip şu Volkan'ın üstünden geçelim," dedim. Benim kızıma wushu çalıştırabilecek bir adam anasının karnından doğmamıştı ve doğmaya cüret edeni de katlayıp çıktığı yere geri tıkardım.

Aşırı öfkeli bir şekilde otoparktan çıktım ve bir dakika sonra Nilay'ı gördüm.

Kahretsin.

Evine girmeye çalışıyordu ve o kadar sarhoştu ki anahtarı anahtar deliğine bir türlü denk getiremiyordu. Ve ben onu gecenin bir saati bu halde gördükten sonra hiçbir şey olmamış gibi basıp gidemezdim.

Lanet olsun içimdeki insan sevgisine!

Arabayı kenara çektim ve son anda yere düşmekte olan Nilay'ı kucaklamayı başardım. Ben onu kucağıma alınca kaymış gözlerini odaklamayı başardı ve beni tanıdı.

"Ooooo, kimleri görüyoruuuum... Beni becerirken başkasının adını bağıran adam!..."

Hassiktir.

Böyle içmesinin nedeni ben miydim yani?

Yarım saat sonra Nilay'ı yukarı çıkarmış, duşa sokmuş, kurulayıp giydirmiştim ve an itibarıyla kahvesini de götürüyor, vicdan temizleme operasyonumu başarıyla sürdürüyordum.

Kahveyi uzattığımda yüzüme ters ters baktı.

"Allah belanı verecek."

İçimi çekip uzandığı kanepeye sırtımı yaslayarak yere oturdum.

"Verdi say."

"Alin mi?"

Evet, Alin'di de, yediğim halt yüzünden harabeye dönen ve bunu hiç hak etmeyen bir kızla Alin'i dertleşecek halim yoktu yani.

"Boş ver. Kahve iyi mi? Şeker falan istersen..."

Elini uzatıp saçlarımı karıştırdı.

"Sen iyi bir adamsın Yüzbaşı Ulaş. Ve endişelenme, sana âşık falan değilim."

Bunu biliyordum, ama yine de duymak iyi gelmişti.

"Ama yine de benim pisliğim yüzünden bu hale geldin."

"Eh, o kadar olsun. Sorun değil dedim, ama çok ağırdı."

"Gerçekten çok üzgünüm. Farkına varsaydım..."

Elini sallayarak beni susturdu.

Pişmanlıkla o hadiseden saatler öncesine dönmek istedim. Hatta dönmüşken günler öncesine gitsem fena olmazdı, böylece Alin'i hiç tanımamış olurdum. Eski hayatım ne güzeldi, kafayı taktığım hiçbir şey yoktu, oh mis.

Yoksa o kadar da güzel değil miydi lan?

Nilay'ın gözlerinin dolduğunu görünce kız tepemde ağlarken aklımdan bir türlü çıkmayan Alin'e de, onu düşüncelerinden bir türlü söküp atamayan kendime de bir kez daha küfrettim. Belki biraz neşelendiririm diye yanağımı uzattım.

"Hadi vur. İntikamını al. Yeterince tepki vermedin zaten. Az önce bardan kaldırmış bile olsam, bir kız bunu bana yapsa, terastan aşağı sallandırırdım herhalde."

"Alin yapsa? Ahhhhh..."

Tam o anda matkapla göğsümün tam ortasına bir delik açıldı ve benden kan fışkırdı. Sonra kendimi birden sol elimin baş ve işaretparmaklarını Nilay'ın boğazına saplanmış halde buldum.

O öldürücü baskıyı yapmamak için kendimi çok zor tutarken, "Bir daha... sakın... sakın..." diye hırlıyordum.

Kız öksürmeye başlayınca kendime geldim.

Bir kadını öldürmek üzere olduğumu fark ederek elimi çekerken, Nilay öksürükler arasında konuştu.

"İntikamını al demiştin. Haddinden fazla aldım galiba."

"Kadın milleti niye siktiğimin intikamı konusunda bu kadar ayarsız anasını satayım?"

Bir an durdu ve şefkatli bir ifadeyle yüzüme baktı.

"Alin de mi ayarsız? O da mı haddinden fazla alıyor?"

Birden aklıma gittiği gün yaptığı Hale numarası geldi. Kesinlikle haddinden fazla değildi. Aksine hak ettiğimden çok, çok azdı. Ama aynı zamanda hak ettiğimden çok daha temiz, çok daha naif ve çok daha komikti. İçimizi ısıtan eski bir Yeşilçam komedisi gibiydi. Tokat atarken sert, haddinizi bildirirken inceydi bu kız.

Ama o incelik, en pis intikamdan daha çok işliyordu içinize. Haddinizi bildirdiğinde, bilmek istiyordunuz sahiden. Mümkün olsa, hakikaten adam olmak bile isterdiniz.

Alin stili diye bir şey vardı, bu stil hayata attığı imza gibiydi. Ve stiline hasta olduğumun kızı, benden asıl intikamını yaptığı şey yüzünden değil, olduğu şey yüzünden hiç aklımdan çıkmayarak alıyordu.

Birden Nilay'ın sesiyle kendime geldim.

"Sen bu kıza âşıksın."

Hay aşkınızı sikeyim.

"Saçmalama."

"Öylesin. Onu düşünürken yüzünde çok salak bir ifade oluyor."

"Şimdi sana Yüzbaşı Ulaş bakışını atarsam senin yüzünde görücez o salak ifadeyi. Hazır ödeşmişken tekrar bana kapıl istemiyorum."

"Halelerin düğününden biliyoruz canım o bakışı. Aşırı etkili olduğunu inkâr edemem, ama başkasına âşık adamlarla işim olmaz."

"İşin olsun diye söylemiyorum, ama Alin'e âşık değilim."

"Lütfen hattan ayrılmayın, sizi külahıma bağlıyorum."

Bir kahkaha attım. Bu kızla atışmayı seviyordum. Zaman zaman fazla sert, fazla karanlıktı, ama sağlam ve harbi bir kızdı. Büyük ihtimalle geçmişinde aşmayı beceremediği bir yara taşıyordu.

"Kurtulmak istiyor musun?

"Kimden?"

"Alin'in aşkından."

E be güzelim, bak tam da Alin'i unutmuş, senden bahsediyorduk. Tersledim.

"Aşk yok."

"Ne var?"

"İstiyorum ve alamadım. O yüzden kafayı taktım."

Bir kahkaha attı.

"Yüzbaşı Ulaş? Bir kızı alamadı? Bu Alin'le cidden tanışmak istedim şimdi."

"Kız reddettiği için değil, geri zekâlı. Sadece imkânsız."

"Niye imkânsızmış?"

"Öyle işte. Karıştırma."
"He iyi, başkası alsın öyleyse."
Yine sinirim tepeme çıktı.
"Nilay! Ağzını topla yoksa..."
"Yemeyenin malını yerler canım."
Zıpladığım gibi ayağa kalktım.
"Sen beynimi toptan yemeden kaçtım ben"
Ben çıkarken arkamdan bağırdı.
"İstediğin kadar kaç, her yol ona çıkacak haberin yok!"

Of ya... Ne güzel Volkan'ı wushuya tövbe edene kadar dövüp iyice bir rahatlayacak, sonra da evime dönüp sıkı bir uyku çekecektim. Nereden bu kıza rastlamıştım ki? İçimi karartmıştı iyice. Mümkünse yat uyu şimdi. Her yol ona çıkacakmış. Nah ona çıkar.

Eve girer girmez çalmaya başlayan telefonumun ekranındaki ismi görünce açtım ve söylendim:

"Her yol sana çıkıyor Alihan."

Bi duraladı.

"Ne diyon olum sen?"

"Bi şey demiyom kardeşim, nasıl gidiyor operasyon?"

"İyi, Kuzey Irak'ta göz açtırmıyoruz."

İçim sızladı bir an.

"Offf... Orada olacaktım ki..."

"Onu Yüksekova'da boyundan büyük işler çevirirken düşünecektin."

"Tamam komutanım, laf sokman bittiyse gidip nereme girdiğine bakayım."

"Nerenden anladıysan orana girmiştir Ulaş Efendi, iyi bak."

"Başüstüne komutanım, bulursam sana da gösteririm girdiği yeri."

"Yerini siktirtme de Alin'i ver hadi. Kırk yılda bir insan saatinde aramak nasip olmuş, uyumuyorsa konuşayım kızla. Anaa, saat bir olmuş yine lan. Uyudu mu yoksa?"

Kıvrandım tabii.

"Uyumuyo da..."

"Eee?"

"Alin yok."

Alihan gürledi.

"Ne demek lan Alin yok?"

Ben bu diyaloğu bir yerden hatırlıyor muydum? Heh, Hale ile bu ge-

ceki konuşmamızda geçmişti. Sonra ben küfretmeye başlamıştım zannedersem. Büyük ihtimalle Alihan da aynısını yapacaktı.

Yutkundum.

"Alin gitti abicim. Gönderdim."

"Manyak mısın lan sen? Nereye gönderdin, nerede, nereye gitti Alin?"

Alin nerede Ulaş'a gitti. Alin nerede Hale'ye gitti. Alin nerde Volkan'a gitti. Volkan yansın bitsin kül olsun inşallah.

"Bir sakin ol Alihan. Kardeşin güvende merak etme."

"Güvenini siktirme Ulaş! Nerde dedim Alin?"

"Iıı... Hale'de."

"Hale'nin üst katında Volkan var ulan! O itbalığı kızın karasularına on iki mil bile yaklaşmayacak demedim mi lan ben size?"

Bilsen ki Volkan az önce kıza kelebek tekme çalıştırıyordu... Gerçi bunu ben de bilmesem iyi olurdu yoksa Volkan'ı döndüre döndüre...

"Oğlum konuşsana! Niye yanından gönderdin kızı? Niye Volkan'ın insafına bıraktın lan kardeşimi?"

Volkan'ın insafının önemi yoktu. Tamam kendisini fena halde dövmek istiyordum, ama bu onu gerçekten kıskandığımdan değildi. Biliyordum ki, Alin'e istediği kadar wushu çalıştırsın, Alin onu yanına yaklaştırmazdı.

Alin'in gözlerini görmüştüm ben. Aşka aldandığını görmüştüm.

"Ulaş!... Deliriyorum burada, söyle hadi niye yaptın?"

Derin bir nefes aldım ve söyledim gitti. Bu söyledim gitti huyum bir gün mezar taşımın üstünde "söyledi gitti," olarak iyi duracak, ama hadi bakalım.

"Çünkü abi... Alin'i benim insafıma bırakmaktansa Volkan'ın karasularına terk etmeyi tercih edebilirsin."

Sessizlik.

Sessizlik.

Sessizlik.

Ve bir click sesi.

Telefon kapandı.

Çok fena oturdu bu hiçbir şey demeden telefonu kapatma hadisesi. Buzdolabındaki on iki birayı içerken, gece boyunca nasıl bir şerefsiz olduğumu düşündüm. Alihan'ın aklından geçmediği gibi, ben de zihnime bile düşürmemeliydim bu kızı.

Güneş doğarken son birayı bitirmek üzereydim ki Alihan aradı.

Açtım.

"Git Alin'i eve getir. Türk sınırına girdim, bugün geliyorum. İkinizle de konuşucam."

Nasıl lan? Asıcam demedi, kesicem demedi, Uzi'yle tarıycam demedi. İkinizle de konuşucam dedi.

Ben cevap verene kadar telefon kapanmıştı bile.

Alihan bizle konuşmaya geliyordu ha? Vay anasını.

E, n'olacak ki konuşunca? Konuşarak mı öldürecekti? Ya da önce nutuk atıp sonra biletimi kesecektir. Alihan bu, sağı solu belli olmaz.

Kalkıp duşa girdim ve ayılıncaya kadar buz gibi suyun altında durdum.

Sonra da Halelere gittim.

Ve bahçeye girer girmez, verandada onları gördüm.

Alin, Volkan'ın dizine başına yaslamış, uyuyordu.

Son hatırladığımda, Volkan'a doğru uçuyordum.

ALİN

"Bana ne ben Montgomery olmam! Sevmedim ben o generali. Fazla temkinli. Başka general olucam ben!"

"Olmaz Alin Kardeş, taktik gereği dizini kırıp monty monty cephende oturacaksın."

Ulaş'ın beni postalamasının beşinci günüydü, Volkan'la verandada oturmuş yakında başlayacak savaşımız hakkında ilk strateji toplantımızı yapıyorduk.

Niye ilk toplantımızı yapıyorduk? Beş gündür yan gelip yatmış mıydık? Buyrun az önce yaktığım hatıra defterimi okuyun.

Hanım kız Alin'in günlüğü / Hale'nin evinde ikinci gün:

Uyandım, duşa girdim, kahvaltı yaptık, cupcake pişirdik, çiçekleri suladık, puding pişirdik, "Bu Tarz Benim" izledik, karnıyarık pişirdik.

Hale'ye niye bütün gün bir şeyler pişirdiğimizi sorduğumda "Bu Tarz Benim"den bahsetmeye başladı.

Hale'ye Ulaş'ı sorduğumda yine "Bu Tarz Benim"den bahsetmeye başladı.

Akşam iş dönüşü eve girmeye çalışan Volkan, Hale tarafından başarıyla geri püskürtüldü.

Gece Ulaş'ı düşünüp ağladım.

Hanım kız Alin'in günlüğü / Hale'nin evinde üçüncü gün:

Uyandım, duşa girdim, kahvaltı yaptık, poğaça pişirdik, çiçekleri suladık, resim yaptık, "Bu Tarz Benim" izledik, orman kebabı pişirdik.

Hale'ye ne yapmaya çalıştığını sorduğum beş seferin üçünde "Bu Tarz Benim" Özlem'e küfretti, ikisinde şarkı söylemeye başladı.

Hale'ye Ulaş'ı sorduğum iki seferin birinde havanın ne kadar güzel olduğundan bahsetti, diğerinde çamaşırları asması gerekti.

Akşam iş dönüşü Volkan eve girmeyi başardı, ama beş dakika sonra Hale tarafından evine postalandı.

Gece Ulaş'ı düşünüp ağladım.

Hanım kız Alin'in günlüğü / Hale'nin evinde dördüncü gün:

Uyandım, duşa girdim, Hale'yi protesto etmek için kahvaltı yapmadım, ceza olarak havuçlu kek için havuç rendeledim, çiçekleri suladık, makrome bileklik ördük, "Bu Tarz Benim" izledik, yaprak sarma pişirdik. Ohh, kalem gibi oldu valla. (Evet, Hale beni bozdu.)

Hale'ye niye böyle yaptığını sormadım.

Hale'ye Ulaş'ı sormadım.

Akşam iş dönüşü Volkan eve girmeyi ve bizimle yemek yemeyi başardı, ama Hale tarafından bir saniye bile benimle yalnız bırakılmadı.

Gece Ulaş'ı düşünüp ağladım.

Hanım kız Alin'in günlüğü / Hale'nin evinde beşinci gün:

Uyandım, duşa girdim, kurulanırken Hale'nin telefonda konuştuğunu duydum.

"Tamam babaanne, birazdan çıkıyorum ben. Yok Serdar gelemez. Evet cumartesi, ama misafirimiz var, ona göz kulak olması lazım. Tamam babaanne, bütün hafta sonu sendeyim, öptüüüm."

Derhal günlüğü yırttım, hırsımı alamayıp yaktım. Yaktıktan sonra gömmeyi de düşündüm, ama fayansı kazmak olmazdı şimdi. Hanım Kız Alin'in anılarının üstüne sifonu çekmekle yetindim.

Tam giyinip çıkmak için kapıyı açarken, Hale ile kocasının dışarda fısır fısır bir şeyler konuştuğunu duydum. Hemen geri girdim, aralık kapıdan dinlemeye başladım.

"Aşkım, bak kızı iyice bir meşgul et, e mi kocacım?"

"E karıcım."

"Bak onu meşgul etmezsek Ulaş'ı düşünür, üzülür."

"Anladım yavrum."

"Uyansın, kahvaltısını yaptır. Yemezse zorla yedir. Sonra resim yapın, olmadı pişti falan oynayın."

"Pişti derken?"

"Ay işte oyna bir şeyler Serdar. Kızı boş bırakırsan aklı ya Ulaş'a kaçar ya Volkan'a."

"Hangisi davulcu hangisi zurnacı oluyordu bunların, yavrum?"

"Dalga geçme benle Serdar. Bana bak o Volkan olacak zamparayla da sakın yalnız bırakma kuzuyu. Alin'e olan bakışlarını hiç beğenmedim, gözlerinin içi gülüyor eşşeğin. Tamam kızın gönlü Ulaş'ta, ama belli olmaz, küçücük kız, aklı karışır falan."

"Hale... tamam dedim ya."

"N'apayım aşkıım, küçücük kız, bizim domuzlar yüzünden depresyona girsin istemiyorum."

"Şimdi ben giricem, ama depresyona değil."

Artık Serdar neye girdiyse Hale kıkırdadı.

"Aşkııım... yapmaaa... Yaa, geç kalıcam..."

Hobaaa... Çaktırmadan kapat kapıyı Alin, kapat.

Yaklaşık beş dakika sonra Hale'nin topuklu ayakkabılarının kapıya doğru gittiğini duydum, sonra kapı kapandı. Biraz daha bekleyip kimseyle karşılaşmayacağıma emin olunca banyodan çıktım ve karşılaştım.

Serdar sırtını karşı duvara yaslamış, kollarını göğsünde kavuşturmuş beni bekliyordu.

"Kapı dinlemek ha? Çok ayıp."

"Nereden anladın?"

"Ben anlarım."

Peh, bir şeyi de anlamayın sinir bordo bereliler.

"Serdar ya cidden pişti mi oynıycaz? Valla bunaldım. Dün makrome ördüm ya, bi düşün, makrome! Yetmedi dün fiskos örtüsü örneklerine bakıyordu Hale ya!"

Yüzü ifadesizdi, ama gözlerinden çok eğlendiği belliydi.

"Daha ip eğireceksiniz."

"Ay innnşallah iğnesini bi cadı lanetlemiştir de ip eğirirken elime batar, ben de uyur kurtulurum, bu ne ya?"

Yüzüne anlayışlı bir ifade yerleşti.

"Hale sadece prensin seni üzmesinden korkuyor."

Şiddetle itiraz ettim.

"İyi de ben prenses değiliiiim! Üzerse atlatırım, bir mucize olup öperse de kerevetine çıkarsınız işte ne güzel."

Yalanını yiyim Alin. Nah atlatırsın.

"Prens seni öperse, ereceği şeyin ismi murat olmayacak yalnız."

Ay yine abi meselesi. Çıldırıcam.

"Sen de mi emanet namustur diyorsun yani yüzbaşı?"

"Rahat diyorum asker."

Hı? Ne?

"Bi dakka bi dakka... Ne dedin sen?"

Dönüp odasına doğru yürümeden bana bir göz kırptı.

"Yoksa pişiyi mi tercih edersin?"

Yayaya şaşaşa Serdar, Serdar çok yaşa!

Elbette derhal yukarı çıkıp ortağımı çağırdım. Bir an önce oturup gecikmiş savaş planımıza çalışalım istiyordum ama Volkan'ın önce bana askeri strateji tarihçesini anlatacağı tuttu. An itibarıyla da beni II. Dünya Savaşı'nın ünlü İngiliz generali Montgomery olmaya ikna etmeye çalışıyordu işte.

"Olmaz Alin Kardeş, taktik gereği dizini kırıp monty monty cephende oturacaksın."

"Dizimi kırıp oturucam mı? Pöfff... Korkaklar oturur. Kusura bakma yüzbaşı ama senin Monty korkağın tekiymiş."

"Tatlım ben de hiç sevmem o soğuk adamı. Ama savaşımızın bu aşamasında taktikleri bizim işimize yarayacak."

"Bana ne, Monty otursun cephesinde, ben oturmam."

Volkan sabırsızca nefesini vererek pöfledi.

"İyi Alin Kardeş, kalk ara o zaman Ulaş'ı da ebeni gör."

Bir durdum.

"Ne alakası var? Hem deli miyim, niye arayayım ki Ulaş'ı? Aradığım gün kaybettiğim gündür gülüm!"

Volkan bir kahkaha patlattı.

"Affet üstat! Ben de oturmuş sana taktik anlatıyorum ki sonra telefon etme, kapısına gitme diyebileyim."

"Ya oturup beklememek demek, Ulaş'ı aramak demek değil ki. Asla peşinden koşmayacaksın. Bütün öküz terbiyecisi kızlar bilir bunu."

"Allah allah? On sekiz yaşında öküz terbiyecisi mi oldun bücür?

"Öküz terbiyecisi olunmaz canım, öküz terbiyecisi doğulur."

Volkan bir kahkaha daha attı. Sonra birden kahkahası yarıda kesildi, elini çenesini koyup duvara bakarak düşündü.

Sonra o sırada bize çay getiren Serdar'a döndü.

"Abi ya, acaba Berrin de mi öküz terbiyecisiydi? Aramadı ya beni."

"Kıza numaranı düğününde verdin dingil, balayından mı arasaydı?"

Pis pis Volkan'a baktım.

"Oha. Geline mi asıldın?"

Volkan omuzlarını silkti.

"Pisliğin tekiyle evleniyordu. Yanlış bir evlilikten yanlış çocuklar doğacaktı. Maksat geleceğe hizmet olsun."

"O gelecek, gün gelecek seni sikecek, haberin yok."

Serdar bunu söyler söylemez "Kahretsin," der gibi yüzünü buruşturdu, sonra da kendi kafasına bir yumruk attı.

Volkan'a dönüp "N'oluyor buna," der gibi baktım.

"Bilmiyorum valla. İki haftadır bir temiz ağız kampına girdiler karı koca. Hacca mı gidecekler nedir, anlamadım ki..."

O an Serdar'ın gözündeki o çok mutlu bakışı yakaladım.

Yerimden fırladığım gibi parmağımı Serdar'ın suratına sallaya sallaya zıplamaya başladım.

"Hamile! Valla hamile, billa hamile!"

Serdar sırıttı.

"Evet, hamileyim."

Ben Serdar'ın boynuna atlarken Volkan şoktaydı.

"Doğru mu abi? Sahiden hamile misiniz?"

O koca dağ gibi adam, başını sallarken, mutlu bir çocuk gibiydi.

Onlar Volkan'la sarılırlarken, Ulaş'la bizim bebeğimizi düşündüm bir an. Ve tanışmamızdan sadece on dakika sonra onu çocuklarımızla hayal ettiğim aklıma geldi. Kucağında kızımız, omuzlarında oğlumuz vardı. Ömürlük bir hayal kurmuştum, ama ancak bir kelebeğin ömrü kadar birlikte kalabilmiştik.

Gözlerim yaşardı.

Elbette Volkan hemen fark etti ve Serdar'dan ayrılıp genzini temizledi.

"Öhöm... Hadi şimdi konumuza dönüp Ulaş'ı hamile bırakalım."

Toparlanmaya çalışırken yalandan güldüm.

"Senle o zor biraz. Çok yavaşsın."

"Ulaş'ın algısı yavaş diye öyleyim tatlım. O kıt akıllı bi senin yokluğuna aysın önce."

"Ya aymasına gerek yok ki. Tak beni koluna, Ulaş'ın takıldığı bir bara falan götür, görsün, kıskansın, oldu bitti."

Serdar lafa karıştı.

"Yemez onu. Taktik gereği yaptığınızı anlar."

"Ee, nasıl yapıcaz o zaman?"

Cevabı Volkan verdi.

"Hiç ummadığı bir anda karşısına çıkıcaz."

"Nasıl?"

Volkan'la Serdar kısa bir süre birbirlerine baktılar.

Sonra aynı anda konuştular.

"Wushu."

Salak salak bir erkek güzelini bir dağ adamını süzdüm.

"Wushu ile ne alakası var?"

Volkan başladı.

"Şöyle ki..."

Serdar devam etti.

"Volkan seni wushu çalıştıracak."

Araya girdim.

"Hah, Hale izin verir de sanki."

Volkan cevap verdi.

"Hamileliğini kullanırız. Senin nakışla dikişle Ulaş'ı unutamadığını, kum torbası dövmen gerektiğini söyleriz. Anaç tavuk hormonları senin üzülmene izin vermez."

Serdar ekledi.

"Volkan'a bakmayacak kadar Ulaş'a âşık olduğuna emin olursa da..."

Dudağımı büktüm.

"Orası kolay. Zaten Hale'nin yanında Ulaş'ı düşünüp ağlamamak için kendimi zor tutuyorum. Tutmam, olur biter."

Ben böyle söyleyince, ikisi de ne yapacaklarını bilemediler bir an, sonra Serdar beni çekip koltuğunun altına aldı, Volkan da saçlarımı karıştırdı.

"Merak etme. Seni değilse bile Hale'yi arayacak o dingil. Hale de laf arasında benimle wushu çalıştığını söyleyecek elbet."

Serdar karısından bahsedilince bile yumuşayan yüz hatlarıyla gülümsedi.

"Aynen."

Volkan sırıttı.

"Ulaş da seni çalıştırmama delirecek ve beni dövmeye gelecek. Ama bu yetmez."

Kaşlarımı çattım.

"Nasıl yetmez? Dövmez mi?"

Onun yerine Serdar cevap verdi.

"Döver gider."

Resmen cırladım.

"Nereye gidiyor yaa?"

Volkan güldü.

"Telaşlanma bebek. Ulaş onun kızına gerçekten yamuk yapacağımı düşünmez. Bana iki yumruk atmadan bırakmaz, ama o horozluğun şanından."

İyice kafam karışmıştı. Nereden biliyordu ki bu herifler Ulaş'ın nasıl davranacağını?

"Nereden biliyorsunuz siz bütün bunları ya?"

Serdar gülümsedi.

"Ulaş'ı tanıyoruz. Kendimizi tanıyoruz. Hangi noktada gemileri yakacağımızı biliyoruz."

Merakla sordum.

"Ulaş'ın gemileri yakması hangi noktada olacak?"

Volkan cevap verdi.

"Bizi çok romantik bir anda bastığı noktada. Beni fena dövecek, ama aynı anda duygularını da kabul edecek."

Serdar uyardı.

"O anın ayarlanmış bir an olduğunu çakmamalı yalnız."

Allah'ım ne zordu! Nasıl ona ayarlanmış olan ama ayarlanmamış gibi olan bir nokta ayarlayacaktık ki? Söylemesi bile zordu anasını satayım, nasıl eyleme geçirecektik?

Geri zekâlı Alin, niye gidip Özel Kuvvetler yüzbaşısına âşık oluyorsun, deli mi sikti?

Sinirle yerimden kalktım.

"Bu dediğiniz imkânsız. Volkan'la bütün gün koklaşıp duracak mıyız yani, bir anına denk gelsin de ayarlanmış olduğunu fark etmesin diye? Çözemeyiz bunu, zor."

İkisi birden sırıttılar. Volkan tek kaşını kaldırdı. (Evet hepsi süper tek kaş kaldırıyor bu bordo berelilerin)

"En iyi çözüm en basit olandır Alin Kardeş."

"Neymiş o basit çözüm?"

Serdar yanıtladı.

"Site kapısındaki güvenlik."

Ulaş'ın araması için üç gün geçmesi gerekti. Bir gece, salonda wushu çalışırken Volkan'ın telefonu çaldı. Arayan Serdar'dı ve Hale'nin az önce Ulaş'la konuştuğunu ve öküzüme wushu meselesini söylediğini haber veriyordu.

Hemen salondan çıkıp eve geldik ve verandada Ulaş'ın bizi basacağı en romantik pozisyonu aramaya başladık.

Ben sarılmayı önerdim.

Volkan itiraz etti.

"Abi kardeş sarılması da olabilir, şüpheli pozisyon olmaz."

Hmm, haklı.

"Ben göğsüne yatayım, sen saçlarımı okşa?"

"Mmm, bu fena değil, ama daha iyisini bulabiliriz bence."

Sinirle çıkıştım.

"Volkan bak öpüşmem ona göre!"

"Öpüşürsek Ulaş seni almaz zaten kızım. Kahreder, yüreğine gömer, ama almaz."

"Niyeymiş? El değmemiş gelin mi istiyor zampara?"

Volkan güldü.

"Ondan değil yenge. Birimizin öptüğü kıza diğerimiz dokunmaz. Racon öyle."

Bi an içimde kuşlar uçuştu.

"Sen bana yenge mi dedin?"

Sırıttı.

"Değil misin?"

Ben kızarırken Volkan gülüp düşünmeye devam etti.

"Aşırı romantik... aşırı romantik..."

Sonra birden bağırdı.

"Buldum!"

Merakla ona baktım.

"Dizime yatacaksın!"

"Aman ben de ilginç bir pozisyon buldun sandım."

"Alin, şimdi sana yedi ilginç pozisyon anlatırım da yengemsin, ayıp kaçar."

"Üfff, tamam ya, niye diz?"

Utanmış gibi kızardı.

"Çünkü ben çocukluğumdan beri dizimden çok huylanırım."

"Ve?"

Daha da kızardı.

"Üff tamam. Çocukken, annem âşık olabileceğim kız başını dizime yasladığında huylanmayacağımı söylemişti ve ben de buna inanıp Ulaş dallamasına anlatmıştım. O günden beri yanımda hangi kızı görse dizime yatırıyor geri zekâlı. Ve ben her seferinde kızı kucağımdan atıyorum."

Kahkaha atarak dizine doğru hamle yaptım.

"Dur ben de bir bakayım"

"Alin yapma. Bak Ulaş geldiğinde o bana vuruncaya kadar katlanırım, ama şimdi yapma. Allah çenemin belasını versin Alin dur!"

Dizine yattığım an başladım.

"Ayyy aşırı âşığız. Aşırı romantiğiz... Aşırı tatlıyız. Ayy, kendimi kıskandım!"

Beni yana attığı gibi kaçtı.

"Sana yardım etmeye kalkan aklıma sokayım!"

Ama o gece bana yardım edemedi. Çünkü Ulaş gelmedi.

Üç saat bekledikten sonra odama gittim ve ağlamaya başladım. Wushu numarası sökmemişti. Ulaş'ın sıradan erkeklik güdülerini bile

harekete geçirememiştim. "Benim," bile demiyordu. Horozluk bile yapmıyordu. Abim kadar olamıyordu.

Beni bu kadar umursamaması çok ağır geldi. Ben sekiz yaşındayken bizi terk edip giden abim bile Volkan'ı yanıma yaklaşırsa Uzi'yle taramakla tehdit etmişti. Ama Ulaş, kıçını kaldırıp gelmiyordu bile.

Ağlarken uyuyup kalmışım.

Serdar'ın omzuma dokunmasıyla uyandım.

"Alin. Kalk. Güvenlik aradı. Ulaş siteden içeri girmiş. Volkan verandada."

Serdar karısının yanına dönerken hemen verandaya koştum. Volkan beni gülümseyen bir suratla bekliyordu orada.

"Güzel suratıma iyi bak. Bir süre kendisini göremeyeceksin."

Kucağına yatarken dudağımı büktüm.

"Belki de dağıtmaz. Baksana sekiz saatlik rötarla geliyor."

Dizlerindeki huylanmayla baş edebilmek için derin bir nefes aldı.

"Dağıtacak."

Dağıttı.

Öyle bir uçtu ki Volkan'ın üstüne, az kalsın uyuyor numarasından vazgeçip çığlığı basacaktım.

Uçan bir yumruk Volkan'ın suratında patladığı an, Volkan geriye savruldu. Aynı anda Ulaş beni Volkan'ın kucağından çekti ve duvar kenarına doğru itti.

Sonra dönüp Volkan'ı tuttuğu gibi bahçeye fırlattı. Volkan usta bir hareketle yere konar gibi düşerken, Ulaş parmaklıklardan atlayıp bir kez daha uçtu Volkan'ın üzerine.

Aynı anda Hale de ciyaklayarak mutfaktan terasa koştu, ama son anda Serdar tarafından yakalandı.

"Sen gel bakayım buraya. Ağzını açayım deme yoksa kapatırım."

Serdar kucağında tepinen Hale'yi kollarıyla sarıp etkisiz hale getirirken ben benimkilere döndüm.

Öfkeden çıldırmış gibi görünen yarı tanrım tüm gazabıyla erkek güzelimi yumrukluyordu. Ama Volkan yumruklardan kaçmak ya da etkilerini azaltmak için yaptığı birkaç hareket hariç karşılık vermiyordu.

Bu Ulaş'ı daha da sinirlendirdi.

"Niye vurmuyorsun lan! Vursana!"

Bir yumruk. Ay gitti güzelim burun.

"Karşılık versene it!"

Bir yumruk daha. Çene de sizlere ömür.

"Bana vurmazsan dururum mu sanıyorsun lan!"

Bir yumruk daha. Hiiii, çok fena morarır orası!

"Hiç sanma durmam! Onu ilk ben gördüm lan, Alin'i ilk ben gördüm!"

Volkan galiba duymak istediği şeyi duymuştu ki birden Ulaş'a esaslı bir kafa geçirdi. Ohhh, canıma değsin.

Ulaş hiç beklemediği bu kafayla geriye doğru savrulurken, Volkan burnundan akan kanı kolunun tersiyle silip öküzümün karşısına dikildi.

"İlk sen gördün ha?"

"Evet lan, ilk ben gördüm! Kız da ilk görenin olur!"

Volkan sakin sakin başını salladı.

"Olur olmasına da..."

Sesi birden yükseldi.

"Gördüysen niye bıraktın it herif!"

Ulaş taş kesildi.

Sonra dönüp geldiğinden beri ilk defa bana baktı.

Tek bakışıyla içimde kasırgalar koptu tabi. Gözlerini gözlerime kilitledi.

"Bırakamadım ki."

Şimdi koşsam. Kucağına atlasam. Onu sıkı sıkı sarsam. Bacaklarımı beline dolasam. Göğsüne başımı gömsem.

Birden beynimin içinde bir telefon çaldı, aaa basiretim arıyordu.

Aloo. Ağır ol bakalım Alin Hanım.

Bu adam seni bir an bile tereddüt etmeden buraya postaladı, öyle di mi?

Di.

Sekiz gündür bir telefon etmedi, yanlış mıyım?

Değilsin.

Volkan'ı dövmeye sekiz saatte anca geldi, bu da var?

Var.

Gözlerimi ondan hiç kaçırmadan ben de parmaklıklardan atladım, bahçeye indim.

Karşısına geçtim, ellerimi belime koydum ve çemkirdim.

"İlkokul üç müsün sen ya?"

"Hı?"

"İlk ben gördümmüş! İstersen ezelden gör. O kanuna göre, ancak ilkokulda kız alırsın canım!"

Arkadan Hale'nin tezahüratını duydum.

"Yürü kız Alin! Kim tutar seni! İkisini de postala gitsin!"

Ulaş, Volkan ve Serdar aynı anda bağırdılar:

"Kes sesini Hale!"

Hale susarken Ulaş üstüme üstüme yürümeye başladı.

Korkmadım diyemem, ama yeminle bir adım bile geri atmadım.

Burnumun dibine girince tısladı.

"İlkokul üç öyle mi çilli?"

"Öyle!"

"Şimdi sana kaç olduğunu memnuniyetle ölçtürürdüm ama..."

"Pislik! Defol buradan! Seni bir daha görmek istemiyorum!"

Gözlerinde acayip bir öfke yandı. Aynı anda telefonu çalmaya başladı, ama bakmadı bile.

"Volkan'ı mı görmek istiyorsun?"

"Evet Volkan'ı istiyorum, var mı?"

Yüz hatları değişti, çenesinde bir kas atmaya başladı, boyun damarları kabardı. Telefon çalmaya devam ediyordu.

"Bi daha... istemek kelimesiyle... Volkan ismini... aynı cümlede... kullanırsan..."

"N'olurmuş kullanırsam?"

N'olacağını çok fena gösterecekti, ama telefon çalmaya devam edince sinirini ondan çıkardı. Aç düğmesine bastığı gibi böğürdü.

"Ne var be, ne var!"

Karşı taraf ne dediyse artık, yutkundu.

"Evet, komutanım. Dinliyorum."

Beş saniye sonra kaşlarını çattı. On saniye sonra dişlerini gıcırdatmaya başladı. On beş saniye sonra yumruklarını birini öldürecekmiş gibi sıkıyordu.

"Derhal yola çıkıyorum."

Telefonu kapattı ve kasılmış yüzüyle Serdar'a baktı.

"Alihan Türk sınırına girer girmez kaçırılmış."

Hep birlikte, şok olmuş bir halde inledik.

"Ne?.."

İlk kendini toparlayan Serdar oldu.

"Şüpheli var mı?"

Ulaş başını öne eğdi. Niye eğiyordu ki bu başını suçlu gibi? Abimi o kaçırmadı ya?

Cevap Volkan'dan geldi.

"Senin hadiseye karşılık mı?"

Serdar'ın söylediğiyle aklım iyice karıştı.

"Seni mi istiyorlarmış?"

Ulaş başını salladı.

Hale inledi.

"Aman Allah'ım..."

Ne demek istiyorlardı bunlar ya? Hangi hadiseye? Ulaş kime ne yapmıştı ki onun yaptığına karşılık abimi kaçırmışlardı? Ulaş'ı istemeleri ne demekti?

"Ulaş? Ne kaçırması? Senin hadisen ne? Seni istiyorlar ne demek? Ulaş neler oluyor?"

Ulaş gözlerini kapattı. Sonra açıp bana eğildi. Elleriyle omuzlarımı tuttu.

"Abin kurtulacak, tamam mı Alin? Söz veriyorum."

"Ulaş..."

Elimi aldı, avcunda sımsıkı sıkıp gözlerini benim gözlerimden çekmeden konuştu:

"Serdar. Beni havaalanına bırakır mısın?"

"Anahtarı alıp geliyorum."

Ulaş yine gözlerini gözlerimden hiç ayırmadan:

"Volkan, Hale, içeri girin."

Bir kapı kapanma sesi işittim.

Sonra Ulaş, yüzümü avuçlarının içine aldı.

"Dönünce konuşacağız. Ama o zamana kadar bil ki, yaşadığım sürece sen benimsin."

Ve beni öptü.

Elimi tuttuğunda evrenler oluşmuştu, şimdi ise Tanrı cenneti ve cehennemi yarattı.

Ulaş'ın cennetinde tutuştum, cehenneminde üşüdüm.

Kavuştuğumuz için yandım, ayrıldığımız için dondum.

Doğayım mı öleyim mi bilemezken hafifçe geri çekildi ve alnını alnıma dayadı.

"Seni öptüğümde başımın çok fena belaya gireceğini biliyordum."

Gözlerimden yaşlar akmaya başladı.

"Ulaş... gitme..."

"Gitmem lazım bebeğim."

"Neden?"

"Çünkü Alihan'ı almalarının nedeni benim geçenlerde yaptığım bir şey. O yüzden açığa alındım zaten."

"Ne yaptın?"

Derin bir nefes aldı ve söyledi gitti.

"Kız kaçırdım."

ULAŞ

İki ay önce
Hakkari Yüksekova / dağlık alan

"Senin aklına uyan kafamı sikeyim Ulaş."

"Az kay da beraber sikelim komutanım."

Alihan üstümüze doğru esaslı bir dalış yapan anne kartalı tüfeğinin süngüsüyle savuşturduktan sonra aynı süngüyle kafamı dürttü.

"Doğru konuş deşerim!"

An itibarıyla 37 derece 17 dakika kuzey, 44 dakika 16 dakika doğudaydık ve rakım yaklaşık 2900 metreydi. Konuşlandığımız nokta tehlike arz ediyordu ve hareket kabiliyetimiz çok düşüktü.

Yani insan cümlesiyle, Allah'ın unuttuğu bir yerde, kayalık bir dağın dimdik yamacına posta pulu gibi yapışmış durumdaydık ve aşağıya düşmemeye çalışıyorduk.

Gözümüzü oymak için uygun bir an kollayarak tepemizde dönüp duran anne kartalın gayet haklı bir sebebi vardı; çünkü az önce yumurtalarını çalmıştık.

"Beni deşersen yumurtalar düşer."

"Onların hatırına deşmiyorum zaten."

Bir elim düşürmemeye çalıştığım yumurtalarla dolu olduğu için tek elimle bir çıkıntıya tutundum ve ayağımı sağlam olduğunu düşündüğüm bir başka çıkıntıya koyarak bedenimi biraz aşağıya kaydırdım. Alihan da tek eliyle tutunarak aynı hareketi yaptı, çünkü onun da diğer elinde anne kartalı savuşturmakta kullandığı tüfek vardı. Anne kartal bir dalış daha yapınca sinirlendi.

"Şimdi vuracam he! Bi siktir git!"

"Vurma lan yazık."

"Ya bunu ya seni birinizi vuracam yoksa imkânı yok sinirim geçmeyecek."

Aynı anda bir metal pırıltısı gözümü aldı.

"Bir seçeneğin daha var. Galiba saat on yönünde biri bize nişan almış durumda."

Daha sözümü bitirmeden Alihan sola doğru ateş etti. Kıyafetlerinden

örgüt elemanı olduğu anlaşılan bir adam uçurumdan aşağı uçarken anne kartal da silah sesinden ürküp kaçtı.

"Bizim radyatöre ateş eden de bu puşt muydu acaba?"

İki saat sonra, santim santim kayarak dağdan aşağı inmeyi başarmış, delinen radyatör yüzünden bizi yarı yolda bırakan cipimize ulaşmıştık.

"Yumurtaları ver."

Elimi kaçırdım.

"Müthiş zekâm için münasip bir takdir isterim önce."

"Karakola dönelim, madalya takacam münasip bir yerine. Ver şunları."

"Al lan al. Motivasyon sıfır anasını satayım."

"Öyle gâvur gâvur laflar etme, huylanıyorum."

Alihan verdiğim yumurtaları delik radyatöre kırarken, ben de bir pusuya daha düşmeyelim diye etrafı tarıyordum.

"Güneş batıyor. Karanlık olmadan karakola ulaşmamız imkânsız."

"Sikeyim. Kesin pusu yeriz."

"Telsiz tamir edilecek gibi değil mi?"

Cipi çalıştırıp ısınan motorun yumurtayı pişirmesini ve böylece radyatördeki deliğin kapanmasını sağlayan Alihan her tarafından kablolara sarkan parçalanmış bir demir yığınını çıkarıp gösterdi.

"İmkânsız. Bunu McGayver bile tamir edemez."

Sıkıntıyla içimi çektim. Bir korucudan istihbarat almak için bu bölgeye gelmiş, ama işimizi bitirip karakola dönerken saldırıya uğramıştık. Aracımıza yaylım ateşi açan puşt işini biliyordu ve ilk mermiyi telsize, ikinciyi radyatöre isabet ettirmeyi başarmıştı.

Şimdi de akşam oluyordu ve bir pusu daha yersek hasarın çok daha büyük olacağı kesindi. Sabaha sağ çıkmak için çok uğraşmamız gerekecekti.

"Hawar'ın köyde mi gecelesek?"

Hawar bize istihbarat sağlayan korucuydu.

Alihan itiraz etti.

"Bilmem ki. Tamam düşman aşiret değil ama... iki askeri ağırladıkları örgütün kulağına giderse sıkıntı olur adamlara."

"Ağaları çok taşaklı bir herifmiş diye duymuştum."

Başını salladı.

"Cemo. Tanırım. Sağlamdır."

"Bizden taraf mı?"

"Askerden de örgütten de nefret eder. Ama beni sever."

"Örgütle sıkıntı olursa baş edebilir mi?"

"Amına bile koyar."

Yarım saat sonra köye girerken, davul zurna sesleri duymaya başladık. Sesler git gide yükseldi. Çok büyük bir şenlik var gibiydi.

"N'oluyor lan?"

"Senin geleceğini duymuşlar, bayram yapıyorlar toprağım."

"İyi ki senin geleceğini duymamışlar Alihan. Yoksa esprilerinden kaçmak için kavimler göçünü başlatırlardı."

Az sonra kazanların kurulduğu, davulların vurulduğu köy meydanına gelince gördüğümüz manzara tek bir şekilde açıklanabilirdi. Aşirette büyük, çok büyük bir düğün vardı.

Yüzlerce insan meydanı doldurmuştu. Zılgıtlar eşliğinde halaylar çekiliyor, havaya silahlar ateşleniyor, kasalarla içki ve tepsi tepsi yemek dağıtılıyordu.

Cip meydana girdiği an, davullar kesildi, silahlar durdu.

Araçtan indiğimizde, yüzlerce insan durup bize baktı. Birkaç köylü kızının birbirlerini dirsekleriyle dürtüp bize bakarak gülüştüklerini fark ettim.

Birkaç adım atmıştık ki, etrafımızı bir sürü silahlı adam sardı. Elim ister istemez silahıma gitti.

Bir saniye sonra gür bir ses duyuldu.

"Bırakın gelsinler."

Koruma ordusu bir koridor açtı ve aralarından geçerek öne doğru yürüdük. Açıklığa çıktığımızda, tam karşıda uzun bir yemek masası kurulduğunu ve masanın ortasında oturan başı öne eğik gelinin yanındaki adamın ayağa kalktığını gördüm.

"Yüzbaşım... Hayırdır inşallah?"

"Cemo Ağa? Yoksa evleniyor musun?"

"Allah izin verirse."

Alihan ağadan bahsettiği zaman bu kadar genç biriyle karşılaşacağımızı düşünmemiştim. En fazla bizim yaşımızdaydı, esmer, uzun boylu, heybetli bir adamdı ve Türkçe diksiyonu haddinden fazla düzgündü.

Alihan adamla el sıkışıp selamlaştıktan sonra beni tanıttı.

"Yüzbaşı Hakan."

Cemo Ağa gülümsedi.

"Hoş geldin Yüzbaşı Hakan ya da her neyse."

Özel Kuvvetler mensupları olarak bölgede kimliklerimizi açıklamamız yasaktı ve Cemo Ağa da haliyle bunu biliyordu.

"Hoş bulduk Cemo Ağa. Hayırlı olsun."

"Sağ olun."

Benle de tokalaştıktan sonra, gözünü bizden ayırmadan elini yanında oturan gelinin omzuna koydu.

"Sizleri müstakbel eşimle tanıştırayım. Yüzbaşılar, Dicle."

Sonra Dicle'ye döndü,

"Dicle'm, Yüzbaşı Turgay ve Yüzbaşı Hakan."

Biz geldiğimizden beri gözünü eteğinden ayırmayan gelin, başını kaldırdı ve kusursuz yüzünü çevreleyen siyah saçlarıyla aynı tondaki gözlerini bize dikti.

Yaklaşık beş saat sonra Alihan'dan habersiz kaçıracağım kız, karşımdaydı.

İki ay önce
Hakkari Yüksekova / Cemo Ağa'nın köyü

Yaklaşık beş saat sonra kaçıracağım kız karşımdaydı, ama ben henüz bunu bilmiyordum tabii. Sadece gözlerindeki simsiyah öfke, çok dikkat çekiciydi.

Cemo Ağa'nın nasıl karşılayacağını kestiremediğim için kıza elimi uzatmaktan kaçındım. Sadece başımla selam vererek tebrik ettim.

"Hayırlı olsun."

Kız kirpiklerinin altından Cemo Ağa'ya kısacık bir göz attı ve adamın dikkatle kendisine baktığını fark edince yüzüne yalandan bir tebessüm yerleştirdi.

"Sağ olun."

Kızın Alihan'a bakmaktan özellikle kaçındığı dikkatimi celbedince, yanımda duran arkadaşıma bir göz attım. Yüzü ifadesizdi, ama nefes alışı hafiften hızlanmış gibiydi. Elbette sadece benim fark edebileceğim kadar küçük bir farklılıktı, ama yine de o sırada kıza başıyla belli belirsiz bir selam verip Cemo Ağa'ya dönen Alihan'ı dikkatle izlemeye başladım.

"Biz eğlencenizi hiç bölmeyelim Cemo Ağa. Geçerken sesleri duyup uğradık. Haydi hayırlı olsun, Allah bir yastıkta kocatsın."

N'oluyordu lan? Biz buraya kalmaya gelmiştik, niye gidiyorduk ki şimdi?

"Kırk yılda bir köyümüze şeref vermişsiniz, bırakır mıyız yüzbaşım? Masanızı hazırlarlar şimdi. Lütfen. Buyrun."

Afferin Cemo, sevdim seni. Önce bir yemek yiyelim, ben o arada Alihan'ın ifadesini alırım.

"Başka zaman inşallah. Sağ olasın, ama gitmemiz gerek."

Yok bu herif yemek değil pusu yiyecek, ahdetti. Oğlum nereye gitmemiz gerek, cenazemize mi? Manyak mıyız, gece gece telsizsiz korumasız nereye gidiyoruz?

Derhal duruma el koydum.

"Evet, yüzbaşının dediği gibi, gerçekten gitmemiz gerek. Sizin adamlar bize bir radyatörcü bulursa, hemen gidelim biz."

Helal oğlum Ulaş. Komutanına karşı gelmedin, ama Cemo'ya pası atmayı başardın.

"Radyatör? Hayırdır?"

Alihan'dan önce atıldım.

"Bir saldırıya uğradık da. Radyatör ve telsiz sizlere ömür."

Alihan bana nükleer başlıklı bakışlar fırlatırken devam ettim.

"Saldırı da Çelikkazık Tepesi'nin orada oldu. O bölge sizin sınırlar içindeydi galiba, yanlış mıyım Cemo Ağa?"

Cemo'nun gözler buz kesti.

"Evet, bizim sınırlarımızda ve bunu duyduğum için çok üzgünüm. Bu saldırı bizim için kabul edilemez bir hareket."

Devam et Cemocan, fazlasına ihtiyacım var.

"Lütfen özürlerimi kabul edin ve burada kalın."

Heh, işte bu.

Fakat Alihan dayak istiyordu.

"Yok ağa, ısrar etme. Biz gidiyoruz."

Neyse ki Cemo, Alihan'ı bi tarafına takmadı.

"İtiraz kabul etmiyorum yüzbaşım. Adamlarım derhal etrafı tarayıp güvenliği sağlayacaklar. Aracınızı da tamir ettireceğiz. Ben yarın sabah bölgemden sağ salim çıkabileceğinize emin oluncaya kadar misafirimizsiniz."

Goooool!

Beş dakika içinde Cemo Ağa'nın talimatıyla aracımız çekilmiş, yüz civarı korucu çevreyi taramaya çıkmış ve biz de mükellef bir sofraya oturtulmuştuk.

Masanın ortasına kuzu çevirme tepsisini yerleştirip giden hizmetli yeterince uzaklaşınca Alihan'a dönüp sırıttım.

"Haydi komutanım, buyur, afiyet olsun."

Alihan dişlerinin arasından konuştu.

"Yok, sen buyur. İyice semir ki karınları doysun."

"Kimlerin komutanım?"

"Akbabaların."

"Af buyur hangi akbabaların komutanım?"

"Seni dilimleyip önlerine atacam ya Ulaş. O akbabaların aslanım."

Anlıyorum, der gibi başımı salladıktan sonra sordum.

"Bana kıymadan evvel son arzumu yerine getireceksin, di mi komutanım?"

Alihan sek rakısına uzanırken sordu.

"Ayıp ettin. Dile benden ne dilersen."

"Şu manyak halinin gelin hanımla bir alakası olup olmadığını bilmeyi diliyorum komutanım."

Alihan tam o sırada rakısından büyük bir fırt çekiyordu, beni duyunca püskürdü.

Sırılsıklam olan yüzümü kolumun tersiyle silerken söylendim.

"Yuh amına koyim! Kısaca var da diyebilirdin!"

Alihan bizi duyan var mı diye etrafı iyice bir kestikten sonra:

"Gerzek gerzek konuşma lan milletin içinde! Ne alakam olacak gelinle?"

Arkama yaslandım.

"Haa, yok mu, oldu o zaman. Kendi kendime gelin güvey olmuşum demek ki. Bu arada saat sekiz yönünde sana nişan alan biri var."

Alihan hiç hareket etmedi. Normal şartlarda ben cümlemi bitirmeden silahını çıkarmış, saat sekiz yönündeki şahsı ortadan ikiye bölüp iki adet üçe çevirmiş olurdu.

Sırıttım.

"N'ooldu? Geline kıyamadın mı?"

Tahmin ettiğiniz gibi saat sekiz yönündeki şahıs, ağanın gelini Dicle'ydi ve yaklaşık bir dakikadır bakışlarıyla Alihan'ı yaylım ateşine tutmakla meşguldü.

Alihan resmen tısladı.

"Dangalak! Ya kızın farkında olmasaydım?"

Normalde Alihan'la yaptığımız bir şeydi bu. Birimiz "nişan" kelimesini söylediğinde öbürümüz elini silahına atar, saate göre yönünü söylediğimiz anda da hedefi indirirdi. Birbirimize koşulsuz güveniyorduk ve bu alışkanlığımız düşman karşısında bize zaman avantajı sağlıyordu. Arkası dönük olanımız hangisiyse, böyle bir hareketi hiç beklemeyen düşmanı daha nişan alırken haklamış oluyordu.

"Kızın farkında olduğunun farkındaydım komutanım. Dua et de, Cemo Ağa kızın farkında olduğunun farkında olmasın. Zira geliniyle senin farklı durumunuzun farkına varırsa, hakkımızda farklı düşünebilir."

"Hayırlısıyla karakola varalım da... Seni öyle farklı sikecem ki gelinden farkın kalmayacak koçum."

"Seni heyecanlandırmak hoşuma gitmediğinden değil, bebeğim, ama ben yedek tekerlek olmayı kabul edemem. Zannımca Cemo Ağa da kabul etmez."

"Yaz Ulaş, yaz koçum. Benim de sana yazacağım günler gelecek elbet."

"Bana yazmaya ne hacet komutanım? Geline yazmışsın halihazırda."

"Siktirme gelinini lan! Tanımam etmem, ne yazacam!"

"Keşke bugün bere yerine külah taksaydım. Ona anlatırdın, ne güzel."

Alihan gökyüzündeki bütün oksijeni vakumlamak istercesine derin bir nefes aldı. Bana tahammülünün son sınırına gelmişti, bordo beresini yemek üzereydi. Biraz daha uğraşırsam ikinin birini görecektim: Ya çekip vuracaktı ya da bu kızla ne numarası olduğunu söyleyecekti.

Tanrımdan ikincisini dileyip devam ettim.

"Yalnız komutanım, tanımadığın etmediğin kıza ne etmediysen, çok kötü bakıyor, sen de fark ettin mi? Bi ara yanaşıp derdi neymiş sorayım diyorum."

"Tamam lan tamam! Allah belanı versin!"

Hayali bir zafer turu attım köy meydanında. Sonra arkama yaslandım.

"Dinliyorum komutanım."

"Ben bu kızı tanıyorum."

"Yemin et? Hayatta inanmam!"

"Kes lan zevzekliği! Bu Dicle midir nedir ne karın ağrısıysa, abileri dağda bunun."

Hassiktir. Ben samanlıklı ya da en azından çeşme başında göz süzmeli bir hikâye bekliyordum yahu. Aksiyona bağladık iyi mi?

"Nasıl yani? Örgüte mi katılmışlar?"

"Yok, okul pikniği varmış da icabet etmişler."

"Tamam ya tamam. Romanstan drama geçemedim bir an. Eee?"

"Bir tanesinin peşindeydim bir gün. Kaçarken bir köye girdi. Ben de arkasından. Sonra birden ortadan kayboldu. Evleri aramaya başladım."

"Eee?"

"Tam bir evden çıkmıştım ki, hemen yanındaki avludan bir çığlık duydum. Kapıyı omuzladım, avluda bu zilli. Çıs çıs çığırıyor, evi gösteriyor. Tam eve dalacaktım ki..."

Acayip meraklanmıştım.

"Eee?"

"Bayılmışım."

"Nasıl?"

"İşte bu Dicle cadısı arkamdan yanaşıp küreği kafama indirmiş, bayılmışım."

Bir kahkaha patlattım.

"Gülme lan, gülme!"

"Oğlum nerden bileyim kızın numaradan bağırdığını. Gülmesene lan! Ulaş gülme dedim, sikerim!"

Ben kahkahadan kırılırken Alihan sonunda rakısına uzanıp bardağı tek dikişte bitirdi.

"Sana bir şey anlatan kafamı sikeyim. Gül lan gül, hak ettim. Neden çenemi tutamadıysam!"

Nihayet kahkahalarım azalıp konuşmayı başarınca sordum.

"İyi de, madem senin canına okudu, niye bu kadar pis bakıyor bu gelin? O kazanmış işte?"

Alihan sırıtıp arkasına yaslandı, sonra tek kaşını kaldırıp elinden gelse onu öldürecekmiş gibi görünen Dicle'ye kısa bir bakış attı.

"Sonradan abilerinden birini yakalayıp hapse tıktıysam demek ki..."

"Vaaay... küreği yedirdin yani."

"He valla, yedirdim."

"Eee, kız niye serbest? Onu niye yakalamadın?"

"Çünkü kızın örgütle alakası yok. Hatta karşıymış. İstanbul'da okurken, iki abisi birden dağa çıkınca, ihtiyar babasına bakmak için okulu bırakıp köye dönmüş."

"Haa... Şimdi de evleniyor."

Alihan dudağını büktü.

"İyi koca bulmuş. Cemo nasıl aldı abisi dağda olan kızı anlamadım."

Alihan'ın bi ağzını arayasım geldi.

"Allah için, kız çok güzel şimdi. Yanlış mıyım?"

"Bu mu güzel? Valla dikkatli bakmadım, ama kara kuru şam şeytanı gibi bir şey bu ya!"

Birden aklıma Hale ile Serdar geldi. İzinde düğünlerine gidecektik. Ama Hale Serdar'ı ilk gördüğünde "Hulk'a benziyor, bu ne be? Tek farkı renginin yeşil olmaması," demişti. Serdar ise her zamanki gibi kısa ve net konuşmuştu: "Sarışın olmaz."

Ben şahsen hiç büyük konuşmuyordum. Esmerleri ayrıca severdim, ama elime geldiği sürece meme rengi ayırmazdım yani. Bir tek spor yapan kızlar hoşuma gitmiyordu, elimi attığımda sert bir popoyla karşılaşmaktan hiç haz etmiyordum. O yüzden askeriyenin kızlarıyla asla takılmazdım.

Şam şeytanı hazır evlenmek üzereyken Alihan'a Hale ile Serdar'ın ilk cümlelerinden bahsetmemeyi tercih ettim. Şimdi eşeğin aklına karpuz kabuğu düşürmenin manası yoktu.

Ama yine de merakıma yenilip sordum:

"Madem dikkatli bakmadın, kızı görür görmez niye düğünü terk etmeye kalktın komutanım?"

"Ne alakası var şimdi?"

"Hayır insan düşünüyor, acaba evlenmesini görmeye kalbin dayanmadığı için mi..."

Alihan masadan kalktığı gibi sözümü yarıda kesti.

"Biraz daha senle oturursam kalbim dayanmayacak asıl. Ben Cemo ile az muhabbet edeyim de iki çift insan lafı duyayım."

Alihan ileride adamlarıyla bir şeyler konuşan Cemo'ya doğru ilerlerken, ben masada tek başına oturan geline bir göz atıp rakıma döndüm.

İki dakika sonra, küçük bir el omuzuma dokundu. Küçük bir kız çocuğu, elime bir kâğıt parçası sıkıştırıp gitti.

Kâğıdı açtım. Aynen şöyle yazıyordu.

Tuvaleti sor. Orada bekleyeceğim. Bir köy dolusu insanın hayatı tehlikede.

Başımı kaldırıp bana kâğıdı veren kız çocuğunu aradım. Bulmam kısa sürmedi.

Kız çocuğu, bana gözlerini dikmiş dimdik bakan Dicle'nin yanındaydı.

⚥

İki ay önce
Hakkari Yüksekova / Cemo Ağa'nın köyü

Beş dakika sonra beni içeride telli duvaklı bir gelinin beklediği tuvalete girdim.

"Meraba heval, n'aber?"

Çok pis baktı. Galiba selamımı fazla laubali bulmuştu. Ama Dicle, ben ve gelinliği daracık tuvalette öyle sıkışmış durumdaydık ki resmiyete zırnık yer kalmamıştı.

Gelin hanım tısladı.

"N'olsun yüzbaşı, pisliğinizi temizlemeye çalışıyorum!"

Buyur burdan yak.

"Af buyur?"

"Bu gece örgüt buraya gelip benim yardımımla Cemo'yu öldürecek ve karşılığında köyüm kurtulacaktı. Ama şimdi sayenizde öldüremiyorlar."

Duyduklarımı algılamakta az zorlandım haliyle.

"Iıı, doğru mu anlamışım? Şimdi sen dağdaki katillerle bir olup Cemo'yu öldürme planı yaptın ve öldüremedin diye bana mı çemkiriyorsun? Nesin sen, İsrail falan mı?"

"İsrail senin ebendir! Cemo konusunda onlara yardım etmeyi kabul etmeseydim köyümü yakacaklardı, ne yapsaydım?"

"Ha, sen de tercih yaptın? Cemo'nun hayatına karşılık köylülerinin hayatı?"

Ukala ukala çenesini dikti.

"N'apalım şehir çocuğu, buralarda sizin ikoncanlar gibi akşam Taksim'e mi çıksak, Boğaz'a mı aksak diye o piti piti yapamıyoruz, elimizdeki şıklar bunlar!"

Aha bir "Urfa'da Oxford vardı da biz mi okumadık," vakası daha.

"Bizim ikoncanlar böyle durumlarda polise ya da askere gitmeyi akıl edebiliyorlar yalnız hevalcan."

"Ben n'apıyorum sence şimdi?"

"İşin içinden çıkamayınca gelip devlete ağlıyorsun."

Gelin hanım gözlerini devirdi, sonra da uzlaşmak ister gibi derin bir nefes aldı.

"Peki devlet gözyaşlarımı silecek mi?"

"Gidip vaktiyle kafasını yardığın asıl devlete sormam lazım, ne yapabiliriz. Kendisi komutanım olur da..."

Dicle şiddetle itiraz etti.

"Sen aklını mı kaçırdın? O angutyusa kendim soramaz mıydım zannediyorsun?"

Bir kahkaha patlattım.

"Angutyus ha? İyiymiş. Hakkaten, niye ona sormadın? Tanış sayılırsınız sonuçta."

"O piskopatın kafa düz vites çalışıyor. Şimdi söylesem askeri toplayıp bizim köye doğru sefere çıkar. Çatışma olur, örgüt iyice kinlenir."

Kız Alihan konusunda gayet haklıydı valla.

"Hımm, mantıklı."

"Ayrıca Cemo da işin aslını öğrenince beni öldürür."

"Emin misin?"

"Cemo da en az Angutyus kadar piskopat. O da önce beni öldürür, sonra örgüte saldırır. Her durumda bir sürü insan ölür."

"Peki senin çözümün ne?"

Dicle yine sinirlendi.

"Çözümüm olsa sana gelir miydim acaba? Kendim hallederdim. Ama belki sen az kanlı bir yol bulabilirsin çünkü yanar döner adamın tekisin."

"Sağ ol be!"

"Alınma, öylesin işte."

"Ne yanar dönerliğimi gördün kızıım?"

"Köyde kalmak için Cemo'yla Angutyus'a yaptığın numaraları gördüm oğluuum."

"Haa, eyvallah."

"Şimdi bana yardım ediyor musun, etmiyor musun?"

"Önce bir durumu tam olarak anlayayım. Şimdi biz buraya gelince iş bozuldu dedin. Neden?"

"Çünkü plana göre bütün korumalar düğünde sarhoş olacaktı, olmayanın da içkisine uyku ilacı koyacaktım. Sonra da gerdekte Cemo'yu uyutup köyün dışında bekleyen adamlara işaret gönderecektim. Gelip Cemo'yu öldürecek ve beni kaçıracaklardı. Olay basit bir kız meselesi gibi görünecekti."

Dişlerimi sıktım.

"Sen de bundan sonra dağda yaşayacaktın."

"Başka çarem yoktu."

Öfkemi zapt etmeye çalıştım.

"Devam et."

"Siz gelince Cemo korumaların yarısını etrafı taramaya gönderdi, geri kalan yarısına da bu gece içmeyi yasakladı. Yani köyde gayet ayık yüz tane silahlı adam var."

"Bu durumda seninkilerin yüz adamı geçip Cemo'yu öldürmeleri imkânsız?"

Dicle yine çemkirdi.

"Onlar benimkiler falan değil. Şeytan görsün hepsinin yüzünü!"

Sonra bir sakinleşti.

"Ben ispiyonladığım için Cemo önlem aldı sanıp köyümü yakacaklar."

O sırada kapı vuruldu.

"Gelenler var."

Bize dışarda erketelik yapan küçük kızın sesini duyunca hemen hareketlendim. Çıkmadan Dicle'ye tek bir talimat verdim.

"Gerdeğe girince Cemo'yu oyalamaya çalış ve geldiğimde bana karşı koy."

Meydana geri döndüğümde, hiç kimse yokluğumu fark etmemiş gibi görünüyordu. Alihan hariç.

"Nerdeydin?"

"Hiiiç. Tuvaletin orda Dicle'ye rastladım, az muhabbet ettik."

"Hmm?... Ne diyor?"

"Alihan beni almadı, mecbur Cemo'ya vardım diyor."

"Gitti on bir, kaldı yirmi dokuz."

"Af buyur komutanım?"

"O şam şeytanıyla beni ilişkilendiren on birinci cümleyi kurdun. Kırk kere söylersen zilli başıma kalacak ve ben seni vuracağım."

"Sen mesut ol da komutanım, ben vurulmaya razıyım."

"Direkt vurayım? O vakit daha mesut olurum."

"Gerçekleri söylediğim için bana kıyacak mısın komutanım?"

Alihan birden ciddileşti.

"Burada gerçek ne biliyor musun koçum? O kızın hayatı kurtuluyor. Cemo ile evlenmeseydi, abileri yüzünden başı ya örgütle ya devletle belaya girecekti. Şimdi Cemo onu koruyacak."

Başımı sallamakla yetindim. Kızın başı zaten büyük beladaydı ve Cemo daha kendisini korumaktan acizdi.

Ondan sonraki bir saat boyunca, ben içimden hesaplar yapıp bu geceyi en az hasarla nasıl atlatabileceğimizi düşünürken, Alihan da düğünün sonu yaklaştıkça iyice huzursuzlanmaya başlamıştı. Sonunda ayağa kalktı.

"Ben gidip uyuyacam. Sıkıldım."

Uyumayacağı çok açıktı. İfadesiz yüzünden belli olmasa da, gözleri ruhundaki inanılmaz karışıklığı saklayamıyordu. Daha Dicle'yi görür görmez köyü terk etmek istemişti, çünkü o kızın bir başkasıyla evlendiğini görmektense pusu yemeyi tercih ediyordu. Ama Cemo'nun kız için en iyi koca olacağına da emindi. Kızla kendisinin birlikte bir geleceği olabileceğini de kesinlikle aklına getirmiyordu, çünkü politik inançları buna izin vermezdi.

En yakın arkadaşımın şu anki durumu cidden boktandı. Birazdan Cemo ile Dicle'nin gerdeğe gireceğini sanıyordu ve onların birkaç metre ötede seviştiğini zannederken bu gece ona cehennem olacaktı.

Bir kızın bir erkeği nasıl böyle etkileyebildiğini anlamak çok zordu aslında. Tamam, Dicle hakikaten her erkeğin yatmak isteyeceği bir kızdı. Ama böyle pusu yemeyi göze almalar, geldik geleli deli gibi içmeler, Cemo kızı koruyacak diye kendini feda edip bir yandan ikisini bir arada düşünmeye delirmeler falan... İnsanoğlu bu aşk saçmalığını fazla ciddiye alıyordu ve ne yazık ki Alihan da bu aldatmacanın kurbanlarından biri olmuştu.

Bir saniyeliğine, Alihan'a Dicle'nin bana söylediklerini anlatmayı düşündüm. Ama hemen vazgeçtim, çünkü şu an duygusal olarak çok dengesizdi ve durumu öğrenirse ne yapacağını kestiremiyordum. Ne yapacağı kestirilemez bir Alihan da uçaktan atılmış bir nükleer bombaya benzerdi ve etrafında olmak istemezdiniz.

Üstelik bu gece yapmayı düşündüğüm şey, tamamen sakin ve kontrollü olmayı gerektiriyordu; aldığı eğitim yüzünden öyleymiş gibi görünse de Alihan'ın şu an sakin falan olmadığına emindim.

O sırada, düğüne gelen komşu bir aşiretin ileri gelenlerinin gitmeye hazırlandıklarını fark ettim. Yüksekova'da yerleşik bir aşiretti ve korumalarıyla birlikte yola çıkmak üzerelerdi.

İşte Alihan denen parça tesirli bombayı etraftan uzaklaştırabilmenin yolunu bulmuştum.

Elimle hazırlanmakta olan konvoyu gösterdim.

"Niye onlarla gitmiyorsun? Korumaları yeterli görünüyor. Ben de sabah aracı alır gelirim."

"Niye gideyim ki onlarla?"

"Köyde kalmak istemeyen sen değil miydin?"

"Öyleydim, ama seni burada bırak..."

Sözünü kestim.

"Karşılıklı hiç kıvırmayalım abi ha? Sen bu kız Cemo'yla zifaftayken burada olmaya dayanamayacaksın. Ben arabayı beklerim, git hadi."

"Ulaş, iyice Ayten Teyze'ye benzedin he! Taktın kızla aramda bir şey var. Hayır bu gidişle kızı önce Cemo'dan boşatır sonra benle everirsin de sen!"

Ayten Teyze, İstanbul'da, bizim Süheyla Abla'nın mahallesinde oturuyordu ve oğlunu evlendirmek söz konusu olduğunda hedefe güdümlü bir füzeye benziyordu. Hayattaki amacının şimdilik sadece İsmail'i evlendirmek olduğuna şükretmek gerekirdi, çünkü dünyayı ele geçirmeyi kafasına taksa şu an hepimiz onun emri altında yaşıyor olurduk.

"Keşke şu anda burada olsaydı, dağı örgütün başına geçirir, Dicle'yi de, Dicle'nin köyünü de kurtarırdı," diye düşündüm. Eminim Ayten Teyze'nin de şu anda yapacağı ilk şey alttan alıp planlarını bozmasın diye İsmail'i kahveye falan göndermek olurdu.

"Tamam abicim, kızla aranda bir şey yok. Şimdi gidiyor musun, gitmiyor musun?"

Alihan öfkeyle homurdandı.

"Gidiyorum lanet olsun."

Alihan'ı gönderdikten sonra planım için hazırlık yapmaya başladım.

Plan basitti. Gerdeği bas, kızı al, olaya basit bir ilk görüşte âşık olan piskopat bordo berelinin gelini zorla kaçırması süsü ver. Böylece herkesin öfkesi piskopat âşığı hedef alsın, ne Cemo ne örgüt kıza sinir yapmasın, haliyle Dicle de, Dicle'nin köyü de zarar görmesin.

Önce buradan kaçarken kullanacağım arabayı mimledim. Sahibi Cemo'nun adamlarından biriydi ve sarhoş gibi dolaşıp adama çarparak anahtarını çalmayı başardım.

İkinci aşama, peşimden gelecek araba sayısını mümkün olduğunca azaltmaktı. Bunu da yine etrafta sarhoş sarhoş dolaşıp korumalara ait olduğunu düşündüğüm arabaların lastiklerini bıçağımla deşerek hallettim.

Bunları yaparken, bir yandan Dicle'nin durumunu gözlüyordum. An itibarıyla, köyün kadınları Dicle'yi konağa götürüyorlardı. Bir kenara çekilip Cemo'nun giden misafirleri uğurlamasını ve orada kalan arkadaşlarının damadın sırtını yumruklayarak davul zurna eşliğinde gerdeğe göndermelerini seyrettim.

Cemo gerdeğe girdikten sonra, Dicle'nin onu mümkün olduğunca oyalayabilmesini umarak gizlendiğim yerden korumaların başı olan adamın çocukları görev yerlerine dağıtmasını izlemeye başladım. Adam konağın avlusuna on, kapısına beş koruma koydu. Gündüz bölgede uğradığımız saldırı yüzünden, örgüt militanlarının köyün yakınında olabileceğini hesaplıyor ve konağı korumasız bırakmak istemiyordu. Bu işimi çok zorlaştıracaktı.

Liderleri diğer korumaları da köyün çıkışlarına yerleştirdiğinde harekete geçme zamanım gelmişti.

Konağın kapısındaki ve avlusundaki onbeş tane korumayla çarpışmak fazla gürültü çıkarırdı, o yüzden avlu duvarından tırmanıp içeri girmeyi tercih ettim.

Beş metre yüksekliğindeki duvarı bunu diken ustaya bol bol saydırarak tırmandıktan sonra evi gördüm ve içimden bir küfür daha savurdum. Siktiğimin konağı Beyaz Saray'a benziyordu ve ışığı yanan on bin yüz milyon odası vardı. Hangisi President Cemoma'nın odasıydı acaba?

Gözlerimle her odayı, her kapıyı tek tek tararken birden bir odanın önündeki iki yenge dikkatimi çekti. Kapının iki yanında iskemlelere oturmuş bekliyorlardı. İşte, gerdek odası kabak gibi karşımdaydı. Derhal kanlı çarşaf geleneğini icat eden dallamayı şükranla andım, bu fikri ortaya atarken günün birinde benim işime yarayacağını düşünse ne yapardı acaba?

Şimdi önümde geçmem gereken iki adet yenge vardı. Konağa ve köye saçılmış yüz korumayı o kadar dert etmiyordum, ama yengeler çok korkutucu görünüyorlardı. Bir piramitin girişini koruyan iki sfenkse benziyorlardı ve eminim tek bakışlarıyla adamı taşa çevirme yeteneğine sahiptiler.

Az sonra yapacağım şey için Tanrı'dan özür dileyerek yavaş yavaş kadınlara yaklaştım ve aniden sfenksleri tutup kafalarını birbirlerine tokuşturmak suretiyle bayılmalarını sağladım.

Sonra bellerindeki kuşakları kullanarak ikisini de iskemlelerine bağlayarak sabitledim. Böylece devriye gezen korumalar uzaktan kadınları gördüklerinde durumu anlamayacaklardı.

Sonunda zifaf odasının kapısı karşımdaydı. Silahımı çıkardım, yüzüme manyak bir ifade yerleştirdim ve kapıya tekmeyi bastım.

"Bırak lan kızı!"

Odaya daldığımda Cemo kızın arkasındaydı ve gelinliğin düğmelerini çözmeye çalışıyordu. Henüz kırk kadar düğmenin yarısına bile gelememişti. Bir gün aklımı falan kaybeder de evlenirsem terziye fermuar kullanmasını söylemeyi kafamın bir kenarına not ettim ve kolumla Cemo'nun boğazını sarıp silahı kafasına dayadım.

Cemo şaşkındı.

"Sen n'aptığını sanıyorsun?"

"Kızı alıyorum ve sen de köyün çıkışına kadar bizimle geliyorsun."

"Ne?"

"Söylediğimi duydun."

Cemo şok içinde kıza bakınca Dicle çok akıllıca bir hareket yaptı ve bana saldırdı.

"Manyak! Sen de kimsin! Bırak kocamı!"

"Sus kadınl! Kocan falan yok senin! Sen benimsin!"

Dicle yüzümü tırmalamaya başladı.

"Senin falan değilim! Bırak kocamı şerefsizzz!"

Dicle'ye esaslı bir tane tokat geçirdim.

"Deme dedim lan, deme dedim! Sen benimsin anladın mı benimsin!"

Dicle yere düşüp bayılırken ya da bayılma numarası yaparken hangisiyse artık, ben silahın namlusuyla Cemo'yu dürttüm.

"Kızı kucağına al."

"Hayır!"

"Al dedim yoksa öldürürüm."

"Hiç çekinme, öldür. Dicle'yi almana izin vereceğimi mi sandın?"

Vay, Cemo hakkaten taşaklı çıkmıştı.

"Seni değil lan, Dicle'yi öldürürüm! Bu kızı ilk gördüğüm an karar verdim tamam mı, başka bir adamın olacağına mezara gönderirim onu anladın mı laynnn!"

Ya benimdir ya kara toprağın da diyecektim ama abartmadım.

Cemo piskopatı görünce alttan almaya karar verdi.

"Bak, sakin ol, konuşalım, olur mu?"

Atarlandım.

"Ben sakinim!"

"Anladım. Bak... Dicle'yi tanımıyorsun değil mi? Burada gördün ilk defa?"

"N'olmuş?"

"Bu... normal bir şey değil, biliyorsun değil mi?"

"Normal olmadığının farkındayım lan, sen beni manyak mı sandın?"

Adamın içinden "Manyağın dikalasısın," diye geçirdiğine emindim ve bu çok işime yarıyordu.

"Madem normal olmadığının farkındasın, bir kere daha düşün, ha?"

"Âşık oldum lan görür görmez âşık oldum! Ne düşünücem lan, aşk bu lan aşk!"

Cemo yutkundu. Gözleri bir o yana bir bu yana gidip geliyor, karşısındaki piskopata ulaşabilmenin yollarını arıyordu.

"Seni ordudan atarlar. Hapse girersin."

"Orduyu sikeyim lan! Buradan canlı çıksın istiyorsan kucağına al kızı!"

"Bu bölgeden sağ çıkamazsın. Ölürsün."

"Umrumda mı sanıyorsun? Umrumda mı he umrumda mı? Ölürüm, ama Dicle'ye dokundurtmam laynnn!"

Cemo daha fazla uzatmaya cesaret edemedi ve kızı kucağına aldı. Bir elimdeki silahı onun kafasına dayadım, diğer tabancamı çıkarıp baygın gibi görünen Dicle'nin kafasına nişan aldım ve odadan çıktık.

Bizi avluda görünce silahına davranan korumalar, Cemo'nun işaretiyle hayretler içinde geri çekildiler. Benim elimde iki silah, Cemo'nun kucağında Dicle, konaktan çıktık ve arabaya yürüdük.

Arabaya gelince kızı arkaya yatırmasını işaret ettim ve sonra cebimdeki anahtarı uzattım.

"Direksiyona geç."

"Bakıyorum her şeyi önceden düşünmüşsün."

"Geç dedim."

Silahı Cemo'nun kafasından ayırmadan korumalara döndüm.

"Lastikleriniz patlak. Başka araba bulup peşimizden gelmeye kalkmayın, yoksa ağanız da gelini de ölür. Köyün çıkışındaki adamları da arayıp haber verin, geçmemize izin versinler."

Cemo adamlarına başıyla onay verip direksiyona geçti ve arabayı çalıştırdı.

On dakika sonra arabayı durdurmasını emrettiğimde, çıkıştaki adamları sorunsuz geçmiş ve köyden yeterince uzaklaşmıştık.

"İn."

"Yüzbaşı. Hâlâ bir şansın var. Dicle'yi de benimle bırak ve git. Olanları unutacağıma söz veriyorum."

"İn dedim."

"Kız seni istemiyor."

"İsteyecek."

"Bu mümkün değil. O beni seviyor."

Silahın kabzasıyla bir tane geçirdim suratının ortasına. Sonra da sinir krizi geçiren sayko gibi bas bas bağırdım.

"Sus lan sussss! İkinizin de kalbini deşmemi istemiyorsan beni delirtme laynnn! İn dedim, in in in!"

Cemo burnundan akan kanları silmeye bile uğraşmadan buz gibi bir sesle konuştu inmeden önce:

"Bunu yanına bırakmayacağımı biliyorsun asker."

Şoför koltuğuna geçip gazı köklerken Cemo'ya bay bay yaptım.

"Elime konuş!"

Az ilerdeki dönemeci döner dönmez Dicle yattığı yerden doğruldu.

"Vay be. Süper rol kesiyorsun. Hiç oyuncu olmayı düşündün mü?"

"Sen de hiç fena değilsin. Nasıl becerdin o kadar sahici bayılmayı?"

Kıkırdadı.

"Ben İstanbul'da tiyatro okuyordum olum!"

"Hadi be?"

"Cemo'yu onu sevdiğime nasıl inandırdım sanıyorsun?"

İnsan nerelerde ne cevherlerle karşılaşıyordu anasını satayım.

"Abilerin nasıl izin verdiler senin tiyatro okumana?"

"Bilmiyorlardı ki. Kamu yönetimi okuduğumu sanıyorlardı."

"Hmm, küçük bir dolandırıcıyı kaçırdım desene."

"Sadece hayatta kalmaya çalışıyorum. Bizim buralarda kendin gibi davranarak yaşayamıyorsun."

"Drama da tamam. Dört başı mamur bir star olur senden heval!"

"Kes sesini artist!"

Tam Dicle'nin sinirine gülmek için başımı bir anlığına arkaya çevirmiştim ki arabanın ön camı büyük bir patlamayla dağıldı ve bir mermi yüzümü yalayarak arka camı delip geçti. Yoldan çıkıp şarampole yuvarlanmamak için direksiyona yapışırken önümüzü kesen sekiz tane araç saydım.

Bunlar Cemo'nun etrafı taramaya gönderdiği adamlardan bir kısmı olmalıydı. Kaçtığımızı haber alınca yolu kesmişler ve bizim arabayı görür görmez ateş etmişlerdi. O sırada Dicle'ye döndüğüm için alnıma mermiyi yemekten yırtmıştım.

Demek ki yukardaki de kızı kaçırmamı destekliyordu.

Arabayı durdurup kapıyı kendime siper ederek ateş etmeye başlarken Dicle'ye bağırdım.

"Yere yat!"

Nişan aldığımı kaçırmıyordum, ama sayıları çok fazlaydı. Burdan sağ çıkmamıza imkân yok gibiydi. Anladığım kadarıyla, Dicle'yi de canlı ele geçirmek gibi bir niyetleri yoktu, beni öldürebilmek için kızı da harcayacaklardı. Buna gerçekten çok şaşırmıştım.

Bir dakika sonra son şarjörü taktım. Bir dakika otuzbeş saniye sonra son mermiyi ateşledim.

Daha fazla arabaya ateş etmesinler ve Dicle'nin yaşama şansı artsın diye ellerimi kaldırarak siper aldığım yerden çıkarken "Ne yapalım, en azından ölmeden önce bir köy dolusu insanı yanmaktan kurtardım," diye düşündüm. Ölmek için fena bir sebep değildi.

Tam açığa çıkmıştım ki, bana ateş eden korumaların Tarantino filmi gibi teker teker yere düştüklerini gördüm. Soldaki tepeye başımı çevirip baktığımda, gözlerim yuvalarından uğradı.

Alihan iki eline iki Uzi almış, Cemo'nun adamlarını tarıyordu.

Heyt be, koçum benim be!

Özellikle omuzlarından vurduğu adamların hepsi sırayla yere yığıldıktan sonra Alihan tepeden kaya kaya yanıma indi ve ben daha ona teşekkür edemeden yumruğu suratıma yapıştırdı.

Ben geriye savrulurken koşarak arabaya gitti. Aynı anda Dicle de saklandığı yerden çıkmıştı. Alihan önce hızla kızın üstünü başını kontrol etti telaş içinde.

"İyi misin? Yaralandın mı?"

"İyiyim iyiyim."

Alihan kızın iyi olduğuna emin olunca gürledi.

"Geç arkaya ve tek bir kelime bile etme! Senin hesabını sonra görücem!"

Dicle tırıs tırıs gidip arka koltuğa sinerken, Alihan benim yakama yapışıp arabadan uzağa sürükledi.

"N'aptığını sanıyon sen lan manyak!"

İki elimi havaya kaldırıp sakin olmasını işaret ettikten sonra kısaca açıkladım.

"Örgüt kızı kullanıp Cemo Ağa'yı öldürecekti. Onu korursak da kızın ispiyonladığını sanıp köyünü yakacaklardı. O yüzden kızı kaçırmışım süsü verdim."

Alihan birden sakinledi.

"Ha..."

Artık soru sorabilirdim.

"Senin ne işin var burda? Niye Yüksekova'ya gitmedin?"

"Acı çekecem diye beni göndermeye kalkmandan işkillendim. Bir numara çevirecek olmasa, bu herif benle anca dalga geçerdi dedim."

"Aşkolsun komutanım, seni takmadığımı mı düşündün yani?"

"Beni değil aşkı takmıyorsun sen koçum."

"Yazıklar olsun bana komutanım."

Alihan gözlerini devirdi, sonra başıyla arabanın arka camından bakıp bizim ne konuştuğumuzu anlamaya çalışan Dicle'yi işaret etti.

"Kızı kaçırdığına göre nereye götüreceğini de düşünmüşsündür herhalde?"

"Düşündüm merak etme. Yakınlarda bir yere götürücem, kimsenin aklına gelmeyecek bir yere."

"Neresiymiş o yer?"

"Bilmezsen yarın öbür gün askeri mahkemede yalan söylemek zorunda kalmazsın."

"Güvenli mi?"

"Kesinlikle."

O sırada ileriden yaklaşan araba seslerini işittik.

"Şu heriflerin arabalarından birini alıp gidin. Ben gelenleri oyalarım."

"Tamam."

Ben Dicle'yi arabadan çıkarmaya giderken Alihan da mevzi almak üzere göre tepeye doğru yürüdü. Tırmanmadan önce, arkasını dönüp bağırdı.

"Yüzbaşı!"

"Emret komutanım!"

"Sana emanet!"

Nizami bir selam çaktım.

"Başüstüne komutanım!"

"Kız kaçırdım."

Ney?

Kız mı kaçırmış?

Nasıl yani? Bildiğimiz kız?

Ben ağzım bir karış açık, aval aval suratına bakarken, Ulaş bir şeyler söyledi.

Onu ilk gördüğüm zamanki gibi oldu yine. Kulaklarım uğuldadığı ve beyin hücrelerim birbirine girdiği için ne dediğini algılayamadım.

"Alin... Alin bak öyle değil. Alin iyi misin? Alin bir şey söyle. Alin gerçekten öyle değil!"

Kulaklarım yavaş yavaş sözcükleri seçmeye başlamıştı, ama beyin hücrelerimin hâlâ bir bok becerebildiği yoktu. Öyle değil derken? Nasıl değil? Kız mı değil? Kaçırmadı mı?

"Alin güzelim kendine gel. Alin beni korkutuyorsun. Hay dilimi sikeyim ya! Alin bak gerçekten kaçırmadım. Kendime kaçırmadım yani. Alin nefes al."

Gerçekten kaçırmamış. Yüzüme yüzüme parmaklarını şıklattı. Yalandan mı kaçırmış? Elini sallayarak gözlerimin önünden geçirdi. Kendine kaçırmamış. Omuzlarımdan tutup sarstı. Ellere mi kaçırmış? Yanağıma tokat attı.

N'aptı n'aptı?!

"Aaahhhh!"

Ulaş aniden geriye savrulunca yumruğu suratına geçirdiğimi fark ettim. Aynı anda beyin hücrelerim sıraya girip normal mesai hayatlarına geri döndüler.

Gidip yerde oturmuş haşat ettiğim çenesini ovuşturan Ulaş'ın tepesine dikildim.

"Verdin mi?"

"Neyi verdim mi?"

"Kendine kaçırmadığın kızı. Sahibine verdin mi?"

Ulaş gülmeye başladı.

"Denedim, ama almadı sahibi. Başıma kaldı."

"Ulaş bak o kafanı patlatırım, hiç kimse kalamaz."

Beni kolumdan tuttuğu gibi yere çekti. Düşerken belimi kavrayıp üstüme çıktı.

"Sen kaldın ya çilli."

Haddinden fazla yakındık şu anda. Hale'lerin bahçesindeydik, Serdar gelmek üzereydi. Biz haddinden fazla yakındık. Abim kaçırılmıştı, Ulaş az sonra onu bulmaya gidecekti. Biz haddinden fazla yakındık. Henüz ayrıntılarını bilmediğim bir halt yemişti, kız kaçırmıştı. Biz haddinden fazla yakındık.

Nefesi dudaklarımı yakarken beyin hücrelerim yine pılılarını pırtılarını toplayıp mesaiyi terk etmeye kalkıştılar. Hepsini kapıda yakaladım.

Ellerimle göğsünden iterek atarlandım.

"Benim başına kaldığım falan yok. Başka kızı kaçırdın, ama kendi kızını postaladın, hatırladın mı?"

Bileklerimi yakalayıp başımın üstünde birleştirdi.

"Peki benim kızım, az önce ona benimsin dediğimi unuttu mu?"

Mesaiden kaçamayan beyin hücrelerimin önemli bir kısmı, Ulaş'ın boğuk sesini duyunca kendini imha etti.

"Volkan yüzünden dedin onu. Bir erkekten kıskandığın için söyledin."

Dudaklarını benimkilere değdi değecek gibi yaklaştırdı.

"Bir kızı ilk defa kıskandığım için söyledim, çilli."

Tüy gibi değdirdi.

"Bir kıza ilk defa benimsin dedim."

Hafifçe sürttü.

"İlk defa böyle hissettim."

Tamam hücreler. Gidebilirsiniz. Hepinize süresiz izin. Adios. İyi tatiller canlarım.

Ulaş tam alt dudağımı ağzına alıp beni paralel evrene savurmuştu ki, bir öksürük sesiyle dünyaya döndüm.

"Öhö öhö. Kurtarılması gereken bir Alihan olduğunu hatırlayan var mı?"

Alihan kimdi?

Ulaş'ın koca bedeninin altından kafamı çıkarıp tepemizde dikilen münasebetsize baktım. Serdar bize bakmamak için gözlerini semaya dikmiş, elindeki araba anahtarını sallıyordu.

Ulaş içini çekip burnuma bir öpücük kondurdu.

"Abinden nefret ediyorum."

Ayağa kalkıp bana elini uzattı. Ben tutunca da hızla çekip başımı göğsüne yasladı, sıkı sıkı bana sarıldı.

"Hale sana bütün hadiseyi anlatır. Uslu bir kız ol, tamam mı?"

Elbette anlatacaktı. Bu meseleyi burada kapatacak değildim herhal-

de. O anda kız kaçırdım, cümlesinin bana yaşattıklarının intikamını alacağım tuttu.

"Volkan anlatsın. O daha eğlenceli."

Birden beni saran kolları mengeneye dönüştü, kemiklerimin ezilmek üzere olduğunu hissettim.

"Eğlencene sokturma çilli. O herifin dilini koparırım, bir daha kimseye bir şey anlatamaz."

Başımı kaldırıp yüzüne baktım. Az önce bana kavrularak bakan gözleri şimdi kapkaranlıktı.

Kıyamadım.

"Ulaş... Aslında Volkan huylanıyordu yine. Dizlerinden yani."

Birden salak salak sırıttı.

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

"İyi."

Öyle bir "iyi" deyişi vardı ki kalbim sevgiden patlayacakmış gibi hissettim. Gözlerine bakıp tüm ruhumla gülümsedim. O da bana gülümsedi, fırtınalı bir geceden sonra pırıl pırıl bir güneşle karşılaşmış gibi sevinçle dalgalandı okyanusları.

"Alihan'la konuşucam, tamam mı?"

"Tamam."

"Ama önce onu bulmam lazım."

"Biliyorum."

"O zaman ben gidip bulayım?"

"Bul."

"Oldu o zaman."

"Oldu."

"Gideyim ben."

"Git."

"Gitme de?"

"Gitme."

Tam o sırada Ulaş gözümün önünden birden kayboldu, önce ne olduğunu anlayamadım, sonra Serdar'ın sevgilimin ensesine yapışıp sürükleyerek götürdüğünü fark ettim.

Gıcık dağ ayısı aşkımı arabaya tıktıktan sonra direksiyona geçti. Beş saniye sonra kendimi hızla uzaklaşan arabaya salak salak el sallarken buldum.

Abim kaçırılmıştı, abimi kaçıran manyaklar onun yerine sevgilimi istiyorlardı, sevgilim abimi kurtarmaya cehennemin dibindeki bir yere gidiyordu ve ben memur kocasını tapu kadastrodaki mesaisine uğurla-

yan bir yeni gelin kadar kaygısız ve salak salak el sallıyordum. Çünkü Ulaş bana "Sen benimsin," demişti.

Aşk başa gelince tatile çıkan neydi? Kelimeyi hatırlayacak kadar bile kalmamıştı bende o zımbırtıdan. Ama içeri girer girmez Hale'nin sorduğu soruyla yerini aşka kaptıran her tür şerefsiz nöron eve döndü.

"Söyledi mi?"

"Neyi söyledi mi?"

"Seni sevdiğini."

Meraba vesvesee... Nasıl geçti tatilin bebeğim?

"Yani, tam olarak öyle demedi de..."

"Ne dedi?"

"Benimsin dedi."

Volkan'ın omuzları düştü.

"Hadi ya..."

Hale, Volkan'a döndü.

"Bak görüyor musun? Dedim ben sana, ağzına bir parmak bal çalacak, oyalayacak kızı dedim."

Ooo, kimler gelmiş, geç nifakcım şöyle buyur, fitne sen de gir ayakta kalma, fücur terlik ister misin canım?

"Ya niye öyle diyorsunuz, ama ya?! Ulaş beni seviyor tamam mı, ille de söyle..."

Volkan'ın cebinden çıkardığı yüzlüğü Hale'ye uzattığını görünce cümlem yarım kaldı.

"Siz... siz iddiaya mı girdiniz?"

Hale parayı sakal yaparken cevap verdi.

"Ben bu Ulaş bizim kızı kandırır dedim; Volkan ilanı aşk etmeden kandıramaz, dedi."

Sonra yerinden kalkıp telefona giderken söylendi.

"Ben en iyisi bu parayla pizza söyliyim de bari kursağın doysun."

Çok da yüksek olmayan bir sesle itiraz ettim.

"Ama ilanı aşk etti sayılır işte. Tamam seni seviyorum dememiş olabilir, sana âşığım dememiş olabilir, ama benimsin dedi, aynı şeyi demek istedi?"

Hale o sırada numarayı çevirmişti, açılmasını beklerken bana döndü.

"Bir erkek seni seviyorum derse, seni seviyorum demek istemiştir canım. Sana âşığım derse, sana âşığım demek istemiştir. Sen benimsin dediyse de demek istediği şey açıktır, iki nokta üstüste, sen benimsin."

Sonra ahizeden gelen sesi duyup dikkatini oraya verdi.

"Yok beyfendi, size demedim. Ay siz niye benim olasınız canım, aaa üstüme iyilik sağlık. Bana bakın kocam böyle seninli benimli konuş-

tuğumuzu duyarsa oraya gelip sizden bol pastırmalı pizza yapar. SAT komandosu benim kocam tamam mı? Aaa, niye atıyormuşum, hiç SAT komandosu hanımı görmedin mi? Hadi kapat kapat, edepsiz adam, daha da sizden pizza almam."

Volkan'la biz birbirimize bakarken parmağını ıslatıp fihristten başka pizzacı numarası aramaya koyuldu.

"Ay pastırmalı pizza çekti benim canım yaa, aş mı eriyorum nedir? Aaa, evde pastırma vardı, dur ben paçanga böreği yapayım."

Hale mutfağa doğru giderken ben Volkan'a döndüm.

"Volkan. Sence de mi öyle? Yani Ulaş beni sevmediğinden mi, seni seviyorum demedi? Hale niye böyle söylüyor?"

Volkan anlayışlı gözlerle beni süzüp koltuğunun altına çekti.

"Sen bakma ona. Erkeklerin düz yaratıklar olduğuna dair bir teorisi var. Hale'ye göre erkek kısmı bir şey ima etmez. Söylemek istediği şey, söylediği kadardır."

"Sence doğru mu?"

Volkan pis pis sırıttı.

"Ben kızlara bir şeyler ima edebiliyorum valla."

"Yaa, cıvıma hemen. İddiayı Hale'nin kazandığını kabul ettin ama."

"Ben Ulaş'ın hisleri hakkında iddiaya girmedim ki bebeğim. Senin onu söyletinceye kadar süründüreceğine emindim sadece. Ama sen..."

"Ama ben?"

"Sen sandığımdan da çok âşıkmışsın Alin Kardeş."

"Çok âşığım Volkan."

"Biliyorum bebeğim."

"Ya Ulaş bana âşık değilse?"

"Bu kadar yumruğu boşuna atmadı o, di mi küçüğüm?"

Bir saat sonra, mutfakta oturmuş Hale'nin yaptığı paçanga böreklerini yiyorduk.

"Hadi anlatın artık, dinlemeye hazırım."

"Neyi Alin Kardeş?"

"Şu kız kaçırma meselesini."

Hale koca bir paçanga böreğinin yarısını ağzına tıkıştırdıktan sonra anlatmaya başladı.

"Şimdi bu Dicle denen yelloz..."

"Hale yapma ama, yaa..."

"Ne yapıyormuşum acaba Volkan?"

"Tanımadığın etmediğin kıza..."

"Ay o şıllık tanımadığı etmediği adama kendini kaçırttırmayı biliyor ama?"

"Asker o adam Hale, asker. Kız bir Özel Kuvvetler mensubundan yardım istemiş."

"Aman önce burnunu boka sok, sonra boğuluyorum diye orduyu yardıma çağır!"

Ben duyduklarımdan bir anlam çıkartmaya çalışarak bir Hale'ye bir Volkan'a bakıyordum. Şimdilik topladığım verilere göre Dicle bir yellozdu ve Ulaş bu yellozu tanımadan etmeden kaçırmıştı.

Sonunda Volkan koca bir lokmayı Hale'nin ağzına tıkıp bana döndü.

"Ulaş'la Alihan tesadüfen bölgedeki tarafsız bir aşiretin ağasının düğününe gitmişler. Dicle de Cemo Ağa denilen bu adamın evlenmek üzere olduğu kızmış."

"Kaltak."

"Hale sus. Bu kızın abileri militanmış, hatta bir abisini Alihan daha önce hapse tıkmışmış."

"İntikam için yaptı işte. *Kill Bill*'deki gelin gibi. Ama bilmiyor ki bizim Bill'imiz, pırlantadır pırlanta!"

"Hale, Allah aşkına sus ya."

"Ay, tamam sustum anlat!"

"Dicle'nin dağdaki abisi örgütün önemli adamlarından biriymiş. Cemo örgütle işbirliği yapmadığı için hakkında ölüm kararı çıkmış. Fakat aşiret çok iyi korunduğu için Cemo'yu öldürmeyi başaramamışlar."

"O dağ başlarına geçsin inşallah. Bir dağ dolusu beceriksiz, bir adamı öldürmeyi başaramayıp kız kardeşlerini harcıyorlar ya şerefsizler. Aynı Rus çarının karısını Baltalı'ya peşkeş çektiği gibi. Gerçi Baltalı da adam olsaydı da Katerina'ya gevşemeseydi, di mi ama?"

"Ohooo... Hale sen ne zaman doğuracaksın Allah aşkına? İyice Hürrem seyreden büyük halama bağladın ha!"

Yarım saat sonra Hale'nin sabotajlarına rağmen, kız kaçırma hadisesini tüm ayrıntılarıyla öğrenmiş ve Dicle'ye hayran kalmıştım. Bence müthiş bir kızdı ve bu kızı tanımak istiyordum. Ayrıca abimin kıza çok fena kapıldığı konusunda Ulaş'la aynı fikirdeydim. En önemlisi de, sevdiğim adama bir kez daha âşık olmuştum.

Ulaş'a olan aşkım aklıma gelir gelmez, beynim kuruntularla uğuldamaya başladı. Ya gerçekten Ulaş öyle hissetmediği için beni sevdiğini söylemediyse? Ya gerçekten bana âşık falan değilse?

O sırada mutfak kapısı açıldı ve Serdar içeri girdi. Girer girmez de önüme bir anahtar attı.

"Bu ne Serdar?"

"Ulaş'tan bir hediye."

"Ne hediyesi?"

"O dönene kadar pikabını sen kullanacakmışsın."

"Gerçekten mi?"

Volkan hayret dolu bir ıslık çaldı.

"Ulaş? Chevy'i bir kızın kullanmasına izin mi verdi?"

Hale'nin ağzı da bir karış açıktı.

"Ay yok, bu oğlan, vallahi âşık billahi âşık! Ay benim oyalıyor diyen dillerimi eşekler tepsin! Alin yavrucum, gönlünü ferah tut sen, seviyor kız bu sersem seni! Volkan, al sen de paranı abicim, al al..."

Ağzım kulaklarımda, şaşkın şaşkın bizimkileri izliyordum. Nasıl yani, benimsin demesi yetmemişti, ama pikabını vermesi her şeyi halletmiş miydi yani?

O sırada Serdar bana göz kırptı.

"Bir de mesajı var sana."

Ne demişti ki?

"Ejderhası sana emanetmiş de, Alin anlar dedi."

O an kalbim olduğu yerde bir takla attı.

Ulaş'la ilk tanıştığımız gün, Chevy Avy'i görür görmez âşık olmuştum. Pikaba hayran hayran baktığımı görünce, Ulaş "Benim bambiyi sevdin galiba?" diye gülmüştü. Chevy'i okşarken şiddetle karşı çıkmıştım: "Ne bambisi be, bu bildiğin ejderha!"

Hatırlamıştı. Hatırlamakla kalmamış, bunu bana olan hislerini ifade etmek için öyle tatlı bir şekilde kullanmıştı ki.

Derhal beynimde dönen her türlü tilkiyi ait oldukları yere, yani cehennemin dibine yolladım. Ulaş beni seviyordu. Nokta.

Kalbim ve gözlerim ona duyduğum aşkla yanarken, Volkan'ın Serdar'la konuştuğunu işittim.

"Biz de gitmeliydik ya..."

"Konuştuğumuz gibi ısrar ettim yolda. Ama bölgeyi bilmiyorsunuz, işimi zorlaştırırsınız dedi."

"Valla yine de biz hazır olalım da... Gerekirse gideriz."

"Aynen."

"Şimdi hareket planı neymiş?"

"Önce Dicle ile konuşucam dedi. Alihan'ı nerede tutabileceklerine dair bilgisi olabilir ya da olan birini tanıyabilir diye düşünüyor."

"Mantıklı."

Lafa karıştım.

"Ya Ulaş konuşmadan önce Dicle'yi de bulurlarsa? Abimi sınıra girer girmez bulmuşlar."

Volkan itiraz etti.

"İki aydır bulamadılar kızı, di mi? Artık bizimki nasıl saklamışsa."

Serdar başını salladı.

"Adamların burnunun dibinde, Yüksekova'da saklıyor ve kimse bulamıyor. Lazım olursak bilelim diye sordum, ama yine söylemedi."

Volkan eliyle alnını ovuşturdu.

"Niye böyle bu adam ya?"

Serdar omuzlarını kaldırdı.

"Mahkemede bizim de ifademizi alacaklar. Yalan yere yemin etmemizi istemiyor."

"İyi ama abicim bir aksilik çıkarsa, haber alamazsak nasıl bulucaz adamı? Dicle'nin yerini bilsek en azından kıza ulaşır, bildiklerini öğrenirdik."

O anda beynimde bir ışık yandı.

Galiba Ulaş'ın Dicle'yi nereye sakladığını biliyordum ve gerekirse kardeşliğe söylemekten çekinmeyecektim.

"Niye aramıyor anlamıyorum!"

Volkan ona attığım bir uçan tekmeden hızla yere eğilerek kurtuldu.

"Aradı ya."

Yere düştüğüm an ayağını uzatıp bana bir çelme taktı. Sendeledim, ama dengemi korumayı başardım.

"Beş gün önceydi o."

Dengemi korumaya çalışırken kaybettiğim vakti bir sol kroşe savurarak değerlendirdi ve yumruğunu tam yüzümde patlayacakken geri çekti.

"Gardını ihmal ediyorsun."

"Ya niye aramıyor ya?"

Cevap vermek yerine gelip gardımı düzeltti.

"Ya cevap versene Volkan, niye aramıyor?"

Volkan gözlerini devirip derin bir nefes aldı

"Bir kez daha istiyor musun gerçekten? Yüz yetmiş üç oldu bununla."

Attığım bir yumruğu dirseğiyle karşıladı.

"Evet! Rahatlat beni işte, ihtiyacım var!"

"Alin, valla yengem olmasan çok fena rahatlatırdım da..."

"Domuz!"

Hızla savurduğum öbür yumruğu başını hafifçe sağa eğerek boşa çıkarıp sırıttı.

"Yine karavana."

"Üfff, cevap ver Volkan, niye aramıyor?"

Volkan durdu, inanamıyormuş gibi bir süre suratıma baktı, sonra tek ayağının üstünde dönüp bir saattir gözlerini kaslarının üzerinden çekmeyen salon görevlisi kızın yanına gitti.

"Selam güzellik."

Kız kıkırdadı.

"Sana da selaaam."

"Gördüklerini beğendin sanki?"

Alo 153 Ego Şikâyet Hattı mı? Burada bir ego gazı sızıntısı var da. Patlamadan yetişebilir misiniz?

Ama kızın o an ilgilendiği tek sızıntı Volkan'ın boynundan aşağı süzülen ter damlalarıydı.

Ağzını yaya yaya kırıttı.

"Belki de beğenmişimdiiir. Meselaaa örneğiiin beğendiysem nolucaak?"

Volkan kıza tüm tatlılığıyla gülümsedi.

"Bana bir kâğıt kalem vereceksin."

Kız elleri titreye titreye not defterinden bir kâğıt kopardı, göğüs cebinden çıkardığı kalemle birlikte Volkan'a uzattı.

Volkan öldürücü gülümsemesinden bir tane daha bahşedip kâğıdı kızın sırtına dayadı ve bir şeyler yazmaya başladı.

Kız cıvıldadı.

"Telefon mu yazıyosuuaan?"

Volkan yazmayı bitirip başını kaldırdı ve hafifçe kaşlarını çattı.

"Hı? Hayır."

Sonra kızın fena halde allak bullak olmuş suratını hiç sallamadan yanıma geldi ve kâğıdı cebime tıkıştırdı.

"Her rahatlamaya ihtiyaç duyduğunda okursun."

Bana pis pis gülümseyip spor çantasını sırtlandı ve neler olduğunu anlayamayan kızı bileğinden tutup salon kapısına doğru yürüdü.

Kız sevinçle Volkan'ın geniş adımlarına yetişmeye çalışırken, ben cebimdeki kâğıdı çıkarıp beş maddelik listeyi okudum.

1. Sahada cep telefonu kullanmak güvenli değildir.
2. Dağdaki ağaçlarda ankesörlü telefon bulunmaz.
3. Meskun alana inerse arar.
4. Başı belaya girerse haberimiz olur.
5. Sayende aşktan soğudum.

Gıcık. Sinir. Sat komandosu değil satış komandosu. Kızı aldı kardeşi sattı. Al sat Volkan. Yat sat komando.

Bu böyle sürüp gidecekti, ama o an aklıma güneş gibi doğan bir fikirle Volkan'a saydırmayı bırakıverdim. Bu fikir niye daha önce aklıma gelmemişti ki? Aman allahım, süper bir fikirdi. Evet yaa, buydu işte. Muhteşem bir şey düşünmüştün Alin kızım!

Ben niye burada oturup Ulaş'ın aramasını bekliyordum ki?

Ertesi sabah erkenden ejderhamla birlikte çok şirin bir mahalledeydik ve Süheyla Teyze'nin evini arıyorduk.

Evlerin numaralarına baka baka, yavaş yavaş giderken, bir tanesinin kapısı hızla açıldı ve ayakkabısının birini giymiş, diğerini eline almış bir yakışıklı tek ayağının üzerinde zıplayarak kendisini kaldırıma attı. Arkasından bir kadın fırladı.

"Boyun posun devrilmesin İsmail. Kaçma dedim sana buraya gel... İsmaiiil..."

Kadının elindeki pekmez miydi?

Tam o sırada, ileride evinin önüne çıkmış bana el sallayan Süheyla Teyze'yi fark ettim. Pek sevinçli görünüyordu.

Ben ejderhayı park edip inince boynuma sarıldı.

"Aliiiin!... Sıtaralı yavrum beniim!... Gızgızım sen arayınca amanııın ne sevindim ne sevindim! Geç geç, sofrayı bahçeye yazıverdim, çay da pişti, gir çocuğum gir gari!...

Beş dakika sonra, ben bahçede taptaze kuzu kulaklarından toplarken, Süheyla Teyze çaylarımızı koyuyordu.

"Süheyla Teyzem? Bizim oraların otlarını dikmişsin?"

"Amaaan, bi garış torpakta guzu mu otlatıvercez? Guzu gulağı dikiverdim gari."

Topladığım kuzu kulaklarını bahçedeki çeşmede yıkayıp sofraya getirdim.

"Mmm, bayılıyorum bu otlara."

"Yi gari, hadi yi. Tomatı da goyver, bürüve yufkayı. Ekmeğe de yağ çalen mi?"

"Yok yok, bu iyi."

"Ucundan ucundan yime gız, kapıştırıve kapıştırıve!"

Ben gülerek yemeye başlarken, Süheyla Teyze çayını yudumlayıp iyice bir süzdü beni.

"Düşkün duruyon guşum?"

Şaşırarak başımı kaldırdım.

"Yok teyzem, güle oynaya yiyorum işte?"

"Cık. Gapgaygısız, çıngırdaklı bi şeydin sen, iğnesiz arıya dönmüşün."

Suratının halini görünce güldüm.

"Ağzını burnunu yılıktırma Süheyla Sultan, iyiyim ben."

"Te, yalan gonuşma. Heç bi tasan yok mu?"

Ben de aynı şiveye kayıverdim.

"Te yok tasam neyim, oturupdurun işte, say ki münker nekir hesaba çekiyo ephüüüü!"

Süheyla Teyze'nin suratı iyice ekşidi.

"Eyyy, tatafiyeden gonuşuyo öyle. Beni bak Alin, geberdirin çocuk seni! Hizmet edipdurun diye beni hal bilmez mi belledin?"

Haydaa...

Süheyla Teyze tam gaz devam etti beni azarlamaya.

"Ulaş dedi, burda kalcek bundan kelli dedi, abooov, bi baktim iki güne fıydırıp gitmişin. Neyneye goydun gittin benim oğlanı?"

"Aaa, ben mi koymuşum gitmişim?"

"He ya. Sen gittin oğlan kaldı, baktım kandil gibi yanıpduru yanıpduru ne gaz yetcek ne fitil!"

Yanmış mı? Gerçekten mi? Ama ben kıyamam aşkıma yaa... Yok be, niye kıyamıyacak mışım? Ben mi gittim? Kendisi gönderdi.

Gerçi sonra aklı başına geldi, ama bunu şimdilik Süheyla Teyze'nin bilmesine gerek yoktu tabii.

"Ben gitmedim ki, o beni kapının önüne koydu."

"Ephüüüüü, gapısı gararıp galasıcaaa. Essah mı diyon bizim gız?"

"Ahanda bakana! Yalan mı söyliycem?"

"De gidi deee... Cenabet deyyus!"

Deyyusum nerelerdeydi acaba şimdi? İyi miydi? Abimi henüz bulamadığını biliyorduk, Serdar günaşırı Alihan'ın komutanıyla temas kuruyordu.

Kudret Binbaşı, Ulaş'ı arayıp abimin kaçırıldığını haber veren komutandı ve bir yandan resmi olarak abimi ararlarken bir yandan da açığa alınmış bir asker olan Ulaş'ın gayriresmi olarak tek başına abimin peşine düşmesine göz yummuştu. Çünkü işin içine resmi ve kanuni kısıtlamalar girmeyince, arama eyleminin sonuca ulaşma ihtimali çok daha yüksekti.

Ama Serdar'a söylediğine göre, iki gündür Kudret Binbaşı da Ulaş'tan haber alamamıştı. Gerçi bordo bereli takımına göre iki gün telaşlanılacak bir süre değildi ve olumsuz bir şey olsa muhbirler vasıtasıyla hemen duyulacağını iddia ediyorlardı. Şu anda muhbirlerden alınan bilgi, hem Cemo'nun hem de örgütün deli gibi Ulaş'ı aradığı yönündeydi.

Ama onlar ne derse desin, ben Ulaş'ı çok ama çok merak ediyor ve bir gün daha sesini duymazsam ölecekmişim gibi hissediyordum.

Gitmeden önce bana "Sen benimsin," dediği için, o gün akşama kadar uyuşturucu almışım gibi gezmiştim, ama gece olunca endişe şeytanı tüm kalelerimi ele geçirmişti.

Ve ben üç haftadır o şeytanla birlikte yaşıyordum. Çünkü Ulaş gideli tam yirmi iki gün olmuştu, en son beş gün önce Serdar'ın telefonundan aramıştı, onda da hat cızırtılı olduğu için doğru dürüst konuşamamıştık.

Artık sabrımın son sınırına gelmiştim. Gelmekle kalmamış, evdekilerin de sabırlarını zorlamaya başlamıştım.

Eğer meraktan ve endişeden çıldırmak istemiyorsam, bir an önce Ulaş'ın Dicle'yi sakladığı yer konusundaki tahminimden emin olmam gerekiyordu. Eğer Dicle'ye ulaşırsam sevgilime de ulaşabilirdim.

"Aliiin! Alin diyom gız!"

Süheyla Teyze'nin gözüme gözüme salladığı eliyle kendime geldim.

"Hı?"

"Yolda düştün galdın yalım?"

"Hı? Hangi yolda?"

"Aklın nire gidekoduysa oranın yolunda."

"Ha... pardon, dalmışım. Ne diyodun sen teyzem?"

"Neyneye depti bu oğlan seni diyodum..."

Omuzlarımı silktim.

"Anlamışsın zaten işte teyzem. Birbirimize karşı bi şeyler hissettik. Ulaş da abimin emanetine hıyanet edecek diye korktu, beni yolladı."

"Aklına turp sıkem ben onun. Evden depse ne denişecek yüreğinden depemedikten sonra. Zere saç sakal karışmış, yüzü eniğe dönmüş akılsız devemin, bundan kelliymiş demek."

Saç sakal mı karışmış? Yüzü eniğe mi dönmüş? Aman Allahım! Doğru yoldayım!

"Sen Ulaş'ın saçının sakalının karıştığını nerden gördün teyzem?"

Süheyla Teyze panikle elini ağzına kapayıverdi.

"Ephüüüüü!"

Sonra hemen telaş içinde öksürüp gevelemeye başladı.

"Öhö öhö öhö...Yımırta gırıverem mi Alin'im? Öhö öhö... Şurdan accık soğan yoluverem mi? Öhöhö öhö. Dende öskürü öskürü bitmedi, doktoru gidem bari. Çay gativerem mi?"

İki elimi belime koyup yelloz Alin moduna geçtim.

"Süheyla Sultan, Süheyla Sultan! Hiç beceremiyosun kıvırmayı, boşuna yorulma. De bakayım sen bana, nerde gördün Ulaş'ın yüzünün eniğe döndüğünü? Ben son gördüğümde gayet domuz gibiydi valla!"

"Hay dilimi domuzlar süssüüün... Hay çenemi enikler cımcırsıın... Bi de yemin verdiydim tüüüü!..."

İşte bu ya, işte bu! Haklıydım! Abimin peşinden gittiği gün, herkes Ulaş'ın Dicle'yi nereye sakladığını konuşurken Süheyla Teyze'yle ilk sohbetimiz aklıma gelivermişti. O gün anlatmıştı Süheyla Teyze. Hem kızını hem de oğlunu Ulaş'ın okuttuğunu, oğlanın şimdi Harp Akademisi'nde olduğunu ve kızının da bir senedir Hakkari'nin bir köyünde öğretmenlik yaptığını söylemişti.

Bu öğretmen kız her kimse, Dicle'yi saklamak için mükemmel bir adres değil miydi? Kimse Ulaş'la Süheyla Teyze'nin kızının bağlantısını kuramazdı, öyle di mi?

Acaba Süheyla Teyze'nin kızı güzel miydi?

Kıskanç Alin'in çenesine bir balyoz tekme patlatıp dünyaya döndüm. Şimdi Süheyla Teyze'yi konuşturmam gerekiyordu.

"Dende teyzem, bi yo ötüve gari?"

"Gızgızım yemin verdim, ya koca rabbim bürüverirse ağzımı?"

"Tövbe falan edersin, olmaz mı?"

Süheyla Teyze bir an durdu.

"Horoz kesiveririn? Bi de tuzunan ekmek dağıtıveririn?"

"Ha yani."

Süheyla Teyze bir süre düşünüp tarttıktan sonra, başını "oldu bu iş," der gibi sallayıp bana döndü.

"Şincik sen sikipiyi bildin mi?"

"Ne siki ne siki?"

"Sikipi sikipi."

"O ne teyzem be?"

"Ahanda bakana o cavur icadı yok mu? Bilgisayar, bilgisayar."

"Eee?"

"Te bi cavurun tohumu o bilgisayara bi pencere goyvermiş, gurbetlen hasret gidermiyon mu?"

"Haaa, skype!..."

"He işte sikipi."

"Ay sen skype mi kullanıyosun kız, hacker ana!"

Süheyla Teyze bi kurum kurum kasıldı.

"Feys yetmeyince gari..."

Bir kahkaha patlattım.

"Yirim ya yirim! Kız beni de eklesene!"

"Ekleyiverem gari, sen istek gönder önkü feysini."

"Tamam tamam göndericem. Eee, skype diyodun?"

"Şincik biz çarşamba günü Sare'mle sikipi'de görüşüpdururduk. Cam da açıverdiydik, hasret gideriveriyoduk. Abooooov, ben gız namu-

suyla oralarda oturupduru diye seviniverirken birden arkadan fanilalı bi deyyus çıkıversin mi sana? Ephüüüüü..."

Aha. Fanilalı deyyus. Çarşamba günü. Yani beş gün önce. Ulaş'ın aradığı gün.

Kıskanç Alin hemen bacak bacak üstüne atıp tırnaklarını törpülemeye başladı. Her ihtimale karşı elinden törpüyü alıp Süheyla Teyze'ye döndüm.

"Fanilalı deyyus ha? Niye fanilalıymış ki? Kimmiş ki?"

"Ben de öyle didim. Kimki bu cenabet didim. Neyneye fanilalı didim. Benim bekâr gızımın evinde n'edipduru didim. Galbim yerinden çıkıvercekti ya bizim gız!"

"Eee Süheyla Teyze eee?"

"Sare'min camının açık olduğunu görüverince hemmen gıyıya gaçtı ya, gıyameti goparıvedim gari. O deyyus o cama gelcek didim, kimmiş o ırz düşmanı cenabet, yüzünü beni göstercek didim!"

"Eeee, kurban olayım teyzem bi sadede gel, kimmiş?"

Süheyla Teyze yarattığı ajitasyonu yeterli bulmuş olacak ki, kollarını göğsüne kavuşturup arkasına yaslandı ve sadede geldi.

"Senin deyyusmuş işte."

Kıskanç Alin cırladı.

"Hiiii! Ulaş mıymış? Niye fanilalıymış ki?"

İyi miymiş, sağ mıymış salim miymiş, her şey yolunda mıymış, Dicle gerçekten orada mıymış. Aklı başında bi insan evladının soracağı bin tane soru varken neymiş, niye fanilalıymış.

"Vurulmuş da ondan fanilalıymış."

"Neeeeee?!"

Gözlerim kararınca oturduğum iskemleyle birlikte arkaya düşecek oldum, Süheyla Teyze son anda tuttu beni.

"Dende gız dur! Hepten sıyrıkmış, mermi işlememiş, pansuman yapıvermiş Sare, Ulaş abisine."

Bir gram bile teselli olmadım. Belki de Süheyla Teyze'yi telaşlandırmamak için öyle demişlerdi? Belki sıyrık falan değildi? Belki yarası ciddiydi? Belki ondan bizi aradığı gece hattın cızırtılı olduğunu bahane edip hemen telefonu kapatmıştı? Belki saçının sakalının karışık olmasının, Süheyla Teyze'nin deyimiyle yüzünün eniğe dönmesinin nedeni aldığı kurşun yarasıydı? Belki durumu sonradan daha da kötüleşmişti?

"Teyzem n'olur doğru söyle. Sonradan konuştun mu Ulaş'la? Ondan duydun mu sağlam olduğunu?

"Yok... Cama gelip beni el sallayıverdi, saçını sakalını görüvedim bi

an, ondan kelli gitti. Sare iyi dedi, ama kimseye deme dedi, yemin ver dedi..."

"Süheyla Teyze, Sare'nin adresini ver!"

Aynı günün akşamı, köyün hemen dışındaki iki katlı okul lojmanının bahçesine girdim. Alt kapının önünde on yaşlarında küçük bir kız çocuğu, elindeki bebekle oynuyordu. Oyuna dalmış olduğu için önce beni fark etmedi. Fark eder etmez de içeri kaçıp kapıyı kapatmaya çalıştı.

Koşup kapıya ayağımı koydum.

"Korkma. Benim adım Alin. Sare içerde mi?"

Küçük kız gülüverdi.

"Alin sen misin?"

Şaşkınlıkla sordum.

"Beni tanıyor musun?"

Küçük kız başını salladı.

"Hep seni sayıkladı."

Birden elim ayağım boşaldı. Korktuğum başıma gelmişti. Ulaş'ın durumu sayıklayacak kadar kötüydü.

Dünya başıma yıkıldı. Gözlerim kararadı, duvara yaslandım.

Hepsi benim yüzümdendi. Eğer Ulaş'a kafayı bu kadar takmasaydım, abime telefonda bizden bahsetmeyecekti ve abim de operasyonu bırakıp tek başına sınırı geçmeye kalkışmayacaktı. Eğer Ulaş'a bu kadar kafayı takmasaydım, abimi korumasız bir halde yakalayamayacaklar ve Ulaş da onu kurtarmaya cehennemin dibine gelmeyecekti. Eğer Ulaş'a bu kadar kafayı takmasaydım, abimi ararken vurulmayacaktı.

Adım atabilecek kadar kendime gelir gelmez, sırt çantamı yere bıraktım.

"Nerde o?"

Küçük kız eliyle koridorun sonundaki bir odayı işaret etti.

Zorlukla, duvarlara tutunarak o odaya doğru yürüdüm ve kapıyı açar açmaz, gördüğüm manzarayla olduğum yere çakıldım.

Benim cenabet deyyus, çift kişilik bir yatakta, sırtını arkaya dayamış, kucağında patlamış mısır kâsesiyle oturuyordu.

İki yanında iki kız vardı. Sağında güzeller güzeli bir sarışın, solunda seksiler seksisi bir esmer.

Sarışın karşılarındaki televizyon ekranına bakıp gülerek Ulaş'a bir şeyler söylerken, esmer de Ulaş'ın kucağındaki kâseden aldığı patlamış mısırları sevgilime yediriyordu.

Benim sevgilime!

İlk Ulaş fark etti.

"Alin?"

Uçtum ve patlamış mısır kasesini kaptığım gibi Ulaş'ın kafasına geçirdim.

"Alin! Alin dur! Alin yanlış anladın! Aaahh, Alin vurma! Kızım bi dur ya! Alin şimdi kız mız dinlemiycem! Aaaaaahhhh! Alin siktin yarayı aaahhh! Anam anam offff!"

Birden kendime geldim.

Neredeydim ki ben?

Burası kimin eviydi?

Ulaş niye yerde kıvranıyordu?

Başımı kaldırır kaldırmaz hatırladım. Şu bana manyakmışım gibi bakan iki aşırı güzel kızla basmıştım ben bu şerefsizi.

Esmer ve ufak tefek olan, arkasına saklandığı uzun boylu sarışını önüne siper ederek bana elini salladı.

"Merabaaa... Dicle ben. Yeminlen bu ikisiyle en ufak alakam yok."

Sarışın amazon, ağzı bir karış açık halde Dicle denen esmer dilbere döndü.

"Kızım sen ne fırfır bi şeysin yaa?"

"Evli bi fırfırım ben. Kocam falan var, bacım benim. Neyse siz kaynaşın, ben bi çocuğa bakayım."

Esmer kaşla göz arasında uzarken sarışın bir süre hayretle onun arkasından baktı. Sonra bana döndü, elini uzattı.

"Hoş geldin. Ben Sare."

Salak salak uzattığım elimi güçlü bir şekilde kavradı.

"Yalnız ne vurdun be Alin!..."

Uzun boylu, dalyan gibi bir kızdı. Başak gibi saçları, bal gibi gözleri, sütun gibi bacakları vardı. Süheyla Teyze bunu bir Norveçliden falan mı yaptıydı ki acaba?

Henüz Ulaş'ı bu insanüstü yaratıklarla basmamın şokunu atlatıp konuşma yetime kavuşamadığım için cevap veremedim.

Hiçbir şey yapamıyordum zaten, özellikle de bakışlarını üzerimde hissettiğim Ulaş'a dönüp asla bakamıyordum.

Sare, Ulaş'tan yana bakıp sevgilime göz kırptı.

"Ya vuruyo ya duruyo senin kız Ulaş, çok acayip."

Sensin acayip. Şimdi bir vurursam durmak için acayip yalvartırım ya seni, hadi neyse.

Gıcık Norveçli sırıtıp ellerini omuzlarıma koydu ve beni vitrin man-

keniymişim gibi döndürüp Ulaş'a doğru çevirdi. Sonra yüz hizama gelebilmek için eğildi.

"Bir şey lazım olursa seslen e mi bacım? Bizim askere de çok eziyet etme. Seferden yeni döndü, kanadı da kırık."

Sare çıkınca biz ikimiz kaldık öyle.

Ulaş'ın gözlerini bana diktiğini biliyordum, ama gözlerimi kaldırıp ona bakamıyordum. Bakmak istemiyordum. Asıl kanadı kırık olan bendim.

Ben merak ve endişeden ölerek sana koşayım ve seni yatakta iki kızla bulayım. Dünya başıma yıkıldı zannedeyim, içim boşalmış gibi hissede.... oha kotla çıplak ayak ne kadar seksi duruyormuş öyle!...

Uzadıkça uzayan bak bak bitmez bacaklar. Sonunda bittiğinde... atla o kısmı Alin atla, hah bak gömlek. Kareli, zararsız bir gömlek. Iıı, o düğmenin arasından görünen bir six pack mi? Çık hemen çık yukarı çık, aha düğmeler bitti, tüyler, bronz tenin üzerinde sarı tüyler, bu da çok riskli kahretsin, çeneyi dene, amına koyim böyle çene mi olur... Dudak hiç olmaz zaten, hooop dön geri Alin, dön dön.

Heh sabitlen o düğmeye. Bir gömleğin üzerinde duran o minicik yuvarlak senin hayatını kurtaracak Alin. İhtiyaç anında camı kırın düğmeye basın düğmesinden o. Bi tek buna basmıyorsun, bakıyorsun tamam mı Alin? Sabit Alin sabit, ayırma o gözünü, kırırım ağzını burnunu.

Tamam bak say ki dünyayı yok etme butonu o, basarsan diil de bakmazsan altı milyar sekiz yüz milyon insan yok olacak anladın mı? Gözünü ayırdığın an geri sayım başlayacak ve beş dört üç iki bir sıfııır! Sıfır dünya, sıfır insan, bununla yaşayabilir misin Alin-san?

Hal ve gidişi sıfır olan bu öküze sıfır kinin kalacak tamam mı, sıfır şeklinde yumuşak ve pembe bir pamuk helvaya dönüşeceksin, Ulaş sekiz sen sıfır olacaksın. Ama pembe sana hiç yakışmaz Alin, sen bu kadar mısın Alin, atlamazsın sen Ulaş'ın kucağına kızım, kendine bunu yapmazsın, bu şerefsiz deyyusun yüzüne bir daha bakmazsın Alin, yürü be Alin kim tuta...

"Alin, gözlerime bak."

Hı. Peki. Tamam. Oluur.

Baktım.

Bakmamalıydım, bakmayacaktım, bakmazdım, bakamazdım, bakmasaydım...

Baktım.

Gün batımında alev alev yanan mavi bir cehennem denizi gibiydi bakışı. Gözlerimiz buluştuğu an ben de alev aldım.

Tek bir bakışla nabzım tekledi, parmaklarım ona dokunma ihtiyacıyla kasıldı, bir karınca mitingi kasıklarıma doğru durdurulamaz bir yürü-

yüşe geçti, tüm bedenim o ilkel birleşme arzusuyla kavruldu ve dünya önemini yitirdi. Artık yok olabilirdi, umrumda değildi.

Ulaş gözlerini benden hiç ayırmadan ancak bir kaplana ait olabilecek güçlü ve zarif bir hareketle yerinden kalktı, elimi kavradı.

"Gel."

O an kendimden hiç beklemediğim bir itiraz çıktı ağzımdan.

"Hayır."

Ulaş bir saniye bile beklemeden beni havalandırdığı gibi omzuna attı, odadan çıktı.

"Yukarının anahtarını ver, Sare."

"Oha Ulaş! Garsoniyer mi lan orası, müdürün lojmanı!"

"Ver dedim."

On saniye sonra banyo kapısının önünden geçerken banyodan çıkan Dicle'ye de yakalanınca rezilliğimiz şahbaz mertebesine ulaştı.

"Berfo saçını yıkarken çağır beni halam tama... Yuh! Kudurdunuz mu?"

Ulaş, Dicle'yi hiç sallamadan kapıyı açıp merdivenlere yöneldi. Acayip utanmıştım ve utanmak insana edep duygusuyla birlikte bir miktar nöron da bahşediyor olmalıydı ki deli gibi tepinmeye başladım.

"Ulaş bırak! Ulaş hemen indir beni dedim! Seninle hiçbir yere gelmiyorum, bırak beni manyakkk!"

Ulaş tepinmelerimi zerre kadar takmadan tek eliyle anahtarı kilide soktu ve kapıyı açtı. Kız tepinmeleri işe yaramayınca kurtardığım kolumla ense köküne bir wushu yumruğu geçireyim dedim. Ama ben daha ne olduğunu anlamadan bileğimi havada yakaladı ve büktü.

"Şiir gibi dövüşüyorsun çilli, ama ben izin vermezsem adını bile yazamazsın. O yüzden uslu dur."

O nasıl bir yakalayıştı öyle ya? Işıktan bir tık hızlı falan mıydın kodumun bordosu! Engellenince sinirim iyice tepeme çıktı.

"Senden nefret ediyorum, lanet olsun!"

"Hadi ordan."

Aynı anda beni bir yatağın üstüne atıverdi. Hangi ara eve girdik, hangi ara bu odayı bulduk da yatağa vardık hiçbir fikrim yoktu ve şu anda tepemde beni yiyecekmiş gibi bakan dev olsa bir yarı tanrının karşısında kendimi çok güçsüz ve savunmasız hissediyordum.

Devasa yarı tanrı gömleğinin düğmelerini çözerken yalvardım.

"Ulaş bırak gideyim..."

"Gidecektin de niye geldin çilli?"

Kan beynime çıktı.

"Sen yaralısın diye geldim öküz! Ama seni iki kızla yatakta buldum!"

"Yaralıyım."

O sırada gömleğini çıkardı ve omzundaki sargıyı gördüm. Hafif bir kırmızılık sargı bezini aşmış, dışarı sızmıştı.

Gömleğini bir kenara fırlatıp dizlerinin üstünde yatağa çıktı ve üzerime üzerime gelirken sırıttı.

"Ayrıca abartma, film seyrediyorduk sadece."

"Öyle film mi seyredilir hayvan!"

"Çok mu kıskandın, çilli?"

Ona nasıl kıskandığımı münasip bir dille değilse de münasip yerine indireceğim bir dizle anlatacaktım, ama o sırada sargı bezinin üstündeki kan sızıntısının arttığını fark ettim.

"Ulaş kanaman var, dur."

Kollarını şınav çeker gibi iki yanıma koyup bedenini bedenime değdirmeden kendini üzerime sabitledi.

"Biliyorum. Sen yaptın."

"İyi yaptım."

Hafifçe bedenini indirdi.

"Azıcık bile üzülmedin, di mi?"

"Hayır."

Ulaş biraz daha kendini aşağıya indirirken beyin hücrelerimi gösterdikleri sebat ve kararlılıktan dolayı tebrik ettim. Hâlâ hayır gibi olumsuz anlam içeren sözcükler kullanabiliyorlardı.

"Ulaş dur artık, üstüne çok güç veriyorsun, omzun acıyacak..."

"Acıyor zaten."

Biraz daha indi.

"Offf, dur da bi bakayım..."

"Bakmanı istediğim tek bir yer var çilli."

Tam hücrelere plaket dağıtacaktım ki hepsi birden koşarak mekânı boşaltınca plaketler elimde kaldı.

"Hı?"

Ulaş sırıttı.

"Gözlerim. Yoksa sen başka bir yer mi düşünmüştün?"

Pis ukala. Domuz. Odun. Öküz. Kalas. Ankastre.

"Alin bana bak."

Yine baktım, Allah belamı versin.

Hobaaa, miting yine harekete geçti. Vur vur inlesin çevik kuvvet dinlesin! Çapulcular burada, çevik kuvvet nerede!

İşgal eylemi yine başarıya ulaştı, yine bütün tenim karıncalanmaya başladı, yine yine yine, lanet lanet lanet, kahrolsun bağzı şeyler, arghhh!...

Ulaş'ın yüzü de en az benim kadar acı çekiyormuş gibi görünüyordu.

"Bi insan bu kadar mı özlenir kahretsin..."

Cümlesini bitirdiği an dudakları benimkileri yakaladı.

Ağzımı ihtiyaçla araladığım an içime giren dilinin tadı, zihnimde kalan bütün mantık kırıntılarını havaya savurdu. Büyük, çok büyük bir enerjinin tüm hücrelerime dolduğunu hissettim.

İçimde patlamak üzere olan bir nükleer reaktör var gibiydi. Patlasın ve Ulaş'ın içine dağılayım istiyordum. Dağılayım, yok olayım, artık ben olmayayım, umrumda değil.

Ellerimle saçlarını sımsıkı kavradım ve o muhteşem dilini talan etmeye koyuldum. Dilim diliyle birleştiği an inledi.

Bir insandan çıkabilecek en seksi inlemeydi ve kendimi tümden kaybetmeme neden oldu. O ilkel dürtü her zerremi sardı ve ellerim hızla kotunun düğmesine gitti.

İlk düğmeyi açmıştım ki Ulaş'ın eli bileklerimi yakaladı. Yakaladığı bileklerimi başımın üstüne kaldırıp sabitledi ve ağzımdan çıkıp alnını alnıma dayadı.

"Alin..."

Konuşabilmek için nefesinin düzene sokmaya çalıştı. Sesi inanılmaz boğuk çıkıyordu.

"Açarsan kendimi kontrol edemem."

"Etme."

"İlk seferin böyle bir yerde olmaz."

O ilk sefer için delirtici bir ihtiyaçla kıvrandım.

"Umrumda değil..."

"Önce Alihan'ı bulmam lazım..."

Kahretsin, kendini nasıl kontrol edebiliyorsun, lanet olsun.

"Edemiyorum bebeğim."

Ulaş boğuk sesiyle cevap verince yine dışımdan konuştuğumu anladım.

"Ediyorsun... Nasıl..."

"Bildiğim her şeyi kullanıyorum, ama yine de o siktiğimin pantolonuna kalıyorum."

Dudaklarını dudaklarıma sürttü.

"Beni nasıl delirttiğini görebiliyor musun?"

"Ya sen beni... Ulaş... seni çok istiyorum..."

Sesi hırlar gibi çıktı.

"Kafayı yedirteceksin bana..."

Üzerimden kalktığı gibi beni kucağına aldı ve tişörtümü çıkardı.

Göğüslerim ortaya serilince bir kez daha hırladı.

"Bi ara şu sütyen giymeme huyunu konuşmamız lazım."

"Gerek yok ki, çok küçükler."

Bir tanesinin ucunu ağzına aldı. Ben içimi yakan bir zevk dalgasıyla yay gibi arkaya kıvrılırken hırıldadı:

"Ama muhteşemler. Ve uçları belli oluyor. Off, bu sol uca bayılıyorum..."

Sonra diğer ucu ağzına aldı.

"Ve bu sağdaki tomurcuğa deli oluyorum."

Dişleri ve diliyle beni çıldırtırken eli pantolonumun kemerine gitti.

"Bu sefer şort giymemeyi akıl etmişsin..."

Derhal kanım beynime çıktı. İnsan sevişirken bile öküz olur muydu yahu?

Ben de onun bileğine yapıştım.

"Alin izin ver."

"Öküzlere izin yok."

Uzanıp kulak memesini dişledim.

İnledi.

"Siktir."

Oradan boynuna indim.

Yine inledi.

"Alin..."

Göğsündeki tüyleri yalayarak geçip kıvranmasına neden olurken fısıldadım.

"Ayrıca öküzün kotu üzerinde kalıyorsa benimki de kalıyor."

Birden beni yatırıp kotumun kemerindeki iki ucu tuttu ve iki yana ayırdı. Kopan düğmeler etrafa saçılırken hırladı.

"Kesinlikle kabul edilemez."

Saniyeler içinde çırılçıplak kaldım. Niye iddialaşıyorsam? Bir öküze karşı ne kadar şansım olabilir ki?

"Bunu bir öğrensen..."

Yine mi dışımdan konuştum? Off yaa...

"Asla öğrenmiyc....ahhh!"

İçime daldırdığı parmağını etrafında kasılırken bir çığlık kopardım.

"Aşağıda bana bakmamaya çalışırken ıslandın di mi böyle..."

"Pislik!"

Bir parmağını daha içime soktu.

"O pislik seni parmağının ucunda oynatıyor ama..."

"Öküz! Böyle davranma bana!"

İki parmağı girişimin duvarlarını talan ederken üçüncüyü kabartının üstüne koydu ve ileri geri hareket ettirmeye başladı.

"Niye böyle davrandığımı biliyorsun..."

Aklımı kaybetmemeye çalışarak inledim.

"Bilmiyorum...."

"Sana kızgınım..."

"Neden kız.... ahhhh!..."

"Çünkü asıl beni parmağında oynatan sensin."

Hareketleri hızlandı. Başım dönmeye başladı.

"Çünkü aşağıda sen omzumu sikerken bile seni öpmekten başka bir şey düşünemiyordum ben."

Daha da hızlandı. Gözlerim karardı.

"Çünkü o siktiğimin kurşun yarasının bile nedeni sensin."

Nasıl benim? Vurulmanla benim ne alakam var?

Parmakları delirtici bir hıza ulaştı. Tüm hücrelerimi saran yakıcı zevkten bayılmam an meselesi olduğu için soramadım.

"Çünkü peşimde otuz tane adam varken bile aklımdaki tek şey sendin."

Parmakları o bitirici anda o bitirici noktayı buldu.

"Beni öldürebilecek güçtesin."

Ve bitirdi.

"Bunu bilerek gel şimdi."

Zangır zangır titremeye başladım. Gözlerim onun gözlerinde, o kopkoyu kesilmiş vahşi ateşte, her zerremle yandım ve cehennemden savrulup cennetin doruğuna tırmandım. O dorukta çığlık çığlığa dağıldım ve tüm zerrelerimle evrene saçıldım.

Beni sıkı sıkı sardığı göğsünde sarsıla sarsıla geri dönerken, onu öldürebileceğimi de, onun için ölebileceğimi de biliyordum.

Birbirimizi öldürebiliyorsak, itiraf da edebilirdik öyle di mi?

Fısıldadım.

"Seni seviyorum."

Cevabı berbattı.

"Biliyorum."

Ee ama benim seyrettiğim filmlerde böyle olmuyordu? Kızlar "seni seviyorum" deyince oğlanlar da "seni seviyorum" diyordu?

Çünkü onlar insan Alin. Öküz değiller. Maalesef yönetmen filmin rol dağıtımını yaparken sana bir öküz vermiş. Ve bu film mutlu sonla bitsin istiyorsan, elindekini terbiye etmekten başka şansın yok.

İçimi çekip kucağından kalktım ve iç çamaşırımı aramaya koyuldum. Ulaş alnını ovarak sessiz sessiz oturuyordu.

Tişörtümü giyip kotumu elime alınca söylendim.

"Of yaa! Düğmelerini kopardın bunun! N'olcak şimdi?"

Ulaş elini alnından çekip şaşkın şaşkın suratıma baktı.

"Şu anda düğmeyi mi dert ediyorsun gerçekten?"

Kotu giyip önünü kapatmaya çalıştım, olmadı. Üzerimden düşüp durunca çıkarıp attım.

"Neyi dert edeyim?"

Gözlerini kıstı.

"Az önce bana ilanı aşk ettin ve ben cevap vermedim."

Omuzlarımı silktim.

"Verdin. Biliyorum dedin."

"Her ne haltsa. İstediğin cevabı vermedim sonuçta. Normal kızlar düğmenin değil, bunun derdine düşer."

Öküzler de kendi yedikleri haltı düşüneceklerine, niye bozulmadığımızın derdine düşer.

Derdini siktiğim.

Şirin şirin gülümsedim.

"Evet, ama normal kızların dı van'ı olur."

"O da ne demek?"

"Ya hani sevdiğin adam. Doğru erkek. Senin için tek olan. Dı van. The One diye yazılıyor."

Sesi soğuk çıktı.

"Dı van'ın anlamını biliyorum çilli."

Öküzüm sinirlenmeye mi başlamıştı? İyi.

"O zaman niye o da ne demek diye soruyorsun?"

Sabırsız bir şekilde elini saçlarından geçirdi.

"Normal kızların dı van'ı olur ne demek diye soruyorum."

Dudağımı büktüm.

"Normal kızların dı van'ı olur demek, normal kızların dı van'ı olur demek."

Öküzüm hiddetlenmeye başladı. Yataktan kalktı, yavaş adımlarla üzerime üzerime yürüdü.

"Bu senin dı van'ın yok anlamına mı geliyor?"

Tırsmama rağmen yerimden kıpırdamadım.

"Sen dı van değilsin anlamına geliyor."

Öküz birden evrim geçirdi, boğaya dönüştü. Burnumun dibine kadar girdi.

"Ne dedin sen? Bi daha söyle!"

Çenemi kaldırdım, gözümü gözüne diktim.

"N'oldu öküzcüm? Kırmızı görmüş boğaya benzedin?"

Gözlerinden kırmızı alevler çıktı.

"Söyle hadi, çilli. Benim için tek değilsin de. Söyle de gör neye benzeyeceğimi... Söyle de bi arena dolusu boğayı kırmızı mumla ara... Söyle hadi..."

Söylediğim an gürültüyle patlayıp ortaya saçılacak gibiydi. Şu an tansiyonu ölçmeye kalksak alet infilak ederdi herhalde. Hatları sertleşmiş, boynundaki damar belirginleşmiş, yüzü kasılmıştı. Çenesindeki kas seğirmeyi aşmış, zıplamaya başlamıştı.

Biliyorum he öküz? Biliyorum?

Şimdi ne biliyorsun bakalım? An itibarıyla adını bile bilmiyorsun bence Ulaş Efendi!

Durumun tadını iyice çıkarttıktan sonra, saf saf gözlerimi kırpıştırdım.

"Benim için teksin ama?"

Şaşırarak kaşlarını çattı. Bu haliyle gerçekten şaşkın bir öküze benziyordu.

"Dı van değilsin, dedin?"

İşaret parmağımı göğsüne sapladım.

"Dı van değilsin, çünkü dı mal'sın Ulaş!"

Eminim hiç kimse kendisine mal dendiğine bu kadar sevinmemiştir. Mal işte, mal mal mal!

Ulaş'ın yüzündeki şaşkınlık sırıtmaya dönüşürken ben parmağımla göğsünü dele dele devam ettim.

"O kadar malsın ki, benim için tek olmamaya tahammül edemiyorsun, ama ben seni sevdiğimi söyleyince, biliyorum diyorsun!"

Gülmeye başladı. Beni kendine çekti. Daha da sinirlendim. Bana sarılmaya çalışan kollarından kurtuldum.

"O kadar malsın ki, otuz adam peşindeyken bile beni düşündüğün için vuruluyorsun, ama ben seni sevdiğimi söyleyince, biliyorum diyorsun!"

Beni yakaladığı gibi sıkı sıkı sardı.

"Bırak! Malsın işte, bırak!"

Ben kucağında tepinirken, sakinleştirmek için saçıma öpücükler kondurmaya başladı.

"Şşş... Bebeğim... Tamam, malım ben, oldu mu?"

"Olmadı!"

Karnına tüm gücümle bir dirsek geçirdim.

"Aaaahhh! Alin senin bu şiddet eğilimini konuşmamız lazım..."

Acıyla kollarını biraz gevşetmesinden yararlanıp bir dirsek daha geçirdim.

"Aaaahhh! Hay sikeyim ya!"

Kollarından kaçmayı başardım. İyice dellenmiştim, bana sarılmasına tahammülüm yoktu.

"Hayır benim için ölebiliyorsun da niye sevemiyorsun ben onu anlamıyorum!"

"Alin öyle değil."

Bu "öyle değil" lafı beni tamamen çileden çıkarttı niyeyse. "Sorun sende değil bende," dese daha az sinirlenirdim herhalde. Birden damarlarımda kan yerine lav dolaşmaya başladı.

Elime geçen bir yastığı suratına fırlattım.

"Ne öyle değil ha, ne öyle değil! Öyle değil, böyle değil, kırıtıp duracak mısın? Kırıtık öküz!"

Yastığı yakaladı.

"Çilli, bak öyle kırıtık mırıtık olmuyo ama... Bi sakinleş yoksa sikicem..."

Bu sefer elime bir biblo geçti.

"Ne sakinleşicem be? Başka kadının içindeyken ismimi sayıklayan sen değil misin?"

Var gücümle bibloyu da yolladım kafasına.

Eğilip savuşturdu, porselen prenses duvarda patladı.

Komodinin üzerindeki abajuru kaldırdım.

"Hadi boşalırken ismimi haykırmanı geçtik, yaralı yatarken de beni sayıklamadın mı öküz?"

Ulaş kaplan çevikliğiyle yana çekildi, abajur kapıda bin parçaya ayrıldı.

"Bilinçaltını sikmişim işte! Bilinçaltını sikmişim öküz!"

Delirdiğimin farkındaydım, ama engelleyemiyordum.

Bu sefer komodine yapıştım.

"Alin hayır, Alin yapma bak, Alin onu bırak!"

Bırakmadım, onu da savurdum, gitti camı kırdı aşağı uçtu.

O anda Ulaş bir panter gibi yatağın üstünden atladı, beni yakaladı, ikimizi birlikte yere devirdi.

Soluğunun ağzımın üstünde fırtına gibi estiğini hissettim bir an.

"Sen benim sadece bilinçaltımı değil, hayatımı siktin çilli!"

Sonra dudaklarıma saldırdı.

Hoyrat, öfke dolu bir öpüşmeydi bu. Gözü dönmüş bir açlıkla öpüşüyorduk. İkimiz de delirmiş gibiydik, dudaklarımızla, dişlerimizle, dillerimizle savaşıyorduk. Dili pervasız bir ilkellikle ağzıma giriyor, benimkiyle kavga ediyor, o sırada benim dişlerim onun dudaklarını hırpalıyordu.

İkimizde de akıl denen şeyden eser kalmamıştı, tüm kontrolümüzü yitirmiştik. Kanım kulaklarımda gürlüyor, kalbim güm güm gümbürdüyordu. Girdabına kapıldığımız öfke ve şehvet öyle yoğundu ki, insanlıktan çıkmıştık. İki vahşi hayvan, birbirini sevişerek öldürmeye çalışıyor gibiydik. Tırnaklarım Ulaş'ın sırtını yırtınca, Ulaş hırlayarak dizlerinin üstüne kalktı ve ellerini pantolonunun kemerine götürdü.

Tam düğmelerini açmıştı ki, birden odaya dört tane bacak daldı.

"Aaaaa! Çıldırmış bunlar!"

Kafamı kaldırdığımda, Sare'yle Dicle'yi gördüm.

Camı kırık bir odada, her yere dağılmış porselen kırıklarının arasında, üzerimde bir tişört ve külotla yatıyordum, bacaklarımın arasında üstü çıplak ve pantolonunun düğmeleri açık bir Ulaş vardı.

Utançla uğuldayan kulaklarımda Ulaş'ın sesini duydum.

"N'oluyo kızlar?"

Sare gürledi.

"Asıl size n'oluyo manyaklar?"

Ulaş uzanıp yataktan çarşafı çekti ve bacaklarıma örttü.

"Hasret gideriyorduk, ama sizin odaya dalacağınızı hesap edemedik tabii."

"Böyle hasret mi giderilir piskopat sayko! Komodin fırlattınız bahçeye!"

Sonra dehşet içindeki gözlerini etrafta dolaştırdı.

"Siktir... Odanın canına okumuşsunuz..."

Dicle bir ıslık patlattı.

"Fiyuuuuv...Bu ne şiddet, bu ne aşk mına koyim, yeminlen kıskandım."

Sonra Sare'ye döndü.

"Ben sana dedim. Savaşmıyorlardır sevişiyorlardır dedim. Kız manyak çıktı, e asker zaten manyak dedim."

Haksız sayılmazdı hani. Beni ilk gördüğünde Ulaş'ın üstüne uçuyordum. Güzel güzel film seyrederlerken bir kız odaya dalmış ve uçup adamın kafasına patlamış mısır kasesi geçirmişti. Sonra bununla kalmamış, yaralı adama tekme yumruk girişmişti.

İkinci görüşünde aynı kız Ulaş'ın omzundaydı ve şimdi de manzara ortadaydı zaten.

Utanç içinde ellerimle yüzümü kapattım.

Ulaş gömleğini giyerken terslendi.

"Bir daha kapıyı çalmadan dal da ben sana göstereyim manyak nasıl oluyormuş."

"Aaa, üstüme iyilik sağlık, kapıyı yıktık ayol!"

O kalbim gümbürdüyor sandığım, kapı gümbürdemesi miydi?

Sare inledi.

"Cam, komodin, abajur... Gitti bir aylık maaş."

Dicle atıldı.

"Kapıyı da düşün, kırdın ya."

Sonra aklına gelen bir şeyle ellerini beline koydu.

"Yok be! Sen niye düşünüyormuşsun? Bu piskopat ödesin eşşek gibi!"

Ulaş bana bakıp pis pis sırıttı.

"Alin ödesin. Hepsini o kırdı."

Tısladım.

"Kafanı niye kırmadıysam!..."

Dicle bir kahkaha attı.

"Ay ben bu bücürü sevdim, ya be! Helal kız ateş parçası!"

Sare homurdandı.

"Hah, başımdaki deli birdi iki oldu."

Ulaş ayağa kalktı.

"Tamam hadi, sen delini al git, ben benimkiyle konuşucam biraz."

Sare etraftaki kırıkları işaret etti.

"Böyle konuşacaksanız yemezler paşam. Gelin aşağıda konuşun. Müdür ebemi sikecek zaten..."

"Tamam başka bir şey kırmıycaz, di mi çilli?"

Çillerim kadar meteor yağsın başına.

Ulaş'ın sırıtan suratına yumruk atma arzumla savaşıp Sare'ye döndüm, yemin eder gibi tek elimi kaldırdım.

"Söz."

"Aman iyi. Ben kasabaya inip bi camcı bulayım. Bu saatte nereden bulacaksam..."

Odadan çıkmadan dönüp parmağını suratıma salladı.

"Uslu durun ha!"

Dicle de onun peşine takılmadan önce bana Ulaş'ı işaret edip kafasını yumruklar gibi yaptı ve sesini çıkarmadan dudaklarını oynattı.

"Kır kır!"

Ulaş, Dicle'ye bir yastık fırlattı.

"Kaybol heval!"

Dicle çoktan kaçmıştı, yastık salona doğru uçarken Ulaş kalkıp kapıyı kapattı.

Sonra gelip bana elini uzattı.

"Hadi biraz konuşalım."

Uzattığı elini tutmadım, kalkmayı reddederek omuzlarımı silktim.

Ulaş gülümsedi.

"Trip mi yapıyorsun?"

Yine omuzlarımı silktim, yine gülümsedi.

"Çok yakışıyormuş."

Sana da böyle çarpık çarpık gülümsemek çok yakışıyor, ama tutmıycam işte o eli.

"Hadi çilli... Sana anlatmam gereken şeyler var."

Tuttum o eli.

Çekip kaldırdı, sarılıp saçlarımı kokladı, sonra yatağa oturup bacaklarını uzattı ve beni de aralarına yerleştirdi.

Bir kere daha beni böyle bacaklarının arasına oturtup kollarıyla sarmıştı. Terasta. Sonra da arkamdan kulağıma eğilip "Ben bugün çok kötü bir şey yaptım ufaklık. Bunu geri alamam, ama durumu eşitleyebilirim," demişti. Hemen arkasından yaptığı şeyi hatırlayınca refleks olarak bacaklarımı kapattım.

Nefesini kulağımda hissettim, boğuk gülüşünü duydum.

"Yine çok kötü bir şey yaptım, yine durumu eşitlemeye çalışıyorum. Ama bu sefer seni getirmiycem bebeğim."

Sonra ensemi öptü.

"En azından uzun uzun konuşmadan değil."

Çok acayip değil miydi? Ejderha meselesini hatırladığı gibi, şimdi de o cümleyi kelimesi kelimesine tekrar etmişti. O da benim gibi ilk karşılaşmamızdan itibaren her anımızı, her konuşmamızı beynine kazımıştı işte. Ama o iki kelimeyi söylemiyordu. Seni seviyorum demiyordu.

Bi dakka ya!... "Yine çok kötü bir şey yaptım, yine durumu eşitlemeye çalışıyorum," dedi! Ne demek istedi? Yoksa... yoksa...

"Şşş... Sana bana ne hissettirdiğini anlatıcam çilli. Kafanda kurmayı bırak da beni dinle."

Yutkunup kuruyan ağzımı nemlendirerek başımı salladım.

"Tamam."

Kulağımın dibinde nefesini hissederken ne kadar dinleyebileceksem...

Saçlarımdan bir kez daha öpüp konuşmaya başladı.

"Buraya geldiğimden beri Alihan'ı arıyorum. Ararken, hep aynı şeyi düşünüyorum. Alihan'ı kurtardıktan sonra ona ne söyleyeceğimi. Bize izin vermesini isterken, sana olan hislerimi nasıl tarif edeceğimi."

Konuşmasına ara verip saçlarımın kokusunu içine çekti.

"Bir türlü o doğru cümleyi bulamadım. Dağdaki her mağarayı ararken, muhbirlerle konuşurken, Cemo'yu kaldırıp işkence ederken de hep bunu düşündüm, ama bulamadım."

Hızla ona döndüm.

"Cemo'yu kaldırıp işkence mi ettim dedin sen?"

Omuzlarını kaldırdı.

"Alihan'ın yerini öğrenmek için mecburdum."

"Söylemedi mi?"

Beni kucağına oturtup yüz yüze bakmamızı sağladı.

"Onda değilmiş. Alihan'ı Cemo'nun kaçırdığına neredeyse emindim, ama örgüt ondan önce davranmış."

Burnumu öptü.

"Bu, işimi çok zorlaştırdı. Cemo'nun hakim olduğu bölge belli, ama örgüt çok geniş bir alana dağılmış durumda. Alihan her yerde olabilir."

"Nasıl bulacaksın peki?"

"Aşağıda gördüğün küçük kız var ya. Dicle'nin yeğeni o. Babası, yani Dicle'nin abisi Civan, örgütün önde gelenlerinden biri. Ben de Civan'ın kızını kaçırdım."

"Ulaş! Nasıl böyle bir şey yaparsın, annesi ne haldedir, nasıl küçücük kızı..."

Dudaklarını dudaklarıma değidirp susturdu beni.

"Şşş... Annesi yok. Dicle İstanbul'dan buraya gelmeden önce Berfo'ya yengesi bakıyormuş. Sonra Dicle bakmaya başlamış. Zaten yeğenini yanına istiyordu, Berfo da Dicle'yi annesi gibi seviyor. Yengesi kötü davranıyormuş kıza."

"Ha... Bir nevi kurtarmış oldun yani?"

"Öyle oldu. Hem kurtardım hem de Alihan'a karşılık elimde bir rehine var gibi oldu. Tabii Alihan'ı aldığımda Berfo'yu geri vermeyeceğim, ama bunu Civan'ın bilmesine gerek yok."

Gülümsedim.

"İyi yapmışsın o zaman."

Dudağıma küçük bir öpücük kondurdu.

"Berfo'yu kaçırdığım gün, peşimize bir sürü adam takıldı. Bizi bir köyde sıkıştırdılar. Berfo'yu bir ağıla sakladım ve ağılın önündeki ağacın arkasına konuşlandım. Ağaç beni çok iyi koruyordu ve karşıdaki evlerin arkasından kafasını çıkaranı vuruyordum. Her şey yolundaydı yani. Ben de yine seni düşünmeye başladım. Daha doğrusu Alihan'la seninle ilgili konuştuğum zaman ona kuracağım cümleleri. Hatta küçük bir oyun oynamaya başladım."

"Ne oyunu?"

"Kur-vur oyunu."

"O nasıl bir oyun ya?"

Sırıttı. "Bir cümle kuruyor, bir ateş ediyordum. Adamı indirirsem cümle Alihan'ı ikna edecek demekti, indiremezsem işe yaramayacaktı. Vurduğumu cebe koyuyor, vuramadığım cümleyi atıyordum."

Sinirlerim bozuldu, gülmeye başladım. Kesinlikle bir deliye âşık olmuştum!

"Sen bildiğimiz delisin Ulaş, farkında mısın?"

Yine küçük bir öpücük aldı.

"Sen delirttin beni."

"Dicle'yi kaçırma maceranın detaylarını öğrendim. Benden önce de çok akıllı sayılmazmışsın."

"O zamanlar asla kontrolümü kaybetmezdim ama. Senden sonra, eskisi kadar iyi bir asker değilim artık. Zayıf noktam var."

"Nasıl?"

"Zayıf noktam sensin, bebeğim."

Niye ben zayıf nokta olayım ki? Hayır, adamın biri beni kaçırsa ve önüne siper etse, Ulaş da beni vuracağından korkup adamı indiremese falan tamam da. Bunu ona da söyledim.

Gülümsedi.

"O kur-vur oyununu oynarken, birden evlerin birinin camında bir kız gördüm. Yüzü seçilmiyordu, ama saçları, duruşu aynı senin gibiydi. Sen değildin, bunun mümkün olmadığını biliyordum, ama yine de içimden gelen o çok şiddetli dürtüye karşı koyamadım. Bir anlığına beni koruyan ağacın arkasından çıktım."

Kalbim acıyla tekledi.

"O zaman vuruldun."

"Hı hı. Altı gün önce."

"Telefonla konuştuğumuz gün yaralıydın?"

"Buraya gelmek bir gün sürdü. O arada yaram enfeksiyon kapmıştı. Sesini duymak için ölüyordum, ama ateş yüzünden çok zor konuşabiliyordum. O yüzden hat bozukmuş gibi yaptım ve sesini duyup kapattım."

"Onu nasıl yaptın pardon?"

"Cızırdayan bir radyoyu telefonun yanına dayıyorsun ve oluyor bebeğim."

"Of ya!... Tam dayaklıksın!"

Güldü.

"O dayak konusunu ayrıca konuşucaz. Erkeğe şiddet hiç tasvip etmediğim bir şey."

Ben de güldüm.

"Sonra niye aramadın peki? Bugün haremle film keyfi yapacağına arayabilirdin, di mi?"

Bir kahkaha attı.

"Laf mı soktun sen?"

"Hissettin mi?"

Hafifçe burnumu ısırdı.

"O konuştuğumuz geceden sonra dört gün yüksek ateşle kendimi bilmeden yatmışım. Dün Sare'nin verdiği antibiyotikler işe yaramış, ateşim biraz düşmüş, ama bu sefer de uyumuşum. Sabah uyanır uyanmaz aradım, ama bil bakalım ne oldu?"

Masum masum başımı salladım.

"Telefonum kapalıydı. Evde de değildim."

"Aynen."

Sonra yüzü ciddileşti.

"Baban ya da sana takan o manyak arar diye mi sürekli telefonunu kapalı tutuyorsun?"

"Hı hı."

"Bu konuyu da halletmemiz lazım sırası gelince."

Evet, bir de o konu vardı di mi? Evden kaçalı bir ayı geçmişti. Gelen mesajlar sinirimi bozmasın diye bir kez bile açmamıştım telefonu. Nasıl olsa abim Ulaş'ın telefonundan bana ulaşır diye düşünmüştüm.

"Bana o kadar uzak geliyor ki eski hayatım..."

Ulaş içini çekti.

"Bana da. Bir ay önce bir kızı evde bulamadım diye saatlerce delireceğimi söyleseler, kıçımla gülerdim."

İçim tatlı bir zafer duygusuyla doldu.

"Bugün mü delirdin?"

"Sabah telefonun kapalı olunca Serdar'ı, Hale'yi ve Volkan'ı aradım. Hiçbiri senin nerede olduğunu bilmiyordu. Onlar da panikleldiler."

"Hay Allah. Ben tamamen unuttum onları. Arasak ya hemen!..."

Ulaş pis pis sırıttı.

"Gerek yok. Herkes burada olduğunu biliyor."

Salak salak Ulaş'ın yüzüne baktım.

"Nasıl? Aramadık ki? Yanımdan da hiç ayrılmadın?"

Sırıtması git gide genişledi.

"Volkan'ı öyle baymışsın ki, sen ortadan kaybolunca çıkıp Hakkari'ye gelebilecek kadar delirdiğini düşünmüş. Uçakları araştırdı ve bindiğin Van uçağının yolcu listesini ele geçirdi."

Ağzım bir karış açık kalmıştı.

"Yok artık!"

"Biz de senin adının listede olduğunu öğrenince böyle dedik. Yok artık! Benim bölgenin neresinde olduğumu bilemezdin ve hangi akla hizmet, bilmediğin bir şehre gelirdin ki? Birden aklıma geldi. Süheyla Abla. Sare ile skype'de konuştuklarını bilmeden salona dalmıştım ve beni görmüştü. Daha önceden Süheyla Abla'yla muhabbet ettiğinizi de biliyordum."

"İnanamıyorum..."

"Asıl ben sana inanamıyorum."

Eğilip küçücük öptü beni.

"Zekâna..."

Yine öptü.

"Sezgilerine..."

Bir öpücük daha.

"Cesaretine..."

Sonra dudaklarıma kapandı yine.

Bu seferki küçük bir öpücük değildi. Uzun ve telaşsızdı. Beni deliye çeviren bir yavaşlıkla dudaklarımın, dilimin, ağzımın tadını çıkardı. Bir yandan da iki avcuyla yüzümü tutuyor, parmaklarıyla hafif hafif çenemi, şakağımı okşuyordu.

Çocukken, ağızda patlayan şekerleri çok severdim. Minik bombalar ağzımda patladıkça acayip mutlu olurdum. Bazen birkaç tane şekeri ağzıma atardım ve bazıları genzimde patlayarak aşırı zevkli bir acı verirdi.

Ulaş'la öpüşmek, o minik bombaların vücudunuzun her yanında infilak etmesi gibiydi. Sanki bir tır dolusu şekeri ağzıma atmayı başarmıştım da hepsi her zerremde o tatlı acıyla birbiri ardına patlayıp duruyordu.

Dili agresifleşmeye başlayınca, güçlükle kendini geri çekti.

Her öpüşmemizden sonra yaptığı gibi alnını alnıma dayadı. Bu hissi o kadar çok seviyordum ki, alnını benimkine dayaması için öpüşmenin bitmesine bile razı oluyordum. O deniz gözlerinin yakınlığı beni mest ediyordu. Kendi gözlerimden onunkilere akıp karışıyormuşum gibi hissediyordum.

Nefesi tenimi yakarken, boğuk sesini duydum yine. Beni deli gibi istediği zamanlar boğulan sesini.

"Gözlerin derin bir göle benziyor."

"Seninkiler de denize."

Sesi iyice boğuklaştı.

"Mmm... Birbirimize karışsak ya."

Tutan mı var?

Gülüşünü duyunca yine dışımdan konuştuğumu anladım.

"Aramızda bir baraj duvarı var çilli. O estetik fukarası beton duvara Alihan diyoruz."

Yıksaydık ya o duvarı? Karar çıkarıp tebliğ etseydik? Bir yönetmelik falan bulsaydık? Aşkın kanunu oluyorsa yönetmeliği de olurdu yani, di mi? Aşk yönetmeliği birinci maddesine göre estetik, erotik, romantik ve bir kadınla erkeğin mülkiyetindeki bilimum antik hisleri engellediğiniz gerekçesiyle yıkılmanıza...

"Yıkamıyor muyuz o duvarı?"

İçini çekti.

"Senin için önemli olmadığını biliyorum. Beklemiyorum da zaten. Çocukluğundan beri görmediğin bir adam."

"Aynen öyle."

"Ama benim için öyle değil. Seninle olduğundan daha kardeşiz biz

Alihan'la. Sen on senedir onu görmedin. Ama benim on senemin nerdeyse her anı o duvarla geçti."

"Yıkamazsın."

"Yıkamam."

Sonra alnını alnımdan çekti.

"Yıkarsam... İnandığım her şeyi yıkmış olurum. Yıkarsam dostluğumu, sadakatimi, onurumu yıkmış olurum."

Yüzüme düşen bir tutam saçı geriye attı.

"Sen benimsin çilli ve Alihan'dan bana ait olanı alacağım."

Sonra yüzümü iki avcunun içine alarak gözlerimin içine baktı.

"Ama o rızayı duyuncaya kadar sana sözümü veremem. Ne sevişerek ne de seni seviyorum diyerek. Anlıyor musun?"

Kalbim tekledi.

Bu öküz, adamın dibiydi.

Kalbimden taşan aşka paralel gözümün kıyısına dolan yaşları geri göndermek için gülümsedim.

"Şimdilik ben sana derim belki?"

O da gülümsedi.

"Demezsen yalvarabilirim."

Kıkırdadım.

"Yalvar."

Beni öptü ve yalvardı. Dudaklarıyla, diliyle yalvarırken sesini ağzımın içinde duydum.

"Lütfen."

Öpüşü öyle sevgi doluydu ki, kalbim patlayacak gibi oldu.

Sonra nefes almak için durdu ve dudaklarını dudaklarıma sürttü.

"Hadi söyle."

Şu anda ismim dahil o cümleden gayrı hiçbir sözcüğü hatırlamıyordum zaten.

"Seni seviyorum."

Gözlerini kapattı ve cümlemi içine çekti.

Sonra çarpık gülümsemesiyle bana baktı ve göz kırptı.

"Biliyorum."

Ertesi sabah, kapının tıklatılmasıyla uyandık.

"Hişşt!... Kız Boni end Klayd!... Uyuyor musunuz?"

Ben bütün gece uyuduğum göğsünden başımı kaldırırken, Ulaş burnuma bir öpücük kondurup homurdandı.

"Ne var Dicle?"

Dicle kapıyı açtı.

"Aaaa, giyinik mi yattınız? Aman bee, o kadar da fantazi kurduydum," dedi bizi görür görmez.

Ben kızarırken Ulaş ters ters söylendi.

"Hey Allah'ım... Mümkünse fantazilerine konu mankeni olmak istemiyorum, heval."

"Ayyy kaprisini yesinler artiz... Yoklukta idare ediyordun, ama artık senden daha güzel bi manken buldum, kaderine küs."

"Kürekle kafasını kırdığın manken mi? Hani tipini bile hatırlamıyordun?"

Heval sinirlendi.

"Hatırlamıyom tabii. Hem o angutyustan vitrin mankeni bile olmaz canım. Doldurulmuş ayı olarak duvarıma yakışır o anca."

Sonra durup gözünü duvara dikti, kaşlarını çatıp düşündü. Dönüp sinirle parmağını Ulaş'ın suratına suratına salladı.

"Cık cık cık. Bak angutyus dedin, sinir ettin, bir hayvansever olarak doldurulmuş ayı hayali kurdum iyi mi? Yoksa o hayvancıkların bi kötülüğünü gördüm desem yalan olur şimdi."

Ben uykulu gözlerimi ovuşturup bu kız gerçek mi diye düşünürken Dicle bana döndü.

"Abinmiş falan, ama kusura kalma bacım. İşe bak ki insan abisini seçemiyor. Senin bahtına da o angut düşmüş, n'apacaksın?"

Ben cevap vermeden Ulaş söylendi.

"Sen kendi bahtına yansana kızım..."

"Aman ona hepten kahrettim zaten. İnsanın, bir abisi dağda bir abisi mapusta olur mu? Tamam adliyeye kâtip olsunlar demedik, ama az legal olun de mi, bu ne be?"

Ben niyeyse Dicle'nin yeni bulduğu fantazi mankenine takılmıştım.

"Eee, abim değil, Ulaş değil, sen hangi ara, ne mankeni buldun?"

Soruya bak soruya. Geniş falan mısın Alin? Battal boy musun bebeğim? Large Alin. X-large Alin. Senin aşkın bana extra large Alin.

Dicle elini ağzına götürdü.

"Anaam, kapıda unuttum ya ben mankeni!"

"Hangi mankeni?"

"*Vampir Günlükleri*'ndeki Vampir Damon gelmiş, sizi soruyor."

Biz Ulaş'la yerimizden fırlayıp odadan çıkarken arkamdan seslendi.

"Ben olsam bu at hırsızını bırakır, vampiri alırım Alin, bir düşün sen."

Ulaş homurdandı.

"Heval sus!"

Koşarak aşağı indik.

Önce ben boynuna atıldım.

"Ayyy, vampirime bak be!"

Volkan şaşkın şaşkın kaşlarını kaldırdı.

"Vampir derken?"

"Boş ver, nereden çıktın sen yaa?"

"Kurşunu yiyince yardımı kabul etti seninki. Serdar da gelecekti, ama bu ara lojistik taburu olarak görev yapıyor biliyorsun."

Hale son iki haftadır olur olmaz saatlerde saçma sapan bir yiyeceğe aş ermeyi başararak Serdar'ın sabrını sınıyordu. Serdar da "Orduya sevkiyat yapsam daha kolaydı," diye söylenmeyi ihmal etmemekle beraber, karısının istediği yiyeceği bulmak için her gece İstanbul'un altını üstüne getiriyordu. On gün kadar önce, Hale kaymaklı hoşmerim diye tutturdu, diye arabasına atlayıp Bolu'ya bile gitmişti.

"Yine ne istedi?"

"Hünnap diye bir şey. Ne olduğunu sorma, bilmiyorum."

Şu kısacık zamanda hepsini çok özlemiştim. Daha bir sıkı sarıldım Volkan'a.

"Artık ayrılsanız diyorum?"

Arkadan öküzümün homurdandığını duyunca inadına iyice yapıştım Volkan'a.

Ulaş dişlerinin arasından tısladı.

"Yeter sikicem."

Hep vaat vaat, asla eylem yok.

Başımı Volkan'ın göğsüne yasladım.

Bu sefer Ulaş'ın sesi fazla öfkeli geldi.

"Mümkünse sevdiceğimi alabilir miyim?"

Ne? Sevdiceğim mi dedi o? Sevdiceğim! Bana sevdiceğim dedi!

Hemen Volkan'ı satıp Ulaş'a döndüm ve tam bütün aşkımla kucağına zıplayacaktım ki...

Bana bir omuz feyki atıp Volkan'a sarıldı.

"Hoş geldin sevdiceğim!"

"Hoş bulduk nefesim."

Ben öfkeyle bir tekme savururken, ikisi birden nasıl becerdilerse hem tekmemden kaçmayı hem de yumruklarını tokuşturarak çak yapmayı başardılar.

"Çak koçum."

"Çaktım koçum."

Tepindim.

"Dangoz bordolar hırghhhh!"

Ulaş dönüp burnumu sıktı.

"Bir numarayı bir kez yerim çilli."

Bir saat sonra Ulaş'la Volkan'ın elinden çıkma, mükellef bir kahvaltı sofrasındaydık.

Ben ikisine de trip attığım için kahvaltı hazırlamayı reddetmiştim, Dicle de çocuğu yedireceğini söyleyerek ortadan kaybolmuştu. Sare zaten ortalarda yoktu, Dicle'nin söylediğine göre akşam camcı bulamadığı için sabah erkenden tekrar ilçeye gitmişti.

Erkekler söylene söylene kahvaltıyı hazırlamak zorunda kalmışlardı ve itiraf etmem gerekir ki yaptığım en iyi kahvaltılardan biriydi.

Ulaş çaylarımızı yenilerken, Alihan'ı arama çabalarıyla ilgili Volkan'a geçtiği kısa özetin de sonuna gelmişti.

"... Uzun lafın kısası birader, şimdi top Civan'da. Kızını almak istiyorsa Alihan'ı verecek."

"Nasıl haberleşiyorsunuz Civan'la?"

Ulaş omuzlarını silkti.

"İnternetten. Dicle'den mail adresini aldım, rehine değişimi yapmak istediğime dair bir not yolladım."

Volkan kaşlarını çattı.

"Güvenli mi? Ya ip takibi falan yaparlarsa?"

Ulaş gayet rahattı.

"Sare az paranoyak da. Kendisine ip'si takip edilemeyen sistem kurmuş."

Volkan takdirle bir ıslık çaldı.

"Hadi be? Helal."

Sonra konunun üzerinde çok durmadan Dicle'ye döndü.

"Abin bu takasa gelir mi peki?"

Dicle başını salladı.

"Çok düşkündür Berfo'ya. Askerdi çevirmeydi demezdi, her hafta kızını görmeye köye inerdi."

Lafa karıştım.

"Abisi Dicle'nin bu işe bulaştığını anlar mı?"

Ulaş başını salladı.

"Anlamıştır. Berfo'yu kaçırırken içeriden yardım aldığım çok belliydi."

Endişeyle Dicle'ye baktım.

"Sana kinlenmiştir abin."

Dicle omuzlarını silkti.

"Çok da tın. Berfo'yu onlara bırakacak değildim."

Ulaş muzip bir gülümsemeyle Dicle'ye baktı.

"Tek Berfo'yu mu?"

Dicle sinirli sinirli Ulaş'a hırladı.

"Sana yardım ettiğime pişman etmesen beni?"

Ulaş güldü.

"Şu takas işini halledelim de, sonra sen kimi pişman edeceksen edersin."

Dicle gözlerini devirip ayağa kalktı ve sokak kapısının önünde oynayan Berfo'ya seslendi.

"Berfo... Bahçede oyna halam, orada ceryanda kalma."

Berfo söz dinleyip bahçeye yollanırken Dicle bize döndü.

"Takas makas diyoruz, duyup da sahiden göndereceğimizi zannetmesin çocuk. Dertlenir bir de..."

Volkan arkasına yaslanıp Dicle'ye göz kırptı.

"Biz seni suikastçi bellemiştik, sen bildiğin anne kuş çıktın yenge?"

"Höst! Nerden yengen oluyormuşum ben senin?"

Volkan kahkaha attı.

"Yalnız suikastçiye takılmadı da yengeye takıldı iyi mi?"

Biz gülerken, Dicle çileden çıktı.

"Bir daha bana yenge diyen talihsiz kişi, o angutyusla aynı kaderi paylaşır. Yeterince açık mı? Değilse bir kürek alıp çizerek göstereyim?"

Ulaş'ın Volkan'a bir göz kırpmasını yakaladım.

"Ya heval, biz seni çok sevdik de yabancıya gitme istiyoruz. Alihan'ı istemezsen Volkan'a alalım seni?"

Ne diyordu ki şimdi bu? Amacı neydi ki?

Dicle dönüp Volkan'ı şöyle bir alıcı gözle süzdü.

"Yok be. Fazla güzel bu. Koluna takıp tiki çatlatmaya iyi de... Beybi feys sevmiyom, biliyon mu?"

Volkan gücenmiş gibi yaptı.

"Yapma güzelim ya... Hiç mi olmaz? Sakal falan bıraksam?"

Dicle işin dalgasında, dudağını büktü.

"Valla bebeğim, bi bırak da görelim."

Volkan kabul etmiş gibi başını salladı.

"Tamamdır. Yalnız, ufak bir mesele var. Onu da halledersek, hemen bırakayım ben sakalı."

"Ha, iyi hatırlattın kardeşim. Ufak değil büyük bir mesele bence o."

Ulaş'ın sesindeki pek eğlenen tınıyı yakaladığım an anladım. Bunlar bir maç çeviriyorlardı ya, hadi hayırlısı.

Dicle gözlerini kıstı.

"Neymiş o mesele?"

Volkan masum masum kafasını kaşıdı.

"Ya şimdi bizde bir racon olayı var da... Nasıl söyliyim bilemedim. Sormaya da çekiniyorum biliyor musun..."

Dicle, Ulaş'a döndü.

"Ne diyor bu bebe?"

Ulaş çayından bir yudum alıp Volkan'ın attığı pası gole çevirdi.

"Şimdi heval. Volkan'ın alması için Alihan'ın seni öpmemiş olması gerekiyor. Hani öpmedi diyorsan..."

Dicle'nin yüzü anında kıpkırmızı oldu. O feleğin çemberinden geçmiş görünen yırtık kız gitti, yerine kulaklarına kadar kızarmış taşralı bir taze geldi.

Ulaş ayağa fırladı.

"Biliyordum! Biliyordum! İşte itiraf anı!"

Dicle hiddetle sandalyesini itip sofradan kalkarken bağırdı.

"Allah belanızı versin!"

Dicle odasına girip kapıyı çarparken, benim kafası kırılasıcalar aynı gün içinde ikinci kez yumruklarını tokuşturdular.

"Çak koçum."

"Çaktım koçum."

Zaten sevdiceğim olayı yüzünden gıcık kapmıştım, çileden çıktım. İkisinin de kafasını tuttuğum gibi birbirine tokuşturdum.

"Tos koçum!"

Çak koçummuş. Koçlar süssün sizi.

"Ahhh... Hay elinin ayarına yaa!"

Volkan söylenerek kıvranırken, Ulaş herhalde daha kalın kafalı olduğundan, sadece alnını ovuşturarak şaşkın şaşkın bana bakıyordu.

"N'oldu ki şimdi çilli? Yine niye dellendin ki sen?"

İki elimi belime koydum.

"Körük lazım mı Ulaş?"

"Niye ki? Körüklük ne yaptık ki, öptü mü diye..."

Sözünü kestim.

"Ya kör müsün? Kızın içi yanıyor, görmüyor musun?"

Dicle'nin peşinden odaya girip kapıyı bir kez daha suratlarına çarpmadan çemkirdim.

"Her bi boku anlıyorsunuz da bunu anlayamıyor musunuz, bordo danalar?"

Dicle pencerenin geniş denizliğine oturmuş, kollarıyla dizlerini sarmıştı. Gidip yanına çıktım, oturdum.

Uzun bir süre yan yana, sessiz sessiz oturduk. Sonra burnunu çektiğini duydum.

"Dicle... Ağlama."

"Ağlamıyorum ki ben."

O gözlerini silerken yüzüne baktım.

"İyi misin?"

"Olucam."

Sonra başını kollarıyla sardığı dizine koydu.

"Abinden nefret ediyorum."

"Ama Ulaş abimi kurtarsın diye uğraşıyorsun?"

Gözünü pencereden görünen dağa dikti.

"Kendimden de nefret ediyorum."

Belli ki abim, bu kızın canını ciddi ciddi yakmıştı. Dicle kolay kolay dertlenecek bir kıza benzemiyordu, Alihan büyük bir mallık yapmış olmalıydı.

"Ne yaptı ki o mal sana?"

Omuzlarını silkti.

"Mallık yaptı işte. Boş ver."

"Çok mu yaktı canını?"

"Yok be. Azıcık acıdı geçti. Hatırlatmasalar mesele değil de..."

Yiğitliğe de bok sürdürmüyordu. Kıyamam ya...

Elimi omzuna attım.

"Ulaş malının canına okudum. Bir daha yapmaz bence."

"Hah, duy da inanma. Mal maldır, değişmez."

Haklıydı. İçimi çekmekle yetindim.

Herhalde çok dertli iç çektim ki, gülüp dizime bir şaplak indirdi.

"De bakiim kız, çok mu âşıksın bu mala?"

"Çoook."

Yüzünü buruşturdu.

"İşin zor be kanka."

Sonra o da benim omzuma kolunu doladı. Şu anda, ucuz dağ posteri önünde fotoğraf çektiren askerlik arkadaşları gibi görünüyor olmalıydık. Bizim dağımız sahiciydi gerçi.

"Ama var ya... Sen bu Ulaş'ın hakkından gelirsin."

Gözlerimi kısıp Dicle'ye baktım.

"Öyle mi diyorsun?"

"Tabii kızım. Ben bir görüşte tanırım çobanın iyisini. Yeter ki iste, tekeden süt bile çıkarırsın sen."

Oturduğum yerde dikleştim.

"Hadi ya? Çıkarır mıyım?"

"Çıkarırsın tabii. Süt gibi beyaz atlı prens bile yontarsın bu at hırsızı kılıklıdan."

Bi an gözümde iki Ulaş canlandı.

Sağda, her genç kızın rüyası prens Ulaş vardı. Bana sevgi dolu gözlerle bakan Ulaş. Süheyla Teyze'nin çocuklarını okutan Ulaş. Kendi canını hiçe sayıp Dicle'yi kurtaran Ulaş. Dün gece uyuduğumu zannederken saatlerce saçımı okşayan Ulaş.

Kalbimi ısıtan bir sevgiyle gülümsedim hayalimdeki prens Ulaş'a.

Sonra gözüm soldaki at hırsızına kaydı.

Bana "Film bitti. Tadında bırak," diyen Ulaş. Boynunda bir kadının damgasıyla eve dönen Ulaş. Cemo'yu dağa kaldırıp işkence eden Ulaş. Beni kıskandığı için kardeşini yumruklayan Ulaş.

O Ulaş'ın kafasına bir tekme attım. Ama itiraf etmeliyim ki, düştüğü yerden alaycı gözlerle bana bakarken çok seksi duruyordu lanet at hırsızı.

At hırsızını yakasından tuttuğum gibi kaldırıp ortadan ikiye kestim. Prense döndüm, özür dileyip bir yarısını nazikçe sildim. Sildiğim kısma at hırsızının yarısını yapıştırdım.

Olmuştu işte. Benim âşık olduğum Ulaş buydu. Hem melek hem şeytandı. Hem öküz hem adamdı.

İnsandı.

Dicle'nin sesiyle kendime geldim.

"Alooo? Dünyadan Alin'e, dünyadan Alin'e..."

"Hı?"

"Beyaz atı duydun daldın be prenses. Prens bellediğin de eninde sonunda kıtipiyoz bir yaşam formu yani."

Kıkırdadım.

"Benimki kıtipiyoz değil simbiyoz."

"O ne be?"

"Lisede vardı ya, biyolojide. Ortak yaşam formu."

Dicle hatırlamaya çalıştı, olmadı.

"Biyolojiden kopyayla geçtiydim ki ben. Nasıl oluyor o?"

"Bir bünyede iki ortak yaşıyor. Biri olmadan öbürü de olamıyor ve maalesef ben böyle bünyeleri seviyomuşum."

Dicle tek gözünü kısıp bana baktı.

"Hee... Sen de o arızalardansıın..."

"Hangi arızalardan?"

Birden zıplayıp sandalyeye çıktı, Shakespeare tiradı atar gibi şiir okumaya başladı.

"Bazı adamlar, incitmeden sevemezdi... Kırardı, dökerdi, yangınlar bırakırdı arkalarında... Bazı adamlarsa, tüm geçmişi unutturur, parmak uçlarından öperdi."

Sonra sandalyenin tepesinden hükmümü bildirdi.

"İncitmeden sevemeyen adam seviyon sen. Bu at hırsızı tam senlik."

Kaşlarımı çatıp itiraz ettim.

"Prensin parmak uçlarımdan öpmesini de seviyorum ama?"

Sandalyeden inip yatağa oturdu.

"Şansına seninki simbiyoz da ondan. Kalıbımı basarım, öpmese de severdin."

Haklı mıydı acaba? Ulaş'ı beni hep incitse bile sever miydim? Salak falan mıydım? Yine itiraz ettim.

"Yok be. Terk ederdim ben öyle adamı."

"Ona şüphe yok. Kendini ezdirmezdin, ama terk etsen bile severdin."

Bu konuda kesinlikle haklıydı işte. Ulaş'ı bundan sonra hiç görmesem bile ömrümün sonuna kadar sevecektim, bu kesin ve net bilgiydi. Adımdan olmadığım kadar emindim bundan.

Bir anda aklıma geldi. Dicle tüm bunları kendinden mi biliyordu acaba? Sordum.

"Sen de mi arızasın peki?"

İçini çekti.

"Yok ben senin kadar komplike değilim. Basit bir hayvanseverim ben."

Sonra kendini sırtüstü yatağa attı.

"Beyaz atlı prens görsem, prensi bırakır altındaki katıra âşık olurum amına koyim."

Ben de kendimi onun yanına attım. İkimiz aynı tavana bakarak ayrı dünyalarımıza daldık.

Öğlene doğru odanın kapısı açıldı, benim bordoların suçlu ve şirin suratları göründü.

"Heval... Volkan'la mırra yaptık sana. Hadi gel."

Dicle anında yattığı yerden doğruldu.

"Yemin et?"

Ulaş gülümsedi.

"Valla."

"Kaç saattir başında mıydınız yoksa?"

Volkan sevimli sevimli omzunu kaldırdı.

"Öyleyse bizi affedecek misin?"

Dicle bana döndü.

"Bunlar hakkaten simbiyoz, be."

İkisi birlikte boş boş yüzümüze baktılar.

"Hı?"

Dicle cevap vermek yerine yataktan kalkıp kolumu çekiştirdi.

"Kalk kız kalk. Mırra içicez."

"O ne ki?"

"Espressonun ağası."

Beş dakika sonra Volkan'ın ikram ettiği kulpsuz küçük bir fincandaki kahveyi yudumluyordum.

"Mmm, güzelmiş. Biraz sert, ama bi ferahlık mı verdi ne?"

Dicle atıldı.

"He ya, kuş gibi uçurur adamı. Buradaki Arap aşiretlerinin âdeti."

Volkan da lafa karıştı.

"Ulaş öğretti bize de. Yapılışı biraz uzun ve zahmet..."

Ben fincanımı masaya koyunca Volkan sözünü yarım bıraktı ve Dicle'yle Ulaş gülmeye başladılar.

"Ne gülüyorsunuz be?"

Ulaş beni koltuğunun altına aldı.

"Mırra fincanını sana ikram eden kişiye geri vermez de masaya bırakırsan, onu evlendirmek zorunda kalırsın çilli."

"Nasıl ya?"

Dicle atıldı.

"Vallah Volkan'a hem kız bulacak, hem de düğün yapacaksın, yolu yok."

"Yapma be?"

Ulaş beni teselli etti.

"Sen kızı bul çilli, ben düğünü yaparım."

Volkan, Ulaş'ın kafasına bir şaplak attı.

"Hadi lan. Bakma sen bunlara yenge. Fincanı altınla doldursan da olur."

"Evlendiremezsem altın mı veriyorum yani?"

Dicle cevapladı.

"He, diyeti altındır da..."

Dicle ile bir an göz göze geldik. İkimiz de aynı şeyi mi düşünüyorduk?

Volkan'a dönüp sırıttım.

"Gel, sana altın gibi bir kız bulalım."

Dicle gelip şap diye alnımdan öptü.

"Hay sen çok yaşa."

Volkan ciddi ciddi tırsmış bir ifadeyle Ulaş'a baktı.

"Ne çeviriyor bunlar abi?"

Ulaş güldü.

"Ben anladım ne çevirdiklerini de..."

Bize döndü.

"Olmaz o iş. Sare'nin liseden beri kalbi bir tek kişiye ait."

"Aaa, kimmiş o?"

"Henüz öğrenemedim. Yıllardır aynı kişiyi seviyor, ona blog falan yazıyor. Hatta bayaa internet fenomeni. Ama ismini kimseye söylemiyor."

Vay be. Sare âşık mıydı yani? Yani aşk tamam da, platonik bir Sare? Bu tuhaftı işte.

Dicle'yle ikimizin omuzlar düşerken Volkan bir rahatladı.

"Çöpçatanlık girişiminiz başarısız olduğuna göre bu konuyu kapatabilir miyiz artık? Cidden sıkıntı bastı."

Volkan tam lafını bitirmişti ki, sokak kapısı ardına kadar açılıp duvara çarptı ve Sare fırtına gibi içeri daldı.

"Ben bu siktiğimin arabasını patlatırım ha! Ulaş fazla el bomban var mı?"

İçeri girer girmez zınk diye durdu.

Sonra yutkundu.

"Iıı, pardon. Misafir varmış..."

Hepimiz hayretle Sare'ye baktık. Baştan aşağı simsiyahtı. Saçları, üstü başı, yüzü gözü.

Volkan kaşlarını kaldırdı.

"Araba seni patlatmış gibi duruyor?"

Sare gözlerini kapattı, derin bir nefes aldı, sonra bir şey diyecekmiş gibi ağzını açtı. Sonra ne diyecekse vazgeçip odasına girdi, kapıyı çarptı.

Ters ters Volkan'a baktım.

"Bugün üç kıza da kapı çarptırmayı başardın, farkında mısın?"

Ulaş elini kaldırdı.

"Ben ikide kaldım valla."

Volkan şaşkın şaşkın kafasını ovuşturdu.

"Sizi anladım da buna n'oldu ki? Gördüğümü söyledim sadece. Yağ karteli suratına patlamış işte. Alıngan falan mı?"

Hepimiz Sare'nin tepkisine şaşırmıştık aslında. Ulaş omuzlarını silkti, biz Dicle'yle "Noluyo ki?" der gibi birbirimize baktık. Tam peşinden odasına gidecektik ki, Sare heyecanla odadan fırladı.

"Ulaş! Civan'dan mail var!"

Bu andan sonrası hızlandırılmış film gibi geçti. Buluşma yerini bildiren mail okunduktan sonra Ulaş ve Volkan büyük bir hız ve profesyonellik içinde hazırlanmaya başladılar. Nereden çıkardıklarını anlamadığım bir sürü silahı temizleyip şarjörlerini doldurdular, Volkan'ın getirdiği kamuflaj giysilerini giyip oralarına buralarına bilimum terminatör zamazingoları taktılar.

Gitmelerine beş dakika kala, Volkan Van Havaalanı'ndan kiraladığı araca silah çantalarını yüklemek için dışarı çıkarken, Ulaş beni boş bir odaya çekti.

Ağlamamak için kendimi çok zor tutuyordum. Dik durmaya, cesur görünmeye çalışıyordum, ama şu an kendimi koyverip zırlamamak o kadar zordu ki.

Yine de dayandım. Ulaş hafızasına kazımak ister gibi bana bakarken, içinde fırtınalar kopan o denizlerini yüzümün her çizgisine perçinlerken dayandım. Gülümsedim hatta.

Elini uzatıp saçıma düşen bir tutam saçı geri itti.

"Alihan'a ne diyeceğimi buldum."

"Ne diyeceksin?"

"İnandım."

"İnandım?"

"Hı hı. İnandım."

Sonra eğilip beni öptü.

Eğer hayatının tek bir anını seçecek ve orada kalacaksın deselerdi, bu anı seçerdim.

Ayrıldığımızda, alnını alnıma dayadı, elini çillerimin üzerinde gezdirip aktığından haberim olmayan gözyaşlarımı sildi.

"Duymam lazım çilli. Hadi söyle."

"Seni seviyorum."

Gülümsedi.

Sonra arkasını döndü ve gitti.

Orada öyle ne kadar kaldığımı bilmiyorum. Ama oldukça kısa olmalı ki, koşarak evden fırladığımda araba bahçeden yeni çıkıyordu.

Bağırdım.

"Ulaş!"

Arabadan indi.

"N'oldu çilli?"

"Benim de duymam lazım. Söz diye algılamıycam, yemin ederim. Ama bir kere söyle."

Göz kırptı.

"Ben sana her çilli dediğimde söyledim zaten çilli."

Eve döndüğümde, yüzümde salak bir gülümseme vardı. Yine tapu kadastro gelinine bağlamıştım.

Ama bu sefer, hülyalı halim salona girer girmez sona erdi.

Çünkü Sare, deli gibi eşyaları tekmeliyor, eline geçen her şeyi duvara çarpıyor, ve manyak gibi aynı cümleyi bağırıyordu.

"Araba seni patlatmış gibi duruyor! Araba seni patlatmış gibi duruyor! Araba seni patlatmış gibi duruyor!"

Şok içinde Dicle'ye bakıp gözlerimle n'oluyo diye sordum.

"Senelerdir onun karşısına çıkacağı anı düşünmüş. Ve ondan duyacağı ilk cümleyi."

Ağzım bir karış açık kaldı.

"Nasıl yani? Âşık olduğu adam Volkan mıymış?"

Dicle üzüntüyle başını sallarken, Sare bas bas bağırarak bilgisayarı tekmeliyordu.

"Araba seni patlatmış gibi duruyor! Araba seni patlatmış gibi duruyor! Araba seni patlatmış gibi duruyor!"

ULAŞ

Diyelim ki hayır dedi oğlum Ulaş.

Niye hayır diyor ya? Senden iyisini mi bulacak? Hem sana çok güvenir Alihan.

Belli olmaz. Tamam, dost olarak sıkıntı yok, güvenir de. Bu şekilde? Halelerin düğünde Nilay'ı bile "Bacım kalk git evine, durup dururken dertsiz başın derde girmesin," diye uyarmamış mıydı? Uyarmıştı. Of niye orada Alihan'a "Sen karışma lan kıza ne gireceğine," dedim ya? Hay çenemi sikeyim. "Alihan haklı. Ben zaten mutassıp bir gencim," falan deseydim keşke.

Dangalak dangalak konuşma lan. Sanki inanacaktı. Adam adı gibi tanıyor işte malını. Ondan Dicle'yi kaçırırken de numaranı yemeyip hayatını kurtarmaya geri döndü. "İşkillendim çünkü bir tezgâh çevirecek olmasan, acı çekecem diye beni göndermeye kalkmaz, anca dalga geçerdin," dedi. "Çünkü sen aşkı takmıyorsun koçum," dedi. Ciğerini biliyor işte adam.

Hem şu ikizler meselesi de var. Hani Alihan bunların aynı kız olduğunu sanıyordu da sen bi gün birini bi gün ötekini... Sonra, sonra o köşedeki evde oturan esmer? Ona ne demeli? İyi de hatun bana evli olduğunu söylemedi ki abicim. N'apsaydım, kütüğüne mi baksaydım? Yine de kocası tüfeği kapıp geldiğinde Alihan evde olmayaydı iyiydi.

Hayır şimdi bu herif çoktan benim günah defterini print out kıvamına getirmiştir. Şimdi ben huzuruna çıkınca, defteri solumdan verecek ve madde madde kızları sayacak. Üstelik hatunların isimlerini Alihan bile hatırlayacak, ben hepsini birbirine karıştıracam. O değil de, Alin'in geldiği günkü kızın ismi neydi hakkaten ya?

Ama mesela bak Alin'in ismini unutuyor muyum? Unutmuyorum. Unutmayana değil, unutturmayana bak, di mi hacı? Kız alın yazısı gibi kazıdı mı ismini kafama? Kazıdı. O tükürdüklerimi bal gibi yalattı mı bana? Yalattı. Ettiğim büyük büyük lafları yedirdi mi? Yedirdi. İnanmadığım bir kutsala iman ettirdi mi beni? Ettirdi.

Olum bi gün kızın biri seni imana getirdi diye salak salak sırıtacaksın deseler, inanır mıydın lan? Mesela o sabah otogarda Burhaniye'den

gelen otobüsten çıkacak çilli bir bücürü beklerken yanına bir ak sakallı dede yanaşsaydı ve deseydi ki "O bücür seni inandırmaya geliyor."

O zamanlar ak sakallı dedenin kalbini kırardın belki, ama şu an o bücür ne dese inanmaz mısın olum Ulaş? İnanırsın. Uzaylı gördüm dese, akşam yemeğe çağır sevgilim dersin lan.

Tabii E.T gibi efendi bir uzaylıysa. Yoksa öyle kaşı gözü oynarsa, Alin'e asılmaya kalkarsa falan Satürn'ün halkasına anteninden asarım o yeşilliği, orası ayrı. Benim kızıma kimse bakamaz uzaylı dost, iyice belledin mi?

Hele öyle bebeğime zihin kontrolü olayına falan gir, askerliğini jedi olarak sınır karakoluna çıkarttırırım bilader! Jedi teskereni yakarım dallama, Uranüs Plüton arasını çek pas yaptırtırım lan!

Ne olacak lan arkan sağlamsa! Galaksi Konseyi arkanda dursa ne yazar! Uzay gemilerinizi vidasına kadar söker, kalan parçalardan F16 yapıp hava kuvvetlerine hediye ederim lan! Atılganlarınıza tüp takıp Kadıköy Kartal hattına minibüs yaparım zigimutlar! Samanyolu'nun başına bi halel gelsin istemiyorsanız ayağınızı denk alın antenini büktüklerim!

Ha siktir! Uzaylı mı lan o?!

Bas frene, bas bas bas!

Ohh... Tavşanmış. Kulakları anten zannetmişim.

"Neredeyiz?"

Yola çıkalı yaklaşık dört saat olmuştu ve Volkan bu sürenin üç saat elli beş dakikasını kıçında pireler uçuşarak geçirdikten sonra ben lastikleri yakarak fren yapınca mecburen uyanmıştı.

Homurdandım.

"Arabadayız."

"Yemin et?"

Cevap vermedim. Cevap vermek için fazla sinirliydim.

Volkan etrafa bir göz atıp nerede olduğumuzu anlamaya çalıştı.

"Araba nerde?"

"Yolda."

"Yol nerde?"

Silopi'yi yeni geçmiştik ve ben tam iki yüz seksen bir kilometredir abili abisiz, uzaylılı uzaylısız versiyonlarıyla Alin'i hayal etmekten kafayı yemek üzereydim.

"Ebenin örekesinde. Olum ne sikko yol arkadaşısın lan sen! Dört saatin üç saat ellibeş dakkasında uyunur mu dingil?"

"Beni özleyip dakikaları mı saydın bebeğim?"

"He prenses. Hatta birazdan öperek uyandıracaktım."

"Alin'i öptüğün dudaklarla olmaz sevgilim. Artık onlar bana haram."

Hobaa. Ben Volkan uyanacak da kafamı Alin'den uzaklaştıracak diye beklerken...

Alin'in dudakları. Dolgun dudaklar. Yumuşak dudaklar. Nemli dudaklar. Pembe dudaklar. Sıcak dudaklar. Ateşli dudaklar. Cehennem gibi dudaklar.

Yutkundum.

"Volkan. Derhal ilgimi çekecek bir konu bul."

"Alin?"

"Onun dışında dangalak!"

"Haa, şimdi hadise anlaşıldı. Ben de sana meyve soymadım diye bozuldun sanmıştım."

"Kafamı dağıt Volkan. Hadi."

Bana bakıp ciddi bir sesle sordu.

"Alihan'ın 23 gündür niye kaçmadığı konusu ilgini çeker mi?"

Hah. Bu iyi bir konuydu işte.

"Kesinlikle çeker. Benim de en başından beri kafamı kurcalıyor bu mevzu."

"Yaralı olabilir mi?"

"Mümkün. Ama komada olmadığı sürece kaçmanın bir yolunu bulurdu."

"Çok mu sıkı korunuyor acaba?"

"Irak'taki hapishane de çok sıkı korunuyordu."

"Doğru diyorsun. Beşinci gün kaçabildiği için çaptan düşüyorum diye sinir yapmıştı."

İkimiz de kötü olasılıkları aklımıza getirmemeye çalışarak derin birer nefes aldık.

Alihan, Özel Kuvvetler'in en özel askerlerinden biriydi. Bir çeşit efsaneydi. Ankara Gölbaşı'ndaki eğitim tesislerinde hakkında anlatılan kahramanlık hikayeleri bazen hayal gücünün sınırlarını zorlasa da, birçok bordo bereli adayının rüyası, onun gibi olabilmekti.

Geçen yıl psikolojik harekât dersi verdiğim bir kursta, çömez öğrencilerden biri, Alihan'ın bir helikopterden diğerine atlarken aynı anda şarjör değiştirebildiğini duyduğunu anlatıp bunun doğru olup olmadığını sormuştu bana.

Böyle bir şeyin mümkün olamayacağını, çünkü kendisinin hiçbir zaman helikoptere binmeyeceğini zira uçabildiğini söylemiştim.

Çömez gözlerini kocaman açmıştı ve birkaç dakikalığına idolünün yeni bir süper gücünü öğrendiği için çok mutlu olmuştu. Gerçi bundan

birkaç ay sonra, aynı çömezi Volkan da Arrow dizisinin benden esinlenerek yapıldığını söyleyerek yemişti ve duyduğumuz kadarıyla çocuk hâlâ benim gerçek Oliver Queen olduğuma inanıyordu.

O çömez hiçbir zaman mezun olamayacak da olsa, Alihan hakkında söylenenler temelsiz değildi. Bir keresinde Irak'ın hatta Ortadoğu'nun en sıkı korunan hapishanesine girebilmek için kendisini tutuklatmış, bilgi alması gereken bir mahkûmu sorguladıktan sonra da beş gün içinde Türk hükümetinin istediği başka bir mahkûmu da alıp kaçmayı başarmıştı.

Böyle bir adamın kıçı kırık gerilla çakmalarının elinden yirmi üç gündür kaçamamış olması gerçekten düşündürücüydü.

Kötü şeyleri aklıma getirmemeye çalışarak yavaşladım ve bizi buluşma yerine götürecek toprak yola girdim. Sonra da arabayı saklayacak uygun bir yer bakabilmek için hızımı iyice azalttım.

"Az önce bir ağaç bizi solladı, sen de fark ettin mi?"

"Sen park edecek yer aradığımı fark ettin mi?"

Volkan inlerle cinlerin bile sıkılıp terk ettiği bomboş araziye baktı.

"Ha millet çift sıra park etmiş zaten. Neyse, valeye veririz."

O sırada ilerde akan bir bir derenin üstüne sarkan söğüt ağacını fark ettim ve direksiyonu kırıp yoldan çıktım.

"Oha! Arabanın aksını kırmaya niyetlendiğini bilsem daha ucuz bir araba kiralardım!"

Volkan'ın dırdırlarını sallamadan araziyi geçtim, söğütün altına arabayı park ettim ve üstünü birkaç dal parçasıyla örtmeden önce bagajdan çantaları alıp Volkan'a uzattım.

"Niye bütün yükü ben taşıyorum?"

"Benim elim dolu da ondan."

Volkan iki elime aldığım iki G3'e baktı.

"Niye senin elin silahla benim elim bavulla dolu?"

"Çünkü ben öyle istiyorum."

"Niye senin borun ötüyor peki?"

"Çünkü sen SAT'sın bebeğim, senin borun ancak su altında öter."

Volkan çantaları alıp arkamdan yürürken söylendi.

"Ne alakası var? Biz de kara eğitimi alıyoruz. Sizden eksiğimiz yok, fazlamız var."

"Suda çimmeye fazlalık mı diyon sen şimdi?"

"Hayır sahada balık yiyebilmemize fazlalık diyorum. Hadi makinenin birini ver, çantanın birini al."

Karşımızda tüm heybetiyle dikilen dağın duvardan farkı olmayan yamacına baktım.

"Bir gün deniz kızı falan kurtarmaya gidersek sana uyarız. Ama burada patron benim. Dırdırı bırak da tırmanmaya başla."

Buluşma yerine hakim olan tepeye vardığımızda saat gecenin biri olmuştu. Aslında dağın öbür tarafından buluşma yerine gelen gayet düzgün bir araba yolu vardı, ama biz iplerimiz ve kazıklarımızla dik yamaçtan tırmanmayı tercih etmiş ve dağın tepesini aşıp tekrar öbür tarafına inerek önceden planladığım noktaya konuşlanmıştık.

Hayır, hobilerimiz arasında düz duvara tırmanmak yoktu, ama bu Civan köpeğine güvenmiyorduk. Normal yoldan gitseydik, bize pusu kurma ihtimali vardı. Ayrıca Berfo'yu yanımızda getirmediğimizi fark edince Alihan'ı vermekten vazgeçebilirdi. Gerçi, zaten ilk buluşmaya rehineyi getirmeyeceğine neredeyse emindik. Bizim planımız, Civan'ı yakalayıp işkence ederek bizi Alihan'a götürmesini sağlamaktı.

Dürbünlerden birini alıp buluşma noktasına gelen yolun çevresini kontrol ettim. Bir kayanın hemen üstündeki metal pırıltısını görünce dürbünü gözümden çekip objektif ayarını yaptım ve tekrar baktım. Haklıydık. Yolun çevresine yerleştirilmiş yirmi kadar makineli vardı.

G3'leri Volkan'a verip kayarak buluşma yerine indim ve vereceğimiz partinin hazırlıklarını yaptım. Bir saat sonra tüm hazırlıklarımız tamamdı ve iş baş misafirimizin teşrif etmesini beklemeye kalmıştı.

Konuşlandığımız tepeye tekrar çıkıp kendime sırtımı dayayacak bir ağaç buldum ve ayaklarımı uzatıp gözlerimi kapadım.

Alin'in yüzü anında gözümün önünde belirdi, ama Volkan'ın sesini duyunca bana bay bay yapıp kaçtı.

"Cidden uyuyacak mısın?"

"Evet?"

"Ee ama benim hiç uykum yok."

"N'apıyim ninni mi söyliyim? Uyumasaydın yolda."

Volkan bir taşı top yerine kullanıp karşıdaki ağaçta sektirmeye başladı.

"Pöff... Şimdi denizde olsaydık beklerken su altı hokeyi oynardık. Karada n'apıyorsunuz?"

Gözümün tekini açtım.

"Pijama partisi yapıp birbirimizin saçlarını örüyoruz."

Aşağıdan gelen sesleri duyunca uyandım. Daha güneş doğmamıştı ve buluşma saatine on dakika vardı.

Volkan çoktan dürbünü almış, misafirleri izlemeye başlamıştı.

"Civan'a benzer biri var mı?"

Civan'ı tanımadığım ve kardeşini de üzerinde sadece gelinliğiyle kaçırdığım için elimizde adamın bir resmi yoktu ve Dicle'nin tarifine kalmıştık. Adam 1.75 boylarında esmer, zayıf biriydi ve fiziksel olarak ayırıcı bir özelliği yoktu.

Ama Dicle, Civan'ı aşırı öfkeli tavırlarından şıp diye tanıyacağımızı iddia etmişti. Söylediğine göre, adam sinirden yerinde duramayan ve sürekli çevresindekilere bağıran bir tipti.

Volkan dudağını büktü.

"Iıh. Şurda sinirli iki kişi var, ama ben sadece kahvaltı servisinden memnun olmadıklarını düşünüyorum."

Dürbünümü yeni gelenlerin üzerinde gezdirip sinirli arkadaşların lider gibi görünmediklerine emin olduktan sonra diğerlerini inceledim. Şu millete emirler yağdırarak onar metre arayla yerleştiren keko, başları olmalıydı. Civan'ın götü yememişti herhalde.

Adamın bir çember gibi yerleştirdiği militanları saydım. Geceden diktikleri yirmi makineli hariç elli kişiydiler.

Biraz bozuldum.

"Gele gele yetmiş kişiyle mi gelmişler yani?"

Üstelik Volkan'ın geleceğini bilmiyorlardı.

"Bir rock star için büyük saygısızlık olmuş tabii."

"Çok ayıp valla. Cidden kırıldım olum!"

Volkan en arkada duran kız militanı işaret etti.

"En azından groupie getirmişler."

"Hadi önce ona imza verelim."

"Kız benim yalnız."

"Heralde abi, benim artık başım bağlı. Canıma susamadım."

Cebimden vedalaşmadan önce Alin'e çaktırmadan tişörtlerinden birinden kestiğim parçayı çıkardım. Burnuma götürüp kokusunu içime çektim ve sonra bileğime bağladım.

Artık operasyona başlayabilirdik.

Kaya kaya aşağı indik. Yavaşça kıza doğru yaklaştık.

Volkan birden kızın arkasında belirip kolunu boynuna doladı ve kızı kayanın arkasına çekip bıçağı kızın şah damarına dayadı.

"Meraba bebeğim. Dağda kızlar teklif ediyormuş diye duydum, doğru mu?"

"Siz... Siz de... nereden... çıktınız?"

Volkan beni gösterdi.

"Bir saattir elektirik direği diye baktığın şey arkadaştı."

Kızın gözlerindeki bakış, elektirik direği olarak kamufle olabildiğimize gerçekten inandığını gösteriyordu.

Dehşet içinde kekeledi.

"Be... beni... öl...öldürecek misiniz?"

Volkan kıza incinmiş gibi baktı.

"Cık cık cık. Hiç katile benziyor muyum?"

Kız, gözleri Volkan'ın cık cık diyen dudaklarına kilitlenmiş bir şekilde inledi.

"İşkence?..."

Kız Volkan'ın dudaklarından çıkıp gözlerine dalarken ben cevap verdim.

"Kızlara işkence yapmıyoruz. Obiwanlıyoruz."

Kız bi süre boş boş Volkan'ın gözlerine baktı. Aklını toplamakta güçlük çekiyor gibiydi.

"O... o ne?"

Birazcık kızdım.

"Kariyerine terörist olarak devam etmeye karar vermiş bir insanın *Star Wars* izlememiş olması sence de affedilemez bir şey değil mi, Ulu Master?"

"Jedi sıkışmayınca Yoda yetişmezmiş ortak. Kızı gömme şimdi. Dağa gider gitmez seyreder."

Sonra kıza iyice yaklaştı.

"Şimdi bana bak bebek. Seni obiwanlamaya başlıyorum. Gözlerime odaklan."

"Siz... siz... obiwan ne... bi tür şifre mi?..."

He canım, sen de kriptologsun ya zaten. Da Vinci vereyim mi? Çözecen mi?

"Kendisi tam bir Jedi beyefendisidir. Jedi aleminin Orhan Abisi gibi düşün."

Volkan kızın gözlerini kendisininkilere hapsetti ve sonra vurucu hareketi yaptı.

Bu gülümsemeden bende de vardı bir tane. Çok da etkili oluyordu, ama her seferinde Volkan'ınkini kıskanıyordum. Onunkinde apayrı, özel bir ruh vardı.

"Şimdi. Civan nerde?"

"Su.. Suriye'de..."

"Rehine aldığı bordo bereli?"

"O da Suriye'de."

Siktir!

Demek ki tekrar sınır dışına çıkarmışlardı Alihan'ı. Ordudan korkmuş olmalıydılar.

"Neresinde?"

"Bilmiyorum."

"Emin misin?"

"Düşük rütbelerden kimse bilmez."

"Kim bilir?"

"Be.. belki... Veysel."

Veysel'i tanıyordum. Örgütün Suriye kolunun önemli adamlarından biriydi ve pisliğin tekiydi. Onu bulmak, Civan'ı bulmaktan daha zordu."

"Civan'la görüşen kim var burda?"

"Liderimiz. Selo."

"Şu kısa boylu, telsizli keko mu?"

"Evet."

"Telsizini ver."

Kız gözlerini Volkan'dan çekmeden telsizini hiç itirazsız uzattı.

Bu zihin kontrolü olayı bu kadar etkiliyse uzaylılar konusunda endişelenmekte haklıydım. Alin'i antenli kimselerden uzak dursun diye uyarmalıydım. Hatta her ihtimale karşı her tür erkekten uzak dursundu.

Ben telsizi ayarlarken Volkan kızı paketleyip ellerini ve ağzını bağladı. Sonra yanıma geldi.

"N'apıyoruz?"

"Eğlenceyi başlatıp liderlerine ayrı ihtimam gösterelim. Sonra da Civan'ı arayalım."

"Psikolojik harekât mı?"

"Aynen."

"Vuhuuu... Civan'a acıdım şimdi."

Kayanın arkasından çıkıp yerlerimizi aldık. Volkan G3'le adama nişan aldı ve başını eğerek bana işareti verdi.

Telsize konuştum.

"Pıh pıh. Bölücü unsur arıyorum. Anlaşıldı tamam."

Aşağıda büyük bir şaşkınlık oldu, hepsi sağlarına sollarına bakmaya başladılar.

Sonra Selo sakin kalmaya çalışarak konuştu.

"Sen de kimsin lan?"

"Uyandırma servisiyim. Birazdan hepinizi sikecez de uyandırayım dedim."

"Ahhhhhh!"

Adamın canhıraş haykırışı kulağımı patlattığı için telsizi kulağımdan uzaklaştırdım, çünkü Volkan tam o anda adamın dizini patlatmıştı.

Aynı anda ben de geceden hazır ettiğim naylon ipten tetiği çektim ve mermi yağmuruyla beraber bekleme noktasındaki tüm kekolar çılgınlar gibi dans etmeye başladılar.

Çünkü ağaçların arasına sakladığım makinelileri diz hizalarına ayarlamış ve özel ipler kullanarak yaptığım bir mekanizmayla olayı bir domino şovuna çevirmiştim.

Volkan gülerek aşağıdaki cümbüşe baktı.

"Crazy dance in Silopi olmuş."

"Bana hoptek gibi geldi sanki? Ya da belki kolbastı?"

"Yok bu sanata daha yakın."

"Ahh, folklörün asi çocukları."

Gün ağarırken, Kudret Binbaşı'nın gönderdiği bir komando timi yaralı kekoları götürdü. Volkan obiwanladığı kıza el salladı.

Ben de Selo'dan aldığımız uydu telefonunun başına oturdum. Sinir bozma harekâtımın ilk adımını başlatıyordum.

Civan Selo ile konuşacağını sanıyordu tabii.

Heyecanlı sesini duydum.

"Yaralı mı, ölü mü Selo? Rapor ver de yanımda bekleyen komutanını ağlatayım."

Gülümsedim. Alihan yaşıyordu.

"Meraba Civan bebeğim. Üzerinde ne var?"

"Sen de kimsin lan?"

"Seviyorum, ama kimi. En tatlı birisini. Nasıl anlatayım sana. İlk harflerine baksana."

"Kimsin dedim lan! Kardeşimi kaçıran puşt musun, kendini tanıt ulan pezevenk!"

"Bağırma kız çapkın. Bir de diyorlar ki burada Civan tırstı da gelemedi. Yalan di mi Civan, yalan?"

"Doğru konuş lan! Ulan seni bulduğumda..."

Sözünü kestim.

"Biliyorum. Öldüreceksin. Ben de seni seviyorum aşkım."

"N'aptınız lan adamlarıma? Ha? N'aptınız?"

"Biraz oynattık yavrum, mühim bir şey değil."

"Selo nerde? Sağ mı? Öldürdünüz mü?"

"Bilmem. Sence aşkım?"

Sesinin sinirine korkak bir titreşim yayıldı. Hani çatlasaydı ya da soğusaydı falan, Selo'yu gerçekten önemsediğini düşünecektim.

"Bana çabuk Selo'nun sağ mı ölü mü olduğunu söyle."

Bu sorunun tek bir anlamı vardı. Selo sağ ise konuşmasından korkuyorlardı. Önemli bir şeyler biliyor olmalıydı. Kısa sürede öğrenip önlem almak zorundaydı.

Durumu kullanmaya karar verdim.

"Söylerim bi tanem, ama önce komutanımla konuşmam lazım."

Bir sessizlik oldu.

Sonra Alihan'a tısladı.

"Tek bir yer bildirici kelime söylersen kafana sıkarım."

Bir saniye sonra, Alihan'ın sesini duydum.

"N'aber koçum?"

"İyi komutanım. Sen nasılsın asıl?"

"Sana tek bir şey söyleyeceğim. Rızam yok."

Yutkundum.

"Komutanım..."

"Kararım kesin. Rızam yok."

Sonra telefonu yine Civan aldı.

"Söyle şimdi."

Sana doğruyu söyleyecek değildim herhalde.

"Ya Civan tatlım. Şimdi ben çok acıdım Selo'ya... Böyle hayat mı olur amına koyim dedim, sıktım kafasına. Hemen öldü, ama sen üzülme, yenisini alırız."

Selo bağırmaya başladı.

"Napacağım biliyor musun? Burada on metrelik bir çukur açıp komutanını canlı canlı toprağın içine gömeceğim!"

"Kızın ve kardeşin bende olduğu sürece bunlar boş tehdit aşkım, bilmiyor muyum sanıyorsun? Komutanıma sor anlatsın sana kızlara ya da çocuklara bir ayrıcalık uygulamadığımı."

"Ulan! Ulan şerefsiz! Sakın kızıma..."

Tam çıldırırken telefonu kapattım.

Volkan merakla yüzüme baktı.

"Sonuç?"

"Civan Alihan'ı toprağı on metre kazabileceği bir yerde tutuyor ve Alihan onu kurtarmamızı istemiyor. Kesin kararım, rızam yok dedi."

"Alihan orada kendi isteğiyle kalıyor yani?"

Başımı salladım.

Neler oluyordu lan?

Alihan'ın bize onu kurtarmamamızı söylemesinden iki saat sonra, Volkan'la birlikte Silopi'nin merkezindeki bir kebapçıya girdik. İkimiz de açtık, dünden beri bir şey yememiştik. Mevzu hassastı, karnımızı doyurduktan sonra küçük bir değerlendirme toplantısı yapacaktık.

Toplantı gündemi ağırdı; Alihan'ın bize verdiği emri tartışacak, kendimizi onun yerine koyup niye kaçmadığını bulmaya çalışacak, durumun detaylı ve etraflı bir analizini yapacak, tüm olasılıkları hesapladıktan sonra onu kurtarmaya gidip gitmemek konusunda bir karar verecek ve kararımızı uygulamak için gerekli stretejik planı oluşturacaktık.

Toplantımız şu minvalde gerçekleşti.

"Alihan niye öyle dedi sence? O biberi yiyor musun?"

"Gidip bizzat sorsak ya. Huoop Usta! İki biber daha atsana ızgaraya!"

"İyi fikir. Usta bana da bi yarım ekmek arası daha çek!"

Yemekli toplantımız bitince arabaya yollandık. Volkan direksiyona geçerken, ben de Obiwanladığımız kızın doğru söyleyip söylemediğinden emin olmak için uydu telefonundan Civan'ı aradım.

"Civan facebook arkadaşı olalım mı?"

"Ne diyon lan asker?"

"Check-in yapardık karşılıklı?"

"O ney lan?"

"Konum bildiriyorsun ya hani. TC Civan Cudi Dağı'nda bir arkadaşıyla birlikte."

Anında öfkeyle haykırdı.

"TC senin anandır puşt!"

"Bilemedim mi? TC Civan Suriye sınırında nasıl?"

"... Ulan pezevenk bana bir daha TC dersen senin ananı..."

Bu sefer küfür beş saniye kadar gecikmeli gelmişti. Aradaki sürede "Nereden tahmin etti lan bu ibne Suriye'yi," diye düşünmüş olmalıydı.

Sözünü kestim.

"Ahhh... Üzerine bastım galiba Civan. Aşkolsun, Suriye'ye kaçarsan seni bulamayacağımı mı düşündün? Benim pusulam aşkım tatlım, seni fezaya çıksan bulurum."

"Koskoca Suriye'de beni bulman imkânsız."

Aha. Suriye onaylandı. Sınıra yakın olduğu kesin zaten, örgütün daha aşağılarda borusu ötmez.

"Bordo bereliler ne der biliyor musun Civan? Bizim için zor diye bir şey yoktur, imkânsız biraz zaman alır."

"Bi siktir git amına kodumun kırmızı başlıklısı!"

"Ben de bu konuşmadan çok memnun kaldım Civan. Bakalım yarın-

ki bölümde ne olacak? Kahramanlarımız öpüşebilecekler mi? Özle bizi tatlım, kibs."

Ben telefonu kapatınca Volkan sordu.

"Suriye sınırı 877 kilometre. Hangi noktadan başlamak istersin?"

"Azez'den. Orada basıp bilgi alabileceğimiz bir örgüt kampı var."

Volkan'ın yüzü aydınlandı.

"Sorguyu ben yaparım."

"Sen kızı obiwanladın, sıra bende."

"O sayılmaz. Gerçek sorgu yapmak istiyorum ben."

"İçinde mi kaldı bebeğim? Ukteli misin kadifeli komando?"

"Haa, aynen. Boğaz'da birkaç lüfer konuşturayım dedim konuşmadı şerefsizler."

Birden aklıma gelen bir fikirle, sırıttım. İzlemek çok eğlenceli olacaktı.

"Tamam lan. Sorgu senin."

Volkan gözünü yoldan ayırıp şüpheyle bana baktı.

"Çok çabuk kabul ettin?"

"Yok ya, hevesini kırmıyim dedim."

Volkan kaşlarını kaldırırken ben kopmak üzere olan kahkahamı yutarak arkama yaslandım.

İki gün sonra, Azez yakınlarındaki dağa tırmanmış, hedefimiz olan örgüt kampına tepeden bakıyorduk.

Sınır kapısından geçmeyi tercih etmemiştik, resmi kimliklerimizin ortaya çıkmasını istemiyorduk. Suriye'de koparacağımız cümbüş, hükümetler arasında sorun çıkarabilirdi. O yüzden, arabayı memlekette bırakmış, sınırı yürüyerek geçmiştik.

"On dokuz kişiler. Nöbetçilerle yirmi bir."

Dürbünümü alıp Volkan'ın yanına gittim.

"Hepsi mağaraya girdi mi?"

"Nöbetçiler hariç hepsi."

Tanınmamı engelleyen maskemi indirdim.

"Hadi gidelim."

Volkan aşağı inerken bir kez daha itiraz etti. Bayıltıcı mermi kullanacağımızı söylememden hiç hoşlanmamıştı.

"Niye bayıltıcı mermi kullanıyoruz ya? Tamam süreç, açılım falan, ama hiç olmazsa dizlerinden vursaydık?"

"Yürü Hitler, yürü."

Mağaranın girişindeki iki nöbetçinin birini ben, diğerini Volkan uyuttu. Sonra içeri girdik ve yemeklerini yiyen kekoları taramaya başladık.

"Kaç mermi harcadın?"

"On dört. Üçü lambalara, ikisi boşa gitti."

"Acemi."

"Sen kaç mermi?"

"On, hepsi yerleşti."

"Cimri."

Karanlık mağarada, elimdeki fenerle yerde yatan kekoları tarayıp boynunda poşu sarılı olan sakallı iri yarı elemanı Volkan'a gösterdim.

"Adamımız bu. Sorgularken öldürmemeye dikkat et. Malum..."

"Biliyoruz, biliyoruz. Barış süreci."

Volkan cebinden adamı ayıltmakta kullanacağı ilaçla dolu enjektörü çıkarıp yerde yatan ayıya doğru yaklaştı.

Ben de olacakları izlemek üzere maskemi çıkarıp duvara yaslandım.

Volkan diz çöküp feneri adamın boynuna tuttu. Diğer eliyle enjektörü saplayacaktı ki...

Keko Volkan'ın bileğine yapıştığı gibi onunla birlikte bir parende attı ve fener bir yana uçup giderken Volkan'ı altına alıp elinden kaptığı şırıngayı bizimkinin şah damarına dayadı.

Volkan önce bir neye uğradığını anlayamadı, ama şaşkınlığı çok kısa sürdü. Bacaklarını kekoya doladığı gibi çok kıvrak bir hareketle onu kündeye aldı.

Bundan sonrası tam bir seyirlikti. Birbirine üstünlük sağlayamayan çok üstün iki dövüşçü, dans eder gibi dövüşüyor, gözlerime bayram yaptırıyorlardı. Mağarayı sadece benim elimde tuttuğum fener aydınlatıyordu. Bu kadar az ışık kaynağına rağmen, birbirlerinin her tekmesini karşılıyor, her yumruğundan kaçmayı başarıyorlardı. Dövüşü kimin kazanacağı, sadece kimin daha erken yorulacağına bağlıydı.

Onları seyrederken aklım Alin'i dövüşürken gördüğüm ilk ana gitti. Koruda deli gibi koşarken, aklımdaki tek şey Alin'i kurtarmaktı ve ben yetişinceye kadar büyük bir zarar görmemesi için dua ediyordum. Onu tecavüze uğramış bulabilirdim, onu yaralanmış bulabilirdim, onu ölmüş bulabilirdim. Bulduğumda çok kötü bir durumda olmaması Allah'a yalvarmıştım.

Ama onu bulduğumda durum, bin yıl düşünsem aklımın ucundan geçmeyecek bir minvaldeydi. O küçücük kız, birbirinden iri üç koca oğlanı evire çevire dövüyor, tekmeleriyle kuğu gibi dans ediyordu.

Acaba Alin'e ilk o zaman mı vurulmuştum? Büyük hayranlığımı kazandığı kesindi, ama o hiç inanmadığım aşkın pençesine ilk ne zaman düştüğümden emin değildim.

Onu ilk gördüğüm an mı?

Elimi avcuna ilk bıraktığımda mı?

Bana ilk atarlandığında mı?

Bana ilk meydan okuduğunda mı?

Küçücük boyuyla üç tane ayıyı yere serdiğinde mi?

Suratıma Osmanlı tokadını patlattığı zaman mı?

Ellerimin altında sarsılırken adımı haykırarak ilk orgazmını yaşadığında mı?

O orgazmı yaşadıktan sonra, onu kucağımda kollarımla sıkı sıkı sarmışken, göğsüme değen gözyaşlarını hissettiğimde mi?

Bana hayatımın en muhteşem orgazmını yaşattığında mı?

Onun gözlerinde aşkı gördüğüm an mı?

Üzerinde benim bornozumla banyodan çıktığında mı?

Giderken arabadan çıkardığı koluyla bana orta parmağını gösterdiğinde mi?

Bir anda, Alin'in bu kadar kısa bir süreye, ona âşık olabileceğim ne kadar çok an sığdırdığını fark ettim. Onu tanıyalı bir aydan biraz fazla olmuştu ve bu sürenin sadece üçbuçuk gününde beraberdik. Ve üçbuçuk günde, nerdeyse otuz yıllık hayatımda yaşamadığım kadar muhteşem anlar yaşamıştım. Hafızama kazıdığım, asla unutmayacağım anlar. İnsan ister istemez, üçbuçuk günde bunlar yaşandıysa, Alin'le geçirilecek bir ömürde neler yaşayacağını merak ediyordu.

Alin'le geçirilecek bir ömür. İlk defa tam anlamıyla idrak ettiğim bir vaat. Hayatımın bir festivale dönüşeceğinin vaadi.

Tam oradan çıkıp eşyalarımızı bıraktığımız yere gitmek ve uydu telefonundan Alin'i arayıp sesini duymak arzusuyla yanmıştım ki, bir sesle kendime geldim.

"Yüzbaşım, seyriniz bittiyse bırakabilir miyiz artık? Yoruldum amına koyim."

Aynı anda Volkan'ın hayretler içindeki haykırışını duydum.

"Seyit?!"

Volkan maskesini çıkarınca Seyit sırıttı.

"Meraba Volkan Abi. Sen olduğunu tahmin etmiştim."

Anlaşılan o ki, Seyit dövüşürken benim onları izlediğimi fark etmiş, ayarladığım bu oyunu devam ettirmeyi emir telakki etmişti. Ama Volkan onu yorunca dövüşü bitirmek için izin istemek zorunda kalmış, Volkan da onun sesini tanımıştı.

İkisi sarılıp kucaklaştıktan sonra, Volkan hayretle sordu.

"Olum senin ne işin var burda?"

"Gizli görev abi."

Güneydoğu'da Özel Kuvvetler'in hepsi bordo bereyle dolaşmıyordu. Bir kısmı da örgüt üniforması giyip poşu takıyor ve bize istihbarat sağlıyorlardı. Seyit, bizden iki dönem küçük bir bordo bereliydi ve yıllardır örgütün içindeki sızma görevini başarıyla sürdürüyordu.

Volkan gülmeye başladı.

"Ulan tarzından bizden yetişme olduğunu anlamıştım, ama acaba dedim."

"Ben o dönen tekmelerden sen olduğunu tahmin ettim abi. Okuldayken efsaneydin. Ama Ulaş Yüzbaşım orada durup izleyince ses etmedim."

Aynı anda Volkan suratıma bir tane geçirdi.

"Ondan sorguyu yapmama o kadar kolay izin verdin, di mi dingil!"

Sırıttım.

"He valla, keko sorgulamak kolay, yiyorsa asker sorgula dedim."

Volkan'ın ikinci yumruğundan kaçmak için eğildim. Biz itişirken, Seyit yerde baygın yatan kekolara bakıp ciddi bir ifadeyle bana döndü.

"Bir buçuk yıldır kurduğum tezgâhı sikmek için iyi bir nedeniniz vardır inşallah, yüzbaşım?"

"Alihan'ın kaçırılmış olması yeterli bir neden mi?"

Seyit'in gözleri simsiyah oldu.

"Kesinlikle."

Göğsündeki mermi deliğini gösterdim.

"Vuruldun. Biraz dinlen de tepeye çıkıp konuşalım."

Üzerindeki gömleği çıkardı, sonra da kurşun geçirmez yeleğin iplerini çözüp bir kenara attı.

"Vurulan yeleğimdi. O dinlensin. Gidelim."

Tepeye tırmandığımızda, Volkan'ın dırdırı hâlâ bitmemişti.

"Bari raundu kısa tutsaydın dangalak. Dövüştük, eğlendin, tamam, ne sürdürüyorsun?"

"Napayım, Kuğu Gölü Balesi gibiydiniz. Çok büyük sanatçısın bebeğim."

"Benim sanat biraz büyüktür, dikkat et de bi yerine gelmesin yavrum."

Kamp yerimize gelince, çantalardan son konserveleri çıkarıp bizimkilere birer tane attım ve yemeğimizi yerken Seyit'e durumu özetledim.

"...İşte böyle. Civan'ı delirtip ağzından laf almaya çalışıyorum, ama uzun sürebilir. Tam yerini öğrenirsem kaçma ihtimali de var. O yüzden yerlerini bilen birine ulaşmam lazım."

Seyit başını salladı.

"Veysel bilir."

"Onun için sana geldim zaten. Sorguladığımız bir kız da Veysel'in adını zikretti."

"Civan, Veysel'in manevi oğlu gibi bir şey."

"Nerede peki bu Veysel, biliyor musun?"

"Sürekli yer değiştiriyor, ama genelde Rasulayn bölgesindeki kamplardan birinde."

"Kaç kamp var o bölgede?"

"Sekiz."

"Özel olarak çok takıldığı bir tane var mı?"

"Bir tanesinde metresi olan bir hatun var. Sık sık oraya uğradığını biliyorum, ama belli bir düzeni yok."

"İyi gidip bekleriz biz de."

Volkan lafa karıştı.

"Seyit seni de mağarada bayıltalım, silahlarınızı falan çalalım. Böylece tezgâhın bozulmadan göreve devam edebilirsin."

Seyit ayağa kalktı.

"Ben de geliyorum abi. Poşudan sıkılmıştım zaten."

İtiraz ettim.

"Açığa çıkarsın. Yukarıdakiler kızar. Gizli görev..."

Seyit sözümü kesti.

"Sikmişim görevini. Alihan Abi tehlikedeyken ben burada oturmam yüzbaşım."

Veysel'in gelmesi için metresinin olduğu kampa bakan tepede dört gün boyunca beklememiz gerekti. Bu sürenin tamamını, Civan'ı çıldırtarak geçirdim.

Dördüncü günün sonunda, Civan'ı en az doksan kez aramış durumdaydım. En geç ikinci çalışta cevap vermezse kızına zarar vermekle tehdit ettiğim için telefonumu açmamazlık edemiyordu. Ama artık sinirleri çok fena bozulmaya başlamıştı. An itibarıyla ben ne zaman arayacağım diye panik yapmaktan hiçbir şeye odaklanamıyor olmalıydı.

Civan'ı en çok gece arıyordum. En fazla otuz dakikada bir çaldırıyor ve REM uykusuna girmesine asla izin vermiyordum.

REM uykusu, insan vücudunun gecede 4 ya da 7 kez girdiği uyku türüydü. Bu uyku sırasında vücut gerçek dinlenme işlevini yerine getirirdi. REM'e dalamazsanız, asla uykunuzu almış olarak kalkamazdınız. Ayrıca rüyalar da REM'de görülürdü ve rüya görmediğiniz zaman bilinçaltınız temizlenemediği için daha sinirli ve daha hassas olurdunuz.

Civan'ın REM'e girmesine izin vermeyerek, kısaca uykusunu sikiyordum. Buna arada bir dinlettiğim Berfo'nun çığlıklarıyla dolu ses kaydı da

eklenince adamın sinirleri iyice bozuluyordu. Ama her seferinde en çok sinirini bozan, onunla konuşma tarzımdı.

"Alo Civan, telefonuma bi manyak musallat oldu da tavsiyen var mı diye soracaktım."

"Kontör yok Civan, beni ara."

"Alo Civan, çok reca edeceğim beni arama."

"Civan, sen aramayınca korktum hayatım, başına bi şey geldi sandım."

O gün de telefonu çevirdim ve Civan açar açmaz tüm gücümle ahizeye bağırdım.

"Kırmızıııııı!"

Civan sesini çıkarmadı. Tam "Beyaaaz" diye bağırması konusunda beynini yiyecektim ki, Seyit'in işaretiyle aşağıya baktım. Veysel, adamlarıyla birlikte kampa yaklaşıyordu.

Telefona döndüm.

"Civan bebeğim, döndüğümde andımızı ezberlemiş ol, birlikte söyliycez. Ben Türküm doğruyum diycem, sen de varlığımı varlığınıza armağan edecek orospu çocuğuyum diye bağıracaksın, anlaştık mı?"

Aslında ilkokuldan beri andımızdan hiç hoşlanmazdım, ama bunu Civan'ın bilmesine gerek yoktu.

O küfür ederken telefonu kapattım ve dürbünümü aldım.

Dört gündür kampı izlemiş ve üç yüzün üstünde ağır silahlı keko saymıştık. Veysel'in yanında da yüz kadar adamı vardı. Bu kadar kalabalık, bize bile fazlaydı.

Hepimiz, Veysel'in metresiyle hasret gidermesini beklemek ve o kamptan uzaklaşırken arkadan yaklaşıp saldırmak konusunda hemfikirdik. Böylece uğraşacağımız yüz adam olacaktı.

Ancak her zaman olduğu gibi sağı solu belli olmayan kadın unsuru, planlarımızı değiştirmemize yol açtı. Çünkü o gece geç saatlerde, Veysel'in metresi olan kadın, mağaradan fırladı ve arkaya doğru bas bas bağırmaya başladı.

"Ya karın ya ben Veysel, anlıyor musun? Ya karın ya ben!"

Necla'nın arkasından elli yaşlarında bir adam dışarıya fırladı.

"Necla! Necla! Yapma gözünü seveyim! Sen hayatımın kadınısın! Buraya gel!"

Kadın gözyaşları içinde bize doğru koşunca anında işaretleştik. Otuz saniye içinde, ben kadını derdest ettim.

"Selam sen örgüt mensubu musun? Ben de yay burcu mensubuyum. Senin burcun ne?"

Kadın salak salak bakarken çığlığı basmadan bir saniye önce ağzını kapatıp ağacın arkasına çektim.

İki saniye sonra Veysel'in yaklaştığını duydum.

"Necla, Necla nerdesin?"

Veysel ağacın yanına gelir gelmez karşısına çıktım.

"Meraba abi, ne kadar sevimli bir terörist, sizin mi?"

Veysel kadını benim elimde görünce silahını çekecek oldu, ama Seyit sağdan çıkıp adamın silahını elinden aldı.

Aynı anda Volkan da soldan çıkıp Veysel'in başına silahı dayadı ve onaylamayan gözlerle Seyit'e baktı.

"Üsteğmen ben sana hep ne dedim, arkadaşının elinden oyuncağını çekip alma!"

Seyit yaramaz bir çocukmuş gibi küskün küskün omuzlarını silkti.

Volkan gözlerini devirdi.

"Üsteğmen şimdi ne yapıyorduk?"

Seyit suratını asıp Veysel'e baktı.

"Teşekkür ederim amca."

Seyit'i nihayet tanıyan Veysel'in gözleri koskocaman açılırken, Volkan eliyle adamın omzunu pışpışladı.

"Bir kitapta okumuştum. Bilge bir dede çekirgeye diyordu ki: Evlat. Sen de günün birinde hayatının kadınına rastlayacak ve ona şöyle diyeceksin: Ben evli bir adamım. Acaba o talihsiz sen misin Veysel?"

Veysel'in hayatının kadını oradan cırladı.

"Demedi ki! İki sene oyaladı evlencez diye! Beni mühim olan davamız diye kandırıyordu, meğersem evliymiş!"

Veysel büyük ihtimalle içinden kadın denen yaratığa tövbe ederken, Seyit'in silahının kabzasıyla bol kâbuslu bir uykuya daldı.

"Yüzbaşım, hep bu herifin suratına geçirmek istiyor ama açığa çıkarım diye yapamıyordum. Oh be!..."

İkisini de orada bağladık ve kadını bırakıp Veysel'i yanımıza alarak kendimize rahat rahat işkence yapabileceğimiz bir tepe bulduk.

Seyit, Veysel'i tokatlayıp ayıltırken, Volkan da benim beynimi yiyordu.

"Ben sorgulayacağım."

"Olmaz."

"Sen iyi polis ol, ben kötü polis olayım?"

"Olmaz."

"Ben kötü polis olayım, sen iyi polis ol?"

Gözlerimi devirip ona baktım.

Volkan sırıttı.

"Yemedin di mi?"

"Lıh."

"Tamam ya tamam. Ben iyi polis olayım, sen kötü polis ol."

"Olmaz."

"Niye ya?"

"Çünkü patron benim."

"Of ya of!"

Seyit adamı ayıltmış, ellerini ve ayaklarını çözmüştü. Yanlarına gittik.

Veysel, Volkan'a doğru hırladı.

"Bırakın beni! Yoksa sizi mahvederim!"

Volkan küskün küskün bir adama, bir bana baktı. Sonra beni işaret etti.

"Müdür bu, buna konuş."

Ben Volkan'ın başını okşarken Veysel tısladı.

"Konuşanı siksinler, amına koduklarım!"

"Tatlım bu pis ağzınla Civan seni seksi buluyor mu?"

Veysel'in bir an bakışı değişti. Civan dendi mi akan sular duruyordu anlaşılan. Bu adamı konuşturmak çok zor olacaktı.

Üsteledim.

"Civan'ı çok mu seviyorsun?"

"Ben Civan diye birini tanımıyorum."

Evet zor olacaktı.

O sırada gözüme yukarda çalının birinin yapraklarını yemekte olan bir oğlak takıldı. Seyit'e seslendim.

"Seyit şu oğlağı tutup gelsene."

"Karnın mı acıktı yüzbaşım?"

"He canım, yemek sepetinden söyleyecektim, ama buraya getirmiyorlarmış. Getir de oğlak çevirme yapalım."

Seyit oğlağın peşinden giderken, ben Volkan'a döndüm.

"Sen de çantadan tuz çıkarsana."

Volkan'ın kaşlar bi kalktı.

"Uuu beybi! Düşündüğüm şeyi mi yapacaksın?"

"N'apayım, amca bizle sohbet etmiyor."

Veysel endişesi belli olan bir sesle sordu.

"Tuzla ne yapacaksınız ki?"

Sevimli sevimli gülümsedim.

"Şeytan çıkarma ayini yapıcaz."

Belimden rambo bıçağımı çıkarıp Volkan'a uzattım.

"Şeytan tuzağını sen çizmek ister misin?"

Volkan'ın gözleri parladı.

"Valla de?"

Veysel iyice paniklemişti. Dehşet içinde Volkan'ın elindeki bıçağa bakarken sordu.

"O bıçak... onunla ne yapacaksınız?"

Volkan'a döndüm.

"Volkan araya reklam al canım."

"Saving people hunting things family business!" (Yazar burda en sevdiği dizinin reklamını yapıyor)

O sırada kucağında oğlakla yanımıza gelen Seyit de tuzu ve bıçağı görünce "Carry on my wyward son"u mırıldanmaya başladı.

Yarım saat sonra, Volkan'la Seyit bıçakla Veysel'in vücuduna çeşitli pentagramlar ve semboller çizerlerken elimde telefon, onları izliyordum.

"Eğri büğrü çiziyorsun."

"Böyle mi çizeyim?"

"Verevine kes."

"Adımı yazayım mı?"

"Olmaz olum, kimliğimizi açıklayamayız. Disiplin cezası var."

Onlar sohbet ede ede Veysel'in tüm vücudunda kanlı şekiller yaparken Veysel deli gibi bağırıyordu tabii. Volkan tuzu basınca adamın çığlıkları stratosfere kadar yükseldi. Seyit oğlağı serbest bıraktığındaysa çığlıkları tahminen benim Alin'e asılan alçak uzaylı bile duymaya başladı.

Veysel yeterince bağırınca biraz uzaklaşıp Civan'ı aradım. Psikolojik harekâtımın ikinci evresine başlamak için uygun bir zamandı.

"Alo Civan sana akrostiş yazdım."

"Akrostiş de ne Allahın belası?!"

"Adının baş harflerinden şiir. Çok beğeneceksin."

"Oku da beğeneyim orospu çocuğu!"

"Yoo, okursam unutursun. Gelmek üzereyim, kıçına yazayım diyorum. Kenar süsü de yaparım hem."

"Gelmek üzere misin? Yalan söyleme lan! Benim yerimi bulman mümkün değil!"

"Bekle bi dakka bebeğim."

Telefonu götürüp tuzlanmış yaraları oğlak tarafından yalanırken bas bas bağıran Veysel'e doğru tuttum.

"Ahhhhhhh! Yalvarırım alın şunu üzerimden! Civan Haseke'de! Altıncı kampta! Beş yüz adamı var. Allah'ınızı seviyorsanız alıiın! Ahhhhhhh!"

Bundan sonraki yaklaşık bir dakikayı yazmaktan imtina ediyorum, çünkü Civan'ın arka arkaya sıraladığı küfürler benim bile ağzıma alamayacağım türdendi.

Küfürler azalınca ahizeyi tekrar kulağıma yaklaştırdım.

"Geliyorum bebek. Bekle beni."

"Gel, gel de çıktığın yere sokayım seni!"

"Aaa, ölmek var dönmek yok tatlım."

"Burdan sağ çıkamayacaksın. Ama seni öldürmeden önce Veysel'e yaptığın işkencenin bin katını yapıcam."

"Anlaştık."

"Ne sen kurtulacaksın, ne de komutanını bizim elimizden kurtarabileceksin anladın mı, piskopat bereli!"

"Ben komutanımı sizden kurtarmaya gelmiyorum ki aşkım. Sizi ondan kurtarmaya geliyorum."

Telefonu kapatıp o sırada bayılmış olan Veysel'i bir ağaca bağlayan çocukların yanına gittim.

"Tamam mısınız?"

Seyit başını salladı.

"Tamamız. Plan ne?"

"Civan'ın kampa gidiyoruz. Ben yakalanıyorum, siz Alihan'ın yanına gidip niçin kaçmadığını öğreniyorsunuz ve onu kaçmaya ikna ediyorsunuz."

"O kamp çok büyük, Alihan Abi'yi nerde sakladıklarını nasıl bilicez?"

"Civan'ın sinirlerini iyice bozdum. Bütün adamlarını Alihan'ın başına dikecektir. Nerede çokluk orada bokluk yani."

Volkan başını salladı.

"Tamamdır. Hadi gidelim."

Elimdeki telefona baktım. Belki de Civan'dan kurtulamazdım. Ve eğer bana bir şey olacak olursa, olmadan önce onun sesini son bir kez duymalıydım.

"Önce bir Alin'i arayayım."

Seyit kaşlarını çattı.

"Alin?"

Ben numarayı çevirirken, Volkan benim yerime cevap verdi.

"Yengen olur."

Seyit'in çatılmış kaşlarından teki havaya kalktı.

"Örgütten çaldığı uydu telefonuyla yengeyi mi arıyor?"

"Evet, saklambaç oynarken de termal kamera kullanıyor zaten."

Telefonu Sare açtı.

"Sare?"

"Ulaş?"

"Alin'i versene."

Sare telefonu Alin'e vermeye giderken, bizimkilerden biraz uzaklaştım.

Az sonra küçük sevgilimin neşe dolu sesi kulağıma doldu.

"Ulaaaş!"

"Çilli..."

Bebeğim bir anlığına sessizleşti. Galiba ona söylediğim sözü içine çekiyordu. Sonra sesini duydum.

"Bi daha söyle."

Gülümsedim.

"Çilli."

"Ulaş seni çok seviyorum."

"Biliyorum, çilli."

Kıkırdadı.

"Seni çok özledim. İyi misin, her şey yolunda mı?"

"Yolunda bebeğim. İyiyim. Bir tek seni çok özlüyorum."

"Ben de. Çok."

Sesini içime çektim.

"Seni düşünmekten kafayı yiycem. Sürekli aklımdasın. Geçen gün kendi kendimi gaza getirip seni uzaylılardan bile kıskanmayı başardım."

"Nasıl ya?"

"Bayaa. Kıskandım işte."

Alin'in sesi bi cadılaştı.

"Şimdi sen beni cidden elin uzaylısından mı kıskandın Ulaş?"

"Aynen bebeğim. En son antenini büküyodum, bi tanesinin."

Kıkırdaması kulaklarıma doldu. Nasıl güzel gülüyor Allahsız. Sen böyle gül, ben ömrümü seni güldürmeye adayayım. Sen böyle gül, ben o gülüşün her karesini hafızama kazıyayım. Sen böyle gül, ben eğilip o gülen dudaklarını...

Alin'in sesiyle kendime geldim.

"Ulaş uzaylılara yaklaşmayayım tamam da paralel evren konusunu n'apıcaz?"

"Paralel evren ne alaka çilli?"

"Ya duşumun, yatağımın paralelinde gözle göremediğimiz bir sürü varlık cirit atıyorsa? İni var cini var, di mi aşkım?"

"Alin bak kafa bulucan diye bana inleri cinleri dövdürteceksi... bi dakka bi dakka ne dedin sen?"

"Ne dedim?"

"Dedin ya cümlenin en sonunda hani."

"İni var cini var dedim?"

Sesi fazla mı masumdu?

"Ondan sonra bir şey dedin çilli."

"Dedim mi? Yoo, demedim."

Sesi kesinlikle haddinden fazla masumdu.

"Dedin."

"Ne dedim Ulaş?"

O kadar safça sordu ki, anında oltaya geldim.

"Bana mı söyleteceksin illa, çilli? Peki, öyle olsun. Aşkım dedin."

"Şimdi de gaipten sesler duymaya başladın Ulaş. Uzaylılardan bile kıskanırsan sonun bu olur işte öküz!"

Hah. Bu da sana kapak olsun olum Ulaş.

Önce gözüne kestirdi, sonra eline geçirdi, şimdi de beğenmediği yerlerini törpülüyor.

Yemezler küçük şeytan. Beni seveceksen her yönümle seveceksin. Telefonu senin kapatmanı bekleyecektim, ama şansını kaybettin.

"Tamam çilli. Kıskançlık konusunda haddimi bildirdiğine göre başka bir şey yoksa kapatayım ben?"

"Dur dur n'olur kapatma! Bir şey daha var."

Hah, yalvarırsın işte böyle.

"Tamam hadi söyle. Neymiş o?"

"En sevdiğim tişörtüm kesilmiş. Senle bir alakası olabilir mi?

Bileğime bağladığım tişört askısına baktım.

"Iıı bebeğim... Şimdi ben şans getirsin diye o tişörtü kesip bir parçasını almış olabilirim."

Alin'in sesi tehlikeli derecede tatlılaştı.

"Ulaaaş... Şans getirsin diye mi yaptıın? Ben de sandım ki askılı diye kestin."

"Yok bebeğim ne alakası var?"

"Aaa, iyi ki kestiğin yerleri düzeltip giymişim o zaman. Şimdi askısız oldu gerçi, ama neyse. Strapless yaptım, hallettim ben."

"Alin! Derhal değiştir o tişörtü! Alin! Sakın o halde bahçeye çıkma! Pencerenin önündeysen falan geri çe..."

"Dıt dıt dıt dıt..."

"Alin kapattın mı? Alin kapatma! Alin diyorum! Hay Alin kadar seni..."

Yirmi bin dolarlık uydu telefonunu sinirle yere fırlattığımda, alaycı bir yüz ifadesiyle bana bakan Volkan'la göz göze geldim.

"Ne?"

Kahkahasını güçlükle zapt etmeye çalışarak temizlediği silahın şarjörünü taktı.

"Psikolojik harekâtın Allahını yedin, fark ettin mi?"

Derin bir nefes alıp anteni bir yere pili bir yere dağılmış telefona baktım. Haklıydı.

Omuzlarımı silktim.

"Kız çok iyi beyler. Hadi gidelim."

Tepeden aşağı yürürken, beş dakika boyunca Seyit çok sessizdi. Sonra birden durdu.

"Sen niye yakalanıyorsun?"

"Söyledim ya. Beş yüz adamın arasından geçip Alihan'a ulaşamayız. Özellikle geleceğimi söyledim ki bütün dikkatleri bende olsun. Ben onlarla biraz uğraşıp yakalanırken siz de Alihan'ın yanına gidersiniz."

"Niye yakalanacağını sormadım yüzbaşım. Sen niye yakalanıyorsun diye sordum."

Kaşlarımı çattım.

"Olmaz Seyit."

"Niye olmasın yüzbaşım? Civan da adamları da beni tanımaz. Beni sen zannedip oyalansınlar, sen Alihan Abi'yle konuş. Ne haltlar karıştırıyorsa öğrenip kaçmaya ikna etme şansınız daha fazla olur, eğer Volkan Abi'yle ikiniz olursanız."

Çok yiğit ve çok haklıydı, ama buna izin veremezdim.

"İşkence yapacaklar Seyit. Dayanamazsın."

Seyit gülümsedi.

"İddiaya var mısın yüzbaşım?"

"Yokum. Buna razı olamam."

Seyit elini omzuma koydu.

"Yüzbaşım. Senin bekleyenin var."

"Eee?"

"Kendini düşünmüyorsan onu düşün."

"Seyit..."

Seyit göz kırptı.

"Seni böyle delirtebilen bir kız asla gözyaşı dökmemeli yüzbaşım. Belli ki çok acayip bi kız."

"Bildiğin gibi değil."

"O zaman? Ben yakalanıyorum tamam mı?"

"Hayır. Öyle bir şey olmayacak."

"Yüzbaşım yakalanmama izin vermezsen bir mermiye kafa atarım. Ulaş'ı öldürdük zannederlerken Alihan'ın yanına gidersiniz, daha zor olur. Karar sizin."

Ertesi sabah erkenden Civan'ın iki dağın arasındaki vadide kurulmuş kampına tepeden bakıyorduk. Kamp terk edilmiş, dağınık bir köyün kalıntılarına kurulmuştu ve çok büyüktü, ama tahminim doğruydu. Beş yüz adamın yaklaşık dörtyüzü, yıkık dökük bir evin çevresinde konuşlanmıştı.

Adamları iyice inceledikten sonra Seyit'e baktım.

"Seyit. Çok kahramanca bir hareket yapıyorsun, ama sonunu düşün."

Seyit iki elinde iki Uzi, göz kırptı.

"Sonunu düşünen kahraman olmaz yüzbaşım."

Ve sonra deli gibi ateş ederek bayır aşağı koşmaya başladı.

Bütün kekolar Seyit'e karşılık verirken, biz Volkan'la batıdan dolandık ve eve girdik.

Alihan, bir direğe yaslanmış, elleri ve ayakları kelepçeli bize arkası dönük oturuyordu.

Volkan kapıyı korurken yanına gittim.

Alihan arkasını dönmeden konuştu.

"Sana verdiğim emrin neresini anlamadın Ulaş?"

Gülümsedim.

"Sana da meraba komutanım."

Dönüp pis pis yüzüme baktı.

Çok kilo vermiş görünüyordu. Yüzü morluklarla doluydu.

Gözlerimin içine şimdiye kadar hiç görmediğim bir öfkeyle kilitlendikten sonra, benden gözlerini kaçırıp Volkan'a seslendi.

"Hadi bu manyak. Sana ne oluyor? Şu ortalığı velveleye veren kim, o da Serdar mı?"

Volkan kapının güvenliğinden emin olup yanımıza geldi.

"Seyit."

Alihan'ın kelepçelerine yöneldim.

"Ben sanıyorlar onu. Hadi çıkalım da çok hırpalanmadan kurtaralım."

Alihan ellerini çekti, ağzından küçük ince bir metal çıkarıp kelepçelerini çözdü.

"Çıkaramadığımı mı sanıyorsun geri zekâlı?"

Alihan'ı kolundan çekip kaldırdım.

"Sanmıyoruz da niye burada oturduğunu merak ediyoruz. Hadi şu oğlanı kurtarıp konuşalım."

Alihan kolunu sertçe çekti.

"Ben sizinle gelmiyorum."

İkimiz de salak salak Alihan'ın yüzüne baktık.

"Ne demek abi sizinle gelmiyorum?"

Çenesindeki kas öfkeyle seğirdi.

"Bu herifi de al git burdan Volkan. Bana bir kez daha söyletmeyin."

"Alihan manyak mısın? Başına çok mu vurdular?"

Belimdeki tabancalardan birini Alihan'a uzattım.

"Şunu al da gidelim hadi. Şu herifleri halledelim, sonra konuşuruz."

Alihan silahı aldı ve aynı anda tetiği çekti.

Bir an, Alin yüzünden beni vurduğunu düşündüm. Ama bir yerim falan acımayınca dönüp arkama baktım.

Tam arkamda, kekolardan biri yere yıkılmakla meşguldü.

Sonra Alihan öfkeyle yakama sarıldı.

"Sen orda kardeşimle oynaşırken, ben burda onbinlerce insanın canını kurtarmaya çalışıyorum lan!"

Yakamdaki elini ittirip Alihan'ı duvara yapıştırdım.

"Birincisi, kardeşinle oynaşmıyorum. İkincisi olay neyse anlatsan da biz de kurtarsak!"

Alihan bana bir tekme savurdu.

"Kardeşimle oynaşmıyorsun da ne haltediyorsun?"

Tekmeyi esaslı bir yumruk takip etti.

"Olay kimyasal silah. Büyük bir katliam planlıyorlar."

İkinci yumruğu kesip bir sol kroşe çaktım.

"Kardeşini seviyorum."

Alihan birden durdu.

O şaşkın şaşkın suratıma bakarken burnumdan akan kanı sildim.

"Hadi şu katliam planını anlat."

Alihan boş boş suratıma baktı.

"Ne dedin sen?"

"Alin'e âşığım dedim. Şimdi bu sikikler ne planlıyorlar anlatacak mısın?"

Alihan'ın ağzı açıldı, ama sesi çıkmadı. Donup kalmıştı. Hareket etmiyor, hiçbir şey söylemiyordu.

Ortalık makineli sesinden yıkılıyordu. Yirmi metre ötemizde beş yüz şerefsiz, bir yiğite ateş ediyordu. Birkaç saniyede bir Seyit'in attığı el bombaları patlıyor, her patlama sonrası ortalığı canhıraş çığlıklar kaplıyordu. Yanıbaşımızda kıyamet kopuyordu, ama biz karşılıklı dikilmiş birbirimize bakıyorduk.

Elimi Alihan'ın gözlerinin önünden geçirdim.

"Komutanım sana âşığım demedim. Kız kardeşine âşığım dedim."

Sana âşığım mı deseydim acaba? Belki daha az şok edici olurdu.

O sırada silah sesleri birden kesildi.

Volkan pencereye gitti.

"Seyit'i yakaladılar."

Civan'ın ben zannettiği Seyit'i sağ isteyeceğine emindim. Onu o kadar delirttikten sonra beni yaşadığıma pişman etmeden öldürmezdi. Eh, işkenceyi şova çevirmek isteyeceği için, gösteri öncesi nutuktu, girizgahı falan derken Seyit için endişelenmemize nereden baksan on dakika daha vardı. Ama bu, Seyit'in sağ bıraktığı adamların bir kısmının Alihan'ı kontrol etmeye kalkmayacağı anlamına gelmiyordu.

Volkan da benim gibi düşünüyor olmalı ki, şarjörünü doldurup kapıya yöneldi. Tam çıkacakken, nihayet Alihan'ın sesi duyuldu.

"Sen nereye?"

Volkan gözlerini devirdi.

"Şimdi sana bakmaya gelirler. Biraz da beni yakalamaya uğraşsınlar da siz konuşun."

Biraz sinirlendim.

"Sikilme sırasına mı giriyoruz? Girelim. Önce Seyit, sonra sen, sonra ben. Alihan'ı da yalnız bırakırız, burada rahat rahat hayat falan kurtarır."

Alihan bana çok pis bir bakış attı.

"Seni yalnız bırakınca neler olduğunu gördük."

Gözlerimi devirdim.

"Komutanım... cidden şimdi bunu mu konuşucaz?"

Volkan araya girdi.

"Önce şu katliam mı ne haltsa onu halledelim tamam mı? Sonra Ulaş'ı döversin."

Alihan elimden G3'ün birini çekip aldı.

"İyi fikir. Özellikle ikinci kısmını beğendim. Susturucu var mı?"

Volkan çantadan çıkardığı susturuculardan birini bana, diğerini Alihan'a attı. Alihan havada yakaladığı susturucuyu tüfeğe takarken, sordum.

"Şimdi mevzu ne? Neler oluyor?"

Alihan içini çekti.

"Beni buraya getirdikleri ilk gece kaçtım. Ama köyden çıkıyordum ki, iki büyük kamyonun geldiğini gördüm. Arkaları brandalıydı. Merak ettim, birinin tamponuna takıldım. Köyün aşağısındaki bir mağaraya gittik. Civan ve adamları mağaranın önünde kamyonları bekliyordu."

"Ne varmış kamyonlarda?"

"O gece göremedim. Saklandığım yerden tek duyabildiğim, sevkiyatın devam edeceğiydi. Ben de buraya geri döndüm. Tekrar çıkacak şartları bulabilmem için üç gün geçmesi gerekti. Ve mağaraya girdiğimde gördüm ki..."

Dişlerini gıcırdatıp derin bir nefes aldı ve söyledi.

"Bir şehir dolusu insanı öldürebilecek kadar çok kimyasal başlık."

Volkan'ın da benim de ağzımız açık kalmıştı. Kısa süren bir şoktan sonra kendimize geldik ve soruları arka arkaya yağdırmaya başladık.

"Nereyi hedefliyorlar?"

"Ne zaman?"

"Sevkiyat bitti mi?"

"Neden kaçıp yukarıya haber vermedin?"

Alihan tek elini kaldırıp bizi susturdu.

"Tek bildiğim sevkiyatın üç ay daha süreceği. Civan konuşurken duydum."

Biraz rahatladım.

"Bu da saldırı için en az o kadar bekleyeceklerini gösteriyor."

"Evet. Kaçarsam yerlerini bildiğim için önlem alabileceklerini düşündüm."

Volkan'ın omuzları düştü. Pişman bir ses tonuyla konuştu:

"Vaktin vardı, daha çok bilgi almaya çalışıyordun. Ama biz..."

Ben de aynı pişmanlıkla tamamladım.

"Ama biz gelip tezgâhı siktik."

"Aynen. Geri zekâlılar."

Volkan dudaklarını dişledi.

"Şimdi n'apıcaz?"

Alihan omuzlarını silkti.

"Yapacak bir şey yok. Seyit'i kurtarıcaz, Civan'ı yakalıycaz ve konuşmasını umut edicez."

Ayağa kalktım.

"E hadi o zaman."

Alihan öne geçti ve biz de onu takip ettik. Önce Civan'ın silah deposu olarak kullandığı ağıla uğrayacaktık.

Ağılın önündeki iki nöbetçiyi susturucu takılmış tüfeklerle indirip içeriye girince, kendimi Ali Baba ve kırk haramisinin hazinesini bulmuş Alaaddin gibi hissettim. İçerde, küçük bir meydan muhaberesi yapabilecek kadar çok silah ve mühimmat vardı. Üçümüz de birer roketatar yüklendik ve çantalarımıza doldurabildiğimiz kadar el bombası doldurduk.

Oradan çıkıp Civan'ın yönetim binası olarak kullandığı terk edilmiş okula yollandık. Önümüze çıkan devriyeleri, susturucu takılmış tabancalarımızla hallediyorduk.

Metruk okul binasına geldiğimizde, Civan hakkında yanılmadığımı gördüm. İki yüz civarı adamı müsamere seyretmeye gelmiş ilkokullular gibi bahçeye sıralamıştı. Hepsi az sonra başlayacak işkence gösterisini bekliyor ve deli gibi tezahürat yapıyorlardı.

Civan, okulun kapısının önündeki eski kürsüye çıkmış, adamlarını selamlıyordu. Şu anda kendisini papa falan zannediyor olmalıydı. Yüzünde ben sandığı Seyit'i yakalamanın getirdiği büyük bir vecd vardı. Sadece yüzünün fotoğrafını çeksek, an itibarıyla boşaldığını düşünebilirdik.

Geri zekâlı Civan, adamlarına şov yapmak için Seyit'i okulun kapısına bağlamış ve bizim ekmeğimize yağ sürmüştü. İzleyicilerle Seyit arasında en az on metre mesafe vardı. Bu da iki yüz adam cehennemin dibini boylarken, Seyit'in kılına zarar gelmeyeceği anlamına geliyordu.

Üçümüz birden pozisyon aldık ve Alihan'ın işaretini beklemeye koyulduk. Alihan başını indirdiği an, ben ilk roketi protokol sırasına yolla-

dım. Ortalık cehenneme dönerken, Volkan ortalardaki bir sırayı patlattı. Aynı anda Alihan da en arkadaki sırayı ortadan kaldırdı.

Volkan'la Alihan arada kaynayıp kurtulanlar için el bombası servisine geçerken, ben kopan kıyametin neden olduğu can pazarı şokundan yararlanıp bahçeyi kolayca geçtim ve Civan'ın koruyan üç adamı halletiktikten sonra silahımı kürsüsünün altına girip iki büklüm olmuş Civan'ın kafasına dayadım.

"Tatlııım, ben geldiiim!"

Civan bana salak salak bakarken, keşke Amerikalı olsaydık diye düşündüm. "Honeeey, i'm home!" daha güzel bir ifade olmaz mıydı şimdi?

Civan'ın gözleri koskocaman olurken, sesimden beni tanıdığını anladım.

"Sen... sen... sen osun!"

"Benim ya. Çok özledin mi?"

Yüzündeki ifade, nihayet öldü zannettiği sapığını birden karşısında görüveren bir tecavüz kurbanına benziyordu. Elimi uzatıp yakasından yakaladım ve dışarı çektim.

"Senin de beni sevdiğini bilsem bekler miydim. Seni aptal. Gel buraya."

Civan'ın şok geçiren suratına bir yumruk geçirip bayılttım ve gidip Seyit'in zincirlerini çözdüm. Bağlanmadan önce sıkı bir dayak yemişe benziyordu. Kaşı yarılmış, dudağı patlamıştı ve vücudunda sayısız darp izi vardı.

"İyi misin?"

"Bomba gibiyim."

O sırada arkamızda bir motor gürültüsü duydum. Volkan'la Alihan geri kalan herkesi halletmiş ve bir kamyonet bulmuşlardı. Biz Civan'ı kasaya atarken, Alihan inip okul binasına daldı ve birkaç dakika sonra elinde bir laptopla geri döndü.

"O ne?"

"İçinde saldırıyla ilgili bilgi olabilir. Bir gece girip gizlice karıştırdım, ama tüm dosyalar şifreli."

"Tamam. Sare'ye götürürüz halleder."

Alihan başını salladı.

"İyi fikir. Şimdi bürokrasiyle uğraşmayalım."

Volkan salak salak bize baktı.

"Hangi Sare'ye?"

"Kaç tane Sare var?"

Volkan gözlerini kıstı.

"O... köy öğretmeni değil miydi?"

Omuzlarımı silktim.

"Görünürde öyle."

Volkan bir ıslık patlattı.

"Vay anasını."

Volkan'a bir göz kırpıp Alihan'a döndüm.

"Şimdi nereye?"

"Başlıkları sakladıkları mağaraya."

Birkaç dakika sonra Volkan kamyoneti mağaranın önüne park etti. Ortalıkta nöbetçi görünmüyordu. Ya müsamere izlemeye gelen talihsiz seyircilerin arasındaydılar ya da kopan kıyameti duyunca korkup kaçmışlardı.

Alihan kamyonetten atlayıp sağa sola emirler yağdırmaya başladı.

"Volkan sen kasaları aç, başlıkların ucundaki kimyasal haznelerini çıkarmaya başla."

"Ama onları sökmek günler alır?"

"Hemen başlaman için iyi bir sebep işte."

Volkan bir parmak selamı çakıp mağaraya girerken Alihan Seyit'e döndü.

"Civan'ı mağaraya taşı. Sonra çevre güvenliğinden emin ol ve Volkan'a yardım et."

"Başüstüne!"

Seyit de hemen emirleri uygulamaya başlarken ben Alihan'ın önüne geçtim.

"Ben ne yapıyorum komutanım?"

Alihan enseme yapıştı.

"Sen benle geliyorsun."

Beni ensemden sürükleyerek az aşağıdaki ağaçlık alana götürdü ve yeterince uzaklaştığımıza emin olunca karşıma dikildi.

"Şimdi anlat."

Derin bir nefes aldım.

"Bak... Rızanı almak için söyleyeceğim şeyi günlerce düşündüm."

Alihan'ın kaşları alayla kalktı.

"Hımm? Buldun mu bari?"

Başımı salladım.

"Buldum."

"Söyle."

Alihan'ın gözlerinin içine baktım ve söyledim gitti.

"İnandım."

Geçen sene, Hale, Serdar'a âşık olduğunu anladığı gece, bizim kapımıza dikilmiş ve ağlayarak haberi vermişti. O gereksize deli gibi âşıktı ve ne yapacağını bilemiyordu. Ben omuzlarımı silkmiş ve beklemesini söylemiştim.

Aşk bir illüzyondu ve yeterince beklersen geçerdi. Birçok insan âşık olduğunu zannederdi, oysa bu sadece hormonların neden olduğu bir aldatmacaydı. Saplantı haline getirmediğin takdirde, en fazla iki senede etkisini kaybederdi.

O gece Alihan, benim gibi düşünmediğini, ömür boyu sürecek aşklara inandığını, çok sık olmasa da adam gibi sevebilecek derinliğe sahip olan bazı insanların başına gelebileceğini ve Hale'nin de o insanlardan biri olduğunu söylemişti.

Ben ne yapmıştım, geri zekâlının önde gideni olduğum ve Alin gibi bir kızın yaşıyor olmasına asla ihtimal vermediğim için Alihan'la da, Hale'yle de dalga geçmiştim.

İkisini de o kadar çok kafaya almıştım ki, sonunda Hale deli gibi âşık olayım, ama kavuşamayıp veremden öleyim diye beddua etmişti, Alihan da iddiaya girmeyi önermişti. Bir gün karşıma beni aşka inandıracak bir kız çıkarsa, en değerli varlığımı, yani Chevy Avy'mi o kıza verecektim.

Alihan gözlerine ulaşmayan bir tebessümle gülümsedi.

"Bambi'yi verdin mi bari?"

"Onun adı artık ejderha ve evet, verdim."

Birden, Alihan'ın yüzünü büyük bir öfke kapladı ve suratıma yumruğu geçirdi.

"Kendine bekle diyemedin mi ulan, it oğlu it!"

İkinci yumruğu geçirirken hırsla bağırdı.

"Hani en fazla iki senede geçerdi?"

Yumruğun etkisiyle savruldum ve bir ağaca yapıştım. Alihan gelip yakama yapıştı ve çeneme bir aparkat çaktı.

"Ya bu da aldatmacaysa?"

Burnumu haşat ederken yine haykırdı.

"Ya bu da geçerse?"

Dizini karnıma geçirdi.

"Napacaksın lan? Hevesini alınca ortada mı bırakacaksın kardeşimi?"

İki büklüm olup nefessiz kaldım.

Tekrar soluk alabilmek için öksürürken konuşmaya çalıştım.

"Bu öyle değil...."

Bunu der demez sırtıma bir tekme yedim.

"Nerden biliyorsun lan, nerden biliyorsun?"

Öksürükler arasında cevap verdim.

"Biliyorum..."

Bir tekme daha geçirdi.

"Nah biliyorsun!"

Ben yediğim yumrukları ve tekmeleri sayamaz hale gelirken, çıldırmış gibi bağırmaya devam etti.

"Farklı geldi he Alin sana?"

Yumruk.

"Alıştığın cadde orospuları gibi değil he?"

Tekme.

"Gözü açılmamış..."

Yumruk.

"Tecrübesiz..."

Tekme.

"Masum..."

Yumruk.

"Alıştığın orospulardan farklı olunca, âşık oldum mu zannettin orospu çocuğu?!"

Kafamı ağaca vurdu.

"Nerde sende âşık olacak derinlik laaaan!"

Karnımı kum torbası yerine kullanmaya başladı.

Gözlerim kararmaya başlamışken beni aldı ve açıklığa fırlattı.

"Bir şey yaptın mı lan kıza?"

Zorlukla başımı iki yana salladım.

"Hayır."

Gözlerini kapattı. Bu cevapla rahatlamış olacağını sandım.

Ama sonra gözlerini açtı, önüme dikildi ve tısladı.

"O da sana âşık mı?"

Başımı salladım.

Sinirle döndü ve ellerini saçlarından geçirip sakinleşmeye çalıştı. Ama olmayınca yine karşıma dikildi.

"Karşılık ver."

"Hı?"

"Sen de vur."

"Saçmalama."

"Böyle hırsımı alamıyorum. Vur. Hadi!"

"Hayır."

"Bu bir emirdir laynnnn!"

Yaradana sığındım ve var gücümle bir tane geçirdim.

Yarım saat sonra bana elini uzattığında ikimiz de haşat olmuş vaziyetteydik. Tabii ben daha haşattım, çünkü dövüşmeye başlamadan önce fena halde dayak yemiştim zaten.

Alihan'ın uzattığı eli tuttum ve kalktım.

Gözlerimin içine baktı.

"İki sene. İki sene Alin'den uzak durursun. İki sene sonra ikiniz de hâlâ âşıksanız onayımı alırsın."

Başımı salladım.

"Vedalaşmama izin ver."

Mağaraya gittiğimizde, Volkan bizim yüzümüze baktı ve söylenerek yaptığı işe geri döndü.

"Rambo filmi gibiyiz amına koyim. Bir tane güzel kız yok, bir sürü yaralı ve çirkin adam var."

Sesimizi çıkarmadan yanlarına gittik ve başlıklardan kimyasal hazneleri sökmeye başladık.

İşimiz ancak ertesi gün sabah bitti. Ben de, Alihan da o arada neredeyse hiç konuşmadık. Volkan ve Seyit birkaç espri yaptılarsa da, bizim bet suratlarımızı görünce vazgeçtiler.

Dikkatimi başlıklardan hazneleri sökmeye vererek, Alin'i düşünmemeye çalışıyordum. Olmayınca da gidip sinirimi Civan'dan çıkarıyordum. Sabah olduğunda, Civan belki yirmi kez ayılmış, yirmi kez benim tarafımdan yumruklanarak geri bayılmıştı.

Biz hazneleri kamyonete taşırken Alihan, Seyit'i kampa gönderdi ve bir araba daha getirmesini söyledi. Seyit arabayı getirdiğinde, biz yükleme işlemi bitmişti.

Alihan laptopu getirip bana uzattı.

"Volkan'la ikiniz bunu Sare'ye götürün. Biz de Seyit'le Civan'ı kolorduya götürüp sorgulayalım. İki gün sonra gelirim."

Bana Alin'le vedalaşmam için iki gün veriyordu.

Volkan'a başımla arabaya binmesini işaret ettim. Alihan da Seyit'i kamyonete gönderdi. İkimiz kalınca Alihan bana elini uzattı.

"Çok hırpaladıysam kusura bakma."

Uzattığı eli tutup sıktım.

"Hakkındır."

Yola çıktığımızda Volkan bir süre sessiz kaldı, sonra dayanamadı.

"Çatlıycam. Ne dedi söylesene."

"İki sene dedi."

"Oha!..."

Boğazıma oturan yumruyla başetmeye çalıştım.

"Başka bir şey konuşsak?"

Volkan başını salladı.

"İyi o zaman bana şu görünürdeki görevi köy öğretmenliği olan Sare'yi anlat."

Gülümsedim.

"Kızın sevdiği var oğlum."

"Biliyoruz oğlum. O yüzden sormadım. Merak ettim."

Sare'yle beş yıl önce annesini aramaya köye gittiğimde karşılaşmıştık. Babaannem İstanbul'a kendisini ziyarete gelen köy muhtarından, yıllar önce köyden alıp bana ve kardeşime bakıcı olsun diye İstanbul'a getirdiği Süheyla Abla'nın eşinin öldüğünü ve zor durumda olduklarını öğrenmişti. Benden onları bulup İstanbul'a getirmemi söyleyince de babaannemin doğup büyüdüğü köyün yolunu tutmuştum.

Süheyla Abla gerçekten zor durumdaydı. Biri on yedi biri on beş yaşında olan iki çocuğunu okutmakta zorlanıyordu. Şimdilik her iki çocuk da büyük başarı gösterip kazandıkları İzmir Fen Lisesi'nde yatılı okudukları için çok büyük bir sorun yoktu, ama seneye üniversiteye gidecek olan Sare'nin masraflarını karşılaması imkânsız gibi görünüyordu.

Benim gittiğim gün, Sare haftasonu tatili için köye gelmişti. Biraz sohbet edince, inanılmaz zekâsını fark etmek zor olmadı. Ondan sonrası çorap söküğü gibi geldi.

Önce Süheyla Abla'yı İstanbul'a taşıdım ve çocukların eğitim masraflarını üstüme aldım. O sohbette bilgisayar programcılığına çok meraklı olduğunu öğrendiğim Sare'yi, şubat tatilinde bilişim istihbarattan bir komutanıma götürdüm. Adam Sare'nin inanılmaz algoritmalar kurabildiğini söyleyince, plan belli oldu.

Yoğun geçen başarılı bir eğitimden sonra, Sare an itibarıyla devlet için çalışan en başarılı beyaz şapkalı hacker'lerden biriydi ve Hakkari'nin bir köyünde ilkokul öğretmeni olarak çalışırken, hiç dikkat çekmeden Güneydoğu operasyonlarımıza destek veriyordu.

Volkan'a Sare'yi anlatmayı bitirdiğimde bir ıslık daha çaldı.

"İnşallah şu âşık olduğu herif dangalağın teki değildir."

Köyü geçip lojmanın bahçesine geldiğimizde Alin'i gördüm. Çamur içinde, çığlık çığlığa zıplıyordu. Çok ama çok güzeldi.

Volkan'a elimle sus işareti yaptım ve ses çıkarmadan gidip bahçe duvarına oturdum ve onu seyretmeye başladım.

Sare ile ikisi, Dicle ve Berfo'ya dövüşmeyi öğretmeye çalışıyorlardı. Yağmur yağdığı için yerler çamur olmuştu, ama hiçbirinin umursadığı yoktu. Düşe kalka, kahkahalar atarak, bağıra çağıra antreman yapıyorlardı.

"Oha Dicle kız mısın? Cırmalasaydın bari!"

"Kesin lan çakma komandolar! Böyle mi yapıcam?"

"Aç bacağı aç, kaldır biraz!"

"Bacak omza yapar gibi kaldır kızım!"

"Ha çok yaptım da biliyom, tövbe tövbe çocuğun yanında!"

"Halaaa, çocuğun yanında bacak omza yapılmaz mı?"

"Allah seni kahretmesin Sare! Gel anlat şimdi!"

Bizi tam o sırada Sare fark etti. Baştan aşağı çamura bulanmıştı ve bize doğru bakınca kahkahası yüzünde dondu.

"İnanmıyorum ya... İnanmıyorum ya..."

Neye inanmıyorsa artık, Sare tek ayağının üstünde dönüp giderken Alin beni fark etti ve güldü.

İşte sen güldün ve ben büyüdüm. İşte sen güldün ve âlemlerin en kâfiri ben, aşka iman ettim. İşte sen güldün ve ben ateşten geçtim.

Alin koşarak kucağıma zıplayıp bacaklarını belime doladığında, ben de ona gülümsedim.

Bana baktı ve şöyle dedi.

"Ulaş niye gözlerin doldu?"

"Hı? Yok ya, toz falan kaçmıştır."

Alin'i kollarımla sıkı sıkı sararak dikkatli bakışlarından kurtulmayı denedim. Ama o siktiğimin gözyaşları akmasın diye ileriye bakarken Dicle'ye yakalandım.

Dicle bana eliyle bekle işareti yapıp Berfo'yu içeri gönderdi.

"Berfo, git banyoya gir halam, geliyorum hemen."

Sonra çatlayan sesiyle sordu.

"Yoksa?..."

Çok endişeli görünüyordu.

"Abini teslim edip gelecek. Gayet iyi, merak etme."

Alihan'ın iyi olduğunu öğrenince gözlerindeki endişe anında öfkeye dönüştü.

"Ne merak edicem be? İsterse gebersin."

Dicle bi hışım dönüp eve yürürken Alin başını göğsümden kaldırdı.

"Anlatsana neler oldu?"

Burnuna bir öpücük kondurdum.

"Sonra."

Elini Alihan'ın yardığı kaşımın üstünde gezdirdi.

"Bunu abim mi yaptı?"

"Sonra dedim ya, çilli."

"Ama toz değil bulut kaçmış gözlerine?"

Senin gözünden de bir şey kaçsa ya çilli.

"Sarılırsan geçer o bulut çilli. Sonra konuşucaz, tamam mı?"

"Ya niye sonra ya? Neden anlatmıyosun?"

Anlatmıyorum bebeğim, çünkü bildiğin tırsıyorum.

Anlatmıyorum, çünkü vaktiyle aşk dediğin iki yıl sürer, diye denyo bi laf etmiş bulundum.

Anlatmıyorum, çünkü abin o laftan tırmalayan hurma imal edip bi tarafıma soktu.

Anlatmıyorum, çünkü şimdi bunu sana söylesem kafamı kırarsın. Kırmasına kır, mesele o değil de... Şimdi dalaşmasak be çilli.

Sen sinirlenince sapıtıyosun. Şimdi öfkeleneceksin, bağırmaya başlayacaksın, bağırmak yetmeyecek tekme tokat girişeceksin, ben seni sakinleştirmeye çalışıcam, sakinleşmeyince sarılıcam... Ohooo bi sürü zaman kaybı.

Onun yerine ben şimdiden seni sıkı sıkı sarayım, olmaz mı?

Şimdiden yüzümü saçlarına gömeyim mesela?

Kokun hemen şimdi genzime dolsun, o koku yüzünden kafayı yiyeyim ha?

Yetmiyomuş gibi nefesin anında boynumu yaksın, ben iyice delireyim?

Bir milyonuncu defa nasıl olup da bir kızın sadece soluk alıp vererek beni böyle delirtebildiğine kafa yorayım?

Sonra kafa yormaktan vazgeçip seni öpeyim?

Ve fakat bu noktada durayım. Çünkü durmazsam seni şu duvara yaslayıp bacaklarını belime dolamam an meselesi ve bunu Volkan'ın gözünün önünde yapmasam iyi olur. Aslında Volkan bagajdan silah çantalarını indirmeyi bıraksa ve bir siktirip gitse daha iyi olur, ama bunun için bir miktar izan lazım tabi.

Aniden aklıma gelen bir fikirle bileğine yapışıp Alin'i arabaya sürükledim.

"Gel benle."

Kapıyı açıp bana şaşkın şaşkın bakan küçük sevgilimin burnuna bir öpücük daha kondurdum ve arabaya oturttum.

Sonra arkaya dolaşıp bagaj kapağını kapattım. Volkan o sırada Civan'ın şifreli dosyalarının bulunduğu laptop'u çıkarmış, yolda gelirken aldığımız altılı bira paketine uzanıyordu, elini son anda çekip kurtardı.

"Oha! Ezseydin?"

"Anahtarı ver."

Volkan cebinden anahtarları çıkarıp bana uzattı, tam alacakken elini geri çekti.

"Ya kız ya biralar kovboy, sen seç."

Gözlerimi Clint Eastwood gibi kısıp bir süre düşündüm, sonra elimle

buyur der gibi bagajı gösterdim. Açıp biraları aldı ve anahtarı vermeden önce sırıttı.

"Ben senin yerinde olsam kızı atımın terkisine atıp batıya doğru sürerim ve asla geri dönmem."

Aslında çok iyi fikirdi, ama kızın abisi olacak insafsız şerifle el sıkışmıştık bi kere.

Arabaya bindiğimde Alin iyice sabırsızlanmıştı.

"Ulaş, n'oluyo?"

Motoru çalıştırdım.

"N'olsun bebeğim, seni gördüm böyle oldum."

Alin kıkırdarken geri vitese takıp hızla dar sokaktan çıktım ve arabayı yola yerleştirip gaza bastım.

"Ya Ulaş yavaş!"

"O dediğin mümkün değil çilli."

"Niyeymiş?"

"Çünkü bi an önce yalnız kalmamız lazım."

Ben öyle der demez içgüdüsel olarak olarak bacaklarını kapatıp sıktı. Arabayı çok hızlı kullandığım için yüzüne bakamıyordum, ama şu anda kızardığına emindim. O da beni, benim onu istediğim kadar istiyordu ve bunu bilmek içimdeki mağara adamının hazdan kudurmasına yol açıyordu.

Sesinin çatladığını fark ettim.

"Çamur içindeyim..."

"Umrumda değil."

Elleri titreyerek torpidoya uzandı.

"Selpak falan var mı?"

"Arkada olacak."

Bunu söylediğim an pişman oldum çünkü arkaya uzanır uzanmaz onu ilk gördüğüm günle aynı şey oldu, tişörtü sıyrıldı ve belindeki dövme gözlerimi esir aldı. Hay sikeyim, o gamzelerin tadına bakmıştım ben, etkisinin birazcık olsun azalması gerekmez miydi?

Araba birden sarsılınca yine kısa devre yaptığımı ve gamzelere dalıp yolun kenarındaki mıcıra kaptırdığımı fark ettim ve vargücümle direksiyona asılıp arabayı toparladım.

"Gamze o çilleri... off, çilli o gamzeleri kapat yoksa kaza yapıcam."

Alin yaramazlık yaparken yakalanan bir çocuk gibi hemen önüne döndü.

"Tamam ya, bakma sen de..."

Homurdandım.

"Kolaydı."

Yine kıkırdadı. Benim içimde nasıl bir mağara adamı varsa, onun içinde de küçük bir şeytan vardı ve bahse girerim ki o küçük şeytan beni bu hale getirmekten deli gibi zevk alıyordu. Enteresan olan, bu durumun beni rahatsız etmemesiydi. Aksine bu cep şeytanının üzerimde sahip olduğu hakimiyet, benim içime de saçma sapan bir neşenin dolmasına yol açıyordu.

Direksiyonu onu götüreceğim yere giden toprak yola çevirirken sordu.

"Nereye gidiyoruz sahiden?"

"Sürpriz."

"Biliyor musun, benim de sana bir sürprizim var."

Gözümü bir anlığına yoldan ayırıp merakla Alin'e baktım. Çok mutlu görünüyordu.

"Hmm? Neymiş o sürpriz?"

"Çok güzel bir haber."

Piçliğim tuttu. Yüzüme sahte bir dehşet ifadesi yerleştirdim.

"Siktir, hamile misin yoksa?"

Aynı anda belime bir tekme yedim. Kız wushucu olunca arabada oturduğu yerden tekmeyi geçirebiliyordu tabii.

"Ahhh, Alin böyle tekme mi atılır ya?"

Anında cevabı yapıştırdı.

"Ben atmadım ki bebek tekmeledi!"

O öfkeli suratıyla o kadar tatlı görünüyordu ki arabayı park eder park etmez dudaklarına yapıştım.

Göğsümü yumruklayıp benden kaçtı.

"Malsın mal kalıcaksın Ulaş!"

"Ama the mal'ım bebek. Senin malınım ben."

Göğsüme bir yumruk daha indirdi, ama gülmesini saklayamadı.

"Geri zekâlı ya..."

Dudaklarına küçük bir öpücük kondurup alnımı alnına dayadım.

"Tamam hadi ver haberini."

"Vermiycem. Hakkını kaybettin."

"Hadi ama..."

"Hayır işte. Yok sana haber maber."

"Alin istersem seni konuşturururm biliyorsun di mi?"

"Lütfen egonu çeker misin kulağımdan, seni duyamıyorum."

"Ahhh, bunu demeyecektin."

Arabadan inip Alin'in tarafına dolandım ve onu kucakladığım gibi arabadan çıkartıp kaportaya oturttum. Bacaklarını iki yana açtım ve tek bacağımı aralarına yerleştirdim.

Ben ona eğilirken karşı çıktı.

"Hile yapıyosun, ama yüzbaşı!"

Nefesi dudaklarımı yakarken mırıldandım.

"Ben Özel Kuvvetler yüzbaşısıyım. Elbette hile yapıcam."

Sonra onu öptüm. Tadı inanılmazdı. Halelerin bahçesinde, bu nefis aromayı ilk defa tattığımda onun bağımlısı olacağımı anlamıştım. Başım çok fena beladaydı, ama kesinlikle kurtulmak istemiyordum.

Elimi saçlarına daldırdım ve dilimi daha derinlere ittim. Ağzımın içine inledi. Mümkünmüş gibi daha fazla sertleşirken bacağımı onun bacak arasına bastırdım. Yine inledi ve kontrolümü kaybetmeye başladım.

Ben bir hile yapacaktım, ama neydi? Onu böyle inletmemin bir amacı vardı, hayal meyal hatırlıyordum, ama dilinin benimkiyle dansetmesi böyle seksi, böyle ilkel ve yoğunken...

İnsanüstü bir gayret göstererek aniden kendimi geri çektim ve o anda hatırladım. Hah, bana bir haber verecekti.

"Hadi söyle."

"Sonra. lütfen..."

Nefesimi dudaklarına verip otomatik olarak aralanan ağzının içine konuştum.

"Söylersen seni öpmeye devam ederim. Hadi."

Göğsü inip kalkıyordu ve soluk alışverişi sıklaşmıştı. O nane ve çilek kokulu nefesini ağzıma hapsetmek için delirirken blöfümü sürdürmek için hayvan ötesi bir çaba sarfediyordum.

Sonunda arzusuna yenildi.

"Tamam, söyliycem."

Ne demişler, galiptir bu yolda mağlup.

"Dinliyorum."

Başını kaldırıp gözlerime baktı. Yeşillerinin içi gülüyordu.

"Artık bana ufaklık diyemezsin. Şu anda karşında bir üniversiteli var."

Gülümsedim ve dudaklarımı dudaklarına sürttüm.

"Sana epeydir ufaklık demiyorum zaten, çilli. Hangi bölüm?"

"Boğaziçi Psikoloji."

"Mmm... Psikolog bir sevgili. Çok seksi."

"Psikologları seksi mi buluyorsun?"

"Yalnızca kanepesi olanları."

Dişlerini alt dudağıma geçirdi.

"Domuz."

Dilimle kanattığı dudağımın tadını alırken devam ettim.

"Bir de yüzünde çilleri ve belinde gamzesi olanları."

Gülüşü ağzımın içine doldu.

"Böyle çok psikolog yoktur."

"Senden bir tane daha yoktur ki..."

Yeşil gözlerini gözlerime kilitledi.

"O zaman başıma kaldın."

"Aynen öyle oldu çilli."

Uzanıp dudaklarını ele geçirdim. Anında ağzını araladı ve o muhteşem tadı şu birkaç dakikada bile çok özlediğimi fark ettim. İki sene bu tattan uzak kalmaya nasıl dayanacaktım ki...

Bunu düşündüğüm an mideme bir yumruk yemiş gibi oldum. Alihan'ın benden istediği şeyin büyüklüğünü gerçekten fark ettiğim andı bu ve bu farkındalık beni acayip öfkelendirdi.

Bir anlığına Alin'den ayrılıp onun gözlerine baktım ve sonra dudaklarını öyle büyük bir şiddetle yakaladım ki dişlerim dişlerine çarptı. Bu öfkeyle her şeyi yakabilirdim. Yakarsa dünyayı âşık bir Ulaş yakardı, bu da böyle bilineydi.

Âşık olduğum kızı içime hapsetmek ve bir daha hiç bırakmamak ister gibi ağzına dalarken, öyle erotik bir sesle inledi ki, bütün öfkem arzuya dönüşüp tüm gezegeni tutuşturdu sandım. Siktir. Ona şimdi, burada sahip olabilirdim. O zaman kimse benden Alin'i alamazdı.

Bir elimle ensesini kavradım ve diğer elimle kadınlığını avuçladım. Attığı çığlık kulaklarıma doldu. Onun içine tüm şiddetimle girdiğimi ve bu çığlığın bin katının kulaklarımı patlattığını hayal ettim, kendime birkaç saniye daha hakim olamazsam bunu yapacaktım da.

Ama o Alin'di, benim en kıymetlimdi, burada, bir araba kaportasının üstünde, sözünü tutamayan bir adam yüzünden hırsız gibi bekâretinin çalınmasını hak etmiyordu. Bir an içimdeki mağara adamı "alan razı veren razı," diye hırladı, Alihan siktirsindi.

Ama biz mağara adamları değildik di mi koçum, biz çocukluğu ve gençliği boyunca kendini adayacak bir amaç arayan ve onu harbiyede bulunca da hayatını ve onurunu birbirine teslim eden askerlerdik, öyle değil mi? Hayatımı bir kere teslim ettiğim, ama bin kere borçlu olduğum bir adama söz vermiştim ve ona kardeşine deli gibi âşık olduğumu ispatlayacaktım.

Bana Alin'le vedalaşmam için iki gün vermişti. Alin'le şu ana kadar birlikte geçirdiğim sürenin yarısından fazlası yani, çok kötü değildi öyle di mi? Onunla olağanüstü geçen bir üç buçuk güne sahiptim, her anından deli gibi zevk aldığım başdöndürücü, kışkırtıcı, çıldırtıcı, zaman ötesi bir yolculuktu bu, henüz bitmemişti üstelik. Tek yapmam gereken bu yolculuğun hakkını vermek ve ayrı kalacağımız süre için bir sürü anı biriktirmekti.

Bunları düşünürken sakinleşmiş, Alin'i daha yavaş ve yoğun öpmeye başlamıştım. Bir yandan dilimle ağzının her milimini keşfediyor, bir yandan elimle kadınlığının üstünde dolaşıyordum. Alin kollarımın arasında titriyor, inliyor, diliyle dilimi talan ederken elimin her hamlesinde kasılıp yay gibi geriliyordu.

"Ulaş..."

"Bebeğim..."

"Dayanamıyorum..."

"Bekle bebeğim. Gelme..."

"Ama..."

"Şşşt... Söz dinle biraz."

Pantolonunun düğmelerini çözdüm ve dudaklarından ayrılıp önüne diz çöktüm. Çamur içindeki ayakkabılarını ve çoraplarını çıkardım. Ben pantolonuyla beraber çamaşırını sıyırırken, bacakları yaprak gibi titriyordu.

Ellerimi kalçalarına kadar nefis teninde gezdirdim ve Alin'i kendime doğru çektim.

"İyice aç bacaklarını bebeğim."

İkiletmedi. Gözümün önüne serilen ıslaklığı başımı döndürürken dilimi sert bir hamleyle içine ittim.

Adımı haykırıp parmaklarıyla saçlarımı kavradı. Off, saçlarımı böyle çekiştirmesine bayılıyordum.

Sarhoş edici tadı ağzıma dolarken inledim.

"Offf... tadına bayılıyorum..."

"Ulaş gebericem..."

Sesindeki çaresizliğe gülümsedim ve parmaklarımı o muhteşem sıcaklığa daldırıp ıslaklığına buladım. Dilimle ve dişlerimle onu delirtmeye devam ederken, ıslak parmaklarımı onun ağzına uzattım. Şimdi ikimiz de aynı muhteşem tadı paylaşıyorduk.

Parmaklarımı öyle bir emmeye başladı ki, boşalmanın kıyısına geldim. Sadece saçlarımı çekiştirip parmaklarımı emerek beni getirebilecek tek kadın tanıyordum ve şu anda o kadının sıcaklığına tapınıyor olmak, beni yeryüzündeki en şanslı hergele yapıyordu.

"Alin... Sana tapıyorum."

Büyük ihtimalle şu saniyede ona tapmam o kadar umrunda değildi.

"Ulaş, ölüyorum anlasana!..."

O hassas noktasını bulduğumda dişlerini parmaklarıma geçirdi. Diğer elimle girişini iyice aralayıp sert bir dil darbesiyle ele geçirdim o coğrafyayı.

Aynı anda çığlığı etrafımızı saran kayalarda yankılandı ve adımı hay-

kırarak zirveye ulaştı. Adımı kulaklarımda duyup çağlayan sıcaklığını dudaklarımda hissedince ben de patladım ve onun ismini haykırdım. İsimlerimiz ve orgazmlarımız birbirine karışırken, ikimiz de tekrar tekrar infilak edip havaya dağıldık.

Başım onun kucağında sakinleşmeye çalışırken, kıkırdadığını duydum.

"Kulaklarımdaki uğultu bir türlü geçmiyor."

Şapşik aşkım benim.

"O uğultu kulaklarından gelmiyor bebeğim."

"Nereden geliyor?"

Ayağa kalkıp pantolonunu ve ayakkabılarını giydirdim, sonra elinden tutup önümüzde dikilen kayanın arkasına sürükledim bebeğimi. Uğultu gitgide artarken, onu sık ve yeşil ağaçlığın içine soktum. Ağaçların ve çalıların arasından sürtünerek geçtikten sonra, açıklığa çıktığımız an bir çığlık attı.

"İşte sana bahsettiğim sürpriz."

Karşımızda Bağlar Nehri Şelalesi büyük bir gürültüyle kayalardan çağlayıp küçük göle dökülüyordu. Heybetli kayaların, suyun ve yemyeşil sık ağaçların oluşturduğu manzara muhteşem görünüyordu.

Alin ağzı bir karış açık, doğanın bir kayanın arkasına gizlediği sürprize bakıyordu. Ben de ona.

Çok güzeldi. Hâlâ üstünde başında okulun bahçesinde yaptıkları antremandan kalma çamurlar vardı, dudakları öpülmekten şişmişti, orgazm olurken yanaklarını basan kırmızılık pembeye dönüşerek onu terk ediyor ve tapılası görünüyordu.

O an içimden taşan "seni seviyorum" deme isteğini bastırmak için onu bırakıp göle doğru yürüdüm. Şimdi söylesem abisinin rızasını aldığımı zannedecekti ve benim ona Alihan'la konuştuklarımızı anlatmam gerekecekti. Ama bunu mümkün olduğunca geç yapmaya kararlıydım.

Arkamdan bağırdı.

"N'apıyosun?"

Dönüp tişörtümü çıkardım.

"Hadi çilli. Nasıl bir Ege kızı olduğunu görelim."

Ben kendimi suya atmak üzereyken meydan okumamı görüp pantalonunu çıkardı. Bir an gölü boş verip onun üzerine atlamayı düşündüm, ama daha fazla delirmeden kendimi buz gibi suya bıraktım.

Arkamdan gelip bir balık gibi göle daldı ve benim yanımdan yüzeye çıktı. Bu kız gerçek bir Egeliydi, ben onu suya batırdığımda kahkahalarla dalarken de, sonra birden çıkıp omuzlarıma yüklenerek beni dibe yollarken de, şelalenin yanındaki kayalardan yukarıya keçi gibi tırmanıp kendini en tepeden balıklama göle atarken de.

Benim göl gözlü deniz kızım, evindeymişcesine rahat bir vücut hareketiyle gölün derinliklerine dalarken onu takip ettim ve her tarafımız sularla sarılıyken hiç unutmayacağım bir aydınlanmayla sarsıldım.

Bu kız benim evimdi.

Eve döndüğümüzde akşam olmuştu ve Dicle kapının önünde sigara içiyordu.

Arabadan çıkınca Alin koluma girdi ve Dicle'ye doğru yürüdük.

"Heval? Hayrola efkâr mı dağıtıyorsun?"

Sigarasından bir nefes daha çekip izmariti ayağıyla ezdi. Gülerek işi şakaya vurmaya çalıştı.

"N'edek paşam? Ben de isterim aşkımı koluma takıp gezmek, ama bilin bakalım neyim eksik?"

Alin doksana taktı.

"Kolun mu?"

"Yuh beee! Ulen bücür, bu artizle bir olup sen de bana aşk geyiği çevirirsen, vallah bileklerimi keserim he!"

"Tamam ya, bir şey demedik."

Dicle'nin saçlarını karıştırıp sordum.

"Bizimkiler içerdeler mi?"

"Hee, siz gittiğinizden beri Sare bilgisayarda bi matrikslikler yapıyor, bebek yüz de hayran hayran onu seyrediyor."

Alin gözlerini kıstı.

"Deme?"

Dicle kaşlarını kaldırdı. Gözlerinde bilmiş bir ifade belirdi.

"Sen de demedi deme."

"Valla de?"

"Valla billa dedim."

Salak salak ikisinin muzip suratlarına baktım.

"Nedir bu dedim, deme muhabbeti ya?"

Alin çocuk kandırır gibi saçımı okşadı.

"Hangi dedim, deme aşkım?"

"Dediniz ya işte şim... Alin bak yine dedin, bu sefer oltaya gelmem ha!"

"Ne dedim aşkım?"

Ben senin o aşkım diyen ağzını...

"Aha yine dedin!"

Alin Dicle'ye döndü.

"Dicle ben ne dedim?"

"Bi şey mi dedin?"

"Yoo, demedim, dedim mi?"

"Demedin?"

Yine mi oltaya geldim ya?

"Ulan!..."

Alin kıkırdarken Dicle bana bi selam çakıp içeri kaçtı.

Ben Alin'e sahte bir öfkeyle bakarken, benim seksi bebeğim bana sarılıp ellerini kot pantolonumun arka ceplerine soktu.

Anında sertleştim.

"Çok tehlikeli hareketler bunlar çilli."

Ukala ukala tek kaşını kaldırdı.

"Hangi hareketler, aşkım?"

Kaslarım ellerinin altında kaya gibi sertleşirken mırıldandım.

"Şu popoma yaptığın çok seksi taciz hareketi aşkım."

Anında zıp zıp zıplamaya başladı.

"Dedin! Dedin! Dedirttim!"

"Kahretsin ya... Alin ben bunun dersini veriyorum, nasıl yedim bunu yaa!"

Bence Alin'e ordinaryüs psikolojik harekât mareşali falan diye bir ünvan verip sınır komşularımızın üzerine salmalıydık. Altı ayda Osmanlı'nın Kanuni zamanındaki sınırlarına ulaşmazsak gelip yüzüme tükürebilirdiniz.

Onun çocuk gibi zıplaması ve çığlıklar atması kalbimi eritirken, birden durup sorduğu soruyla yüreğim mengeneye sıkıştı.

"Abim hayır dedi, di mi?"

ALİN

"Abim hayır dedi, di mi?"

Deniz gözleri sıkıntıyla dalgalandı. Dudaklarını ısırdı. Bana nasıl söyleyeceğini bulmaya çalışıyor gibiydi.

"Iı... şimdi bebeğim..."

Gözlerimi kısıp karşımda kıvranan öküzüme baktım.

"Hayır dedi ve bana söyleyemiyorsun?"

"Yok... Tam olarak öyle sayılmaz..."

Tepem atmaya başladı.

"Abim izin verdi mi, vermedi mi Ulaş?"

Ağzı açıldı, ama bir şey söylemedi. Ya da ne söyleyecekse artık, vazgeçti ve ağzını kapatıp dudaklarını sıktı.

Derin bir nefes aldım.

"Ulaş... Zor bir soru değil. İki seçenek var, di mi aşkım?"

Uslu bir çocuk gibi başını yana eğdi.

Devam ettim.

"Şimdi ben sana iki seçenek söyliycem ve birini seçeceksin."

Çaresiz gözlerle bana baktı.

Sordum.

"Evet veya hayır?"

"Veya."

Hırrghhhhh!

Ben tam delirecekken uzanıp ellerimi tuttu iki eliyle.

"Bebeğim... Bunu sana kendi yolumla anlatmama izin ver, olur mu?"

Beynime doğru yola çıkan öfkeden çıldırmış alyuvarların Haçlı seferini durdurup orduyu geri göndermeyi başardım.

"Olur."

Alnıma bir öpücük kondurdu.

"O zaman bekle, yukarının anahtarını alıp geleyim."

Birkaç dakika sonra, üst kattaki yatak odasına girdik. Ulaş beni yatağın ayak ucuna oturttu ve kendisi de önümde diz çöküp ellerimi avuçlarına aldı.

"Alin..."

Elime bir öpücük kondurdu.

"Şimdi beni sonuna kadar dinle, anlaştık mı?"

Başımı salladım.

"Söz mü?"

Tekrar başımı salladım.

Derin bir nefes aldı.

"Eskiden bu aşk meşk mevzularında tam bir kazmaydım."

Tek kaşımı kaldırdım.

Güldü.

"İndir o kaşı. Önceki halimi bilsen, bugünküne şükrederdin."

Kaşımı indirdim.

"Aşka inanmaz ve inananlarla dalga geçerdim."

Gözlerini gözlerime kitledi.

"Sonra sen geldin."

Nabzım hızlanmaya başladı.

"Geldin ve kalbime bodoslama daldın."

Heyecanımla nasıl başedeceğimi bilmediğim için kıkırdadım.

"Tam benlik bir hareket."

Başını yana eğip gülümsedi.

"Sen tam benliksin be çilli."

Böyle başını yana eğip çarpık çarpık gülümseyince ne kadar öldürücü bir etkisi olduğundan haberi var mı acaba bu adamın?

Bütün beyin hücrelerim o muhteşem manzarayı görünce over doz eroin basmış gibi komaya girdiler ve gerzek birer sırıtışla kendilerini imha ettiler. İyi de oldu, bu saatten sonra hiçbirine ihtiyacım yoktu zaten. Onlara güzel bir toplu cenaze töreni düzenledim ve hepsini güverteden aşağı salladım gitti.

Aşk denizinin derinliklerinde, huzur içinde yatın bebeklerim, ben bundan sonra iflah olmam nasıl olsa. Tanrı taksiratınızı affetsin.

Sonra, gülüşü yetmiyormuş gibi elimi alıp kalbine götürdü.

"Hangi ara ele geçirdin anlamadım, ama kalbim senin çilli."

Onunkinin atışlarını elimin altında hissedince, benimki de göğsümde bir takla attı.

Kuruyan ağzım ve titreyen ellerimle, ben de onun elini kendi kalbime koydum.

Şimdi ellerimiz birbirimizin yüreklerinin üstünde, gözlerimiz birbirimizin ruhlarının derinliklerinde, sonsuza kadar sürmesini istediğim bir anı paylaşıyorduk.

Sihirli bir andı. Bir Hakkari gecesi büyüsü. Hayatımın aşkının, toprağının her santimini ezerek yıllarca terörist kovaladığı şu yüce dağın zirvesinden süzülen ayışığı, şimdi onun yaralı yüzünde dalgalanıyor, ara-

mızdaki sözsüz yemini tılsımlı bir mühürle damgalıyor, ikimizi birbirimiz için vazgeçilmez kılıyordu.

Bir insanın başına hayatta sadece bir kez gelebilecek bu anı, bir insanın duyabileceği en güzel cümleyle noktaladı.

"Seni seviyorum."

Gözlerimden şelale gibi çağlayan yaşlarla boynuna sarıldım ve tenini aşıp içine geçme, sevdiğim adamla kenetlenme arzusuyla yandım.

Beni yataktan çekip kucağına oturttu, kollarıyla beni sardı ve kaburgalarının altına hapsetmek ister gibi sıktı. Sonra gözlerimden akan her bir yaşı dudaklarıyla silmeye başladı.

Yanağım boyunca süzülüp dudaklarıma kadar gelen son bir damlayı da tenimi yakarak tattıktan sonra ağzımın içine doğru inledi.

"Alin... Öyle âşığım ki sana..."

Sesinde müthiş bir ihtiyaç vardı. Aşktan gebererek mühürledim dudaklarımı onunkilere. Dili anında benimkini esir aldı.

Onun için hissettiğim her şeyi öpüşümle ifade edebilmek ihtiyacıyla yandım. Bu mümkün değildi biliyordum, ama yüreğim öyle şişmişti ki, artık göğsüme sığmadığını hissediyordum. Sanki aşkımı ona akıtamazsam bereket getirsin diye yere çarpılan bir nar gibi patlayıp bin parçaya dağılacaktım ve tanelerim ortaya saçılacak, her yer kırmızıya boyanacaktı.

Boğazımdan kopup gelen çaresizlik dolu hıçkırığı duyunca belime doladığı koluyla beni iyice kendine çekti ve bir yandan elini tişörtümün altına kaydırıp sıcacık dokunuşlarıyla okşarken dilini ağzımdan çıkarıp çeneme, burnuma, yanaklarıma minik öpücükler koymaya, beni yatıştırmaya başladı.

"Şşş bebeğim... biliyorum... ben de öyleyim..."

Bildiğini biliyordum. İlk günden beri öyle değil miydi? Ruhumun içinde olup biten her şeyi gözümün gölgesinden, nabzımın dalgasından, nefesimin rüzgârından anlamadı mı her defasında?

Benim gibi hissettiğini de biliyordum.

Birbirimiz için hep aynı anda aynı şeyleri hissetmedik mi?

Hiç birimiz sıcakken, diğeri soğuk kalamadı ki.

Birimiz isterken, öbürü arzularına gem vuramadı ki.

Birimiz âşıkken, diğerimiz karşılıksız bırakmadı ki.

Başımı kaldırıp ona baktığımda, ben ağlarken onun da gözünden bir damla yaşın koptuğunu gördüm.

Elimle morarmış yanağından süzülen gözyaşını takip edip dudağının kıyısındaki yaranın üstüne değmeden yakaladım.

"Ne kadar?"

"Hı?"

"Tam olarak hayır dedi sayılmaz, dedin. Abim ne kadar hayır dedi?"

Derin bir nefes aldı ve söyledi gitti.

"Birkaç yumruk, birkaç tekme ve iki sene kadar."

İki sene mi?

Ben var ya, o abimin kafasını iki senede toplanmayacak kadar kırarım!

Ben var ya, abimin de, onu dinlemeye kalkarsan senin de beyinlerinizi patlatır, ikinizi iki senelik bir komaya sokarım!

İki bin sene önce adamın biri "Birbirinizi sevin," dedi diye onu bir ağaca çiviledi̇niz, yetmedi mi be?!

Ben var ya, ikinizi de çarmıha gerer, iki sene karşınızda çekirdek çitlerim!

Bakışımın cinai potansiyeli aşırı düzeyde artmış olacak ki, Ulaş iki eliyle yüzümü avuçlarının arasına alıp mavilerini gözlerime kilitledi.

"Söz verdin."

Neye söz verdim? Ben şu anda hiçbir şey hatırlamıyorum.

"Beni sonuna kadar dinleyecektin."

İyi, ama şu an beynimde sürekli uğuldayan tek bir şey var; iki sene. O söz öbeği dışında kalan tüm kelime dağarcığımı kaybettim. Dinlemek ya da konuşmak yerine Ulaş'ı ve abimi iki sene boyunca tekmelemek istedim, ama kahrolası kas yığını beni ismine yanlışlıkla kol denilen transformers uzantılarıyla sardığı için kıpırdamam mümkün olmadı. Haliyle bir tek fiske bile atamadım tabii. Ama Matrix'e gidip abim ve Ulaş kılığındaki bi sürü Ajan Smith'i eşek sudan gelinceye kadar dövdüm.

"Alin... Çık oradan bebeğim. Bize dön."

Bi insanın ismi böyle söylenir mi ya? Böyle boğuk bir sesle, arzu ve ihtiyaçla emir verilir mi? Ayıp değil mi?

Tank bana en yakın çıkışı bul.

Matrix'ten çıkıp Ulaş'ın gözlerine yuvarlandım büyük bir hızla. Onların vaat edilmiş toprakları Zion'sa, benimki de Ulaş'ın gözleriydi. Bana kalırsa eksiği yok, fazlası vardı valla.

"Şimdi senden bir şey isteyeceğim, tamam mı bebeğim?"

Sesindeki hipnoz kulaklarıma dolarken mırıldandım.

"Bu ses tonunu başka kızların üstünde de kullandın mı?"

Sırıttı.

"Hayır güzelim, bu sadece bir kıza özel."

"Yalancı."

"Iıı, birkaç sorguda da kullanmış olabilirim."

Bir yerlerde, mesela hapishane hücrelerinde, şu an Ulaş'ı hayal edip acı çeken kaç tane kadın terörist vardır acaba?

Dilim damağıma yapışırken zorlukla sordum.

"Ne isteyeceksin?"

Elini yüzüme götürdü ve tek parmağıyla yanağıma dokundu.

"Bu gece abini bir kenara bırakabilir miyiz?"

Niye bırakalım ki? Hayatımızı sikmeye kalkıyor adam!

"Şşş... Buna çok ihtiyacım var. Sen ve ben. Olaysız bir gece. Bunu bana çok görme, ha?"

Yutkundum.

"Sadece bu gece?"

"Sadece bu gece. Yarın canıma okursun."

Kucağından kalktım ve tepeden ona baktım.

Sırtını yatağa yaslamış. Uzun ve güçlü bacaklarından biri kıvrık, diğerini yana açmış. Her soluğuyla yükselen göğsündeki kasları soluk mavi yıpranmış tişörtünden taşıp gözüme giriyor. Sakalları uzamış. Yaralı yüzünün ortasında parlayan denizleri, arzu ve ihtiyaçla gözlerime kilitlenmiş.

E şimdiden pardon kızlar, ama bu da bir can yani. Bana sadece ikimizden ibaret bir geceyi vaat eden devasa bir yarı tanrıya çemkirecek kadar şuursuz değilim.

Ya da şuursuzum. Amaan, yemişim şuurunu.

Pis pis gülümseyip ata biner gibi kucağına oturdum. Sonra yüzünü avcumun içine aldım ve başımı eğerek dudaklarımla dudaklarını buldum. Önce yavaşça o muhteşem kıvrımların üzerinde gezindim, sonra dilimle ağzının her noktasının tadını hücrelerime çektim ve en son da ağzından çıkıp hafifçe alt dudağını dişledim.

"Tamam, ama bir şartla."

Ben onu öperken gözlerini kapatıp hakimiyetin bende kalmasına izin vermişti ve yine teslim olmuş bir sesle konuştu.

"Ne istersen."

"Bana da öğretmeni istiyorum."

Şaşırarak gözlerini açtı.

"Neyi?"

"Bu yaptığın şeyi. İnsanı oyun hamuruna çevirmeyi."

Sırıttı ve burnumu ısırdı.

"Biz ona obiwanlama diyoruz ve sen zaten kralını biliyorsun."

Kaşlarımı çattım.

"Sakın seni obiwanlayıp kendime âşık ettiğimi söyleme."

Denizlerinden gelen öyle bir sevgiyle baktı ki bana, yüreğimin bir yelken gibi şiştiğini hissettim.

"Ben sana yaptığın şeyler için âşık olmadım ki bebeğim. Olduğun şey yüzünden sevdim seni. Çok sevdim hem de."

Gözlerime dolan yaşları geri itmek için kıkırdayıp ona iyice yaslandım ve meşhur *Star Wars* repliğini söyledim.

"O zaman güç seninle olsun yüzbaşı."

Ama yaslandığım anda sertliği kadınlığımı bulunca inledi.

"Mmm... Kontrolsüz güç güç değildir çilli ve sen bende zerre kadar kontrol bırakmıyorsun."

Kontrolsüz halin buysa kontrollüsünü çok merak ettim gerçekten. Bana kalsa şimdiye Deniz'e hamileydim.

Dudakları dudaklarımı yakalarken sertliğini bana iyice bastırdı. Sonra ağzımın içine konuştu çok eğlenen bir ses tonuyla.

"Deniz ilk çocuğumuz mu oluyor?"

Rezalet! Kahır bela! Yine mi sesli düşündüm? Of ya of offf!

Battı balık yan gider deyip hayallerimi tümden açık ettim.

"Hı hı. Kızın adı da Elif. Deniz'den iki yaş küçük."

Nefesi dudaklarımı yakarken boğuk gülüşü boğazımda yankılandı.

"Ben önce Elif'i isterim."

Kalbimde düğünler kuruldu, davullar vuruldu. Onun da benim gibi birlikte bir gelecek hayali olduğunu öğrenmiştim ve şu an halay başıydım.

Dilini dişlerimin üstünde gezdirdikten sonra iyice boğulan sesiyle sordu.

"İlk ne zaman?"

"Hı?"

"İlk ne zaman düşündün çocuk mevzusunu?"

"Seni ilk gördüğümde. Yolda bana neden kaçtın diye sormuştun ya, o zaman."

"Ben o sırada kızaran yüzünle altımda inlediğini hayal ediyordum."

Yetişkin bir Ulaş, her ahval ve şeraitte öküzlük yapabilir.

"Öküüüz."

"Bu öküze âşıksın, ama naber?"

Doğru lafa ne denir? Hakkını teslim ettim ve o öküzün bana unutulmaz bir gece yaşatmasına izin verdim.

Ertesi sabah camdan süzülen güneş ışığı gözlerime dolduğunda, hamur gibi yumuşamış bir şekilde gözlerimi açtım.

Öküzüm yanımda uyuyordu ve kollarıyla beni sıkı sıkı sarmıştı. Güzel yüzüne bakınca, dün gecenin anıları hafızama doluştu.

Bana diliyle o dayanılmaz şeyleri yaparken sesim aşağıya gitmesin diye elimi ısırarak gelişim. Sonra aşağıda yapıp getirdiği tostları yerken bana anlattığı "Civan delirtme" macerasına kahkahalarla gülüşümüz.

O beni bir kez daha delirtirken çığlıklarımı yastığa hapsedişim. Tablette *Star Wars* seyrederken yaptığı Dart Vader ve Han Solo taklitleri. Üçüncü kez beni getirdiğinde dayanamayıp göğsünde hıçkıra hıçkıra ağlamam.

Hayatımın en güzel gecesinin her bir anını hatırladıkça sinirim yavaş yavaş tepeme çıkmaya başladı. Üçüncü seferi ve zevkten göğsünde ağladığımı hatırladığımda, Ulaş'ın ve abimin kıçını çok fena tekmeleyebilecek bir sinir katsayısına ulaşmıştım.

Ne yani, ben böyle bir şey yakalamıştım ve hangi kuvvet beni iki yıllığına dizginleyecekti, şaşardım ve enginlere sığmaz taşardım hatta.

Öfkeyle yataktan kalkınca Ulaş uykusunun arasında mırıldandı.

"Nereye?"

Elime Sare'nin daha geçen hafta aldığı kırdığımın aynısı abajuru geçirdim, kolumu kaldırıp abajuru yer çekiminin insafına bırakırken tısladım.

"Asıl sen nereye?"

Abajurun porselen gövdesi şangırdayarak kırılınca Ulaş yattığı yerden zıplayarak doğruldu ve deliymişim gibi bana baktı.

Tamam, gibisi fazla, biliyorum.

"N'oluyo?"

Sare'nin yine geçen hafta aldığı, ama kırdığımın aynısını bulamadığı için müdürün hatırlamayacağını umduğu prenses biblosunu Ulaş'a fırlatırken bas bas bağırdım.

"Ne mi oluyo? Ne mi oluyo?"

Ulaş kendini yatakla duvarın arasına atıp biblodan kaçtı. Elime Ulaş'ın postalı geçti, onu da savurdum, bu sefer tam isabet!"

"Ahhh! Çilli uyanır uyanmaz başlamak zorunda mıydın yaa?"

Atacak başka şeyler ararken çemkirdim.

"Gece başlamadığıma şükret! Biz bunları yaşadıktan sonra nereye gidiyosun sen yaa? Nereye gidiyosun?"

Yatağın altında diğer postalını gördüm, alıp onu da Ulaş'a fırlattım.

Bu seferkini havada yakaladı.

"Ben gitmiyorum bebeğim bir yere. Ama abin..."

"Abin deme bana! O kim oluyor? On yıldır aklı nerdeydi?"

Aha komodin. Pardon Sare.

Onu da geçen seferkinin aynı açısıyla cama fırlattım, Ulaş başını eğerek kurtuldu. Komodin camı kırıp aşağı uçarken devam ettim.

"Ya o ortalarda yokken manyak Vedat'a he deseydim ben? Vedat'a iki sene dedi mi ha, dedi mi? Ya şu an onun yatağında uyanmış olsaydım?"

Ben Vedat der demez Ulaş'ın yüzü değişti, atladığı gibi beni yere savurdu, bütün ağırlığıyla tüm bedenimi ezerken yaralı bir kaplanmış gibi hırladı.

"Sakın... sakın benim aklıma öyle bir görüntüyü getirme. Sakın..."

"O zaman sen de deli yürek safsatalarıyla davranmayı bırak! O kanunlar benim umrumda değil, anlıyor musun?"

İki elimi omuzlarımın yanına perçinleyip sırıttı.

"Miroğlu kanunlarında böyle bir madde yok, sallama."

"Hırghhhhh!"

Bu sefer bir değişiklik oldu, kapı açıldı ve Sare, Ulaş beni öpemeden yetişti.

"Oha! Valla oha, billa oha! Yuuuuuuh!"

Sare tepinirken, Dicle onun arkasından sıyrılıp odaya girdi.

"Deja vu geldi hanıııım..."

En arkadaki Volkan şaşkın şaşkın sordu.

"N'oldunuz ya?"

Dicle omuzlarını silkti.

"Oluyor bunlar böyle. Bir çeşit sevgi ifadesi."

Sare tısladı.

"Birbirlerini seviyorlar, beni sikiyorlar anasını satiim!"

Volkan, Sare'nin ayıcıklı şort pijamalarını baştan aşağıya süzüp sırıttı.

"Eğlenmişler işte biraz. Sen de denemelisin."

"Ben seni bi denerim..."

"Memnuniyetle beklerim."

"Volkan valla çarparım bak."

"Senin hiç eğlendiğin oluyor mu çırpı? Yok ya, eminim fiş filan biriktiriyorsundur sen."

"Bana bir daha çırpı dersen..."

Aha. Orda bi tansiyon mu gördüm sanki? Yoksa kedidir o kedi mi?

Aynı anda Dicle bir yandan Sare'yi sırtından dışarı ittirip bir yandan düz bir tonla sıralamaya başladı.

"Hasret gideriyoduk – Oha manyak böyle hasret mi giderilir – Bi daha kapıyı çalmadan girin de görün manyağı – Komodini niye attınız piskopat sayko – Aha gitti bi aylık maaş – Delini de al git, ben benimkiyle konuşucam – Ben gidip camcı bulayım – Akşam akşam nerde bulacaksam – Uslu durun – Vesaire vesaire."

Volkan gözlerini kısıp ne diyo bu, der gibi Dicle'ye baktı.

"Heval? N'aapıyosun?"

"Dublaj yapıyorum."

"Ne dublajı?"

"Sana aşağıda süper bi filim anlatıcam, onun dublajını. Hadi Sare, gel yavrum sen. Size de iyi sabahlar Türkiye, her ne kafada yaşıyor ve yaşatılıyorsanız."

Volkan kafasını kaşıya kaşıya çıktı, ama Sare, Dicle'nin ittirmelerine karşı koydu.

"Üfff, Dicle bi bırak."

"Ya kızım tamam gidelim işte, nasıl olsa parayı peşin veriyor bu manyak. Bırak bücür kırsın kafasını."

Bana göz kırpıp iterek çıkaramadığı Sare'yi bu sefer de çekiştirmeye çalıştı, ama Norveç tohumu ufak tefek Kürt kızını kaldırdığı gibi bir kenara koydu.

"Sen aşağı in Volkan'la. Ben Alin'le bir şey konuşucam."

"Sonra konuşursun sonra."

"Ya Dicle bi siktir git!"

Dicle ikiletmedi, bana bakıp özür diler gibi ellerini iki yana açtı ve gözden kayboldu.

Sare odaya bir göz gezdirdikten sonra derin bir nefes aldı ve bana başıyla dışarıyı işaret etti.

"Gelsene sen bi dışarı."

Ulaş itiraz etti.

"Niye geliyor ya? Onun bir suçu yok, ben delirttim."

"Kes bi Ulaş yaa... Bi şey yapmıycam, alakasız bi şey konuşucam."

Ulaş'ı üstümden itip kalktım.

"Tamam geldim."

Odadan çıkıp kapıyı kapattık ve karşı odaya girdik. Sare beni kapıdan iyice uzağa götürüp fısıldadı.

"Bana bi kıyak yapman lazım."

"Tamam yapayım da, bak gerçekten komodin falan için özür..."

"Ya siktir et şimdi, komodin sana kurban olsun. Benim derdim başka."

"Nedir?"

"Şifreleri çözdüm sayılır, ama teknik bi destek için laptop'u kolorduya götürmemiz lazım. Bir yolunu bul, Volkan gelmesin Ulaş gelsin."

"Niye ki?"

"Öyle işte."

"İyi de Ulaş'la benim halletmem gereken bir ko..."

"Ya Alin ocağına düştüm işte, niye anlamıyorsun? Volkan'la yalnız kalamam!"

Sesimi iyice kıstım.

"Ya beş yıldır çocuğa âşık olan sen değil misin? Ne güzel fırsat işte, gidin beraber?"

"He arabada üstüne atlıyim, sonra nereye kaçacağını bilemesin! Alin n'olur, deliriyorum burda."

Hmm... Ne demişler. *Girls over boys.*

"Anlaşıldı merkez. Gel benle."

Odadan çıkıp salonu geçtim ve Ulaş'ın olduğu odaya girdim. Girdiğim sırada Ulaş tişörtünü başından geçiriyordu, kaslarına bakmamaya çalışarak kollarımı göğsümde kavuşturdum ve soğuk soğuk beyan ettim.

"Ulaş seni bir süre görmek istemiyorum."

Ulaş tam tişörtünü indirecekken kaldı öyle.

"Ne?"

"Sakinleşmem lazım. Git."

"Nereye gideyim, çilli?"

"Sare kolorduya gidiyormuş. Onunla git."

Şüpheli şüpheli gözlerini kıstı.

"Siz neler çeviriyorsunuz?"

"Bir şey çevirmiyoruz. Gidiyor musun?"

"Şimdi kolorduya gidersem yarın sabahtan önce dönemem."

Omuzlarımı silktim.

"İstersen iki seneye dön."

"Tamam ya tamam. Offf!"

On dakika sonra Dicle'yle bahçeden çıkan arabaya el sallıyorduk.

Sare'nin istediği tam olarak gerçekleşmemişti, çünkü Volkan son anda kolorduda görev yapan bir arkadaşını görmesini gerektiğini söyleyerek arabaya binmeyi başarmıştı.

Ama Sare'nin Ulaş'ın yanında Volkan'ın üzerine atlayacağını sanmadığım için sorun halledilmiş sayılırdı.

Bir duş aldım ve bütün gün hüngür hüngür ağlamamak için uyumayı tercih ettim. Uyandığımda saat gece yarısını geçmişti ve yukarı çıkıp şu kırıp döktüğüm odayı toplasam iyi olacaktı.

Üst kata çıktığımda, Dicle'yi odadaki son cam ve porselen kırıklarını bir küreğe süpürürken gördüm.

"Dicle?... Ya sen niye zahmet ettin, ben ya..."

Sözümü kesti.

"Delirmek iyidir de delirdiğini toplamak çok fena koyar insana. O kısımla uğraşma dedim."

"Ya sen ne hakikatli, ne delikanlı bi kızsın yaa!"

"Öyleyim di mi, kahretsin!"

Biz gülüşürken, birden aşağıda bir tıkırtı duydum.

"Şşşt... Sen de duydun mu?"

"Duydum!"

Hemen camdan baktım. Kapının önünde bir karaltı vardı, ama ortada bizimkilerin arabası görünmüyordu.

Dehşet içinde Dicle'ye döndüm.

"Örgüt burayı bulmuş olabilir mi?"

Dicle'nin yüzü korkuyla kasıldı.

"Onlardan her şey beklenir."

Derin derin üç defa nefes alıp sakinleşmeye çalıştım. Sonuçta bir kişiydi kapıdaki. Emirgan korusunda üç kişiyi halletmiştim. Volkan'la çalışırken de tekniğim epey gelişmişti. Eminim bir tane adamı halledebilirdim.

Dicle çok korkmuş gibi görünüyordu.

"Berfo aşağıda tek başına. Ya onu..."

"Şşş... Sakin ol şampiyon, halledicez."

Örgüt üyelerine wushu öğretmediklerini umarak parmaklarımın ucuna basa basa salondan çıkıp merdivenlerden aşağı inmeye başladım. Dicle de elinde kırıkları topladığı kürek, beni takip etti.

Biz indiğimiz an kapı açıldı ve bir karartı içeri süzüldü. Tekmeyi çakmak için bacağımı kaldırmıştım ki, Dicle Zagor gibi bir çığlık atarak arkamdan fırladı ve küreği adamın kafasına geçirdi.

Pislik herif baygın bir şekilde yere yuvarlanınca silahını almak için üzerine eğilecek oldum. Dicle telaşla beni geri çekti.

"Dikkat et, birden fırlayıp hamle yapacak! Filmlerde sapıklar hep öyle yapar."

Tekmemi hazırlayıp elektrik ışığına uzandım. Aynı anda ayılmakta olan sapığımızı gördüm.

Ve şaşkınlıkla çığlığı kopardım.

"Abi?!"

Abim kafasını ovuşturarak doğruldu ve ayağa kalktı. Elinde kürekle heykel gibi donup kalmış Dicle'ye kısa bir göz attı ve sonra bakışlarını bana çevirdi.

Annemin cenazesinde gördüğüm jilet gibi askerle alakası yoktu. Yüzü zayıflamıştı, sakalları uzamıştı, bir gözünde ve iki elmacık kemiğinin üzerinde derin morluklar vardı. Çatlamış dudağının kenarı patlamıştı, kaşındaki yara yeni yeni kapanmaya yüz tutuyordu. Boynu ve kolları iyileşmeye başlamış kesiklerle doluydu.

İçim gitti.

"Canını çok yaktılar mı?"

Büyük bir şefkatle bana bakan gözlerini yüzümden ayırmadan başını iki yana salladı.

"Hayır."

Aynı anda Dicle'nin zorlukla çıkan çatlamış sesini duydum.

"Bunu... Civan mı yaptı?"

Abim başını Dicle'ye çevirdi ve tek kaşını kaldırdı.

"Sen mi yapmak isterdin?"

Dicle'nin o merhametle dalgalanan, kıymetlisinin saçının teline zarar gelse kalbi kanayacakmış gibi görünen yüzü, birden hayal kırıklığı ve öfkeyle kasıldı.

"Dua et Civan yapmış. Benim elime düşsen sağ çıkamazdın!"

Abimin gözleri Dicle'nin elindeki küreğe gitti, sonra kafasını ovuşturdu.

"Senin etrafında dolaşmak uzun vadeli bir intihar planı gibi zaten."

Dicle sinirle ayağını yere vurup, gerisin geri merdivenlerden çıkmadan önce çemkirdi.

"Bi dahakine vadenin dolacağını bil de etrafımda dolaşma o zaman!"

Abim birden kıpkırmızı oldu, çekip giden Dicle'nin arkasından bağırdı.

"Dolaşanı si..."

Birden benim karşısında durduğumu hatırladı ve az önce infilak etmek üzere olan adam o değilmiş gibi bir salise içinde yine o şefkat dolu abiye dönüştü.

Bana uzun uzun baktı ve sonra göz kırptı.

"Hadi bi çay koy, Yeşil."

Biliyorum, normalde şefkat dolu bir abi, kardeşini cenaze hariç on yıl sonra görüp de "Hadi bir çay koy, Yeşil," demez. Ama benim abim derse...

Galiba yedi yaşında falandım. Televizyonda Ninja Kaplumbağalar'ı izliyordum. Abim okuduğu askeri liseden yaz tatili için eve gelmişti ve o yokken babamın dokunmadığı bozuk ampulleri değiştiriyordu. Annem yine hastaydı ve babam da yine pencerenin önündeki masasında demleniyordu.

Tam herkes kılıçla çatalla falan dövüşürken Donatello'ya o saçma sopayı vermelerinin büyük haksızlık olduğunu düşünüyordum ki, babamın sesi duydum.

"Alin, git rakı getir."

İyi, ama dövüşün orta yerindeydik, ninjaların Şireydır'ı yakalamasına az kalmıştı, nasıl şimdi kalkıp da...

"Alin! Git rakı koy dedim!"

Yan gözle abimin değiştirdiği ampülü çevirmeyi bıraktığını ve babama baktığını gördüm. Biraz da bundan cesaret alıp gözümü Michelangelo'dan ayırmadan omuzlarımı silktim.

"Mine Ablam, dedi ki içki çok zararlıymış. Onun babası bir tek çay koyduruyormuş!"

Babam masayı devirdiği gibi üstüme yürüdü.

"Ulan ben senin o dilini şimdi keser, içkime meze..."

Vurmak için elini kaldırmıştı ki, birden canhıraş bir çığlıkla iki büklüm oldu. Çünkü abim, babamın bileğine yapışmış, kıracak gibi arkasına bükmüştü.

"Ahhhh!... Bıraaaakkk! Kırdınnnn!...Ahhhhh!"

Babam kıvranırken abim tısladı.

"Bi daha... bi daha bu kıza elini kaldırırsan... kolunu kırmakla kalmam..."

"Ahhhh.... tamam yemin... bırakkkkk!"

Abim bırakmadı. Kolunu daha da büküp adamı çığlıklar için bırakırken beni işaret etti.

"Özür dile."

Hemen atıldım.

"Özür dilemesini istemiyorum ki. Bir daha rakı koymak istemiyorum. Çok kötü kokuyor. Çay koymak istiyorum ben."

Abim babamı bir çöp torbasıymış gibi yere savurdu ve gülümseyerek bana baktı.

"Hadi bi çay koy o zaman, Yeşil."

O yaz babam benden ne rakı istedi, ne küfretti ne de el kaldırdı. Ertesi sonbahar abim okula gittiğinde de bu rahat durumum devam etti. Fakat yaza yaklaşırken, yavaş yavaş sapıtmaya başladı. Abim yaz tatili için eve döndüğünde henüz vurmamıştı, ama küfürler, hakaretler gırla gidiyordu.

Abimin yaz tatiline gelişi, o yüzden büyük bayram oldu benim için. Şimdi üç ay boyunca tamamen koruma altında olacaktım. Sonraki sene de epey idare ederdik işte.

Ama abim gelişinden tam beş gün sonra valizlerini topladı. Neden gittiğini söylemiyor, onun da, annemin de, babamın da ağızlarını bıçak açmıyordu.

Giderken bana sarıldı.

"Merak etme. Sana asla el kaldırmayacak."

"Kaldırsın abi! Yeter ki sen gitme!"

"Gitmem lazım, Yeşil."

"Gitme. Ben ona rakı koyarım. Her dediğini yaparım. Gitme."

Abim yüzümü avuçlarının arasına aldı.

"Hayır. Rakı yok. Ben döndüğümde bana çay koyarsın, tamam mı?"
Gözlerimden yaşlar akarken sordum.
"Söz mü? Dönücen mi?"
"Dönücem. Söz."

Sözünü pek tutmuş sayılmazdı, ama gelmiş bana "Hadi bir çay koy Yeşil," diyordu işte. Unutmamıştı.

Gözümden bir damla yaş süzülünce, yüzünde çok kırılgan bir acı peydah oldu. Kolunu uzatıp beni kendine çekti.

"Gel buraya."

Başımı göğsüme gömdüm ve hıçkırıklarımı serbest bıraktım.

Yarım saat sonra, demlediğim çayı ona ikram ederken, kendimi çok hafiflemiş hissediyordum. Hâlâ niye gittiğini, neden geri dönmediğini, neden aramadığını bilmiyordum, ama bu soruları sormayı bırakalı çok uzun zaman olmuştu. Bunları düşünmek acı vericiydi ve ben acıdan kaçmanın yollarını çok küçük yaştayken öğrenmiştim zaten.

Abim çayını alırken gülümsedi.

"Sağ ol."

"Afiyet olsun."

"Hadi otur da biraz konuşalım."

Ben karşısına oturunca gözlerini gözlerime dikti ve konuya bodoslama daldı.

"Nedir bu Ulaş meselesi?"

Hiç teklemeden cevap verdim.

"Âşığım ona."

Dudaklarının kenarında acı ve alaycı bir tebessüm belirdi.

"Öylesin tabii."

"Ne demek bu?"

"O itin seni kendisine âşık etmesi zor olmamıştır demek."

Çenemi diktim.

"Ulaş beni kendisine âşık etmeye çalışmadı, aksine..."

Sözümü kesti.

"Yeşil... Ben seni de o herifi de iyi tanıyorum. Kafamı sikeyim ki, yağmurdan kaçayım derken doluya tutuldum."

Yağmur dediği Volkan olmalıydı. Ben telefonuna mesaj bırakınca, Volkan'ı daha tehlikeli bulduğu için beni Ulaş'a emanet etmişti ve şimdi bu kararı yüzünden çok pişmanmış gibi görünüyordu.

Ama şiddetle itiraz edebileceğim bir şey vardı.

"Ulaş'ı tanıyor olabilirsin, ama beni tanıdığını iddia etmeye kalkma sakın! Benim ve hayatım hakkında hiçbir şey bilmiyorsun, sakın ama sakın beni tanıyormuş gibi davranma!"

Gülümsedi ve arkasına yaslandı.

"Nerden biliyorsun?"

"Neyi nerden biliyorum?"

"Senin ve hayatın hakkında hiçbir şey bilmediğimi."

Sinirlenmeye başlamıştım.

"Abi ben sekiz yaşındayken gittin ve on sene boyunca beni arayıp sormadın sen!"

Başını önüne eğdi.

"Seni aramadığım doğru. Ama sormadığım kısmı o kadar doğru değil."

Gözlerimi kıstım.

"Ne demek istiyorsun?"

Dudaklarını ısırdı.

"Iı... Sedat."

Ne? Bizim Sedat? Sedat Abi? Hani manyak Vedat'ın abisi olan?

Şaşkınlıkla kekeledim.

"Na... nasıl?"

Başını yana eğip suçlu ve sevimli bir ifadeyle bana baktı.

"Giderken her adımından beni haberdar etmesi ve sana göz kulak olması için Sedat'ı görevlendirmiş olabilirim."

"Oha!"

Sırıttı.

"Oha deme abiye."

Ay ben resmen şok!

Abim bunca zamandır beni izliyordu ha?

"Ama... ama... Sedat Abi... o hiç belli etmedi?"

"Aslında biraz düşünürsen parçalar birleşir. Her gün seni görmeye gelmesi... Okul çıkışlarında beklemesi..."

"Beni görmeye gelmiyordu ki o. Alt kattaki Mine Abla'yı görmeye geliyordu?"

"Başta bir bahane gerekiyordu. O yüzden Mine'nin peşinde dolaşmaya başladı. Gerçi o arada Mine'ye vurulunca o da işin bonusu oldu."

"İnanmıyorum yaa! Yoksa wushu olayını da ona sen mi söyledin?"

Sedat Abi beni ilk salona götürmeye kalktığında karşı çıkmıştım. Niye bütün gün sahilde takılıp yüzmek varken yaz sıcağında bir salona tıkılıp dayak yiyecektim ki? Ama hiçbir şekilde itiraz kabul etmemiş, bir ay boyunca her sabah ensemden tutup zorla salona taşımıştı. Sonra ben wushu'ya âşık olmuştum zaten.

Başını salladı.

"Kendini korumayı öğrenmeliydin."

Dişlerini sıkıp devam etti.

"Özellikle o Vedat denen sürüngenden."

"Anlamıyorum! Madem her adımımdan haberin vardı, niye babam beni Vedat'a verince..."

Sözümü kesti.

"Irak'taydım ve o aşamada operasyonu bırakamazdım. Ama iş evlenme aşamasına varsaydı gelip seni alacaktım."

Sonra uzanıp yanağımdan bir makas aldı.

"Ama bu kadar cesur olduğunu bilmiyordum."

Cümlesini bitirir bitirmez yüzünü ekşitti.

"Aslında vücudunu damgalatmandan anlamalıydım."

Gözlerimi kocaman açtım.

"Dövmeyi de mi biliyorsun?"

Dişlerini sıktı.

"O dövmeyi öğrendiğim gün gelip seni pataklayacaktım, ama dua et çok uzaktaydım. Sedat geri zekâlısı da..."

Sözünü kestim.

"Onun bir suçu yok ki. Balayına gitmişti ve dönünce çok kızdı."

Acı acı gülümsedi.

"Ne zaman yalnız kalsan bir işler çeviriyorsun."

Aynı acı gülümsemeyle cevap verdim.

"Yalnız bırakmasaydın o zaman."

Yine dişlerini sıktı.

"Ulaş'a güvenebileceğimi sandım."

Başımı iki yana salladım.

"Ondan bahsetmiyorum. Sen beni on yıl boyunca yalnız bıraktın."

Başını önüne eğmekle yetindi.

Şimdi sormanın tam zamanıydı galiba.

"Neden abi? Neden gittin?"

Başını kaldırıp gözlerimin içine baktı.

"Keşke anlatabilseydim Yeşil."

Kanım yavaştan kaynamaya, beynime beynime yükselmeye başladı.

"Nasıl yani? Anlatmayacak mısın?"

Başını iki yana salladı.

"Iıh."

"Niye ya? Ne bu sırlar, gizemler?"

İki eliyle omuzlarımı tuttu.

"Alin... Bu konu açılmayacak. Anlaşıldı mı?"

Öfkeyle bağırdım.

"Anlaşılmadı! Bana açıklamak zorundasın! On senedir niye abisiz kaldığımı öğrenmem lazım tamam mı?"

Yüzü sert ve ifadesizdi.

"On sene sonra tekrar birlikteyiz ve bununla yetinmek zorundasın."

Ayağa fırladım.

"Hiç de değilim! Senelerce ortadan kaybolup sonra hiçbir şey olmamış gibi geri dönemezsin! Hadi geri döndün, bana artık abilik taslayamazsın!"

Gülümsedi.

"Sana ne abilik taslamışım?"

"Ulaş'a demişsin ya iki sene diye!"

Omuzlarını silkti.

"Sana demedim ki. Ulaş'a dedim."

"Ne demek bu?"

"Bir şey taslıyorsam sana değil, Ulaş'a taslıyorum demek. Ve o it de sözümü dinleyip senden uzak duracak."

Ayağımı sinirle yere vurup bağırdım.

"Öyle bir şey olmayacak! Ulaş benden uzak falan durmayacak!"

Yüzü sertleşti ve çenesi kasıldı.

"Sike sike duracak. Sen de ben söylediğim için değilse bile, başka çaren olmadığı için bekleyeceksin."

"Sen öyle san!"

"Sanmıyorum Yeşil. Biliyorum."

Hırghhhhh!

Sinirle tepindim ve odaya girip kapıyı çarptım.

Angutyus!

Ertesi sabah uyandığımda abim de, Dicle de ortalıkta görünmüyorlardı.

Bahçeye çıkınca, yakaladığı bir kurbağanın ağzına ekmek tıkmaya çalışan Berfo'yu gördüm.

"Berfo? N'apıyosun?"

"Prens besliyorum."

"Nasıl ya?"

"Biraz önce halam, Alihan Abi'ye dedi ki, seni tekrar öpeceğime bir gün prens olur diye kurbağa beslerim, dedi."

Kıkırdadım.

"Yapma ya? Eee, sen şimdiden mi besleyeyim dedin?"

Şaşkın şaşkın yüzüme baktı.

"Evet? N'apsaydım ki başka?"

Sarılıp o tatlı burnundan ısırdım.

"Nerdeler peki?"

"Sağlık ocağına gittiler. Alihan Abi'nin kolu çok fena kanıyordu."

Hemen içeri girdim, telefonumu bulup açtım ve Dicle'nin numarasını çevirdim.

"Dicle? Berfo abimin kolunun kanadığını söyledi?"

Dicle'nin sesi birazcık mahcup geldi.

"Üüüü... Aliiin. Şey oldu daaa..."

"Kızım uzatma da söyle, n'oldu?"

Dicle'nin yutkunduğunu duydum, sonra bir solukta söyledi.

"Bıçakladım."

"Ne?"

Dicle hızlı hızlı söylenmeye başladı.

"Alin bak sen ahretliğimsin, ama valla bu abin yüzünden sonunda katil olacam ben. Dikiş atılması lazım diye buraya getirdim, ama birazdan makası gözüne saplayacam he!"

"Şşş, tamam şampiyon sakin ol. Değmez elini kana buladığına."

Dicle bir an sessiz kaldı.

"Sen kızmadın mı bana yani?"

"Yok gülüm, ellerine sağlık. Yine de sağ bıraksan iyi olur. Ulaş'la bizi nasıl ayıramadığını görecek kadar yaşasın istiyorum çünkü."

"Hee, tamam o zaman. Hatırın için dokunmayacam."

"Sağ ol bebeğim. Ne zaman dönersiniz?"

"Birazdan geliriz. Sen Berfo'yu yedirsene, çocuk aç."

"Tamam o iş bende. Öptüm."

Telefonu kapatıp Berfo'ya döndüm.

"Söyle bakalım, kahvaltıda ne istersin?"

Berfo şirin şirin yüzüme baktı.

"Mangalda mantar isterim."

İki saat sonra Ulaş, Sare ve Volkan, yoldan abimle Dicle'yi de almış şekilde hep beraber döndüklerinde ben hâlâ mangalı yakmaya çalışıyordum. Berfo da mantarları çiğ çiğ kemirmeyi denemiş, olmayınca açlığını bastırsın diye eline verdiğim bir dilim salçalı ekmekle çizgi film seyretmeye gitmişti.

Tam bu siktiğimin mangalının yanması için bir düğmeye basmak falan gerektiğine karar vermiş ve dizlerimin üstüne çöküp altında gizli bir bölme aramaya başlamıştım ki, Ulaş'ın upuzun bacaklarını fark ettim.

Başımı kaldırıp ona baktığımda nabzım tekledi. Böyle aşağıdan bakınca daha bir tanrısal mı görünüyordu bu adam? Ben de yukardan bakınca Olimpus'u gözetleyen bir fani gibi duruyor olmalıydım.

"Çilli niye mangala secde ediyorsun?"

Sinirle cevap verdim.

"Ateşe tapıyorum çünkü Ulaş. Oldu mu?"

Gülme Ulaş. Öyle çarpık çarpık gülme. Gülünce fazla baştan çıkarıcı oluyorsun ve sinirlenemiyorum. Bak yine aynı şey oldu. Bir ateş bastı. Vuhuuu, ateş beni çağırıyor.

Beni omuzlarımdan tuttuğu gibi kaldırıp sarıldı ve kulağıma fısıldadı.

"İs içinde kalmışsın ve çok seksi görünüyorsun."

Aynı anda abim Ulaş'ın bana sarıldığını gördü ve öfkeyle yanımıza gelirken bağırdı.

"Bırak lan kardeşimi!"

Ben Ulaş'a daha çok sokuldum, Ulaş da beni bırakmadan cevap verdi.

"Bu akşama kadar zamanım var ve gerekirse hiç düşünmeden seni vururum!"

Bağrıma bir yumruk yemiş gibi oldum.

"Bu akşam mı? Bu akşam ne olacak ki?"

Ulaş hüznünü saklamaya çalışan bir gülümsemeyle cevap verdi.

"Bir helikopter bizi alacak ve göreve gidicez çilli."

Midem endişeyle kasılırken sordum.

"Ama... sen açığa alınmamış mıydın? Ne görevi?"

Bana nasıl açıklayacağını bulmak için birazcık düşündü.

"Iıı... şöyle diyelim. Resmi olmasa da resmi makamlardan alınmış bir görev."

"Ne zaman döneceksin?"

Ulaş dudaklarını ısırarak bana baktı ve sessiz kaldı.

Güneş birden kararır, ağustosun yirmi sekizinde sıcaklık sıfırın altına düşerken zayıf bir sesle fısıldadım.

"Dönmeyeceksin..."

Sadece baktı. Mavilerinde fırtınalar kopuyor, gemiler batıyor, karabataklar intihar ediyor, ama o sadece bakıyordu.

Neden sonra, uğuldayan kulaklarımda çatlayan sesini duydum.

"Dönücem. Söz."

Ben bu cümleyi on yıl önce bir kez daha duymuştum. O zaman he-

nüz beresini takmamış olsa da, başka bir kodumun bordosu daha bana aynı sözü vermişti.

"Sen ne diyeceksin dönünce? Ortaya çık ve bir öpücük ver çilli mi?"

Ulaş'ın cevap vermesine izin vermeden döndüm ve gözlerimden akmak üzere olan yaşları kimse görmesin diye eve doğru koştum.

Beni kapıda Sare yakaladı.

"Şimdi olmaz Alin."

"Sare bırak!"

"Bırakmam. Beni dinleyeceksin, tamam mı?"

Sare'nin anca hizasına geldiğim omzunun üstünden, Ulaş'ın yumruklarını sıkmış, öldürecekmiş gibi abime baktığını gördüm.

O arada Sare beni çoktan antreye sokmuş ve duvara yapıştırmıştı bile.

"Sare canını acıtmak istemem, bırak!"

"O kadar kolay değil o, canım. Şimdi bir dakika ver ve beni dinle. Yine anlamak istemezsen gidersin, tamam mı?"

Başımı salladım.

"Öncelikle şunu kafana sok. Dünya senin ve Ulaş'ın aşkı etrafında dönmüyor."

"Bu da ne demek?"

"Abin ve Ulaş bugün çok tehlikeli bir göreve gidecekler demek. Morallerinin ve özellikle aralarının iyi olması gerekiyor demek."

Korku tüm hücrelerimi sararken sordum.

"Ne görevi bu?"

"Şu uğraştığım şifrelerle ortaya çıkan bir durum. Daha fazlasını açıklayamam, yasak."

Benim aklımdan başlarına gelebilecek şeylerle ilgili trilyon tane ihtimal geçerken Sare devam etti.

"Şimdi acını ve öfkeni bir kenara koyacak ve çıkıp sorun yokmuş gibi davranacaksın. Ulaş'ın abine, abinin Ulaş'a senin yüzünden öfkelenmelerini engelleyeceksin. Anladın mı?"

Başımı salladım.

Bana sarılıp iki yanağımdan öptü.

"Aferin. Onlar gittikten sonra istersen müdürün evini sikebilirsin, sana sınırsız izin."

Gülmeye çalıştım, olmadı.

Sonra derin bir nefes aldım, gözlerimi kapayıp Muhittin Hoca'nın bana öğrettiği zihin boşaltma meditasyonunu uyguladım ve kapıyı açıp bahçeye çıktım.

Ulaş da, abim de endişeyle bana baktılar.

Mangalın yanına gidip sahte bir öfkeyle bağırdım.

"Her bi haltı bilen bordolardan biri bana koskoca ormanların nasıl kendi kendiğine yandığını açıklayabilir mi? Ben burada bi mangalı yakamadım iki saattir!"

Ulaş'ın gözlerinde fark ettiğim minnet ifadesi yüzünden bir kez daha gözyaşlarım hücuma geçti, ama karar vermiştim, bugün asla ağlamayacaktım.

Abim gülümseyerek bana doğru yürüdü.

"Çekil, Yeşil. Mangal yakmayı da en iyi biz biliriz."

Ulaş ve Volkan da gülerek mangalın başına gelirlerken Sare önlerine dikildi.

"Bi geri bas mangal lobisi! Benim olduğum yerde kimse mangal yakamaz."

Volkan Sare'nin üzerindeki beyaz atleti işaret etti.

"Çizgili pijamanı da giy gel çırpı, biz de kuru dal toplayalım."

Sare pis pis Volkan'a baktı.

"Ha ha. Çok komik. Sen gidip et alsana. Mangalı yakıp üstünde sadece mantar kızartacak değiliz herhalde."

Dicle hemen atıldı.

"Niyeymiş? O suç aletini yaktın diye illa katliam mı yapacaksın?"

Abim dehşete düşmüş bir ifadeyle Dicle'ye baktı.

"Sakın bana Civan'ın kardeşinin vejateryen olduğunu söyleme!"

Dicle hırladı.

"Senden nefret ediyor olmam, senin dışındaki hayvanları sevmediğimi göstermez Tece!"

Ulaş baktı tansiyon yükseliyor, abimin ensesinden tuttu.

"Gel Tece, biz ikimiz gidip et alalım, Volkan da hevalle salata yapsın."

Abim öfke dolu gözlerini Dicle'den çekip bize baktı.

"İyi. Ne istiyorsunuz ve ne kadar?"

Volkan, Sare'yle bana döndü.

"Valla biz iki küçükbaş yeriz, di mi kızlar?"

Bu sefer de Sare tısladı.

"Sen bana bir şey mi demeye çalışıyorsun?"

Volkan omuzlarını silkti.

"Yoo... Dün iki buçuk tandırı götürdüğünü fark ettim de... Nerene götürdüğün ayrıca tartışılır ama..."

"Aaaa, resmen lokmamı saymış!"

"Eh, araştırma yapıyorum. Hakkındaki gizem hızla büyüyor, durduramıyoruz."

"Dikkat et de altında kalma!"

Yanımda kafasını kaşıyan Ulaş'a döndüm.

"Asıl benim sana çemkirmem gerekiyordu, biliyorsun di mi?"

Eğilip yanağıma küçük bir öpücük kondurdu.

"Minnettarınım."

Aynı anda abim yine böğürdü.

"Ulaş! Sikicem he!"

Ulaş gözlerini devirip arabaya yürüdü. Abim de onu takip etti.

Onlar giderken, biz mangalı yakma görevini Sare'ye, onu sinir etme işini de Volkan'a bırakıp Dicle'yle mutfağa gittik ve salataları yapmaya, mangallık sebzeleri hazırlamaya başladık.

Ama mutfak penceresinden Volkan'ın Sare'yi delirttiğini görebiliyorduk.

"O kömürlerle jenga mı oynuyosun çırpı?"

"Sen mangal kömürü yığmaktan ne anlarsın şehirli?"

"Çok zor görünmüyor. Vaaay, çıralar da gelince jenga üstü mikado oldu."

"Volkan bi siktirip gitsen?"

"Seviye yine yerlerde çırpı."

"Seviyemden taviz vermem amına koyim."

Yirmi dakika sonra abimle Ulaş bir orduyu doyuracak kadar etle dönmüşlerdi ve mangalımız sebzeleri atmaya başlamak için hazırdı.

Sare mangalın kömürlerini elindeki maşayla karıştırıp Dicle'ye seslendi.

"Dicle patlıcanları ver."

Dicle patlıcanlarla birlikte biberleri de uzattı.

"Al ikisini beraber koy, çok yer var."

Sare terslendi.

"O boşluklar hava sirkülasyonu için gerekli canım. Ayrıca her sebzenin farklı cp katsayısı vardır, birlikte konulmaz."

"Af buyur bacım?"

"Mantarla patlıcan aynı anda pişmez yani."

"Ayy, havanı sevsinler. Mangal yapmıyor soğuk füzyonu buluyo hatun!"

O anda bu iki kızın tatlı tatlı atışmasına yüzlerinde hayranlıkla bakan bir çift kahverengi, bir çift de lacivert göz fark ettim. Abim de, Volkan da, kızların onları görmediğine emin oldukları için, yüzlerine öfkeli ya da alaycı bir ifade kondurmaya gerek duymamış, tebessümlerini özgür bırakmışlardı.

Dönüp bana sevgiyle bakmakta olan mavilere göz kırptım.

Ulaş kulağıma eğildi.

"Hevalle Tece tamam da... Volkan ve Sare hakkında bir şey biliyor musun?"

Ona çaktırmadan tek ayağımı kaldırıp parmaklarımı arkamda çarpraz yaptım ve başımı iki yana salladım.

"Hiçbir şey bilmiyorum."

İki saat sonra Dicle'nin "Oha, mangalı da yiyin bari," diye söylenmelerine aldırmadan getirdikleri tüm etleri bitirmiş ve hepimiz bahçenin bir kenarına serilmiş durumdaydık. Berfo bile en az bir kilo et yemiş ve mayışıp Dicle'nin kucağında tatlı bir uykuya dalmıştı.

Güneş az önce tepeden aşağı doğru inmeye başlamıştı ve ben Ulaş'ın gideceği saat yaklaştıkça kendime verdiğim sözü tutamayacağımdan kaygılanmaya başlamıştım. Tam ne bulsam kendimi meşgul etsem de çeşmeleri koyvermesem diye düşünürken, birden gözüme okulun bahçesindeki voleybol ağı çarptı.

Ayağa fırladım.

"Aklıma bir şey geldi!"

Herkes bana merakla bakınca heyecanla zıpladım.

"Voleybol oynasak ya!"

Voleybol oynama önerim büyük bir tezahüratla karşılandı ve anında takımlar kuruldu.

Ama şimdi maça başlayalı beş dakika olmuşken aklımdan geçen tek tezahürat vardı.

"Aklını sikeyim Alin!"

Aklımı sikeyim çünkü yetişkin bir bordo berelinin voleybol oynaması akıl sağlığına zararlıdır. Yetişkin üç bordo berelinin voleybol oynaması ise, kitlesel imha tehlikesi nedeniyle yasaklanmalıdır!

Söz konusu kitle biz kızlar oluyorduk, kitlesel imha silahlarıysa üstleri çıplak servis atan, smaç basan, bloğa kalkan bordo berelilerdi.

Sare gözlerini Volkan'dan ayırmak için büyük çaba sarfediyordu.

Dicle önünde arkası dönük duran abime bakayım derken servisi rakip saha yerine abimin kafasına çakmıştı ve Volkan'la Ulaş'ın tezahüratlarına maruz kalmıştı.

Galiba aralarındaki en şanslı kitle üyesi bendim, tadını çıkara çıkara sevgilime bakabiliyordum. Ama niye ona baktıkça ağlayasım geliyordu ki?

Maç Ulaş'ın şahane bir smaçıyla bizim lehimize bittiğinde, kendime hakim olamadım ve galibiyet sevinciyle bana sarılan sevgilimin göğsünü birazcık ıslattım.

Ulaş beni göğsünden ayırıp eliyle gözümden akan yaşları sildi ve kulağıma fısıldadı.

"Yapma çilli. Kendimi zor tutuyorum zaten."
"Çok zor Ulaş."
"Biliyorum bebeğim. Benim için de öyle."
Burnumu çektim ve gülümsemeye çalıştım.
"Hadi dikkatimi dağıtacak bi şeyler bul."
Gözlerini kıstı ve Sare'ye döndü.
"Sare... Bizim gitarlar duruyor mu?"
"Duruyor da... Ben çalmam. Sonra dalga geçiyorsun."
"Biz Volkan'la çalarız, di mi ortak?"

Güneş battığında, yaktığımız ateşin etrafında toplanmış, Ulaş'la Volkan'ın çalıp söylediği şarkılara eşlik ediyorduk. Şarkılar Mazhar Fuat Özkan'dan Led Zeppelin'e kadar geniş bir yelpazeye yayılmıştı. Hatta abim, çok gâvur olduğumuzu iddia edip şahane bir bozlak söylemişti.

Bir Akdeniz sahilinde eğlenen gençler gibiydik. Bize uzaktan bakan biri, dertsiz ve kaygısız altı genç ve bir çocuk olduğumuza yemin edebilirdi.

Oysa aramızdaki üç bordo bereliden ikisi az sonra tehlikeli bir görev için yola çıkacaktı, kızlardan biri bu görev için çok endişelenen bir istihbaratçıydı, ikisi terör örgütü tarafından aranıyordu ve ben de sevgilimi iki seneliğine kaybetmek üzereydim.

Ulaş saatine bakınca yüreğim mengeneye sıkışmış gibi oldu.

"Evet hanımlar beyler, son on dakika. Artık hazırlanmamız lazım. Son bir istek şarkısı alabiliriz."

Birden içime bir şeytan girdi ve hırçınlaştım.

"Benim bir isteğim var. Soldier of Fortune!"

Soldier of Fortune, İngilizce paralı asker anlamına geliyordu ve bu şarkıda ganimet avcısı anlamında kullanılmıştı.

Ulaş yumruk yemiş gibi oldu ve bana bakıp dudaklarını ısırdı.

"Bence hiç uygun bir parça değil çilli."

"Bence gayet uygun."

Herkes birden sessizleşirken, uzun bir süre bakışlarımızla çarpıştık, düelloda birbirimizi yaraladık. Girdiğimiz savaşta galip çıkan olmadı, ikimiz de yenildik.

Sonra Ulaş, Volkan'a döndü.

"Sen gir. Ben söylerim."

Volkan sessizce başını sallayıp şarkının ilk notalarını çalmaya başlarken, Ulaş gözlerini benden ayırmadan ilk dizeyi söyledi. (Hadi burda şarkıyı açın.)

Sana sık sık hikâyeler anlattım
Bir serseri hayatını nasıl yaşadığıma dair
Elini tutup sana şarkılar söyleyeceğim günü bekleyerek
Sonra belki bana
"Gel yanıma uzan ve beni sev," diyecektin
Ve ben tabii ki yanında kalacaktım.
Ama giderek yaşlandığımı hissediyorum
Ve söylediğim şarkılar
Uzaklarda yankılanıyor
Tıpkı dönüp duran
Bir yeldeğirmeninin sesi gibi
Sanırım ben hep
Bir ganimet avcısı olarak kalacağım
Çok zamanlar bir yolcu oldum
Yeni bir şeyler aradım
Eskinin günlerinde
Soğuk gecelerde
Sensiz dolandım durdum
Ama o günlerde
Gözlerimin seni yanımda dururken gördüğünü düşündüm
Körlük kafa karıştırsa da
Senin orada olmadığını gösteriyor sonuçta.
Artık giderek yaşlandığımı hissediyorum
Ve söylediğim şarkılar
Uzaklarda yankılanıyor
Tıpkı dönüp duran
Bir yeldeğirmeninin sesi gibi
Sanırım ben hep
Bir ganimet avcısı olarak kalacağım
Sanırım ben hep
Bir ganimet avcısı olacağım.

Şarkı biter bitmez yerimden kalkıp eve koştum ve Dicle'nin odasına girip kapıyı kapattım. Ulaş'la abim gidinceye kadar da çıkmadım.

Ne Ulaş ne de abim kapımı çaldı.

Giderlerken perdeyi açtım ve Ulaş'ın gözlerinin içine bakarak hiç ağlamadan camda durdum.

Ulaş, en fazla otuz saniye kadar arabanın yanında dikilip bana baktı ve sonra dönüp direksiyona geçti, arabayı bahçeden çıkardı ve çekti gitti.

Araba uzaklaşırken, Dicle yanıma geldi ve o ünlü dizeyi söyledi.

"Tarihe en büyük savaş diye geçsin, kıçımızla devirdiğimiz dağ gibi aşklar."

Sonra da bir kâğıt parçası uzattı.

"Ulaş sana vermemi söyledi."

ULAŞ

"Fezaya bir ikiii... Fezaya bir ikiii... Kalkıyoruz beyler acele edelim!" Helikopterden atlayıp bizi bekleyen janjanlı sevkiyat uçağına doğru koştum. Cengo her zamanki gibi kapıda durmuş değnekçilik yapıyordu.

Helikopterde verdikleri sırt çantasını içeri sallayıp yanağından bir makas aldım.

"Ne zaman kalkar bebeğim?"

"Sen otur kalkar canım."

"Off bindiğim en edepsiz hostessin, seksi şey."

Cengo'nun yüzü birden değişti.

"N'aptın abi ya!... Off ya..."

Arkaya bir göz attım. Alihan o sırada inen başka bir helikopterden çıkan askerlerle muhabbet ediyordu. Onlar gelene kadar bi dumanlanacak vaktim var demekti.

Cengo'ya da bir dal sigara uzattım.

"N'aptım lan? N'oluyo suratın ekşidi?"

Cengo Özel Kuvvetler'in en soytarı bordo berelisiydi ve şimdiye kadar değil suratının ekşidiğini, azıcık ciddi durabildiğini bile görmemiştik. İfadesini almaya değerdi.

İçerden duyulmasın diye kabine bir göz atıp beni az uzaklaştırdı.

"Birine anlatmazsam çatlıycam zaten. Yannız kimseye demek yok."

Sağ elimi kaldırdım.

"Söz."

Yine çevreyi kesip kulağıma eğildi.

"Bu kardeşinin yanında hostes kelimesini kullanmıyorsun bir süre. Duyunca konsantrasyonum bozuluyor. Operasyonu falan sikebilirim, aman ha!"

"Niye lan?"

"Ya geçen gün bir hostese..."

Lafını yarım bırakıp derin derin iç çekti.

Sırıtıp tamamladım.

"Bindin?"

"Nerdee... Aksine o bana bindi."

Kaşlarımı kaldırdım.

Telaşla düzeltti.

"Bindi derken pozisyon falan gelmesin aklına, aman diyim! Cadı beni eşşek gibi oradan oraya sürdü resmen, sonra da ortadan kayboldu."

"Yapma ya?"

"Valla hatun bir saniye gözümün önünden gitmiyor yüzbaşım."

Benim de gözümün önünden gitmeyen bi hatun vardı, ama sikseler Cengo'ya söylemezdim. Aksi halde, bir haftaya kalmaz donanma dahil, tüm silahlı kuvvetlerin diline düşerdik.

Bu herif saatlerce konuşup kendi hakkında bir kelime bile etmemeyi başaran tiplerdendi ve ilk defa özel bir şey anlattığına şahit olsam da Alin'i bu herifin çenesine kurban edemezdim.

"Valla merak ettim hatunu, ne diyim... Çok mu güzel lan?"

Aynı anda tam ensemde Alihan'ın sesini duydum.

"Ulaş, sikerim!"

Hay senin zamanlamana...

Dudaklarımı ısırarak arkamı döndüm.

"Yok valla düşündüğün gibi değil komutanım..."

"Hadi len dallama! Dakka bir gol bir!"

"Ya bi dur..."

"İki seneyi falan unut! Bitti bu iş!"

Öfkeyle uçağa yönelen Alihan'ın önünü kestim.

"Ya Alihan saçmalama..."

Alihan sinirle beni ittirdi.

"Çekil len siktiğimin zamparası. Rüyanda görürsün kızı!"

Alihan'ı kolundan yakalayıp yalvaran gözlerle Cengo'ya baktım.

"Cengo... Söz verdim, ama açıkla durumu. Ocağına düştüm koçum!"

Cengo sırıttı.

"Mevzunun ne olduğunu öğreneceksem, niçin olmasın abi?"

Alihan'la ikimiz aynı anda bağırdık.

"Olmaz!"

Cengo gözlerini kısıp şerlok şerlok bakmaya başladı.

"Şimdi... Bir düşünelim. Alihan Yüzbaşım Ulaş Yüzbaşımı zamparalık yapıyor sanınca çok kızdı. Rüyanda görürsün kızı dedi."

Alihan'a pis pis baktım. O da yumruklarını ve dişlerini sıktı.

Cengo devam etti.

"Demek ki söz konusu kız, komutanımın vereceği bir kız ve üstüne gül koklanması yasaklanmış."

Ağzını kapatmak için üzerine atladım, ama yana kaçıp bağırdı.

"Buldum! Ulaş Abi, Alihan Yüzbaşımın kardeşine tutulmuş!"

Aynı anda alkış sesleri koptu. Helikopterden inip uçağa yürümekte olan yarım manga bordo bereli, saadetimizi kutluyordu.

Alihan'la ikimiz Cengo'yu Allah ne verdiyse artık yumruk manyağı yaparken, Kudret Binbaşı'nın sesiyle durmak zorunda kaldık.

"Lise kapısı mı lan burası! Binin uçağa!"

Cengo fırsat bu fırsat anında uçağa ışınlanırken Alihan onu takip etti. Tam içeri zıplayacakken koluna asıldım.

"Cidden bak... Cengo'nun hatunu hakkında konuşuyoduk."

Cevap vermedi. Onun yerine orta ve işaret parmaklarını "v" şeklinde kendi gözüne götürüp sonra işaret parmağını burnuma soktu.

Tamam komutanım, anladım, gözün üstümde. Allah beni korusun, amin.

Uçağa girer girmez bir tezahürat daha koptu. Bu da manganın geri kalan yarısından geliyordu. İlk yarım, yememiş içmemiş mesut haberi uçaktaki ikinci yarıya yetiştirmiş olmalıydı.

"En büyük damat, bizim damat! En büyük damat, bizim damat!"

Alihan beni öldürecekmiş gibi bakarken, elimle silah işareti yaparak Cengo'ya en tehdit edici bakışlarımdan birini attım.

Sonra hayali silahımın dumanını üfleyip bana kenardan gülerek bakan Seyit'e bir baş selamı verdim ve belki mevzuyu değiştirebilirim umuduyla pilot koltuğunda oturan Kudret Binbaşı'ya döndüm.

"Komutanım tüplü mü bu?"

İlk defa bindiğim, çok afili bir uçaktı. Silahlı Kuvvetler'in radara yakalanmayan yeni savaş ve sevkiyat uçakları için bir ihale açtığını biliyordum. Onlardan biri olmalıydı.

Kudret Binbaşı o sırada uçağı kaldırıyordu. Pervaneleri kanatla birlikte doksan derece açıyla döndürüp dikey kalkış yaptı, havalanınca yere paralize edip normal uçuşa geçti.

Sonra da çocuğunun başını okşayan bir babanın şefkatiyle elini uçağın göstergelerinin üzerinde gezdirdi.

"Tüpü var da, düşmanın kıçına sokmak için koçum."

Uçağın hızını sabitleyip ekibe döndü.

"Tanıştırayım beyler. V-22 Osprey. İki pervaneli bir v/stol modeli. Radara yakalanmadan saatte 400 kilometre hızla gidebiliyor. Kendisi bir hibrit olup motorları 6150 beygir gücünde. İki pilot ve otuz iki yolcu kapasitesine sahip. Bu bebekle en seçkin askerlerimizi istediğimiz bölgeye indirebilir, istediğimiz yeri vurabiliriz."

"Oooooo!"

"Şerefsizim benim aklıma geldiydi icat etmek!"

"Vay amına koyim!"

Haklıydım. Uçağı görünce mevzu anında değişmiş, dikkatler üstümden ve Alin olayından çekilmişti.

Size bir kıyak yapayım, değiştirmeniz gereken bir konu varsa, derhal bir ulaşım aracından bahsedin. Konuyu kafasından uzaklaştırmak istediğiniz kişi bir erkekse, işe yarayacağına bahse girerim.

Abimiz yirmili yaşlardaysa söz konusu araç Ferrari olsun. Otuzlardaysa Porsche. Kırk yaşındaysa Bentley. Yine kırk yaşında, ama yeni boşandıysa Harley Davidson motor. Elli yaşındaysa Wolvo, andropoza girdiyse yine Harley Davidson motor. Çocuksa bisiklet. Sanatçıysa ya da bohemse ah o eski Amerikanlar. Supernatural manyağıysa 67 İmpala. Bordo bereliyse de savaş uçağı.

"Komtanım bi tur versene bineyim!"

Kudret Binbaşı pis pis sırıtarak son cümleyi eden Tansel'e döndü.

"Elime konuş yüzbaşı."

Tansel pöfleyerek arkasına yaslandı.

"Kaç para len bi uçak? Ben de alacam doya doya sürecem amına koyim."

Kudret Binbaşı yine göstergeleri okşadı.

"Bu bebek elli milyon baks."

Alihan söylendi.

"İngilizlerinkini alaydık bari. Bayandan daha temiz olurdu."

"Kraliçe Elizabeth de öyle demiş, bizden alın demiş, ama coniler fiyat kırmışlar."

Tansel atıldı.

"Tamam beyler, aramızda para toplayıp ihale açıyoruz. Maksat Tansel arkadaşınız mesut olsun. En çok parayı çıkana bir tur veririm."

Millet yine tezahurata geçerken, ekibin organizasyon müdürü Şahin birden ortaya fırladı.

"Oooo, beyler para toplama deyince aklıma geldi, durun mevzu var! Seyit kardeşimizin pek cengaver biladeri gelecek ay sünnet oluyor. Kendisine uzaktan kumandalı Skorsky alacağız, para topluyoruz. Sizleri bir arada bulmuşken pamuk eller ceplere lütfen."

Herkes elini cebine atarken, Seyit itiraz etti.

"Yav yapmayın etmeyin. Ben alırım."

"Olmaz lan, havacımız yetişirken bizim de tuzumuz olsun."

"Ne kadar veriyoz?"

"Ellişer kâğıt abiler."

"Kart geçiyo mu?"

"He geçiyo, götümden çekicem posu."

"Buyur koçum, para üstünü alayım yalnız."

"Arkadan vermeyen kaldı mı beyler?"

"Sen vermişsin diye duyduk."

"Lan ağzını topla sikerim!"

Biz böyleydik. En riskli ya da en kanlı görevlere giderken inadına daha çok zevzekleşir ve durumu normalleştirmeye çalışırdık. Asker psikolojisi böyle işliyordu. Endişeyle savaşmanın en iyi yolu, onu dikkate almamak ve mahallenin kahvesinde itişiyor gibi yapmaktı.

Ben Cengo'ya döndüm.

"Ceza olarak Alihan'la benimkini sen ödüyosun."

Cengo suratını asıp Şahin'e ikiyüzlük bir banknot uzattı.

"Şurdan bir asker iki hayvan alsana usta."

Sonra pis pis sırıtıp sesini yükselterek Kudret Binbaşı'ya seslendi.

"Komutanım, izin çıkarsa bir dahaki sefere Ulaş Yüzbaşımın düğünü için altın parası toplarız artık."

Ben Cengo'nun böğrüne bir dirsek geçirirken, Kudret Binbaşı'nın gevrek kahkahasını duydum ve içimden söylemesin diye bir elham okudum.

"İzni çıktı sayın. Gelin kızımız torpilli."

Duam kabul olmamıştı. Alihan duman tüten kulaklarıyla bana döndüğünde bir alkış daha koptu.

Silahlı Kuvvetler yönetmeliklerine göre, her subay evliliğinden üst makamları haberdar etmek zorundaydı. Haber vermezsen, disiplin cezası vardı.

Ama bu subay bir bordo bereliyse, kanunen olmasa da pratikte, evliliği için önceden izin almak ve evleneceği kızın araştırılmasını beklemek durumundaydı.

Hele bu bordo bereli bir Kartal Hücresi mensubuysa, o zaman işler daha da zorlaşıyordu.

Kartal Hücresi, Özel Kuvvetler Komutanlığı bünyesinde hizmet veren gönüllü, evlilik bağı olmayan, üstün hizmet geçmişine sahip SAT ve SAS komandoları dahil bordo berelilerden oluşan bir birimdi ve bu bordo bereliler belirli operasyonlar için bir araya gelirlerdi.

Hepimiz, normal zamanlarda rutin görevlerimizi sürdürürdük, ama bir Kartal Hücresi Operasyonu yapılacaksa, operasyonun türüne göre gerekli niteliklere sahip bordo bereliler göreve çağrılırdı. Görev sırasında hepimiz rütbelerimizi söker, künyelerimizi çıkarır, devlet korumasından uzak kalırdık.

Kısaca, Kartal Hücresi, devlet yararına, ama devletin arkasında duramayacağı operasyonları yapan bir birimdi.

Bu birime alınmak için birçok başka niteliğin yanı sıra evli ya da

nişanlı olmamanız gerekiyordu. Hatta ciddi bir ilişkiniz varsa bile üst makamları haberdar etmek zorundaydınız.

Eğer bu birimin üyesiyseniz ve belli bir süredir görev yapıp belli başarılar gösterdiyseniz, araştırılmak koşuluyla kız arkadaşınızın olmasına, nişanlanmanıza ya da evlenmenize izin verilebilirdi.

Alihan tıslarken silahının yerinde durduğuna emin olmak için dikkat kesildim.

"Sen izin için başvuru mu yaptın?"

"Yaptım. Dün kolorduda."

"Daha benden izin çıkmadan?"

"Sana kardeşinden uzak durucam diye söz verdim. Hazırlık yapmayacam diye değil."

"Ne demek lan bu? Nasıl benden izin çıkmadan hazırlık yaparsın?"

"Yaparım ve sen karışamazsın komutanım. İki sene dedin, kabul ettim. Ama beklediğimiz süre iki seneyi bir gün geçmeyecek."

Alihan ellerini saçlarından geçirip sakinleşmeye çalıştı.

"Kız arkadaş mı, nişan mı, nikâh mı? Ne izni istedin?"

Dimdik gözlerine baktım.

"Sence?"

Aramızdaki öfke dolu bakış trafiğinin yoğunluğu öyle yüksekti ki az sonra kabin içi basınç dengesizliği yüzünden uçak infilak edebilirdi.

İnfilakı Tansel önledi.

"Binbaşım, bu ikisini aynı göreve çağırmasaydınız keşke. Sinirleri yüzünden güvenlik zafiyetimiz olacak."

Tansel'e pis pis bakıp Kudret Binbaşı'ya seslendim.

"Bunun fırlatma koltuğu yok mu komutanım? Arkadaşı fırlatsak?"

Tezahüratlar yükselirken Tansel sırıttı.

"Alihan seni uzaya fırlatacakmış ve Jüpiter'e kadar gittiğine emin olacakmış gibi bakıyor yalnız."

"Körük vereyim mi Tansel? Belki kıçına sokarsın."

"Kesin lan!"

Alihan'ın gürlemesiyle susmak zorunda kaldık. Tezahüratlar da anında kesildi.

Beş dakika kadar herkes sustu. Alihan'dan korkusuna kimse ağzını açamıyordu. Normal muhabbet bile dönmüyordu. Bir manga bordo bereli, müdür yardımcısından tırsan ilkokul üç sınıfına dönmüştü.

Onun yüzünden iki yıl sevdiğim kızdan uzak kakmak yetmiyormuş gibi, bir de atarını çekiyordum.

Gergin ve sessiz hava, Kudret Binbaşı'nın sesiyle neşelendi.

"Aranızda uçak kullanmayı bilen var mı beyler?"

Atıldım.

"Ben Toma kullanmasını biliyorum, olur mu?"

Cengo anında kalkıp ellerini havaya kaldırdı.

"Siyaaaah!"

Bütün manga coşkuyla cevap verdi.

"Beyaaaz!"

Kartal Hücresi olarak Çarşı'yı ayrı severdik. Her bir tim mensubu, hangi takımdan olursa olsun bir yandan Çarşı taraftarıydı.

Biz üç kez daha siyah-beyaz çekince, Kudret Binbaşı ellerini kaldırdı.

"Tamam lan zevzekleşmeyin. Toplanın birifing vericem. Tansel geç hadi dümene."

"Hakkat mi diyon komutanım? Yihhuuuuu!"

Tansel kontrolü devralırken Kudret Binbaşı arkaya geldi.

"Arkayı beşleyelim beyler."

Hepimiz sıkışarak ona yer açtık.

Yere bir harita açtı ve anlatmaya başladı.

"Görev yerimiz Ermenistan."

Kartal Hücresi göreve giderken, brifing her zaman uçakta verilir, böylece görev yeri ya da tipi hakkında birim dışındaki hiç kimsenin haberinin olmaması sağlanırdı.

Biz Ermenistan bilgisine şaşırarak birbirimize bakarken Kudret Binbaşı devam etti.

"Alihan Yüzbaşı'nın sayesinde ülkemize yönelik çok büyük bir katliam planı ortaya çıkarıldı. Kendisi planın piyonlarından birini ve bilgisayarını ele geçirdi ve o bilgisayarda bazı şifreli bilgiler buldu. Bu şifreler bir bilişim istihbaratçımız tarafından çözülünce, yapbozun en önemli parçalarından biri tamamlanmış oldu ve uzun süredir Ortadoğu'daki bazı ajanlarımızdan gelen bilgiler anlam kazandı."

Derin bir nefes aldım. Civan'ın piyonlarından biri olduğu bu plan, düşündüğümüzden de büyük olmalıydı.

Kudret Binbaşı, anlattığı şeyleri sindirmemizi bekledikten sonra devam etti.

"Aynı anda Ortadoğu'nun üç büyük şehrine... İstanbul, Kahire ve Tahran'a büyük bir kimyasal saldırı hazırlanıyor arkadaşlar."

Herkes donup kalmıştı.

Uçakta ses çıkmıyor, kimse gözünü bile kırpmıyordu.

Sessizliği ben bozdum.

"Böyle büyük bir planın arkasında bu kıçıkırık örgüt olamaz."

Kudret Binbaşı derin bir nefes aldı.

"Değil zaten. Örgüt sadece silah ve para karşılığı sevkiyatı sağlıyor.

Sadece bizim embesiller de değil üstelik. Ortadoğu'da faaliyet gösteren birçok örgüt, ne için hazırlandığını bilmediklerini kimyasal başlıkların Akdeniz kıyısına ulaştırılması için taşeronluk yapıyorlar."

Alihan acı acı gülümsedi.

"Her zamanki gibi büyük resimden haberleri yok."

Bu kodumun teröristlerinin hiçbir zaman büyük resimden haberleri olmazdı zaten. Gözleri kapalı, fili tuttukları yerden sikerlerdi ve soracak olsanız kimi siktiği hayvanın dişten yapıldığını, öbürü hortumdan mamul olduğunu, bacağı tutan bir diğeri uzun ve kalın bir sütunu siktiğini söylerdi. Ama hiçbiri gözünü açıp da kimle halvete girdiğine bakmazdı.

"Aynen öyle. İran-Irak-Suriye hattındaki örgütler sormadan taşıyorlar, Ermenistan'daki birçok fabrika da sormadan üretiyor. Hepsi için mühim olan, şu anda kazanacakları para."

"Olayın arkasında kimler var?"

Cengo'nun sorusu karşısında Kudret Binbaşı sessiz kaldı ve bakışlarını tek tek üstümüzde gezdirdi.

"Sizce?"

Tuttuğum nefesi verdim.

"Tanrı kraliçeyi korusun."

Alihan dişlerinin arasından tısladı.

"O güneş bir türlü batamadı siktiğimin adasının üstünde."

Hepimiz biliyorduk ki, 1914'te, daha tüm Ortadoğu Osmanlı hakimiyeti altındayken ünlü İngiliz casusu Lawrance'in içinde olduğu uluslarüstü bir grup Ortadoğu'nun sınırlarına karar vermişti ve önce sınırları çizip sonra I. Dünya Savaşı'nı çıkararak Ortadoğu'yu Osmanlıların elinden almış, istedikleri gibi şekillendirmişlerdi.

Şimdi milyonlarca kişinin öldüğü o savaşın üzerinden yüz yıl geçmişken, bölgeyi tekrar karıştırmaları gerekiyordu ki terörün ve savaşın nimetlerinden beslenebilsinler. Bunu yapmaya Arap Baharı ile başlamışlardı, ama planları için yetmemiş olmalıydı ki daha büyük oynamaya karar vermişlerdi.

Yumruklarımı sıktım.

"Suç kimin üzerine kalacak?"

Kudret Binbaşı dudağını büktü.

"Yine bir örgüt yaratmışlar. Adına el-Kuvvet diyorlar. Bir sürü terörist eskisini eğitmişler, epey adam toplamışlar ve örgütlemişler. Güya bu örgütün dünyaya sesini duyurduğu ilk saldırısı olacak bu katliam."

Seyit sordu.

"Bizim görevimiz ne?"

Kudret Binbaşı haritada işaretlenmiş bazı yerleri gösterdi.

"Hah, oraya gelelim. Bu haritada gördüğünüz yerler, Ermenistan'daki deterjan ve böcek ilacı fabrikaları. Kimyasal materyal buralarda imal ediliyor ve şurada gördüğünüz tesise getiriliyor. Burada haznelere konuyor ve başlıklara monte ediliyor. Bu son montajın yapıldığı ve sevkiyatın başladığı deterjan fabrikası, aynı zamanda bu taşaron fabikalara hammaddeyi gönderen yer. Fabrikanın sahibi de dünyanın en büyük şirketlerinden birine ait bir paravan firma."

Seyit müziğiyle mırıldandı.

"Şerefsiz deyince akla / Hemen onun adı gelir / Tamam şimdi buldum: Peti Peti Peti."

Peti çok uluslu bir şirketti, en büyük faaliyet konusu petrol ürünleriydi ve son yıllarda dünyanın her tarafındaki her türlü pisliğin altından onun adı çıkıyordu.

"Hah ağzına sağlık koçum."

Kudret Binbaşı devam etti.

"Yaklaşık on dakika sonra, birer birer bu deterjan ve böcek ilacı fabikalarının bulunduğu yerlere inmeye başlayacaksınız. Herkesin çantasında görevli olduğu fabrikanın yerleşim planları var. Buralara sızıp fabrikaları yok edecek kadar uzaktan kumandalı C4 patlayıcı yerleştireceksiniz. Sonra da yakalanmadan kaçıp üç gün içinde ana fabrikanın yakınında buluşacaksınız. Ana fabrikada görev yapan bir profesör var. Adı Sergei. Ajanlarımızdan gelen bilgiye göre, kimyasalların formülleri bu adama ait."

"Orospu çocuğunu ben geberticem. Kimse heveslenmesin."

Uçağa bindiğimizden beri hiç konuşmayan Hannibal Recep'in sesini duyunca, Kudret Binbaşı gülümsedi.

Hannibal hemen hemen hiç konuşmamasıyla bilinen bir bordo bereliydi ve bordo bereli olduğu için kamuoyu yatıp kalkıp şansına şükretmeliydi. Yoksa yanlış ellerde, gözünü kırpmadan katliam yapan bir seri katil olabilirdi.

"Bu seferlik kendini tutman gerekecek, çünkü bu çakma örgüt adamın çocuğunu ve karısını rehine tutuyormuş. Adamı ordan alacaksınız, ama ölmüş göstereceksiniz."

Hannibal içini çekti. Konuşmasa da içinden sıraladığı küfürleri duyar gibi oldum. Gerçekten çok ayıp şeylerdi.

Planın devamını merak ediyordum.

"Sonra ne yapacağız?"

"En baştan sıralayayım. Patlayıcıları yerleştirdikten sonra ana fabrikada buluşacaksınız. Tüm fabrikalarda vardiya gece 1'de bitiyor. Bu saati bekleyeceksiniz; işçiler çıkacak, ana fabrikaya girecek ve adamı

kaçıracaksınız. Sonra hem ana fabrikayı hem de diğerlerini aynı anda patlatacaksınız."

"Eve dönüş?"

Ben böyle sorunca bütün başlar bana çevrildi.

"Ne?"

Kudret Binbaşı sırıttı.

"İlk defa bir görevde eve dönüş planını sordun."

Omuzlarımı silktim.

"Birinin sorması lazım, öyle di mi?"

"Buradaki herkes sormuştur. Ama sen hiç sormamıştın."

Gülümsedim.

"Bu sefer eve dönmeyi gerçekten istiyorum demek ki..."

Alihan dişlerinin arasından tısladı.

"Başka bir yere döneceğini sanma zaten."

Gözlerimi devirdim.

"Söz verdim yüzbaşım, di mi?"

Kudret Binbaşı ikimize endişeli gözlerle bakıp haritadaki bir noktayı gösterdi.

"Bebeğimiz ve Tansel sizi bu noktada eve götürmek üzere bekliyor olacak."

Aynı anda Tansel'in haykırışını duyduk.

"Neeaa? Ben gelmiyor muyum yani? Siz mi gidiyorsunuz?"

Kudret Binbaşı pis pis sırıttı.

"Aslında kim uçakta kalacak diye kura çekecektim, ama sen aleti kullanmaya bu kadar hevesli olunca..."

Tansel kafasını göstergelere vurmaya başladı.

"Hay çenemi sikeyim yaa, hay çenemi sikeyim yaa!"

Gülümsedim.

"Görev güvenliğimiz yok diyordun yüzbaşı, al güvenli güvenli, pistte bekle."

"Tamam kardeşim. Başta binbaşım olmak üzere elime verdiğiniz için hepinize minnettarım. Bir daha ağzını açanı siksinler. Hannibal senden kurs alabilir miyim abicim?"

Hannibal sadece baktı ve önüne döndü.

Kudret Binbaşı bir çantaya uzanıp hepimize üzerinde koordinat ve saat göstergeleri olan özel uydu telefonları dağıttı.

"Herkesin telefonunda atlayacağı noktanın koordinatı ve zamanı var. İlk önce ben."

Çantasını ve paraşütünü sırtına taktı ve bize döndü.

"Allah kolaylık versin Kartallar!"

Hep birlikte bağırdık.

"Sağ ol!"

Sonra telefonuna göz atıp Tansel'e baktı ve yine sırıttı.

"Ben mükemmel bir yerde inebilir miyim kaptan?"

Tansel kapıyı açtı.

"Size layık değil, ama buyrun komutanım."

Binbaşı atladıktan beş dakika sonra Alihan ayaklandı.

"Ben de mübarek bir yerde ineyim koçum."

"Buyrun Yüzbaşım, Allah kabul etsin."

Alihan bana hiç bakmadan kapıya gitti ve kendini aşağı bıraktı.

Bu biraz koydu, ne yalan söyleyeyim.

Yedi dakika sonra paraşütümü takıp bileğime sarılı olan Alin'in askısının sağlamlığını kontrol ettim ve ayağa kalktım.

"Ben müstesna bir yerde inmek istiyorum mümkünse."

"İn canım in, biriniz de müsait bi yerde inmeyin zaten."

Geride kalıp sırasını bekleyenlere elimle başbaş işareti yaptım ve atladım.

Boşlukta aşağı düşerken, aklımdaki tek şey Alin'di.

Paraşütümü açıncaya kadar, onun yeşil gözlerinde kayboldum.

Düşerken Alin'i hayal etmenin zevki inanılmazdı.

Patlayıcı döşemekle görevlendirildiğim böcek ilacı fabrikasına sızmak ve C4'ü yerleştirmek çok kolay oldu. Ama benim gönderildiğim fabrika epey işlek bir yerdeydi. Herhangi bir ulaşım taşıtına binmemiz ve canlı bir varlığa görünmemiz yasak olduğundan, saklana saklana yürüyerek buluşma yerine varmak biraz zaman aldı.

Üçüncü gün bana verilen koordinatlara geldiğimde, herkes beni bekliyordu.

Alihan homurdandı.

"Nerde kaldın?"

Omuzlarımı silktim.

"Pilates dersim vardı."

Kudret Binbaşı saatine bakıp ayağa kalktı.

"Vardiyanın bitmesine bir saat var. Bütün işçilerin çıktığına emin olunca içeri sızıyoruz. Ulaş sen sol kanatta biraz gürültü çıkarıp yakalanıyorsun."

Seyit hemen atıldı.

"Ben yakalanırım komutanım."

Ters ters Seyit'e baktım.

"Yakalanmak sana bir tür cinsel haz falan mı veriyor?"

Seyit sırıttı.

"Senin başını bağlıycaz ya yüzbaşım. Görevde sağ kaldığına pişman olacaksın. Bana zevk veren o kısım."

Seyit bu sefer de Alihan'ın öfkesine maruz kaldı.

"Üsteğmen ikinci bir emre kadar çeneni kapa."

Rütbeleri söktüğümüz için bu emir geçersiz olsa da Seyit çenesini kapattı ve gülmemek için dudaklarını sıkmaya başladı.

Ben mevzuya döndüm.

"Yakalanınca n'apıyorum komutanım?"

"Adamları oyalıyorsun. Fabrikayı paralı askerler koruyor. Peşine olabildiğince fazla asker tak ve hepsini kapalı bir yere çekip öyle yakalan. Sonra da her zamanki zevzekliklerinden yap işte, seni dövmek için sıraya girsinler."

Telefondaki haritaya bakıp birkaç kapalı yer mimledim.

"Tamam komutanım, oldu bilin. Nece konuşuyor bunlar?"

"Çalışanlar Ermeni, ama askerlerin çoğu Rus."

"Хорошо."

Kudret Binbaşı, Alihan'a döndü.

"Sen de Ulaş'la arana adamları alacak ve onları takip edeceksin. Ulaş adamları zulaya çekince çevre güvenliğinden emin olacak ve alarm falan verilirse oradan çıkanı haklayacaksın."

Alihan bir parmak selamı verdi.

Kudret Binbaşı devam etti.

"Ayrıca Ulaş'ın can güvenliği sana emanet."

Alihan'ın da benim de kaşlarımız kalktı.

Biz bir şey demedik, ama Cengo yine çenesini tutamadı tabii.

"Ulaş Yüzbaşımdan sıkıldınız da, o yüzden mi Alihan Yüzbaşıma emanet ediyorsunuz komutanım?"

Kudret Binbaşı, ters ters Cengo'ya baktı.

"Bordo bereli devresini öldürecekse kendi öldürür, başkasına bırakmaz."

Bu doğruydu işte. Alihan'ın kendi canı pahasına beni koruyacağına emindim. Sonra lüzum görürse kendisi bizzat canımı alırdı.

Cengo sırıtmasını tutmaya çalışırken Kudret Binbaşı diğerlerine ellerindeki telefonları işaret etti.

"Herkes adamımızın yerini ezberledi mi?"

"Evet komutanım."

"Tamam. Ulaş ve Alihan askerleri oyalarken biz profesörü alıp çıkacağız. Hannibal sen de o arada patlayıcıları yerleştireceksin."

Hannibal başını salladı. Kudret Binbaşı parmağını Hannibal'ın burnuna uzattı.

"Görevi tehlikeye atacak şekilde adam öldürmek yok."

Sonra bana döndü.

"Sen de peşindekileri öldürme. Önce profesörü alalım, ondan bir şeyler öğrenelim. Askerlerin aralarında kıymetli bilgiye sahip olan olabilir."

"Başüstüne komutanım."

Kudret Binbaşı en son Seyit'e döndü.

"Biz profesörü çıkarınca Alihan'ı bulacak ve birlikte Ulaş'ı kurtaracaksınız."

"Emredersiniz komutanım."

Kudret Binbaşı dikkatle hepimizi tek tek süzdü.

"Her zamanki konuşmayı yapmak zorundayım. Yakalanır ve bu ülkenin resmi makamlarının eline geçerseniz Türkiye Cumhuriyeti resmi hiçbir işlem yapmayacak. İllegal yollardan sizi kurtarmak için her şeyi yaparız, ama silahlı kuvvetler ve hükümet sizi tanıdığını reddedecek. Hiçbiriniz sorguda kimliklerinizi ele vermeyeceksiniz. Dayanamayacağını düşünen bir yolunu bulup kendini öldürecek."

Hep birlikte selam verdik.

"Başüstüne komutanım!"

Yarım saat sonra işçilerin boşalttığı fabrikaya girdim ve profesörün odasına giden koridorda Uzi'm omzumda, ellerim ceplerimde, "we will rock you"nun "we will fuck you" versiyonunu mırıldanarak yürümeye başladım.

Beni ilk fark eden talihsiz, ona doğru yürüdüğümü görür görmez tüfeğini doğrulttu.

"Zdravstvuyte toprağım. Şafak kaç?"

"Eller yukarı! Dur dedim sana!"

Tüfeğine uzandığım gibi elinden kaptım ve dizine ateş ettim. Adam acıyla bağırarak yere yıkılırken, diğerlerinin koşmaya başladıklarını duydum.

En öndekilerin ayaklarına ateş açarak onları yere yıkar ve geride kalanların tökezlemelerine yol açarken, koridorun sağ tarafındaki camları tarayarak ters yöne doğru koşmaya başladım.

Bir dakika içinde o kadar çok gürültü çıkarmıştım ki, bütün fabrikadaki askerler peşime takıldı. Yaklaşık yüz asker deli gibi kovalayarak ve ateş açarak arkamdan koşuyordu, ama önceden planladığım yere gelinceye kadar sayıyı indirmeliydim. Gözüme kestirdiğim odaya otuz asker ancak sığardı.

Sürekli dizlerine ateş ederek ve önüme çıkan askerleri de sayarak sayıyı otuza sabitlemeyi başardım ve askerlerin komutanlarının odasına daldım. Herkesin onun peşinde olduğumu sanmalarını istiyordum, dikkatleri profesörden uzaklaşmalıydı.

Odaya daldığım gibi komutanın üzerine atladım ve adamı rehine aldım. Rehine almak dediysem, hemen peşinden odaya dalan otuz askerin önünde adamın kafasına tabanca dayayarak tam bir salağa benziyor olmalıydım.

Askerlerin hepsi beni beynimden saniyede indirebilecek şekilde nişan alınca komutanları elini kaldırıp onları durdurdu.

Ahh, bu her şeyin nedenini anlamaya meraklı komutanlara bayılıyordum.

"İndir silahını. Yoksa bir saniyeye kalmaz ölürsün."

Atarlandım.

"Umrumda değil! Ölmeye geldim zaten!"

"Neden? Derdin ne?"

Sor sor. Sana sonra çok fena soracaklar niye salağın tekiyle uğraşıp profesörü boş bıraktığını.

"Sen benim askerliğimi yakmıştın, hatırlamıyor musun?"

Nasıl olsa birilerinin askerliğini yakmıştır. Her komutan birilerinin askerliğini yakar ve hiçbirini hatırlamaz.

Kendimden biliyorum. Bir askerliğini yaktığım dallamaları, bir de bi geceliğine yattığım kızları asla hatırlamam.

"Ne zaman? Nerde?"

Aha, drama kraliçesine bağlamanın vaktidir.

"Hatırlamıyor musun? Hatırlamıyor musun? Tabii İvan kim ki zaten? İvan kim ki? Hem hayatımı mahvet, hem hatırlama. Vallahi bravo. Vallahi bravo. Bak alkışlıyorum seni. Kahkahalar atarak alkışlıyorum!"

Ben silahı bırakıp nevrotik bir emekli artist gibi adamı alkışlamaya başlayınca anında yere indirildim zaten.

Komutan birkaç kere karnımı tekmeledikten sonra sırıttı.

"Askerliğini yaktıysam, öncesinde hortumumun da tadına bakmışsındır o zaman?"

Ne diyor lan bu?

"Yan tarafa alın bunu."

Adamlar beni kaldırıp yan taraftaki odaya soktular. Haritamdan, buranın bir işkence odası olduğunu tahmin etmiştim. Üst rütbeli Rusların bir çoğunda böyle bir manyaklık vardı. Yan odada işkence yapılırken askeri planlarına konsantre olup çalışmayı pek severlerdi.

Odaya girince duvardaki musluğu ve hortumu gördüm ve rahatla-

dım. Sandığım gibi değildi, hepsini öldürmek zorunda kalmayacaktım. Sadece klasik basınçlı su sıkma numarasıydı, dayanabilirdim.

"Soyun."

"Bir daha söyle bebeğim. Çok seksi durdu ağzında."

Komutan sırıttı.

"Beş dakikayla bırakmayı düşünüyordum, ama bir daha söylersem süre iki katına çıkar."

Evet tatlım, on beş dakika bizimkilere yeterli olur.

"Üç kere söyle o zaman."

"Soyun."

Dik dik gözlerine bakıp bir öpücük attım.

Askerlerinin önünde delirmeyeceğini, aksine soğukkanlılığını koruyup benimle alay edeceğini, hırsını işkencede çıkaracağını biliyordum.

Adamlarına döndü.

"Arkadaş çok eğlenceliymiş değil mi çocuklar? Bu gece iyi vakit geçiricez."

Askerleri yavşak yavşak gülüp tezahürat yaparken bana döndü.

"Soyun. Üç oldu."

Gözlerimi gözlerinden çekmeden tişörtümü çıkardım. Sonra da pantalonumu ve boxerimi.

Komutan elinde hortum hazır bekleyen askere döndü.

"Hazır mı?"

"Hazır komutanım."

"Suyu aç."

Adam suyu açtı ve komutan başını eğerek emri verdi.

Aynı anda basınçlı su göğsümde patladı. Su gelmeden bir salise önce derin bir nefes aldım ve onlara çaktırmadan tüm kaslarımı sertleştirdim.

Bu basınçlı su işkencesine sinir oluyordum. Acısı bir şey değildi de insanın göğsünde kara tahtayı tırnağınla çizmişsin gibi iç gıcırdatıcı bir his bırakıyordu, o fenaydı.

Su işkencesi başlayalı ancak otuz saniye olmuştu ki komutan askeri durdurdu.

"Dur."

Sonra bana doğru ilerledi.

"Kolundaki şey. Onu da çıkar. Göz zevkimi bozuyor."

Ah... O mümkün değil işte be koçum. O Alin'in tişörtünün askısı biliyon mu, sikseler çıkarmam.

Hiç kımıldamadan adama baktım.

"Çıkar dedim!"

Hareket etmedim. Sadece askının uçlarını avcuma alıp sıktım.

"Yine mi üçleyeyim istiyorsun? Çıkar!"

Dümdüz baktım. Avcuma asıldı. Açmadım.

Komutan sırıtıp arkasındaki askerlere döndü.

"Biraz tezahürat lazım galiba. Açmıyor elini."

Bütün yalakalar aynı anda tezahürat yapmaya başladı.

"Aç aç aç aç!"

Ben yine kımıldamayınca bileğime uzandı. Tam kumaşa dokunacaktı ki çok sinirlendiğimi hissettim.

Benim bebeğimin tenine değen kumaşa dokunabilecek adam, henüz anasının karnından doğmadı. Ha, benden habersiz doğmaya cesaret ettiyse de çıktığı yere geri sokarım, sıkıntı yok.

Adamın bileğini tuttum ve arkaya doğru üçyüzaltmış derece bükerken çıkan çatırtı sesini dinledim. Aynı anda yanıbaşımda duran hortumlu dallamanın eline uzandım ve hortumu Indiana Jones gibi makineliyi tutan elemanın ayağına sallayıp yakalayarak kendime çektim. Makineliyi ele geçirdiğimde az önce bana aç aç yapanlar, göğüslerinde açtığım deliklerle yere yığılmaya başladılar.

En fazla on saniye sonra Alihan odaya daldığında, elimde makineli, çırılçıplak durmuş yere saçılı cesetlere bakıyor ve kotumun acaba hangisinin altında kaldığını düşünüyordum.

Alihan etrafa göz gezdirdi ve sordu.

"Niye?"

Bileğimi gösterdim.

"Alin'in askısına dokunmaya kalktılar."

Alihan hiç sesini çıkarmadan adamları ayağıyla itip kotumu buldu ve bana attı.

"Bu yüzden süreyi kısaltacağımı sanıyorsan aldanıyorsun."

Ben daha cevap veremeden Seyit içeri daldı.

"Off yaa, ben yakalanacaktım yaa..."

Üç saat sonra uçağın başında buluştuğumuzda, kimsenin ağzını bıçak açmıyordu.

Kaşlarımı çatıp çok endişeli görünen Kudret Binbaşı'ya sordum.

"Komutanım? Hayırdır?"

Kudret Binbaşı profesörü gösterip dişlerini sıktı.

"Sergei'nin söylediğine göre biraz geç kalmışız. Tahran ve Kahire sevkiyatlarını önlemiş olduk, ama silah dolu bir gemi Suriye'den Akdeniz'e açılmış."

Kanım dondu.

"İstanbul'a mı gidiyor?"

Kudret Binbaşı başını salladı.

"Derhal yeni bir operasyon onayı almalıyım. Kolorduya gidiyoruz."

Az sonra uçak kalktığında, Kudret Binbaşı telefonla Genel Kurmay'la konuşuyordu. Olan biteni ve Sergei'nin söylediklerini anlatınca, tahmin ettiği gibi en kısa zamanda planı oluşturmak için kolorduya çağrıldı.

Telefonu kapatınca Alihan'a döndü.

"SAT'lara ihtiyacımız olacak. Ayrıca en az iki SAS lazım."

Alihan bana baktı.

"Volkan'la Serdar'ı ara, gelecek emre hazır olsunlar. Ben de SAS'larla konuşayım."

Volkan'ın numarasını çevirdim.

"Ulaş? Abi iyi misiniz?"

"İyiyiz Volkan, nerdesin?"

"Konuştuğumuz gibi İstanbul'a geldik."

"Kartal emri gelecek. Hazır olun."

Kısa bir sessizlik oldu.

"Anladım patron."

"Yalnız mısın?"

"Yok. Halelerdeyiz. Alin de burda."

"Bi dakka bekle."

Kudret Binbaşı'ya döndüm.

"Komutanım müsade ederseniz, özel konuşma yapmak istiyorum."

Kudret Binbaşı başını salladı.

Alihan'ın ters bakışları altında uçağın arkasına gittim.

"Alin'i versene Volkan."

Birkaç saniye sonra bebeğimin sesi duyuldu.

"Ulaş..."

Adımı onun ağzından duyduğum an, tüm hücrelerime sımsıcak bir huzur yayıldı.

"Çilli..."

"İyi misin? Abim iyi mi?"

"İyiyiz bebeğim. Sen?"

"Ulaş... Bana bıraktığın o kâğıt var ya..."

Ona bıraktığım kâğıt, Özel Kuvvetler Komutanlığı'na yolladığım evlilik izni dilekçesinin fotokopisiydi.

"Evet bebeğim?"

"Al da o kâğıdı bi tarafına sok Ulaş!"

Haydaaa... Yine n'apmıştım ki?

ALİN

Tabii ya, Alin kim ki zaten?

Siz bana takılmayın, aranızda alın verin. Süre falan belirleyin, el sıkışın.

Kimse de bana dönüp sen ne istiyorsun diye sormasın amına koyim.

Ulaş'la bizim aşk hikayemizin kaderi, senaryoyu yazan iki kişinin kalemine bağlı. Ve o iki kişiden biri ben değilim, ne güzel, di mi?

Bakın filmin gidişatı nasıl:

Giriş:

"Kardeşim şu paketi ben gelinceye kadar sakla."

"Merak etme asla açmam abi."

Gelişme:

"N'oldu lan hani açmayacaktın?"

"Açmadım kardeşim. Fakat pakete âşık oldum."

Final:

"İki sene sonra gel al paketi."

"Oldu bilader, hadi gidip savaşalım."

Pencerede durmuş Ulaş'ın gidişini izlerken, bunları düşünüyor ve ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. Planım, Ulaş gidene kadar camdan ona domuz domuz bakmak, sonra da sabaha kadar ağlamaktı.

Tam çarşafta ıslanmadık nokta kalmayıncaya kadar zırlamak üzere kendimi yatağa atacaktım ki, Dicle odaya girdi ve bana o kâğıdı uzattı.

Evlilik izin kâğıdı.

O an kan beynime fırladı. Akıtmak üzere biriktirdiğim bütün gözyaşları, öfkemin ateşinde buharlaştı ve kulaklarımdan çıkmaya başladı.

Keşke şimdi elimde ucu kancalı bir kement olsaydı. Sallayıp sallayıp giden arabaya doğru savurur ve ensesinden kancaya taktığım Ulaş'ı pencereden çıkarttığım gibi tekmelemeye başlardım.

Ya da keşke Süperman olsaydım. Yumruğumu öne uzattığım gibi uçar ve ön camı patlatıp suratına yapıştırırdım.

Örümcek Adam da olabilirdim. Ağımı arabaya fırlatır, Ulaş frenin şiddetiyle ön cama toslarken kaportaya zıplayıp "Kimse benim kaderimin ağını bana sormadan öremez layn!" diye bağırırdım.

Ama bunların hiçbiri değildim ve taş kesilmiş durumdaydım.

İki yıllığına giderken bana sormamıştı. Evlenmeye karar verirken fikrimi merak etmemişti. Bana böyle bir isteği olduğunu bile söylememişti!

Ulan öküz! Bi sor, bakalım ben istiyor muyum?

Ulan kalas! Bi sor, acaba ben kabul edecek miyim?

Sen var ya, sen adam olmazsın Ulaş. Sen terbiye edilemezsin.

Kütük işte, tersine çevirsen bile kütük. Oku bak: Kütük.

Tanıştığımızdan beri bir defa bile bana ne istediğimi sormadın, ama şimdi abimden sonra Genel Kurmay'ın da iznini istiyorsun he?

Bir tane bordo bereli yetmedi, şimdi de orduyu karıştırıyorsun ilişkimize? İstersen Obama'yı da bir ara Ulaş? Sor bakalım Beyaz Saray ilişkimize sıcak bakıyor muymuş? Bizim hakkımızda nasıl bir politika belirlemişler?

Hatta gelecek NATO zirvesinin gündemi bu olsun. Acaba beraberliğimiz Kuzey Atlantik halklarının barış içinde yaşamasını tehlikeye atar mıymış? Belli olmaz, belki taraflardan birinin toprak bütünlüğünü, güvenliğini ya da siyasi bağımsızlığını tehdit ediyoruzdur?

Ben tam sinirden infilak etmek üzereyken Sare odaya daldı ve önüme bir düzine prenses biblosuyla üç tane abajur koydu.

Salak salak durup Sare'ye baktım.

"Bunlar ne?"

"Gelirken bi milyoncuya uğradım. Çekinme kır, gerisi var, toptan aldım."

Birbirimize baktık ve püskürdük.

Volkan kahkahalarımızı duyup geldiğinde, üçümüz yerde tepiniyor, manyak gibi gülüyorduk.

"Bizim danalardan kurtulduğunuza bu kadar mı sevindiniz?"

Ertesi sabah kahvaltı sofrasına oturduğumuzda, hepimiz hüzünlüydük. İki saat sonra Volkan'la yola çıkacaktık ve kardeşim gibi sevdiğim bu iki kızdan ayrılmak bana çok zor gelecekti.

Kahvaltının ortasında, Volkan birden Dicle'ye dönüp sordu.

"Heval, niye bizimle gelmiyorsun?"

"Nasıl yani?"

"İstanbul'da tiyatro okuyordun eskiden ya. Niye gelip devam etmiyorsun?"

Dicle hiç beklemediği bu ihtimalle sarsılmış gibi görünüyordu.

"Bilmem ki... Yani hayatım o kadar karışık ki... Sırası mı şimdi bilmiyorum ki..."

Ben de hemen atılıp destekledim.

"Niye sırası olmasınmış? Bence o karışık hayatı düzene sokmanın tam da sırası."

Sare de ağzına tıktığı ekmeği çiğnemeyi bitirip arka çıktı.

"Katılıyorum. Tamam başından bir sürü şey geçti, ama sonuçta daha yirmi iki yaşındasın, bir yerden tekrar başlamalısın."

Dicle heyecandan titreyen sesiyle olumsuzlukları sıralamaya başladı.

"Cemo?"

Volkan'ın cevabı hazırdı.

"İstanbul'da hallederiz. Tanıdığım çok iyi bir boşanma avukatı var."

"Örgüt?"

"İki abin de hapiste. Senden çok daha büyük dertleri var."

"Param yok?"

Ben atıldım.

"Abim benim hesabıma bir sürü para yatırmış. İdare ederiz."

Dicle öfkeyle tısladı.

"Kursağımdan o angutyusun bir kuruşunu bile geçirmem ben!"

Volkan uzanıp Dicle'nin saçlarını karıştırdı.

"Tamam, iş buluruz sana. O zamana kadar ben borç veririm."

Dicle dışarda oynayan Berfo'yu işaret etti.

"Berfo n'olacak? Okula yazdırırım tamam, ama akşamları çalışmam gerekir..."

Sare hemen ayağa kalktı.

"Dur bi annemi arayayım, sen yokken Berfo'ya bakabilir miymiş?"

Dicle birden ellerini yüzüne kapatıp ağlamaya başladı.

Bir yandan da hıçkırıklarının arasından konuşmaya çalışıyordu.

"Ya siz ne hakikatli insanlarsınız... Ben bunları hakedecek ne yaptım..."

Volkan'la ikimiz Dicle'ye sarılıp ağlaması geçene kadar bekledik.

Sakinleştiği zaman gözlerini sildi.

"Yaa... çok acayip hissediyorum şu anda... Ben de böyle Berfo'yla ne olucaz diye düşünüyordum ama... Hani sonsuza kadar burada Sare'nin başına mı kalıcaz diye... Ama çıkar bir yol da bulamıyordum..."

Volkan gülümsedi.

"Gel bizim başımıza kal heval. Tam üstünde yerin var."

Dicle Volkan'ın boynuna atladığı gibi tekrar ağlamaya başlarken, Sare geri döndü.

"Dicle... Annem diyor ki, gelsinler bende kalsınlar."

"Ya ama bilmem ki, kadıncağıza zahmet veririz... Hem daha hiç tanışmadık, böyle olur mu selamınaleyküm biz geldik gibi, çekinirim ben..."

Sare omuzlarını silkti.

"Tamam, ben de geliyorum o zaman. Birkaç gün kalır, sizi tanıştırır, yerleştirir, geri dönerim. Anlaştık mı?"

Dicle gözyaşları içinde gülümseyerek başını salladı.

"Anlaştık... anlaştık... Allah'ım yıllardır içimde ilk kez bir umut hissettim. Anlaşmaz mıyız be, dibine kadar anlaştık!"

"Ay biri şunu önümden alsın. Duramıyorum."

"Of hakkaten maymun kafesine çevirdik evi. Çıt çıt çıt bu ne be?"

"Benim bi arkadaşın arkadaşı var, istediği zaman çekirdek çitlemeyi bırakabiliyomuş."

Ulaş'a çemkirip suratına telefonu kapatmamın üzerinden on dört, Volkan'la Serdar'ın resmi görev emrini alıp evden fırlamalarının üzerinden dört saat geçmişti ve biz Hale'nin evinin salonunda umarsızca çekirdek çitliyorduk.

Hale son yarım saattir gözünü halıya kitlemiş durumdaydı. Çekirdeği el yordamıyla buluyor, çitleyip kabukları sağ tarafındaki çöp kasesine fırlatıyor, ama asla gözünü o halı deseninden çekmiyordu.

Sadece Hale değil, hepimiz beynimizin içinde bizi yiyip bitiren o şeytanla, endişe denen şerefsiz iblisle boğuşuyorduk. Volkan'la Serdar yasak olduğu için çok fazla açıklama yapamamışlardı ama Sare'nin tırnaklarını yiyip durmasından çok tehlikeli bir göreve gittikleri anlaşılıyordu.

Ulaş'a "Sen o kâğıdı al da bi tarafına sok," diye çemkirip suratına telefonu kapatmamdan birkaç saat sonra bizim çocukların resmi görev emri gelmişti. Serdar endişelenmişti, çünkü hamile karısını tek başına bırakmak istemiyordu. Görev emrini de reddedemeyeceği için tek çare, Hale'nin babannesinde kalması gibi görünüyordu.

Ne var ki Hale babaannesinin şimdi asker bir kocayla evlendiği için günlerce kafasını sikeceğini söylemiş, hiçbir yere gitmeyeceğini beyan etmişti.

Ben evde Hale'yle kalabilirdim, ama kayıt işlemlerim vardı, yakında okulum başlayacaktı, operasyonun ne kadar süreceği belli değildi. Aklıma Süheyla Teyze gelmişti. Volkan da isterlerse Dicle ve Berfo'nun o dönünceye kadar kendi evinde kalabileceklerini söyleyince olay çözülmüştü.

Sare hemen annesiyle kızları toplayıp gelmişti ve işte şimdi Süheyla Abla yukarda Berfo'yu yatırırken biz dört kız hep birlikte milli sporumuz olan çekirdek çitleme dalında olimpiyat rekoru kırıyorduk.

Tabii bu dört kızın asıl yaptığı şey, bir yandan kendi askerini düşünürken, bir yandan diğerlerine çaktırmadan kaygılarıyla başetmeye çalışmaktı.

Sare elinin tersini sinirle burnuna sürttü.

"Of fazla tuzdan burnum kaşınmaya başladı benim."

Dicle dudaklarını büzdü.

"Benim dudaklar da Angelina Jolie'ye döndü."

Hale gözünü halıdan çekmeden mırıldandı.

"Bu böyle olmayacak... Çıt çıt çıt... Resmen bağımlılık... Çıt çıt çıt... Acaba örgüye mi başlasak... Çıt çıt çıt..."

Can havliyle bağırdım.

"Hayır!"

Hale'nin beni oyalama günlerindeki makrome felaketini daha unutmamıştım.

Ayağa kalktım.

"Şimdi herkes o elindekini yavaşça yere bırakıyor."

Sare ile Dicle emrime uydu, ama Hale çitlemeyi sürdürdü.

"Valla çekirdeği bırakırsam hamile hamile sigaraya başlarım. Beni oyalayacak bir şey bulun, yoksa Serdar'ı düşünmekten çıldırıciim."

Aklımı üç gündür kurcalayan mevzuyu açmaya karar verdim.

"Tamam o zaman. Al sana konu. Bu Ulaş meselesini masaya yatırıp hep beraber bir çözüm bulalım hadi."

"Ulaş'ın mesele neresindeymiş ki? Âşık işte oğlan sana?"

"Ya Haleee! Birincisi iki sene Ulaş'sız kalamam, ikincisi o evlilik izin kâğıdını Ulaş'a yedirmeden rahatlayamam!"

Hale omuzlarını silkti.

"Valla bence iki sene kuzu kuzu bekleyeceksin, sonra da Ulaş'ın dediği gün ve saatte sike sike nikâh masasının yolunu tutacaksın."

"Öyle bir şey olmayacak Hale!"

Hale televizyonun kumandasına uzanırken bana bezgin bir bakış attı.

"He canım he."

Sonra televizyonda başlayan diziyi görünce çığlık attı.

"Ayyy, ben bunu unutmuşuuum! Susun susun, en sevdiğim dizi başlıyor."

Sare başını kaldırıp ekrana baktı.

"İsmi ne dizinin?"

"Aşk yakar mı."

Yüzümü buruşturup söylendim.

"Öyle dizi ismi mi olur be? Iyyy..."

Hale içini çekti.

"Öyle deme kız. Tamam dizi banal, ama gördüğüm en yakışıklı yaratık oynuyor. Öhöm. Serdar'dan sonra tabii."

Düzelttim.

"Ve tabii Ulaş'tan."

Sonra Hale'ye çaktırmadan Dicle'yle Sare'ye bakıp devam ettim.

"Ve Volkan'dan ve Alihan'dan."

Dicle pis pis yüzüme bakıp gözünü televizyona çevirdi.

"Kim oynuyor ki?"

Ve televizyondaki aşırı yakışıklı yaratığı görür görmez çığlığı bastı.

"Abooooov!... Bizim Yamaç kız bu! Burada mı oynuyomuş?"

Hale hemen yerinde bir dikildi.

"Yuh! Sen tanıyor musun Yamaç Aksel'i?"

Dicle omuzlarını silkti.

"Hıı, tanıyom. Eski ev arkadaşımın kankası."

Hale hemen Dicle'nin kucağındaki çekirdek kasesini önüne çekti.

"Ver ver çekirdek ver. Bir de hemen şu Yamaç'ı anlatmaya başla. Sevgilim yok deyip duruyor ama yalan di mi? Şu basında yanında çıkıp duran o filimci bücür kız gerçekten sevgilisi di mi, doğru söyle! Nasıl tanışmışlar, çok âşıklar mı?"

"Yok be, Defne o işte. Benim ev arkadaşı. Aslında tee çocukluktan kankalar, ama basın sevgili diye yazıp duruyor."

Hale son vites paparazziye bağlayıp Dicle'yi sorguya çekmeye başlarken, ben gözlerimi kısmış ekrana bakıyordum.

Neden sonra, Sare ayağa kalkıp Hale'nin önünden çekirdek kasesini çekti.

"Yeter. Birim çekirdek tüketme hızın dakikada yüz gramı buldu. Otuz kilo alıcan bu gidişle. Hadi hakkaten bu kızın derdini tartışalım da çözüm bulamasak bile kafamız dağılsın."

Televizyondan gözümü ayırmadan konuştum.

"Aslında ufukta bir çözüm yolu göründü sanki..."

Herkes şaşkın şaşkın bana bakarken, ben Dicle'ye döndüm.

"Dicle... Senin bu Defne'ye nazın geçer mi?"

Dicle gözlerini kıstı.

"Geçer de... Lan!... Yoksa?..."

Sare hemen antenleri açıp bi Dicle'yi bi beni süzdü. Sonra televizyona baktı ve hadiseye aydı.

"Kız Alin? Büyük oynayayım mı diyorsun yoksa?"

Omuzlarımı silktim.

"Ulaş'tan bahsediyoruz. Aşağısı kurtarmaz."

"Doğru diyorsun valla..."

Olaya ayamayan bir tek Hale'ydi.

"Kızım yanınızda IQ'su en fazla beş olan bir hamile var. Ona göre konuşsanıza. Ne işler çeviriyosunuz siz?"

Dicle telefonuna uzanırken kıkırdadı.

"Organize işler çeviriyoz canım benim, organize işler."

Ertesi gün sabahın köründe Dicle'yle birlikte Starbucks'ta oturmuş, Defne'nin setten çıkıp bizimle buluşmaya gelmesini bekliyorduk.

Yarım saat falan bekledikten sonra içeri girdi ve milletin sandalyelerine takıla takıla, çantaları düşüre düşüre yanımıza ilerledi.

"Dicleeeee! Ay valla düşüp bayılıcam! Ay seni görmek nasip oldu ya!"

Dicle yerinden fırlayıp kıza sarıldı.

"Kız havuuuuç! Lan çok özledim be!"

"Sen mi ben mi? Ayyy yeriiiim!"

Acayip tatlı bir şeydi. Bir kere benden bile kısaydı. Aynı benim gibi çilleri vardı, ama karmakarışık saçları kahverengi değil turuncuydu.

Üstü başı da saçları gibi çok dağınık görünüyordu, her yeri çamur içindeydi. Dicle'yle sarılması bittikten sonra bana elini uzatırken kolundaki ceketi yere düşürdü.

"Merabaaa. Ben Defne. Halimin kusuruna bakma, setten yeni çıktım."

"Ben de Alin. Sabah mı çıkıyorsunuz setten?"

Otururken söylendi.

"Ay o senaristlerin yatacak yeri yok valla. On sayfa dış gece yazmışlar, çek çek bitmedi."

"Buyur?"

"Yani dışarda geçen gece sahnesi. İçeride geçse gündüz bile olsa pencereleri karartıp perdeleri kapatırsın, ampulü yakarsın, olur sana gece. Ama dış sahne olunca, bir de böyle destan yazınca, mecburen güneş batınca başlıyorsun, güneş doğana kadar anca yetiştiriyorsun. Senariste tüküreyim işte."

Dicle kıkırdayıp bana açıklama yaptı.

"Bu rejidekiler senaristleri hiç sevmez."

"Reji?"

Defne atıldı.

"Yardımcı yönetmenim ben. Yönetmenin sigara almaya falan gönderdiği elemanım yani."

Dicle Defne'nin kafasına vurup bana döndü.

"Hadi len. Çok başarılı bir yardımcı yönetmendir haa, her yönetmen onunla çalışmak ister. Bakma böyle dediğine."

Defne suratını buruşturdu.

"Ama ne çekiyorsun diye sorsalar, Aşk yakar mı çekiyom. Yamaç eşşeğine tüküreyim."

Dicle kaşlarını kaldırdı.

"He valla, dün seyrettim, berbat bir iş. Niye orada oynuyor ki bu salak?"

"Sana da bölüm başı kırk bin verseler sen de oynarsın. Hayır geri zekâlı beni de yanında sürüklüyor. Neymiş benim rejide olmadığım işte oynamazmış."

Biraz düşünüp omuzlarını silkti.

"Amaan neyse. Sanki Tarantino sırada bekliyor da buna burun kıvırıyom. Çok şükür iş var işte."

Sonra bana döndü.

"Söyle bakalım bacım. Dicle, bi filim çevirmemiz lazım dedi, ama nasıl bi filim bu?"

Ben derin bir nefes alırken, Dicle telefonunun ekranın açıp Ulaş'ın fotoğrafını gösterdi.

"Şu arkadaşı çok fena oynatacağımız bir film."

Defne'nin ağzı bir karış açık kaldı.

"Bu ne be? Türkün dünyaya armağanı falan mı?"

Kıkırdadım.

"Dünyanın önemli bi kısmına göre armağan diil, düşman."

Defne şaşkın şaşkın bakınca Dicle açıkladı.

"Asker o asker. Bordo bereli."

Defne gözlerini kıstı.

"Bi dakka bi dakka... Şimdi biz Özel Kuvvetler'de yetişmiş bir askere mi filim çeviricez? İşkence falan yapmasın sonra kız?"

Dicle arkasına yaslandı.

"O kadar ileri gitmez, ama filmi iyi çekersek senin Yamaç temiz bir dayak yiyebilir."

Defne'nin yüzü birden aydınlandı.

"Valla de?"

Sonra yüzüne çok şeytan bir gülümseme yayıldı.

"Yamaç'ın aldığı ah'lar çıkacak desene."

Ertesi sabah setin önünde ejderhamdan inip Defne'nin numarasını çevirdim.

"Defne, geldim ben."

"Yamaç'ın park yerinin yanına park ettin, di mi?"

"Evet, işte söylediğin yere."

"Tamam orada bekle. Yamaç yolda, beş dakkaya gelir. Hiç ilgilenmek yok, tamam mı?"

"Tamam merak etme."

Birkaç dakika sonra yanımdaki park yerine bir Porsche girdi. Siyah güneş gözlüklerimin ardından, Yamaç denen şahane yaratığın arabadan çıktığını gördüm.

Ben telefonla oynuyormuş gibi yaparken, onun bana bir baktığını hissettim. Sonra durakladı ve bana doğru yaklaşan ayak seslerini işittim.

"Senin mi?"

Başımı yavaşça telefondan kaldırdım.

"Hı?"

Chevy'i gösterdi.

"Bu bebek diyorum. Senin mi?"

"Benim."

Kendisinden çok emin bi şekilde, çarpık çarpık gülümsedi.

"Hadi bir tur atalım."

Tatlım çok yakışıklısın, ama bi Ulaş değilsin yani. O gülümsemenin Ulaş'ta nasıl göründüğünü bilsen, eminim hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlardın.

Yüzümü buruşturdum.

"Niye senle tur atayım ki?"

Omuzlarını kaldırdı. Çok eğlenirmiş gibi bir hali vardı.

"Çünkü ben Yamaç Aksel'im ve bu fırsatı kaçırmak istemezsin."

"Hadi ya? Sen bir fırsatsın yani?"

Ukala ukala yüzünü işaret etti.

"Bebeğim şu surat sana da fırsat gibi gelmiyor mu?"

Gökyüzüne bakıp pöfledim.

"Var ya, bence sen vampir olsaydın aynaya bakamadığın için çıldırırdın."

Bir kahkaha atıp saatine baktı.

"Bak bebeğim, istersen bu oyunu biraz daha oynayabiliriz. Ama sonra setim başlayacak diye çekip gidersem üzülme."

Masum masum gözlerimi kırptım.

"Ne oyunuymuş o?"

Sırıttı.

"Ben fan değilim, cool bir kızım oyununu."

"Oyun oynadığımı da nerden çıkarttın?"

"Sabahın köründe park yerimin yanına park ediyorsun ve beni beklerken telefonunla ilgileniyor gibi yapıyorsun. Bu... nasıl desem... yeni bir numara değil. En az yüz sefer görmüşümdür."

Tam o sırada Defne'nin geldiğini gördüm. Zamanlaması harikaydı.

Yamaç'a dönüp ona biraz yaklaştım ve gözlerimi gözlerine dikip yakasındaki hayali bir ipliği aldım. Bizi şu halde gören biri çok yakın olduğumuzu düşünürdü.

"Rezil olduğun için kendine çok eziyet etme, tamam mı?"

Yamaç'ın kaşları çatılırken Defne yanımıza geldi.

"Yamaç? Bakıyorum tanışmışsınız. Bu Alin. Gelecek bölümdeki dövüş sahnesi için sizleri çalıştıracak olan arkadaşımız.

Yamaç kendi kafasına bir yumruk attı.

"Senden önce kendimi ben dövmek istiyorum."

"Zahmet etme, ben yeterince dövücem seni."

Pis pis sırıttı. Ilh, sırıtma da Ulaş'ınki kadar etkili değil.

"O kadar emin olma."

Defne'den Yamaç'ın uzun süre boks çalıştığını ve yumruklarının iyi olduğunu duymuştum. Ama düz boks yaptığı için tekmeleri zayıftı.

"Tekmelerin zayıfmış. Ama gelecek bölüme kadar iyi tekme atmayı öğrenirsen, sana bir hediyem olacak."

"Neymiş o hediye?"

Yine Defne'den öğrendiğim bir bilgiye dayanarak gülümsedim.

"Görmekten çok hoşlandığın bir şey göreceksin."

"Ben ne görmekten hoşlanıyormuşum?"

"İyi bir çocuk ol ve öğren."

Yamaç kaşlarını kaldırdı ve sete doğru yürümeden önce beni baştan aşağı süzerek mırıldandı.

"Çok çalışacağıma emin olabilirsin."

Onun arkasından sete doğru yürürken Defne'nin kulağına eğilip sordum.

"Çektin mi?"

"Çektim çektim. Bak."

Yamaç'a çaktırmadan bana telefonundaki fotoğrafı gösterdi. Ben tam yakasındaki hayali ipi alırken yakalamıştı ve gözlerimiz birbirine çakılmış görünüyordu.

"Süper yakalamışsın."

"E kızım, işimiz bu. Basına ne zaman sızdıracağımı sen söylersin."

"Tamam o iş bende."

Basına sızdırma zamanını Serdar'dan gelen operasyon bitti haberi belirledi.

Serdar iyi olduklarını söylemek ve Hale'nin nasıl olduğunu öğrenmek için ilk aradığında, Hale plandan kocasını haberdar etmiş ve Serdar da organizasyomuz karşısında şapka çıkarıp severek bu plana dahil olacağını beyan etmişti.

Serdar operasyonun bittiğini ve en geç bir gün içinde İstanbul'da olacaklarını söyler söylemez Defne'yi aradım. Saatler içinde Yamaç'la resmimiz internetteydi. Aynı akşam iki paparazzi programı haberi "Yamaç Aksel'in yeni sevgilisi mi?" diye çığırarak vermişti.

Delirtmeye ve dize getirmeye çalıştığım adam normal bir erkek olsaydı, bu kadarı yeterdi. Ama hepimiz biliyorduk ki Ulaş normal bir erkek değildi ve ne yapmaya çalıştığımı çoktan çözmüş olmalıydı. Bu konudaki ilk harekâtımızda, Serdar ve Volkan'dan yeterince şey öğrenmiştim.

Ha yine de Volkan olayında olduğu gibi gelip Yamaç'ı döverdi, ama gerçekten çıldırıp abime kafa tutabilecek kafaya gelmesi için, yine Volkan'ın dizine yatma numarası gibi büyük bir tetikleyici gerekiyordu.

Ve ben bu tetikleyicinin ne olduğunu çok iyi biliyordum.

Ertesi sabah sette Yamaç'a tekme teknikleri gösterirken, kulağımdaki filmcilerin kullandığı kulaklıktan Defne'nin sesini duydum.

"Alin. Geldi seninki."

Yamaç tekme atmakta bayaa ustalaşmıştı. Son tekmesini karşılayıp durdum.

"Tekme atmasını öğrenirsen sana bir hediyem olduğunu söylemiştim hatırlıyor musun?"

Tek kaşını kaldırdı.

Başka kızları öldürebilir, ama yine bir Ulaş değil.

"İyi bir çocuk olduğum için şirinleri görebilicem yani."

Sırıttım.

"Şirinleri değil. Bunu."

Sırtımı döndüm ve tişörtümü azıcık açıp dövmemi gösterdim.

Defne ile plan yaptığımız gün, Defne, Yamaç'ın en büyük zaafının dövmeler olduğunu söylemişti. Karakterinden nefret ettiği halde sırf çok güzel bir sırt dövmesi olduğu için ilişkisini bitiremediği bir kız arkadaşı bile olmuştu.

Yamaç kötü biri olmamasına rağmen, epey yüzeysel zevklere sahip biriydi ve Defne'nin söylediğine göre sığ adamın teki olmaktan da hiç rahatsız değildi.

Ulaş'a karşı kullanacağım tetikleyicinin dövmem olması fikrine Dicle

baya itiraz etmişti aslında. Bunun tatlı kıskandırma numarasının sınırlarını epey geçtiğini ve ahlak çizgilerini ciddi anlamda zorladığını söylüyordu.

Ben de buna katılmıyor değildim. Hatta Ulaş'ın göstereceği tepkiden deli gibi korkuyordum.

Ama iyi kız olunca beni kaale almıyordu işte. Ben çıldırdığım, ortalığı yakıp yıktığım zaman bile kaale almıyordu aslında.

Eninde sonunda o ne derse kabul edeceğimi biliyordu. Çünkü ne delilik yaparsam yapayım, benim en nihayetinde masum ve âşık bir kız olduğumdan çok emindi.

Ama artık o kadar da iyi bir kız olmadığımı görmesinin vakti gelmişti. Hem kader cesurlara gülerdi, öyle di mi?

Belimdeki yazıyı gördüğü an Yamaç'ın aklı uçtu.

"Siktir... Dokunabilir miyim?"

"Bir defalığına evet."

Yamaç elini uzatıp dövmeme dokundu.

Aynı anda karşıdan sete giren Ulaş'ı gördüm.

Gözleri, Yamaç'ın belimdeki eline kilitlenmişti.

Yüzündeki ifadeyi fark edince bütün hücrelerim dehşetle ürperdi.

Galiba çok yanlış bir şey yapmıştım.

ULAŞ

İki gün önce

"Evet Kartallar, buyrun kolalar da geldi!..."

"Getir getir, kola çekirdek candır."

"Yine de bir çay çekirdek değil."

"Beğenmiyosan kıçını kaldır da çay demle abicim"

"Beyler Kartal'a niye emir eri alamıyorduk, biri tekrar anlatabilir mi?"

İstanbul'u kurtarma operasyonumuz başlayalı beş gün olmuştu, ama biz beş gündür İzmir'deki askeri havaalanının barakadan bozma yatakhanesinde çekirdek çitleyip film izliyorduk.

Çünkü yok etme emri aldığımız kimyasal başlıklarla dolu yük gemisi, bir türlü Türk karasularına girmiyor, Akdeniz'e kıyısı olan bütün memleketleri dolaşmadan da gireceğe benzemiyordu. Suriye'den demir aldıktan sonra sırasıyla İsrail, Mısır ve Libya karasularından kıyın kıyın ilerlemiş, son olarak dün gece de Malta'ya geçmişti.

Volkan geminin kaptanının hadiseyi yanlış anladığını, kendisini emekli teyzelere mavi tur düzenleyen bir kruz gemisinin dümeninde zannettiğini iddia ediyordu.

Cengo'ya göre kaptan yüzme bilmiyordu, o yüzden kıyıdan kıyıdan gitmeyi tercih ediyordu.

Hanibal, beş gün içinde sadece iki kez konuşmuş, birinde çayına iki şeker istemiş, diğerinde o kaptana suni teneffüs yapmak için sabırsızlandığını beyan etmişti.

Serdar ise, genelde Hanibal kadar değilse de az konuşan bir adam olarak bilinmesine rağmen, bu sefer sürekli söyleniyordu.

"Bir oda dolusu sapla çekirdek çitlemek için hamile karımı bırakıp geldiğime inanamıyorum."

Bu cümleyi beş günde elli beşinci kez kurunca Volkan dayanamadı.

"Sanki gelmesen hamile karının yanında olacaktın."

"Yanında olacaktım tabii. Nerde olacaktım ki?"

"Mevsim dışı bir meyveyi aramaya gitmiş olacaktın, hıyar."

Serdar âşık âşık sırıttı.

"Yok be... Her zaman gitmiyorum."

"Aaa, pardon haksızlık ettim. Her zaman değil tabii. Bazen de Google'da Venezüela menşeli bir sebzeyi nereden bulabileceğini araştırıyorsun."

Serdar'ın âşık suratına bu sefer salakça bir hayranlık eklendi.

"Çok yaratıcı hatun ya..."

Volkan önce Serdar'a bir geri zekâlıya bakıyormuş gibi baktı, sonra gözlerini yukarı dikip ellerini açtı.

"Allah'ım sen beni âşık edip şebek eyleme gözünü seveyim."

Kalabalıktan aynı anda, aynı yüksek nida duyuldu.

"Amiiiiin!.."

Ses etmeden yanımda oturan Serdar'ın omzunu pışpışladım. Büyük ihtimalle o sırada benim de yüzümde salak bir sırıtma vardı, çünkü Alin'in hamileliğini hayal ediyordum.

Eminim bana yapacağı eziyetler konusunda Hale'den bin kat yaratıcı olurdu. Ve ben it gibi oradan oraya koşup bütün o acayip siparişleri bulmaya çalışırken bundan gerzekçe bir zevk alırdım.

Alihan'ın dizime bir tekme savurmasıyla kendime geldim.

"Hayaline mukayyet ol lan!"

"Oha! Abilikte son mertebe! Ona da mı karışıyorsun?"

"Karışmamı istemiyorsan düzgün hayal kur."

"Yuh amına koyim. Özellikle emrettiğin bir hayal var mı komutanım?"

Alihan ters ters baktı.

"Muhallebicide falan geçsin. Yoksa aklını alırım."

Ben sana muhallebicide geçecek çok yaratıcı bir artı onsekiz fantazi kurarım ama neyse. Şimdi kendimi de gaza getirmenin âlemi yok.

Sırıttım.

"Sen öyle hayaller mi kuruyorsun komutanım? Heval'le limonata içip barış süreci hakkında mı konuşuyorsunuz?"

Pis pis baktı.

"Biz anca kan içeriz o deliyle."

Dayanamadım.

"Hmm, vampir fantazisi. Çok heyecanlı, ben de deniyeyim."

Alihan anında suratıma yumruğu savurmuştu ki, kaçmak için kendimi yere attığım an kapı açıldı ve bir çift mevzun bacakla karşı karşıya kaldım.

"Yerde ne yaptığınızı sorabilir miyim, yüzbaşı?"

"Tatbikat yapıyorum, binbaşım. Yere yapışmak nasıl oluyormuş bakayım dedim."

Çiğli 2. Ana Jet Komutanlığı'nın en güzel subaylarından biri olan Gözde Binbaşı gülümsedi.

"Sizin herhangi bir savaşta yere yapışacağınızı sanmıyorum yüzbaşım."

"İltifat ediyorsunuz komutanım."

"Eh, iltifatınızı aldığınıza göre, artık kalkabilirsiniz."

Önce tam tepemde duran bacaklara, sonra bana öldürecekmiş gibi bakan Alihan'a bir göz attım ve sırıttım.

"Ben iyiydim aslında böyle."

Aynı anda Alihan ensemden tutup beni kaldırdı ve boynumun arkasındaki o çok acı veren noktaya tek parmağıyla basınç yaparken Gözde Binbaşı'ya döndü.

"Bir emriniz mi vardı binbaşım?"

"Malum gemi Türk karasularına girmek üzere. Kudret Binbaşım pistte sizleri bekliyor."

On dakika sonra Kudret Binbaşı'nın komutasındaki uçak havalanmış durumdaydı ve ben hâlâ acısı geçsin diye ensemi ovuşturuyordum.

"Beyler şu anda saat 23:30 ve bir saat içinde hedefle karşı karşıya kalacağız. Bölgeye erişmemize iki dakika kala geminin telsiz ve telefon iletişimi bozulacak. İşaret verilir verilmez SAT ve SAS'lar suya atlayacaklar. Tamamen karanlıkta olacağımızdan fark edileceğinizi sanmıyorum. Yine de o civarda bekleyen sahte bir balıkçı teknesi, size ters yönden gemiye doğru hareketlenerek dikkatleri üstüne çekmeye çalışacak. Buraya kadar anlaşıldı mı?"

İçinde Volkan ve Serdar'ın da bulunduğu altı kişilik SAT ve SAS grubu bir ağızdan cevap verdi.

"Anlaşıldı komutanım!"

"Suya atladıktan sonra SAS'lar geminin pervanesini bozacak ve hareket etmesini engelleyecek. Sonra da geminin altına patlayıcı yerleştirecekler. Ancak çok dikkatli olmanız gerekiyor. Biz kimyasal hazneleri gemiden çıkarmadan patlama olursa bu hepimizin sonu olur, ayrıca kimyasallar yüzünden kıyı şeridimiz tehlikeye girer."

"Anlaşıldı komutanım!"

"Onlar pervaneyi bozarken, SAT komandoları sessizce gemiye çıkacak ve elektrik aksamını bozacak. Siz bunu yapıncaya kadar biz bir tur atıp geleceğiz. Elektirikler kesilince Kartalların geri kalanı paraşütle gemiye inecek."

"Başüstüne komutanım."

"Kartalların inişinin güvenliğinden siz sorumlusunuz. Varlığınızı hiçbir şekilde belli etmeyecek, ama paraşütler fark edilirse aşağıdan avlanmalarını engelleyeceksiniz."

"Başüstüne komutanım."

Sonra bize döndü.

"Alihan. Kaptan köşkünün ele geçirilmesinden sen sorumlusun. Yanına Şahin'i ve Tansel'i al."

Alihan başını salladı. Kudret Binbaşı devam etti.

"Ulaş. Sen, Hanibal ve Cengo iner inmez SAT'la birleşin ve gemideki tüm silahlı korumaları avlayın. Başlıkların tutulduğu konteyner bölgesini ele geçirin."

Hanibal hafifçe gülümsedi. Avlama görevi hoşuna gitmişti.

Kudret Binbaşı Seyit'e döndü.

"Seyit. Bu sefer sniper'ımız sensin. Direklerden birine yerleş ve ekibi tehlikeye atacak biri olursa indir. Gözünü dört aç."

"Başüstüne komutanım."

Seyit kalkıp uzun menzilli silahını monte etmeye başlarken yanımda oturan Volkan kısık sesle söylendi.

"O önce yanıbaşındakini görsün de..."

Çok kısık sesle söylediği için kimse duymamıştı ama Volkan'ın sesindeki alayı fark ettiğim için antenlerim dikildi. Kaşlarımı çatıp Volkan'a eğildim.

"Niye öyle dedin?"

Volkan bir irkildi.

"Hı?"

Büyük ihtimalle sesli düşünmüştü ve duyulduğunun farkında değildi.

"Seyit için. Niye öyle bir laf ettin?"

Volkan omuzlarını silkip çantasını kontrol etmeye koyuldu.

"Yok bir şey."

Volkan geldiğinden beri Seyit'e olan uzak tavrı dikkatimi çekiyordu zaten. Oysa Alihan'ı kurtarma operasyonunda ikisi müthiş bir ikili olmuş, çok iyi anlaşmışlardı.

O arada ne olmuş olabilirdi?

Volkan içine kapanıp iletişimi kesince daha fazla bir şey öğrenemeyeceğimi anladım. Hedefe varıncaya kadar goy goy olsun diye Kudret Binbaşı'ya döndüm.

"Binbaşım bu iş için kaçar madalya alıcaz?"

Elbette her Kartal operasyonunda olduğu gibi bu görevimiz de yok hükmünde sayılacak ve büyük bir sessizlikle karşılanacaktı.

"Babayı alacaksın Ulaş. Oldu mu yavrum?"

"Peki babacım. Bilmiyorum, sesimdeki zavallı üvey evlat tınısına dikkat ettiniz mi?"

Kudret Binbaşı hiç teklemedi.

"İstersen seni bando birliğine vereyim, onlara size baba diyebilir miyim amca de?"

"Kalsın komutanım, borazan sesi alerji yapıyo bende."

Tansel atıldı.

"Ama komutanım ya... Madalya yok, takdir yok, plaket yok. Daha nereye kadar yani?"

Cengo destek verdi.

"Ölsek şehit sayılmıycaz amına koyim. Bu Kartal için bir düzenleme düşünmüyor mu devlet?"

"Ödül olarak sizi izci kampına götürücez, olur mu? Akşam hep birlikte şarkı da söyleriz."

Alihan'a bir bakış atıp araya girdim.

"Kıbrıs'a götürün bari. Hazır dönüş yolumuzun üstünde. Biraz rulet oynar krupiye kızlarla laflarız."

Alihan altıpatlar tabancasını çıkarıp şarjörüne tırnağının ucuyla vurdu ve şarjörün kendi etrafında dönmesini sağladı.

"Tek başına Rus ruleti oynamak ister misin koçum? Sıra hep sende oluyor."

Kudret Binbaşı bir kahkaha atıp bana göz kırptı.

"Bekârlığa veda partinde emret, Las Vegas'a uçurayım amına koyim."

Volkan sırıttı.

"Gece damadı kaybedip sabah odada bi kaplanla da uyanıcaz mı binbaşım?" (Yazar burda süper bir film tavsiye ediyor: Hangover. İzleyin anacım.)

Cengo atıldı.

"Bence Alihan Yüzbaşım bekârlığa veda partisine izin vermez. Verme zaten yüzbaşım. Güven olmaz Ulaş kardeşime."

Cengo'ya ters ters bakıp Kudret Binbaşı'ya seslendim.

"Komutanım orda levye var mı? Versene bi tur."

Alihan kulağıma eğildi.

"Dikkat et de o levyeyi bir tarafına sokmayayım."

"Aşkolsun komutanım ben ne yaptım ki?"

"İki sene meselesine gıcık olduğun için sürekli kaşınıyorsun, ama ters teper koçum. Ona göre."

Ben yutkunurken Kudret Binbaşı ellerini çırptı.

"Evet beyler goygoy bitsin. Kartallar için operasyon vakti."

SAT ve SAS komandoları ayaklanırken, Kudret Binbaşı onlara döndü.

"Beyler, bildiğiniz gibi gemi İngiliz bandıralı ve İngilizlerle sorun yaşamak istemiyoruz. Tüm operasyon bittikten sonra gemiyi batıracağız ve bu işi bizim yaptığımız belli olmayacak. Elbette bilecekler, ama resmi olmayan yollardan restleşmiş olacağız. Yani, yakalanmamaya ve sorgulanmamaya dikkat edin. Böyle bir durum olursa ordu ve hükümet

varlığınızı kabul etmeyecek, resmi yoldan müdahele yok vesaire vesaire vesaire. Anladıysanız hazır olun."

Kudret Binbaşı kapıyı açtı. Volkan kapının yanına gidip Kudret Binbaşı'ya baktı.

"Atla emrini bekliyorum, komutanım."

"Kırmızı halı da sereyim mi Volkan? Hadi zıpla."

Volkan sırıtıp zıpladı, sonra Serdar ve diğerleri onu takip etti.

Biz bir tur atıp SAT'lardan gelecek işareti beklemek üzere uzaklaşırken Alihan'a baktım.

"Kaşındığımı biliyorum, ama acayip gıcık oluyorum gerçekten sana."

"Ben de sana gıcığım koçum. Fena gıcığım hem de."

On dakika sonra telsizden Serdar'ın sesi duyuldu.

"Houston we have a problem."

Kudret Binbaşı kaşlarını çattı.

"Nedir?"

"Gemiye bir helikopter iniş yaptı. Kimyasal başlıklar helikoptere taşınıyor."

Kudret Binbaşı bir küfür savurdu.

"Siktir. O yüzden Türk karasularına girmiyorlardı demek ki. Girer girmez malı helikoptere boşaltıp geri dönecekler."

"Ne yapalım?"

"Helikopter kalkıncaya kadar hareket etmeyin. Biz onu havada yakalarız. Helikopter kalktıktan sonra elektriği kesmek için işaretimi bekleyin."

"Anlaşıldı tamam."

Kudret Binbaşı Serdar'la konuşmayı bırakıp Alihan'a döndü.

"Planda değişiklik var. Helikopter büyük ihtimalle malı boşaltıp tekrar doldurmak üzere geri dönecek. O sevkiyat bir kerede bitmez."

Alihan ayaklandı.

"O zaman ben pilotu aşağı atıp sevkiyata devam edeyim."

Kudret Binbaşı sırıttı.

"Aynen öyle yap koçum."

Aynı anda telsizden Serdar'ın sesi duyuldu.

"Helikopter kalktı."

Kudret Binbaşı uçağı geri döndürdü. Alihan'ın atlayacağı helikoptere doğru yanaşırken mırıldandım.

"Şimdi okuldaki efsane gerçek miymiş değil miymiş görseydik iyi olurdu aslında."

Alihan gözlerini kıstı.

"Neymiş o efsane?"

"Senin helikopterden helikoptere atlarken şarjör değiştirebildiğini söylüyorlardı."

Alihan sırıttı ve silahını çıkarıp şarjörünü boşalttı.

Beş saniye sonra yanına yaklaştığımız helikoptere atlarken havada şarjörü taktı ve pilotu alnından vurdu. On saniye sonra pilotu aşağıya atmış ve kontrolü ele geçirmişti.

Alin konusunda bu kadar üstüne gitmesem iyi olacaktı galiba. Adam hakikaten helikoptere atlarken şarjör değiştirebiliyordu ha?

Azıcık kıskanmıştım mına koyim, bu olaya çalışmam gerekecekti.

Uçak tezahüratlarımızla inlerken Cengo kulağıma eğildi.

"Kızdan kıza atlarken kondom değiştirmeye benzemiyor, di mi tatlım?"

"Bunu Alihan'ın yanında söyle de dünyadan cehenneme atlamanı garanti edeyim."

O sırada Kudret Binbaşı telsizle SAT'lara emir verdi ve daha telsizi yerine koymadan gemi karanlığa gömüldü. Aşağıda işler yolunda gidiyor olmalıydı.

Arka arkaya aşağıya atladık.

Büyük bir sessizlik içinde güverteye indiğimizde, Volkan'lar bizi karşıladı. Seyit gemiye en hakim direğe tırmanmaya giderken, Tansel ve Şahin de Alihan'ın az sonra getireceği helikopterin ineceği piste doğru yollandılar.

Orada sevkiyatı devam ettirmek için bekleyenleri büyük bir sürpriz karşılayacaktı. Helikopterin yeni pilotu ve onu görüp de ölmeden şaşırmaya fırsat bulan arkadaşlar için hemen arkalarında bekleyecek iki bordo bereli.

Biz Volkan, Serdar, Hanibal ve Cengo ile arkadan dolaşıp konteynerlerden piste giden yolun başını tuttuk. Bu helikopterle sevk hadisesi işimize gelmişti. Çünkü Alihan ve ekibi orada patırtıyı koparınca koşup gelecek silahlı teröristleri tek tek durduğumuz yerden avlayacaktık.

Umduğumuz gibi de oldu. Pistte silah sesleri duyulmaya başlayınca, kimyasal başlıkların depolandığı konteynerlerin arkasından bir sürü silahlı adam çıktı ve piste doğru koşmaya başladı. Adamları çarpraz ateşe aldık ve gelen geçen herkesi hakladık.

Seyit de yukardan Alihan'lara saldıran pislikleri haklıyordu. Ama bir ara Volkan durup dururken görevi bıraktı, yanımdan ayrılıp koşarak açığa çıktı ve tam o sırada Alihan'lara nişan alan iki adamı indirdi.

O sırada Seyit yukarıdan seslendi.

"Görmüştüm abi!"

Volkan Seyit'e bakmadan söylendi.

"Hı hı. Ben de öyle düşünmüştüm zaten."

Kaşlarımı çatıp bir yandan soldaki depodan çıkanları haklarken bir yandan Volkan'a döndüm.

"Seyit'ten kaçmazdı, niye güvenmedin?"

Volkan omuzlarını silkti.

Tam o sırada, sağ tarafımızdan on kadar adamın bize doğru koştuğunu gördük. Soldakilerle uğraşıyorduk, çift taraflı ateşin altında kalmıştık. Seyit anında fark etti ve makineliyi aldığı gibi hepsini taradı.

Sırıttım.

"Adam iyi abi, kabul et."

Volkan mırıldandı.

"Bunu bir daha söylersen vururum seni."

Cidden, bu herif niye Seyit'e gıcık kapmaya başlamıştı?

Az sonra Seyit yukardan bağırdı.

"Abi! Bunu görmek isteyebilirsin!"

Geminin arkasındaki vinçlerin yanındaki konteynerleri işaret ediyordu.

Dönüp baktığımda, bir sürü adamın aceleyle başlık kasalarını vinçlere doğru taşıdığını gördüm. Geminin yanına küçük bir gemi daha yanaşmıştı ve adamlar başlıkları oraya taşımaya çalışıyorlardı.

Alihan'lara bir ıslık patlatıp sevkiyatı gösterdim ve o tarafa doğru koştum. Ekip beni takip ederken önümüze geleni taramaya devam ederek vinçlere doğru yaklaştık.

Vinçlerin birisine sevkiyat devam ederken diğerinin yüklenmesi bitmişti ve havalanmak üzereydi. Buna izin verirsek bir sürü kimyasal başlık gemiden uçup gidecekti.

Arkamda kalan ekip vinçtekilere ateş ederek beni korurken son anda vinçe atlayıp tutunmayı başardım. Vinç hızla yukarı doğru havalanırken, diğer elimle destek aldım ve aşağıdakilere bağırdım.

"Diğerine dikkat edin!"

Aynı anda Alihan'ın da diğer vince atladığını gördüm.

Benim vinçtekiler beni aşağı atmaya çalışırken kendimi yukarı çektim ve ilk gördüğüm adama tekmeyi savurdum. Adam aşağı düşerken ikinciyi bacaklarımla mengeneye aldım ve onu da fırlatıp üçüncüye daldım.

Ama aynı anda karşıma dördüncü çıktı ve kendimi bir ters taklayla geriye atarken adamın silahını ateşlediğini gördüm.

Bir salise sonra parmaklığa tutunamadığımı, çünkü omzumun manasızca aşırı acıdığını fark ettiğimde "Kahretsin ya, aynı yerden vurulmak zorunda mıydım?" diye düşündüm. Daha bir önceki yaram yeni iyileşmişti ve adam kurşunu aynı yere isabet ettirmeyi başarmıştı.

Diğer elimle silahımı çekip adamı indirmeyi başardım ama şimdi vinçten aşağı düşerken bunun bana bir faydası olmayacak gibi görünüyordu.

Seksen metre sonra yere çakılacaktım ve anlaşılan çok yakışıklı bir ceset olmayacaktım.

Hayatımın bir film şeridi gibi gözümün önünden geçmesini bekledim, öyle bir şey olmadı. Onun yerine sol gözümün kenarından yan tarafımda başka bir şerit gördüm.

Şerit değilmiş pardon, parmaklıkmış.

Vurulan koluma bağlı elimle son saniyede tutunurken, bu parmaklığın Alihan'ın az önce atladığı vince ait olduğunu gördüm. Nasıl becerdiyse oradaki adamları indirmiş ve kendisi de aşağı atlayıp vincin kontrolünü ele almış, tam düştüğüm yere doğru çevirmeyi başarmıştı.

Parmaklığa tutunduğum an omzumda çok keskin bir acı daha hissettim ve vargücümle son anda yaralı kolumu bırakıp diğeriyle parmaklığa tutunmayı başardım.

Şimdi yerden yaklaşık altmış metre yukarda, bir vincin parmaklığına tek elimle asılı durumdaydım ve boştaki omzum acayip acıyordu.

Acı yüzünden gözlerim kararırken, yakınlarda bir yerden Alihan'ın bağırdığını duydum.

"Ulaş! Ulaş bu tarafa bak!"

Baktığımda hayal meyal Alihan'ın vincin direğine tırmanmış, tek eliyle tutunurken diğer elini bana doğru uzatmış olduğunu gördüm.

"Kendini bana doğru fırlatmaya çalış. Hadi Ulaş!"

Bayılmamak için uğraşırken zorlukla konuştum.

"Acıya dayanıklılığım azalmış galiba. Bayılmak üzereyim."

"Acıdan değil koçum. Çok kan kaybediyorsun."

Başımı çevirip omzuma baktım ve kanın omzumdaki bir atardamardan fışkırdığını gördüm.

Hobaa... Bana ateş eden pislik herif, atardamarı parçalamış olmalıydı.

Niyeyse bir an gözümde çocukluğumuzda oturduğumuz bir evin komşu bahçesi canlandı. Komşu amca çok kitsch zevkleri olan bir adamdı ve bahçesindeki süs havuzunun ortasında kötü mermerden oğlan çocuğu şeklinde bir fıskiye vardı. Havuzun suyu bu mermer oğlanın pipisinden fışkırır, adam da bu manzaraya karşı içki içmekten büyük zevk alırdı.

Omzumdan fışkıran kan, aynı o fıskiyeden fışkıran suya benziyordu.

Fışkiyeyi hanginiz kırdı bu arada?

"Ulaş... Ulaş, sakın bayılma!"

Fıskiyenin arkasından Alihan'ın sesini duydum. Sanırım bayılmadan

önceki son saniyelerdeydim. Çünkü gerçekler halisinasyonlarla karışıyor, gözlerim hızla kapanıyordu.

Üç... bayılacaktım. İki... tutunduğum yeri bırakacaktım. Bir... aşağı düşecektim. Sıfır...

Sıfır... Her hayat mesela bir yetmişten geriye sayım değil mi zaten?

Benim geriye sayım da şimdi yapılıyordu işte. Büyütecek bir şey yoktu. Ama öncesinde Alin'le bir çocuk yapsaydık keşke.

Alin'i düşününce bir anlığına kendime geldim ve Alihan'ın sesini duydum.

"Ulaş düşersen, Alin kafanı kırar!"

Kırar valla. Ölürsem Alin beni gebertir.

Aynı anda Alihan'ın sesi bir kez daha kulaklarıma doldu.

"Hadi koçum. Son bir gayret. Kendini bana doğru fırlat. Tutarım seni hadi."

Zorlukla gözlerimi açtım ve aşağıdakileri gördüm. Herkes dehşet içinde kaskatı kalmış yukarı, bize bakıyordu.

Başımı Alihan'a doğru çevirmek için çok uğraşmam gerekti.

"İmkânsız..."

"Yaparsın! Hadi!"

"Hiç gücüm yok."

Alihan'ın yalvaran bakışlarını gördüğümü sandım bir an.

"Ulaş. Yaparsan kızı vericem! Hadi!"

Bir nefes aldım ve kendimi ona doğru fırlattım.

Kendime geldiğimde kolordudaydık. Daha önce de birkaç kez yaralarımı tedavi etmiş olan Doktor Nedim, omzuma son dikişi atıyordu.

Gözlerimi açıp gülümsedim.

"Bu seferkini bari düzgün at."

Sırıttı.

"Pembe ip kullandım."

"Ciddi olamazsın."

Omzuma baktım. Siktir. Pembe bile değildi, fuşyaydı resmen. Doktor kısmının espri anlayışının berbat olduğunu hiç söylemiş miydim?

Sağlam kolumla boğazına sarılacaktım ki kapı açıldı ve bizimkiler odaya girdi. Alihan, Volkan ve Serdar.

Alihan girer girmez kafama bir tane geçirdi.

"Uyandın mı prenses?"

Sırıttım.

"Sen öptün ya, uyanmaz mıyım?"

Gülümseyip bileğimi sıktı. Sesini çıkarmadı. Biraz fazla duygusallaşmış görünüyordu.

Genzimi temizledim.

"Yine hayatımı kurtardın."

"Lanet olsun içimdeki insan sevgisine."

Güldüm.

"Sağ ol."

"Sen en son benimkini kurtardığında, bundan sonra teşekkür etmek yok diye anlaşmıştık."

"Hayatımı kurtardığın için teşekkür etmedim ki."

"Niçin ettin?"

"Kızı verdiğin için."

Alihan bir yutkundu. Sonra kaşlarını çattı.

"Kız falan vermedim ben. Nerden çıkarıyorsun?"

"Alihan. Duydum ve hatırlıyorum."

Kaşlarını kaldırıp yaramaz bir çocuk gibi gülümsedi.

"Denemesem olmazdı. Belki unutmuşsundur dedim."

"İşte o imkânsız. Eee, ne zaman yapıyoruz düğünü?"

Alihan kafama bir tane daha geçirdi.

"Kız daha çok küçük dingil. Nişanlanın, edebinizle gezin biraz işte."

Ben kaşlarımı çatarken, Volkan'ın öksürdüğünü duydum.

"Bir de kıza doğru dürüst evlenme teklif etsen iyi olur."

Serdar onayladı.

"Aynen. Yoksa Alin seni sikecek."

Gözlerimi kısıp benden bir şey saklıyorlarmış gibi görünen SAT'lara baktım.

"Siz bir şeyler çeviriyorsunuz?"

Serdar omuzlarını kaldırdı.

"Biz değil de... Alin çeviriyor. Sana çok sinirlenmiş galiba."

"Ya n'aptım ki ben?"

"Valla iki yıl meselesi yetmiyormuş gibi, kıza izin kâğıdı yolladın. Bence sinirlenmekte haklı."

Volkan da Serdar'ı destekledi.

"Bence de haklı valla. Hak ettin çevireceği numarayı."

Gözlerim iyice kısıldı.

"Ne çevirecekmiş?"

Volkan sırıttı.

"Çok organize bir dümen. İşin içine Yeşilçam karıştı."

Serdar yüzünü buruşturdu.

"Yaralanmasaydın söylemeyecektik, ama... Şimdi durum farklı."

"Anlatsanıza olum!"

Serdar bir yutkundu, genzini temizledi.

"Operasyon bitince Hale'ye haber verecektim ve seni delirtecek bir şeyler yapacaklardı. Hale acayip yakışıklı ve ünlü bir artizle seni çok fena kıskandıracaklarını söyledi."

Vay anasını.

Acayip yakışıklı ve ünlü artizi hangi ara bulmuştu ki bu bücür?

"Söyliyim de iptal etsinler."

Serdar tam telefonuna davranırken bileğini tuttum.

"Bozma."

Serdar kaşlarını çattı.

"Hı?"

"Alin'in planını bozma. Tadını çıkarsın."

Alihan ters ters bana baktı.

"Canın adam dövmek istiyor, de mi?"

Omuzlarımı kaldırdım.

"Alin onun için birini dövmemi istiyorsa... emir telakki ederim."

Alihan umutsuz vakaymışız gibi başını iki yana salladı.

"Bir manyağa diğer manyağı veriyorum ve çok büyük yanlış yapıyorum ya... Hadi bakalım."

Sonra odadan çıkarken parmağını burnuma uzattı.

"Veriyorum dediysem, ayrıca gelip edebinle isteyeceksin kızı ha!"

"Başüstüne, komutanım."

Her ne kadar olayın dümen olduğunu bilsem de, internette ve televizyonda Alin'le o adamın resimlerini gördüğümde içim cız etti.

Sevgilim o meymenetsiz herifin gözlerinin içine bakıyordu ve eli adamın yakasındaydı. Alin'in gözlerinin benden başka bir adama kilitlenmesi hiç hoşuma gitmemişti.

Ama madem Alin'i kızdırmıştım ve bunu hak ettiğime karar vermişti, öyle olsundu. Cezamı çekecek ve çillimin beni adam ettiğini düşünmesine izin verecektim.

Tabii sonra Alin için düşündüğüm birkaç ufak ceza vardı. Bana her kızdığında kıskandırmaya kalkmaması için onu biraz eğitmem gerekiyordu.

Döveceğim herif için pek üzülmüyordum. Askerlikte eğitim zayiatı diye bir şey vardı. Bu sevgilime yiyecekmiş gibi bakan sığ suratlı dallama da, Alin'in eğitiminin zayiatı olacaktı.

Yola çıkmak için giyinirken Volkan'a sordum.

"Adı neymiş bu dallamanın?"

"Yamaç."

"Yamaç? E ben onu yırtmaç?"

Ertesi sabah, sinirlerim alınmış gibi bir sakinlikle setin yolunu tuttum.

İçeri girecek, adamı dövecek ve Alin'in bileğinden tutup çıkacaktım.

Sonra çok sinirlenmiş gibi yapacak ve Alin'i biraz süründürecektim.

Yeterince süründürünce de, her şeyi bildiğimi açıklayacak ve beni oyuna getirebilmesi, bam telime basabilmesi için daha bir fırın ekmek yemesi gerektiğini söyleyecektim.

Ama sete girdiğimde gördüğüm şeyle kanım dondu.

Alin'i hafife almıştım.

Biliyordu. Beni nasıl delirteceğini çok iyi biliyordu.

Bam telime basmak da ne ki? O dallamanın dövmesindeki eliyle bam telimde solo atmıştı bu kız.

Şimdi de sıra benim solomdaydı.

ALİN

"Yamaç kaç."

Ulaş on metre öteden avına yaklaşan bir kaplan gibi çok ama çok yavaş bir şekilde bize doğru hareketlenince Yamaç'ın elini ittirip bir kez daha fısıldadım.

"Yamaç kaç dedim."

Yamaç boş boş baktı.

"Niye ki?"

Gözüm Ulaş'ta, yutkundum.

"Sevgilim geliyor."

Yamaç bozuldu.

"Hadi ya? Senin sevgilin mi var?"

Ulaş bize doğru o kadar yavaş yürüyordu ki kendimi üçüncü sınıf "teen slasher" korku filminde gibi hissettim.

Hani beş genç tatile giderlerken benzinleri biter. Bunlar da niyeyse tabelası gıcırdaya gıcırdaya sallanan bir benzinciye girerler. Benzin pompası kullanılmamaktan dolayı örümcek bağlamıştır ve metruk dükkânın önündeki sallanan sandalyede tek dişi kalmış bir ihtiyar sallanmaktadır.

Grubun en gerzek ve en seksi olanı "Aaa, arkadaki orman ne güzelmiiiş, niçin biraz yürüyüş yapmıyoruuuz?" diye cıvıldar.

Bizim durumumuzda bu cıvıldıyan arkadaş ben oluyorum. Seksi olduğumdan değil, dövmemi Ulaş'ın gözü önünde bir adama elletebilecek kadar gerzek olduğumdan.

İhtiyar amca kıza şöyle bir bakar ve şöyle der: "Şimdiye kadar o ormana giren hiç kimse sağ çıkamadı."

Bu bilge ihtiyar amca da Dicle oluyor. Tabii Dicle daha güzel ve dişleri inci gibi.

Fakat kız harbi gerzek çıkar ve "Aaa, ne alakası var canım, hiç de bile korkmadım," diye atarlanır. Bak bak, özellikle burada, aynı ben geri zekâlı.

Neyse, bu salaklar ecellerini bekletmek istemedikleri için yine niyeyse tek sıra halinde arka arkaya ormana girer ve yürürler, yürürler, yürürler. Acayip gerilimli bir müzik eşliğindeki bu sahne o kadar uzun sürer ki, katil ilk olarak en arkadaki çirkin, şişko ve gözlüklü olanı deştiği anda siz çoktan ruhunuzu teslim etmişsinizdir zaten.

Bu sefer muhtemelen önce yakışıklı, fit ve gözlüksüz olanımız ölecekti, çünkü Yamaç hâlâ salak salak suratıma bakmakla meşguldü.

"Yamaççım, konumuz benim sevgilimin olması değil, sevgilimin az sonra seni dövecek olması. Hadi canım sen kaç, ben onu oyalarım."

Yamaç bi diklendi.

"Ne kaçıcam yeaa, kolay mı Yamaç Aksel'i dövmek. Gelsin bakalım."

Yamaç salağı gardını alırken, ben çaresiz gözlerle Ulaş'a döndüm.

Galiba Yamaç'la ikimiz antiloptuk, Ulaş da az sonra antilop sürüsüne dalacak kaplandı.

İyi de niye olayı kaplan-antilop belgeseli hissiyatıyla seyredemiyordum ki ben? Kaplanım bacaklarının üzerinde yaylana yaylana, ağır ağır, Yamaç'ın embesilliğinin ve benim korkumun tadını çıkara çıkara bize doğru ilerlerken, ben niye kendimi bir erotik gerilim filminin içindeymişim gibi hissediyordum?

Bir kere erotik gerilim çok saçma bir tür Alin. Ne yani kız ne zaman verecek diye mi gerilicez? Yoksa katil kızı sevişe sevişe mi öldürecek? Ayrıca sen an itibarıyla bol kanlı bir Tarantino filminde figuransın canım. Biliyorum ben de isterdim sana sıfır aksiyonlu, bol diyaloglu bir Woody Allen filmi yazayım, ama karakterin müsait değil, ne yapacaksın? Bi de bi zahmet adamdan deli gibi tırsarken bari ağzının suyunu topla. O zaman belki kaçmayı akıl edersin ve biraz sonraki katliamdan kurtulursun.

Kendimi kaçmak için zorlar, ama ayaklarımı hareket ettiremezken birden film ileri sarıverdi.

Anam burası da neydi böyle?

Aaa, hapishane.

Ziyaret kuyruğundayım.

Elimdeki torbada ne var?

Fanila ve don.

Ulaş'ı ziyaret ettiğime emin miyim? O böyle beyaz don giymez ya, çok seksi siyah boxer'ları var onun.

Ya hapishanede yaşlandıysa? Belki yirmi sene sonrasını görüyorum?

Yok be, hangi hapishane duvarı Ulaş'a yirmi sene dayanabilir? Alcatraz olsa ne yazar?

Aha Ulaş ilerde. Parmaklıkların ardında oturuyor. Saçları kırlaşmış mı biraz? Ayyy, yaşlanmış hakikaten.

Adamın gençliğini mapuslarda yedin Alin, bravo sana kızım.

Yalnız var ya, yaşlılığı da çok seksi olacak bu adamın... Ben diyeyim *Alcatraz'dan Kaçış*'taki Clint Eastwood, siz deyin *Kelebek*'teki Steve Mcqueen, onlar desin *Killing Me Softly*'deki Brad Pitt.

Çamaşır torbasının uçlarını avcumun içinde sıkıp kalbim tekleye tekleye ona doğru ilerlerken, Clint'im elindeki sigaradan derin bir nefes çekiyor, izmariti başparmağıyla işaret parmağı arasında ezip yere atıyor ve başını bana çeviriyor.

Ağzım kuruyarak soruyorum.

"Niye kaçmadın?"

Dudağında küçük bir alaycı tebessüm peydah oluyor. Buz gibi gözleriyle beni baştan ayağa süzüp kanımı dondururken mırıldanıyor.

"Kaçsaydım seni bulmam gerekirdi."

Yutkunuyorum.

"Bulsaydın."

"O zaman seni kendimden koruyamazdım."

Ayyyy....

Adam beni kendinden bile koruyor ya. Valla seviyor kız bu beni.

Öhöm.

Aramızda zaman makinesi kullanabilen var mı arkadaşlar?

Varsa beni o kızlarla çekirdek çitlediğimiz mesut geceye geri götürse ve *"Aşk Yakar mı"* denen ultra gerzek dizi başlamadan önce Hale'nin elinden televizyon kumandasını kapsam?

Nasıl olsa bir kanalda *Bu Tarz Benim* vardır, ona dalıp Nurella'ya "bizimla deyılsın," falan deriz. Hem Yamaç yerine Kemal Doğulu'yu görürsem, kahrolası aklıma Ulaş'ı kıskandırma fikri asla gelmez.

Ben bunları düşünürken birden burnumun dibinde bir duvar bitti.

O kurban olduğum tanıdık kokusu genzime dolarken başımı kaldırıp yalvaran gözlerle duvara baktım.

Ama Ulaş bana bakmıyordu. Gözleri Yamaç'taydı.

"Dışarı gel."

Yamaç kaşlarını çattı.

"Hı?"

"Dışarı gel dedim."

Sesi o kadar soğuk çıkıyordu ki damarlarımda telaş içinde dolaşan kan birden buz kesti ve *Durgun Akardı Don*'daki ırmak kadar yavaş akmaya başladı.

Yamaç bi efelenecek oldu.

"Bir problemin varsa burda söyle."

"Burda söylersem bu sete bir daha girmek istemezsin."

"Sen söyle de girip girmeyeceğime ben karar vereyim."

Ulaş sakin sakin omuzlarını silkti.

"Peki."

Ve yumruğu Yamaç'ın suratının tam ortasına geçirdi.

Yamaç iki metre arkaya doğru resmen uçarken, tam arkamdaki yönetmen kameramana bağırdı.

"Kayıt!"

Kameralar kaydetmeye başlarken Ulaş kurbanının başına yürüyüp sabırlı sabırlı onun kalkmasını bekledi.

Yamaç kalkıp Ulaş'a doğru bir yumruk savurunca hafifçe kenara çekildi. Yamaç savurduğu yumruğun kuvvetiyle öne doğru eğildiğindeyse elinin yan tarafıyla sırtına balyoz gibi bir darbe indirdi. Yamaç resmen yay gibi kıvrılarak yere yapıştı.

Ulaş yine az geriye çekilip Yamaç'ın ayaklanmasını bekledi.

Yamaç inatla yerden kalkıp Ulaş'ın üzerine yürüdü ve tüm gücüyle bir yumruk daha attı. Hiç fena değildi aslında, ama karşısındaki Ulaş'tı.

Vücudunu hafifçe yana eğip Yamaç'ın bileğini yakaladı ve aynı anda karnına amansız bir yumruk indirdi. Yamaç iki büklüm olurken yan boşluğuna öldürücü bir diz geçirip çocuğun soluğunu kesti. Şimdi Yamaç yine yerdeydi ve öksüre öksüre nefes almaya çalışıyordu.

Ulaş'ın bu seferki öfkesi, beni Volkan'ın dizinde yakaladığı zamana hiç benzemiyordu. O zaman taşkın ve ateşli bir öfkesi vardı, bu defa soğuk, kontrollü, ürkütücü bir gazabı.

Bu buz gibi gazap beni cidden çok ürkütüyordu, ama setteki hiç kimsenin buna müdahele etmeye cesareti yok gibi görünüyordu.

Set amirine baktım. Sapık bir zevkle kavgayı, daha doğrusu Ulaş'ın sakin ve metodik hareketlerle Yamaç'ı dövüşünü izliyordu.

Adama haykırdım.

"Ya bir şey yapsanıza! Yamaç'ı sakatlamadan bırakmayacak!"

Set amiri o sırada Ulaş'tan yediği balyoz tekmeyle bir kez daha yere yapışan Yamaç'a sırıtmakla meşguldü, bana kısaca bir göz atıp hiç cevap vermeden tekrar seyir zevkine döndü.

Ondan yüz bulamayınca epey yapılı görünen sanat yönetmeninin bileğine asıldım.

"Bilal yardım etsenize ya! Bir şey yapın!"

Bilal gözünü Yamaç'ı yumruklayan Ulaş'tan çekmeden konuştu.

"Yamaç'a mı? Asla."

İki üç gün içinde anlamıştım ki, bu dizi sektöründekiler birbirlerini hiç sevmiyorlardı. Reji senaristten, oyuncu rejiden, senarist oyuncudan, prodüksiyon tümünden, tümü prodüksiyondan nefret ediyordu ve hepsi ruh hastasıydı.

Gerçi ben daha ruh hastası ve daha tehlikeli bir sektör daha tanıyordum. Ve şu anda eski tanıdığım sektör, yeni tanıştığım sektörün kaburgalarını kırmakla meşguldü.

Ben müdahele etmeye kalkarsam Ulaş'ın daha fazla sinirleneceğini sezdiğim için kımıldayamıyordum. Yamaç'ı korumaya kalktığımı düşünüp adamı daha da fena dövecekti.

Ne yapacağımı bilememenin siniriyle, kameramanın çektiği görüntüleri monitöre yapışarak naklen izleyen yönetmene çemkirdim.

"Ya niye çekiyorsun, mal mısın?"

Kılkuyruk yönetmen gözünü monitörden ayırıp kızgın kızgın bana baktı.

"Biraz kibar olsana, yönetmen var karşında!"

"Ya niye çekiyorsun, mal mısınız?"

Kibar bir şekilde adamı sinir içinde bırakıp arkamı döndüm ve kendimi Ulaş'la Yamaç'ın tam arasına attım. Ulaş sinirleniyorsa sinirlensindi, zaten adamı öldürmek üzereydi.

"Ulaş yeter!"

Ulaş beni tek eliyle belimden kavrayıp kenara itti.

"Çekil."

Çilli bile dememişti.

Buna dertlenmeyi sonraya bırakarak yine aralarına atladım. Aynı anda Ulaş beni Yamaç'ın yumruğundan korumak isterken bir anlığına boş bulundu ve çenesine yumruğu yedi.

Yamaç da az inat değildi ha, ağzı yüzü dağılmıştı, büyük ihtimalle birkaç kaburgası kırıktı ama pes etmiyor, öldürülünceye kadar dövülmeye hevesli görünüyordu.

Ulaş yumruğu yiyince bildiğin canavara dönüştü ve Yamaç'a bir çelme taktığı gibi altına aldı. Tek eliyle adamın boynuna yapıştı, diğer eliyle kaburgalarına balyoz gibi yumruklar indirmeye başladı.

Sanki o an ruhu bedeninden kopup gitmişti ve geriye kalan hayvan, ona yumruk atmaya cüret ve cesaret eden bu zavallı faniyi öldürmeden durmamaya programlanmış bir makineymiş gibi ritmik bir şiddetle inip kalkıyordu.

Ne yapacağımı bilemeden donmuş haldeyken, birden Ulaş'ın tişörtüne omzundan kan yayıldığını fark ettim. Ne olmuştu ki omzuna?

Ama bunu daha sonra sorabilirdim, şimdi Ulaş'ı durdurmam gerekiyordu. Biraz gerileyip omzuna nişan aldım ve hayatımın en şiddetli tekmesini o kanayan noktaya yapıştırdım.

Ulaş birden film donmuş gibi durdu ve yüzüne büyük bir acı yayıldı. Sonra arkaya düştü ve bacaklarını karnına çekip kıvranmaya başladı.

Dövüşün başından beri hiç sesini çıkarmamıştı, kıvranırken de çıkarmadı.

Her durumda konuşmasına, alay etmesine, bağırmasına alışkın olduğum Ulaş, büyük bir sessizliğin içine gömülmüştü.

Hemen koşup başına çöktüm ve ona sarıldım.

"Özür dilerim. Özür dilerim, ama başka türlü durmayacaktın."

Yine hiç ses çıkarmadan göğsümde soluklandı. Sanki bir anlığına ona sarılmamın tadını çıkardı ya da ben öyle zannettim.

Çünkü sonra hemen beni itti ve ayağa kalktı.

Ben öyle yerde kalakalırken, Ulaş monitörü izleyen yönetmeni gördü. Sonra bakışlarını sette gezdirip onu iki farklı açıdan çeken iki kameramanı tespit etti.

Herkes sessizlik ve korku içinde onu izlerken gidip aletleri açtı, harddiskleri aldı, ayağının altına koyup ezdi ve işi bitince başını kaldırıp bana baktı.

"Kestik."

Sonra döndü ve gitti.

And the Oscar goes toooo Alin!

Kalp kırma ödülü bu kez Alin'e gidiyor.

Ulaş çevirdiğin filme geldi, rolünü oynadı ve darbe yapıp yönetmenliği ele geçirdi. Sonra da her yönetmenin sahneyi çekmeyi bitirince söylediği gibi "kestik," dedi ve gitti.

Alkışlar Ulaş'a, yuhalamalar sana kızım Alin.

Hani tezahürat?

İki saat sonra, Ortaköy sahilindeki bir bankta, Dicle'nin kucağında ağlıyordum.

"Şşşt... Geçecek bunlar güzelim..."

Dicle'nin gömleğini ıslatırken başımı salladım.

"Geçmeyecek. Geçmez."

"Her şey geçer."

Burnumu çektim.

"Belki geçer, ama deler geçer. Çok fena yaraladım Ulaş'ı."

Başımı göğsünden kaldırıp yüzüme düşen saçları bir abla şefkatiyle arkaya attı.

"Biliyor musun, iyimser yaranın üstünde kabuk, kötümser kabuğun altında yara görürmüş."

Benim şu anda tek görebildiğim yaraydı.

Dicle bunu biliyormuş gibi gülümsedi.

"Şşşt. İyimser ol. Kötümser olmak hiçbir zaman işe yaramaz."

Bunu bilmiyor değildim aslında. Hayatım boyunca da hep iflah olmaz bir iyimser olmuştum.

Ama bu sefer...

Burnumu tekrar çekip sordum.

"Sen her seferinde iyimser olabiliyor musun?"

Acı acı gülümsedi.

"Başka yolum yok ki. Şımarıp bunalıma girebileceğim kadar çok sayıda iyi şey gelmedi daha başıma."

Ben de gözyaşlarımı silip gülümsedim ona.

"Gelecek. Şu dünyada en iyi şeyleri hak ediyorsun sen. Çok güzel şeyler olacak. Sen birini çok seveceksin, o seni daha çok sevecek."

Omzunu silkip göz kırptı.

"Nasrettin Hoca'nın torunlarıyız. Hep bir umut içimizde; ya severse..."

Hayran hayran Dicle'ye baktım.

"Çok güzel laflar biliyorsun sen be..."

Burnunu kırıştırdı.

"Murat Menteş'in lafı bu. Ama bir lafı daha var, diyor ki: Bilmek güzeldir baba, ama sevmek kadar değil."

Ulaş'ı düşününce dudaklarım kendiliğinden kıvrıldı.

"Sevmek çok güzelmiş gerçekten."

Sonra Ulaş'ın sette bana "kestik," derkenki bakışı geldi aklıma ve gülümsemem soldu.

"Ama çok da acı verici."

Dicle birden ayağa kalktı, beni de çekip kaldırdı.

"Eeee! Sikerim böyle aşkın ıstırabını! Hadi yürü!"

Kaşlarımı çattım.

"Nereye?"

"Ulaş'a."

Başımı iki yana salladım.

"Saçmalama. Gidemem."

"Gideceksin, karşısına dikileceksin."

"Dikilicem? Ne diyecem ki dikilip? Ne diyebilirim ki?"

"Öyle artizlik yapmak yok koçum diyeceksin. Tamam filimi ben çevirdim, paydosu sen verdin, ama rol kesmeyi bırakalım artık diyeceksin. Sen beni seviyorsun, ben seni seviyorum, lan senin derdin ne diyeceksin!"

Şöyle bir düşündüm.

"Lan senin derdin ne diyebilirim, orası kolay."

"Onla başlama yalnız atarlı Zeyna, bu sefer insan ol biraz."

Başımı salladım.

"Olucam tamam."

"Söz mü?"

"Söz."

"Vurmak kırmak yok, doğru düzgün konuşacaksın."

"Tamam be! Söz dedim ya..."

Ulaş'ın kapısını çalarken verdiğim sözden çok emin değildim. Yani kesinlikle vurup kırmak niyetinde değildim, ama doğru dürüst konuşabileceğimi de sanmıyordum. Hatta konuşmaya kalkar kalkmaz ağlamaya başlayacağıma iddiaya girebilirdim.

Gözlerime dolmaya başlayan yaşları geri ittim ve derin bir nefes alarak zili bir daha çaldım. Kapının açılmayacağından korkmaya başlamıştım ki kilidin çevrildiğini duydum.

Bir saniye sonra Ulaş karşımdaydı.

Her zamanki gibi kalbim tekledi.

Üzerinde sadece çamurlu bir kot vardı. Yamaç'ı döverken üzerinde olan kot. Üstü çıplaktı. Gözlerim omzundaki yaraya gitti.

"İyi misin?"

Sadece başını salladı ve girmem için kenara çekildi.

Girdim ve salona yürüyüp ne yapacağımı bilemeden öyle ayakta durdum. Kanepenin üstünde ilk yardım çantası duruyordu, sehpanın üzerinde yarısı içilmiş bir viski şişesi vardı, koltuğa da kanlı tişörtünü çıkarıp atmıştı.

Yanımdan geçip koltuğun üzerindeki tişörtü aldı ve oturmam için eliyle nazik bir işaret yaptı.

İlişkimizde bir ilki yaşıyorduk.

Buz gibi bir nezaketi.

Ben buyur edilmeden oturmamıştım.

O da tişörtünü kaldırıp bana yer göstermişti.

Oysa ilk tanıştığımız günden sonra biz hiç böyle olmamıştık.

Ya bir diğerimizin yanına teklifsizce oturur, ya da kolundan çekip onu da oturturduk. Asla sormazdık.

Ya birbirimize bağırır, ya da tüm patavatsızlığımızla konuşurduk. Asla susmazdık.

Ya kavga eder ya sevişirdik. Asla böyle soğuk soğuk durmazdık.

Ama anlaşılan bu yeni bir dönemdi. İçimi acıtan bir dönem.

Bu duruma uyum sağlamaya çalışıp gösterdiği yere oturdum.

Kanepenin üzerinden ilk yardım çantasını aldı, sonra bana baktı.

"Dikişim açılmış da. Banyoda devam edeyim. İzninle."

İzninle? O nasıl kelime ya, küfür gibi?

Yutkundum.

"Burada devam etsen? Yardım lazımsa..."

Omzunu silkip kanepeye oturdu ve sehpadaki viski şişesine uzandı. Viskiden büyük bir yudum çektikten sonra şişeyi geri koydu ve ucundan siyah bir ip sallanan ay şeklindeki dikiş iğnesini alıp kolundaki yaranın bir dudağından geçirdi.

O an o hilale benzeyen iğnenin kalbimi yarıp geçtiğini zannettim.

Ben birden irkilince Ulaş kaşlarını kaldırdı.

"İçeride devam edeyim demiştim."

Başımı iki yana salladım.

"Ben... acıdı diye..."

Sadece hafifçe gülümsedi.

Acı bir gülümsemeydi. "Senden daha fazla acıtamaz," falan diye mi düşünüyordu acaba?

Eline bir gazlı bez alıp yaranın üstündeki kanları silince, dikiş iplerinin bir kısmının fuşya, bir kısmının siyah olduğunu fark ettim.

"O ipler fuşya mı?"

Gözünü o sırada düğüm attığı dikişten çekmeden sırıttı.

"Kolordudaki doktorun ibneliği."

Sonra gözüyle makası arandı. Tersinde kalıyordu, hemen uzandım.

"Sen tut, ben keseyim."

İpi kesmek için eğilince, başı göğsüme değdi.

Bu beklenmedik yakınlığın etkisiyle nabzım hızlandı yine. Ulaş'ın belli belirsiz nefesini içine çektiğini hissettim.

İpi kesmeyi başardım, ama ellerim tir tir titremeye başlamıştı.

Tam diğer elimle göğüs hizamda duran saçlarını okşayacaktım ki ayağa kalktı. Sesi gergindi.

"Ben bir duş alayım."

Kaçıyordu.

Ama ben bu soğuk ve kibar halimize bir saniye daha dayanamayacaktım. Önce içini döksün, sonra nereye isterse kaçsındı.

Yanımdan geçerken bileğine yapıştım.

"Ulaş..."

Bileğindeki elime baktı. Daha doğrusu, soğuk bakışı bir kamçı gibi bileğimde şakladı.

Hıçkıra hıçkıra ağlama ihtiyacımı bastırmaya çalışıp inledim.

"Böyle yapma. Yapma işte."

Gözlerini kapatıp bir saniye durdu ve açtı.

"Bir şey yapmıyorum. Yapmamaya çalışıyorum."

Çatlayan sesimle yalvardım.

"O zaman yap!"

"Ne yapayım?"

"Bilmiyorum. Bağır, çağır, alay et, küfret!"

Ulaş'ın kaşları kalkarken yalvarmaya devam ettim.

"Yeter ki böyle olma. Böyle sen değilmişsin gibi olma."

Geldiğimden beri yüzünde ilk defa samimi bir bakış hissettim.

"Ben de kim olduğumu bilmiyorum ki şu anda."

"Anlatmaya çalış. Lütfen."

Diğer eliyle bileğine yapıştığım elimi çözdü ve kendisini kanepeye atıp başını ellerinin arasına aldı.

Bana asırlar kadar gelen bir zamandan sonra başını kaldırdığında bakışları hâlâ acı dolu olsa da soğuk değildi.

"Tamam. Her zamanki gibi söyledim gitti yapıcam."

İçimde kaynayan endişeyi bastırmaya çalışıp başımı salladım.

"İyi fikir."

Derin bir nefes aldı.

"Sete gelirken... bunun bir oyun olduğunu biliyordum. Sana hak vermiyor da değildim. Yine öküz gibi davranmıştım."

Gözlerini gözlerime kilitledi ve devam etti.

"Dersimi vermene hazırdım, ama... buna hazır değildim."

Yutkundum.

"Yamaç'ın dövmeme dokunmasına mı?"

Yüzü kasıldı.

"Söylemesen olmaz mıydı şimdi?"

Ulaş elleriyle yüzünü sıvazlayıp gözünün önünden gitmediğini tahmin ettiğim o görüntüyü kovmaya çalışırken kendime küfrettim. O imge beynini kemiriyordu ve ben yaranın kabuk bağlamasına izin vermiyordum.

Uzanıp viski şişesinden koca bir yudum daha aldı ve tavana bakıp nefesini verdi. Sonra gözlerini yine yüzüme çevirdi. Bakışı hâlâ içtenliğini koruyordu. Allah'ım, bununla bile teselli olmaya çalışıyordum.

"Alin... bununla başa çıkıp çıkamayacağımı bilmiyorum. Ne halt edeceğim hakkında en ufak bir fikrim yok."

Bana çaresizlik içinde bakarken ona bir kez daha âşık oldum.

Kolay yolu seçmiyordu. Beni suçlamıyordu. Sadece dürüstçe kendi hissettiklerini söylüyordu.

Ona sarılmak için içimden kopup gelen devasa isteği bastırdım.

"Çok özür dilerim. Büyük bir aptallık yaptım."

Başını iki yana salladı.

"Özür dileyecek bir şey yapmadın. Niyetini biliyorum."

"Biliyor musun gerçekten?"

Gülümseyip omuzlarını kaldırdı. Off, nasıl tapılasıydı şu haliyle...

"Bana çok kızmıştın ve beni çıldırtacak bir şey arıyordun. Beni eyleme geçirecek, tetikleyecek bir şey."

Ve işte aynı adama otuz saniye içinde ikinci kez âşık oldum. İlki kalbi, ikincisi aklı yüzünden. Aklımdaki her şeyi tahmin edebiliyordu. Kullandığımız sözcükler bile benzerdi. Tetikleyici diye tanımlamıştım dövmemi ben de.

Dövme lafını kullanmaktan kaçınarak mırıldandım.

"Tetiği çekmeni sağladım, ama bunun bizi vuracağını hesap edemedim, di mi?"

Gözlerime baktı üzüntüyle.

"Galiba bu ilişkide ikimiz de pimi çekilmiş birer el bombasına benziyoruz."

"N'apıcaz?"

"Bilmiyorum."

Öyle bir "bilmiyorum," çıktı ki ağzından, öyle çıplak bir "bilmiyorum"du ki o, üşüdüm.

Kendimi asla kurtulamayacağımız bir arafta hissettim. İyi ya da kötü hiçbir şeyin olmadığı bir araf. Cennetten de, cehennemden de milyonlarca kilometre uzak bir araf.

Bana deli gibi öfkelenmesini, "Senden nefret ediyorum," diye bağırmasını, ortalığı birbirine katmasını, hatta gezegeni yakmasını tercih ederdim. Ama böyle çıplak ve dürüst bir "Bilmiyorum"? İşte bu çok fena koymuştu.

Çaresizlik içinde donarak sordum.

"Benim yapabileceğim bir şey var mı?"

Sorduğum an pişman oldum. Ne diyecekti ki yani?

Sen yaptın yapacağını mı?

Sen bombanın pimini çektin, ben şimdi o bombayı nereme sokacağımı düşünüyorum mu?

Aklımdan o görüntüyü silebilsen fena olmazdı mı?

Hiçbirini demedi. Onun yerine omuzlarını kaldırdı yine.

"Bilmiyorum."

Ben yine üşürken devam etti.

"Sen geldiğinde hasar tespiti yapmaya çalışıyordum."

Ben kaşlarımı çatınca açıkladı.

"Savaşta yenilmek üzereysen bunu yaparsın. Hasar tespiti. Belki durumu tüm netliğiyle görebilir ve yeni bir çare bulabilirsin diye."

En ufak bir umuda bile tutunabilirdim.

"İşe yarar mı?"

Gülümsedi.

"Aslında seninle ilgili daha önce bir kez yapmıştım. İşe yaramıştı. Yani en azından kendi durumumu tespit etmek açısından."

"Ne zaman?"

"Seni Halelere gönderdiğimde. Sekiz gün beni aramamıştın ya."

İçim birazcık ısınmaya başlamıştı.

"Nasıl bir şeydi?"

"Hmmm, dur hatırlamaya çalışayım."

Yüzüne yayılan sıcak bir gülümsemeyle tavana baktı ve hatırlamaya çalıştı. Sonra bana baktı.

"Maddeler şöyleydi sanırım. Bir, düşman onu istediğimi biliyordu. İki, düşman hayatımın en büyük çatışmasını onunla yaşadığımı da biliyordu."

Kaşlarımı çatarak sözünü kestim.

"Bi dakka bi dakka. İstediğin tamam da. Çatışma derken? Biz kavga etmemiştik ki?"

Muzip bir ifadeyle gülümsedi, yaramaz bir çocuk gibi dudaklarını ısırdı.

"Iıı... söz konusu çatışma... kavga değildi."

Kıpkırmızı kesilerek elimi ağzıma götürdüm. O zaman bana hayatının en muhteşem orgazmını yaşadığını söylemişti, çatışma derken ondan bahsediyordu.

Ve şimdi kucak kucağa ya da üst üste değilken, karşılıklı iki koltukta otururken orgazmdan bahsetmek gerçekten çok utandırıcı oluyordu.

Telaşla mırıldandım.

"Ay tamam anladım ben. Sonraki maddeler?"

Küçük bir kahkaha attı ve devam etti.

"Hmmm, üçüncü madde, düşmanın saldırmama taktiğinin kısmen işe yaradığını kabul etmemdi. Çünkü burada General Patton gibi dört dönüp duruyordum."

Kıkırdadım.

"Düşman telefon etmedikçe mi?"

Güldü.

"Aynen öyle. Düşman bir türlü saldırmıyordu."

Birden yaptığım şeyin ağırlığıyla çöktüm.

"Bu sefer düşman çok kötü saldırdı, di mi?"

Derin bir nefes aldı.

"Sorun o değil."

"Ne o zaman?"

"Bu sefer düşman yok."

Acı acı gülümsedim.

"Benden âlâ düşman mı olur?"

Başını iki yana salladı.

"Biz artık düşman değiliz. Ekibiz."

İçim pırpır etti.

"Bu bana şimdiye kadar söylediğin en güzel şey olabilir."

Yüzü büyük bir acıyla kasıldı.

"O kadar emin olma. Çünkü ekip arkadaşımın ihanetine uğramış gibi hissediyorum."

Tam göğsümün ortasına bir kurşun yemiş gibi sarsıldım.

"Ulaş... Benim niyetim asla..."

Ellerini kaldırdı.

"Biliyorum. Seni suçladığımı sanma. Bu, benim ne hissettiğimle ilgili."

Yerinden kalkıp terasa açılan cam kapının önüne gitti ve ellerini saçlarından geçirip gözünü dışarıya dikti.

O denize bakarken ben kendime lanetler okuyarak oturdum.

Onun dövmem konusundaki hassasiyetini biliyordum, nasıl başkasının dokunmasına izin verirdim ya nasıl?

Ona olan kızgınlığım falan bahane değildi, başka bir çare bulabilirdim, kafasını kırabilirdim, öfkemi çıkaracak bir milyon tane yol bulabilirdim. Ama ben onu tamir edilmeyecek şekilde kırmayı tercih etmiştim.

Kalkıp yanına gittim.

Bana bakmadan denizi seyretmeye devam etti.

Birkaç saniye ben de onunla aynı yere baktım, ama uzaklığımıza dayanamıyordum. Ani bir kararla dönüp ona sarılıverdim.

Önce bütün bedeni kasıldı. Boynuna resmen asılmış durumdaydım ama o hiç hareket etmiyordu. Elleri havadaydı. Sonra boğuk bir sesle küfrettiğini duydum.

"Sikeyim."

Ve birden beni kendine çekti, sıkı sıkı sarıldı. Beni öyle sıkıyordu ki, kemiklerim kırılacak sandım.

Burnunu saçlarıma sürtüyor, kokumu içine çekiyordu. Elleri sırtımda dolaşıyor, beni içine hapsetmek ister gibi kendisine çekiyordu.

Sonra birden eli, belimdeki gamzenin bir tanesine dokundu ve birden ateşe değmiş gibi beni itip kendisini geriye attı.

"Allah kahretsin!"

Dönüp duvara bir tane yumruk indirdi. Sonra müzik setine de bir tekme. Bana bağırmaya başladığında deli gibiydi.

"Onlara cehennem çukuru demiştim ben! Onlarda yanmayı hayal etmiştim! Ama başkasının eli değdi o çukurlara! Siktiğimin cehennemi oldu gerçekten!"

Ben ağlamaya başlayınca sustu, yumruklarını sıktı, gözlerini sımsıkı yumup dudaklarını ısırdı.

Sonra ani bir kararla döndü gitti, banyoya girdi ve kapıyı kapattı.

Orada ne kadar kaldığımı bilmiyorum.

Tek bildiğim, gözyaşlarım tükeninceye kadar ağladığım.

Ulaş'ın banyoda ne halt ettiğini de bilmiyorum. Tek bildiğim su sesinin bir türlü kesilmediği ve benim gözyaşlarıma eşlik ettiği.

Sonra birden çöktüğüm yerden kalktım ve üzerimdekileri çıkarmaya başladım. Bu konuyu atlatabilmemizin tek yolu vardı, biz olmak.

Biz bağırırdık, çağırırdık, kavga ederdik ve sevişirdik.

Bu sefer de öyle yapacaktık.

Tamam çok kötü bir şey yapmıştım ama bunun bizi yıkmasına izin verecek değildim. Veremezdim.

Banyonun kapısını açtığımda, Ulaş suyun altındaydı.

Başını kaldırdı ve beni gördü.

Karşısında çırılçıplak duruyordum.

Her anlamda çırılçıplak.

Ne giysilerim vardı, ne gururum, ne öfkem, ne bahanelerim.

Gözlerimden başka bir yere hiç bakmadan yüzüme kilitlendi.

Suyu kapatıp kabinden çıktı ve tam karşıma gelip durdu.

"Bu hiç iyi bir fikir değil, çilli."

Kalbim bir takla attı. Bana çilli dedi! Bana çilli dedi!

Elimi yüzüne götürdüm.

"Bence çok iyi bir fikir."

İçinde fırtınalar kopan mavilerini gözlerimden ayırmadan başını iki yana salladı.

"Değil. Çok öfkeliyim. Seni incitebilirim."

"İncit."

"Alin... Kendime bile yabancıyım şu anda. Bunu istemezsin."

Kuruyan boğazımı nemlendirmek için yutkundum.

"Ben senin her halini isterim."

Birden elini belime götürdü ve parmaklarını dövmemin üstüne sapladı.

"Bunun acısını çıkarırım."

Acıyla baş edebilmek için kendimi kastım.

Kasılmamı hissedince alayla gülümsedi.

"Ne o, korktun mu, çilli?"

Dudaklarımı sıkıp başımı iki yana salladım. Ona korktuğumu göstermenin hiç âlemi yoktu.

Dikkatle gözlerime bakan mavileri, aradığı korkuyu bulamayınca öfkeyle koyulaştı. Onu durdurmadığım için bana çok kızgındı. Birden

uzanıp çekti ve ben düşerken yere çarpmamam için elini belimin altına koyarak destekledi. Sonra öfkeyle üstüme çıktı, şınav çeker gibi üzerime uzanarak kollarını yere dayadı.

Bir süre yaptığı şeye inanamıyormuş gibi bana baktıktan sonra öfkeyle başını iki yana salladı ve tek elinin üzerinde dururken diğer eliyle bacaklarımı ayırdı. Gözlerini gözlerimden çekmeden bedenini bana doğru indirdi. Kendini hafifçe itip erkekliğini kadınlığımın girişine yasladı.

Hissettiğim kocaman sertlikle nefesimi tuttum.

Dudaklarını hafifçe dudaklarıma sürttü ve ağzımın içine doğru konuştu.

"Seni son kez uyarıyorum. Şu anda bile dur dersen dururum. Ama birazdan çok geç olacak."

Bakışları dur demem için yalvarıyor gibiydi.

Beni yakan ateşin kavurduğu dudaklarımı yalayarak zorlukla çıkan sesimle konuşmayı başardım.

"Durma."

Cevabımı duyunca kendisini biraz daha ileri itti. Gözlerindeki öfke arzuyla karışmış, resmen yangın olup çıkmıştı ve ikimizi de çok fena yakacağa benziyordu. İçimi parçalayacak acıya hazırlanmak için derin bir nefes aldım. Tam o nefesi tutmuştum ki, birden kendisini geri çekip yanıma devrildi.

"Niye sana soruyorsam."

Şimdi ikimiz de banyonun zemininde çırılçıplak yan yana yatıyor ve tavana bakıyorduk. Göğüslerimiz körük gibi kalkıp iniyor, havayı sesli nefeslerimiz dolduruyordu.

Konuşabilecek hale gelince, reddedilmenin bozgunuyla tısladım.

"Zaten ne zaman bana bir şey sordun ki?"

Başını çevirip bana baktı.

"Sordum işte biraz önce? Dur dersen dururum dedim?"

Hrgghhhh!

"Ben de durma diye cevap verdim!"

Sırıttı.

"Yanlış cevaptı."

Yok ben bunu öldürürüm. Öldürmek yetmez, kırk parçaya doğrarım ve her bir parçasını ayrı bir dağa gömerim!

İlk defa bir konuda fikrimi sordu, söyledim, şimdi de "yanlış cevap," diyor ya!

Biriniz ordan katanamı uzatsın.

Yok mu?

Rambo bıçağı? Hançer? Şiş de olur? Tığ?

Hiç mi yok?

Ben kafamdan etrafta bulabileceğim kesici ya da delici aletleri listelerken, Ulaş ayağa kalkıp beline bir havlu sardı. Sanırım böyle daha az çekici olduğunu zannediyordu, ama yanılıyordu tabii.

Tanrım bir adam aynı anda bu kadar öldürülesi ve bu kadar sevişilesi olur mu ya? Ve öldürülmesi de sevişilmesi de çok zor, kahretsin!

Askıdan aldığı kocaman bornozu bana giydirirken bakışımın cinai potansiyeli çok fazla artmış olacak ki kaşlarını kaldırdı.

"Sonra öldürürsün, şimdi konuşalım."

Tısladım.

"Konuşmak derken? Herhalde istek ve emirlerini bildireceğinden bahsediyorsun, öyle di mi? Olur, tamam. Hadi sen söyle, ben yapayım!"

Sırıtıp beni kucağına aldı.

"Ne zaman dırdır aşamasına geçtik, çilli? Onun için önce evlenmemiz gerekmiyor mu?"

Salona giderken tepindim.

"Asla evlenmeyeceğimiz için o aşamayı atladım ben. Bırak!"

Beni kanepeye oturtup önüme diz çöktü.

Bir an evlilik teklif edeceği gibi salak bir hayale kapıldım, ama elimi tutmak yerine bacaklarımın arasına girip kollarını dizlerime dayadı ve çok eğlenen gözlerle yüzüme baktı.

"Demek evlenmiycez?"

"Asla!"

Tek kaşını kaldırdı.

"Kendini asla evlenmeyeceğin bir adama mı sunuyorsun yani?"

Iıı...

Bir başka açıdan golün tekrarını görebilir miyiz? Geri saralım Erman Hocam. Evet sayın seyirciler pozisyon...

Bütün hırçınlığımla cevap verdim.

"Adam istemediğine göre sorun yok, öyle di mi?"

Elini uzatıp başparmağını dudaklarımın üstünde gezdirdi.

"Adamın bundan daha çok istediği hiçbir şey yok."

Tamamladım.

"Ama?..."

"Bir darbe yedik, çilli. Acı çekerken hayati kararlar veremezsin."

Parmağı dudaklarımdan çillerime giderken, gözlerine bakıp o acıyla buluştum. Ben de elimi uzatıp kaşlarını okşadım. Ellerimiz birbirimizin yüzünde, gözlerimiz birbirimizin içinde, kendi kendimizi teselli ettik bir süre.

Sonra mırıldandım.

"Geçecek mi sence?"

Gülümseyip ayağa kalktı.

"Görücez."

Ulaş odasına gidip bir kot ve bir tişört giymiş halde dönünceye kadar, hareket etmeden oturdum kanepede.

Ya geçmezse?

Ya hep gölgesi kalırsa aramızda?

Ya hiçbir zaman atlatamazsak bunu?

Ya ikimizin üstünde hep kara bir bulut gibi dolaşırsa?

Offf ya!... Dicle uyarmıştı oysa. Bunun sınırları aşmak olacağını söylemişti.

Acaba bu senin doğanda falan mı var Alin? Bir şeye dokunmaman söylendiğinde, neler olacağını bildiğin halde niye gidip dokunuyorsun geri zekâlı gibi?

Acaba derinlerde bir yerde, sadece bela mı arıyorsun?

Eğer öyleyse, sonunda belanı buldun işte.

Ulaş bunu atlatamadığını söyleyip senden ayrılacak ve sen bundan sonraki ömrünü kendine küfredip meyhanelerde sürünerek geçireceksin.

Gelecekteki çocuklarınıza sesleniyorum. Hani barlar sokağında gördükleri, tek başına en ucuz şaraptan içen ak saçlı, buruşuk kadın var ya. Hani şu durmadan sağa sola küfreden. Evet evet, köşedeki. Hah, o benim işte.

Kız evlatlarınıza nasihat edin de âşık oldukları adama abuk sabuk oyunlar oynamasınlar. Sonra vur deyince öldürüyorlar ve bir bakıyorlar adam gerçekten ölmüş.

Oysa aşk, birine seni yok etme gücü vermek ve onun bunu kullanmayacağına güvenmektir. Söyleyin, o gücü kullanmasınlar.

Ben istediğimi yaparım, özgürüm falan diye bik bik eden olursa da çakın ağzının ortasına bir tane. Çünkü özgürlük, istediğin her şeyi yapmak değil. Daha çok, istemediğin hiçbir şeyi yapmamak.

Ulaş'ın bana bir şeyler söylediğini duyunca düşüncelerimden sıyrıldım.

"Hı?"

"Dışarı çıkalım mı diyorum."

Kollarımı göğsüme kavuşturup suratımı astım ve gözümü sehpadaki içki şişesine diktim.

"Bence içelim ve kaçınılmaz sonu bekleyelim."

Elimden tutup beni ayağa kaldırırken sırıttı.

"Olmaz Bukowski. Hadi giyin."

Çıkıp yürüyerek aşağıya indik ve sahilde bir şeyler yedik. Sonra deniz kenarında dolaştık. Birçok şeyden konuştuk.

Filmlerden.

Ejderha'nın lastiklerinin değişmesi gerektiğinden.

Üniversite kaydı için çektirdiğim fotoğraflardaki huysuz suratımdan.

Üniversitenin bir wushu takımı var mıdır acaba ihtimalinden.

Wushu ile wing tsun tekniklerinin ilişkisinden. Krav maga denilen dövüş sporunun ibneliğinden.

Kampüsün alt kapısının yer aldığı Rumelihisarı'nda güzel kahvaltı mekânlarının olduğundan.

Ama asla Yamaç konusuna girmedik.

Dövmelerden bahsetmedik.

İlişkiler mevzusunda hiçbir şey söylemedik.

Gelecekte birlikte yapabileceğimiz herhangi bir şeyin konusunu hiç açmadık.

Ulaş sakin ve problemsiz görünüyordu. Ama ne zaman dikkatlice yüzüne baksam, iki şey canımı acıtıyordu.

Bir, güzelliği.

İki, uzaklığı.

Bütün bu süre içinde beni hiç öpmedi. Hiç elimi tutmadı. Hiç sarılmadı. Yan yana yürüdük, karşı karşıya oturduk, iki paralel çizgi gibi asla kesişmeden var olduk.

Hani uzay filmlerinde gemilerin güç kalkanı olur. Bir filo saldırdığı zaman kaptan "Güç kalkanlarını indirin!" diye emir verir ve o dakikadan sonra o filo gelip toslasa bile gemiye erişemez.

Benim gemi de güç kalkanlarını indirmişti ve filolar dolusu duyguyu ateşlemeyi başarsam da faydası olmayacaktı.

O yüzden onu özlemekle yetindim.

Ben İstanbul'da, o hangi coğrafyada olduğunu bilmediğim operasyondayken bile, aramızda belki binlerce kilometre varken bile bu kadar özlememiştim.

DVD'ciden birkaç film seçip eve döndüğümüzde, Ulaş sinema sistemini hazırlamaya koyuldu.

Ben de banyoya girdim ve bir duş aldım.

Duştan sonra kurulanırken, buharlanmış aynayı elimle silip kendime baktım.

Ulaş'ın içimi ısıtan sıcaklığı olmayınca donuklaşmış gibi görünüyordum. Sulanmayan bir çiçek gibi solmuştum sanki, cezalandırılan bir çocuk gibi içime kaçmıştım.

Ama cezalandırıyorsa da hakkıydı. Ve sesimi çıkarmadan bu cezayı çekmek zorundaydım. Bu kadarını ona borçluydum.

Umarım cezamı verirken kalemi kırmamıştır.

Gamzelerimi öldüren Alin Tunalı'nın asılmayarak idamına.

Asılmak yok. Sarılmak yok. Öpmek yok.

Öylece bırak, kendi kendine ölür zaten.

Banyodan çıkıp salona gittiğimde, Ulaş'ın filmi ayarladığını gördüm. Kanepeye oturmuş, ayaklarını sehpaya uzatmıştı ve elinde kumanda, benim gelmemi bekliyordu.

Kanepeye değil de koltuğa oturdum.

Kaşlarını kaldırıp bana baktı, eliyle kanepenin minderine vurdu.

"Buraya gelsene. Oradan iyi göremezsin."

Ayağa kalktım ve yanına oturmadan önce sordum.

"Güç kalkanları devrede mi kaptan?"

Sırıttı.

"Full kapasite."

Domuz!

Beni cezalandırdığının farkında olduğumu biliyordu ve hiç saklamaya çalışmıyordu. Hatta büyük ihtimalle bundan hunharca bir zevk alıyordu.

Sesimi çıkarmadan cezamı çekeceğime dair kendime söz vermiştim ama sırıtan ifadesi yine sinirlerimin tepeme çıkmasına neden oldu.

"Bi dursana Ulaş, bi şey deniycem."

Tek kaşını kaldırıp çok eğlenen bir ifadeyle bana bakınca tekmeyi savurdum. Elbette havada yakaladı ve ayak bileğimden tutup beni kanepeye çekti.

"Savaşmak da sevişmek de yok, çilli. Uslu dur."

"Çok gıcık bir uzay gemisisin, biliyorsun di mi?"

Üzerime doğru yavaşça uzandı, ağzıma o kadar yaklaştı ki bir an beni öpeceğini sandım.

Ama bir feyk atıp yanımdaki yastığı aldı ve kolunun altına yerleştirdi.

"Gemi biraz sola çekiyor da."

Hırgghhhh!

Sonra önüne döndü ve kahkaha atmamak için dudaklarını sıkıp filmi açtı.

Film Ang Lee'nin daha önce de seyrettiğim *Kaplan ve Ejderha*'sıydı. Bitene kadar sesimizi çıkarmadan seyrettik.

Bu filmin finali beni hep ağlatırdı. Filmin bitiş jeneriği akarken yine gözlerim dolunca, biraz da ağlamamak için söylendim.

"Bence her jenerikte bu filmdeki erkekler hayal ürünüdür, gerçek hayatla bir alakası yoktur diye yazılmalı."

Uzanıp beni kolunun altına çekti ve ikimizi birlikte kanepeye yatırdı. Sonra başımı göğsüne yasladı.

"Ben gerçek hayatta Jen kadar belalısını buldum ama."

Jen, filmdeki Çin prensesiydi. Ama kişilik olarak prenseslikle alakası yoktu. Çok iyi yetiştirilmiş bir dövüşçüydü ve hırçın bir baş belasının tekiydi.

Film boyunca ortalığı birbirine katmış, herkesi dövmüş, öfkesi yüzünden çok bilge bir adamın ölümüne bile neden olmuş ve onu kaçıran bir hayduta çok fena âşık olmuştu. Ama filmin sonunda çok acı bir şey yapmıştı.

Bir yandan saatlerdir ilk defa Ulaş'a bu kadar yakın olmanın içimde yarattığı fırtınayla başetmeye çalışırken, bir yandan Jen'in sonunu düşünmenin gözlerime doldurduğu yaşlarla savaştım.

"Sonumun Jen gibi olacağını mı düşünüyorsun?"

Gözlerini kapatıp uykuya dalmadan önce mırıldandı.

"Hayır. Buna izin vermem."

Ertesi sabah uyandığımda o şahane kokusu burnuma doldu. Hâlâ Ulaş'ın göğsünde yatıyordum ve bana sıkı sıkı sarılmıştı.

Dışarda şahane bir yaz yağmuru başlamıştı ve açık pencereden giren ıslak toprak kokusuyla karışan sevgilimin kokusu, içimde mutlu bir fidanın boy vermesine neden oldu.

Başımı Ulaş'ın boynuna gömüp kokusunu iyice içime çektim. Burnum sakallarına değince, uykusunun arasında bir keyif mırıltısı çıkardı ve bana sarıldığı ellerini tişörtümün altına kaydırıp sırtımı okşamaya başladı.

Dün gece bana sarıldığında cezamın bitip bitmediğinden emin olamamıştım. Ama şimdi Ulaş beni okşarken içimde ayaklanan umut yüzünden gözlerimi kapattım ve sırtımda dolaşan ellerinin tadını çıkartmak için kendime izin verdim.

Ama bir süre sonra fark ettim ki, o eller asla belime gitmiyordu. Bırak bilinci yerindeyken dokunmamayı, uykuyla uyanıklık arasındaki o araftayken bile elini sürmüyordu belime.

Ani bir kararla kollarının arasından sıyrıldım ve ayağa kalktım. Uykusunun arasında mırıldandı.

"Nereye?"

"Tuvalete. Uyu sen."

Gözlerini açmadan kanepeye iyice yerleşti.

"Çabuk gel."

Yalan söyledim.

"Tamam."

Bir saat sonra, Taksim'de zorlukla bulabildiğim bir yere arabayı bıraktım ve gökten boşanan yağmurun altında yolun karşısındaki kıytırık pasaja doğru koştum. Ama yağmur o kadar hızlı yağıyordu ki, pasaja girdiğimde sırılsıklam olmuştum.

Pasajın içinde yürüdüm, aradığım dükkânı görünce içeri girdim ve üzerimden sızan sularla her yeri ıslatarak etrafa bakındım.

Az sonra dükkânı ikiye ayıran perdenin arkasından bol dövmeli bir kız çıktı. Elinde kocaman bir kahve kupası vardı ve henüz uyanamamışa benziyordu.

"Dövme siliyorsunuz, di mi?"

Sildiklerini biliyordum. Buraya gelmeden bir internet cafeye girip google'a "dövme sildirme" yazmış ve tek seansta istenmeyen dövmeleri sildiklerini iddia eden bu dövme stüdyosunun ismini bulmuştum.

Kız hiçbir şey demeden bana kahve kupasının üzerindeki işaretlenmiş çizgileri gösterdi.

Birinci çizgi kupanın ağzına yakın bir yerdeydi ve çizginin yanında "Shhhh!..." yazıyordu. Yani bizdeki "Şşşşt."

İkinci çizgi kupanın ortalarındaydı ve yanında "Almost" yazıyordu. Yani "Nerdeyse".

Üçüncü çizgi kupanın dibine denk geliyordu ve yanında "Now you may speak" yazıyordu. Yani "Şimdi konuşabilirsin."

Kız kupanın dibine gelene kadar sesimi çıkarmadım. Sonunda kahvesini bitirip bir oh çekerek bana baktığında artık konuşabileceğime kanaat getirdim ve sorumu tekrarladım.

"Dövme siliyordunuz, di mi?"

Saat daha sabahın dokuzuydu. Benim gibilere alışkın bir ifadeyle yüzünü buruşturdu.

"Sarhoş muydun?"

"Hı?"

"Dövmeni yaptırırken diyorum, sarhoş muydun?"

"Hayır?"

Piercingli dudaklarını ısırdı.

"Ovv, o zaman durum daha fena."

Kaşlarımı çattım.

"Niye daha fenaymış?"

"E, çünkü dün gece terk edildin?"

"Sahiden mi? Niye benim haberim yok?"

Kız gözlerini kıstı.

"Bi dakka bi dakka. Dün gece sarhoş kafayla dövme yaptırmadın ta-

mam. Adını vücuduna yazdırdığın dangoz da seni terk etmedi. O zaman ne sikime sabahın köründe dövme sildirmeye geldin?"

"Iıı, durum biraz karışık. Sen mi siliyorsun dövmeyi?"

"Hayır. Ben sevgili ve sekreter kadrosundan burada bulunuyorum. Yunus birazdan gelir."

Sevgilisini beklerken, isminin Leyla olduğunu öğrendiğim kızla biraz sohbet ettik. Normalde kimse bu saatte dövme yaptırmaya gelmiyordu. Ama mutlaka her sabah en geç dokuza çeyrek kala dükkânı açıyorlardı, çünkü uyanır uyanmaz dövme sildirmeye koşan bir sürü salak vardı.

Dün sabah, sarhoş kafayla boynuna Tweety dövmesi yaptırmış bir banka çalışanının dövmesini silmişlerdi.

Ondan önceki gün bir tarih öğretmeni gelmişti ve sabah ayıldığında omzunda "Ayşenur" diye bir dövme gördüğünü, ama Ayşenur diye birini kesinlikle hatırlamadığını iddia etmişti. Tek bildiği gece onbir sularında sarışın bir kıza içki ısmarlamaya başladığıydı.

Ondan bir önceki gün de, kızın biri ağlayarak gelmiş ve kalbinin üzerine dövdürttüğü "Süleyman" ismini derhal silmelerini istemişti. Söylediğine göre Süleyman'la ikisi iki aydır çok büyük bir aşk yaşıyorlardı, bu dövmeyi aşklarının birinci ay dönümünde yaptırmıştı, ama o gece Süleyman'ı en yakın arkadaşıyla yatakta basmıştı.

Biz üçüncü kahvelerimizi içerken Yunus geldi. Bu da sevgilisi gibi bol piercingli ve bol dövmeliydi.

Dövme sildirmeye geldiğimi öğrenince bıkkınlıkla sordu.

"Sarhoş muydun?"

"Hayır."

"Adamı biriyle mi bastın?"

"Hayır."

"O mu seni bastı?"

Iıı, yaklaşmıştı.

Ben duraklayınca Leyla hızla başını bana çevirdi ve "seni kaltak," der gibi baktı.

Hemen ellerimi kaldırdım.

"Öyle bir şey değil tamam mı? Şimdi şu dövmeyi silebilir miyiz?"

Yunus başıyla perdenin arkasını işaret etti.

"Gel bakalım."

Arka tarafı geçince dövmemi görmek istedi. Tişörtümü sıyırdım ve dövmemi gösterdim.

"Oooo!... Güzel dövme. *Audaces Fortuna Juvat*. Ne demek bu?"

"Kader cesurlara güler."

"E süper lafmış. Niye sildiriyorsun ki?"

"Çünkü kader gerzeklere gülmüyor."

Kaşlarını kaldırdı. Tam ağzını açacaktı ki uyarı dolu bakışlarımdan daha fazla bir şey sormaması gerektiğini anladı ve arkasını dönüp dövmemi silecek ilacı hazırlamaya koyuldu.

"Bu ilacı o bölgeye zerk ediyoruz. Bir tür yara oluşturuyor. Sonra dövmenin üstü kabuklanıyor ve kabukla birlikte dövme de yok oluyor. Birkaç ay iz kalır, sonra geçer. Tamam mı?"

"Tamam."

Tamam dedim, ama kendimi gizlice çocuğunu aldırmaya hazırlanan bir kız gibi hissettim. Sanki merdivenaltı bir kürtaj kliniğindeydim, doktor olmayan bir şarlatan birazdan içime bir şeyler zerk edip çocuğu düşürtürecekti ve acısı birkaç ay kalacaktı.

Burhaniye'deyken cesaretimi her yitirdiğimde elimi götürüp dokunduğum cümle, az sonra yok olacaktı.

Ulaş'ın ilk gördüğünde kafayı yediğini söylediği dövme, artık olmayacaktı.

"Olsun," diye düşündüm içimden ağlamamaya çalışarak. Kader zaten bana gülmüştü, öyle di mi?

Cesur olmuştum ve kader de bana Ulaş'ı vermişti. Artık bu cümleye ihtiyacım yoktu.

Aksine, yaptığım büyük hata yüzünden bu dövme bizi birbirimizden uzaklaştırıyordu.

O zaman gitmeliydi.

Yunus'un sesiyle düşüncelerimden uzaklaştım.

"Yüz üstü yat bakalım şöyle."

Yattım ve Yunus'un eli dövmeme değdiği an nefesimi tuttum.

Tam iğnenin ucunu sağdaki gamzemin hemen yanında hissetmiştim ki, birden iğne vücudumdan uzaklaştı ve Yunus'un uçup duvara yapıştığını gördüm.

Panikle başımı kaldırdığımda, Ulaş'ın bana öfkeyle bakan gözleriyle karşılaştım.

"Daha kaç kişiye o gamzeleri elleteceksin sen kadın!"

Beni kolumdan tutup sürükleyerek oradan çıkarırken, Ulaş'ın duvara çarptığı Yunus ve Leyla arkamızdan şaşkınlıkla bakıyorlardı.

Ulaş'ın deli gibi sıktığı bileğimin acısıyla kıvranarak ve geniş adımlarına yetişmeye çalışarak pasajdan çıktım ve beni karşıya sürükleyip ejderhanın kapısına sırtımı çarparak dayayınca ağlamaya başladım.

Öfkeyle üzerime abandı ve elleriyle omuzlarımı sıkarken sordu.

"Neden aptal gibi davranıyorsun?"

"Çünkü bizi ayıracak o dövme!"

Çok şaşırmış gibi suratıma baktı.

"Bu yüzden mi senden ayrılıcam?"

Deli gibi yağan yağmur gözyaşlarıma karışırken bağırdım.

"Ayrılırsın! Bunla baş edip baş edemeyeceğini bilmediğini söyledin! Ne halt edeceğimi bilmiyorum dedin!"

O da bana bağırdı.

"Bu benim problemimdi! Ben halledecektim!"

"Ya halledemeseydin? Ya artık beni sevmediğine karar verseydin?"

Öfkeli yüzü birden yumuşadı.

"Öyle bir şey mümkün mü sanıyorsun?"

Yüzündeki ifade içimde binlerce umut çiçeği açtırırken mırıldandım.

"Ama seni hayal kırıklığına uğrattım?"

Bana sarıldı.

"Uğrat. Beni de uğrat, başkalarını da. Ama o dövmeyi sildirseydin kendini hayal kırıklığına uğratacaktın."

Hıçkırdım.

"Hak etmiştim..."

Beni kendinden uzaklaştırıp gözyaşlarımı sildi. Yağan yağmur üzünden sildiği yerler hemen yine ıslandı, ama olsun.

"Bebeğim... Benim yüzümden sahip olduğun hiçbir şeyden vazgeçmeni istemem ben."

Sesi öyle tatlıydı ki, isterse bir insanın size sesiyle de sarılabileceğini anladım. Ona olan aşkım yüreğimi patlatacak gibi oldu.

"Ben bir tek seni istiyorum. Başka her şeyden vazgeçerim."

Gözleri büyük bir özlemle yüzümde dolaşırken boğuk bir sesle hırladı.

"Ben de... Her şeyden."

Sonra dudaklarıma yaklaştı, ama tam öpecekken kendini geri çekti.

"Kahretsin! Hemen şu arabaya bin, eve gidiyoruz!"

Evin kapısı duvara çarpıldı ve biz deli gibi öpüşerek içeri girdik.

Yoldaki her trafik ışığında manyak gibi öpüşmüştük. Eli vitesi kullanmadığı her an bacaklarımı, bacak aramı, belimi yağmalamıştı ve ben de bütün yolu neredeyse kucağında gelmiştim. İkimiz de delirmiş gibiydik.

Şimdi de kendimizi arabadan zor atmış, apartmana girer girmez öpüşmeye başlamıştık ve buraya kadar nasıl çıktığımızdan bile haberim yoktu.

Sadece Ulaş'ın ağzımın içinde beni çıldırtan dilini ve her yerimde dolaşan ellerini hissediyordum. Beni duvara çarparken canımın acımaması için elini duvarla arama koydu ve bedenini bana yapıştırdı.

"Benim ol."

Soluk almak için dudaklarından bir saniyeliğine uzaklaştım ve mırıldandım.

"Sonunda."

Bir kahkaha attı ve bacaklarımı beline dolayıp beni kucağına aldı. Sonra yatak odasına götürüp yatağa attı.

Üzerimdeki ıslak giysileri parçalayacak gibi çıkardı ve iç çamaşırımı resmen yırttı.

"Alin kafayı yiyecektim..."

Bacaklarımı omzuna atıp ağzını kadınlığıma dayamadan önce hırladı.

"Dünden beri her an bunu hayal ettim."

Dilini daldırdığı an bacaklarımı iyice kasarak onu kendime çektim ve saçlarına asılıp bir çığlık attım.

"Ulaş!..."

"Sırılsıklamsın bebeğim. Çok fena ıslanmışsın benim için..."

Beni diliyle çıldırtırken neye ihtiyacım olduğunu, hangi noktanın beni delirttiğini öyle iyi anlıyordu ki...

Bu sadece yeteneğiyle ya da tecrübesiyle ilgili değildi, bunu ta içimden bir yerlerden biliyordum. Benim ne hissettiğimi tecrübenin çok ötesine geçen bir derinlikle kavrıyordu, aramızdaki inanılmaz bağ, ona rehber oluyordu.

Dili bedenimin girişini tekrar tekrar talan ederken, birden ellerini belimde, dövmenin üzerinde, gamzelerimde dolaştırmaya başladı.

Sonra hırlayan sesini duydum.

"Bunlar benim. Dövme benim. Sildirmek yok."

"Yok... Ahhhh...."

"Hiç kimse dokunmayacak onlara..."

Bunu söyler söylemez o çok hassas noktaya dilini bastırdı beni ve orgazmın kıyısına taşıdı ama kendimi son anda çekip yalvardım.

"Ulaş... getirme beni..."

Ağzını o noktadan çekmeden mırıldandı.

"Niye bebeğim?"

"Seni istiyorum... Lütfen..."

"Canın acır... Önce gel."

"N'olur... sensiz gelmek istemiyorum... bugün olmaz..."

Bir an durdu, sonra kararını vermiş gibi ayağa kalktı ve üstündekileri çıkarmaya başladı.

"Biraz daha beklersem kafayı yiycem zaten."

Yattığım yerden gördüğüm muhteşem vücudun tadını çıkarırken kıkırdadım.

"Bekleme o zaman. Gören de seni bakire zanneder."

Çırılçıplak kalıp üzerime çıkarken hırladı.

"Bir bakire için fazla cesursun biliyorsun, di mi?"

Bacaklarımı ona dolarken meydan okudum.

"Cesur olmama bayılıyorsun ama naber?"

Kendini hafifçe içeri itti ve gözlerimin içine baktı.

"Bayılmıyorum. Deli gibi âşığım buna."

Ve bunu söyler söylemez erkekliğini tek hamleyle içime gömdü.

Soluğum kesildi.

Nefes alamadım.

Bıçaklanmışım gibi bir acı tüm hücrelerime yayılırken, nefes almayı başardığım an çığlığı bastım.

"Aaaaahhhhhhh!"

Ben çırpınmaya başlayınca kollarıyla kollarımı bedenimin yanına yapıştırarak tutsak etti beni.

Yakıcı nefesini kulağımın hemen yanında hissettim.

"Şşşş... Hareket edersen daha çok acır bebeğim. Bekle."

Sımsıkı yumduğum gözlerimi açtım. Acı yavaş yavaş azalırken, arzudan koyulaşıp laciverte dönmüş gözlerine kilitlendi bakışlarım.

Acımın geçmesini beklerken kendisini kontrol edebilmek için büyük çaba harcadığı belliydi.

Gözbebekleri irileşmiş, simsiyah olmuştu. Yüz hatları iyice sertleşmişti. Boynundaki damarlar belirginleşmişti. Yanağında bir kas seyriyordu ve bedenime yapışmış karnı kaya gibi olmuştu.

Acım hatırı sayılır derecede azalınca kocaman erkekliğinin içimde hissettirdiği doluluğun tadını çıkarmak için bacaklarımı ona doladım.

Bu hareketim yüzümden, erkekliği en derinime kadar dayandı ve yine acayip canım yandı.

O an Ulaş'ın boğuk inlemesini duydum.

"Siktir... Alin çok darsın..."

İçimden çıkmadan kendisini birazcık geriye çekerken, gözlerime baktı.

"İyi misin?"

Bir yandan acıyla, bir yandan benden o kadarcık bile uzaklaşmasının yarattığı ihtiyaçla başa çıkmaya çalışarak inledim.

"Prenses muamelesi yapma bana!"

Hırlamamı duyunca gülümsedi, aletini ucuna kadar dışarı çekti.

"Sen benim dövüşçü prensesimsin."

Beni cezalandırdığını sandığım an, bütün gücüyle tekrar daldı içime.

Ben canhıraş bir çığlık atarken, elleriyle kalçamı yatağa çivileyip içimde delirtici bir ritimle gidip gelmeye başladı.

Geberiyordum. Acıdan ve zevkten ölüyordum.

Hayatım boyunca, şu an yaşadığım zevkin yanına yaklaşabilen hiçbir şey hissetmemiştim. Aklım tamamen bulanıklaşmıştı.

Sadece o vardı, sadece onun içimin duvarlarını zorlayan, beni bir bomboş bırakıp bir tüm varlığımı dolduran ritmi vardı, sadece kocaman aletinin acımasız vuruşları vardı.

Kendi çığlıklarımı duyuyordum, ama benliğimden öyle kopmuştum ki o seslerin benden çıktığına inanamıyordum. Bütün sinir uçlarım haykırıyordu sanki. Bütün vücudum artık dayanamadığım aşırı zevk yüzünden tir tir titriyordu.

Ulaş'ın da benden farkı yoktu.

Deniz gözleri yüzüme kilitlenmiş, karanlık bir sarhoşlukla puslanmıştı. Hükmedici darbeleri dibe her ulaştığında, ilkel, yabani bir hırıltıyla inliyordu.

Ben aldığım zevke dayanamadığım için sık sık gözlerimi kapatıyordum, ama her açtığımda onu bana simsiyah göz bebeklerinin etrafında dalgalanan laciverte dönmüş okyanusuyla bana bakarken, tüm dalgalarıyla ruhuma işler gibi bana perçinlenirken buluyordum.

Artık hayatta kalamayacağıma inandığım an, Ulaş'ın o iyice boğulmuş delirtici sesi kulaklarıma doldu.

"Alin... Aç gözlerini bebeğim..."

Gözlerimi açtığım an aleti en derinlerimde bir yere saplandı ve Ulaş hırladı.

"Gel bana."

Gözlerim onun gözlerinde zirveye ulaştım. O zirvede zaman durdu ve ruhum onunkine aktı.

Sonra çok büyük bir patlamayla dağıldım. Orgazm, dalga dalga tüm hücrelerime çarptı, beni darmadağın etti.

Bir uçurumdan düştüğümü zannederek tutunmak ister gibi onun omuzlarına tırnaklarını geçirdiğim an, Ulaş'ın bedeni de nöbete benzer bir sarsılmayla gerildi ve sonra bir kasırga gibi patladı.

Boğuk bir haykırışla, şiddetle sarsılarak boşalmaya başladı. Sımsıcak bir sıvı içimi doldururken tüm ağırlığıyla üzerime yığıldı.

Dünyadan kopmuş bir halde, ne kadar süre öylece yattığımız hakkında hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim çok uzun bir süre odayı dolduran tek ses, nefeslerimizdi.

Sonunda, başını gömüldüğü boynumdan kaldırdı, gözlerime baktı ve şöyle dedi.

"Evlen benimle. Lütfen."

ULAŞ

"Ulaş..."

Ağzından çıkmadan cevap verdim.

"Mmm?..."

Eve giden yoldaki dördüncü kırmızı ışıktaydık. Aslında arkamızdaki arabaların birkaç saniyedir kornalarının ebesini inlettiklerine bakılacak olursa Yeşil çoktan yanmıştı.

"Bize küfrediyorlar."

"Farkındayım."

"Çık ağzımdan."

"Kolaysa sen çık."

Alin zorla kendini benden ayırdı ve kıkırdadı.

"Hadi yürü."

Öpülmekten şişmiş dudaklarına bakmamaya çalışarak arabayı kaldırdım ve bize doğru elini kolunu sallayarak gelen trafik polisine aldırmadan gaza bastım.

"Nasıl buldun beni?"

Vitesi değiştirip elimi bacaklarına attım.

"Gayet iyi buldum. Özellikle bacakların müthiş..."

Elimin temasıyla beli yay gibi gerilirken kıkırdadı.

"Yaa... Dövmeciyi nerden buldun diyorum..."

Sıkışan trafikte önümdekine çarpmamak için son anda fren yaptım ve vaktiyle Chevy'e siyah cam taktırmayı akıl ettiğim için kendimi kutlayarak Alin'i kucağıma çektim.

Yüzümü boynuna gömerken mırıldandım.

"Sare'yi aradım."

Başını geriye atıp inledi.

"Niye?"

"Mobese'yi hacklemesi için."

Mobese, kameralar yoluyla bütün şehri izleyen elektronik güvenlik sistemiydi ve Sare emniyetin sistemine girip rahatlıkla Alin'in nerde olduğunu bulabilirdi.

Alin kıkırdadı.

"Sen manyaksın..."

Sare de telefonda böyle demişti.

Bu sabah çok önemli bir toplantı için Ankara'da olacağını biliyordum. Bir süre önce TBMM Bilişim Araştırma Komisyonu bir rapor hazırlamış ve bir siber ordu kurulmasını önermişti.

Bu rapora göre, birçok ülkenin siber saldırı potansiyeli son yıllarda çok fazla yükselmişti. Olası bir savaş durumunda, askeri bilgi sistemlerini hedef alacak siber saldırı ve savunmaların silahlı kuvvetler birimlerince yapılması gerektiği öngörülüyor, bu konuda acilen bir çalışma yapılması tavsiye ediliyordu.

Hükümet bu tavsiyeyi ciddiye almıştı ve bu sabah Genel Kurmay Başkanlığı'nda siber ordu hazırlığı için savunma bakanının da katılacağı bir toplantı yapılmasına karar verilmişti.

Sare de bölgesinden sorumlu bilişim istihbaratçı olarak kapsamlı bir rapor vermesi için bu çok önemli toplantıya davet edilmişti.

Haliyle ben aradığımda telefonumu açmamıştı ve ben de "HT" diye mesaj atıp yollamıştım.

HT, Sare ile hayati tehlike söz konusu olduğu zamanlar kullandığımız acil koduydu. Bu mesajı aldığımız zaman, hangi ortamda olursak olalım orayı terk eder ve geri ararık.

Sare de birkaç dakika geçmeden aramıştı tabii.

"Ulaş! İyi misin?"

"Değilim. Hemen oradan çık ve mobeseye gir."

"Tamam dur. Kimi arıyoruz, terörist falan mı?"

"Daha fenası. Alin'i arıyoruz. Az önce çekti gitti."

Kısa bir sessizlik oldu ve arkasından Sare çığlığı bastı.

"Ulaş sen manyaksın! Bunun için mi çıkardın beni?"

"Sare... Bana hemen siktiğimin pikabını bul."

"Of ya offf!"

Kırk dakika sonra telefon ekranında ismini gördüğümde gülümsedim.

Bu kıza her şartta güvenirdim. Benim için Genel Kurmay Başkanını bile ekerdi.

"Pikap şu anda Harbiye'den Taksim'e doğru gidiyor. Hatta kal."

Hemen bir taksi çevirip şoföre Taksim'e gitmesini söyledim ve Sare'ye geri döndüm.

"Neredesin? Çıktın di mi binadan?"

"Heralde yani. Genel Kurmay'ın wifi'sinden mobese hackleyecek halim yoktu. McDonalds'tayım."

"İyi. Nerede şimdi Alin?"

"Elmadağ'da. Bu arada McDonalds'ın wifi şifresini değiştirdim Ulaş yaptım. Tuvalete de yazıcam. Gelen geçen girsin."

Sırıttım.

"Sana giren çıkan olmadığı için mi böyle şeyler yapıyorsun güzelim? Özendin mi?"

Taksici bana bakıp dudaklarını kımıldatarak bir fesüphanallah çekti.

Aynı anda Sare de hırladı.

"He özendim, ama sıkıntı yok. Sayende dönüşte Genel Kurmay bana girecek zaten."

"Benim akıl sağlığımın tehlikede olduğunu söylersin. Eminim Reyiz bunu istemez."

"Reyiz senin ne mal olduğunu bili... Ulaş pikap park etti. Alin indi. Tam Alman Hastanesi'ne giden yoldaki ikinci ışıklarda. Lokasyon bilgisini gönderiyorum."

"Ha yaşa. Sana borçlandım."

Pikabın yanında taksiden indiğimde gözlerimle etrafı tarayıp Alin'in gidebileceği bir yer aradım. Ve bir pasajın girişindeki tabelayı gördüğüm zaman küfürü bastım.

"Alin o dövmeyi sildirdiysen seni öyle bi sikicem ki..."

Yirmi dört saattir toparlanmak ve o arada saçma bir şey yapmamak için uğraşıyordum zaten. Ben daha iyileşemeden Alin böyle bir hareket yaparsa herhalde delirirdim ve kimse beni tutamazdı.

Dünden beri kendimi yarasını yalayarak iyileştirmeye çalışan bir ayı gibi hissediyordum. Ayılar bir avcı tarafından vuruldukları zaman, en yakın mağaraya kendileri kapatırlardı. Orada ya iyileşir ya da ölürlerdi.

Yamaç denen bayır turbu sevdiğim kadının dövmesine dokundu diye ölmeyecektim, ama sağlam bir yara almıştım ve iyileşmek için zamana ihtiyacım vardı. Ben de kendi mağaramı yaratmış, bu yaralı hayvanı içime kapatmıştım.

Alin'e uzak davranmamın nedeni buydu. Niyetim cezalandırmak değildi, ama onun cezalandırıldığını düşünmesi de içimi şefkatle karışık bir zevkle dolduruyordu.

Büyük ihtimalle bebeğim yanımda olmayıp ceza sandığı bu uzaklığıma bu kadar tatlı bir şekilde katlanmasaydı, yaram bu kadar çabuk iyileşmeye yüz tutmazdı.

Bu sabah epey iyi hissederek uyanmış, bu vartayı bir iki gün içinde atlatacağımıza emin olmuştum ki, benim çilli belam ilişkimizi terörize etmek için yeni bir yol bulmuştu işte.

Dövmeciye dalıp beni engellemeye çalışan bol dövmeli kızı sallamadan perdeyi açtığımda aklım başımdan gitti.

Al işte! Kodumun gamzelerinde bir başka kodumun herifinin eli daha!

Adamı tuttuğum gibi duvara fırlattım ve Alin'i dizime yatırıp pataklamamak için kendimle kıyasıya mücadele ederken tısladım.

"Daha kaç kişiye o gamzeleri elleteceksin sen kadın!"

Alin'i oradan sürükleyerek çıkarırken delirmek üzereydim.

Nasıl o dövmeyi sildirmeye kalkardı ya?

Hadi beni yaraladı, kendisini yaralamaya nasıl cesaret ederdi?

Bana yapacağı her şeyi atlatırdım, ama onda oluşacak en ufak hasar kahrolmama yol açardı, bunu bilmiyor muydu?

O dövmeyi sildirmesinin ruhunda oluşturacağı boşluk, roketatarla saldırılan bir evin duvarında meydana gelecek kocaman delikten daha beter olurdu, bunu hesap edemiyor muydu?

Ayrıca o dövme benimdi!

Kimse dokunamaz, kimse silemez, kimse kaderin bana hediye ettiği cesur kızımın alameti farikasına zarar veremezdi. Bu o cesur kızın ta kendisi bile olsa!

Yağan yağmurun altında Alin'i pikabın kapısına yapıştırdım ellerim benden bağımsız omuzlarını kıracak gibi sıkarken sordum.

"Neden aptal gibi davranıyosun?"

"Çünkü bizi ayıracak o dövme!"

Nasıl yani? Ne ayırması ya? Niye ayrılıcam ki senden?

Şaşkın şaşkın sordum.

"Bu yüzden mi senden ayrılıcam?"

Yağmurun altında deli gibi ıslanmamız hiç sorun değildi de, gözlerinden akan yaşlar kalbimi yaktı.

"Ayrılırsın! Bununla baş edip baş emeyeceğini bilmediğini söyledin! Ne halt edeceğimi bilmiyorum dedin!"

Ona o an hissettiğim çaresizliği dürüstçe söylemiştim sadece, bundan böyle bir sonuç çıkarabiliyor olmasına çok kızdım.

"Bu benim problemimdi! Ben halledecektim!"

"Ya halledemeseydin? Ya artık beni sevmediğine karar verseydin?"

Seni sevmediğime karar vermek mi?

Seni sevmek benim elimde miydi ki sevmemek elimde olsun?

"Öyle bir şey mümkün mü sanıyorsun?"

"Ama seni hayal kırıklığına uğrattım?"

Öyle tatlıydı ki...

Öyle şaşkındı ki...

Öyle pişmandı ki.

Bir an kendime gıcık oldum. Az kalsın, pire için yorgan yakmasına neden olacaktım.

"Uğrat. Beni de uğrat, başkalarını da. Ama o dövmeyi sildirseydin kendini hayal kırıklığına uğratacaktın."

"Hak etmiştim..."

Saçmalama bebeğim. Şu sildiğim gözyaşlarının bir tanesini bile hak etmedin sen.

Mağara adamın işaretlediği bölgeye izinsiz girildi diye hadise çıkarttı sadece. Bu yüzden kendinden mi vazgeçeceksin?

Bu hayvan kendi mülkü saydığı bir toprak üzerinde hak iddia etmeye kalkabilir bebeğim, ama ikimiz de biliyoruz ki o toprak senin.

O toprak sensin.

Sımsıkı sarıldığım evimden bir anlığına ayrılıp göz yaşlarını sildim.

"Bebeğim... Benim yüzümden sahip olduğun hiçbir şeyden vazgeçmeni istemem ben."

Bana çok büyük bir aşkla baktı.

"Ben bir tek seni istiyorum. Başka her şeyden vazgeçerim."

Bu kadar büyük bir aşkla sevilmek için ne yapmıştım ki ben?

Acaba bu kadar çok sevdiğim için olabilir mi?

O anda kararımı verdim.

Alin için, benim evim, benim toprağım, benim yeryüzüm için ben de her şeyden vazgeçerdim.

Alihan da ordu da siktirsindi.

Bu kızı alacak ve kendimi ona verecektim.

Ve bunu ancak ona sorardım.

İşte şimdi kızımı öpmeye doyamadığım sekiz kırmızı ışık ve üç trafik sıkışmasından sonra evdeydik ve duvara yaslayıp oracıkta içine girmemek için kendimi zor tutarken soruyordum.

"Benim ol."

"Sonunda."

Komik kız. Benim komik, cesur, seksi kızım.

Bir kahkaha attım ve onu kucağıma aldığım gibi yatağa götürdüm.

Üzerindeki giysileri parçalar gibi çıkarırken beynimde yankılanıp duran ses de onun cevabı gibiydi.

Sonunda.

Sonunda.

Sonunda.

Sadece küloduyla kaldığında parçalar gibi çıkarmanın bana yetmeyeceğini hissettim ve parçaladım.

Kendimi mağarama kapattığım andan beri onu deli gibi istemiştim.

Dün bana geldiği an, kapımda onu gördüğüm an, hayvan mağaranın duvarlarına saldırmaya başlamıştı. Yaralı tarafım kim olduğunu anlamaya çalışır, o arada tepkisiz kalmaya uğraşırken hayvanın tek istediği onu altına almaktı.

Alin'e ne hissettiğimi tüm çıplaklığıyla anlatmaya karar verirken hayvan susmamı ve onu öpmemi buyuruyordu.

Kendimi ekip arkadaşımın ihanetine uğramış gibi hissettiğimi söylediğimde, yüreğim Alin'in bunu duymaktan dolayı çekeceği acıyla sıkışırken, hayvanın tek düşündüğü bunu ona ödetmekti.

Hani çizgi filmlerde bir omzumuzda şeytan, diğerinde melek olur ya. Biri kötüyü, diğeri iyiyi emreder. Ben hayatım boyunca ne meleği ne şeytanı hissetmedim. Hiç o kadar iyi ya da kötü olmadım. Benim mücadelem hep bir adamla bir hayvan arasındaydı. İnsanlıkla vahşilik arasında.

Alin çırılçıplak banyoya girdiğinde, az kalsın hayvan kazanıyordu. Kazansaydı, herhalde adam hayatının en büyük yenilgisini almış olurdu ve kendisini asla affetmezdi.

Her dakikası bir adamla bir hayvan arasındaki savaşla geçirilen bitmek tükenmez bir günden sonra, işte bebeğim yatağımdaydı.

Ama o savaş sırasında yaralarım bir şekilde iyileşmişti ve artık adam hayvanı istediği gibi sürebilecek güce kavuşmuştu.

Parçaladığım çamaşırı bir kenara fırlatırken itiraf ettim.

"Alin kafayı yiyecektim."

Ve bacaklarını omzuma atıp o bayıldığım tadı hissetmeye başlamadan önce hırladım.

"Dünden beri hep bu anı hayal ettim."

Dilimi karanlığına daldırdığım an bacaklarıyla beni kendine çekti ve saçlarıma asıldı.

Saçlarıma asılmasına çıldırdığımı söylemiş miydim?

"Ulaş!"

Peki ben onun kadınlığını talan ederken böyle ismimi haykırmasına? Benim için sırılsıklam olmasına?

"Sırılsıklamsın bebeğim. Çok fena ıslanmışsın benim için..."

Dilimle o harika karanlığını talan eder, bebeğimi o düşmesine bayıldığım uçurumun kıyısına taşırken tattığı her duyguyu, ama her duyguyu hissediyordum.

Sanırım âşık insanların arasında böyle bir bağ oluyordu, onun hüc-

relerinin her titreşimini size taşıyan çok acayip ruhsal bir köprü her an tekrar tekrar inşa ediliyordu. Ve bu köprü, âşık bir kadınla âşık bir erkeğin kıyılarını birbirine bağlıyordu.

Büyük ihtimalle bu köprü yüzünden Alin boşaldığı an ben de boşalacaktım ki kendisini geri çektiğini fark ettim.

"Ulaş... getirme beni..."

Ağzımı onu getirmem için tek bir darbeyi bekleyen o hassas noktasından çekmeden mırıldandım.

"Niye bebeğim?"

"Seni istiyorum... Lütfen..."

Ben senin o lütfen diyen ağzını...

Ama olmaz bebeğim, canın çok acır yoksa.

"Canın acır... Önce gel."

"N'olur... sensiz gelmek istemiyorum... bugün olmaz..."

Öyle içten yalvarıyordu ki, acıyı falan umursamadığını anladım.

Bu anı ben içinde olmadan yaşamak istemiyordu.

Açıkçası ben de istemiyordum.

İçimdeki hayvan deli gibi saldırırken pençeleriyle beynime ciddi zarar vermiş durumdaydı üstelik.

Ayağa kalkıp üzerimdekilerden kurtuldum.

"Biraz daha beklersem kafayı yiycem zaten."

Beni hiç utanmadan süzüp kıkırdadı.

"Bekleme o zaman. Gören de seni bakire zanneder."

Bu kıza ölüyordum.

Bu kıza geberiyordum.

King Kong'un yularına zorla asılırken bu taptığım yaratığın üstüne çıktım ve hırladım.

"Bir bakire için fazla cesursun biliyorsun, di mi?"

Hiç çekinmeden bacaklarını belime doladı ve aletim girişine dayanırken bana meydan okudu.

"Cesur olmama bayılıyorsun ama n'aber?"

Kendimi hafifçe içine kaydırdım ve King Kong'un yularını serbest bırakmadan bir an önce bütün aşkımla itiraf ettim.

"Bayılmıyorum. Deli gibi âşığım buna."

Ve cümlemi bitirir bitirmez, onu tanıdığım andan beri deli gibi istediğim şeyi yaptım.

Kendimi o çıldırtıcı sıcaklığa gömdüm.

Evime.

Önüme dikilen incecik engeli parçalayarak aşarken, küçük kadınımın çığlıkları odayı doldurdu.

Hassiktir!

Yapmıştım!

Alin'e sahip olmuştum!

İçimde kükreyen mağara adamı zafer çığlıkları atıp devam etmemi buyurdu, ama kendimi zorla kontrol etmeyi başarıp altımda acıyla çırpınan küçük kadınımı zapt ettim ve kulağına fısıldadım.

"Şşşş... Hareket edersen daha çok acır bebeğim, bekle."

Ona "hareket etme" demiştim, ama hareket etmemek için ben kendimi çok zor tutuyordum. Hayatımda ilk defa, bir ergen gibi ilk saniyede boşalacaktım az kalsın.

Kendimi kontrol etmek, hiç bu kadar zor olmamıştı. Çünkü dardı, çok dardı ve aletimi mengene gibi sarmalayıp ateş gibi yakıyordu.

Gözlerimi şimdi açtığı gözlerine kilitleyip o yeşillerde sakinleşmeye çalıştım. Tam biraz kendimi kontrol edebiliyordum ki, küçük baş belam bacaklarımı beline doladı ve aletim kadınlığının dibini buldu. O an, darlığı yüzünden aklımı yitiriyordum.

"Siktir... Alin çok darsın..."

Tamamen hayvanlaşmadan önce, kendimi azıcık geri çekmeyi akıl ettim ve içimdeki mağara adamını iyi olup olmadığını sorabilecek kadar durdurmayı başardım.

Ama bebeğim mağara adamının da bam teline basmayı tercih etti.

"Prenses muamelesi yapma bana!"

Demek öyle cesur yürek.

Sen bilirsin.

Biraz sonra yaşayacaklarından haberi olmayan hırçınıma gülümsedim.

"Sen benim dövüşçü prensesimsin."

Sesimdeki izni duyar duymaz King Kong göğsünü yumruklarıyla dövüp kükredi ve nazik olmam için yalvaran bilincimden kalan son kırıntıyı da küçük kızımın sıcaklığına gömdü.

Hiç bu kadar kalın olmamıştım. Hiç bu kadar sert olmamıştım.

Altımda kaybolan küçücük bedeni yatağa çivilemiş, her hamlemde kökleyip her kökleyişimde deliye dönerek sahip oluyordum ona.

Her vuruşumda daha büyüyen bir haz dalgası beynimin loblarına kadar yayılıyordu.

O kadar dardı ki, aletim her seferinde kadınlığını yararak ilerlerken, darlığının yaptığı baskı beni sırt kaslarıma kadar titretiyordu.

Her vuruşumda boşalacak gibi oluyor, kendimi son anda çekerek orgazmın kıyısından dönüyordum. Ve biliyordum ki, altımda çığlık atan güzel kızımın da benden farkı yoktu. Sanki darlığı ve sıcaklığı yetmiyormuş gibi, odayı dolduran çığlıkları beni iyice delirtiyordu.

İçimde bir an önce tohumlarını saçmak için sabırsızlanan hayvana rağmen bildiğim bir şey daha vardı. Bu ilk birleşmemizde Alin'i taşıyabileceğim en yüksek noktaya taşımak için her şeyi yapardım. Buna boşalamadığım için beynimin patlamasını göze almak da dahildi.

Aklımın tamamen bulanıklaştığı, dünyanın sadece benden ve Alin'den ibaret olduğu ve bitmesini asla istemediğim uzun bir zamandan sonra, küçük kızımın doruğa doğru koşulan bu vahşi yarışta artık dayanamadığını hissettim.

"Alin... Aç gözlerini bebeğim..."

Gözlerimi açtığı an, aletimi en derinine sapladım ve hırladım.

"Gel bana."

Gözleri benim gözlerimde zirveye ulaştı.

Ruhu içime aktı ve beni bambaşka bir adam yaptı.

Sadece onun sahip olduğu bir adam.

Hayatını ona adayan bir adam.

Patladığı anda kendimi öldüresiye bir gayretle tuttum ve onun dağılışını izledim.

Vücuduna vuran ilk orgazm dalgasıyla o güzel yüzü kasıldı. Birkaç saniye nefessiz kaldı.

Kulaklarımda çığlığı patlarken tırnaklarını omzuma geçirdi ve derimi yırttı. O an, ben de kendimi kontrol etmeyi bıraktım.

Son bir kez daha var gücümle içine girdim ve patladım.

Tekrar tekrar infilak ettim, içimde benden bir damla kalmayıncaya kadar bütün ruhumu ona akıttım.

Üzerine yığıldığımda, artçı sarsıntılar yüzünden altımda titremeye devam ediyordu.

Nefesimin düzene girmesini beklerken, ilk deneyimini yaşamış, bekâretini az önce vermiş bir kıza şimdi sarılmam ve güzel şeyler söylemem gerektiğini biliyordum.

Ona nasıl âşık olduğumu söyleyebilirdim. Onu nasıl sevdiğimi. Ya da hayatım boyunca böyle bir şeyi hiç yaşamadığımı. Bundan sonra benim için tek kadının o olduğunu.

Hepsini söyleyebilirdim ve hepsi de acayip doğru olurdu.

Ama o anda bana en doğru gelen şey, bunları ondan dilemek oldu.

"Evlen benimle. Lütfen."

Gözlerimin içindeki gözleri, bir endişe dalgasıyla dalgalandı.

Hadi be?

Bunu hiç beklemiyordum işte.

Gülümsemeye çalıştı.

"İçimdeyken bana evlenme mi teklif ediyorsun öküz?"

İşi şakaya vurup onu rahatlatmak istedim.

"Bundan sonra hiç içinden çıkmayacağıma göre, başka yolu yok."

Güldü, ama hemen geri oturdu gözlerine o endişe.

Burnumu burnuna sürttüm.

"Hadi ama... öküz lütfen dedi bak."

Yeşil göllerine ulaşmayan bir öfkeyle hırladı.

"Lütfen dedin diye hemen kabul edeceğimi mi sanıyorsun?"

Kıvırmaya başladığına göre, artık ciddileşmenin vakti gelmişti.

İçinden çıktım ve doğrulup yatağın arkalığına dayandım. Onu da kucağıma çektim ve gözlerine baktım.

"Hadi bebeğim. Bana söyleyebilirsin. İstemiyorsun, di mi?"

Başını iki yana salladı.

"Hayır... İstiyorum... Çok istiyorum."

"Ama?"

"Ama evlenemeyiz."

"Neden?"

Gözlerini gözlerime dikti.

"Bunu şimdi sana söyleyemem."

Kaşlarımı çattım.

"Niye söyleyemezsin?"

Tuttuğu nefesini bıraktı.

"Çünkü bana kızarsın ve daha yeni barıştık. Öfkelenirsen ya da uzaklaşırsan dayanamam."

Evlenmemizi engelleyen ve benim kızabileceğim bir şey. Ne olabilirdi ki?

"Kızmamaya çalışacağıma söz versem?"

Alin korku dolu gözleriyle bana baktı.

"Mümkün değil. Çıldıracaksın."

Hasiktir.

Ne saklıyordu ki benden?

Başka biriyle falan evli olamazdı. Genel Kurmay'dan izin almak için kimliğini çaldığımda gayet bekâr olduğunu görmüştüm.

Gözüm ister istemez çarşafa gitti. Bekâretini aldığımı biliyordum ama yine de...

Çarşaftaki leke bunu bir kez daha kanıtlarken içimden kendime küfrettim. Alin "çıldıracaksın" dediğinde hemen aklıma başka birinin gelmesi de neydi ya?

Kucağımda kımıldayınca içimdeki sersem mağara adamının kafasına hayali bir yumruk indirip Alin'e dikkatimi verdim.

"Bebeğim bu durum daha çıldırtıcı. Söyle, sen de rahatla, ben de."

"Yapamam. Söylediğim an delireceksin ve ben daha şimdi senin olmuşken buna katlanamam."

Öfkelenmeye başladım.

"Beni bu belirsizliğe katlanmaya zorluyorsun ama!"

"Ne yapayım! Sen de dakka bir gol bir evlilik teklif etmeseydin!"

Öfkeli yüzü onu bir kez daha istememe neden olurken mırıldandım.

"Şimdi gol iki olacak ve sen söyleyeceksin."

"Söylemiycem! Yarın söylerim."

Artık bu iş ciddi bir iddiaya binmişti.

"Hayır şimdi söyleyeceksin."

Bebeğim de en az benim kadar inat ve iddialıydı.

"Hayır dedim. Beni zorlama. Söylemiycem."

Gülümsedim.

"Görücez. Bana kalırsa on dakika sonra söylemiş olacaksın."

"İşkence mi yapacaksın?"

Onu aletimin üzerine çekerken mırıldandım.

"Bi çeşit."

Tek hamlede onu üstüme oturttuğumda çığlığı bastı.

"Hayvan! Canımı yakarak mı öğreneceksin?"

Dudaklarını yakaladım ve ağzının içine konuştum.

"Hayır bebeğim. Şimdi geçecek bekle."

En fazla on saniye sonra acısı geçti ve kalçalarını üzerimde kımıldatmaya başladı. Daha fazlasını istiyordu.

Daha fazlasını verdim ona.

Ben onu kucağımda indirip kaldırırken, yavaş yavaş tırmandı o doruğa. Gözlerini kapatmıştı. Başını arkaya atmıştı. Yanakları iyice pembeleşmiş, ağzı açılmıştı. İnliyor ve hızla yokuş yukarı koşuyordu.

Benim gizemli bebeğim, kendisini darmadağın edecek bir zirvenin peşindeydi.

Bedeni gerildi, gerildi, rahatlama ihtiyacıyla kıvrandı.

Yüzü kasıldığı an onu sıkı sıkı kavradım ve hareket etmesini engelledim.

Kendimi hafifçe geri çektim.

"Söyle şimdi çilli."

Kıvrandı.

"Ulaş! Lütfen!"

"Söyle bebeğim. Bana gerçeği söyle ki vereyim istediğini sana."

Öfkeyle bağırdı.

"Hayır!"

Artık konu odağını kaybetmiş, iş aramızdaki bir iddiaya dönmüştü. İçinden bir anlığına çıkıp onu tek hareketle altıma aldım ve yavaşça tekrar kaydım sıcaklığına.

Ellerimle yüzünü avcumun içine aldım ve gözlerine bakarak onu çıldırtmaya devam ettim.

"Söylersen..."

İçeri.

"Gelmene..."

Dışarı.

"İzin..."

İçeri.

"Veririm."

Dışarı.

Gözlerini zorlukla açıp tısladı.

"Hayır!.."

Hayır dediği an kendimi içine gömdüm ve o noktayı buldum.

Alin kasıldı, tam infilak edecekti ki kendimi yine geri çektim. Yüzü büyük bir hayal kırıklığıyla dalgalandı ve küfürü bastı.

"Siktiğimin manyağı! Ölsem de söylemiycem!"

Beni tekmeleyip altımdan kaçmaya çalıştı sonra.

"Bırak! İstemiyorum seni! Allah belanı versin!"

Onu kıskıvrak yakaladım ve kollarını bedeninin yanına birleştirip altımda sabitledim.

"Bunu yapamazsın. Evlenmek istemiyorsan, tamam. Ama nedenini söylemek zorundasın."

"Değilim! Sana hiçbir şey söylemek zorunda değilim!"

Dudaklarını yakalayıp öptüm onu. Önce karşılık vermemek için ağzını sımsıkı kapattı, ama beş saniye içinde dili iştahla benimkiyle savaşmaya başladı.

Ben tekrar içine kayarken, bacaklarını hırsla belime doladı.

Bir süre kafamı kemiren soruyu düşünmekten vazgeçip kendimi kaptırarak seviştim onunla.

Acayip güzeldi.

Acayip zevkliydi.

Acayip doğruydu.

Her şey bu kadar doğruyken... niye sır saklıyordu ki?

Bunu düşünür düşünmez tekrar kendime geldim ve altımda aklını kaybetmiş görünen bebeğimi sıkı sıkı sardım.

"Lütfen... Lütfen bebeğim. Bu işkenceyi bitir, hadi..."

Tırnakları sırtımı yırtarken inledi.

"Tamam... Tamam söyliycem."

Tüm gücümle onu sardım ve en derinindeki o noktayı bulup tüm kuvvetimle kendimi bastırdım.

Aynı anda sarsılmaya başladı. Ben de kendimi bıraktım. Birbirimize sımsıkı sarılmış, nöbet geçirir gibi sarsılarak boşaldık ve tüm öfkemizden kurtulduk.

Yanına devrilmemden bir dakika sonra bana döndü. Ben de ona döndüm. Şimdi yüzlerimiz birbirine dönük, henüz bilmediğim bir gerçeğin daha bizi sarsmasını bekliyordum.

Elini yüzüme götürdü.

Şakağımdaki yara izine dokundu.

"Bu nerde oldu?"

Bezginlikle nefesimi verdim.

"Alin..."

"Sadece biraz cesaret kazanmaya çalışıyorum. Bu eve ilk geldiğim gün bu ize dokunmaya cesaret ettiğim gibi."

Gülümsedim.

"Dokunamamıştın ki. Ben engellemiştim."

Dudaklarını sarkıttı.

"Evet. Bileğime yapışıp yapma ufaklık demiştin. Utancımdan gebermiştim."

Elini yakalayıp parmağını o ize götürdüm ve sırıttım.

"Şimdi istediğin kadar dokun. Dokunmadığın yerim kalmadı nasıl olsa..."

"Domuz!"

Dudaklarına uzanıp öptüm.

"Cudi hatırası o. Bir operasyonda... askerliğini dağ komando olarak yapan bir çocuk vardı. Senin gibi fazla cesurdu, tek başına düşmanın üstüne gitmek istiyordu. Ben engellemeye çalışınca geçirdi kabzayı suratıma."

"Ben askeriyeye başvurdum."

İkinci bir cesur yürek kabzası.

"Ne dedin?"

"Askeriyeye başvurdum ondan evlenemeyiz."

Gözlerimi kapadım.

İçimde bir yanardağ ağzı patlayacak gibi oldu ve volkanlar yeryüzünü kavurmak üzere dışarıyla fırlarken son anda kapattım o dağın ağzını.

"Anlat."

"Sare söyledi. AİB diye askeri bir burs varmış ve bir yandan psikolojide okurken bir yandan devlet tarafından eğitilebilirmişim."

Bu bursu biliyordum. Sare'nin eğitildiği burstu. Ona bu imkânı ben sağlamıştım ve şimdi o imkân bana giriyordu işte.

Bu bursu alanlar kendilerini tamamen orduya teslim ederlerdi. Ordu onların tüm ihtiyaçlarını sağlar ve beş yıl boyunca eğitirdi.

Bu süre içinde evlenemez, çocuk doğuramaz, ülkeyi terk edemez, devletin sözünden çıkamazdınız.

Sakin kalmaya çalıştım.

"O burs çok sınırlı sayıda kişiye verilir. Kabul edileceğini nereden biliyorsun?"

"Birlikte İstanbul'a döndüğümüzde Sare beni Tufan Albay'la görüştürdü. Küçük bir mülakat yaptık."

"Ve?"

"Bir araştırma yaptılar. Abimin de Özel Kuvvetler'den olması büyük artıymış. Okul notlarıma baktılar. Sonra wushu'da aldığım derecelere. Bir de zekâ testi gibi bir şey yaptılar."

Duymak istemediğim cevabı alacağımı bilerek sordum.

"Sonuç?"

"İlk sınava davet edildim."

Tuttuğum nefesi verdim.

Hepsinden geçeceği kesindi.

Zekâsı da, dövüş becerisi de, cesareti de en az iki üç yıldır bu bursla eğitilen öğrencilerin çok üstündeydi.

Siktir siktir siktir!

Kazanacak lanet olsun!

Kahretsin!

Siktir işte siktir!

Yüzümde dolaştırdığı ellerinin altında gözlerimi kapatarak delirmemeye çalıştım.

"Çok mu kızdın?"

Gözlerimi açmadan başımı salladım.

"Bana sormadın."

"Sorsaydım evlenemiycez diye izin vermezdin."

"İzin vermezdim, ama evlenemiycez diye değil."

Alin yüzümden ellerini çekince şaşırıp durakladığını hissettim ve gözlerimi açtım.

Doğrulup sordu.

"Niye izin vermezdin ki o zaman?"

"Vermezdim, çünkü çok tehlikeli."

Kaşları çatıldı.

"Sen de çok tehlikeli işler yapıyorsun."

"Ben yaparım. Sen yapamazsın."

Alin'in yüzü öfkeyle kasıldı. Alın damarları şişti.

Tam delirecekti ki telefonum çaldı.

Genel Kurmay'dan arandığımı görünce açtım.

"Buyrun komutanım."

"Ulaş. Hakkındaki soruşturma bitmiş. Yarın mahkemen var. Sabah saat dokuzda Ankara'da ol."

"Başüstüne komutanım."

Telefonu fırlatıp kendimi yatağa attım.

Bir de Alin askeriyeye girerken ben atılsaydım da tam olsundu.

Gömleğin bir omzunu ütü masasına geçirip elimle sıvazladım. Ütünün sivri ucunu düğmelerin arasına soka soka sol ön yarımı ütüledim.

Bitince diğer omzu geçirdim ve aynı işlemi sağ ön yarıma uyguladım.

Sonra ütülediğim kısmı bozmamaya çalışarak gömleğin sırtını çevirdim ve ütüledim.

İşte olmuştu. Hiç de söylendiği kadar zor değildi.

Gömleği ütü masasından aldım ve eserime baktım.

Siktir.

Daha kollar varmış.

Pakete uzandım ve bir dal sigara alıp yaktım.

Dumanı içime çekerken, kollarla pis pis bakıştık.

Sigaram bitince, kararlı bir şekilde gömleği aldım ve sol kolunu ütü masasına yerleştirdim.

Ütüyü omuz dikişlerinin arasına soka soka kolun üzerinden geçirdim. Sonra aynı işlemi diğer yüzüne uyguladım.

Süpersin koçum, dayan tek kol kaldı.

Diğer kola geçmek için gömleği ütü masasından aldığım an fark ettim.

Omuzdan manşete uzanan paralel iki iz.

Çift ütü izi!

Hay ben senin...

Şşş... Sakin koçum sakin.

Tamam. Olabilir. Koyabilir hatta.

Ama nihayetinde ütü izi. Nedir ki yani?

Düzeltmeden bir sigara daha iç sen yannız.

Sigara bitince kararlı bir ifadeyle ütüyü elime aldım ve izlerin üzerinden geçtim.

Eee, düzelmiyor bu?

Kaybolmayan ütü izi yapmışlar!

Strese girdim ve bir sigara daha yaktım.

Yakmışken bir tane de scotch doldurdum kendime.

Gözlerimi kısıp pis pis ütü izine bakarak içkiyi diktim ve sonra izmariti bardağa söndürdüm.

Şimdi koçum Ulaş.

Düşün ki ütü bir Uzi ve ütü izi de düşman askerinin saç teli.

Normal şartlarda sen o saçları istersen traş eder, istemezsen kırıkları alırsın.

Şimdi de şu iki izi uzileyeceksin. O kadar basit.

Hazır.

Nişan al.

Ateş!

Helal koçum, iyi atıştı. Hadi bak şimdi eserine.

Ananı!

Ütü izi üçe çıkmış!

Kısa bir süre sonra Alin'in sesini duydum.

"Ulaş gömleğimi niçin vurduğunu sorabilir miyim?"

Önce delik deşik gömleğe, sonra elimdeki tabancaya, en son da üniformaları içindeki Alin'e baktım.

Hemen tabancayı arkama saklayıp sevgilime şirin şirin gülümsedim.

"Selam hayatım, günün nasıl geçti?"

Alin seksi seksi gülümseyip üniformasının düğmelerini açmaya koyuldu.

"Boş ver şimdi günümü. O tabancayı yavaşça yere bırak ve kemerleri bağla, çünkü inişe geçiyoruz."

Niye inişe geçiyoruz daha fezaya çıkmadık ki diye düşünürken bebeğimin üniformanın içine hiçbir şey giymediğini fark ettim. Onu çırılçıplak gördüğüm an herhangi bir şey düşünmekten vazgeçmiştim ki...

"Sayın yolcularımız lütfen kemer ikaz ışıkları sönünceye kadar kemerlerinizi çözmeyiniz ve yerlerinizden kalkmayınız."

Hostesin anonsu sürerken gözlerimi açtım.

Ankara Esenboğa havaalanına inmiştik ve sikeyim erkek adam rüyasında ütü yaptığını görür mü lan!

Gerçi en son gömleği vurdum ve Alin'i çıplak gördüm. Rüyanın namusu az da olsa kurtulmuş sayılır. Lakin daha ortada bir şey yokken böyle rüyalar görüyorsam, işler kötü giderse ne yapacam oğlum ben?

Alin orduya girer de ben atılırsam rüyamda lavabo mu cifliycem ıspanak mı doğrıycam lan? Ben rüyada adam doğrarım amına koyim, ıspanak doğramak da ne?

O sinirle orduevine girer girmez doğruca terastaki bara çıktım. Akşam yemeğini atlayıp kendime bir scotch söylemiştim ki, arkamda Volkan'ın sesini duydum.

"Kahır içkisi mi birader?"

Şaşkınlıkla arkamı döndüm.

"Volkan? Olum senin burda ne işin var?"

Volkan barmene bira işaret edip omuzlarını silkti.

"Gölbaşı'nda sabah dersim vardı. Sare de Ankara'daymış, akşam bir şeyler içeriz dedik. Gelecek birazdan."

Dişlerimi sıktım.

"Gelsin gelsin. Gelsin de hesabını göreyim onun."

Volkan kaşlarını çattı.

"Hayırdır? Ne yaptı ki?"

Cevabı o sırada gelip bar tezgâhına çantasını koyan Sare verdi.

"Alin'i AİB'e önerdim."

Sonra bana dönüp sırıttı.

"Ben de ne zaman kapışıcaz diye bekliyordum."

Viskiyi dikip barmene elimle bir tane daha vermesini işaret ettim ve Sare'ye hırladım.

"Kapışmak yok. Ben seni direk vurucam."

Sare bana sevimli sevimli gülümseyip Volkan'a döndü.

"Volkan niye uzaylı görmüş gibi bakıyorsun?"

Volkan şaşkın bakışlarla Sare'yi baştan aşağı süzmeye devam ederken mırıldandı.

"Hangisinden başlayayım? Makyaj yapmışsın, etek giymişsin ve pembe bere takıyorsun."

Hale kızararak bereyi çıkardı ve güldü.

"Ya bereyi Seyit almış bugün. Espri olsun diye. Biz bordo bereysek sen de pembe beresin dedi, verdi."

Kaşlarımı çattım.

"Bütün tayfa Ankara'da mı bugün ya? Hayırdır?"

Volkan dişlerinin arasından mırıldandı.

"Tayfayı bilmem. Ama Seyit burdaymış baksana."

Sonra Sare'ye dönüp gülümsedi.

"Eee, Seyit'le görüşüyorsunuz demek?"

Sare omuzlarını silkti.

"Hı hı. Takılıyoruz öyle arada."

Volkan'ın kaşlar kalktı.

"Takılıyosunuz?"

"Evet?"

"Yani takılmak derken, siz ikiniiiz... O tür bir takılma mı?"

Volkan'ın ima ettiği şeyi anlayınca Sare sinirlendi.

"He Volkan. One night stand yapıyoz arada. Oldu mu?"

Volkan birasını dikip sonra elinin tersiyle ağzını sildi. Sinirlenmişe benziyordu.

"Arada yapıyorsanız o iş 'one night stand' olmaz yalnız, 'one night standart' olur."

Sare Volkan'dan da sinirli bir tonla tısladı.

"Ha sen iyi biliyorsun herhalde bu işlerin standını standartını?"

Volkan sırıttı.

"Eh, var bildiğimiz bi şeyler. İstersen sana da uygulamalı göstereyim."

Sare acayip sinirlendi.

"Sen git onu Sibel'e göster. Bana ekstrasını gösterenler var!"

Volkan'ın elleri yumruk oldu.

"Dikkat et de arada kaynama!"

"Ha ha! Çok komik. Söyleyene bak!"

Sare sinirle çantasını ve beresini toplayarak giderken bileğinden yakaladım.

Anlaşılan Sare, Volkan, Seyit ve Sibel her kimse onun arasında bir olaylar dönüyordu ve o olaylar her neyse hiç umrumda değildi.

Sare'nin ifadesini alıncaya kadar birkaç kadeh içeyim de sinirim geçsin diye aralarındaki muhabbete katılmamıştım, ama atarlanıp gitmeden bana şu AİB mevzusunun hesabını verme zorundaydı.

"Hop hop hop! Öyle kaçmak yok. Önce bana yediğin haltı açıklayacaksın. Niye önerdin Alin'i AİB'e?"

Sare öfkeyle bileğini çekti.

"Alin çok zeki, çok cesur, çok yetenekli bir kız ve ondan müthiş bir asker olur. Niye önermeyecekmişim? Çok da iyi yaptım. Bırak!"

Sare bu sefer elimden kurtulup gitmeyi başarırken tezgâha bir tane yumruk geçirdim.

Volkan da Sare'nin arkasından öfkeyle bakıyordu.

Sonra dönüp barmenden bir tane bira istedi ve bir dikişte yarısını bitirdikten sonra bana döndü.

"Şu an Sare'ye çok fena gıcığım, ama haklı."

Nefesimi verdim.

"Yapma birader, sen de mi?"

Omuzlarını silkti.

"Kabul edelim. Alin'den çok iyi asker olur."

Mırıldandım.

"Ben buna izin vermem."

Volkan'ın kaşlar kalktı.

"Uuu beybi. Sert, çok sert."

Dudağımı büküp "bizde böyle" der gibi omuzlarımı silktim.

Volkan şişesini elimdeki bardağa vurdu.

"Niye izin vermiyormuşsun bebeğim?"

Öfkelenmeye başladım.

"Ne demek niye? AİB'i kazanırsa beş yıl evlenemeyiz. Ayrıca çok tehlikeli."

Volkan birasını bitirip dikkatle gözlerime baktı.

"Bencilce düşünüyorsun."

"Ben mi bencilce düşünüyorum? Şu an bizi düşünmeyip kendi planlarını yapan kişi Alin!"

Volkan gözlerini kıstı.

"Söylesene niye yapmasın? Tam plan yapacağı zaman. On sekiz yaşında ve üniversiteyi kazanmış. Hayatının bundan sonra nereye gideceğine karar verecek."

Alayla gülümsedim.

"O hayatın içinde ben de varım yalnız."

Volkan bir geri zekâlıya laf anlatıyormuş gibi gözlerini devirdi.

"Kız senin yüzünden asker olmak istiyor zaten dingil."

Anlamadım. Niye benim yüzümden asker olmak istesin ki?

"Ne alakası var?"

Volkan barmenden bir bira daha isteyip bana döndü.

"Kartal emri geldiği gün Hale'nin ne duruma geldiğini gördü. Serdar görev hakkında karısına hiçbir şey söyleyemedi. Hale kocasının nereye gittiğini bile bilmiyordu, hamileydi ve onun bu tehlikeli görevden dönmesini hiçbir halt bilmeden beklemek zorundaydı."

"Eee?"

"Alin bunun fikrine bile çıldırıyor oğlum, anlamıyor musun? Senin yaralandığını duyunca binbir numara çevirip hiçbirimizin bulamadığı Sare'nin evini buldu, peşinden Hakkari'ye geldi. Nasıl bekleyecek seni evde?"

Çaresizlikle ellerimi iki yana açtım.

"Alin'i operasyona götürecek halim yok ya Volkan. Oldu olacak yönetmeliği değiştirip Kartal'a kız alalım."

Volkan pöfledi.

"Sadece bilmek istiyor, anlamıyor musun? O atmosferi solumak, bordo bere olmasa da bizden biri olmak istiyor. Hangi tehlikelerle karşı

karşıya olduğumuzu ve bu tehlikelere karşı kendimizi nasıl savunduğumuzu anlamak istiyor. Seni ona geri getirsin diye sadece kadere değil, içinde olduğu askeriyeye güvenmek istiyor."

Hiç bu şekilde düşünmemiştim.

Gözlerimi kısıp dik dik Volkan'a baktım.

"Ve sen bunları nereden biliyorsun?"

"Bugün Sare'yle sohbet ettik biraz. Alin'le bu konuda epey konuşmuşlar."

Kafam çok karışmıştı, oradaki tilkiler kuyruklarını birbirinden kurtarana kadar Alin mevzusundan uzaklaşmaya karar verdim.

"Sare deyince... Ne iş?"

"Ne, ne iş?"

Kaşlarımı kaldırıp "yeme beni" bakışımı atınca ciddileşti. Beşinci birasını kafasına dikti.

"Galiba bizim kızın âşık olduğu dallama Seyit."

Oha. Nasıl ya?

"Yok artık?"

Omuzlarını silkti.

"Öyle gibi valla."

"Nerden biliyorsun?"

"Kolorduya gittiğimiz gün. Sen, ben, Sare. Sen Kudret Binbaşı'nın yanına gittiğinde bu dallamayla karşılaştık. Bizim kızın eli ayağı karıştı. Ben de biraz sıkıştırdım."

"Sıkıştırmak derken?"

Volkan suçlu suçlu gülümsedi.

"Iıı... obiwanladım diyelim."

Gözlerimi kıstım. Ben platonik aşkını öğrenebilmek için Sare'ye bildiğim işkence hariç her taktiği uygulamıştım zamanında. Obiwanlayarak mı öğrenmişti yani?

Kendime güvenim sıkı bir darbe yerken sordum.

"İtiraf mı etti?"

Volkan dudağını büktü.

"Yok. Tam olarak itiraf etti sayılmaz da... Yüzü kızardı, nabzı yükseldi. Nefesi acayip sıklaştı. Yalan makinesine koysak ibre tavana vururdu yani."

Vay anasını.

Seyit ha?

Tanıştıklarını biliyordum da hiç aklıma gelmemişti.

Fakat Seyit'i çok severdim, Sare'nin âşık olmasına şaşıracağım bir herif değildi. Aklıma Volkan'ın gemideki kimyasal başlık operasyonundaki hali geldi.

"Seyit'e bu yüzden mi gıcık kaptın?"

"Yani..."

Tekrar gözlerimi kıstım.

"Niye ki?... Lan?!... Kıskandın mı yoksa?"

Volkan gözlerini devirdi.

"Yok ya... Ne kıskanıcam? Başkasına âşık kızla işim olmaz."

"O zaman?"

Bira şişesini şiddetle tezgâha vurdu.

"Herif kızın farkında değil, abi! Sen bir kızı beş yıldır tanı, kız sana âşık olsun, farkına varma! Hem de Sare gibi bir kız!"

"Farkında olmadığına emin misin?"

"Ya git... Biraz soruşturdum herifi. Her gece başka bir salakla takılıyor. Burnunun ucunu gördüğü yok."

Dudağımı büktüm.

"Sare gitse söylese keşke..."

Volkan'ın yüzünde bir hayranlık ifadesi yakalar gibi oldum.

"Söylemez ki... Çok gururlu kız."

O sırada birden kulağımın ırzına geçildi.

Volkan da aynı dertten muzdarip olacak ki, birasını dikip suratını buruşturdu ve dik dik kenarda müzik yapan askerlere bakmaya başladı. Ben de baktım.

Çocuklar gerçekten kötü müzik yapıyorlardı.

Birbirimize göz kırpıp çocuklara doğru ilerledik.

Biz yanlarına gidince toparlandılar.

"Şafak kaç koçlar?"

Bir tanesi ezile büzüle cevap verdi.

"250 komutanım."

"O ne be, ev kirası gibi."

Elinde gitar olan er dertli dertli içini çekti.

"Vatan için çarpışsaydık anlamazdık da böyle vakit geçmiyor komutanım."

Silah tutmayı zar zor öğrenip dağa gönderilen çocukları düşündüm. Acaba sıkılmayı mı tercih ederlerdi, korkmamayı mı?

Volkan erin elinden gitarı aldı.

"Valla şafak size mi geçmeyecek, burada sizi dinleyenlere mi, orası şüpheli."

Ben de basgitarcıya aleti vermesini işaret edip bu detone çocukları kovaladım.

"İstikamet sağınız dağılın marş marş"

Volkan tıngırdatmaya başladığında, gözlerimi kapattım. Alin'i, ya-

rınki mahkemeyi, bundan sonraki geleceğimizi düşündüm ve şarkıya girdim.

"Benim hâlâ umudum var, isyan etsem de istediğim kadar...."

Rüyamda bir leğen çamaşırı önce yıkadığımı sonra Hattori Hanzo kılıcıyla kırk bin parçaya böldüğümü gördüğüm bir geceden sonra sabah odamdan çıkarken, ileride Cengo'nun asansöre bindiğini görür gibi oldum. Hemen arkasından koştum, ama yakalayamadım. Ulan bunların hepsinin Ankara'da ne işi vardı?

Haberim olmayan bir operasyonda falanlar mıydı?

Yoksa Kartal'dan da mı atılmıştım amına koyim?

Mahkemede onun da mı haberini alacaktım?

Caddeye çıktığımda Alin aradı.

"Ulaş..."

"Çilli..."

Bir sessizlik oldu. Sonra yine bebeğimin sesini duydum.

"Şey... Ben şans dilemek için aramıştım."

Gülümsedim.

"Sağ ol bebeğim. Nerdesin sen?"

"Üniversitedeyim. Kayıt sırasında."

"Sonra ne yapacaksın?"

"Eve gidip seni beklerim."

Beni bekleyeceğini söyleyen sesini içime çektim.

"Burada işim biter bitmez gelicem."

"Tamam. Ulaş?"

"Söyle bebeğim."

"Şey diyecektim. Eğer bugün şey olursa... yani..."

Söyleyemiyordu, ben söyledim.

"Ordudan atılırsam?"

"Hı hı. Eğer öyle bir şey olursa... Ben de başvurumu geri çekerim. Askeriyeye girmem."

Yüreğim sımsıcak oldu.

Volkan haklıydı. Alin benim yüzümden askeriyeye girmek istiyordu.

Neredeysem orada olacaktı.

Dün mahkeme emrini aldıktan sonra Alin'e bu konuyu dönüşte konuşacağımızı söylemiş, bir duş alıp evden çıkmıştım.

Yaptığım eşeklikti. İlk defa iki saat önce sevişmiştik ve ben onu yatakta bırakıp havaalanına gitmiştim.

Gece geç saatteki bir uçağa, hatta sabah uçağına da binebilirdim, ama ben hemen evleneceğimizi düşünürken beş yıllık bir ambargoyla karşılaşınca sinirlenmiş, Alin'in o geceyi nasıl geçireceğini umursamadan evden çıkmıştım.

Geceyi seviştiğimiz yatakta tek başına mı geçirmişti acaba?

Uyuyabilmiş miydi?

Ama şimdi, bana bu yüzden çok kızgın olacağını sanmama rağmen, bebeğim beni arayıp şans diliyor ve eğer atılırsam kendisinin de askeriyeye girmeyeceğini söylüyordu.

"Alin..."

"Efendim."

"Seni seviyorum."

Bana cevap veren sesi çatallıydı.

"Ulaş. Ben de seni seviyorum. Çok seviyorum."

Yürüdüğüm caddede durdum, gözlerimi kapattım, yanımdan gelip geçen kalabalığın arasında duyduğum bu cümlenin tadını çıkardım.

Sonra gözlerimi açtım ve telefona hırladım.

"Seni özledim. Geldiğimde çıplak ol."

Alin kıkırdadı.

"Öküz. İki dakka romantik olamadın di mi?"

Sırıttım.

"Bizde böyle bebeğim. Yersen."

Yine kıkırdadı.

"Hadi kapat. Mahkemede kimseyi dövmemeye çalış."

Telefonu kapattım ve bir taksi çevirdim.

Taksiye binerken, yeni aydığım bir gerçekle gülümsüyordum.

Atılsaydım da olurdu be.

Yeter ki bize bir şey olmasındı.

Mahkemenin olduğu binaya girdim ve benim davamın görüleceği askeri hakimin odasına doğru ilerledim.

Özel Kuvvetler ve Kartal mensubu olmam gizlilik gerektirdiği için normal askeri mahkeme salonunda değil, bir askeri hakim ve iki üyeyle bir savcının yer alacağı gizli bir oturumda yargılanacaktım.

Duruşmaya mahkeme üyelerinden ve benden başka, sadece Kartalların komutanı olan Kudret Binbaşı katılacaktı.

Askeri hakimin odasının yer aldığı koridora girer girmez şaşkınlıkla olduğum yere çakıldım.

Bütün Kartallar, yargılanacağım odanın önünde bekliyorlardı!

Volkan, Alihan, Serdar, Seyit, Hannibal, Cengo, Tansel, Şahin ve diğer on iki Kartal daha. Yanlarında da Sare.

O yüzden hepsi Ankara'daydı demek. Mahkemede bana destek olmak için.

Boğazıma bir V22 Osprey oturdu. Yeni Kartal uçağı yani. Gözlerime dolmaya kalkan yaşları zorlukla geri ittirip işi geyiğe vurdum.

"Hayırdır tayfa? Altın günü mü var?"

Alihan cevap verdi.

"He Ulaş. Atılırsan mevzuya alış dedik."

Volkan lafa karıştı.

"Bir sonraki konsept de sabah kahvesi olacak. Komşulara gidicen ya hani yemeği ocağa koyduktan sonra."

Aynı anda Sare de resmi beremi kapıp kendi başındaki pembe bereyi çıkardı ve kafama taktı.

"Dur bakayım pembe bereli olmak yakışacak mı kız, Ulaş!"

Küfürü basacaktım ki arkamdan gelen Kudret Binbaşı'nın sesini duydum.

"Ooo, Ulaş ve saz arkadaşları gelmiş."

Hepimiz binbaşıya selam dururken binbaşı ters ters kafamdaki pembe bereye baktı ve bir fesuphanallah çekip hakimin odasına yöneldi.

Kapıyı açtı ve bana döndü.

"Hadi Ulaş. Bando mızıka mı bekliyosun?"

Sırıttım.

"Varsa bir dal mehteran alırdım komutanım."

"Ulan atıldın atılıcan hâlâ zevzeksin, hâlâ zevzeksin! Çıkar şu pembeyi de gel hadi!"

Pembeyi çıkarıp Sare'ye tutuşturdum ve tayfaya bir Kartal selamı çaktım. Sonra gözlerindeki endişeyi saklayamayan silah arkadaşlarımı arkamda bırakıp içeri girdim.

Belki de arkamda sadece asker arkadaşlarımı değil, askerliği de bırakıyordum.

Aynı günün akşamı evimin kapısını çalarken, anahtarım yok değildi. Sadece Alin bana kapıyı açsın istiyordum.

Bir kadının evin kapısını açmasını beklemek güzel şeymiş.

Şairin sevdiğinin ayakkabılarını kapısının önünde görmek istediği gibi.

Kapı açıldı ve küçücük bir kadın boynuma atladı.

"Ulaş!..."

"Bebeğim..."

Bacaklarını belime dolayarak içeri girdim ve kapıyı ayağımla kapatıp Alin'i duvara yapıştırdım.

"Çıplak değilsin."

"Sen öyle san."

Elimi üzerindeki kısacık penye elbiseden içeri kaydırdığım an iç çamaşırının olmadığını fark ettim.

İç çamaşırı yoktu ve yine sırılsıklamdı.

Öyleyse yapılacak tek şey kalıyordu.

Kotumu azıcık indirdim ve yavaşça sıcaklığına kaydım.

Tamamen içine girdiğimde Alin küçük bir çığlık attı.

"Hayvan! İnsan bi meraba, nasılsın der!"

"Meraba bebeğim, nasılsın?"

"İyiyim Ulaş, sen nasılsın?"

Sırıttım.

"Sana girdim daha iyi oldum."

Kıkırdadı ve kendisini biraz yukarı kaldırdı. Bedenini hızla indirmek istediğinde belinden kavradığım ellerimle onu durdurdum.

"Yavaş bebeğim. Çok darsın. Canın acır."

Müthiş bir ihtiyaçla inledi.

"Acısın."

Dudaklarını yakalayıp ağzının içine nefesimi verdim.

"Henüz hassassın. Bana bırak."

Beni biraz daha içine almasına izin vererek yavaşça indirip içine kaydım.

Enfes bir biçimde zorlandığını hissedip verdiği nefesi kendime aldım ve gözlerimi kapattım.

Şimdi ağzım onun ağzında nefeslerimizi paylaşarak ağır ağır sevişiyorduk.

Kendimi uçuyor gibi hissederken zevkten çatlamış sesini duydum.

"Ulaş..."

"Bebeğim..."

"Çok güzel görünüyoruz."

Bunu söylediğinde gözlerimi açtım ve omzumun üzerinden arkamızdaki aynaya baktığını fark ettim.

Başımı çevirip ben de izledim görüntümüzü.

İkimiz de giyiniktik.

Ve bu acayip seksiydi.

Bacakları belime dolanmış, soluk siyah elbisesinin askılarından biri omzundan düşmüştü.

Elleri kotumun üzerinden kalçamı sıkıyordu ve omzuma dayadığı yüzü iyice kızarmış, dudakları şişmişti. İlkel bir çiftleşme ihtiyacıyla kıvranan bedeni, kucağımda küçücük kalıyordu.

Daha önce de kadınlarla sevişirken kendimi gördüğüm olmuştu, ama hiç kimseyle böyle yakıştığımızı düşünmemiştim.

Bakışlarımı aynadan aldım ve Alin'in dudaklarına kapandım. Biraz daha bizi izleseydim boşalacaktım çünkü.

Onun içindeyken o kadar iyi hissediyordum ki, elimden gelse bundan sonraki ömrümü burada geçirmek isterdim. Bu kızı sadece istemiyordum, ona ihtiyaç duyuyordum.

Bu yoğun ihtiyaç duygusu ne zaman azalacaktı acaba?

Hiç azalacak gibi durmuyordu.

Aksine, gittikçe yoğunlaşıyordu sanki.

Boşalmamak için hayvan üstü bir çaba sarfederken bunu Alin'e de söyledim.

"Sana hiç doyamıycam galiba."

İnlemelerinin arasında cevap verdi.

"Doyarsan seni öldürürüm."

Alt dudağını ısırdım.

"Tehdit etmek için yanlış zaman."

Bunu ona göstererek de anlatmak için dışarı çıkıp şiddetle gömdüm onun içine.

Bir çığlık attı ve dişlerinin arasından tısladı.

"Elinden geleni ardına koyma."

"Ahh, bunu söylemeyecektin..."

Kafasını duvara çarpmaması için elimle destekleyip bebeğimin yeşil gözlerine kilitlendim ve dakikalardır yavaş seviştiğim için bana küfretmekte olan King Kong'u yine serbest bıraktım.

İlkel benliklerimizin kontrolü ele geçirip komutayı eline almasıyla ikimiz de aklımızı tamamen yitirdik.

Tek düşünebildiğimiz, bu vahşi koşu bitene kadar, biz ipi göğüsleyip bu bitmez tükenmez açlıktan kurtulana kadar çarpışmak, ayrılmak ve tekrar çarpışmaktı.

Şimdi antreyi onun çığlıkları ve benim yabani hırlamalarım dolduruyordu.

İki vahşi hayvan gibiydik, birbiri için deliren iki ilkel manyak.

Karanlığındaki esrik kasılmayı hissettiğim an aletimi son kez içine gömdüm. Birbirimizin bakışlarının büyüsü altında patladık, dağıldık,

kasırga aramızdaki bendi gürültüyle yıkmış gibi birbirimize çağlayarak karıştık ve evrenimizi kaplayan bir okyanus olduk.

Soluk soluğa yere yıkıldığımızda ikimiz de bitmiş haldeydik.

Kalbim göğsümde deli gibi atarken bir küfür savurdum.

"Siktir. Böyle giderse hayatta kalamayız."

Nefes nefese inlediğini duydum.

"Hayatta mıyız ki şu anda? Ben öldük sandım."

Sonra ikimiz de gülmeye başladık. Antrenin yerine serilmiş, deli gibi gülüyorduk.

Kahkahalarımız hafiflediğinde Alin'e baktım.

"Bundan sonra birbirimizden habersiz işler çevirmeyelim olur mu?"

Başını salladı.

"Olur."

Sonra eliyle yüzümü okşadı.

"Özür dilerim. Ben hep önceden sormaktansa sonra cezasını çekmeyi tercih ettim. Eskiden kalma bir alışkanlık."

İçim sızladı. O babayla kendini ezdirmeden yaşayabilmek için böyle bir yol bulmuş olmalıydı.

Gülümsedim.

"Ceza yok. Ama sormak var."

Anlaştık der gibi elini uzattı.

"Tamam. Sen de soracaksın bana."

Elini tutup sıktım.

"Söz."

Alin güldü.

"Asker sözü mü?"

Büyük bir mutlulukla gülümsedim.

"Hâlâ asker olduğuma göre... Evet asker sözü."

İşte tam o sırada kapının kilidinde bir anahtarın çevrildiğini duydum.

ALİN

Sanırım dünya uzun atlama rekorunu kırdım.
Ulaş gülle atma rekoru da kırmış olabilir, emin değilim.

Kilitteki anahtar sesini duyduğumuzda kim attı kim atladı bilemiyorum, ama sonuç olarak an itibarıyla Ulaş'ın odasında, yarı aralık kapının arkasına sinmiş durumdaydım. Abim içeri girince kapıyı kapatamamıştım.

Ulaş salonda abimi karşılıyordu.

"Hayırdır abi? Ankara'dan direk kolorduya geçeceğini sanıyordum?"

"Seyit'in kardeşinin sünneti varmış ya... Unutmuşum."

"Haa... Bu pazardı, di mi... doğru..."

"Seyit ısrar edince Sare'yle birlikte geldik. Annesine bıraktım."

Ulaş'ın sesinde eğlenen bir ton yakaladım.

"Hevali de görmüşsündür o zaman."

Abimin sesi hatırı sayılır derecede soğudu.

"Eee, gördüm, n'apayım?"

Ulaş daha da eğlenen bir sesle üzerine gitti.

"Ben mi öğreteyim n'apacağını? Koskoca adamsın, biliyor olman lazım."

Oluşan sessizlikten abimin o sırada dik dik Ulaş'a baktığını varsaydım.

"Sen o bildiklerini kardeşimle evlenene kadar unutsan iyi olacak."

Hah. Aferin Ulaş.

Eşeğin aklına karpuz kabuğunu düşür, bravo.

Delinin aklına taş getir.

Uyuyan yılanı uyandır.

Her tür mahlukatı kırmızı kod alarma geçir ki abim hafızanı darp yoluyla silsin.

Ulaş da pişman olmuş olmalı ki sesli yutkunma sesi odaya kadar geldi.

O daha cevap veremeden abim beni sordu.

"Alin'le konuştun mu?"

"Iı... biraz önce konuştuk."

"İyi miymiş?"

Ulaş'ın sesine muzip bir ton yayıldı.

"Valla hatırını sordum, iyiyim dedi."

Kıkırdamamı zor tuttum.

Geri zekâlı! Burada nefes almaya çekiniyorum, bana ne hatırlatıyor!

Bilerek yapmıyorsa ben de Alin değilim.

"Serdarlarda mı? Ben de aradım, ama telefonu kapalıydı."

"Iı, belki çok yorgunsa..."

Abimin sorularını hiç yalan söylemeden geçiştirirken çok eğleniyor olmalı zevzek!

Abimin ayağa kalktığını fark ettim.

"Neyse ben bir duş alayım da yatayım. Sabah giderim Serdarlara."

Abimin adımları hemen yan kapıya doğru yaklaşırken duyulmaması için nefesimi tuttum.

Fakat o adımlar banyoya girmeden durdu.

Ve sonra mutfağa doğru uzaklaştığını fark ettim.

Abimin şüpheci bir ses tonuyla sordu

"Ulaş? Misafir mi vardı?"

Ne misafiri? Kim misafir? Allah'ım nerden anladın? Ortada hiçbir şey yok ki! Bugün Ulaş'ı beklerken sıkılıp her yeri topladım ben!

Ulaş'ın da kalkıp mutfağa doğru gittiğini hissettim.

"Misafir derken?"

Abim buz gibi bir ses tonuyla konuştu.

"Çaydanlığın sapı sağda."

"Eee?"

"Sen solaksın."

Allah'ım Allah'ım niye beni bir bordonun kardeşi yaptın? Niçin benim de herkes gibi normal mahalle standartlarında bi abim yok?

Tamam sevgilimin üstünde yakalasa inkâr edebileceğim düzeyde bir zekâ seviyesi için ısrar edecek değilim. Ama ruj izli kadeh yakalayıncaya kadar şüphelenmeyecek bir abi istemek benim de hakkım değil mi Allah'ım?

Niçin banyoya giderken çaydanlık sapının yönüne dikkat etmeyecek bir abiye kardeş olmadım, niçin niçin?

Ulaş'ın sesi sakindi.

"Bilmem. Ben çay yapmadım."

Abimin sesi iyice soğudu.

"Süheyla Abla sen Hakkari'ye gittiğinden beri bize uğramadığını söyledi. Ayrıca bu çaydanlık ılık."

Ulaş belli ki yalana devam etmek istemiyordu.

"Alihan. Otur da konuşa..."

Abim onu susturdu.

"Bi dakka."

Sonra adımlarının benim arkasında olduğum kapıya doğru yaklaştığını hissettim.

"İçeride biri var. Nefes sesi duydum. Odanda kim var Ulaş?"

Abimi karşımda göreceğim ana hazırlanarak dikleştim, ama aynı anda kapı çekilerek kapatıldı.

Ulaş abimin önüne geçmişti.

"Girmesen iyi olur abi."

Aynı anda bir yumruğun bir surata çaktığını işittim.

"Aldatıyor musun lan kardeşimi!"

O yumruk benim yüzümde patladı gibi oldu.

Tam kapıyı açıp çıkacaktım ki abimin ikinci yumruğunun sesine eşlik eden ikinci cümlesiyle yerime çakıldım.

"Gözde'yle mi lan? Gözde'yle mi boynuzluyorsun Alin'i?"

Gözde kim ya?

Sonra kapıya vurdu ve bağırdı.

"Binbaşı! Ordaysan çık dışarı!"

Gözde kim biri söylesin ya! Bir de binbaşı?

Ulaş'ın sesini duydum.

"Alihan saçmalama..."

Bir yumruk sesi daha duydum. Galiba Ulaş sehpanın üzerine savruldu, çünkü büyük bir çatırtı sesi geldi.

Abim çileden çıkmış bağırıyordu.

"Havaalanında gördüm! Seni sordu!"

Bir yumruk sesi daha. Sonra koca bir cüssenin duvar gibi bir yere çarpışı.

"Ben Sare'yi bırakana kadar Gözde eve mi damladı lan!"

Karma hızla çalışılan en az dört yumruk. O koca cüssenin yere yığılma sesi. Sonraya odaya doğru iki adım.

"Binbaşı! Çık diyorum sana yoksa ben gelecem!"

Dışarı fırlayıp kendimi göstermek ve Ulaş'ı kurtarmak için elimi kapıya atmak istedim, ama donmuş gibiydim.

Vücudum kasılmıştı, hareket edemiyordum. İçim buzdan alevleri olan bir kıskançlıkla kavrulup ayaklarımı hareketsiz kılıyordu. Sonra deli gibi kıskandığım adamın sesini duydum.

"Gözde'yle bir alakam yok. Alihan yeter sikicem..."

Ulaş'ın bir kez daha savrulan cüssesiyle bir yerler daha çatırdarken abim resmen böğürmeye başladı.

"Ne sikicen lan, ne sikicen! Hadi sik! Hadi vur! Karşılık ver!"

Ulaş'ı kaldırıp tekrar duvara fırlattığını duydum önce.

Sonra ayaklarıma hareket veren o cümleyi.

"Alakası yokmuş! Geçen gün Gözde'yle cilveleşen ben miyim lan!"

İşte o an kapıyı açtığım gibi dışarı fırladım.

Ulaş yere serilmiş yatıyordu ve berbat görünüyordu.

Bir an sarılıp koynumda acılarını dindirmek istedim, ama sonra içimdeki kıskanç cadı ağır bastı.

Tepesine dikilip bağırdım.

"Sen başka bir kadınla mı cilveleştin?"

Ulaş'ın suratındaki ifade, sorduğum soruya inanamaz gibiydi.

"Off Alin yaa, cidden mi?"

Ellerim belimde, çemkirdim.

"Ulaş! Gözde kim?"

Ulaş elini yere dayayıp zorlukla kalkarken, ben abimin donmuş halde bize baktığını fark ettim. Ağzı açıktı, gözleri büyümüştü ve taş kesilmişti.

Ama bu taş hali uzun sürmedi. Ulaş ayağa kalkar kalkmaz, aklını yitirmiş gibi üzerine saldırdı.

"Sen şimdi öldün!"

İkisi birlikte yere yıkıldılar ve abim Ulaş'ın üstüne çıktı.

İki dizini Ulaş'ın bedeninin iki yanına koyup sevgilimi deli gibi yumruklamaya başladı.

"Dokundun mu lan? Dokundun mu kardeşime?"

Ulaş karşılık vermedi. Kurtulmaya çalışmadı.

Kafası yumruklarla bir o tarafa bir bu tarafa savruluyordu ve Ulaş sesini bile çıkarmıyordu.

"Dokunmayacaksın demedim mi lan! Demedim mi!"

Ulaş'ın gözleri kaymaya başladı. Hâlâ en ufak bir karşılık vermiyor, hak ettiğine inanıyormuş gibi dayağını yiyordu.

Kıskançlığımı falan unutup abimin sırtına atladım.

"Bırak!"

Atlar atlamaz boynuna sarıldım, bir maymun yavrusu gibi sırtına kenetlendim. Vurmasını engellemeye çalışarak boğazını sıkmaya başladım.

Abim o sinirle kolunu savurunca fırlayıp düşecek gibi oldum, ama son anda bacaklarıma beline tutunmayı başardım.

Ama kendisini öyle kaybetmişti ki, kükreyen bir hayvan gibi sırtını dikleştirip boğazındaki ellerime yapıştı ve onları çözdüğü gibi beni geriye savurdu.

Havada uçup kanepeye çarptım ve kayarak yere serildim.

Tam o anda Ulaş öfkeyle bacaklarını kaldırıp abimin tam böğrüne iki ayağıyla birden çok şiddetli bir tekme attı.

Abim iki büklüm olup öksürmeye başlarken, Ulaş fırladığı gibi yanıma geldi ve beni kaldırıp arkasına aldı.

Aynı anda abim de yerden kalktı ve Ulaş'ın arkasından kahrolmuş gözleriyle beni görmeye çalıştı.

"Alin... İyi misin? Ben..."

Ulaş beni iyice arkasına çekip tek eliyle abimi göğsünden itti.

"Yaklaşma lan kıza!"

Abim ellerini yüzünden geçirdi, çok perişan bir hali vardı.

"Alin... Bir yerin acıdı mı?"

Ulaş'ın elini bileğimden çözdüm ve arkasından çıktım.

"Abi... iyiyim ben..."

Abim yaptığı şeye inanamıyor gibiydi. Sanki yeni uyanıyordu ve kendinden nefret ediyordu.

Boynuna sımsıkı sarıldım.

"Abi bir şeyim yok. Valla yok."

Abimin elleri, vücudunun iki yanında sımsıkı yumruk oldu. Bana sarılamıyordu bile.

Sesi hıçkırır gibi çıktı.

"Allah benim belamı versin."

Ulaş o sırada elini abimin omzuna koydu. Can dostunun halini görünce, onun da öfkesi kaybolmuştu.

"Hadi... Bir şey olmadı..."

Aynı anda abim benden ayrılıp Ulaş'a bir kafa attı.

"Ne bir şey olmadı lan, ne bir şey olmadı! Kızı fırlattım lan!"

Sonra bir yumruk daha savurdu.

"Kendimi kaybettim!"

Bir yumruk daha.

"Nasıl dokundun lan kardeşime!"

Haydaaa... Yine, yeni, yeniden? Off yaa offf!

Ama bu sefer Ulaş abimin yumruğunu kolunun yanıyla kesti ve tam suratının ortasına bir tane geçirdi.

"Eeyhhhh yeter be!"

Abim yumruğun şaşkınlığıyla bir an durunca Ulaş karşısına geçti ve resmen böğürdü.

"Dokunmayıp n'apayım lan!"

Abimin gözleri şaşkınlıkla açılırken Ulaş canına susamış gibi devam etti.

"Uzak durmak mümkün mü sanıyorsun!"

Allah'ım bu sefer kesin öldü. Öldük.

Ben dünya gözüyle sevgilimi son bir kez görmek için bakarken haykırarak idam fermanını imzaladı.

"Dokundum var mı! Alin benim lan benim! Bunu o kalın kafana bi sok! Kardeşin benim!"

Bir an, abimin bir yerinden bir silah çıkardığını ve tetiğe bastığını hayal ettim.

O kurşun geldi geldi, Ulaş'ın alnının tam ortasına girdi.

Kurşun Ulaş'ın alnına girdi, ama benim beynim dağıldı.

Yere yığılırken o kurşuna teşekkür ettim, nasıl becerdiyse Ulaş'ınki yerine benim beynimi dağıtmayı başarmıştı.

Tam çözülen dizlerimle yere yığılıyordum ki, kimsenin alnında kurşun falan olmadığını fark ettim.

Abim sakin sakin başını yana eğdi, kahve rengi gözlerinde ilk defa deliren bir öfke olmadan Ulaş'a baktı.

"Bunu söylediğin için seni öldürebilirim. Biliyorsun de mi?"

Ulaş başını salladı.

"Arabeske bağlamak istemiyorum, ama... Alin'den uzakta ben zaten ölüyüm.

İster istemez kıkırdadım. Bu Alin'den uzakta ben ölüyümler falan Ulaş'ın ağzına hiç yakışmıyordu.

İkisi birlikte dönüp bana baktılar.

Dudaklarımı sıkarak gülmemi engellemeye çalıştım.

Abim gözlerini devirip Ulaş'a döndü.

"Hemen evleneceksiniz."

Ulaş sırıttı.

"Yarın bile olur."

İşte o anda haykırdım.

"Ben evlenmiycem!"

İkisi birlikte yine başlarını çevirip yeniden bana baktılar.

Abim gözünü benden çekmeden Ulaş'a sordu.

"Ne diyor bu Ulaş?"

Ulaş kaşlarını kaldırdı.

"Evlenmiycem diyor abi."

"Niye öyle diyor?"

Allah'ım yine kendi aralarında takılmaya başladılar!

Deliricem.

Bir ikinci tekil şahıs cümlesine hasret kalmış bir paketim ben! Kendisinden nesne gibi bahsedilmemesi için adam öldürebilecek bir paket!

Bir paketten beklenmeyecek şekilde çemkirdim.

"Bana sorsana niye öyle diyorum! Bana sorsana!"

Abim yavaşça ve çok korkutucu bir şekilde cüssesini bana doğru çevirdi. Sonra tek kaşını kaldırıp sakin sakin sordu.

"Niye öyle diyorsun, Alin?"

Sakinken daha mı korkutucu oluyordu bu?

Beni sakin sakin buruşturup çöpe mi atacaktı?

Pardon geri dönüşüme.

Yutkundum.

"Öyle diyorum... Çünkü..."

Sonra bir solukta söyleyiverdim feci halde tırsarak.

"Ben evlenmiycem çünkü asker olucam!"

Abimin gözleri yuvalarından fırladı.

"N'olucan n'olucan?"

"Asker olucam."

Abim gözlerini kıstı ve buz gibi sesiyle buyurdu.

"Öyle bir şey olmayacak."

Çenemi diktim.

"Olacak."

"Hayır. Olmayacak. Ne ben ne de Ulaş buna izin veremeyiz."

İşte o an çıldırdım.

"Ya siz ne öküz ne hayvan adamlarsınız be! Size ne ha size neeee! Ben reşit bi insanım, ne olacağıma kendim karar veririm, size mi sorcam heee size mi sorcam! Ben şimdi askerliği bırakın desem dinleyecek misiniz acaba? Elbette dinlemeyeceksiniz! Sonra bana diyorsunuz, izin veremem diyorsunuz! Benim ne eksiğim var acaba, he ne eksiğim var! Bir şey söyliyim mi hiçbir eksiğim yok! Kadın olduğum için benim üzerimde söz hakkınız da yok! Bal gibi asker olucam siz de oturup seyredeceksiniz anladınız mı hee, anladınız mıı?"

Abim ben sözümü bitirene kadar sesini çıkarmadan beni dinledi, sonra dönüp Ulaş'a sordu.

"Cidden Ulaş, niye Alin?"

Ulaş yumruklar yüzünden morarmaya başlamış gözlerinde büyük bir hayranlıkla bana bakarken, salak salak sırıttı.

"Beni böylesi paklar abi be."

⚥

Ertesi gün, sabah 8:30'da birinci sınavın yapılacağı spor tesislerinin önündeydim.

Ben evden çıkarken, abim de Ulaş da uyuyordu. Gerçi Ulaş'ın odasına girip de uyuyor mu diye bakmaya cesaret edememiştim, çünkü abim gece beni kendi odasına tıkmış ve Ulaş'ın odasının kapısını dahi açarsam sevgilimi alnının çatısından vurmakla tehdit etmişti.

Aynı tehdidi Ulaş'a da yinelemişti ve Ulaş abime hırlayıp onu benden uzak tutamayacağını söylemişti, ama gece odama gelmek için bir çaba da sarfetmemişti.

Zavallım, abimin yumrukları yüzünden o kadar perişan haldeydi ki, yastığa kafasını koyar koymaz bayılmış olmalıydı.

Kapıdaki askere kimliğimi gösterdim ve ismimi listeden kontrol etmesini bekledim. Sonra tarif ettiği yere doğru gittim ve soyunma odasını buldum.

Soyunma odasında, on altı tane kız vardı. Aralarında konuşarak, gülüşerek, şakalaşarak eşofmanlarını giyiyorlardı. Hepsinin ortak özelliği benden uzun olmaları ve yaş olarak da benden büyük görünmeleriydi.

Ben içeri girince, dönüp gülümseyerek bana bana baktılar. Benden en az onbeş santim uzun görünen birisi, bana doğru geldi ve elini uzattı.

"Meraba. Ben Havva."

Uzattığı eli sıktım.

"Ben de Alin."

"Nerdensin?"

Durakladım.

"Nasıl nerdenim?"

"Hangi okuldansın yani?"

"Ha. Burhaniye Anadolu Lisesi."

Bir kahkaha koptu. Ne olduğunu anlamayarak etrafıma bakındım.

Havva, kaşlarını kaldırıp sordu.

"Akademiden değil misin?"

Başımı iki yana salladım.

"Akademi derken?"

Havva salakmışım gibi bakarak ama anlayışlı olmaya çalışarak açıkladı.

"Kara Harp Akademisi?... Hava Harp Okulu?... Astsubay Meslek Yüksekokulu?"

Ağzım kururken cevapladım.

"Ben... daha bu sene liseyi bitirdim."

Ortalık sessizleşti ve herkes ne yapıyorsa bırakıp bana bakmaya başladı. Sonra arkadan kızın biri, sesindeki siniri gizlemeye çalışmadan sordu.

"Ne zamandır liselileri AİB sınavına alıyorlar? Biz iki senedir başvuruyoruz ve Gözde Binbaşı hep küçüksünüz diyor?"

Gözde Binbaşı? Şu abimle Ulaş'ın bahsettiği Gözde Binbaşı mı?

Kıza cevap vermeden, kendimi daha yakın hissettiğimden olacak sorumu Havva'ya yönelttim.

"Gözde Binbaşı kim?"

Havva yanıtladı.

"Bizim okulda yani Hava Harp'te hoca. Aynı zamanda AİB öğrenci sorumlusu. Birazdan tanışırsın. Bir de Özel Kuvvetler'de bir görevi varmış, ama ne yaptığını tam olarak bilmiyorum."

Titreyen ellerimle üzerinde numaramın yazılı olduğu dolabı açıp çantamı koyarken Gözde Binbaşı'nın şu Ulaş'la cilveleşen Gözde Binbaşı olmaması için dua ettim.

Ulaş'ın bana olan aşkına güvenim tamdı, ama biz dışarıdayken kadınların ona nasıl baktığını görebiliyordum.

Eğer bu Gözde Binbaşı'nın da sevgilime bir ilgisi varsa, kendimi kaybedip sınavda üzerine atlayabilir ve askerlik işine daha bugünden veda edebilirdim.

Allah'ım n'olur o Gözde, bu Gözde olmasın yarabbim!

Allah'ım n'olur o Gözde, bu Gözde'yse bana bir delilik yaptırma kurban olayım!

Allah'ım n'olur bi kere delirmiyim, bi kere lütfen Allah'ım!

Amin.

Ben giyinirken, kızlar işlerini bitirip çıkmaya başladılar. Havva gitmeden önce bana spor sahasının yerini tarif etti ve omzumu sıkıp gülümsedi.

"Seni bu yaşta sınava çağırdılarsa çok iyi olmalısın. Sakın korkma."

Ona teşekkür edip spor ayakkabılarımı bağladım. Sonra dolabımı kilitleyip anahtarı cebime attım ve soyunma odasından çıkmadan önce derin bir nefes aldım.

Sahaya girdiğimde, kızların arkası dönük bir kadının önünde yanyana dizilmiş olduklarını gördüm.

Ben sıraya doğru yaklaşırken, kadın bana döndü ve saatine baktı.

"Bir dakika daha geciksen sınava almazdım."

Çok, ama çok güzel bir kadındı. Esmerdi ve simsiyah parlayan saçlarını bir at kuyruğuyla sımsıkı bağlamıştı. Yüzü inanılmaz güzeldi, bacaklarını sımsıkı saran siyah eşofman ve göğüslerini saklayamayan siyah tişörtüyle vücudu Yunan heykellerine benziyordu.

Ulaş yarı tanrıysa, bu da yarı tanrıçaydı.

Gözümün önüne gelen görüntüyü kovmaya çalışarak derin bir nefes aldım.

O sırada gözüm iki yıldır giydiğim yıpranmış spor ayakkabılarıma takıldı. Hem ayakkabılar yüzünden, hem de hangi akla hizmet giydiysem soluk pembe aşırı bol tişörtüm ve pazardan alınma eski gri taytım yüzünden utanarak yutkundum.

Ama sonra, her utandığımda yaptığım gibi atarlandım.

"Sınav dokuzdaydı ve ben de dokuza bir kala burdayım."

Kaşlarını kaldırıp alayla beni süzdü.

"Ben ne dedim?"

Ben kendime küfrederek sıraya geçerken Gözde Binbaşı ellerini çırptı ve boynundaki düdüğü öttürdü.

"Önce biraz ısınalım. Evet sahanın etrafında yirmi tur, hadi marş marş!"

Sahanın etrafındaki kulvarlarda, sekizli iki sıra halinde koşmaya başladık.

Kızlar çok metodik koşuyorlardı. Hepsi her gün yirmi tur atıyor gibi görünüyorlardı. E yani, hepsi harp okullarındandı, sabah sporunda yoga yapacak halleri yoktu ya. Elbette koşacaklardı.

Neyseki ben de iyi bir koşucuydum da zorlanmadan ritmimi diğerlerine uydurdum.

On sekizinci turu atmıştık ki, tam yanımda koşan kız, yani soyunma odasında liselilerin ne zamandan beri AİB'e alındıklarını soran, birden ayağını yana savurdu ve ben tam adımımı yere basmak üzereyken baldırıma vurdu.

Sendeledim ve ben sendeleyince arkamdaki kız bana çarptı.

Aynı anda Gözde Binbaşı'nın sesini duydum.

"Alin Tunalı! Nizamı bozma!"

Ağzım bir karış açık, yarı tanrıça komutanımıza baktım.

"İyi, ama nizamı bozan ben deği..."

Sözümü kesti.

"Bir puanın gitti. Devam et."

Sinirle sıradan çıktım ve ona yürüdüm.

"Haksızlık bu!"

Hiç sallamadan cevap verdi.

"Haksızlık maksızlık. Sıradan çıktığın için bir puanın daha gitti."

Öfkeyle çemirdim.

"Ha haksızlık yaptığını kabul ediyorsun yani?"

Hafifçe gülümsedi.

"Haklı olma ihtiyacı sıradan insanlara özgüdür."

Kaşlarımı çattım.

"Bu da ne demek?"

Sabırsızlıkla pöfledi.

"Savaşta haklı ve ölü mü olmak istersin, haksız ve canlı mı?"

Burnumu havaya diktim.

"Canlı ve haklı!"

Dudağını büktü.

"Her zaman o seçeneğin olmuyor. Bu arada beş puanın daha gitti."

Yumruklarımı sıktım ve dönüp ben burda kavga ederken epey uzaklaşmış olan kızlara doğru koştum.

O sırada Gözde Binbaşı düdüğünü çaldı.

"Son iki tur serbest! İlk üç extra puan alır."

Herkes canını dişine takıp koşmaya başladı.

Önümde kaybettiğim en az dört yüz metre vardı.

Derin bir nefes alıp gözlerimi kararttım ve depara kalktım. Önümde kimin olduğunu umursamadan, rakiplerime ne kadar yaklaştığıma bakmadan koşuyordum.

Sanki bu hayattaki tek şansımdı ve kaybedersem ölecektim.

Sanki arkamda kıyamet kopmuştu ve manyak gibi koşmazsam kıyamet beni yakalayacaktı.

Hani filmlerde bir yer patlar da insanlar arkalarından yanarak uçan bir ateş topu ya da gürleyerek gelen çıldırmış su dalgasının önünde can havliyle koşarlar ya.

Psikolojim aynen öyleydi.

Sanki arkamdan hep istemediğim şeyleri yapmak zorunda kaldığım hayatım beni kovalıyordu.

Ben ondan önce bitiş çizgisine varmazsam yenilecek ve kendi kıyametimde sırattan düşecektim.

Koştum, koştum, koştum.

O arada birilerinin yanından geçtiğimi fark ettim, ama önümdeki kulvar dışındaki her şey fluydu. Sonra birden bitiş çizgisini gördüm.

Aynı anda bitiş çizgisini geçmekte olan birini fark ettim.

Ve kızılderililer gibi canhıraş bir çığlık koparıp kendimi bitiş çizgisine fırlattım. Çizginin üzerinden uçup yere düştüğümde, yarışı birincilikle bitirdiğimi biliyordum.

Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atarken, gözümün önünde iki çift ayak belirdi.

Bir çifti kırkbeş numaraymış gibi görünen iki spor ayakkabısı, diğer çifti bir kadına ait olduğu belli olan kesler.

Başımı kaldırdım ve bana yukardan gülerek bakmakta olan Ulaş'ı gördüm.

Sonra Gözde, kolunu Ulaş'ın omzuna attı ve sevgilimin kulağına yaklaşıp bir şeyler söyledi.

Uğuldayan kulaklarım yüzünden duyamadım.

Tepemde dikilen bir yarı tanrı ve yarı tanrıça.

Yarı tanrıçanın kolu sevgilimin omzunda.

"Tamam," dedim içimden.

"Kıyamet geldiyse koparız."

Ve yerden fırladığım gibi Gözde'nin atkuyruğuna yapıştım.

"Alin n'apıyosun!"

Ben Gözde yellozunun atkuyruğuna yapışır yapışmaz Ulaş belime sarıldığı gibi beni havalandırdı ve geri çekmeye çalıştı.

Ama ben atkuyruğunu bırakmak şöyle dursun, havada debelenen ayaklarımla birkaç tane de tekme savurdum Gözde aşiftesine.

Gözde denen kaltak, yaptığım şeyin şokuyla bir an hareketsiz kaldı, ama sonra eğilerek kendi ekseni etrafında döndü ve saçını kurtarmaya çalıştı.

Aynı anda Ulaş da tek eliyle bileğime yapışıp sıkınca, atkuyruğu elimden kaydı gitti.

Ulaş kollarımı yanıma sabitleyip transformers uzantılarıyla sararak beni derdest etti, sürekli savurduğum tekmelerim hedefini bulmasın diye birkaç adım geri gitti. Sonra da hâlâ acı içinde saç diplerini ovuşturmakta olan Gözde kevaşesine döndü.

"Kusura bakmayın binbaşım, biraz vahşi de... aşıları tam aslında ama..."

Ulaş'ın sesi haddinden fazla mı sevimliydi? Sadece eğleniyor muydu, yoksa sahiden cilveleşiyor muydu bu kara şeytanla?

Kollarım Ulaş'ınkiler yüzünden kullanım dışıydı, tekmelerim de Gözde şırfıntısına yetişmiyordu. Ben de başımı biraz öne eğip aniden geriye savurarak bir kafa attım Ulaş'ın çenesine.

"Bırak!"

"Ahh! Çilli, dişimi kırıyodun yaa!"

Kolunun tekini getirip boğazıma doladı, böylece tamamen hareketsiz kaldım. Sonra beni sıkı sıkı tutup çıkış kapısına doğru döndü.

"Biz gidiyoruz şimdi. Siz sınava devam edin. Tekrar özür dileriz."

Deli gibi tepinmeye başladım ve bağırarak hiçbir yere gitmediğimi, bu şıllığın sınavımı yakmasına izin vermeyeceğimi, beni hemen yere bırakmasını falan söylemeye çalıştım, ama Ulaş'ın boğazıma dolanan kolu ağzımı da kapattığı için ancak şöyle sesler çıkarabildim.

"Hoçboyorogotmoyorooom! Boşolloksonovomoyokomooooz! Borokdodomsonoooo!"

Tam birkaç adım atmıştı ki, arkadan Gözde'nin sesi duyuldu.

"Bırak yüzbaşı."

Ulaş beni bırakmadan dönerken sesi şaşkındı.

"Anlamadım binbaşım?"

Gözde Binbaşı omuzlarını silkti.

Bu arada Ulaş'a beni bırakmasını söylediği için kendisini yelloz, aşifte, şıllık, kevaşe, kaltak gibi rütbelerden anında binbaşılığa terfi ettirdiğime dikkatinizi çekerim.

"Anlaşılmayacak bir şey yok. Bırak dedim."

"Iıı... Bırakırsam saldırır yalnız binbaşım."

Gözde Binbaşı o sırada etrafımıza toplanan kızlara bir bakış atıp gözlerini bana dikti.

"İyi ya. Nasıl dövüştüğünü görmüş oluruz. Sonuçta sınavın bir parçası."

Çevreye toplanan kızlardan uğultular yükselirken Ulaş'ın hayret dolu sesini duydum.

"Nasıl yani? Sınava devam mı?"

Ulaş bunu söylediği an şaşkınlığından yararlanıp avcunu ısırdım. Can havliyle elini çekti ve bana kafamı ona döndürebileceğim kadar bir yer açmak zorunda kaldı.

Ona dönüp gözümden alevler saçarak baktım. Bakışlarımla o güzel suratında üçüncü derece yanık oluşturmayı umuyordum, ama Ulaş yutkunup kulağıma eğildi.

"Öyle bakmaya devam edersen seni öperim küçük ejderha."

Sesindeki seksi boğukluğu duymamaya çalışıp tısladım.

"Binbaşın bırakmanı emretti. Emre uysana."

Ulaş tek kaşını kaldırdı ve beni bırakıp yana çekiliverdi.

Tam kıçımın üzerine düşüyordum ki, elimi son anda yere koydum ve karizmamı kurtaran bir hareketle bacaklarımın üzerinde yaylanıp ayağa kalktım.

Gözde Binbaşı ağır adımlarla geldi ve karşıma dikildi.

"Söyle bakalım Alin Tunalı. Bundan sonraki hayatında kız kavgası yapmayı mı istiyorsun düşmanla savaşmayı mı?

Gözlerimi gözlerine dikip gülümsedim.

"İkisini de."

Gözde Binbaşı "peki" der gibi başını yana eğdi, sonra yumruklarını kaldırıp gardını aldı.

"Hadi göster bana ikisini de."

Bunu söylediği an olduğum yerde zıpladım ve bir uçan tekme savurdum.

Yana çekilip tekmemi boşa çıkardı.

Ben yere indiğim anda da sırtıma bir dirsek indirdi ama bu sefer de ben yere yapışıp dirseğinden kurtuldum ve hazır yere yapışmışken bileğine bir çelme taktım.

Sendeledi ve o an yerden savurduğum tekmeden kaçmak için kendini geriye atarken bağırdı.

"Çok iyi Tunalı, çok iyi! Sevdim seni!"

Bir ters takla atıp ayağa kalktım, kızlardan alkışlar ve tezahüratlar yükselirken Gözde Binbaşı'nın beni hazırlıksız yakalamaya çalışan tekmesini yana zıplayarak son anda savuşturdum.

Yana kaçtığım an savunmasız bıraktığı böbrek boşluğuna doğru bir yan tekme savurdum. Ama Gözde Binbaşı kaçacağına o tekmeyi yemeyi göze alıp yaklaştı ve tekmem onun vücuduyla buluştuğu an ayağımı yakaladı.

Acıyla kasılan yüzünden canının çok yandığını anladım ama yine de ayağımı bırakmayıp beni kendine çekmeyi başardı ve serbest yumruğuyla elmacık kemiğimin üzerine bir tane yumruk indirdi. Ben acıyla kendimi arkaya atarken yumruktan çok daha kötü bir şey yaptı, tam bacak arama tüm kuvvetiyle dizini geçirdi.

"Sen de beni sevdin mi?"

Sevmek ne demek, geberdim aşkından!

Öldürücü bir acı bacak aramdan çıkıp beynime yollandı ve tüm nöronlarım ciyak ciyak bağırmaya, katıla katıla ağlamaya başladılar.

Nöronlarımın çığlıkları seyirci kızların tezahüratlarıyla karışırken kıvrandım ve yere yığıldım.

Ben yere düşerken Ulaş'ın dişlerini sıkarak gözlerini kapattığını fark ettim. Yüzündeki ifadeye bakılırsa canı benden daha fazla yanmış görünüyordu.

Başımı çevirip Gözde Binbaşı'ya baktım. O da biraz gerilemiş, benim kalkmamı beklerken zaferinin tadını çıkarıyor gibiydi.

"İlkin miydi Tunalı? Dinlen biraz."

Hayır canım değildi. İlkimi şu az önce yavşadığın yüzbaşıya verdim. Ve benim ilkim onun sonuydu, bilmem anlatabildim mi?

Kalkarken biraz yavaş davranarak süre kazanmaya çalıştım. O sürede, bu azmanın olası zayıf noktalarını zihnimden geçirmeyi planlamıştım.

Ama bu zihnimden geçirme işlemi çok kısa sürdü. Çünkü lanet olası kadının hiç zayıf noktası yoktu!

Sonra birden wushu çalışırken Volkan'ın söylediği bir şey aklıma geldi. Onun gibi uzun ve ağır insanlarla dövüşürken kendimi bir ayıyla karşılaşan maymun gibi farz etmemi söylemişti.

Ayılar güçlü oluyorlardı, ama büyüklüklerinin verdiği yavaşlık dezavantajları vardı. Maymunlar ise güçsüzlerdi, ama çok hızlı olabilirlerdi.

Gözde Binbaşı da az önce tekmemi yemeyi göze alarak beni yakınına çekmişti, çünkü gücünün avantajını üzerimde kullanmak istemişti. Başarmıştı da.

Demek ki Gözde'ye fazla yaklaşırsam dayak yemem kaçınılmazdı.

Ayağa kalktığımda, Gözde ile yapacağım dövüşün stratejisini kurmuştum. O yüzden bana attığı ilk yumruğı karşılamayı değil geriye zıplayıp kaçmayı tercih ettim.

Gözde üstüste yumruk savurarak üzerime gelmeye başladı ama ben her seferinde geriye kaçtım. Şu anda tam bir korkak gibi görünüyor olmalıydım, ama önemi yoktu. Aşkta ve savaşta her şey mübahtı, di mi?

Beklediğim fırsat, sürekli kaçtığım için yuhalanmaya başladığımda geldi. Gözde Binbaşı kibir denen illete kapıldı ve kendini savunmayı bırakıp bana tüm gücüyle saldırdı. Büyük ihtimalle son bitirici hamleyi yapmayı umuyordu.

Ama savunmayı unutunca gardını düşürdü. Ve gardını düşürdüğü an boşta bıraktığı çenesine bir tekme geçirdim. Hiç beklemediği tekmenin şiddetiyle rakibimin gözünde yıldızlar uçuşurken bunu fırsat bildim ve karnına da bir balyoz indirdim.

Gözde iki büklüm olurken bir an Ulaş'a baktım. Yüzünde izlediği şeyden çok zevk aldığını gösteren bir sırıtma vardı. Başparmağıyla bana zafer işareti yaptı.

Ulaş'ın zafer işaretine sadece tek kaşımı kaldırarak cevap verip o sırada kendine gelmeye çalışan Gözde'nin poposuna da bir tekme indirdim. Ve hemen geri kaçtım.

Rakibim bu hareketime çok sinirlenmiş göründü. Sinirlenmesi hoşuma gitti, demek ki doğru yoldaydım.

Öfkeyle bana saldırınca taktiğime sadık kalmayı sürdürdüm. Kaç, eğil, etrafında dön, boş bulduğun anda değerlendir.

Kelebek gibi uç, arı gibi sok!

On dakika sonra, Gözde Binbaşı benden en az on beş tekme yemişti ve sinirleri fena halde gerilmiş durumdaydı. Ayrıca bana göre yaşlı ve hacimli olduğundan yorulmaya da başlamıştı. Bense asap bozucu bir arı gibi davranıp onu delirtmeye devam ediyordum.

Son tekmem yüzünden kızlar tezahürat yapınca, onlara aldırmıyormuş gibi görünüp gülümsemeye çalıştı.

"Şov yapıyosun ha, Tunalı?"

Savurduğu düz tekmeden kaçmak için geriye zıpladım.

"Bunlar şov değil."

Bunu söylediğim an var gücümle potaya basacakmışım gibi yukarı zıpladım. Ve iki ayamla iki kulağına çok şiddetli ve senkronize iki Osmanlı tokadı geçirdim.

"İşte bu şov."

Önce gözleri kaydı. Sonra geriye doğru sendeledi ve yarı baygın halde yere tam yığılacakken arkasına geçen Ulaş tarafından tutuldu.

O anda Ulaş'la göz göze geldik.

Gözlerinden çıkan alev tenimi yakıp geçti. Beni deli gibi istediği çok belliydi ve lanet olası adam ısırdığı dudağıyla çok, ama çok seksi görünüyordu.

Ama henüz yaptığı şeyi unutmamıştım. Elbet bunun hesabını soracaktım ve o hesabı sorarken şu inanılmaz dudakları hatırlamasam çok iyi olacaktı.

O yüzden gözümü hâlâ Gözde Binbaşı'yı tutan ellere diktim ve o elleri kıracağıma binbaşıya gülümsedim.

"İlkiniz miydi Binbaşı? Dinlenin biraz."

Gözde Binbaşı "hak ettim" der gibi gülümsedi. Sonra Ulaş'ın kollarından sıyrılıp ayağa kalktı ve bana elini uzattı.

"Sınavın bu aşamasını tam puanla geçtiğini bildirmekten onur duyarım. Gidebilirsin."

Ne dedi o?

Doğru mu duydum?

Biri beni çimdikleyebilir mi?

Ahh! Hepiniz demedim ya, biriniz!

Gözlerimden çağlamak için sabırsızlanan yaşlarla az önce öldürmek istediğim kadının boynuna atlayacaktım ki, arkamdan gelen bir ses beni durdurdu.

"İyi de bu haksızlık. Size büyük terbiyesizlik yaptı, sınavdan atacağınıza tam puan veriyorsunuz."

Elbette bu cırlak sesin sahibi, koşu parkurunda bana çelme takan şıllıktı.

Ben bir şey diyemeden, Gözde Binbaşı konuştu.

"Tunalı'nın terbiyesini bizzat ben vericem. Saygılı olmayı öğretmek için çok zevkli yöntemlerim var. Ama böyle dövüşmek öğrenilmez."

Gözde Binbaşı'nın cümlesi biter bitmez kızın yanına gittim ve gülümsedim. Sonra bana çelme takan ayağının baldırına bir tane tekme geçirdim.

Kız acıyla çığlık atarken karnına da var gücümle bir diz koydum.

İki büklüm kıvranan kızı son bir dirsekle yere yıkıp Gözde Binbaşı'ya baktım.

"O zevkli yöntemlerinizden birini de bunun için kullanırsınız."

Ve sonra tek ayağımın üstünde dönüp soyunma odasına yürüdüm.

Alin 2 Kaltaklar 0!

Duşumu alıp giyinmiş bir şekilde elimi tam ejderhanın kapısına atmıştım ki, birden koskocaman bir cüsse sırtımdan beni sarıp kaportaya yapıştırdı.

Ulaş'ın o tanıdık muhteşem kokusu burnuma dolarken kulağımda boğuk sesini işittim.

"Acayip seksiydin, çilli. Kafayı yedirtecektin bana orda."

Kasıklarımda yine o alışık olduğum iğnelenmeyi hissettim, anlaşılan benim karınca ordusu yine yürüyüşe geçmeye karar vermişti.

Ama tam midemin orada tomaları, panzerleri, akrepleri, bilimum tankı tüfeği önlerine sıralayıp durdurdum mitingi.

"Geri bas Ulaş. Acayip sinirliyim."

Tabii ki geri basmadı. Aksine ağzını iyice yaklaştırdı kulağıma.

Nefesi östaki borusumu aşıp beynimi yaktı.

"Niye sinirlisin bebeğim?"

Bir insan bu kadar seksi "bebeğim" diyebilir mi ya? Eninde sonunda yedi karakter bir kelime yani. Her harfi beyinde bir lob yakar mı, kahretsin!

Pis provokatör. Onun yüzünden miting savunma hattımı aşıp kararlı yürüyüşüne devam etti.

Son bir gayretle mırıldandım. Gerçi mırıldanmaktan çok mırlamak oldu ya neyse.

"Gözde'nin sana yavşamasına izin verdin."

"Mmm... Kıskanmış mı benim bebeğim?"

Demeee demeee! Şu kelimeyi şöyle söylemeee!

Sen böyle boğuk boğuk söyleyince kaç milyon nöronum kendini boğuyor haberin var mı?

Tam artık benden bi numara çıkmaz, yine kazandı şerefsiz, diye düşünüyordum ki, yetmiyormuş gibi bir de o muhteşem sertliğini kalçalarıma bastırdı.

Oldu arkadaşlar, şimdi herkes gözünü kapatabilir, çünkü az sonra askeriyenin ortasında...

Parmaklarınızın arasından bile bakmayın, inanın böyle bir rezalete tanık olmak istemezsiniz. Nizamiye kapısından bize bakan askerlerin önünde yaşayacağım utanç bana yeter.

Tam Ulaş'a dönüp dudaklarına yapışacaktım ki boğuk gülüşünü duydum.

"Benimle evlenmezsen daha çok kıskanırsın bebeğim."

Hafifçe dudağını enseme dokundurdu.

"Parmağıma yüzüğü takıp bu adam benim demen lazım."

Nefesi ensemden saç diplerime doğru geçtiği her noktayı yakarken devam etti.

"İstersen kıskandığın herkesi düğüne çağırırız, iyice beyinlerine kazırsın."

Aha! Beni hemen derdest edip sınavdan çıkarmaya çalışmasından şüphelenmiştim zaten!

Pislik!

Özellikle yaptı! Özellikle gelip Gözde'yle cilveleşti!

Ben kıskanayım, delireyim, Gözde'yi dövüp sınavdan atılayım diye. Sonra da gidip bu düzenbazla evleneyim diye!

Şimdi de seksiliğini kullanıp beynimi yakmaya çalışıyor!

Kıskandırma numarasının üstüne Ulaş seksapeli. Müthiş reçete.

Miting numarayı anlayınca kendi kendine dağılmaya başladı.

Sizi saygıyla uğurluyorum samimi kardeşlerim, bu Ulaş denen dış mihrakın provokasyonuna gelmeyeceğinizi biliyordum.

Ortalıkta hiç sistem karşıtı çapulcu kalmayınca, elimi kolumu hareket ettiribilme yetime yeniden kavuştum ve ilk iş Ulaş'ın böğrüne bir dirsek geçirdim.

"Ahhh! Çilli, düğünden bahsederken damadı dövemezsin."

Dönüp işaret parmağımı Ulaş'ın göğsüne sapladım.

"Sen rüyanda görürsün o düğünü Ulaş! İstediğin numarayı yap, evlenmiycem seninle işte!"

Ulaş şirin şirin kaşlarını çattı.

"Ne yani beni kullanıp atacak mısın?"

"Hayır, kullanmaya devam edicem!"

Sırıttı.

"Yok öyle yağma. Namusum söz konusu."

Ben de onun oynadığı oyuna uydum.

"Ya sen ne gurursuz şeysin! Yalvaracağına gidip kendini alkole falan vursana! Evlenme teklifini kabul etmediğim için kahret, acı çek, depresyona falan gir."

Kaşlarını çatıp yüzüne acılı bir ifade verdi, elleri ceplerinde fırtınalı denizi izleyen buruşuk pardesülü bir adam edasıyla uzaklara baktı.

"Böyle mi?"

Kıkırdadım.

"Aynen böyle."

Ama omuzlarını silkip hemen sırıtmaya başladı.

"Benim bildiğim çilli, ben karanlık ve hüzünlüyüm, hadi bana aşkını ver türü adamlardan haz etmez."

Kontur attım.

"Benim bildiğim çilli de imkânı yok seninle evlenmez."

Tek kaşını kaldırıp dudağının çapraz köşesini ısırdı.

"İmkânı yok ha?"

O çapraz ısırılan dudağın etkisinden kurtulabilmek için diklendim.

"Evet. Yok. Seninle evlenmem im-kân-sız!"

Yavaşça yüzüme eğildi.

"Bordolar ne der biliyor musun çilli? Bizim için zor yoktur, imkânsız biraz zaman alır."

Sonra beni öpecekmiş gibi dudaklarıma yaklaşıp nefesini ağzımın içine vererek konuştu.

"Bana en son imkânsız diyen kişi, şu an hapiste. Ve sen de çok yakında nikâh masasında olacaksın."

Nikâh masası derken dudaklarını dudaklarıma sürtünce, az önce dağılan çapulcular bi bok varmış gibi koşa koşa tekrar geldiler. Sanırım birisinin elinde "savaşma seviş" yazan bir pankart vardı.

Kuruyan dudaklarımı nemlendirmek için dilimle yaladım.

"Sen bana şimdi meydan mı okuyorsun?"

Ulaş gözünü dudağıma dikip mırıldandı.

"Aynen öyle. Ama önce şu dilinle bi daha yalasana o dudakları."

Tam o sırada ilerden bir ses duyuldu.

"Hoop hemşerim! Bi toparlanın ya!"

Ulaş gözlerini kısıp Nizamiye'ye doğru döndü ve avının üzerine atlamaya hazırlanan bir kaplan gibi yavaş yavaş nöbetçi ere doğru yürümeye başladı.

Gariban Mehmetçik kaplanımı sivil gördüğü için laf edebilme cesaretini bulmuş olmalıydı, ama Ulaş'ın yaylana yaylana ona doğru gitmesine bakarsak birazdan buna çok pişman olacağa benziyordu.

Ulaş'ın Nizamiye'ye varmasını bekledim ve işte tam o anda ejderhaya atladığım gibi gaza bastım.

Kapıdan geçerken orta parmağımı çıkarıp bağırdım.

"Hodri meydan yüzbaşı!"

Dikiz aynasından baktığımda, arkamdan gülerek bakan bir adet Ulaş ve bembeyaz suratıyla hazırola geçmiş bir adet er gördüm.

"Niye aramıyor Sare?"

Sare elbisesinin fermuarını çekmeye çalışırken pis pis bana baktı. Bakışlarından tırsıp Dicle'ye döndüm.

"Niye aramıyor Dicle?"

Dicle aynada kırmızı rujunu sürmekle meşguldü, yüz ellinci kez aynı soruyu sormamdan hiç gocunmadan yüz ellinci kez aynı cevabı verdi.

"Çünkü bordoya lolo olmaz."

Aynaya yanaşıp sağıma soluma dönerek kendime baktım.

"Bu akşam görecek o loloyu."

Sare, Dicle'nin elinden kırmızı ruju kapıp kendi dudaklarına sürerken söylendi.

"İyi ki Ulaş'la birbirinizi buldunuz. Nüfusun geri kalanı kurtulmuş oldu."

Sırıttım.

"Nazar etme ne olur, çalış senin de öküzün olur."

Sare homurdandı.

"O zor biraz. Benim öküz önce memleketin tüm dişi nüfusunu elden geçirmeye kararlı görünüyor."

Dicle kıkırdadı.

"Öküzden fenası da varmış. Sayım memuru cinsi."

Sare durup kafasından bi hesap yaptı.

"Her gece birini saysa... doksan beş bin beş yüz doksan gün... ımm... iki yüz atmış bir yıl sonra sıra bana gelir."

"Vampir mi olsan acaba? Sonra Volkan'ı da dönüştürürsün."

Sare başını duvara çevirip bir süre ciddi ciddi teklifimi düşündü.

"Negatif. O arada yaklaşık otuz altı milyon kız daha doğmuş olacak."

"Niye gidip ona âşık olduğunu söylemiyorsun?"

Sare kaşlarını çatıp bana baktı.

"Şaka mı yapıyosun? O zaman beni de sayar geçer."

"Bilemezsin ki?"

"İstatistiksel olarak bakarsak, bildiğimi söyleyebilirim."

Dicle gözlerini devirdi.

"Hay istatistiğini tistiğim. Aşk bu kızım, hesap kitap işlemez."

"İşler. En azından risk hesabı yapabilirsin."

Yatağın kenarına oturup Sare'ye baktım.

"Tamam, yapalım hadi. Ne kaybedersin?"

Sare hiç sektirmeden cevap verdi.

"Umut."

"Peki ne kazanırsın?"

"Kırık bir kalp."

Kaşlarımı çattım.

"Aşka n'oldu?"

Yüzünde bir anlığına hüzünlü bir ifade belirdi.

"O şimdilik hesap dışı."

Kalbim ezilerek Sare'nin hüznünü saklamaya çalışan gözlerine baktım. Sonra bakışlarımı o sırada dudaklarını dişleyerek ayakkabılarını giyen Dicle'ye çevirdim.

İçimden Volkan'a ve abime birer sunturlu küfür sallayıp ellerimi çırparak ayağa kalktım. Bu havanın dağılması lazımdı.

"Haydi sis! Muhteşem bir giriş yapalım."

Yarım saat sonra üç kız kapıda durduk ve orduevinin girişinden birkaç basamakla inilen salona baktık.

Seyit sünnetten bir gün önce uğramış ve Sare onu bizlerle tanıştırmıştı. Araba göndermek için ısrar etmesine rağmen, kendi başımıza geleceğimizi söylemiştik. Ulaş önceki günkü sınavdan sonra hiç aramamıştı, abimin gelip bizi götürme teklifi de Dicle'nin muhalefetine takılmıştı. Volkan'dan zaten hiç ses yoktu.

Sünnet düğünü için süslenmiş olan salon kalabalıktı. Tavırlarından ve saç traşlarından asker olduğu anlaşılan çeşitli yaşlardaki erkekler, bakımlı ve hoş kadınlar, ortada koşuşturan çocuklar. Biz de Berfo'yu getirecektik ama yarın okulu olduğu için Dicle ufaklığı Süheyla Teyze'ye bırakmayı tercih etmişti.

Gözümü salonda gezdirirken sünnet çocuğunun hemen yanında bizimkilerin masasını gördüm. Upuzun bir masaydı ve abimle Ulaş hariç her erkeğin yanında bir hatun vardı, Volkan dahil.

Başımı çevirip Sare'ye baktım ve gözlerinin bulutlandığını gördüm. Elini sıkıp dikleştim. Sare ve Dicle de bana uydu ve üçümüz birlikte basamaklardan inmeye başladık.

Geldiğimizi ilk fark eden Ulaş oldu. Yanındaki kırklı yaşlardaki adamla konuşurken birden geldiğimi hissetmiş gibi başını kaldırdı ve basamaklara çevirdi.

Bana bakışını hissettiğim an tenim karıncalandı. Gözlerinin mavisini bu mesafeden seçemiyordum ama ateşini hissedebiliyordum.

Masadakiler de hissetmiş olacak ki, bir anda bütün bakışlar üzerimizde toplandı. Abim bizi karşılamak için ayağa kalkarken, Ulaş ondan önce davrandı ve geniş adımlarıyla koca salonu birkaç saniyede geçip bizi yarı yolda karşıladı.

"Hoş geldiniz kızlar."

Bunu söylerken kızlara bakmıyordu. Sonra yine hiç onlara bakmadan devam etti.

"Siz masaya geçin, biz geliyoruz."

Kızlar devam ederlerken Ulaş bileğimden tutup beni tuvaletlere giden koridora sürükledi.

"Eteğin nerde?"

"Hangi eteğim?"

"Ben de onu soruyorum. Nerde?"

Siyah bluzumun altına giydiğim mavi şifon eteğe baktım. Hiç de kısa değildi. Dizimden en fazla bir karış yukarda, normal bir etekti yani. Sadece şifon olduğu için ben yürüdükçe biraz uçuşuyordu.

"Burda."

"Orda etek falan yok. Dalgalanıp duran aşırı seksi bir kumaş parçası var ve bu halde bir tabur askerin arasına giremezsin."

"Niyeymiş?"

"Çünkü hepsinin sıcak denizlere inesi gelir ve benim hepsini tek tek denize dökmem gerekir."

Şirin şirin gülümsedim.

"Kalk yerine yat hayatım."

"Hı?"

"Sana demedim Ulaş! İçinde yatan öküze dedim. Kalksın ahıra yatsın da masaya gidelim, hadi."

Sonra burnumu dikip masaya yürüdüm, ama daha iki adım atamadan Ulaş beni çektiği gibi panikle sırtımı duvara çevirdi.

"Siktir! Bunun niye sırtı yok?"

Tam şirin bir cevap verecektim ki, üzerlerindeki kumaşların toplamı benim bluzum kadar etmeyen iki kız yanımızdan geçerken Ulaş'ı yiyecek gibi süzünce sinirlendim.

"Belki eteğim sıcak denizlere yetmez diye, oldu mu Ulaş!"

Ulaş telaşla etraftan bluzumun arkasını gören olup olmadığına göz atıp hırladı.

"Lan Akdeniz'e kadar inmiş zaten o dekolte!"

"Bir yere indiği falan yok. Dövmem bile görünmüyor."

"Ha bir de görünseydi! Alin beni delirtme!"

Burnumu dikip meydan okudum.

"Delirtirsem ne olur? İki gün ortadan yok mu olursun? Aaa, pardon bunu zaten yapmıştın, öyle di mi?"

Ulaş birden zafer kazanmış gibi sırıtmaya başladı.

"Yoksa özlemiş mi benim bebeğim?"

"Hiç de özlemedim bi kere!"

Beni hemen yanımızdaki "personel harici girilmez" yazan kapıya doğru iterken mırıldandı.

"Mmm? Bir de çizerek anlatsana nasıl özlemediğini..."

Ulaş beni kapıya dayayınca kapı açıldı ve bir saniye içinde kendimi bir malzeme odasının içinde buldum. Ayağıyla iterek kapıyı kapadı ve beni çekpaslarla süpürgelerin arasına yasladı.

Sırtım duvara yapışırken yan tarafımda birkaç çekpas yere düşecek oldu, ama Ulaş müthiş bir refleksle telaşsızca geri dayadı onları.

Sonra yavaş yavaş dudaklarıma yaklaştı ve mırıldandı.

"Özlemediğini göster hadi."

Yutkundum.

"Nasıl?"

Nefesi dudaklarımı yaktı.

"Beni öpmeyerek..."

Tam yarım santim uzağımdaydı ve beni öpmeden beklemeyi başarıyordu.

Nefesi bile hızlanmamıştı. Ben ruhumu teslim etmek üzereydim, ama o sakin sakin beş milim ötemde duruyor duruyor durabiliyordu!

İşte en çok da bunun için asker olmak istiyordum. Hangi eğitim alınacaksa alayım, hangi kursa gideceksem gideyim de irademe bu sinir bordo gibi hakim olabileyim diye.

Dudaklarına kapanmamak için başka şeyler düşünmeye çalıştım. Ama aklıma Ulaş'ın dudaklarından başka bir şey gelmedi. Yalan söylemiyim, aklıma gelen başka şeyler de vardı, ama hepsi Ulaş'ın vücut sınırları dahilindeydi.

Aklımı zorla Ulaş'tan uzaklaştırmaya çalıştım.

Mümkün olmadı.

Ulaş dışında bir evren yoktu sanki.

Tamam Alin sakin ol.

Çok uzağa gitme. Yakından başla.

Mesela süpürgeler. Evet evet süpürgeler. Süpürgeleri düşün.

Bir tanesinin sapı şu anda enseme batıyor hatta.

Çekpaslar da var hem. Raflarda da bir sürü deterjan.

Birden süpürgeler, çekpaslar, deterjanlar dans etmeye ve "Ulaş! Ulaş! Ulaş!" diye tezahürat yapmaya başladılar.

Tamam yani, yapacak hiçbir şey yoktu. Allah'ın deterjanı bile Ulaş'ı öpmek istiyorsa, ben kimdim ki karşı koyabilecektim?

Kendimi kasmayı bıraktım ve o nefis alt dudağı yakaladım.

Ben dudağını ağzıma aldığım an inledi ve beni kendisine yapıştırdı. O an hissettiğim sertliğiyle aklım başımdan gitti ve dilimi ağzına daldırıp kendimi yakıcı ateşinde kaybettim.

Dakikalar sonra ayrıldığımızda sanırım dünya soluk almama rekoru-

nu kırmıştık ve maalesef basit birer fani olduğumuzdan öpüşmeye ara verip nefes almamız gerekiyordu.

Ulaş alnını alnıma dayayıp soluklanmaya çalışırken itiraf ettim.

"Çok özledim tamam mı? Geberdim seni özlemekten."

Dudakları kıvrıldı.

"Özlemek zorunda değilsin..."

Alt dudağını ısırdım.

"Bana şantaj yapıyosun di mi?"

Isırdığım yeri yalayıp sırıttı.

"Hı hı..."

"Şantajına boyun eğmiycem."

Dudaklarını dudaklarıma sürtüp nefesini ağzıma verdi.

"Tabii..."

"Seninle evlenmiycem."

Elini eteğimin altına soktu.

"Sana inanıyorum..."

"Beni kandıramıycaksın."

Parmaklarını çamaşırımın kenarından içeri kaydırdı.

"Elbette..."

"Şu anda çıldırıyor olmam... ahh!... bi şeyi... değiştirmez."

Bir parmağını içime itti.

"Değiştirmez."

İkinci parmağı da içime girerken o kadar çabuk zirveye koşmaya başladım ki kendime inanamadım. Gerçi öpüşürken bile gelebileceğimi düşünmüştüm, şu an saniyeler içinde boşalacak duruma gelmem çok şaşılacak bir şey değildi.

Tam inleyerek kasılmıştım ki...

Birden çamaşırımın altından çıkıp parmaklarını ağzına götürdü ve tadımı içine çekip mırıldandı.

"Pardon ya... Evlenmeden böyle şeyler yapmamalıyız."

"Ulaş seni öldürürüm!"

Diğer eliyle eteğimi düzeltip sırıttı.

"Evlenmeden olmaz çilli."

Pislik herif savurduğum yumruktan bir kahkaha atarak kaçarken tepindim.

"Senden nefret ediyoruuuuum!"

Ordan çıkıp masaya geldiğimizde karşılıklı kös kös oturan abim ve Dicle'yle karşılaştık. Masanın geri kalanı dansa kalkmıştı.

Abim pis pis Ulaş'a baktı.

"Nereye gittiniz?"

Ulaş omuzlarını silkti.

"Dışarı."

"N'aptınız dışarda?"

Ulaş abimin öldürücü bakışlarından hiç etkilenmeden sırıttı.

"Alin'e niçin evlenmemiz gerektiğini anlattım."

Ben Ulaş'a abimden daha öldürücü bakışlarla bakmayı başarırken abim başını salladı.

"Ha. İyi. Yarın gidip başvurun, bitsin bu iş."

Tabii ki ciyakladım.

"Hiçbir yere başvurmuyoruz, tamam mı! Size geçen gün net anlatamadım galiba! Ben aske..."

Abim bana doğru karşıki dağları titretecek bir rüzgârla eğilince susmak zorunda kaldım.

"Kes sesini Yeşil!"

Ben yerime siner, sevgilim bile bir yutkunma ihtiyacı hissederken, birden Dicle'nin kıkırtısı duyuldu.

Ulaş'la ikimiz aynı anda dudaklarımızı ısırırken, abim bu sefer o dağları yıkabilecek bir gazapla Dicle'ye döndü.

"Komik bir şey mi var?"

Dicle abimden zerre kadar etkilenmeden gülmeye devam etti.

"Böyle esip gürleyerek Alin'i idare edebileceğini sanıyorsun. Çok tatlısın."

Abimin gözleri koskocaman oldu.

"Ben mi tatlıyım? Ben? Ben?"

Ulaş gülmesini saklayabilmek için dönüp sünnet yatağındaki çocuğa şebeklikler yapmaya başlarken, ben de dans etmekte olan Hale'yle Serdar'a el salladım.

Aynı anda abim tısladı.

"Ulaş. Alin'i dansa kaldır. Bizim bir mevzuyu halletmemiz gerekiyor."

Ulaş ikiletmeden beni dans pistine uçururken abim Dicle'ye eğildi ve çok korkutucu bir ifadeyle bir şeyler söyledi.

Fakat ne söylediyse hiçbir işe yaramadı ki, Dicle yine gülerek ona cevap verdi. Bir şarkı boyunca karşılıklı bir şeyler söylediler ve sonra abim sandalyesini devirip kalktı ve hızla salonu aşıp dışarı çıktı.

Ulaş da ben de zaten gözümüzü onlardan hiç ayırmamıştık ve abim gider gitmez dansı bırakıp Dicle'nin yanına seğirttik.

"Dicle n'oldu?"

Dicle omuzlarını silkti.

"Hiiç. Normal."

O sırada, Hale'yle Serdar ve Seyit'le Sare arkamızda belirdiler.

"N'oldu?"

Bir saniye sonra da Volkan tanımadığım bir kızın elinden tutarak geldi.

"N'oluyo ya?"

Anlaşılan abimin sinirini gören masaya koşturuyordu, ama Dicle'nin merakımızı gidermeye hiç niyeti yoktu.

"Bir şey yok ya!... De oturun ya da dans edin, tepemde dikilmeyin hadi."

Herkes oturmayı tercih ederken Hale ellerini beline koydu.

"Güzel güzel oturup duruyordunuz. O arada ne oldu Dicle?"

Dicle de sinirlendi.

"O arada Tanrı öküzü yarattı, tamam mı Hale? Anlaşıldı mı?"

Hale, Dicle'nin cevabını yeterli kabul etmiş olacak ki yerine oturdu.

"Ha... Bi erkekten gayet beklenecek bi durum. Tamam sustum."

O sırada Volkan'ın yanındaki kız manasızca şakırdadı.

"Volkii... Neyse ki sen öküz değilsiiin..."

Herkesin kaşları Volkan'a acıyarak kalkarken, Sare dişlerinin arasından mırıldandı.

"Hı hı. Daha o kadar evrimleşmedi."

Tabii ki Volkan'ın hassas kulakları bu mırıldanmayı duydu.

"Sen bana bir şey mi dedin Sare?"

Sare gözlerini devirip Volkan'ı hiç kaale almadan arkasına yaslanırken Ulaş'ın piçliği tuttu.

"Odun dedi sanırım birader. Öküzün bir önceki basamağı odun oluyormuş evrim basamağında, Sare bana olayı açıklamıştı."

Volkan tek kaşını kaldırıp Sare'ye doğru eğildi.

"Evrim mekanizması nasıl işliyor peki? Siz kızlar odunları budayınca öküz mü yetişiyor?"

Sare omuzlarını silkti.

"Budandığın zaman görürsün."

O anda Seyit'in bir Volkan'a bir Sare'ye baktığını ve keyifle arkasına yaslandığını gördüm.

Hemen arkasından da kolunu Sare'nin omzuna dolayıp sırıttığını.

"İstersen beni budayabilirsin Sare."

Sare, Seyit'e ışıl ışıl bir gülümseme bahşederken, Volkan dişlerinin arasından mırıldandı bu sefer.

"Dikkat et de budarken bindiği dalı kesmesin."

Ooov... Bu biraz ağır olmadı mı Volki?

Sare tam ağzını açıp Volkan'a olmayan haddini bildirecekti ki...

Yaşlı bir adam masaya geldi.

Bizim çocuklar hemen ayaklanıp hazırola geçerken, Seyit bizlerle babasını tanıştırdı.

Bizimkilerin "komutanım" diye hitap etmesine bakılırsa adam da askerdi ve epey rütbeliydi.

Komutan hepimizle el sıkıştıktan sonra Ulaş'a döndü.

"Ulaş... Arkadaşlarını topla da bir zeybek oynayın hadi."

"Yok komutanım şimdi biz..."

Komutan sert bir edayla Ulaş'ın sözünü kesti.

"Küçük oğlum Murad erkek oldu. Şimdi de zeybek adayı bir kızandır. Kudret Binbaşı'yla konuştum, bir zeybek yemini istiyorum, haydi."

Ulaş yatağından doğrulmuş olan küçük erkeğe bakıp gülümsedi, sonra komutanına döndü.

"Emredersiniz komutanım."

Ulaş abimi bulmaya gitti ve beş dakika sonra salonun ışıkları karardı.

Işıklar kararınca inceden bir klarnet taksimi duyulmaya başladı ve sekiz on tane karartının yavaş yavaş salonun ortasına doğru yürüdüklerini fark ettim.

Sonra ışıklar hafifçe açıldı.

Ulaş, abim, Volkan, Serdar, Seyit, Seyit'in küçük kardeşi Murad ve tanımadığım üç asker daha, komutanları olduğu anlaşılan bir adamın etrafında bir çember oluşturmuş, dimdik duruyorlardı.

Dicle bana eğildi.

"Zeybek tamam da, zeybek yemini ne?"

"Eskiden zeybek olmak için bir yemin gerekirmiş. Efe ortaya geçer, zeybeklerine yemini söyletirmiş. Yemin bitince efe, zeybek adayının yatağanını defne ağacına saplarmış. Zeybek adayı kızan ve zeybekler sadakate and içerek yatağın altından geçerlermiş. Sonra efe yatağanı ağaçtan çeker, zeybek adayına verirmiş."

Hale de eğilip benim söylediklerimi tamamladı.

"Kudret Binbaşı efe. Bizimkiler zeybek. Murad da zeybek adayı kızan."

Dicle anladım der gibi başını sallarken klarnet sesi hafiften yükseldi ve aynı anda duvardaki büyük barkovizyonda Kurtuluş Savaşı'nın ünlü efelerinin resimleri dönmeye başladı.

Bir davul sesiyle, zeybek çemberinin ortasındaki Kudret Binbaşı güçlü sesiyle yemini başlattı.

"Bu koca dağların sahibi kimdir?"

Zeybekler hep bir ağızdan salonu gümbürdeterek cevap verdi.

"Erimiz!"
"Yiğidi kimdir?"
"Efemiz!"
"Susuz derede kavak biter mi?"
"Bitmez!"
"Bitkisiz diyarda duman tüter mi?"
"Tütmez!"
"Yiğit kime derler?"
"Sözünün erine, efesiyle can verene!"
"Korkak kime derler?"
"Sözünden dönüp aman dileyene!"
"İnsan dünyaya niçin gelir?"
"Ölmek için!"
"Doğup da ölmekten kuşkulanan bebeler?"
"Dertlenip hortlamaya!"
"Varyemezlere acımak mı, dayak mı haktır?"
"Dayak haktır!"
"Yiğitlerde ne yoktur?"
"Merhamet!"
"Korkaklar zeytini nerde döverler?"
"Ağaç dibekte!"
"Yiğitler yağı nerde kavururlar?"
"Zalim göbeğinde!"
"Sözünde durmayan, kahpe bacının öz kızanı olsun mu?"
"Olsun!"
"Şu dualı yatağan böğrüne batsın mı?"
"Batsın!"
"Doğru söylediğinize Nasuh tövbesi olsun mu?"
"Olsun!"

Bu son "Olsun" gürleyerek söylendiği anda davullar vuruldu ve Harmandalı çalmaya başladı.

Murad kenara çekilirken zeybekler yavaş yavaş yürüyerek çemberin etrafında dönmeye başladılar.

Sonra bir davul sesiyle, kollarını bir kartalın kanadı gibi açtılar ve zeybek denilen büyülü ritüel başladı.

Salon klarnet ve davul sesiyle inliyordu.

Zeybekler ağır adımlarla ve kartal kanatlarıyla döndüler.

Sonra kollarını indirip kayanın üzerine konan bir kartal gibi mağrur silüetleriyle dimdik durdular.

Tekrar kanatlarını açıp kartalın uçarken sürekli yeri gözlediği gibi gözlerini yere dikerek döndüler.

Sonra sektiler ve sert bir şekilde ayaklarını yere vurdular.

İzlerken her ezginin her hareketin tadını aldım.

Mertliklerini, gururlarını, cesaretlerini, vatanperverliklerini haklının yanında haksızın karşısında olduklarını yüreğimize kazıdılar.

Kollarını açtıklarında "Biz sahipleniriz," dediler.

Yavaş, ama sert adımlarıyla yere vurduklarında, sözlerinin ağırlığını beyan ettiler.

Dimdik karşıya bakışlarıyla mağrurluklarını söylediler.

Ve sonunda dizlerini yere vurdukları zaman, "Biz ancak zeybek oynarken diz çökeriz," diye yemin ettiler.

Davulun son vuruşuyla yumruklarını havaya kaldırdıklarında ağlıyordum. İçim yeni bir aşk, hüzün, sadakat ve tutku anlayışıyla dolmuştu.

Ulaş bana doğru yürürken, bu yeni öğrendiğim büyük aşkla ona baktım.

Bana tüm zeybeklerin yüreğiyle gülümsedi ve kalbim göğsüme sığmadı, taştı.

Tam elimi tutacakken, efelerinin sesiyle başını arkaya çevirdi.

Kudret Binbaşı, elindeki telefonu gösteriyordu.

"Görev emri efeler."

Babaannem, hayatı boyunca üç kere asla demiş.

Birincisi: "Bir askerle asla evlenmem."

İkincisi: "Torunumun asker olmasına asla razı gelmem."

Üçüncüsü: "Hale'yi bir askere asla vermem."

Büyük ihtimalle yakında Alin'i ona götürdüğümde bu aslalara bir dördüncüsü eklenecekti ve "Asla asker gelin almam!" diye bas bas bağırıp o koca evi çınlatacaktı, ama şimdi eşyalarımı toplarken düşündüğüm, babaannemin bir aslasını daha yemek zorunda kalacağı değildi.

Aksine, ihtiyar cadının haklı olabileceğini düşünüyordum.

Daha önce, onu anlamaya hiç çalışmamıştım. Tamam, kocası genç yaşta şehit düşmüş olabilirdi, ama bu bütün hayatını askerlik kurumundan nefret etmeye adaması için bir bahane değildi.

Zeybek yemininde ant içtiğimiz gibi, insan dünyaya ölmek için gelirdi ve asker olmamak insanı ölümden korumazdı. İskeleden düşebilir, kamyonun birine çarpabilir, koynunuzda bir tümör besleyebilir, bir elektirik kablosuyla halvet olabilir ya da bileklerinizi dikine kesebilirdiniz.

Ölmek için, asker olmaktan başka bir sürü yol vardı. Hatta doğmuş olmak yeterliydi. Bu yüzden, askeri liseye girmek için bizimkilerden ayrılıp Türkiye'ye geldiğim zaman beynimi yiyen babaannemin dırdırları bir kulağımdan girip ötekinden çıkmıştı.

Aynı şekilde, Hale'yi Serdar'a vermemek için yaptığı onca numarayı bezginlikle karşılamış, çenesini kapatıp aşağı oturmasını söylememek için kendimi zor tutmuştum.

Tutmamış da olabilirim, emin değilim.

Ama bu gece, ihtiyar cadı iki kez aklıma gelmişti. Birincisi, göreve SAT'ların da çağrıldığını öğrendiği zaman, Hale'nin içgüdüsel olarak elini karnına götürdüğü andı. Büyük ihtimalle bebeğine "baban bize dönecek," demeye çalışıyor, onu ve kendisini teselli etmek istiyordu.

İkincisi ise, evin önünde park yeri bulamadığım için ikinci bir tur atacakken Alin'in gösterdiği tepkiydi.

"Ulaş siz inin. Ben park eder gelirim."

"Gerek yok çilli, bulurum bir yer şimdi."

"Hayır siz inip eşyalarınızı toplayın. Hadi."

"Bebeğim şimdi gece gece seni yalnı..."

"Ulaş! Hiç vaktiniz kalmadı!"

Bunu öyle bir söyleyişi vardı ki, duyan da bir saat sonra öleceğimizi zannederdi.

Oysa görev emri aldığımızda gülümsemesi hiç bozulmamış, sadece "Hadi eve gidelim," demişti.

Arabadayken yaptığım her espriye gülmüş, hatta karşılık vermişti.

İkimiz birlikte Alihan'ın üstüne gitmiş, sandalyeleri yıkıp mekânı terk edebilecek kadar niye sinirlendiği, Dicle'nin ona ne demiş olabileceği konusunda iyice sıkıştırmıştık. Alihan bize küfrederken kahkahalarla gülmüş, abisinin onu otoban kıyısına bırakmak konusundaki tehditlerine dil çıkararak cevap vermişti.

Ama şimdi park yeri ararken kaybedeceğimiz birkaç dakika, bebeğimi dehşete düşürmeye yetmişti.

Birlikte geçireceğimiz son dakikaları harcamak ona öyle kahredici geliyordu ki, görev emri aldığımızdan beri moralimi bozmamak için takındığı neşeli maskeden bile vazgeçmiş, gerçek duygularını görmeme izin vermişti.

Alin'in gözlerindeki ifadeyi gördüğüm anda idrak ettim. Babaannemin askeriyeden nefret etmesinin nedeni, ölümün bizi sevdiklerimizden ayırabileceği korkusu değildi. Seçtiğimiz hayatın hiçbir zaman kavuşmaya izin vermeyeceği bilgisiydi. Ölüm bizi ayırıncaya kadar, kavuşmalarımız hep yarım kalacaktı.

Kamuflajları giyip palaskayı taktım ve çantamı alıp odadan çıktım. Alin, abisiyle birlikte sessizce kanepede oturuyordu.

Ben salona girince, Alihan ayağa kalktı.

"Ben aşağıdayım. Siz vedalaşın."

Alin kalkıp abisine sarıldı.

"Kendine dikkat et, tamam mı?"

"Hı hı. Sen de uslu dur."

Bebeğim abisine hüzünle gülümsedi ve gidip sıkı sıkı sarılmamak için kendimi zor tuttum.

"Dönünce çay yaparım sana."

Alihan'ın sesi çatladı.

"Anlaştık, Yeşil."

Sonra boğazını temizledi ve duygusallaştığı belli olmasın diye bana hırladı.

"On dakika."

Ben de ona hırladım.

"Yirmi."

"Sekize indi."

Alihan'la pazarlık etmeye kalkan aklıma sokayım.

"Komutanım bi siktirip gider misin, arz ederim."

Alihan pis pis bakıp homurdanarak gitti, sanırım ne dediği belli olmayan homurdanmalar yakası açılmadık küfürlerdi.

Kapı kapanınca bebeğimin iki elini tuttum.

"Sadece üç hafta çilli."

Şirin şirin gülümseyip omuzlarını kaldırdı.

"Hemen geçer."

"Geçer."

"Zaten haftaya okul başlıyor."

Her zamanki gibi cesur davranmaya çalışıyordu. Tamam, boynuma atılıp ağlamasını beklemiyordum, ama kendisini bu kadar kasması da canımı sıkıyordu.

Gülümsedim.

"Benim yanımda cesur olmak zorunda değilsin."

"Öyleyim."

"Neden?"

"Sonra bir de benim için üzülürsün."

"Evet, ama dayanabilirim."

Birden gözlerine dolan yaşları itmek için gözlerini kırpıştırdı, sonra yeşillerini yere eğdi.

Çatlayan sesiyle mırıldandı.

"Hep dayanmamız gerekecek, di mi?"

İşte büyük ihtimalle babaannem bana ve Hale'ye karşı çıkarken bundan bahsediyordu. Bundan sonraki hayatımız, hep ayrılığa ya da ayrılık yüzünden bir diğerimizin üzülmesine dayanmaya çalışarak geçecekti.

Alin'i sevmekle ona haksızlık ettiğimin bilincine ilk kez vararak cevap verdim.

"Ne yazık ki öyle bebeğim."

"Birlikteyken ne zaman telefonun çalacağını, ne zaman görev emri geleceğini bilemiycez."

Başımı iki yana salladım.

"Lıh. Bilemiycez."

"Kavuştuğumuz an ayrılık saati çalışmaya başlayacak."

"Aynen öyle olacak."

Gözünden kurtulan bir damla yaş yanağından süzülmeye başlarken, dudaklarını ısırarak inledi.

"Çok zor."

Tek elini bıraktım, çenesinden tutup yüzüme bakmasını sağladım.

Başparmağımla o tek damla yaşı sildim.

"Daha önce bunları sana anlatıp vazgeç demem gerekirdi."

Kaşlarını çatarak bir şey söylemek için ağzını açtığında elimi dudağına götürüp susturdum.

"Önce beni dinle. Sana anlatmam gerekirdi, ama bu kadar zor olabileceğini ben de bilmiyordum. Bilseydim... Benimle hiç başlamamanı söylerdim. Başka birini bul derdim."

Alin şiddetle başını iki yana salladı.

"Ben asla başka birini seve..."

"Şşşt.. Biliyorum bebeğim. Zaten bu saatten sonra sevmeye kalksan da çok sürmez."

Alin gözlerini kıstı.

"Niyeymiş o?"

Sırıttım.

"Çünkü o arkadaş pek uzun süre yaşamaz."

Bebeğimin gözlerindeki ayrılık acısının yerini öfke aldı.

"Of Ulaş yaa! İki dakika öküze bağlamadan duramadın di mi?"

Yine sırıttım.

"Asla."

Ellerini beline koyup bir şey düşünüyormuş gibi duvara baktı. Sonra yalancı bir üzüntüyle bana döndü.

"Fark ettim de, hayatım boyunca bi öküzü sevicem."

Ben kahkaha atarken devam etti.

"Ve ömrüm görevden dönsün diye tek başıma öküzümü beklemekle geçecek. Kadere bak."

Eğilip dudaklarına yaklaştım.

"Mmm, belki tek başına beklemezsin."

Öpülme heyecanıyla nefesi hızlanmaya başlarken sordu.

"Ne demek bu?"

"Belki bebeğimizle beklersin. Hatta..."

Elimi karnına götürdüm. Dokunuşumla nefesi daha da hızlanırken devam ettim.

"Şimdi bile burda bir bebek olabilir."

Kıkırdadı.

"Hiç heveslenme Ulaş. Tehlikeli günümde değildim. Biraz önce de reglim başladı."

Alin hamile kalsa itiraz etmeyecek olmamla beraber, aslında heveslendiğim falan yoktu. Sevişirken aklım başımdan gittiği için korunma mevzusu hiç aklıma gelmemişti, ama Alin'in bir bebek için henüz çok genç olduğunun farkındaydım.

Yine de azıcık bozuldum sanki. Ama azıcık.

"Hadi ya... Bebeğimizi taşımıyorsun yani."

Alin dudaklarının üzerinde gezdirdiğim dudaklarımı yakalamamak için kıvranırken mırıldandı. Onu böyle zorlamaya bayılıyordum.

"Ih. Şansına küs."

Beni öpmesine izin vermeyip sırıttım.

"O zaman şimdilik emaneti ben taşırım, dönünce sana veririm."

Alt dudağımı ısırmaya çalıştı.

"Öküz."

"Niye öyle diyorsun bebeğim? Kendi bebeğini kendin taşı."

"Malsın Ulaş. Cidden malsın!"

Nefesimi ağzına verdim.

"Mmm, bu dönüşte benimle sevişmeyeceğin anlamına mı geliyor?"

Alin kıvranarak beni kendisine çekti.

"Ilh. Maalesef o malla sevişmeye bayılıyorum."

Onu çıldırtmak için bir yandan ellerimle kalçalarını okşarken sırıttım.

"Tabii önce nikâh."

"Adi..."

"Şu anda o adi seni öpsün diye çıldırıyorsun, ama..."

Tırnaklarını kollarıma geçirirken inledi.

"Allah beni kahretsin."

Elbette ben de onu öpmek için çıldırıyordum, ama bu yola baş koymuştum bir kere.

Evet onu severek haksızlık etmiştim. Evet, ikimizi de özlemden ibaret bir hayatın içine atmıştım. Ama şimdi bunları düşünmek için çok geçti. Âşıktık ve artık birbirimizden vazgeçemezdik. Bir an önce evlenmeli ve ordunun izin verdiği her dakika birlikte olmalıydık.

Alin'i benimle evlenmeye ikna etmek için hayatımın en kararlı operasyonunu başlatmıştım ve bu operasyon o nikâh masasında bitmediği sürece vazgeçmeyecektim.

Dudaklarımı kaçırıp boynuna indim.

"Kendine kızma... Bana dayanmak herkesin harcı değil."

Başını arkaya atarken mırıldandı.

"İşte bunun için asker olucam ve sana dayanmayı öğrenicem."

Kulağının arkasındaki o çok hassas noktanın tam üzerine geldim.

"Mmm, bebeğim... Dayanabildiğini görmek çok seksi olacak."

O noktayı öpmem için kendini bana bastırırken birden Alin'i bıraktım ve göz kırptım.

"Çok şanslısın ki sen bu seksiliği görebildin."

Alin öfke içinde tepinmeye başladı.

"Hırghhhhh! Siktiğimin bordosu!"

Çantamı alıp kapıya yürümeden önce sırıttım.

"Ih. O dediğini yapabilmek için benimle evlenmen lazım."

Alin'in arkamdan attığı televizyon kumandasından kaçmak için eğildim ve kumandanın çarptığı kapıyı açıp kendimi dışarı attım.

V22 Osprey'e bindiğimde, Seyit hariç herkesin gelmiş olduğunu gördük.

Sünnete gelemeyenler, Serdar'ın telefonundan Hale'nin çektiği zeybek görüntülerini izliyorlardı.

Tansel çok da ilgilenmiyormuş gibi gözünün kıyısıyla videoyu izleyen Cengo'ya takıldı.

"Cengo iyi ki gelmedin ha. Zeybeğin namusu kurtuldu."

Cengo aramızdaki tek Karadenizliydi ve şimdiye kadar hiç zeybek oynadığını görmemiştik. Kendisi horon varken zeybeğe dönüp bakmayacağını iddia etse de, biz beceremediği için oynamadığını düşünüyorduk.

Cengo sesli bir fesuphanallah çekerken Volkan üstüne gitti.

"Hadi abicim. Oynayamadığını itiraf et."

Cengo ters ters Volkan'a baktı.

"Ha o kadar düşünse dedem bile oynar da."

Volkan, Cengo'nun Karadeniz ağzı cevabına bir kahkahayla cevap verdi. Ama kapıya bakarak gülerken, birden kahkahası dudağında dondu.

Volkan ağzı açık donup kalınca, gözümü onun baktığı yere çevirdim.

Sare, yüzünde çekingen bir ifadeyle, Seyit'le birlikte Osprey'in kapısında duruyordu.

İçeride büyük bir sessizlik oldu. Sanırdınız ki, Kartallar hayatlarında ilk defa kız görüyorlardı. Gerçi tam olarak yanlış sayılmazdı, şimdiye kadar hiçbir Kartal operasyonuna bir kız katılmamıştı. Lojistik ya da istihbarat desteği aldığımız kadın subaylar olmuştu, ama operasyona giden uçağa herhangi bir dişinin bindiği görülmemişti.

Sessizliği Kudret Binbaşı bozdu.

"Davetiye mi bekliyorsun Sare? Girsene."

Seyit hemen içeri atlayıp kapısı yerden bir metre kadar yüksekte olan uçağa çıkması için elini uzattı, ama Sare Seyit'e gülümseyip ondan destek almadan ayağını kapıya koydu ve kendini yukarı çekti.

Arkama yaslanıp ortamı izlemeye başladım. Kalkan kaşlardan, Sare'nin hareketinin takdir edildiğini anlamıştım, ama herkes temkinliydi, hiç kimse Sare'yi kollarını açarak karşılayacağa benzemiyordu.

Kudret Binbaşı da aynen benim gibi arkasına yaslanmış, bir açıklama yapmadan Kartalları ve Sare'yi izliyordu.

Sare büyük ihtimalle böyle bir karşılama beklemiyordu. O yüzden bir kenara oturdu ve Kudret Binbaşı onu izlemeyi bırakıp uçağı kaldırıncaya kadar sessiz kaldı.

Ama uçak havalanıp yere paralel konuma geçer geçmez ayağa kalktı. Kollarını göğsünde kavuşturup herkesi tek tek süzdü ve konuştu.

"Ben Bilişim İstihbarat'tan Sare Giritli. Sizlerin ismi ne?"

Vay... İyi giriş. Açıklama yok, kendini sevdirme kaygısı yok, niye burda bulunduğu hakkında bilgi vermek yok. Kısaca kim olduğunu söylüyor ve karşılığını bekliyor.

Kısa bir sessizlik oldu ve beklenmedik şekilde ilk cevap Hannibal'den geldi.

"Recep."

Recep'in yanındaki Cengo elini kaldırdı ve Sare'yi selamladı.

"Cengiz, Cengo diyebilirsin."

Cengo'nun yanında oturan Tansel, ağzı bir karış açık salak salak Sare'ye bakmakla meşguldü, Cengo'dan bir dirsek yiyince toparlandı.

"Eee... Tansel ben. Hoş geldin."

Sıra Tansel'in yanında oturan Volkan'a geldiğinde, ilgiyle başımı onu çevirdim. Aynı anda Seyit'in de dikkatle Volkan'a baktığını fark ettim.

Volkan, Sare'ye hoş geldin diyeceğine, kafasını Kudret Binbaşı'ya döndürdü.

"Komutanım, ne zamandır kızları Kartal'a alıyoruz?"

Kurban olam ey komutanlar, kızları da alın askere. Zira gerzek bir Volkan izlemek zevkli oluyor.

Kudret Binbaşı pis pis Volkan'a baktı.

"Soru sormak senin işin değil. İsmini söyle."

Volkan cevap vermek için ağzını açtı, ama Sare ondan önce davrandı.

"Gerek yok komutanım, onunkini biliyorum. Volki."

Bütün uçak Kartalların aynı anda attığı kahkahayla inlerken Volkan ellerini yüzünden geçirdi. Büyük ihtimalle kendini kaybedip küfretmemek için içinden ona kadar falan sayıyordu.

Kontrolünü kazanınca şirin şirin gülümsedi.

"Ben sana herkesin içinde çırpı diyor muyum, çırpı?"

Sare, Volkan'a öldürecekmiş gibi baktı.

"Diyemezsin çünkü ben çırpı değilim, ama sen seksist bir Volki'sin."

Bu biraz ağır olmuştu sanki. Volkan hiç de cinsiyet ayrımcısı sayıl-

mazdı. Ama Sare'yle derdi neyse, her seferinde onun karşısında kontrolü kaybediyordu.

Gerçi Sare ile derdinin ne olduğunu yavaş yavaş anlamaya başlamıştım. Sare'yi kıskanmadığını iddia ederken yalan söylediğini sanmıyordum, ama bu kıza kapılmaya başladığını hissedebiliyordum. Sadece bundan henüz haberi yoktu. Bir ara şu meseleyi kurcalayıp Seyit konusunda Sare'nin ifadesini alsam iyi olacaktı.

Ben bunları düşünürken Volkan gözlerini Sare'nin üzerindeki bir şey belli etmeyen kamuflaj pantolonuna dikip uzun uzun süzdü. Gören de gözlerinde röntgen ışını var da o kalın pantolonun altını görebiliyor sanırdı.

Sare'nin bacaklarını en az yarım dakika inceledikten tek kaşını kaldırıp alaycı bir ifadeyle gülümsedi.

"İstersen arkadaşlardan görüş isteyelim."

Cengo, Tansel, Şahin ve birkaç zevzek daha aynı anda bağırmaya başladılar.

"Voooooovvvv!"

"Ben görüş bildiririm!"

"Hadi görelim!"

Alihan bir an yerinden kalkıp çocukları dövecek gibi oldu, ama elimi uzatıp engelledim. Şu anda bizim yapacağımız her hareket, Sare'nin kendisini koruyamayacak bir kız olduğunu göstermek ve karizmasını çizmekten başka bir işe yaramazdı.

Volkan, Sare'yi bıraktığı pis durum yüzünden zevzek takımının yaptığı tezahüratların tadını çıkardıktan sonra maçı almış bir ifadeyle Sare'ye baktı.

"Aaa, ama sen bir kızdın, di mi? Pardon, seksist olmasam göstermeni söylerdim."

İşte o an Sare hepimizi şok eden bir şey yaptı.

Elini kamuflajının beline götürdü ve düğmelerini çözdüğü gibi pantolonu aşağı indirdi.

"Neyse ki ben seksist değilim."

Herkes donup kalırken devam etti.

"Hadi görüş bildirin. Bacaklarım çırpı mı değil mi?"

Tabii ki bir tek kişi bile Sare'nin bacaklarına bakmadı.

Çoğunluk utanmış, başını önüne eğmişti.

Volkan öfkeli bakışlarını Sare'nin gözlerine dikmişti. Mümkün olsa, ikisi birbirlerine gözleriyle ateş edecek gibi görünüyorlardı.

Alihan, Sare'ye destek olsun diye nükleer başlıklı bakışlarıyla Volkan'ı imha etmeyi denerken, Serdar ve Seyit hayran hayran Sare'nin yüzüne kilitlenmişlerdi.

Elbette hayranlık konusunda bizimkilere katılıyordum. Bu sarı kız, tek hareketiyle bir uçak dolusu Kartalı susturmayı ve hizaya getirmeyi başarmıştı.

Bir an Alin böyle bir şey yapsa ne yapardım, diye düşündüm. Sanırım önce ona hayranlığımı bildirir, sonra bütün Kartalları öldürmek zorunda kalırdım.

Volkan da benim gibi düşünüyor olmalıydı ki, Sare'yle yaptığı göz düellosunu yarım bırakıp tek tek uçaktaki yirmi Kartalın hepsini süzdü ve Sare'nin bacaklarına bakan olup olmadığını kontrol etti.

Sonra kalkıp Sare'nin yanına gitti ve pantolonu yukarı çekti. Düğmelerini elleriyle ilikledikten sonra Sare'ye elini uzattı.

"Hayvanlık yaptım. Kusura bakma."

Sare bir süre Volkan'ın bekleyen eline baktı, sonra geri çevirmemeye karar verdi.

"Mühim değil."

"İyi miyiz?"

"İyiyiz."

O sırada Alihan ayağa kalktı ve Volkan'ı kenara itip Sare'yi kendine çekti.

"Gel kız buraya..."

Alihan'la Sare sarılırlarken diğer Kartallar da Alihan'ı izledi. Onlar Sare ile el sıkışırlarken, Volkan benim yanıma çöktü.

"Sikeyim. Çok fena saçmaladım."

Bir kahkaha attım. Alin'le karşılaştığım gün aynı cümleyi kendime söylediğimi dün gibi hatırlıyordum.

Tabii bunu Volkan'ın bilmesine gerek yoktu.

Başımı ona doğru eğip mırıldandım.

"N'oluyo Volkiii?"

Volkan kırgın kırgın yüzüme baktı.

"Bir daha sizin yanınıza kız getirirsem beni siksinler abi."

"Tamam tamam. N'oluyo cidden?"

"Bir şey olduğu yok. Bu kız sinirimi bozuyor."

"Niye?"

"Bilmem. Belki de..."

Tam konuşmaya devam edecekti ki o sırada Sare'ye sarılan Seyit'i görünce sözünü yarıda kesti.

Bir süre öfkeyle sarılmaları bir türlü bitmeyen Sare'yle Seyit'e baktıktan sonra birden Kudret Binbaşı'ya döndü.

"Komutanım brifing ne zaman?"

"İnişte."

"Neden?"

"Çünkü bu sefer uçağın başında kimseyi bırakmayacağım. Herkes brifingi dinlesin istiyorum."

Anında Tansel'in sesi duyuldu.

"Şükürler olsun. Komutanım bir tur kullanabilir miyim?"

"Hadi gel kullan. Geri kalanlar siz de uyuyun. Uçuş uzun, sonra da yürüyeceğiz."

Başımı uzatıp sordum.

"Nereye gidiyoruz komutanım?"

Kudret Binbaşı gülümsedi.

"Sibirya'ya."

Saatler sonra uyandığımda, inişe geçtiğimizi fark ettim. Kudret Binbaşı kanatları doksan derece indirip dikey iniş yaptı ve arkaya geçip ellerini çırptı.

"Evet beyler, herkes arkaya toplansın."

Sonra Sare'yi fark etti.

"Pardon Sare, alışkanlık."

"Önemli değil binbaşım."

Biz arkaya toplanınca yere bir harita serdi. Kuzey Buz Denizi'ne uzanan bir burnun ucundaki kırmızıyla işaretlenmiş noktayı gösterdi.

"Burası Vladimir Lebodov'a ait."

Benden önce Seyit sordu.

"Bildiğimiz Lebodov?"

"Ta kendisi. Ünlü Rus oligarkı."

Gözlerimi kıstım.

"Komutanım Lebodov'la savaşacağımızı söylemeyin."

"Söyledim bile."

Volkan atıldı.

"Niye komutanım? Manyak falan mıyız?"

Lebodov, Rusya'nın en pislik oligarklarından biriydi. Bir petrol baronuydu ve elli milyar dolarlık bir servete sahip olduğu söyleniyordu. Bu miktar, birçok ülkenin merkez bankası rezervlerinin çok üstünde bir rakamdı ve göreve gelir gelmez oligarklara savaş açan Putin bile bu adamla baş edememişti.

Kudret Binbaşı Volkan'ın sorusunu pis bir gülümsemeyle karşıladı.

"Manyak olmayan biri niye bordo renkli bere taksın ki?"

Volkan dudağını büktü.

"O da doğru ya."

Kudret Binbaşı haritada gösterdiği noktaya döndü.

"Lebodov'un buradaki üssünün bin kadar eski spetsnaz tarafından korunduğu biliniyor."

Hepimiz şöyle bir yutkunduk. Türk Silahlı Kuvvetleri için bordo bereliler neyse, Rus Silahlı Kuvvetleri için de spetsnazlar oydu.

Sovyetler zamanında kurulmuş acayip iyi bir birliktiler ve çok iyi eğitilmişlerdi. Birebir olsak sallamazdık, ama Kudret Binbaşı bin tane eski spetsnaz'dan bahsediyordu. Biz ise sadece yirmi kişiydik. Sare'yle yirmi bir.

"Görev ne komutanım?"

Seyit'in sorusuna ben cevap verdim.

"İçimde Sergei ile alakalı olduğuna dair bir his var."

Hannibal mırıldandı.

"O herifi Ermenistan'da gebertmeliydik."

Kudret Binbaşı, Hannibal'a kınayan gözlerle baktı.

"Adam sadece çaresiz bir bilimadamı."

Sonra bana döndü.

"Doğru hissetmişsin. Sergei'in karısı ve kızı Lebodov'un elinde rehine. Adam Peti denen İngiliz şer yuvasına petrol satıyor. Sergei, Peti'yi zor duruma düşürebilecek bazı bilgilere sahip."

"Neymiş o bilgiler?"

"Bu şimdilik gizli olarak klasifiye edildi. İşin bizi ilgilendiren kısmı şu. Sergei, Türkiye'ye iltica talep etti ve Türk hükümetiyle çalışmak için karısıyla kızını Lebodov'un elinden kurtarmamızı istiyor."

Alihan mırıldandı.

"Biz de bu bin spetsnazın elinden adamın karısıyla kızını kurtarıcaz, ama Türk hükümeti bu işe karışmayacak."

Bir sessizlik oldu. Herkes bin spetsnazı nasıl geçeceğimizi düşünüyor olmalıydı.

"Sare'yi saymazsak kişi başına elli spetsnaz düşüyor."

Cengo'nun sesindeki tırsma ibaresi çok belliydi.

Dönüp sataştım.

"Seni de sayamayacak gibiyiz. Şimdi kişi başı kaç düşüyor Sare?"

Sare otomatik cevap verdi.

"Elli iki virgül altı yüz otuz bir."

Volkan, Sare'ye hayran hayran bakarak mırıldandı.

"Ben küsüratları hallederim."

Kudret Binbaşı gülümsedi.

"Geri kalanları da küsurat haline getirelim diyorum ben."

Alihan sordu.

"Nasıl?"

Kudret Binbaşı dönüp Sare'ye baktı.

"Sare sayesinde."

"Keşke otobüsle gelseydik ya, Lebodov'un mekâna yakın bir yerde inerdik."

"Akbili evde unutmuşum ben ya."

"Ben sana basardım?"

"Siktir lan. Git ebene bas sen."

Osprey'i şüphe çekmeden park edebileceğimiz en yakın alan operasyon üssümüzün olduğu Kolima kasabasına iki yüz yirmi iki kilometre mesafedeydi. Haliyle altı gecedir yürüyorduk.

Ekim ayının başında olmamıza rağmen hava sıcaklığı eksi yirmi üç derece civarındaydı ve özellikle geceleri artan kar fırtınası işimizi hiç kolaylaştırmıyordu. Ama ayak izlerimizi hemen sildiği için hiç şikâyetçi değildik.

Bölgede nüfus çok az olduğu için fark edilmemiz işten bile değildi. O yüzden sadece geceleri yol alıyorduk. Gündüzlerimizi beyaz kar kamuflajı giysilerimizle karın üzerinde hareket etmeden yatarak geçiriyorduk.

Sare yanımızda olmasaydı bu hava şartlarında bile dört günde üsse varmış olurduk, ama Kudret Binbaşı en değerli elemanını çok zorlamak istemiyordu. Ne de olsa operasyonun kaderi, aramızdaki tek kıza bağlıydı.

Sare ise, kar fırtınasına da, kilolarca ağırlıktaki kamuflajına da, gün boyunca karın üstünde hareketsiz yatmaya da sesini çıkarmadan katlanıyor; zorlandığını belli etmemeye çalışıyordu.

Hatta Kudret Binbaşı ağırlığı otuz kiloyu bulan sırt çantalarından Sare'nin payına düşeni bizlere paylaştırdığında itiraz etmiş, kendisinin de bizler gibi kendi çantasını taşıyabileceğini söylemişti. Eminim komutanı izin verseydi taşırdı da.

Artık iki yüz yirminci kilometredeydik ve sık ağaçlarla kaplı bir dağın kırk beş derecelik yamacını tırmanmaya çalışıyorduk. Yüzünün haline bakılırsa sert kızımız direncinin sınırındaydı. Volkan'la benim aramda, tüm dikkatini yığılıp kalmamaya vererek yürüyordu. Ama her zamanki gibi yardım istemek yerine söylenmeyi seçmişti.

"Cidden, her operasyonda bu kadar yürüyor musunuz yoksa derdiniz benle mi?"

"Yok genelde astral seyahat yapıyoruz da bu sefer sana eziyet olsun diye yürüyelim dedik."

Sare ters ters Volkan'a baktı.

"Sizden beklenir."

Ben lafa karıştım.

"Hangisi? Astral seyahat mi, eziyet mi?"

"Eziyet tabii ki."

Volkan sırıttı.

"Kalbimizi kırıyosun ama, di mi Ulaş? Her kız süper güçlerimiz olduğuna inanır."

Ben cevap veremeden Sare terslendi.

"Bi invizibıl olsanıza. Sizi göremezsem ben de inanıcam söz."

Terslenmekte haksız sayılmazdı. Altı gündür, fiziksel şartlar hariç Kartalların da şüpheci ve temkinli davranışlarına maruz kalmıştı.

Uçaktaki pantolon indirme hareketi kızın taşaklılığı konusunda herkesin takdirini kazansa da operasyon planını öğrenmek, hepimizin canını sıkmıştı. Kendimizin ve rehinelerin hayatını ilk defa sahaya çıkan bir kıza emanet edecek olmamız hiçbirimizin hoşuna gitmiyordu.

Sare'yi beş yıldır tanımama ve işindeki ustalığına hayran olmakla birlikte, ben bile operasyon anında tamamen ona güvenecek olmamızdan hiç memnun değildim.

Ancak benim de, ekibin geri kalanının da itirazları Kudret Binbaşı tarafından tam bir umursamazlıkla karşılanmıştı. Bize sadece stratejiye karar veren Planlama Dairesi'ne güvenmemizi söylemiş ve gündüzleri tüm vaktini Sare'yle plan üzerine çalışmakla geçirmişti.

Operasyon gününe kadar Kudret Binbaşı'yı daha az riskli bir plana razı edebilmeyi umuyordum ve sanırım şimdi elimize bir fırsat geçmişti.

Volkan'la bir anlığına birbirimize baktık ve invizıbıl olduk.

Ortadan kaybolduğumuz an Sare zınk diye durdu ve telaşla etrafına bakınmaya başladı. Hali fazlasıyla komikti. Kuyruğunu yakalamaya çalışan bir kedi gibi kendi etrafında dönüyor, sağa, sola, yukarıya ve yere bakıyor, kimseyi göremedikçe daha da panikliyordu.

Ekipler arası otuzar metre mesafeyle yürüdüğümüz için arkamızdaki üçlü bize ulaşana kadar böyle tur attı.

"Sare ne oldu?"

Kudret Binbaşı'nın sorusuna cevap vermeden önce kendi etrafında bir kez daha döndü.

"Komutanım... Volkan'la Ulaş... Birden kayboldular."

Kudret Binbaşı kafasını yukarı kaldırdı ve seslendi.

"İnin lan ordan."

Umursamadık ve dalları hareket ettirmeden bir metre kadar ilerledik.

"On saniye içinde inmezseniz kahvaltı cezası alırsınız."

Yine umursamadık ve bir metre daha ileri gittik.

Kudret Binbaşı on saniye bekledikten sonra yürümeye devam etti. Ekibindeki Alihan ve Serdar da Sare'yi ortalarına alıp onu izlediler.

Yaklaşık beş dakika kadar, onlar yerden, biz yukardan ilerlemeye devam ettik. Sare'nin rahatlayıp Alihan ve Serdar'la konuşmaya başladığını duyunca işaretleştik ve aşağıdaki dallara doğru hareketlendik.

Uygun mesafede bir dal görünce Volkan'a gösterip parmaklarımla üçe kadar saydım. Üç dediğim an Volkan yarasa gibi ayaklarıyla bir dala tutunup başüstü sallandı ve birden Sare'nin suratının tam karşısında belirdi.

Sare panikle çığlığı basıp kendisini geriye attı. Aynı anda ben de aşağı sallanıp Sare'nin boğazına yapıştım ve onu yukarıya çektim. Deli gibi tepinmeye başladı ve boğulmaktan kurtulmaya çalıştıkça tüm nefesini harcadı.

Bayılmasına bir saniye kala boğazındaki elimi gevşetip vücudunu kavradım ve yere atladım.

Sare'yi bıraktığım an öksürerek yere yığıldı. Gözündeki kar gözlükleri de Volkan tarafından çekilip alınınca, gözlerinden yaşlar fışkırdığını gördük.

Kudret Binbaşı durup bize öldürecekmiş gibi bakarken sıralamaya başladım.

"Bir. Çığlık attı. Evdeki bin spetsnaz bizi duydu ve başımıza toplandılar."

Volkan devam etti.

"İki. Beni alaşağı edeceğine, korkup kendisini geriye attı. Spetsnaz önündeki bilgisayarı imha edebilmek için süre kazandı."

Üçüncüyü ben söyledim.

"Üç. Çırpındı ve nefesini boşa harcadı. Spetsnazın işini kolaylaştırdı."

Volkan noktayı koydu.

"Dört. Hâlâ ağlıyor. Kurtarılsaydı bile operasyonu devam ettirebilecek sakinlikten yoksun."

"Ayrıca nasıl ortadan kaybolduklarını fark edemedim ve orada da panikledim."

Hepimiz gözyaşlarını silerek yerden kalkan Sare'ye dönerken, Sare bize bakmadan Kudret Binbaşı'nın karşısına dikildi.

"Haklılar komutanım. Operasyonun ertelenmesini ve başka bir strateji kurulmasını talep ediyorum."

Kudret Binbaşı hepimizi tek tek süzdü ve dönüp yürümeye başlamadan önce şöyle dedi.

"Reddedildi."

Dönüp özür dilemek için kolumu Sare'nin omzuna atacak oldum,

ama kendisini kaçırdı. Volkan'ın elinden gözlüğünü kaptı ve gözüne takıp bize hiç bakmadan yürüyüp gitti.

İki saat sonra, operasyon üssümüz olarak belirlenen dağ evinden çıktım ve arkadaki koruluğa yürüdüm.

Az önce Volkan'ın eve sinir içinde gelip dolaptan aldığı birayı kafasına dikmesine bakılırsa, birinci özür dileme operasyonu başarısız geçmişti.

Bir kere de ben deneyecektim.

Bir ağacın dibine oturmuş, sırtını kalın gövdeye yaslamıştı. Gidip yanına çöktüm.

"İyi misin?"

Başını aşağı ve yukarı salladı.

"Çok mu kızgınsın bize?"

Başını sağa ve sola salladı.

Bu kadar bile iletişim kurması umut vaat ediyordu. Elindeki sandviçi gösterdim.

"Şunun ucundan versene azıcık."

Başını yine sağa sola salladı.

En şirin sesimi takınıp ısrar ettim.

"Hadi ama. Açız biliyorsun."

Homurdandı.

"Süper güçleriniz arasında günlerce aç kalabilmek de vardı yanılmıyorsam."

Sırıttım.

"Iıı, evet fotosentez yapabiliyoruz, ama pek lezzetli olmuyor."

Kendini tutamayıp güldü.

"Eminim yapabiliyosunuzdur."

"Ama daha güneş doğmadı ve gerçekten çok açım."

Elindeki sandviçi ikiye böldü. Büyük parçayı uzattı.

"Tamam ya al. Kudret Binbaşı duymasın."

Uzanıp küçük parçayı aldım, büyüğü ona geri verdim.

"Seni devreden çıkarma planlarımız da boşa gitti zaten."

Dönüp üzgün gözlerle yüzüme baktı.

"Çıkmalıyım di mi? Devreden yani."

Başımı salladım.

"Evet. En azından böyle olmamalı."

İçini çekti.

"Ne yapmayı düşünüyorsun? Kudret Binbaşı razı olsun diye beni daha fazla rezil etmeyi mi?"

Başımı iki yana salladım.

"Biz komutanımız kendisini vurmamızı söylerse tetiği çekmek üzere eğitildik. Bu anlamda çok örnek bir asker olduğumu söyleyemem, ama daha fazla itiraz etmeyi düşünmüyorum."

"Ne yapacaksın peki?"

"Sen orada işini yaparken bir spetsnazla karşılaşmamanı sağlayacağım."

"İyi plan."

Elimi uzattım.

"Affettin mi?"

Uzattığım eli tuttu ve sıktı.

"Size değil, kendime kızmıştım zaten."

"Kendine kızacağın bir şey yok. Saha için eğitilmedin, ama sahaya çıkmaya zorlandın."

Ellerini saçlarından geçirdi.

"Niye beni seçtiklerini hâlâ anlamıyorum. Saha için eğitilmiş bir sürü hacker var."

Ayağa kalkıp elimi ona uzatırken gülümsedim.

"Demek ki senin kadar iyisi yok. Hadi, ev sahiplerimizle tanışacakmışız."

On dakika sonra, dağ evinin büyük salonunda toplandık ve Kudret Binbaşı bizi ev sahiplerimizle tanıştırdı.

"Kartallar, Hasan ve Duygu'ya merhaba deyin. İkisi de Milli İstihbarat Teşkilatı'na mensuplar ve bir süredir Kolima'da görev yapıyorlar."

Sarı kısa saçları ve iri bedeniyle tam bir Rusa benzeyen Hasan elini kaldırdı.

"Selam. Ben Hasan. Buradaki adım Alexender Karamzin. Biliyorsunuz Kolima Bölgesi'nde, hedefimiz Lebodov'a ait bir sürü altın ve kalay madeni var. Dokuz aydır altın madenlerinden birinde teknik yönetici olarak görev yapıyorum. Duygu da bir kalay madeninde personel sorumlusu olarak yeni işe başladı."

Duygu da elini kaldırdı.

"Buradaki adım Anna Karamzin. Alexender'in yeni evlendiği karısı olarak görev yapıyorum. On gün önce operasyon planı belli olunca geldim."

O da bembeyaz teni, kaküllü siyah saçları ve soğuk yeşil gözleriyle tam bir Anna'ydı gerçekten. Gözlerinin rengi Alin'inkilere benziyordu, ama onunki gibi derin ve sıcak değildiler.

Hepimiz ellerimizi kaldırıp selam verdik.

Kudret Binbaşı devam etti.

"Alexender ve Anna yeni evli bir çift olarak bu evi kiraladılar ve bizim için hazırladılar. Beş kilometre çapımızdaki bir alan kameralarla gözetleniyor ve izinsiz girişler için denetleniyor, ama yine de işi olmayan hiç kimsenin bahçe duvarları dışına çıkmasını istemiyorum. Anlaşıldı mı?"

Hep birlikte cevap verdik.

"Başüstüne komutanım."

Hasan elindeki ruloyu masanın üstüne açtı ve çok büyük bir malikanenin mimari projesini gördük.

"Burası Lebodov'un madenleri denetlemeye geldiği zaman kullandığı evi. Ev demek basit kalır, çok iyi korunan bir askeri üs demek daha doğru. Bildiğiniz gibi Lebodov bir paranoyak ve evi yaptırırken de paranoyakça davranmış. Odalar birbirine bağlı labirentler halinde planlanmış ve her biri aslında birer panic room."

"Panic room", yani panik odası, bir tür sığınağa verilen isimdi. Tehlike anında sizi dış dünyadan soyutlardı ve aşılması imkânsız çelik kapıları olurdu. Sadece güvenlik sorunu olan mühim adamlar değil, parasını nereye harcayacağını bilemeyen birçok zengin de evine panik odası yaptırırdı, ama evinin her odasını "panic room" yapan bir manyağı ilk defa duyuyordum.

Sordum.

"Panik odalarının donanımı ne?"

Hasan cevap verdi.

"Açıkçası Kolima'daki evin donanımını kesin olarak bilmiyoruz. Henüz dokuz aydır burada görev yapıyorum ve uyku süremi doldurmadığım için araştırma yapamadım."

Uyku süresi, bir ajanın bir bölgeye gönderildiği zaman hiç şüphe çekmeden davranacağı süreye verilen isimdi ve askeriyede bu süre bir yıldı.

MİT'de de durum aynıysa, Hasan çevrenin güvenini kazanmak için bir yıl boyunca uyumak ve göstermelik görevi dışında hiçbir eylemde bulunmamak zorundaydı.

Uyuyan ajanlar, bu süre içinde işlerine gider gelir, çevreyle kaynaşır ve gözlem yaparlardı. Asla şüphe sebebi olabilecek sorular sormaz, hedef binalara yaklaşmaz, sahip oldukları yetenekleri göstermezlerdi. Çok gerekli olmadığı sürece, üstleriyle haberleşmeleri bile yasaktı.

"Sizden önceki ajandan bilgi almadınız mı?"

Alihan'ın sorusu, Hasan'ın yüzünden kısacık bir öfke dalgasının geç-

mesine neden oldu. Yan gözle Duygu'ya baktı. Ama Duygu'nun yüzünde hiç ifade yoktu.

"Gördüğünüz mimari projeyi benden önceki görev arkadaşımız Tahsin ele geçirdi. Kendisi geçen sene Lebodov'un evi inşa edilirken aldığı emir üzerine inşaata sızmaya çalıştı, ama spetsnazlar tarafından görev başında şehit edildi."

Hepimiz "şehit edildi" lafını duyar duymaz hazırola geçip selam verdik ve Kudret Binbaşı "rahat" deyinceye kadar saygı duruşunda bulunduk.

Saygı duruşu bitince, Duygu bir adım öne çıktı.

"Kolima'daki evin panik odalarının donanımını bilmiyoruz, ama Moskova'daki ve Londra'daki evlerinden yola çıkarak tahmin edebiliyoruz. Lebodov'un bu şehirlerdeki evleri de farklı planlarla da olsa aynı espriyle düzenlemiş ve Moskova'dakini evini görme imkânım oldu."

Elindeki çok daha detaylı görünen projeyi açtı.

"Bu Lebodov'un Moskova'daki üssü. Yine bir labirente benziyor gördüğünüz gibi. Her oda, bir diğerine ana sistemden idare edilen aşılamaz bir çelik kapıyla bağlanmış durumda. Çelik kapı kapandığı an, oda bağımsız bir panic room haline geliyor. Hiçbir odada pencere yok. Her odada hem kamera, hem de özel şifreyle girdiğinizde diğer odaları gözetleyebileceğiniz bir monitör sistemi var. Ayrıca gömülü bir telefon sistemi mevcut."

Seyit bir ıslık çaldı.

"Adam harbi paranoyakmış."

Volkan mırıldandı.

"Paranoyak olman, takip edilmediğin anlamına gelmez. Adam haklı. Hepimiz onun peşindeyiz."

Kudret Binbaşı atıldı.

"Yeri gelmişken, bir kez daha söylemek istiyorum. Önceliğimiz rehineleri kurtarmak. Operasyon günü burada olacağı sanılıyor, ama asıl hedefimiz Lebodov değil. Çok uygun bir fırsat çıkmadığı sürece onun peşine düşmeyeceksiniz. Anlaşıldı mı?"

Herkes başını salladı ama Kudret Binbaşı Hannibal'a bakıp bir kez daha sordu.

"Anlaşıldı mı Recep?"

Recep donyağı gibi gözleriyle Kudret Binbaşı'ya bakıp cevap vermeden başını önüne eğdi.

Kudret Binbaşı tekrarladı.

"Anlaşıldı mı dedim, Recep?"

Recep sadece başını salladı ve canı sıkılmış bir ifadeyle elindeki tesbihi çekmeye koyuldu.

Kudret Binbaşı bir fesuphanallah çekip Duygu'ya döndü.

"Okuduğum raporlara göre paronayası şizofreni düzeyindeymiş?"

Duygu başıyla onaylandı.

"Evet. Paranoyak şizofreni tanısı var. Bunun bizim için en kötü yanı, internet bağlantısının olmayışı. Lebodov dışardan giriş yapılabilir diye evlerinde kesinlikle internet kullanmıyor. Bu yüzden kameralara ya da güvenlik sistemine ulaşmak mümkün olmuyor. Haliyle, operasyon yapacağınız mekân bizim için tam bir karanlık kuyu."

Aklıma Konfiçyus'un lafı geldi ve mırıldandım.

"En zoru karanlık bir odada kara bir kedi aramaktır. Hele de ortada bir kara kedi yoksa."

Duygu ilgiyle bana baktı.

"Kara kedi yoksa derken?"

Hasan'ın Duygu'nun bakışını takip edip beni süzdüğünü fark ederken cevap verdim.

"Rehinelerin burda olduğuna emin olmadığınızı duydum."

Kudret Binbaşı'nın verdiği brifingde Sare mevzusundan sonra ikinci itirazımız bu konuda olmuştu. Rehinelerin Kolima'da tutulduğu kesin bilgi değildi. Sadece bazı veriler birleştirilerek bu tahmin oluşturulmuştu.

Kesin olmayan bir tahmin için, bordo bereli olmayan bir kızın yürüteceği operasyonda bin kişilik spetsnaz ordusuyla çarpışmaya kalkıyorduk. Bu durum gerçekten hiç hoşuma gitmiyordu.

Hasan Duygu'nun yerine yanıtladı.

"Evet, emin değiliz. Ama Sergei'nin karısı ve kızının kaçırıldığı gün, Lebodov'un yıllardır Moskova'daki ana üste görev yapan güvenlik şefi Kolima'ya hareket etti. Buradaki güvenlik şefiyle yer değiştirdi."

Duygu tamamladı.

"Lev Kropotkin'i Moskova'dan tanırım. Adam Lebodov'un sağ kolu. En güvendiği adam. Kolima'da özel bir durum olmasaydı asla buraya gönderilmezdi."

Alihan sordu.

"Bu Kropotkin denen adam ve bin tane spetsnaz evin neresinde kalıyorlar?"

Hasan cevapladı.

"Mimari projede evin altında yatakhane odalarının olduğu üç kat var. Moskova ve Londra'daki evlerine bakarsak, hepsinin görev zamanları hariç buralarda yaşadıklarını varsayabiliriz. Ben de kasabada çok nadir spetsnaz görüyorum. Hemen hemen hiç evden çıkmıyorlar."

Duygu mırıldandı.

"Adamın paranoyası bizim için büyük bir dezavantaj."

Sare ilk defa konuştu.

"O dezavantaj bizim avantajımız olacak."

Bu sefer de Hasan ilgiyle Sare'ye döndü.

"Nasıl?"

Sare gülümsedi.

"Adam manyak ve her manyağın saçmalıkları kendi aleyhine kullanılabilir."

"Hmm, ilginç bir bakış açısı. Aklınızdaki ne?"

Volkan ve Duygu'nun aynı anda Hasan'ın ses tonundaki ilgiye dikkat ettiklerini ve hafifçe dikleştiklerini fark ettim. Anlaşılan Seyit de bunun farkındaydı ki gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı.

Bir boş vakitte şu mevzuya el atsam iyi olacaktı hakikaten.

Sare eline bir gazlı kalem alıp duvarda asılı beyaz tahtaya bir şeyler çizmeye başlamadan önce gülümsedi.

"Adamın aldığı önlemleri ona karşı kullanacağız."

Sonra tahtaya Lebodov'un evinin basit bir krokisini çizdi ve alt kattaki yatakhane odalarının olduğu yere "500" yazdı.

"Okuduğum raporda, Lebodov'un diğer evlerinde spetsnazların iki vardiya halinde çalıştığı yazıyordu. Burada da aynı prensipler söz konusuysa, operasyon sırasında askerlerin yarısı yatakhanede olacak."

Sonra o "500"ün üzerine bir çarpı attı.

"Sisteme girip onları ana binaya bağlayan panic room kapısını kapatabilirsem, beş yüz spetsnazı kafadan oyun dışı bırakmış olacağız."

"Şahane."

Hasan'ın hayranlık dolu sesine hem Volkan hem Duygu anında kafalarını ona çevirerek cevap verdiler. Duygu'nun yüzü tamamen ifadesizdi, ama Volkan'ın Hasan'a sinir olmaya başladığı çok belliydi.

Seyit'le göz göze geldik. Soran bakışlarıma kaşlarını kaldırarak cevap verdi ve önüne döndü.

Sare devam etti.

"Geri kalan beş yüz spetsnazı da aynı kafayla koyun sürüsü gibi güdecek ve istediğimiz yerlere hapsedeceğiz."

Volkan gözlerini Hasan'ın Sare'ye yönelttiği hayranlık dolu bakışlarından ayırmadan sordu.

"Nasıl?"

"Kamera görüntüleriyle oynayarak. Evdeki kameralara hakim olabilirsem, koridorlardaki ve bahçedeki spetsnazları da istediğim panik odalarına yönlendirebilir ve oralara hapsederek sizlerin yolunu temizleyebilirim."

Duygu buz gibi bir sesle sordu.

"İnternet yok. Tüm bunları yapabilmek için eve girebilmen gerekiyor. Bu sorunu nasıl çözmeyi düşünüyorsun?"

Sare omuzlarını yukarı kaldırıp şirin şirin iç çekti.

"O konuda bordoların başına bela olacağım. Birkaç tanesi operasyondan önce beni eve sokup korumak zorunda ne yazık ki."

Hasan projeyi işaret etti.

"Evin deniz tarafındaki bahçesinde bir güvenlik odası var. Orası olur mu?"

Sare omuzlarını silkti.

"İçinde bilgisayar varsa olur."

Duygu Moskova'daki evin detaylı planını gösterdi.

"Moskova'daki evin bahçesindeki güvenlik odasında var. Burada da var. Ama Moskova'da güvenlik odasına girmek için ileri tanıma sistemi kullanıyorlar."

Ben sordum.

"Ses tanıma mı?"

"Ses ve el izi."

Sare biraz düşündü.

"Yetkili birinin sesini ve el izini kaydedebilirsek, her ikisini de çözerim."

Seyit Hasan'a döndü.

"Spetsnazların evden neredeyse hiç çıkmadığını söylediniz. Nasıl ulaşıcaz onlara?"

Volkan devam etti.

"Hadi ulaştık, kaçıramayız ve konuşturamayız. Şüphe çeker."

Cengo tamamladı.

"Ki bir spetnaza ulaşsak bile güvenlik odasına girme yetkisi olup olmadığını bilemeyiz."

Hasan gülümsedi.

"Spetsnazlar çıkmıyor, ama güvenlik şefi Kropotkin her gece kasabada. Eminim yetkisi sınırsızdır."

Duygu neredeyse iğrenerek tısladı.

"İşte buna eminim."

Volkan atıldı.

"Adamla hoş olmayan bir anın falan mı var?"

Duygu tek kaşını kaldırıp Volkan'a döndü.

"Nerden anladın?"

"Olumsuz da olsa sesinde ilk defa bir duygu hissettim."

Duygu gözlerini kıstı.

"O kadar belli oluyor mu? Bu konuya çalışmalıyım."

Volkan eğlenerek cevap verdi.

"Hazır çalışmışken gözlere de bir el at. Çok nadiren ne hissettiği belli oluyor."

Duygu bu sefer flörtöz bir tebessüm bahşetti Volkan'a.

"Bir bordo bile çok nadiren diyorsa, kendimle gurur duyabilirim."

Tabii anında önce Sare'ye, sonra Hasan'a baktım. Ve haliyle bakar bakmaz ikisinin de Volkan'a yönelik yüksek cinai potansiyellerinin olduğunu fark ettim.

Hasan'ı bilemem ama iki ay önce olsa Sare kimseyi öldürmeyi düşünmezdi. Çünkü Duygu'yla flört eden Volkan değil, ben olurdum.

Ama şimdi, Duygu için bile olsa kadına asılmak fikri zerre kadar ilgimi çekmemişti. Çekseydi, Alihan'ın tepkileriyle eğlenmek için bile buna kalkışabilirdim. Fakat çekmiyordu. Hatta zul geliyordu.

Güzel miydi? Haddinden fazla. Hatta Alin'le ikisinin fotoğrafını yan yana koyup yüz kişiye göstersek, doksan dokuzu Duygu'nun güzel olduğunu söylerdi.

O bir kişi ben oluyordum evet.

Böyle bir toplantının ortasında Alin'i aklımdan geçirir geçirmez sertleşmek hayvanlıktı, ama onun beni kendisine böylesine âşık edebildiğini fark etmek de içimde salakça bir mutluluk yeşermesine yol açıyordu.

Düğün arefesinde Serdar'a bundan sonraki hayatında tek bir kadınla yatacağı ihtimalinin onu dehşete düşürüp düşürmediğini sormuştum. Salakmışım gibi yüzüme bakıp şöyle demişti.

"Başka bir kadın ihtimali, en az seninle yatmak kadar dehşet verici geliyor."

Tam da burada Serdar'ın ne demek istediğini anladığım için Kropotkin'in ses ve el izi kaydını almakla ilgili planı netleştirip toplantıyı bitirir bitirmez bunu Alin'e de söylemek istedim. Hasan'a özel konuşmada kullanabileceğimiz bir telefon olup olmadığını sordum ve verdiği telefonu alıp dışarı çıktım.

"Çilli."

"Ulaş! Seni çok özledim, geberdim, bittim!..."

Cıvıl cıvıl sesini içime çektim.

"Ben de bebeğim. Sensiz yarı ölü gibi hissediyorum."

Sesi aniden korkuya boğuldu.

"Öyle sözler kullanma. Sana bir şey olacak diye uyuyamıyorum."

Güldüm.

"Sen her koşulda uyursun çilli, sallama."

İçini çekti.

"Öyle boğuk boğuk gülmesen olmuyor mu?"

Arzuyla buğulanmış sesini duyar duymaz çoktan sertleşmiş olan aletim canımı acıtmaya başladı.

Sesim daha da boğuldu.

"Çilli... Şu an deliriyorum senin için..."

"Duyabiliyorum. Ben de..."

O an bir süper gücüm olmasını çok istedim. Işınlanmak ya da portal açmak falan.

"Gelirken seni öpmedim ya."

"Evet?"

"Kafamı sikeyim."

Kıkırdadı.

"Beter ol."

Kıkırdarken nasıl göründüğünü düşünüp aşktan gebermenin eşiğine geldim. Sonra öküzün teki olduğum için lafa bodoslama daldım.

"Biraz önce çok güzel bir kadın gördüm, biliyor musun?"

Sessizlik.

Büyük ihtimalle nefes bile almıyordu.

Şok olduğu anlarda konuşamamasına, mavi ekran vermiş gibi kala-kalmasına bayılıyordum.

Nefes almayı unutacağından korkup devam ettim.

"Ve hiç ilgimi çekmedi."

Tabii ki nefes almayı başarır başarmaz bağırmaya başladı.

"Öküz! Domuz! Pislik! Dangoz! Dangoz işte dangoz!"

Güldüm.

"İlgimi çektiğini söylesem, ne diyecektin acaba?"

Yine bir sessizlik oldu.

Sonra zayıf ve puslu bir sesle cevap verdi.

"O zaman bir şey demezdim ki."

"Niye?"

Sesi iyice puslandı.

"Başka biri gerçekten ilgini çekerse... sende ben yokum demektir... O zaman ben de yok olurum."

Kendime var olmayan bir ihtimalin üzüntüsünü Alin'e yaşattığım için küfrettim.

"Bebeğim. Senden başka biriyle asla olmam. Seni aldatmam."

"Biliyorum. Sen çok dürüstsün. Olmadan söylersin."

Gülümsedim.

"Ondan değil şapşal."

"Neden?"

Nasıl anlatacağımı bilemediğim için örnekten gitmeye karar verdim.

"Bir keresinde Alihan'la dağda operasyondaydık. Çok acıkmıştık ve konserveden fenalık gelmişti. Avlanmaya karar verdik ve şahane bir geyik avladık."

"Sonra?"

"Alihan geyiği çevirmemiz için dallarla bir düzenek yaptı. Ben çalı çırpı topladım ve aşağıdaki pınardan su çektim. Tam gün batarken geyik çevirme yapmaya hazırdık ve o muhteşem manzarada keyfimiz acayip yerindeydi."

"Ve?"

"Kibriti unutmuşuz."

"Aaaa..."

"Yanımızda otuzar kiloluk iki çantada gereksiz her türlü malzeme vardı, ama kibrit yoktu. İşte o zaman Alihan dedi ki..."

"Ne dedi?"

"Kadınlar da böyle anasını satayım. Dünyada lüzumundan çok kadın var, ama o bir teki yok."

Kendimi acayip şanslı hissederek devam ettim.

"Ben o bir teki buldum çilli."

Konuşmayı başardığında bebeğim ağlıyordu.

"Ulaş... Senin için ölürüm."

Gülümsedim.

"O da evlenmeden olmaz be çilli."

Gülmesi ağlamasına karıştı.

"Deli."

O sırada Serdar'ın kapının önüne çıktığını fark ettim. Gözüyle telefonu işaret etti.

"Alin. Hale oralardaysa versene, Serdar konuşmak istiyor."

"Tamam. Ulaş. Seni çok seviyorum."

"Ben de seni çok seviyorum bebeğim."

"Ulaş dur. Bir şey daha var."

"Ne var bebeğim?"

Sesi biraz ürkekti.

"Ben yazılı sınavı da geçtim."

En çok istediği şeye, asker olmaya yaklaşıyordu, ama sınavı geçmenin sevincini bile yaşayamıyordu.

Onu rahatlatmak istedim.

"Alin... Benden çekinmeni istemiyorum. Asker olmak istiyorsan olacaksın."

Sesi birden neşelendi.

"Evlenmek için beklesek de olur mu yani?"

"Olmaz. Ama bir yolunu bulucam. Hadi ver artık telefonu."

Telefonu Serdar'a verip bir ağacın altına çöktüm ve bir sigara yaktım. Ne Alin'in askerliğini ne de evlenmemizi engellemeyecek bir yol. Aramam gereken buydu.

İmkânsız gibi görünüyordu. Ama ne demişler; "Aramakla bulunmaz ama bulanlar ancak arayanlardır."

Beş dakika sonra Serdar'la birlikte içeri girdiğimizde, herkes dönüp bize baktı.

Biz de birbirimize baktık ve niye öyle kaşlar havada baktıklarını anlamayıp sorduk.

"Ne?"

Kudret Binbaşı üstümüzdeki tişörtleri işaret etti.

"Eksi 23 dereceye tişörtle mi çıktınız?"

Ancak o zaman üşüdüğümü fark ettim. Serdar da benim gibi olmalıydı ki, kafasını kaşıyıp sırıttı.

"Ben hiç düşünemedim ya..."

Volkan elini Shakespeare'in kuru kafasını tutuyormuş gibi kaldırdı ve teatral bir sesle gürledi.

"Düşünüyorum öyleyse bekârım."

Ertesi gün, Lev Kropotkin'in ses ve el izi kaydını alma planımızı başlattık.

Duygu, personel sorumlusu olarak çalıştığı kalay madenine gitti ve o gün güneyden gelip işe başlayacak madencilerden birinin iş evraklarındaki resmini benimkiyle değiştirdi.

İki saat sonra, Kırımlı maden işçisi Mihail Tsey olarak işe başladım.

Seyit ve Hannibal, gerçek Mihail'i sabah otobüsten inip madene giderken yakalamış, getirip dağ evinin mahzenine tıkmışlardı.

Operasyon bitene kadar zavallı adamı orada tutacaktık, ama zaten kalay madeninin de bizim mahzenden çok farkı yoktu. Ayrıca burada çalışması gerekmiyordu ve bizim yemeklerimiz daha iyiydi.

Bütün bir günü madende kazma sallayarak geçirip iğrenç yemekler yedikten sonra, akşam kasabanın tek barına gittim. Benim gibi maden işçileri ve fahişelerle doluydu. Yanıma gelen birkaç fahişeye, kafamı bardağımdan kaldırmadan siktir olup gitmelerini söyledim.

Ben bara gittikten iki saat sonra, beklediğim adam geldi. Hasan, Güvenlik Şefi Kropotkin'in her zaman aynı yere oturduğunu söylemişti ve benim seçtiğim yer de onun taburesinin tam yanıydı.

Adam yanıma oturunca da kafamı bardağımdan hiç kaldırmadım.

Beni dikkatle süzdü ve barmene bir votka söyledi.

Duygu'dan aldığımız rapora göre, Kropotkin de en az patronu kadar

paranoyaktı ve yanına yaklaşan herkese şüpheyle bakardı. Hiç kimseye ismini söylemez, kimliğini saklardı.

Ama içerken muhabbet etmekten de hoşlanırdı. O yüzden, adamla iletişime geçmeyecek, ondan hareket gelmesini bekleyecektik.

Benimle konuşması için sekiz gün geçmesi gerekti. Her gece maden çıkışı oraya gittim ve aynı yere oturup kafamı bardağıma gömerek hiç kimseyle konuşmadan dertli dertli içtim.

Kropotkin de her gece bara geldi ve birkaç votka götürdükten sonra bir fahişeyle çıktı gitti.

Yine Duygu'dan öğrendiğimize göre uçkuruna aşırı düşkündü. Moskova'dayken her gün başka bir kızı evine götürüyordu. Kolima'da normal kadın nüfusu çok az olduğu için fahişelerle idare ediyordu demek ki.

Sekizinci gün, üçüncü votkamı içerken sordu.

"Yeni misin?"

Cevap vermedim.

Başını çevirip bana baktığını hissettim.

"Bir şey sordum."

Ona bakmadan mırıldandım.

"Yeniyim."

"Hangi madende?"

Yine bakmadım.

"Siktiğimin bi tanesinin dibinde işte, n'apacaksın..."

O sırada yanıma gelen bir fahişe, bu acıların çocuğu tribime bilmeden destek attı.

"Hişşt yakışıklı, bi votka ısmarlasana..."

Başımı içkimden kaldırmadan mırıldandım.

"Siktir git."

"Tamam. Ben sana ısmarlıyım."

Dönüp kadına hırsından delirmiş kıskanç adam piskopatlığıyla baktım ve tükürür gibi bir siktir daha çektim.

"Siktir git dedim orospu!"

Kadın tırsarak uzarken barmene bir votka daha işaret ettim.

Kropotkin başını çevirip bana baktı.

"Birkaç votka sonra gelseydi keşke."

Kadın o kadar çirkindi ki, Kropotkin'e cevap verseydim, tahminen "çirkin kadın yoktur, az votka vardır," esprisini yapacaktı.

Biz Türkler bu durumu "Bazen kız o kadar çirkin olur ki, kendi gazozuna ilaç katarsın," diye ifade ediyorduk, ama kadının çirkinliğinin fiziksel görüntüsüyle alakası yoktu zaten. Ruhu kurumuş gibi görünüyordu.

Kropotkin'e cevap vermedim ve votkamı içmeye devam ettim.

Bir süre sonra merakına yenik düştü ve sordu.

"Orospulardan mı hoşlanmıyorsun?"

Dişlerimin arasından mırıldandım.

"Her kadın orospudur."

Şöyle bir uzaklaştı.

"İbne misin yoksa?"

Başımı iki yana salladım.

"Pezevenk gibi bi şeyim. Kadınım beni patronumla boynuzladı."

Halime üzülür gibi yaptı.

"Vay be... Orospuya bak. Senin gibi adama yapılır mı bu?"

Eminim benim gibi görünen bir adamın aldatılmasından sapıkça bir zevk alıyordu. Ayrıca şişko olsa bile parası olduğu için ne kadar şanslı olduğunu da düşünmüş olmalıydı.

İçkimi dikip bardağı çarpar gibi tezgâha bıraktım.

"Yaptı işte. Ben salak salak uyurken uyuyormuşum, daha kaç müdürle..."

Devamını getiremiyormuş gibi sessiz kaldım.

Yerinde bir dikleşti.

"Güçlü adam seviyomuş senin orospu ha?"

Başımı yana çevirip yere tükürdüm.

"Aynen. Kartvizit orospusu."

Sonra kalktım ve sallana sallana bardan çıktım.

Ertesi gece, el izi ve ses kaydı alma operasyonunun ikinci adımına geçtik.

Maden çıkışı yine bara gittim.

Kropotkin geldiğinde çoktan sarhoş olmuştum.

Benim her zamankinden fazla içtiğimi görünce sordu.

"N'oldu bugün erken başlamışsın?"

Yüzüme çok acılı bir ifade yerleştirdim.

"Bugün tanışmamızın birinci yıldönümü."

Bardağı kafama dikip devam ettim.

"Onu yemeğe götürmeye söz vermiştim."

Söyleyecek bir şey bulamayarak barmene iki votka işaret etti ve birini benim önüme kaydırdı.

On dakika sonra, başım öne eğikken etraftaki işçilerde bir hareketlenme sezdim. Herkes barın girişine bakıyordu.

Kropotkin'le birlikte başımızı kaldırdık ve baktık.

Kapıda aşırı seksi bir afet duruyordu ve gözleriyle birini arıyordu.

Şok olmuş gibi Kropotkin'in koluna yapıştım ve kıracakmış gibi sıkmaya başladım.

"Bana hayal görmediğimi söyle."

Ağzından sular akarak cevap verdi.

"Şu aşırı seksi yaratığı diyorsan görmüyorsun. Bu kim be?"

Yaratığın üzerindeki kıçını ancak kapatan leopar desenli miniyi ve göğüslerini adamın gözüne sokmak için tasarlanmış bluzu süzdüm.

Sonra acı dolu bir sesle mırıldandım.

"Adı Sasha."

Aşırı seksi yaratık o sırada beni gördü ve koşarak gelip boynuma sarıldı.

"Mihail! Sonunda seni buldum."

Gözlerimi kapattım, kokusunu içime çektim, ama sonra birden boynumdaki kollarına asılıp hırsla çözdüm ve onu ittim.

Gidip Kropotkin'in kucağına düştü.

Kropotkin zevkten dört köşe olurken tısladım.

"Hangi yüzle geldin sen buraya?"

Sasha hemen Kropotkin'in kucağından kalkıp yine bana sarıldı.

"Lütfen Mihail. Sensiz yapamıyorum. Lütfen..."

"Uzaklaş Sasha."

Dudaklarını dudağıma yaklaştırdı.

"N'olur... Seni çok özledim."

Beni tam öpecekken ittim ve ayağa kalktım.

"Arkamdan gelmeye kalkarsan o güzel boynunu kırarım Sasha."

Sasha hıçkırıklara boğulurken bardan sallana sallana çıktım ve hemen binanın yan tarafındaki inşaata girdim.

Volkan, Alihan ve Seyit beni orada bekliyorlardı. Sasha'nın arabasını görebilecek şekilde tuğlaların arkasına sinerken mırıldandım.

"Lan Sare ne seksi olmuş öyle? Az kalsın öpecektim."

Alihan anında hırladı.

"Seni bir öperim az kalırsın. Siktiğimin zamparası."

Volkan yanındaki demir iskelete yapıştı. Büyük ihtimalle üzerime atlamamak için kendisini tutmaya çalışıyordu.

Neyse ki Alihan onun yerine küfretti, belki biraz rahatlamıştır.

Sırıtıp yan gözle Volkan'a bakarak, Alihan'a döndüm.

"Senden korktuğumdan değil de... Ben öpseydim kızı hiçbiriniz alamazdınız."

Alihan kaşlarını çatarken Seyit de Volkan'a bir göz atıp ihaleyi artırdı.

"Niye abi. Çok mu güzel öpüyorsun?"

Volkan'ın demire yapışan elleri sıkmaktan bembeyaz olurken güldüm.

"Ondan değil koçum. Bi olayımız var da. Birimizin öptüğü kıza diğerimiz dokunmaz."

Alihan "Ne haltlar karıştırıyorsun?" der gibi bana bakıp gözlerini kısarken, Seyit dudaklarını ısırdı.

"Iıı... Peki mesela lafın gelişi... Sizin kardeşlik değil de... Kartallardan başka biri öpmüş olsa?"

Volkan o dakika elini demirden çekip Seyit'in boğazına yapıştı ve demiri sıktığı gibi sıkmaya başladı.

"Öptün mü lan kızı?"

Seyit tek hareketle Volkan'ı üzerinden aşırıp altına aldı.

"Niye abi? Almayı mı düşünüyorsun?"

Volkan bacaklarını Seyit'in beline dolayıp bir künde çekti ve Seyit'in kafasını kıracakmış gibi bastırırken Alihan gelip Volkan'ı tuttu ve savurdu.

"Kendinize gelin. Dışarı çıkıyorlar. Kropotkin hesabı istedi."

Alihan'a kulağındaki kulaklığı işaret ettim.

"Muhabbet nasıl gitti?"

"Bizimki zır zır ağladı, Kropotkin de şefkat ayağına yattı işte."

İki dakika sonra Sasha Sare Kropotkin'in kolunda ağlaya ağlaya bardan çıktı ve arabasına yürüdü.

Alihan kulaklığı bana verip inşaatın çıkışına doğru ilerledi. Seyit'le Volkan da onu takip ettiler. Ben görünemezdim, ama bir aksilik olursa bizim çocuklar müdahele edeceklerdi.

Kulaklığı takar takmaz vericiden Sare'nin sesini duydum.

"Bugün olmaz. Moralim çok kötü."

Adam ısrar ediyordu.

"Düzeltirdik işte. Dertleşirdik ikimiz. Çok güzel bir yer biliyorum. Bir saatte gideriz."

İzlediğim yerden Sare'nin arabanın kaportasına çıkıp oturduğunu gördüm.

"Olmaz. Hem seni tanımıyorum bile."

Adam iki elini Sare'nin bacaklarının yanına koydu ve Sare'ye doğru eğildi.

Aha. El izi kısmı hallolmuştu. Kaportanın üstünde iki adet cillop gibi el izi vardı şu anda.

"Tanışırız güzelim, ne olacak."

Sare hemen adamdan sıyrılıp kaportadan indi.

"Ya öyle tanışmakla olmaz. Kimsin, katil misin, sapık mısın bilmiyorum ki?"

Adam böbürlenen bir sesle konuştu.

"Ben o dediğin katilleri yakalayan adamdım. Şimdi de güvenlik şefiyim."

Sare güldü.

"Ha ha ha. Ben de inandım."

Adam Sare'ye iyice sokuldu.

"Adım Kropotkin. İstersen etrafta soruştur."

Sare kırıttı.

"Soruşturucam ve dediğin adamsan, yarın seninle yemeğe çıkıcam Kropotkin. Anlaştık mı?"

Kropotkin memnun memnun cevap verdi.

"Anlaştık. Şimdi bir veda öpücüğü yok mu?"

Sare yeni gelin gibi kıkırdadı.

"Kropotkiiin..."

Sonra kaşlarını çatıp sordu.

"Ya böyle çok uzun oluyor. Bir kızın seslenebileceği başka ismin yok mu?"

"Lev. İlk ismim Lev."

"Oldu o zaman, Lev. İyi geceler. Yarın görüşürüüüz..."

Bir saat sonra eve vardığımızda, hummalı bir çalışma başladı.

Hasan'ın arabanın kaputunun üzerine önceden yapıştırmış olduğu özel bantı dikkatle çıkardık ve Duygu bir tarayıcıya bantın üstündeki izleri okutarak verilerin bilgisayara geçmesini sağladı.

Sare adamın kaydettiği sesinden frekans aralıklarını hesaplayarak özel bir ses dönüştürme programına yazdı ve programı bir cep telefonuna yükledi.

Sonra adamın el izi bilgilerinin üzerinde biraz çalıştı ve Hasan'ın getirdiği üç boyutlu printer'i bilgisayara bağlayıp silikondan bir el etti.

Ertesi akşam, güvenlik odasının kapısını açacak tam yetkili elimiz ve ses dönüştürücümüz hazırdı; biz de planımızın üstünden on kere geçmiş durumdaydık.

Eve ilk sızışımızı deniz tarafından yapacaktık. İki ekibe ayrılmıştık. Birinci ekip Volkan, Serdar, Hannibal, ben ve Sare'den oluşuyordu. Diğer ekip ise Kartalların geri kalanından.

Biz deniz tarafından bahçeye çıkıp güvenlik odasının önünde bekleyenleri etkisiz hale getirecektik, sonra Sare güvenlik odasından evin güvenlik sistemine sızarak yatakhanedeki spetsnazları kilitleyecekti.

Sonra işler iyice karışacaktı.

Evden yaklaşık beş kilometre öteden denize girdik ve suyun altından ilerleyerek eve kadar yaklaştık. Sare de bröveli bir dalgıçtı, ama kondisyonu bizler kadar iyi değildi. Gerçi kondisyona çok ihtiyacı kalma-

dı, çünkü Volkan gücünü operasyona saklamasını söyleyip onu yedeğe alınmış bir motorsiklet sepeti gibi eve kadar taşıdı.

Evin iskelesinin altına geldiğimizde tüplerimizi, şnorkellerimizi, paletlerimizi orada bıraktık ve güvenlik odasına kadar olan beş metrelik mesafeyi temizlemek için iskeleye çıktık.

Bu kısım sandığımızdan kolay oldu, çünkü iskelede sadece dört spetsnaz vardı. Dört bordoya dört spetsnaz. Alınlarının ortasına birer mermiyle işlerini bitirdik. Elbette silahlarımıza susturucu takılıydı.

Tamamen siyah giymemize ve yüzlerimizi de kamuflajla karartmamıza rağmen, büyük ihtimalle sadece saniyelere sahiptik, çünkü her taraf kameralarla izleniyordu. Ama geçmiş operasyonlarımıza dayanarak monitörlerin başındaki görevlilerin genellikle monitörün birinden porno izlediğini ve kameraların yakaladıklarına hiçbir zaman anında ayamadıklarını biliyorduk.

Spetsnazları yere yıkar yıkmaz güvenlik odası denilen ve koca bir küpe benzeyen yapıya koştuk.

Volkan silikon eli kapıdaki panelin üstüne koydu ve aynı anda Sare'nin dönüştürücüyü yüklediği cep telefonu güvenlik şefinin ismini söyledi.

"Lev Kropotkin."

Kapı anında açıldı ve içerdeki üç adamla karşı karşıya kaldık. Şeflerinin ismini duyduklarından hazırlıklı değillerdi. Haliyle üçünü yere indirmemiz bir saniyemizi aldı.

Bingo. Grup pornosu. Girer girmez gördüğümüz monitörlerden birinde beşli bir performans tüm hızıyla sürüyordu.

"Kapatın şunu Allah aşkına."

Volkan üç salağın ölmeden önce porno seyrettikleri monitörün düğmesine atlarken Sare daha önceden hazırladığı aygıtı bilgisayarın usb girişine taktı ve çalıştırdı.

"Şimdi dua edin de root şifresini çabuk bulsun."

Volkan homurdandı.

"Ohoo, işimiz duaya kaldıysa."

Sare ters ters Volkan'a baktı.

"Bu bebek saniyede 2000 olasılık deniyor, senden iyi olmasın."

"Benle ne alakası var?"

"Sen de benzer hızla kız deniyorsun."

Volkan sırıttı.

"Dikkatini mi çekti?"

Sare hiç sektirmedi.

"Bir vaka olarak evet."

O sırada evin içini gösteren monitörlerden birinde bir hareketlilik fark ettim.

"Cesetleri fark ettiler."

Önündeki monitörden cesetleri fark eden adam hemen telsize bir şeyler söyledi.

Hannibal'e döndüm.

"Kapıyı kapat."

Hannibal saniyeler sonra buraya yağacak olan spetsnazlardan birkaçını öldüremeyecek olmanın siniriyle pöfledi ve kapıdaki panelin düğmesine bastı.

İki saniye sonra kendimizi panik odamıza kitlemiş durumdaydık. Ama Sare hemen sisteme girip de şifreleri sıfırlayamazsa, yetkili biri gelip aynı bizim yaptığımız gibi elini ve sesini kullanarak kapıyı açabilecek ve yine aynı bizim yaptığımız gibi içerdekileri haklayabileceklerdi.

"Sare durum ne?"

"Hâlâ bulamadı."

Gözümü monitörlere diktim. Evin bahçeye bakan servis kapısı açıldı ve bir sürü spetsnaz iskeleye doğru koşmaya başladı.

"En fazla otuz saniye sonra buraya gelirler."

Sare aygıtına yalvarmaya başladı.

"Hadi bebeğim. Üzme beni. Lütfen. Hadi güzelim. Hadi... hadi... hadi... Yesssss!"

Spetsnazlar cesetlerin alınlarındaki kurşun izlerini fark ederek telsizlerine bağırır ve koşarak buraya gelirlerken Sare'nin elleri monitörde dans etmeye başladı.

Aynı anda alarm verildi ve her tarafta deli gibi siren sesleri ötmeye başladı.

Sare mırıldandı.

"Şimdi yatakhaneyi kapatıyorum."

"Hayır, önce burası."

"Ama siren çaldı, yatakhanedekiler..."

Sözünü kestim.

"Burası dedim Sare. Sana bir şey olursa hepimiz ölürüz."

O sırada kapının önüne gelen bir spetsnaz elini panele gösterdi.

Silahlarımıza davranıp pozisyon aldık. Adam ismini söyledi. Ellerimiz tetiğe gitti. Kapının ışığı yeşile döndü.

Tam Hannibal'in yüzünde bir tebessüm görür gibi olmuştum ki, kapı ışığı tekrar kırmızıya döndü.

Sare bağırdı.

"Kapıda kaldınız geri zekâlılar!"

Çok eğleniyormuş gibi bir hali vardı.

Bir yandan monitörden yatakhaneden fırlayıp yukarı koşan yüzlerce spetsnazı izlerken bir yandan ellerini büyük bir hızla klavyede gezdirdi ve iki saniye sonra havaya zıpladı.

"Yesss! Gitti beş yüz!"

"Şifresini sıfırladın mı?"

Yetkisi olan hiç kimsenin kapıyı tekrar açamaması için şifreyi sıfırlaması gerekiyordu.

"On saniye sonra sıfırlanmış olacak. Beş... dört... üç... iki... bir... sıfır!"

Hepimiz nefesimizi verdik. Operasyonun birinci aşaması başarıyla tamamlanmıştı. Yatakhanedekiler hapisti.

"Rehineleri bul."

Sare monitörlere birçok odanın görüntüsünü sırayla getirerek rehineleri aramaya girişti. Çok zaman geçmeden, ekranlardan birinde bir kadın ve küçük bir kızın olduğu oda belirdi.

"Buradalar. Yalnızlar."

"Çok iyi. Kapı şifresi?"

"Şimdi sıfırlıyorum. Sıfırladım."

"Şahane. Şimdi üçüncü adıma geçelim."

Sare yine birçok kamera görüntüsünü tarayarak bizim odaya benzer bir oda aradı. Çok benzer bir tanesini bulunca biz odaya girdiğimizden beri odadaki hiçbir kameranın görüş alanına girmeyen Serdar'ın görüntüsünü aldı ve o odaya bindirdi.

Şimdi Serdar, evin içine sızmış gibi görünüyordu.

Birkaç saniye sonra, ön bahçedeki üç yüz spetsnazın en az yarısı içeri koşturdu. Kapıyı açıp içeri girdikleri zaman Sare iki oda ilerlemelerine izin verdi ve sonra arkalarındaki kapıyı kapatıp şifresini sıfırladı. Şimdi, yüz elli spetsnazı daha eve kilitlemişti. Sonra evin içindeki bütün kapıları kilitledi ve şifrelerini sıfırladı. Artık bahçedekiler dışındaki herkes, hangi odadaysa orada kilitli kalmıştı.

Aynı anda kapının dışında bekleyen ekibe haber verdim.

"Komutanım ön bahçede yüz elli, deniz tarafında yirmi spetsnaz."

"Anlaşıldı. Kapıyı açın."

"Saat on yönünde kalabalık bir grup var."

"Anlaşıldı tamam."

Sare bahçe kapısını açtı, bizimkiler içeriye daldılar ve ilk roketi söylediğim gruba gönderdiler. Bir yandan makinelilerle adamları tararken bir yandan siper almaya başladılar.

Onların gürültüsüne bizim odanın etrafındakiler de öne koştular.

Onlar gider gitmez Sare bizim odanın da kapısını açtı. Volkan, Serdar ve Hannibal, arkadan destek vermek üzere fırladılar.

Ben Sare'yi yalnız bırakmamak üzere emir almıştım.

Çatışma başlarken Sare'ye döndüm.

"Lebodov'u bulalım."

Kropotkin Sasha'yla buluşacağını sandığı için kasabaya gitmişti ve kasabayla buranın arası bir saat olduğu için biz operasyonu bitirene kadar da dönmesi imkânsızdı. Ama buradaysa Lebodov'u bulabilirdik.

Sare odaların görüntülerini hızla ekrana getirmeye başladı, ama bir sürü görüntü siyaha dönmüştü.

"Kameraları kırıyorlar. Lebodov'u bulamayacağız."

"İlk hangi odanın kamera görüntüsünün gittiğini bulabilir misin?"

Ellerini klavyede gezdirirken mırıldandı.

"En paranoyak en önce kırar diyorsun."

"Aynen."

Ben bahçedeki çatışmayı izlerken Sare çalışmaya başladı.

"Buldum. Üçüncü katta."

"Umarım odur ve bir pisliği yeryüzünden sileriz."

Çatışma yirmi dakika sürdü. Yirmi dakika sonra kulağımda Kudret Binbaşı'nın sesini duydum.

"Dışarısı temiz."

"Hepiniz iyi misiniz komutanım?"

"Kaybımız ve yaralımız yok."

"Şahane."

Sare'ye döndüm.

"Bizimkileri içeri alabiliriz."

Bundan sonrası tam bir Sare şovuydu.

Bizimkileri içeri aldıktan sonra önlerindeki kapıyı yerden birkaç santim kadar açtı alttan gaz bombası atabilecekleri kadar alan sağladı.

Sonra rubik küple oynar gibi evin kapılarıyla oynamaya başladı. Kırılmayan kameraları takip ediyor, bizimkilerin boş odalardan geçerek yol almalarını sağlıyor, arkalarından kapıyı kapatıp koridordaki askerlerin onlara ulaşmasını engelliyordu.

Dolu odalara geldiklerinde başka yolları yoksa kapıyı yarım açıyor, içeriye gaz bombası atmalarını sağlıyordu.

Koridordaki spetsnazları deliye döndürmüştü. İzledikleri monitörlerdeki boş oda görüntülerini dondurup bizimkilerin ordan rahat geçmelerini sağlıyor, bizimkiler geçtikten sonra görüntüyü verip spetsnazları yanlış yerlere sevkediyordu.

Sare'nin zekâ küpüyle oynaması en fazla beş dakika sürdü. Beş da-

kika sonra, Alihan rehinelerin tutulduğu odaya girdi ve Sergei'nin küçük kızını kucağına aldı.

Alihan kızı kucağına aldığı an uzanıp Sare'yi alnından öptüm.

"Sağ ol."

"Sadece işimi yaptım."

Başımı yana eğdim.

"Yapmaaa. Daha seni hafife aldığımız için özür dileyeceğiz ve sen de canımıza okuyacaksın."

Sare gülümsedi ve utanarak başını bilgisayara çevirdi.

"Bi çıkalım da dur..."

Sare çıkış için gerekli ayarlamaları yaparken ben kulaklığımda Hannibal'in sesini duydum.

"Ulaş. Lebodov'un yeri belli mi?"

"Üçüncü kat batı kanadının sonu."

"Beni yönlendirin."

Sare yine kapıları açıp kapatarak Hannibal'i kamerası ilk kırılan odaya götürdü ve odanın kapısını açtı.

Kapı açıldıktan iki saniye sonra bir silah sesi duyuldu.

Mikrofonuma konuştum.

"Hannibal durum bildir."

"Kraliçenin başı sağ olsun."

Türkiye'ye döndüğümüzde, eve uğramadan Ankara'daki Eğitim ve Doktrin Komutanlığı'na gittim.

AİB adaylarından fiziksel elemeyi ve yazılı sınavı geçenler bugün burada son sınavlarına gireceklerdi.

Doğruca soyunma odasına gittim ve bir yandan tüm dünyada flash haber olarak verilen Lebodov'un ölümü hakkındaki saçma sapan tahminleri izleyerek resmi üniformamı giydim.

Sonra amfiye girdim.

Girer girmez gözlerim nerede olduğunu biliyormuş gibi Alin'i buldu.

Ben ona baktığım an, o da başını kaldırıp bana baktı ve göz göze geldik.

Alin'in gözleri koskocaman açılırken konuşmaya başladım.

"Ben Özel Kuvvetler'den Yüzbaşı Ulaş Akahan. Psikolojik harekât uzmanıyım. Bugün benden geçerseniz, AİB öğrencisi olmaya hak kazanacaksınız."

ALİN

"Al bakayım şu pirinçleri de yut."

"Yine mi Hale ya? Karnımı ağrıtıyor onlar benim!"

"Ağrıtmaz ağrıtmaz. Zihnini açar daha. Hadi aç ağzını."

"Valla olmaz. Yazılı sınavda dersimi aldım ben, yutmam."

"Süheyla Ablaaa! Yutmuyo bu kız pirinçleriiii!"

Evdeki pirinç lobisini aşabilirsem iki saat içinde Ankara'ya gitmek için yola çıkacaktım, fakat çok mümkün görünmüyordu.

Yazılı sınavda lobiye kanıp verdikleri okunmuş pirinci ve suyu sesim çıkarmadan mideye indirmiştim. Sonra da sınav boyunca karın ağrısından kıvranmıştım.

Ama şimdi son sınava giriyordum ve bize sınavın amacının adayların ruh sağlığını ve dayanıklılığını ölçmek olduğu bildirilmişti. Bu anlamda başarı vaat eden bir şahsiyet olduğum söylenemezdi. Haliyle acayip tırsıyordum ve psikolojik sorunlarıma bir de mide ağrısını eklemek istemiyordum.

Hale beni ispiyonlayınca Süheyla Teyze koşa koşa geldi.

"Gızgızım niye böyle ediyon? Kırk bir kere Fatiha okuyuverdiydim ben onlara."

"Fatihayı direk üstüme okuyup üflesen olmuyor mu Süheyla Teyze? Pirinç niye olaya dahil oluyor?"

"Pirinç duayı tutar güzel gızım. Miden pirinci sindirmeye başlayınca, dua da serbest kalır, zihnini açar."

Burhaniye'de üç yıl boyunca bana wushu çalıştıran Muhittin Hoca anlatmıştı. Osmanlı zamanında kabadayı takımı arasında afyon içmek çok yaygınmış. Fakat ramazan gelip çatınca, afyona alışkın kabadayıların eteği tutuşurmuş. Bütün gün boyunca yememek içmemek sorun değil de, afyonsuz nasıl duracaklar? Buna çok dertlenirlermiş.

Sonunda uyanığın teki bir yol icat etmiş. Afyonu kuzu bağırsağının içine dikip sahurda yutmuş. Mide asidi o bağırsağı ancak öğlene doğru erittiği için afyon öğlen kana karışmış ve kafası bizim cin fikirliyi iftara kadar idare etmiş.

O günden sonra, sahurda kuzu bağırsağına dikili afyon yutmak âdet olmuş. Hatta şimdi de çok sık kullandığımız "afyonum patlamadı daha," lafı bu kabadayı takımından kalmaymış. Midelerindeki afyon ancak öğ-

len kana karıştığı için o saate kadar sersem sersem dolaşır ve bir şey söyleyene "dur afyonum patlamadı daha," derlermiş.

Anladığım kadarıyla Süheyla Teyze pirince kuzu bağırsağı, duaya da afyon muamelesi yapıyordu, ama yazılı sınavda çektiğim karın ağrısı yüzünden kararlıydım ve o pirinçleri asla yutmayacaktım.

"Tek okunmuş su içsem olmuyor mu?"

"Olmaz. Su hemen gider."

"Bana ne ya, yutmam ben pirinç falan."

Biz Süheyla Teyze'yle inatlaşırken Hale'nin gözlerini kısıp viking kızı Viki gibi burnunu ovuşturarak düşündüğünü fark ettim. Sonra birden bağırdı.

"Buldum!"

Öyle bir bağırdı ki, o zamana kadar mevzuya dahil olmadan kucağındaki Berfo'nun saçlarını okşayarak televizyon seyreden Dicle, oturduğu yerde yarım metre havaya zıpladı.

"Ay, ne bağırıyorsun?"

Hale, Dicle'ye hiç yüz vermeden Süheyla Teyze'ye döndü.

"Sen bu okunmuş pirinçlerle bir pilav yapsan olmuyor mu Alin'e? O zaman karnı da ağrımaz?"

Süheyla Teyze'nin gözleri parladı.

"Hay aklınla bin yaşa. Suyu da okurum, çifte dualı olur."

Gözlerimi devirip dalga geçtim.

"Gâvurların gözünü seveyim ya. Bir holy water serpiyorlar, olayı çözüyorlar. Biz daha sofra kurucaz."

"Holi moli bilmem ben. Giderayak gâvur adeti çıkarma şimdi başıma."

Tabii Allah herkese Dean Winchester nasip etmiyor, benim de payıma Süheyla Teyze düştü.

Süheyla Winchester mutfağa doğru yollanırken, Dicle arkasından seslendi.

"Pirinç de çok Japon. Okunmuş bulgur pilavı yap, hepimiz rahat edelim."

Dicle son günlerde çok dalgındı. O kadar dalgındı ki, üç haftadır ilk defa üç kelimeden fazla sözcük içeren bir cümle kurduğunu duyuyordum. Hoşuma gitti, uzanıp elini tuttum.

"Biraz daha iyi misin, bana mı öyle geldi?"

Omuzlarını silkip kucağındaki Berfo'nun altından sıyrıldı, kızın başının altına bir yastık koyup verandaya çıktı. Bir tane sigara çıkarıp yaktığını görünce peşinden gittim.

"Süheyla Teyze görmesin. Parasını tekel alır, dumanını yel alır, derdi de sana kalır diye söylenir şimdi."

Mutfağa doğru bir göz atıp sigarayı avcunun içine çekti ve verandanın parmaklarına yaslanıp denizi seyretmeye başladı.

Çok hüzünlü görünüyordu. İçim sızladı.

"Abim mi?"

Kendi kendine mırıldanıyormuş gibi cevap verdi.

"Hiç yanımda olmayan birinin, hep aklımda olması çok tuhaf de mi?"

Galiba ilk defa bu kadar açık bir şekilde abimi düşündüğünü itiraf ediyordu.

Dirseklerimi parmaklığa koyup Dicle'ye baktım.

"Bence o da aynı tuhaflığı yaşıyor."

Dicle bir an inanmak istercesine gülümsedi, sonra kendini kaptırmaktan korkuyormuş gibi başını hızla iki yana salladı.

"Hiç sanmam. Bana gıcık oluyor."

"Sana gıcık olsa, Cemo'yla evlendiğin gece o kadar huzursuzlanır mıydı? Köyde bile duramamış baksana."

Verandanın parmaklığına koyduğu elleri ahşap çubuğu kavradı.

"Git Allah aşkına. O kadar dert etseydi, Ulaş değil o kaçırırdı beni. Bi senin asker kadar olamadı."

Güldüm.

"Benim asker deli. Aklına ne eserse yapıyor. Gerçi iyi ki esmiş de seni kaçırmış orası ayrı..."

Hale'nin sesiyle ikimiz birden arkamıza döndük.

"Alihan, Serdar gibidir. Senin iyiliğini düşüneyim derken kendini unutur. Yoksa emin ol, canı çok yanmıştır."

"Ben onun canının yanmasını istemiyorum ki."

Gözümü Dicle'ye dikip sordum.

"Ne istiyorsun Dicle? Bunu hiç sordun mu kendine? Ne istiyorsun?"

Dicle başını iki yana salladı.

"Bilmiyorum."

Omuzlarımı kaldırdım.

"Ne istediğini bilmezsen hiçbir şey alamazsın ki. İyi düşün. Ne istiyorsun?"

Dicle hırçınlaştı.

"Bilmiyorum tamam mı, bilmiyorum! Ne istediğimi kendime itiraf etmekten korkuyorum!"

Benim de sesim yükseldi.

"Ya bu kırıtmalar beni öldürüyor! Niye ya? Niye ikiniz de kırıtıp duruyosunuz?"

Dicle resmen tısladı.

"Çünkü bizim durumumuz sizin gibi gülbeşeker değil canım!"

Kaşlarımı çattım.

"Bizim durumumuzun nesi gülbeşekermiş acaba? Karşımızda abim vardı bir kere. Ama bizim aşkımızı kabul etmek zorunda kaldı."

"Benim de karşımda abin var! Sizin aşkınızı kabul etmek zorunda, ama kendininkine istediği kadar karşı koyabilir."

Yelkenleri suya indirdim.

"Doğru diyorsun. Ay ne abiymiş be, adam kendi aşkına bile abilik yapıyor."

Hale lafa karıştı.

"O yapmasa ordu yapacak. Alihan'ın örgütten gelin almasına izin verecek değiller herhalde."

Dicle ters ters Hale'ye baktı.

"Sağ ol be Hale. Kendimi pek bi militan hissettim şimdi."

Hale omuzlarını silkti.

"Yalan mı? Aile boyu hapiste sizinkiler."

Dicle içini çekti.

"Yalan değil. Haklısın."

Hale elini Dicle'nin omzuna koydu.

"Alihan'la ne birbirinizin hayatına girebiliyorsunuz, ne çıkmayı becerebiliyorsunuz. Böyle çok yıpranırsınız. Buna bir son ver."

Gözlerine yaşlar dolarken Dicle başını salladı.

"Vericem. Tamam."

Ağlamasını görmeyelim diye kendini içeri atarken peşinden gidecek oldum.

Hale kolumdan yakaladı.

"Onu cesaretlendirme Alin. Kader her zaman cesurlara gülmez."

Birkaç saat sonra Eğitim ve Doktrin Komutanlığı'ndaki sınav salonuna girerken, kendimi Hale'nin son sözlerini düşünmeye zorladım.

Sınavda başarısız olmaktan çok korkuyordum. İlk iki sınavda neyle karşılaşacağımı üç aşağı beş yukarı biliyordum. İlkinde fiziksel yeterlilik, ikincisinde sözel ve sayısal yeteneğimiz ölçülecekti. Ama psikolojik yeterlilik? Nasıl ölçeceklerdi? Bizi delirtip çileden çıkıp çıkmayacağımıza mı bakacaklardı? Mürekkep lekesi testi mi uygulayacaklardı? Resim çizdirip bilinçaltımızın ne derece manyak olduğunu mu ortaya çıkaracaklardı?

Bunları düşünüp iyice delirmektense kafamı evdeki konuşmamızla meşgul etmek çok daha iyi olacaktı. O yüzden en arkadaki sıraya oturdum ve etrafıma bakmadan düşüncelere daldım.

Kader her zaman cesurlara gülmez miydi gerçekten?

Ne yapardı?

Cesaretimizin karşılığını acıyla mı verirdi?

Peki acı çeksek ne olurdu ki? Ne kaybederdik?

Ulaş bugün hayatımdan çıksa, ne kaybederdim?

Keşke hiç başlamasaydı diye düşünür müydüm?

Yoksa elimde kalana sarılır, "En azından yaşadık," mı derdim?

Acı çekeceğiz diye cesaretimiz kırılsaydı, hayatımız kocaman bir ukteden ibaret olmaz mıydı?

Abimle Dicle duygularına karşı koyarlarsa daha az mı acı çekeceklerdi?

Hayatları boyunca "Onunla olsaydım ne olurdu?" diye düşünmeyecekler miydi?

Kalplerinin köşesinde küçücük bir yer hep sızlamayacak mıydı?

Ukte denen şey, tahammül edilemez bir his değil miydi?

O hissi düşünmek bile sinirimi bozmuştu, o yüzden ukte fikrini kafamdan kovmak için başımı iki yana salladım.

"Sınavda bunu yapma."

"Hı?"

"Sınavda diyorum, bunu yapma. Psikolojik sağlığımızı ölçecekler ya, kendi kendine konuşup başını sallamak pek iyi puan almaz."

Yanıma teklifsizce otururken bana gülerek bakan çocuğa salak salak başımı salladım.

"Tamam."

Elini uzattı.

"Sarp."

Ben de uzattım.

"Alin."

Gülümsedi.

"Biliyorum."

Şüpheyle gözlerimi kıstım.

"Nerden biliyorsun?"

Omuzlarını silkti.

"Ablam telefonda söyledi. Çilli bir ufaklık da sizinle sınava girecek, sakın asılma dedi."

Kimdi ki bunun ablası?

"Kim ki senin ablan?"

Alınmış gibi dudağını büzdü.

"Benzerliğimizden de mi çıkaramadın? Sare."

Bunlar ikisi kardeşse, ben de Obama'nın görümcesiydim.

Sare ne kadar sarışınsa, bu oğlan o kadar esmerdi. Sare'nin başak sarısı saçları ne kadar düzse, bu oğlanın kapkara saçları o kadar kıvırcıktı.

Süheyla Teyze Norveç'ten sonra Güney Afrika taraflarına mı uzandıydı acaba? Annelerinin geçmişi hakkındaki şüphelerim git gide büyürken hatırladım.

"Aaa, Süheyla Teyze oğlunun harbiyede okuduğunu söylemişti."

Boncuk mavisi gözlerinden bir tanesini kırptı. Sare'nin aksine, annesiyle bir benzerliği vardı işte.

"O oğul ben oluyorum, evet."

"AİB sınavına mı giriyorsun sen de?"

"Hı hı, şansımı deneyeyim dedim. Mezun olunca istihbaratta çalışmak istiyorum."

"Ne zaman mezuniyet?"

"Seneye inşallah."

"Umarım kazanırsın."

Aynı gözü yine kırptı.

"Seni gördükten sonra azmim arttı, kesin kazanırım."

Gözlerimi kısıp yalandan azarladım.

"Ablan asılma diye uyarınca nedenini sormadın mı?"

"Sormaz mıyım? Ulaş Abi'nin manitasıymışsın."

"O zaman?"

Sırıttı.

"Kuyruk acım var diyelim."

Antenlerim hemen dikildi. Ulaş zamparası Sarp'ın da mı sevgilisine sarkmıştı yani?

Sinirle sordum.

"Sevgilini falan mı elinden aldı o zampara?"

Güldü.

"O zor biraz da. Bir aday söz konusuydu ve aldı evet."

Pöfledim.

"Bu adamın her taşın altından bir numarası çıkıyor ya!"

Halime kahkaha atmamak için dudaklarını ısırdı.

"Ama sana acayip âşıkmış diye duydum. Ablam çok uslandığını söyledi. Bir de sana bakarsam Ulaş Abi gözlerimi oyarmış, öyle dedi."

Aklıma Yamaç geldi.

"Iıı, birilerini hastanelik ettiği oldu, evet. Kıskanınca kırmızı görmüş boğaya dönüyor."

Sarp bembeyaz dişlerini göstererek yine sırıttı.

"Yani şimdi o halini göresim geldi, haksız mıyım?"

Bela aramak bu asker milletinin ortak özelliğiydi galiba.

Aklıma Ulaş'ın operasyondan bana telefon edip "Biraz önce çok güzel bir kadın gördüm biliyor musun?" dediği geldi. Kalp krizi geçirmenin eşiğinden dönmüştüm ve bunun intikamını çok feci alacağımı aklıma yazmıştım.

"Haklısın valla."

Elini uzattı.

"O zaman Ulaş Abi'yle biraz eğlenelim."

Elimi uzattım, ama sormadan da edemedim.

"Ne zaman?"

Gözlerini kıstı.

"Bilmiyor musun?"

"Neyi?"

Aynı anda yüzüme sıcak bir rüzgâr değmiş gibi oldu.

Başımı kaldırdım ve Ulaş'ı gördüm.

Kürsüde durmuş, bana bakıyordu.

Gözlerim koskocaman açılırken, çok eğlenen bir sesle konuşmaya başladı.

"Ben Özel Kuvvetler'den Yüzbaşı Ulaş Akahan. Psikolojik harekât uzmanıyım. Bugün benden geçerseniz AİB öğrencisi olmaya hak kazanacaksınız."

Nası ya? Sınavı Ulaş mı yapacak?

Ama nasıl özlemişim. Gidip boynuna atlasam sınavdan atılır mıyım ki?

İyi de niye bana söylemedi? Ha ha, söylemez tabii, yoksa nasıl eğlenecek eşşek!

Fakat daha mı seksi olmuş bu eşşek ya? Off, üniforma yıkılıyo. Acaba çok eğlendi mi bu anı düşünürken? Nasıl bana söylemez ya, nasıl!

Biraz yanmış mı bu? Yanık ten zaten çok yakışıyordu, iyice efsane olmuş. Operasyon nerdeydi acaba, Hawai plajlarında falan mı? Off, gözleri çok fena parlıyor yanık tende.

Hayır insan bi düşünür. Sınav psikoloji sınavı, bu kız üç hafta ayrılıktan sonra sınavın ortasında beni görünce ne olur ne hisseder diye bi hesap yapar.

Üniforma üzerindeyken sevişmemiz lazım kesin. Üstteki düğmeleri açarım sadece. Elimi göğsünde gezdiririm, sarı tüylerinin üstünde... Sonra yavaş yavaş aşağıya inerim. Sonra pantolonun kemerini açıp adonislere...

Salak Alin, o hesabını yapmış zaten. Senin sınavı kazanmanı istiyor mu bu adam, istemiyor. Tabii söylemez sınavı kendisinin yapacağını. Böyle onu gör, aptala dön, gözüne ışık tutulmuş tavşan gibi afalla, hiçbir halt becereme ister. Alçak herif yaa!

Alçak herif şimdi böyle ıslandığımı bilse kafayı yer ama... Elimden tuttuğu gibi en yakın soteye götürür, duvara yapıştırır, sonra elini eteğimin....

"Daha çok bekleyecek miyiz?"

Yanımda oturan Sarp ayağıma bir tekme atınca, Ulaş'ın sorduğu sorunun farkına vardım.

"Hı?"

Gözlerinde kahkahalar dolaşırken sorusunu tekrarladı.

"Aramıza dönmenizi diyorum, çok bekleyecek miyiz?"

Pislik. İçindeki hayvan gülmekten kırılıyor şu anda. Allah'ın sırıtan öküzü. Allah'ın en seksi sırıtan öküzü.

"O kadar beklemişsiniz, bir saniye daha bekleyin."

Atarlı cevabım yüzünden sınıfta bir uğultu yükselirken Sarp'a eğildim.

"N'oluyo, ne sordu?"

Sarp kahkaha atmamaya çalışarak fısıldadı.

"Herkes ismini söylüyor, sıra sende."

"Ha."

Boğazımı temizleyip ayağa kalktım.

"Alin Tunalı."

Ulaş ufak bir baş selamı verdi.

"Memnun olduk Alin Hanım. Belki duymamışsınızdır, ben de Ulaş Akahan."

Sinirli sinirli gülümsedim.

"O kısmı duyduğuma emin olabilirsiniz."

Ulaş başını yere eğip sırıtarak kürsünün önüne doğru yürüdü. Sonra gözlerini sınıfta gezdirdi.

"Hepimiz tanıştığımıza göre şimdi sınav öncesi birkaç gerekli bilgiyi aktarmam gerekiyor."

Kısa bir es verdikten sonra anlatmaya başladı.

"Psikolojik harekât, topsuz tüfeksiz savaştır arkadaşlar. Hedefin duygularını, düşüncelerini, davranışlarını etkilemek için kullandığımız teknikler bütünüdür. Bu tekniklerle düşmanımızın ya da hedefimizin nesnel akıl yürütme yeteneğini etkileyebiliyor, onu istediğimiz gibi yönlendirebiliyorsak başarılı birer psikolojik harekâtçıyız demektir."

Bir soluk alıp devam etti.

"Bu teknikler tek bir kişiyi, bir grubu ya da büyük kitleleri hedef alabilir. Mesela medya, kitlelerin üzerinde her zaman psikolojik harekât uygular. Farkında olun ya da olmayın, düşünceleriniz hakim güçler tarafından her an, her dakika şekillendirilir."

Sonra durup hepimizi tek tek süzdü.

"AİB sınavının bu son aşamasının hedefi, düşünceleri, hakim olsun ya da olmasın hiçbir güç tarafından şekillendirilemeyecek adayları bulmaktır."

Sanırım bu aday ben değildim. Sonuçta Ulaş denen öküz bir bakışıyla beni ateşlere atabiliyor, tek gülüşüyle alyuvarlarıma halay çektirebiliyordu. Adamın bırak düşüncelerimi, dolaşım sistemimi bile şekle şemale sokma yeteneği vardı ve galiba kenardan kenardan sınıfı terk etsem iyi olacaktı.

Tam o sırada Ulaş sınıfa göz kırptı.

"Tabii hakim güç derken kadınları dışarda tutuyorum. Onların gücüne dayanabilecek bir adam daha anasından doğmadı."

Sınıfta bir kahkaha tufanı koparken Ulaş'ın gözlerini takip ederek bu aşamaya kadar gelmeyi başarmış kız adayları süzdüm. Beni saymazsak toplam üç kişilerdi ve Ulaş son sözüyle hepsinin kalbini fethetmiş görünüyordu.

Bakışları beni bulduğumda gözlerimi kısarak "Sen yok musun sen," der gibi başımı iki yana salladım. Sırıttı ve sınıfa döndü.

"Pekâlâ. Sınava başlamadan önce biraz pratik yapalım."

Eliyle en ön sırada oturan kumral çocuğu işaret etti.

"Mesela sen. Ayhan mıydı?"

Çocuk ayağa kalktı.

"Erhan."

"Pardon Erhan. Astsubay mıydın?"

Erhan bir dikleşti.

"Hayır komutanım. Hava Harp Okulu öğrencisiyim."

Ulaş "Allah Allah," der gibi dudağını büktü.

"Peki Ayhan, niye en öne oturdun?"

Çocuk bir an sessiz kaldı.

"Iı... Erhan efendim. Bilmem. Öyle denk geldi."

Ulaş kaşlarını kaldırdı.

"Dikkat çekmek istiyor olabilir misin?"

"Hayır... Öyle bir şey yok... Ben sadece..."

Ulaş çocuğun yüzüne hiç bakmadan elini sallayıp oturmasını işaret etti. Sonra gözlerini en arkaya dikti.

"Sen, Sarp."

Sarp ayağa kalktı.

"Niye o kadar boş sıra varken Alin Tunalı'nın dibine oturdun?"

Sarp gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı.

"Sınav daha az sıkıcı geçsin diye komutanım."

Ulaş bana döndü.

"Alin Hanım siz ne diyorsunuz bu yanıta?"

Ayağa kalktım.

"Kendisini eğlendirebildiğim için mutlu olduğumu söyleyebilirim."

Ulaş tek kaşını kaldırdı.

"Erkekleri eğlendirmek sizi mutlu mu ediyor?"

Gülümsedim.

"Bazılarını."

Ulaş dudaklarını ısırdı ve başka bir kıza döndü.

"Şule Hanım, erkekleri eğlendirmek sizin de hoşunuza gider mi?"

Şule ayağa kalktı.

"Hayır, efendim."

Ulaş kızı baştan aşağı yiyen gözlerle süzdü.

"Niye? Eğlenceli biri olmadığınızı mı düşünüyorsunuz?"

Kız sinirlendi.

"Başka meziyetlerimin daha önemli olduğunu düşünüyorum."

Ulaş kıza gülümseyip sınıfa döndü.

"Şimdi size soruyorum. Aramızdaki zampara Ayhan diyenler?"

Hiç kimse elini kaldırmadı.

"Sarp diyenler?"

Neredeyse herkes elini kaldırdı.

Ulaş gözünü bana dikip sordu.

"Hangi kız daha kolay elde edilir? Alin mi, Şule mi? Alin diyenler?"

Hemen hemen bütün eller havaya kalktı.

Ulaş bana pis pis gülümseyip Erhan'a baktı.

"Peki kim ezik? Ayhan mı Sarp mı? Ayhan diyenler?"

Aynı eller yine havaya kalktı.

Ulaş o sırada yumruklarını sıkmakta olan çocuğa döndü.

"Sınıf senin ezik olduğunu düşünüyor. Niye sence Ayhan?"

Çocuk sinirini zapt etmeye çalışarak cevap verdi.

"Çünkü siz öyle düşünmelerini sağladınız."

"Bunu nasıl yaptım?"

"Adımı yanlış söylediniz, astsubay mıyım diye sordunuz ve niye ön sıraya oturduğumu sorguladınız."

"Demek ki bu sınıf psikolojik harekâtı yiyor."

Sonra sınıfa döndü.

"Çok basit birkaç soruyla düşünceleriniz şekillendi. Sınavın henüz başlamadığını sanmanızın bir önemi yok. Burada altmış kişisiniz ve sorulara benim yönlendirdiğim şekilde el kaldırmayan toplam sekiz kişi var. Sınavı sadece onlar geçti."

Bütün sınıf resmen çöktü. Herkes donmuş kalmış, sınavı kaybettikleri gerçeğini algılamaya çalışıyordu.

Daha önce girdiğim iki sınavda anladığım kadarıyla bu burs birçok kişi için hayati bir önem taşıyordu ve böyle birden harcanıvermeleri insanları dehşete düşürmüştü.

Sınıf ilk şoku atlattıktan sonra uğultular başladı. Bazıları ayağa kalkmış bağırıyor, kimisi Ulaş'ın etrafına toplanmış itiraz etmeye çalışıyor, kimisi söz alabilmek için el kaldırıyordu. Kızlardan ikisi ağlıyordu.

Sonra birden benim kanımı donduran bir şey oldu.

En arkada, bizim hizamızda bir erkek kalktı ve öne doğru yürüyerek bağırdı.

"Bu hayatımızı harcadığın için şerefsiz!"

Birden hepimiz adamın elinde beliren silahı fark ettik ve herkes kendini yere atarken saldırgan silahı Ulaş'a çevirip ateş etmeye başladı.

Dondum kaldım.

Birinci mermi Ulaş'ın göğsüne isabet etti.

İkinci mermi karnına.

Üçüncü mermi yine göğsüne.

Zaman benim için yavaşladı.

Ulaş'ın göğsünden fışkıran kanlar yavaş çekimmiş gibi havaya saçılırken, Ulaş arkaya devrildi.

Saçma bir şekilde dönüp Ulaş'ı vuran adama baktım.

Bir el daha ateş edip yerde yatanların üstünden atladı ve sınıftan çıkmak için bana doğru koşmaya başladı.

"İki saniye sonra burada olur," diye düşündüm ve yanımda donmuş gibi oturan Sarp'ın dizlerine basıp adamın üstüne atladım.

Ben üstüne atlayınca yüzünden bir şaşkınlık geçti, ama göğsüme bir dirsek indirip benden kurtulmayı ve kapıyı açıp kaçmayı başardı.

Tam arkasından fırlıyordum ki Ulaş'ın sesiyle zınk diye durdum.

"Alin tamam!"

Ulaş nasıl konuşuyordu ki?

Biraz önce dört mermiyle yere yıkılmamış mıydı?

Öldüğünü kabul edemeyip gaipten sesler mi duyuyordum?

Niye kabul edeyim ki Ulaş'ın öldüğünü, o beni bırakıp gitmez ki.

Yavaşça arkamı döndüğümde, Ulaş'ın üniformasının altındaki yeleği çıkardığını gördüm.

Hayranlık dolu bakışlarını üzerimden çekmeden yeleğinden ve yeleğine monte edilmiş delik deşik kan torbalarından kurtuldu.

Sonra yeni yeni ayaklanan sınıfa bir göz gezdirip hiçbir şey olmamış gibi konuşmaya başladı.

"Saldırganın boyunu, göz rengini, ceketinin tipini ve ayakkabılarının markasını istiyorum. Saati ya da başka bir aksesuarı var mıydı? Ayırıcı

bir özellik fark ettiniz mi? Kaç yaşlarındaydı? Kaç el ateş etti? Kaç tanesi isabet etti?"

Sonra kürsü kapısından çıkıp gitti.

Herkes aptal gibiydi. Kimsenin sesi çıkmıyordu. Altmış kişinin en az ellisi çok fena dağılmış görünüyordu.

Ben de onlardan farklı değildim. Hiçbir şey düşünemiyor, hiçbir şey hissedemiyordum. Ulaş vurulduğu zaman üzülememiştim, şimdi de kızamıyordum. O an bütün duygularım donmuş, beni bir robota çevirmişti sanki.

Şaşkın şaşkın Sarp'ın uzattığı eli tutarken, sınıfa Gözde Binbaşı girdi.

"AİB sınavlarının sonuna geldik arkadaşlar. Bu aşamada, Ulaş Yüzbaşı önce sizlere çok basit yönlendirmelerle kitlelerin nasıl güdülebileceğini gösterdi. Sonra da dikkatinizi dağıttı, sizi psikolojik olarak sarstı. Son olarak ortaya çıkan Özel Kuvvetler'den eğitim subayı Cengiz Üsteğmen de yüzbaşıya ateş ederek sizi tamamen dağıttı."

Sınıf şaşkınlıkla uğuldarken Gözde Binbaşı elindeki kâğıtları hepimize dağıtmaya başladı.

"Yüzbaşı Ulaş'ın sorularını cevaplayabilenler, önümüzdeki beş yıl boyunca psikolojik harekâtın inceliklerini kendisinden öğrenebilecek arkadaşlar. Şimdi lütfen dağıttığım kâğıtlara cevaplarınızı yazın."

Önümdeki kâğıda uzandım ve cevapları yazdım.

"1.85 civarı. Kahverengi. Siyah deri ceket. Nike. Saati yoktu, boynunda bir zincir vardı. Kaşında bir faça var. Yirmili yaşlarının sonunda. Dört el ateş etti, dördü de isabet etti."

Yazmayı bitirdikten sonra yerimden kalkıp Gözde Binbaşı'nın yanına gittim ve sınav kâğıdımı uzattım.

Bir göz gezdirdi ve fiziksel yeterlilik sınavından sonra yaptığı gibi bana bir kez daha elini uzattı.

"AİB'e hoş geldin. Senin gibi birinin eğitmeni olmaktan dolayı gurur duyuyorum."

Gözlerimden akmaya çalışan yaşları engellemeye çalışarak elini sıktım.

"Teşekkür ederim."

Sınıftan çıktığımda, Ulaş kapının hemen yanında bekliyordu. Elimden tuttu ve hiç konuşmadan beni binadan dışarı çıkardı. Çıkar çıkmaz ağaçların arasındaki kuytu bir köşeyi gözüne kestirdi ve beni oraya sürükledi.

Bizi kimsenin göremeyeceği bir ağacın arkasına geçince, çarpışır gibi sarıldık birbirimize. Önce bedenlerimiz, sonra dişlerimiz birbirine

çarptı. Deli gibi öpüşmeye başladık. Ulaş'ın dilimi, dişlerimi, dudaklarımı yakan ateşi, o vurulduğu an donan kanımı çözmeye başladı sanki.

Kanım damarlarımda hızla dolaşmaya becerince titremeye başladım. Titrememem gitgide arttı, nöbet gibi sarsılmalara dönüştü.

Ulaş halimi fark edince dudaklarını benden çekti, sıkı sıkı sarıldı.

"Şşş... Tamam bebeğim... Geçti."

Çenem sarsılır, dişlerim birbirine çarparken konuşmaya çalıştım.

"Çok kötüyüm. Bayılıcam."

Beni daha da sıkı sardı.

"Bir şey olmayacak. Adrenalin yüzünden iyiydin. Tehlike geçince vücuduna izin verdin. Geçecek bebeğim."

Bir süre sonra sarsılmalarım geçti gerçekten.

Geçince, Ulaş ağacın dibine çöküp beni kucağına çekti. Gözümden aktığını yeni fark ettiğim yaşları sildi.

Sonra dudağıma bir öpücük kondurdu ve gülümsedi.

"Sen doğuştan askersin ve seninle gurur duyuyorum."

Artık tam hak ettiği yumruğu yemesinin vaktinin geldiğini düşünüyordum ki, telefonu çalmaya başladı.

Ulaş telefonunu açtı ve duyduklarıyla kaşları çatılırken bana baktı.

"Dicle, Berfo'yu da alıp gitmiş. Hepimize teşekkür ettiğini söyleyen bir not bırakmış."

İki saat sonra Alin'le birlikte İstanbul uçağındaydık.

İkaz ışıkları sönünce emniyet kemerlerimizi çözdüm ve alışkın olmadığım bir sessizlikle dalgın dalgın oturan bebeğimi kendime çektim.

"İyi misin?"

Başını göğsüme yasladı.

"Hı hı. Düşünüyorum sadece."

Saçlarını öptüm.

"Ne düşünüyorsun?"

İçini çekti.

"Galiba asker olmak demek, kendinden ve sevdiklerinden vazgeçmek demek."

Elimle çenesini kaldırıp bana bakmasını sağladım.

"Niye bebeğim?"

Sesi üzgündü.

"Çünkü abim Dicle'yle birlikte olamıyor. Çünkü biz evlenemiyoruz. Çünkü Hale çocuğunu belki de tek başına doğurmak zorunda kalacak."

Söylenecek bir şey yoktu. Haklıydı. Sesimi çıkarmadan onu kendime çekip sıkı sıkı sarılmakla yetindim.

Belki bir dakika sonra göğsüme dayanmış dudaklarından çıkan sesi boğuktu.

"Vazgeçmeyi düşündüm, biliyor musun?"

Saçlarını okşadım.

"Asker olmaktan mı?"

"Hı hı. Sen Hawai'ye gittikten sonra. Vazgeçersem sen döner dönmez evlenirdik hem..."

Kollarımı gevşetip başımı ona eğdim.

"Hawai mi dedin sen?"

Güldü.

"Yanmışsın ya. Bu arada çok yakışmış."

Gözlerindeki arzuyu görmek çok hoşuma gitti..

"Mmm... Bebeğim çok beğenmiş sanki..."

O güzel dilini çıkarıp dudağını nemlendirdi.

"Çok.. Sınavda üstüne atlıyordum az kalsın."

O dili yakalamamak için kıvranırken inledim.

"Alin.... Bunu şimdi yapma."

Neyi yapmamasını istediğimi biliyordu. Ama küçük oyuncu şeytanım işe dişlerini de kattı. Dudaklarını ısırırken gözlerini gözlerime perçinledi.

"Neyi yapmıyim?"

Sertliğim kotumu delip çıkacak gibi olurken kulağına fısıldadım.

"Ya da yap. Böylece meraklar giderilmiş olur."

Alin önce anlamadı, ama sonra üzerimize çevrili gözleri hissedip tavandaki dolaba çanta yerleştirme bahanesiyle yarım dakikadır büyüklüğümü ölçmeye çalışan hostesi gördü.

Anında gözleri hostesin baktığı bölgeye gitti, durumu anlar anlamaz hemen telaşla bedenini bana siper etti.

Bir yandan beni saklamaya çalışıp bir yandan kadını gözleriyle öldürmeyi denerken çok şirin görünüyordu.

Hostes uzaklaşırken kendini toparlayabilmek için genzini temizledi.

"Öhö öhö. Eee, Hawai'de değil miydiniz?"

Sırıttım.

"Aslına bakarsan biraz daha kuzeydeydik."

"Neredeydiniz?"

Ailemize bile söylememiz yasaktı.

"Iı... Hawai'de değildik işte."

Kaşları çatıldı.

"İşte bu yüzden vazgeçmekten vazgeçtim zaten."

Güldüm.

"Nerede olduğumu bilmediğin için mi asker olmaktan vazgeçmekten vazgeçtin?"

Gözlerine bir hüzün yerleşti.

"Nerede olduğunu bilmediğim sevgilimi beklemek çok zor olduğu için. Yaralanıp yaralanmadığını...."

Sesi çatlarken devam etti.

"Yaşayıp yaşamadığını..."

O hüznü kovabilirim umuduyla gözlerinden öptüm.

"Bilince daha kolay gelecek, di mi?"

"Hı hı."

Sonra minicik gülümsedi.

"Hale bile keşke asker olsaydım dedi."

Sırıttım.

"Ordunun yarısı tırsıp istifa eder."

Muzip muzip gülümsedi.

"Sare'yle bile üç hafta geçirebildiğinize göre Hale'yi de idare ederdiniz."

Gözlerimi kıstım.

"Sare'nin bizimle olduğunu nerden çıkardın?"

Omuzlarını kaldırdı.

"Aynı anda ortadan kayboldunuz. Siz yokken onun da telefonu kapalıydı."

Uzanıp o küçücük burnunu dişledim.

"Zeki kız."

Birden göğsümden uzaklaştı, dikleşti, şerlok şerlok gözlerini kıstı.

"Bi dakka... Kuzeydeydik dedin. Demek ki kardan yandın böyle. Ve televizyonlar Lebodov'un geçilemez güvenlik sistemlerinin aşıldığını söyleyip duruyor. Zaman olarak da uyuyor. Haberlerde CIA yaptı diyorlar, ama yoksa siz..."

Kafasını göğsüme bastırdım.

"Şşşt... Saçma teorilerini herkes duysun istemeyiz küçük şerlok."

İnatla başını benden kurtarıp gözlerimin içine baktı.

"Gözümün içine bakarak söyle saçmaladığımı?"

Gözlerimi kaçırmadım.

"İşime gelmese de senin mutlaka asker olman gerekiyor. Tek söyleyebileceğim bu bebeğim."

Kendinden çok memnun bir edayla arkasına yaslandı.

Ve aynı anda önümüzdeki sıraya servis yapan hostesin yine bana baktığını fark etti. Kızın yine geldiğini ve portakal suyunu boşalttığı bardağın taşacağını birkaç saniye önce fark etmiştim.

Bu sefer hiç tereddüt etmeden kıza hırladı.

"Önüne baksana. Bardak taşıyor."

Kız eğlendiği belli olan bir gülümsemeyle işine dönerken Alin'in kulağına eğildim.

"Çok seksi."

Başını o kadar hızlı bana çevirdi ki saçları savruldu.

"Kim? Hostes mi?"

Kulağını hafifçe dişledim.

"Hayır. Çok zeki ve çok kıskanç bir sevgilimin olması."

Hemen fırsatı değerlendirdi.

"O zaman Lebodov konusunda haklıyım?"

Elimle ağzıma fermuar çekiyormuş gibi yaptım.

Fettan fettan gülümsedi, dudaklarını kulağıma yaklaştırıp nefesini verdi ve ben kasıklarımın acısıyla dişlerimi sıkarken mırıldandı.

"Bir gün o operasyonları ben yöneticem."

Sanırım bu Alin'den duyduğum en seksi cümleydi.

Havaalanına geldikten sonra dışarı çıkıp Alihan'ın uçağının inmesini bekledik. Çok geçmeden kapıda göründü.

"Neredeymiş?"

"Bilmiyoruz, ama Alin eski ev arkadaşında olabileceğini düşünüyor."

Alihan, Alin'e döndü.

"Aradın mı?"

Alin başını salladı.

"Aradım, ama Dicle'nin de Defne'nin de telefonları kapalı. Bu arada meraba abi."

Alihan kardeşini kendisine çekip sarıldı.

"Kusura bakma, Yeşil. Nasılsın?"

Alin abisinin omzu üzerinden muzip muzip bana baktı.

"İyiyim. Sen nasılsın? Sibirya nasıldı?"

Alihan iğne batırmışlar gibi irkilip pis pis bana baktı.

Ellerimi kaldırdım.

"Ağzımı açmadım. Pratik yapıyor."

Alihan kaşlarını çattı.

"Ne pratiği?"

Alin şımarık şımarık omuzlarını kaldırdı.

"Karşında bir askeri istihbarat öğrencisi var. Sınavı kazandım."

Alihan parmağıyla beni işaret etti.

"Peki bu salak niye sırıtıyor? Evlenemeyeceğiniz için mi?"

Benim yerime Alin cevap verdi.

"Başarıma sevindiğinden olabilir mi?"

Alihan içini çekti ve kapıya doğru yürümek için yanımdan geçerken dişlerinin arasından mırıldandı.

"Kılıbık."

Arkasından seslendim.

"Bunu haberi duyar duymaz indiği uçağa geri binen adam mı söylüyor?"

Hale'den Dicle'nin evi terk ettiği haberini alır almaz Alihan'ı aramıştım. Sabah Sibirya'dan döndüğümüzde, ben Eğitim Komutanlığı'na giderken o da görev bölgesine gitmek için Van uçağına binmişti. Ben aradığımda Van'a yeni inmişti ve toplam üç saat sonra İstanbul'daydı işte.

Ben bağırınca başını geri çevirdi.

"Benim tek derdim güvenliği."

Sevgilimin elinden tutup Alihan'ı takip ederken mırıldandım.

"Hı hı. Dünya da öküzün boynuzunda zaten."

Alin adımlarını bana uydurmaya çalışırken söylendi.

"Dicle'nin dünyası gerçekten bir öküzün boynuzunda."

Bize kapıyı Serdar açtı. Hale salondaki kanepede üzgün üzgün oturuyordu. Alihan kızın üzüntüsünü umursamadan salonun kapısına dikilip sordu.

"Ne dedin de gitti?"

Serdar Alihan'ın önüne dikildi.

"Yavaş gel."

Alihan, Serdar'ı hafifçe itip geçti, Hale'nin önündeki sehpaya oturdu.

"Anlat."

Hale başını önünden kaldırmadan konuştu.

"Ordu Alihan'ın örgütten gelin almasına izin vermez," dedim.

Alihan'ın yüzü karardı.

"Siz düğün dernek mi konuşmaya başladınız kendi aranızda?"

Alin müdahele etti.

"Üff abi... Lafın gelişi. Dicle senin yüzünden aranızda bir şey olmayacağını söylüyordu, Hale de zaten ordu izin vermez dedi."

Alihan rahatlamış gibi nefesini verdi.

"Dicle doğru söylemiş. Aramızda bir şey olamaz."

Alin hemen atıldı.

"Abi sen bizim aşkımızın abisisin, biliyorsun di mi? Aman diyim karışıklık olmasın."

Alihan gülmemek için yalandan kaşlarını çattı.

"Sen gidip bir çay koysana Yeşil."

İki kardeş bir an sevgiyle birbirlerine baktılar.

Sonra Alin çay koymaya gitti, Alihan da Hale'ye döndü.

"Ordunun izin vermeyeceğini söyledin diye gitmedi herhalde bu kız, değil mi?"

Hale dudaklarını ısırdı.

"Iıı... Başka bir şey daha söylemiş olabilirim."

Alihan sorgudaymış gibi Hale'ye doğru eğildi.

"Ne?"

Hale derin bir nefes aldı ve bir çırpıda söyledi.

"Dedim ki, Alihan'la ne birbirinizin hayatına girebiliyorsunuz, ne çık-

mayı becerebiliyorsunuz dedim. Böyle çok yıpranırsınız dedim. Buna bir son ver dedim."

Alihan gözlerini dikip uzun uzun Hale'ye baktı, sonra da tısladı.

"İyi halt ettin. Salak mısın sen kızım?"

Serdar hemen müdahele etti.

"Doğru konuş karımla."

Alihan bu sefer da Serdar'a atarlandı.

"Sen karışma lan. Senin karınsa benim de kardeşim."

Serdar buz gibi bir sesle cevap verdi.

"Kardeşin diye seni dışarı atmıyorum zaten."

Alihan pis pis Serdar'a baktı.

"Dicle'yi attınız ama. Ne yapacak şimdi o kız dışarıda?"

Serdar'ın öfkesi artmaya başladı.

"Dicle'yi atan falan yok. Saçma sapan konuşma."

Baktım mevzu geriliyor, ben lafa karıştım.

"Abi şimdi kardeşliğimizi sorgulamasak? Hepimiz senin kardeşiniz tamam da Dicle değil. Önce bir bunu anla."

Alihan soğuk bakışlarını bana çevirdi.

"Dicle'nin kardeşim olmadığının farkındayım, sağ ol."

Hale atarlandı bu sefer.

"Farkındayım demekle olmuyor öyle işte."

"Niye olmuyormuş?"

Hale Alihan'a doğru eğildi.

"Niye olmuyor biliyor musun? Hem Dicle'yi istemiyorsun, hem gitti diye laga luga yapıyorsun. Böyle olmuyor işte. Ya kızı çek al, ya bırak gitsin."

O sırada Alin elinde çaylarla içeri girdi.

"Ben de Hale'ye katılıyorum. Sen önce Dicle'nin neyin olduğuna karar ver abi."

Alihan ters ters kardeşine baktı.

"Çay istedim Yeşil, grup terapi değil. Bi sus."

Bu defa ben hırladım.

"Alihan atarını siktirme. Alin'i kırınca kız geri gelmiyor."

Alihan ayağa fırladı, öfkeyle bağırdı.

"Olum hepiniz kafayı mı yediniz? Mevzu Dicle'yle ben değil, Dicle'yle beni sikeyim lan!..."

Saçlarını elinden geçirip sakinleşmeye çalışarak devam etti.

"Mevzu bu kızın parasız pulsuz, yanında bir çocukla açıkta kalması. Cemo peşinde, daha boşanma davası bitmedi. Civan hapisten ne haltlar karıştırıyor, bilmiyoruz. Ama siz burda pembe işler peşindesiniz. Neyin kafasındasınız anlamadım ki..."

Omuzlarımı silktim.

"Tamam abi. Git kızı getir, bunları ona anlat. Bak bakalım ne diyecek?"

"Nerede olduğunu bilsem, burada durur muyum?"

Alin atıldı.

"Defne settedir. Git onu bul. Dicle'nin nerde olduğunu biliyordur."

Alihan başını salladı, sonra bana döndü.

"Ulaş sen de gel."

Ee, ama ben bebeğimle hasret giderecektim daha?

"Niye abi?"

"Biz kavga ederiz şimdi Dicle'yle. Belki lazım olursun."

"Aracı olarak mı?"

Alihan kolumdan tutup beni dışarı sürükledi.

"He canım, aracı olarak. Diplomatik falan yaparsın, hadi."

Yamaç denen lavuğun dizisinin çekildiği setin önüne pikabı park edip indik.

Tam sete girerken Alihan birden gözlerini kısıp ileride bir yere bakmaya başladı.

Ben de baktığı yöne ama otoparktan kalkıp giden bir araba dışında bir şey göremedim.

"Ne oldu?"

Alihan dudağını büktü.

"Hiç. Tanıdığım birini gördüğümü sandım."

Sonra cebindeki telefona davrandı.

"Sedat. Naber koçum?"

Karşıdakini dinlerken gözü giden arabada devam etti.

"Vedat oralarda mı?"

Karşısındaki ne dediyse artık, dudağını büktü.

"Emin misin?"

Bir süre karşı tarafı dinledikten sonra rahatladı.

"Tamam o zaman. Sorun yok. Hadi görüşürüz."

Vedat lafını duyunca benim antenler dikilmişti.

"Bu bahsettiğin Alin'e takan manyak mı?"

Alihan başını salladı.

"Hı hı. Onu gördüğümü sandım, ama Amerika'daymış. Kaç yıldır görmüyorum, benzettim herhalde."

Kaşlarımı çattım.

"Amerika'da olduğu kesin miymiş?"

"Daha bu sabah aramış. Amerika'da kız kardeşleri var, onunla da konuşmuş Sedat."

"Yine de emin olalım."

Alihan başını salladı.

"Tamam, Türkiye'ye giriş çıkışlarına baktırırım."

Sete girince gözlerim ilk Yamaç lavuğunu buldu.

Aynı anda geçen seferki tiyatronun seyircilerinden olan bir kız beni görüp yanındakine söyledi. Yanındaki hemen başka birini dürttü. On saniye sonra bütün set bizi süzüyordu.

Yamaç denen lavuk önce oturduğu yerden uzun uzun bana baktı, sonra yerinden kalkıp yanımıza geldi.

"Hayırdır?"

O kadar dayak yedikten sonra hâlâ diklenebiliyor olması enteresandı tabii.

Kaşındaki dikiş izini işaret ettim.

"N'aber Yamaç? Yırtmaçları diktirmişin bakıyorum?"

Elini kaşına götürüp sırıttı.

"Sayende façam oldu. Kızlar bayılıyor."

Kaşlarımı kaldırdım.

"İyi. Kimin kızına göstereceğine dikkat et de... Sonra canın yanmasın."

Yamaç önce bir dudaklarını ısırdı, sonra gözünü gözüme dikti.

"Alin'in sevgilisi olduğunu bilsem asılmazdım. Kusura bakma."

Acaba Yamaç denen bu bayır turbu, göründüğü kadar turp değil miydi?

O sırada Alihan hırladı.

"Sen benim kardeşime mi asıldın lan?"

Yamaç iki elini havaya kaldırdı.

"Sizin damat cezamı kesti. Ödeştik. Di mi bilader?"

Elimi Alihan'ın koluna koyup Yamaç'a elimi uzattım. Zaten kendimi kaybedip çok fazla dövdüğüm için vicdan azabı duyuyordum.

"Ödeştik. Ama sen yine de fazla rahatlama."

Yamaç gülmemek için dudaklarını sıkarken uzattığım eli tutup sıktı.

"Tamamdır. Şimdi tekrar soruyorum, hayırdır?"

"Defne'yi arıyoruz."

Yamaç'ın gözler kısıldı.

"Ne yapacaksınız Defne'yi?"

Alihan atarlandı.

"Ne yapacaksak yapıcaz. Sana ne?"

Yamaç diklendi.

"Ben size gelip Alin nerde desem n'olur? Ne yapacaksın Alin'i diye horozlanırsınız, di mi?"

Sırıttım.

"Sen hangi kontenjandan horozlandın? Abisi misin, sevgilisi mi?"

Yamaç gülümsemedi.

"Sizi ilgilendirmez. Şimdi. Ne yapacaksınız Defne'yi?"

Pes ettim.

"Tamam bilader. Sevdiğimiz bir arkadaşın onun yanında olduğunu sanıyoruz, sorup gidicez, oldu mu?"

Yamaç gözlerini kıstı.

"Bi dakka... O arkadaş... Dicle mi?"

Alihan anında horozlandı tabii.

"Sen nerden tanıyon lan Dicle'yi?"

Yamaç hafifçe gülümsedi.

"Kendisi benim de sevdiğim bir arkadaş olur."

Alihan iyice kabardı.

"Nerden arkadaşın oluyormuş?"

Yamaç gözlerini devirdi.

"Defne'nin arkadaşı benim de arkadaşım olur. Ordan. İtirazın var mı?"

Araya girdim.

"Tamam birader. Şimdi Dicle nerde biliyorsan söyle, bilmiyorsan Defne'ye sormamıza izin ver."

Yamaç ellerini cebine soktu.

"Biliyorum. Ama ne ben ne de Defne size söyleyecek değiliz."

Yok, bu bayır turbu göründüğü kadar turptu. Alin için özür diledi diye fikrimi değiştirmesine izin vermek salakça olmuştu.

O yüzden Alihan turbun boğazına yapışırken kenara çekildim.

"Bi daha de bakayım!"

Yamaç hiç teklemeden bir daha dedi. Galiba lavuğun mazoşist bir tarafı vardı.

"Dicle'nin nerede olduğunu söylemiycez dedim."

Alihan elini adamın boğazından çekmeden başını biraz geriye attı.

Dudağımı ısırıp "Allah, kafa geliyor," hissiyatıyla çıkacak kemik çatırtısını bekledim. Alihan'dan kafa yemek demek, artık elmacık kemiğinizin olmaması demekti ki, bunun Yamaç'ın yakışıklı profilinde pek iyi durmayacağına emindim.

Ama kemik çatırtısı yerine Dicle'nin sesini duydum.

"Bırak onu hayvan!"

Alihan adamı bırakmadan yavaşça başını çevirdi, elleri belinde öfkeyle ona bakan Dicle'yi gördü.

"Bırak onu hayvan dedim, hangi kısmını anlamadın?"

Alihan hiç kıpırdamadı.

"Hayvan kısmını anlamamışımdır belki."

Dicle cevabı yapıştırdı.

"En çok o kısmından anlayacağını sanmıştım, pardon."

Alihan derin bir nefes aldı, Yamaç'ı bırakıp yavaş yavaş Dicle'ye doğru döndü.

"Hazırlan, gidiyoruz."

Yuh amına koyim. Ben bile daha az öküzce bir giriş yapabilirdim. Dişlerimin arasından mırıldandım.

"Muhteşem bir giriş oldu hakkaten abi. İstersen sonrasını bana bırak."

Ama Dicle ateşi almıştı bile.

"Bence sen hazırlan ve git. Boyunu görelim, hadi."

Uuuu beybi. Volkan'ın deyişiyle "Sert, çok sert."

Öfkeden kıpkırmızı olan Alihan'ın önüne atlamaktan başka çarem yoktu. Bir elimle arkamdaki Alihan'ın engellemeye çalışırken Dicle'ye sevimli sevimli sırıttım.

"Bu konuyu evde mi tartışsak heval?"

"Ben gelmiyorum Ulaş. Sen de, angut arkadaşın da bunu bi anlayın."

Alihan onu engellemeye çalıştığım elimi itip önüme geçti.

"Bana hırlayıp durma. Keyfimden burda değilim. Seni korumaya çalışıyorum."

Hmm, evet, o kadar kötü bir cümle sayılmazdı. "Keyfimden burda değilim," demese iyi olurdu tabii, ama Alihan'dan bekleyebileceklerinizin de bir sınırı vardı.

Ama Dicle galiba benim gibi düşünmüyordu.

"Beni korumak sana kalmadı."

Alihan sinirle ağzını açtı, ama ben elimi omzuna götürüp sıkınca ağzını kapattı ve sakinleşmek için derin bir nefes aldı. Sonra ondan hiç beklenmeyecek bir performansla tatlı tatlı şöyle dedi:

"Dicle. Güzelim. Hadi gidelim."

Benim gözlerim koskocaman açılırken Dicle de bir yutkundu. Sanırım Alihan ona "güzelim" dediği için ufak çaplı bir şok yaşıyordu.

Ama sonra toparlandı.

"Buraya kadar geldiğin için gerçekten teşekkür ederim. Ama ben gelmiycem, kararlıyım."

"Dicle kararını siktirme!"

Hobaaa... Hadi burdan yak. Daha iki saniye önce tatlı tatlı konuşuyorduk komutanım? Ne oldu altı ayımızı verdiğimiz Özel Kuvvetler İletişim Becerileri Kursu'na?

Dicle tek ayağının üstünde arkasını dönüp giderken Alihan öfkeyle peşine düşecek oldu, ama eceline susamış gibi görünen Yamaç uzanıp Alihan'ın kolundan tuttu.

"Bekle."

Alihan, Yamaç'ın eline az sonra var olmayacak bir şeye son kez bakar gibi baktı.

"Üçe kadar sayıcam. Elini çekmezsen ben çekerim. Şimdi. Üç."

Yamaç ateşe dokunmuş gibi elini çekti.

"Tamam, sakin ol. Bak kızın başındaki işlerden haberim var."

"Eee?"

"Dicle bende kalacak. Evde en iyisinden üç tane koruma mevcut. Burada da iki tane."

Ben Yamaç'ın gözüyle işaret ettiği iki korumaya bakarken Alihan buz gibi bir sesle sordu.

"Sende mi kalacak? Senin evinde?"

Yamaç başını salladı.

"Aynen öyle. Teklif ettim, Dicle de kabul etti. Berfo'yla ilgilenecek birileri de var."

Alihan, Yamaç'a baktı bir süre. Bu bakışın sonunda bir kez daha kemik çatırtısı bekledim. Ve yine yanıldım.

"İyi."

Alihan dönüp giderken arkasından bakıp kaldım.

⚥

İki saat sonra, Avni Abi'nin meyhanede içiyorduk.

Rakı doldurduğum bardağı önüne kaydırdım.

"Niye bıraktın Dicle'yi?"

Omuzlarını silkti.

"Adamın korumaları varmış işte. Mantıklı geldi."

"Mantıklı geldi?"

Bardağı tek seferde dikti.

"Biz sık sık operasyona gidiyoruz. Yalnız kalıyorlar. Böyle sürekli korunur."

Bardağına tekrar rakı doldururken sordum.

"Dicle ile ikinizden hiç ümit yok yani?"

Acı acı gülümsedi ve o dizeyi söyledi.

"İdam sehpasında hapşuran mahkûma 'çok yaşa' dememiz gibiydi bazı ümitlerimiz."

Gözlerim bir kez daha koskocaman açıldı.

"Alihan Tunalı şiir mi biliyor, ben mi çok sarhoşum?"

Gözlerini denize çevirdi.

"Bilmiyordum. Dicle söylemişti geçende."

Gözlerimi kıstım.

"Geçende derken?"

Bardağını tekrar fondipleyip masaya koydu.

"Boş ver. Şimdi sizin evlilik işi yatıyor mu? Plan ne?"

Kaşlarımı kaldırdım.

"Plan benim."

Gözlerini kıstı.

"Plan sensin?"

Başımı salladım.

"Ta kendisi."

Alihan şüpheli gözlerle bana baktı.

"Aklından ne tür bir delilik geçiyor?"

Derin bir nefes aldım ve söyledim gitti.

"Orduya şantaj yapacağım."

Alihan şişeyi çekip kendine bir sek rakı doldurdu ve az önce söylediği dizeyi tekrarladı.

"İdam sehpasında hapşuran mahkûma 'çok yaşa' dememiz gibiydi bazı ümitlerimiz."

Ertesi sabah saat dokuzda Ayazağa'daki 3. Kolordu İstihbarat ve İstihbarata Karşı Koyma Şube Müdürü Tufan Albay'ı görmeye gittim.

Yaklaşık bir ay önce, Kartallar, İstanbul'u kimyasal başlıklı silahlarla dolu bir gemiden kurtarmaya çalışırken, Alihan kız kardeşiyle evlenmeme izin vermişti. Ama aynı gün, evliliğimiz daha büyük bir engele takılmıştı. Çünkü Sare, sevgilimi bu şubeye getirmiş ve AİB'den sorumlu adamla tanıştırmıştı.

İşte şimdi bu adamın, yani Tufan Albay'ın kapısının önündeydim ve yaklaşık otuz yıllık hayatımın en çılgınca eylemini gerçekleştirmek üzereydim. Birkaç dakika içinde, Tufan Albay'ın şahsında Türk Silahlı Kuvvetleri'ne şantaj yapacaktım.

Derin bir nefes alıp kapıyı çaldım.

"Gel!"

İçeri girdim ve nizami bir selam çaktım.

Tufan Albay, çalıya benzeyen aşırı gür kaşları ve daha da aşırı nemrut suratıyla masasında oturuyordu.

Beni görünce şaşırdı.

"Hayırdır yüzbaşı?"

"Bir maruzatım var komutanım. İzin verirseniz arz etmek istiyorum."

Saatine baktı ve eliyle "rahat" işareti yaptı.

"On dakikan var. Konuş."

Verdiği süre peşreve yetmeyecekti.

"Iıı, komutanım böyle damdan düşer gibi olacak ama..."

Dirseklerini masaya koyup hafifçe öne doğru eğildi.

"Çok merak ettim o damdan ne düşecek."

Derin bir nefes aldım ve söyledim gitti.

"Damdan özel bir izin talebi düşecek komutanım. Alin Tunalı ile evlenmemize onay verilmesini arz ediyorum."

Kaşlarını çattı.

"Dün AİB öğrencisi olmaya hak kazanan on bir kişiden biri olan Alin Tunalı mı?"

"Ta kendisi komutanım."

Beni baştan aşağı süzdü. Büyük ihtimalle gittiğimiz son operasyonda kalıcı bir beyin hasarı alıp almadığımı anlamaya çalışıyordu.

Temkinli bir ifadeyle sordu.

"Özel izin talebinden bahsettiğine göre, AİB yönetmeliğinin böyle bir şeye müsade etmeyeceğini bildiğini farz ediyorum, yanlış mıyım?"

"Doğrudur komutanım. Yönetmeliği biliyorum."

"O zaman?"

"Yönetmeliğin delinmesini talep ediyorum komutanım."

Arkasına yaslandı yaklaşık on saniye boyunca bana baktı.

Sonra birden öne eğildi.

"Yüzbaşı, biz size çok mu yüz verdik acaba?"

"Kime komutanım?"

"Kartallara. Hayır götünüz kalktıysa indirmesini de biliriz."

Tufan Albay götümüzden bahsetmeye başladığına göre konuşmanın seyri çok parlak değildi. Ne var ki battı balık yan giderdi.

"Aslına bakarsanız komutanım, hiç yüz vermediniz. Ne plaket, ne terfi, ne teşekkür, hiçbiri yok. Haliyle götümüzün kalkması imkân dahilinde görünmüyor, arz ederim."

Gözlerini kıstı.

"Karşılık mı talep ediyorsun?"

"Hayır, komutanım. Sadece götümüzün durumuyla ilgili bir saptama yapıyorum."

Yerinden kalktı, ağır adımlarla bana doğru yürüdü, burnumun dibine dikilip durdu.

"Normal şartlarda envai çeşit manyakla uğraşmaya alışkınım da... Sabah kahvemi içmedim daha yüzbaşı."

İstifimi bozmadım.

"Normal şartlarda ben de bu kadar manyak sayılmam, ama şartlar normal değil komutanım."

"Neymiş o normal olmayan şartlar?"

Hiç teklemeden cevap verdim.

"Âşık oldum komutanım."

Uzun uzun bana baktı. Beş saniye. On saniye. On beş. Yirmi saniye. Yirmi beş.

Otuz ikinci saniyede sordu.

"Ve sen âşık oldun diye AİB yönetmeliğini deleceğimizi zannediyorsun, öyle mi?"

Yine istifimi bozmadım.

"Bildiğim kadarıyla Sibirya operasyonunda bir adamın ailesini getirmek için seksen üç yönetmelik, yirmi altı kanun ve on sekiz uluslararası anlaşma maddesini deldik komutanım."

Gözlerini kıstı ve bana aradığım fırsatı sundu.

"Sergei ülkemiz için çok önemli bir adam."

Anında karşılık verdim.

"Ben de ülkemiz için önemliyim komutanım."

Daha da kıstığı gözleri ince bir çizgiye döndü.

"Evlenmene izin vermezsek, önemli olmayacak mısın?"

Yine teklemedim.

"Kartal mensubu olmanın gönüllülük esasına bağlandığı hususuna dayanarak hücreden istifa edeceğim komutanım."

Yüzü kararmaya başladı.

"Sen bize şantaj mı yapıyorsun? Türk Silahlı Kuvvetleri'ne?"

"Doğrudur, komutanım."

Sesi tıslar gibi çıktı.

"O şantajı sana montajlarım yüzbaşı."

"Doğrudur, komutanım."

"Sana ne yaparız, bir fikrin var mı?"

"En iyi ihtimalle rütbemi söker, beni bir bir sınır karakolunun çay ocağına sürer ve oralet yaptırırsınız komutanım. En kötü ihtimalle de tanıklığınız doğrultusunda askeri mahkemede yargılanır ve beş yıl ağırlaştırılmış hapis cezası alırım."

"Beş yıl hapsi göze aldın yani?"

"Âşık olduğum kadınla beş yıl ayrı olmaktan çok farklı gelmiyor bana komutanım."

Ben bunu söyleyince Tufan Albay bir afalladı. Ağzı hafifçe açıldı ve şaşkın bir ifadeyle yüzüme bakmaya başladı. Dik duruşumu hiç bozmadım ve gözlerinin gözlerimi yaklamasına izin verdim.

"Bir kız için gemileri yakacaksın yani?"

"Gerekirse donanmayı yakarım komutanım."

Duygu sömürüsü yapmaya başladı. Sanırım iyi yoldaydım.

"Bir kız için ait olduğun vatanı korumaktan vazgeçeceksin? Hani şu 'bastığın yerleri toprak diyerek geçme, tanı' dediğimiz vatanı?

"O kız vatan kadar tanıdık, vatan kadar bana ait komutanım."

Dikkatli dikkatli yüzüme baktı.

"Küçücük bir kızı vatanınla bir mi tutuyorsun?"

"Küçük meseleleri kaale almayan insanlara, büyük meselelerde de güvenilmeyeceğine inanıyorum, komutanım."

"Ne demek bu?"

"O küçük kızın bastığı toprağı koruyamayacaksam, vatanı da koruyamam demek komutanım. Ayrıca..."

"Ayrıca?"

"Devlet bir erinin aşkını küçük görürse, o devletin milletine aşkına hiç güvenmem demek, komutanım."

Tufan Albay elini burun kemerine götürüp sıktı. Sakin kalmaya, mantığını korumaya çalışıyordu.

"Sözlerin yüreğe hitap ediyor da, aklı pas geçiyor yüzbaşı. Sonuçta şantaj yapıyorsun ve bu bir suç."

Hiç tereddüt etmedim.

"Kararı yüreğimle aldım, sonuçlarına da aklımla katlanırım, komutanım."

Alayla gülümsedi.

"Aptalca bir karar olduğunu kabul ediyorsun yani? Bir Özel Kuvvetler mensubuna yakıştı mı şimdi aptallık?"

Tam zamanıydı.

"Aslında o kadar da aptalca değil, komutanım."

Tufan Albay ne demek istediğimi anlamaya çalışır gibi yüzüme bakarken, telefonumu çıkardım ve Volkan'ın numarasına dokundum.

"Gelebilirsiniz."

Üç saniye sonra Albay'ın şaşkın bakışları arasında kapı açıldı ve Kartallar içeri girdi.

Her şey, dün gece Alihan'a planımı söylememle başlamıştı.

"Orduya şantaj yapacağım."

Alihan önce şişeyi önüne çekti ve kendine bir sek rakı doldurdu. Sonra da kendisiyle Dicle'nin durumu için söylediği dizeyi, benim şantaj planım için tekrarladı.

"İdam sehpasında hapşuran mahkûma 'çok yaşa' demek gibiydi bazı ümitlerimiz."

Omuzlarımı silktim.

"Benim mahkûm henüz idam sehpasında değil. İyi bir kanuni boşlukla kurtulabilir."

Uzanıp önümden rakı bardağımı aldı.

"Fazla içtin sen. Değişmez bir gerçeğe karşı geri zekâlı bir şantaj planı yapıyorsun."

Gülümsedim.

"İnsanların gerçeklerle yetinmesine şaşırıyorum."

Kaşlarını çattı.

"Ne demek bu?"

Cebimden katlanmış AİB yönetmeliği sayfasını çıkarıp önüne koydum.

"Yedinci madde. A şıkkı. Oku."

Okudu.

"Askeri İstihbarat Bursu alan öğrenciler eğitimleri boyunca evlenemezler."

Sonra başını kaldırıp bana baktı.

"Eee, bu gerçeğin hangi kısmıyla yetinmiyoruz?"

"Burs kısmıyla."

Gözlerini kıstı.

"Nasıl yani?... Hasittiiiir..."

Anlamıştı. Başımı salladım.

"Aynen. Yönetmelikte askeri istihbarat eğitimi alan öğrencilerin evlenemeyeceğine dair bir madde yok. Askeri istihbarat bursu alan öğrenciler evlenemez diyor."

Mırıldandı.

"Alin burs almazsa..."

Tamamladım.

"....yönetmelik hukuki olarak delinebilir."

Dudağını büktü.

"Kaç paradır bu burs? Bankada bir şeyler var bende."

Tam bir abiydi.

"Harp Akademisi'nden ayrılanların ödediği tazminata göre oranlarsak 300-350 bin arası bir şeydir herhalde. Planım başarıya ulaşırsa hesaplatırız."

Telefonundan bankasının internet şubesini açmaya koyuldu.

"Çıkar benden o kadar. En son ne vardı, hiç bakmadım ama..."

Gülerek elinden telefonu çekip aldım.

"Saçmalama lan. Ben öderim."

Derhal horozlandı.

"Ne sen ödiycen sikik? Alin benim kardeşim."

"Benim de karım olacak. Evlenebilmek için ödüyoruz o parayı. Haliyle benden çıkacak."

Acayip sinirlendi.

"Hadi len dallama! Başlık mı ödüyon? Ben kendi kardeşimin bursunu öderim."

Pöfledim.

"Ben ödiycem dedim Alihan. Madem paran var, sen Dicle'ye bir ev iki koruma tut da şu Yamaç lavuğundan çek al kızı."

Birden durdu. Öfkesi uçup gitti, yüzüne karanlık bir acı çöktü.

Rakı şişesine uzanırken mırıldandı.

"Kabul etmedi."

"Hı?"

"Kabul etmedi. Teklif ettim."

"Ne zaman?"

Tahminen hatırladıklarından dolayı, yüzü acıyla kasıldı.

"Murad'ın sünnette."

Merakla sordum.

"Ondan mı sandalyeleri devirip çektin gittin?"

Rakısını ağzına dikti, tekrar şişeye uzandı. Şişenin boşaldığını görünce dönüp Avni Abi'ye seslendi.

"Avni Abi! Bi Kulüp kapsana bize."

Sonra bana döndü.

"Siktir et. Şimdi planı anlat. Madem olay hukuki, niçin şantaj yapıyorsun?"

Omuzlarımı silktim.

"Çünkü şantaj yapmadan yerleşik meyilleri kırmayı kabul etmeyeceklerdir. Ordudan bahsediyoruz. Hukuki gerekçe bile sunsak yönetmeliği delmezler."

Başını salladı.

"Doğru diyorsun. Her öğrenci burslu okur. Peki şantaj ne?"

Avni Abi'nin getirdiği rakıyı bardaklarımıza doldurdum ve onunkini önüne uzattım.

Kendi bardağımı kaldırıp Alihan'ınkine tokuştururken söyledim.

"Kartal'dan ayrılacağımı söyliycem."

Gözlerini kıstı.

"Yönetmeliği delmeyi kabul etmezlerse?"

Dudağımı büktüm.

"Ayrılıcam."

Arkasına yaslanıp bana baktı.

"Fare dağı sikmiş, dağın haberi olmamış."

"Yuh. Ezseydin?"

Bana doğru eğildi.

"Oğlum Kartal yirmi kişi. Yedeklerle yirmi dört."

Sonra tek kaşını kaldırdı.

"Tamam, benden sonra en iyi Kartal sensin ama..."

Güldüm.

"Hadi len. Psikolojik harekât konusunda tam bir kazmasın."

O da güldü.

"Sen de karşı helikoptere atlarken şarjör değiştiremiyorsun."

Omuzlarımı silktim.

"Biraz pratikle öğrenirim. Sen sittin sene uğraşşan yine yapamazsın. İletişim becerin sıfır."

Başını yana eğdi.

"Uğraşsam yaparım da... Bünyeye ters."

Bardağı kaldırdım.

"O zaman komutanım... Nambır van kartala, yani bana içelim."

Bardağını kaçırdı.

"Senin olsa olsa götün nambır van olur."

Güldüm.

"Sonuçta ikinci de olsam, ordu beni kolay harcayamaz abi. Benden başka psikolojik harekâtçı yok Kartal'da."

"Volkan?"

"SAT'ın psikolojik harekâtından ne olacak? Sat yat, yat sat. Bi kızlara bi hamsilere işler onun teknikler."

Dudağını büktü.

"Doğru diyorsun."

Sonra dikkatle yüzüme baktı.

"Şantajı yiyeceklerine eminsin yani."

İçimi çektim.

"Değilim, ama şansımı deniycem."

Masanın üzerinde duran telefonuna uzandı.

"O zaman emin olalım."

Gözlerimi kıstım.

"Ne yapacaksın?"

Omuzlarını silkti.

"Dumb ass yapıcam."

Anında itiraz ettim.

"Saçmalama."

Alexandre Dumas, *Üç Silahşörler*'in yazarı ve "Hepimiz birimiz, birimiz hepimiz için," sözünün mucidiydi. Dumb ass ise kelime olarak aptal götlü anlamına gelen, ama İngilizcede aptal sözcüğü için kullanılan bir terimdi. Alexandre Dumas'ın soyadının söylenişi dumb ass ile çok benziyordu ve bu yüzden Kartal'da "Hepimiz birimiz, birimiz hepimiz için," sözü için dumb ass lafı kullanılırdı.

Çünkü aslında bu geyiğe gönülden inanıyor, ama hamasi laflar etmeyi kendimize yakıştıramıyorduk. Kendimizi ekip arkadaşlarımıza koşulsuz adamışken, durumumuza aptal götlü demek sanırım itlik gururumuzu kurtarıyordu. Ama aynı gurur nedeniyle, bizim dumb ass'ların dumb ass'lık yapmasına izin veremezdim.

"Alihan ver şunu."

Alihan telefonu kaçırdı ve aynı anda Kartalların whatsapp grubuna mesajı düştü.

"Orduya hem şantaj hem montaj yapıyoruz. Kimler var?"

Niye şaşırdınız ki şimdi siz? Kartalların whatsapp grubu olamaz mı yani? Şahsen benim whatsapp durumum bile var, ama size söyleyeceğimi sanıyorsanız yanılıyorsunuz.

İlk cevap on saniye geçmeden Volkan'dan geldi.

"Varım."

Onu Cengo takip etti.

"Ben de varım."

Seyit devam etti.

"+1"

Serdar ekledi.

"+1"

Kudret Binbaşı hariç son mesaj Tansel'den geldi.

Yani Hannibal elbette cevap yazmamıştı da, ondan mesaj beklemiyorduk zaten. O sadece katılırdı.

Tansel tek uzun cevabı yazandı.

"Şantaja varım da montaj kısmı için detay isterim. Götümüze bir duhul yok di mi?"

Hiç kimse orduya niye şantaj yapacağımızı sormamıştı. Tansel'inki de espriydi zaten.

Biz böyleydik. Ekipten birisi "Bugün cehenneme atlıyoruz, kimler var?" diye sorsa +1'ler hemen akmaya başlardı. Kimse "N'oluyo oğlum,

hayrola, bi deyin niçin," falan diye sormazdı. Dumb ass yapanın sağlam nedenleri olduğuna koşulsuz şartsız güvenilirdi.

Aynı nedenle, herkes kendi özel işine ekibi karıştırmaktan kaçınırdı, çünkü herkesin işi gücü bırakıp geleceğinden korkardı.

Anlayacağınız bir tür mahalle kahvesi gibiydik ama adam dövmeye aşağı mahalleye değil de daha geniş çapta bir mesafeye gidiyorduk. Adam döverken uzi falan kullanıyorduk, bir de işte nadiren orduya şantaj gibi antin kuntin işler yapabiliyorduk.

Çağrının türü hiç önemli değildi, yarın bir gün biri Obama'ya kıl olsa ve Beyaz Saray'ı ele geçirmeye kalkışsa, en fazla hangi saatte orada olmamız gerektiğini sorardık.

Ben de mesaj yazdım.

"Beyler çağrı geçersiz. Yatın aşağı."

Mesajım büyük protestoyla karşılandı.

Volkan: "Bensiz eğlenceye gidemezsin bebeğim."

Cengo: "Sen kaç para isteyeceğiz onu söyle."

Tansel: "Cengo şantaj para için değilmiş, kız isteyecekmişiz."

Cengo: "Ooo, hostesse alırım bi dal."

Seyit: "Ordu niye şantaj yapıyorsun diye sorarsa 'because i can' diyebiliyoruz de mi? Hep bunu demek istemiştim."

Cengo: "Ben de 'İlk kanı onlar akıttı,' diyebilir miyim?"

Tansel: "Diyemezsin Cengo, çünkü Rambo'ya hiç benzemiyorsun."

Volkan: "Serdar desin, o benziyor."

Serdar: "Biri bana 'Acı yok Rocky, acı yok,' diyecekse tamam."

Ulaş: "Aslında kaşık da yok biliyor musun Serdar?"

Serdar: "Hale'ye dediydim bu mama kaşıkları aslında yok, almayalım diye."

Ulaş: "Muhalefet yok oğlum sende."

Şahin: "Hazır elimiz alışmışken hükümete de şantaj yapsak mı len?"

Alihan: "He, her kuşu siktin bi leylek kaldı."

Şahin: "Yine Alihan Heveskıran."

Geyik dibe vurmuşken büyük harflerle yazılmış bir mesaj göründü.

Kudret: "NE ŞANTAJI LAN!"

Cevap Alihan'dan geldi.

"Pardon kuzenim yazmış."

⚥

Sonuç olarak, an itibarıyla Kudret Binbaşı ve yedekler dahil toplam yirmi dört Kartal, Tufan Albay'ın odasındaydı. Aslında hepsi odada sayılmazdı, sığamayanlar koridorda bekliyorlardı.

Tufan Albay kalabalığı görünce gürledi.

"Binbaşı! N'oluyor burada?"

Kudret Binbaşı mahcup bir edayla ellerini iki yana açtı.

"Komutanım, affedersiniz bu dingil evlenmezse ölecek hastalığına yakalanmış. Eh, bunlar da şıracılarla bozacılar, biliyorsunuz."

Tufan Albay ellerini arkasında birleştirdi, önümüzde bir ileri bir geri yürümeye başladı.

"Kudret... Hayal kuruyor bu ibneler. Orduya şantaj olmaz. Adamı sikeriz."

Sonra bize dönüp bağırdı.

"Hepinizi zabıta yaparım lan, pezevenkler!"

Bir an kendimi Üsküdar iskelesinin önünde zabıta kıyafetlerimle işportacı kovalarken düşündüm. Ih, ağırlaştırılmış hapis daha iyiydi.

Zaten Tufan Albay'a bakılırsa bizi önce zabıtaya, sonra mapusa yollayacak gibiydi.

"Ne demek lan şantajla yönetmelik deldirtmek! Bu ocak kanunsuz iş yapmaz, anladınız mı yapmaz!"

Kudret Binbaşı söz aldı.

"Bir mevzuyu arz etmek istiyorum, komutanım. Hadise pek kanunsuz değil. Hukuki olarak sağlam bir yol var."

Tufan Albay anında yürüyüşünü durdurdu ve Kudret Binbaşı'ya baktı.

"Neymiş o?"

Kudret Binbaşı dün gece geyik bittikten sonra onlara anlattığım askeri istihbarat bursu alan öğrenci ile askeri istihbarat öğrencisi farkını izah etti hemen. Harp okulundan ayrılan ya da atılan öğrenciler için uygulanan tazminat cezası Alin Tunalı için de ödenebilirdi, değil mi? Sadece bu sefer farklı olarak Alin Tunalı eğitimine devam edecekti. Ortada hukuki olmayan hiçbir şey yoktu.

Kudret Binbaşı'yı dinleyen Tufan Albay'ın dimdik olmuş çalı kaşları, hukuktan ve meşru yollardan bahsedilince yatışmaya başladı.

En sonunda bana dönüp şöyle dedi.

"Sen mi ödeyeceksin tazminatı?"

"Evet komutanım."

Alihan böğrüme bir dirsek çaktı.

Tufan Albay da bana bakıp derin derin içini çekti ve şöyle dedi.

"Götüne güvenmiyorsan gönlüne yüklenmeyeceksin. Aferin, sende sağlam göt varmış. SİKTİR GİT ŞİMDİ!

Hep beraber 3. Kolordu İstihbarat ve İstihbarata Karşı Koyma Müdürlüğü'nden çıkarken Kudret Binbaşı sıkılı dişlerinin arasından söyleniyordu.

"Kendisi yetmiyor, bir de Alin'i çıktı amına koyim."

Hemen koşup koluna elimi omzuma attım.

"Komutanım beni evlatlık alır mısın?"

Kudret Binbaşı ters ters yüzüme baktı.

"Oğlum, evladım olsan satarım ben seni ya, ne alması?"

"Ama komutanım, bana acil bir baba lazım, cidden."

"Senin anan baban yok mu oğlum? Niye başkasının babasına sulanıyorsun?"

Yüzümü buruşturdum.

"Ya şimdi bizimkiler Amerika'da ya komutanım. Çağırsam hemen gelemezler."

"Hemen derken, niye acil baba lazım sana?"

Sırıttım.

"Alihan'dan kız istiycez komutanım."

Alihan yanımdan geçip arabaya doğru yürürken söylendi.

"Nah istersin. Kudret Binbaşım da gelecek, anan da, baban da, babannen de. Başka türlü kız mız yok sana."

Arkasından bağırdım.

"İnsaf komutanım insaf ya!"

Alihan beni zerre kadar siklemeden arabaya bindi gitti.

O zaman bugün yapılacak listesi belliydi.

1. Bir yüzük al.
2. Bebeğine tak.

Saatlerce uğraşıp bir sonuç alamayınca Hale'yi aradım.

"Alo Hale nerdesin?"

"Bebek için alışverişe çıktım. Ece'yleyiz."

Hızla zihnimi taradım. Hale'nin arkadaşlarından Ece isimli biriyle yatmış mıydım?

Ama tabii yattığım kızların yüzde doksanının ismini hatırlamadığım için zihnime değil Hale'ye güvenmeye karar verdim.

"Hale... İki sorum var. Bir, ben o Ece'yle yatmış olabilir miyim? İki, yatmadıysam mücevherden anlar mı?"

"Çok iyi anlar da... Niye sordun?"

"Alin'e acilen yüzük almam lazım ve tanıdığım tüm mücevherden anlayan kızlarla yatmışım."

"Allah seni kahretmesin Ulaş. Bekle bir dakika."

Ben sevgili kuzenimin üsturuplu bir şekilde cevabı öğrenmesini beklerken Hale'nin mevzuya bodoslama daldığını duydum.

"Ece, sen Ulaş'la yattın mı kuşum?"

Kız olumsuz cevap vermiş olacaktı ki, Hale bana döndüğünde rahattı.

"İstinye Park'a gel. Burada iyi bir mücevherci varmış."

Zaten yakındım, on dakika sonra İstinye Park'ın önünde taksiden indim.

Hale ve Ece beni mücevhercinin önünde bekliyorlardı. Yaklaşırken kızı tanıyormuşum gibi geldi.

Hale'yi öptükten sonra kıza elimi uzattım.

"Biz tanışmıştık, di mi?"

Kız gergin gergin gülümsedi.

"Evet, Hale'lerin düğün zamanı."

Şimdi rahatlamıştım işte. Hale'nin düğününde yattığım tek kız Nilay'dı, gayet emindim.

Hale yüzük konusu yüzünden pek heyecanlıydı.

"Ayyy, Serdar'ın bana evlenme teklif ettiği geceyi hatırladııım. Alin şimdi çok heyecanlanacak."

Ben de Alin'e evlenme teklif etmiştim aslında, ama bundan bahsetmek pek akıllıca olmayacaktı. Çünkü Hale teklifi nasıl yaptığımı öğrenmek için delirecekti ve ben yalan söylemek istemeyecektim.

O yüzden vitrininde tasarım gibi görünen bir sürü incik boncuğun olduğu mağazayı işaret ettim.

"Buraya mı giriyoruz?"

Ece başını salladı.

"Evet. Elmas mı istersin?"

Hemen karşı çıktım.

"Elmas veya pırlanta olmaz."

Kız sinirli sinirli gülümsedi.

"Tabii, elmas alma. Yer elmasıyla yaparsın teklifini."

Bence berbat bir espriydi, ama Hale bir kahkaha attı.

"Ay yapar bu valla. 14 Şubat'ta da enginar götürür kıza."

Yine bir zihin taraması yaptım. 14 Şubat?

Alin'in yaşgününün kasımda olduğuna emindim.

O gün başka bir şey vardı herhalde, ama eminim 14 Şubat 1912'de

Amerika'nın ilk dizel motorlu savaş denizaltısının kullanılmaya başlamasını kastetmiyorlardı.

14 Şubat 1945, İngiliz ve Amerikan uçaklarının Dresden'i bombalaması? Iıh, hiç sanmıyorum.

14 Şubat 1949, İsrail Parlamentosu'nun ilk toplantısı? Yok değildir.

14 Şubat 2000, Hizbullah cephaneliklerinin ortaya çıkışı? Bizim abiler çıkarmışlardı, ama bu da değildir.

Eee, bu değil, bu değil, bu hiç değil, ne vardı lan on dört şubatta enginar alacak?

Artık ilgili bir koca olacağımdan kadın milleti için önemli günleri bilmeliydim, o yüzden Hale'ye sordum.

"Hale ne vardı ya on dört şubatta?"

Hale yüzüme bezgin bezgin baktı.

"Ayy Ulaş! Serdar bile biliyor. Sevgililer Günü!"

Tabii ya. MS 269, Aziz Valentine'in öldürülüşü. Sevgililer Günü olarak kutluyorlar. Haliyle bu bilgiyi kendime sakladım ve Hale'ye şöyle demeyi tercih ettim.

"Haa..."

Ece hemen atladı.

"Yattığın kızların ismini hatırlamıyorsun, Sevgililer Günü'nü unutmuşsun. Bir de asker olacaksın. Ne biçim hafıza var sende?"

Gözlerimi devirdim.

"Biz buna seçici geçirgen hafıza diyoruz. Önemsiz şeyleri depolamayarak bilmemiz gereken şeylere yer açıyor."

Kız gergin gergin içini çekti.

"Peki şimdi tek taş mı istiyorsun, nasıl bir şey olsun?"

"Valla benim bildiğim tek taş, Beşiktaş. Bilmiyorum nasıl bir şey olsun."

Hale kıkırdadı.

"Sen İstanbul'daki tek taş devri adamısın Ulaş, yemin ediyorum."

Allah allah ya... Sanki dağda tek taş var da biz öğrenmedik. Kaya var orda kızım, mağara var. İçleri de terörist dolu.

"Sen kocana bak Hale. O da olsa olsa bir homo sapiens."

"Ay yok o yontuldu biraz. Tunç devrine geçti sayılır."

Biz Hale'yle didişirken, Ece tezgâhtar kıza çıkarttırdığı birtakım yüzükleri gösterdi.

"Bak bunlar çok güzel tek taşlar."

Pis pis yüzüklerin üstünde parlayan kristallere baktım.

"Elmas ya da pırlanta olmaz demiştim."

Kız imalı imalı sırıttı.

"Ama sonra Aylin demez mi, bana bir tek taş bile almamış hayvan demez mi?"

Hayvan kelimesinin üzerine özellikle bastırdığı dikkatimden kaçmadı. Acaba bu kız Nilay'ın da mı arkadaşıydı? Nilay onun içindeyken Alin'in adını haykırdığımı çıtlatmış olabilir miydi? Öyleyse kızın tüm gerginliği açıklanmış olurdu, çünkü kızlar arkadaşlarını üzen erkeklerden nefret ederlerdi. Biz de dostlarımızı üzen kızları sevmezdik.

Yine de düzelttim.

"Aylin değil, Alin. O da istemez bence tek taş."

Bilgiç bilgiç gülümsedi.

"Tek taş istemeyen kız, fotoğraf çekmeyen Japon gibidir. Yani yoktur."

Kaşlarımı kaldırdım.

"Hadi ya? O kadar mühim bir mevzu mu?"

"Çok mühim. Tanıdığım tek taşı olmayan tek evli kadın Hale, öyle söyliyim."

Hale omuzlarını kaldırdı.

"Ya Serdar hiç sevmiyor, nefret ediyor. Nedenini de söylemedi. Aynı Ulaş gibi elmas ya da pırlanta olmaz diye tutturmuştu evlenirken."

Söylemezdi tabii çünkü gizli bir Kartal operasyonuydu. Nefret ederdi tabii çünkü biz o operasyonda kanlı elmasın adını nasıl hak ettiğini gözlerimizle görmüştük.

Sierra Leone, komşuları Gine ve Liberya gibi bir Batı Afrika ülkesiydi ve elmas madenleri yönünden dünyanın en zengin bölgesiydi. Ancak halkı inanılmaz bir yoksulluk ve açlık içinde yaşıyordu.

Çünkü başta İngiltere olmak üzere, Batılı sömürgeciler sürekli iç savaşı kışkırtıyor, böylece savaşan kabilelere elmas karşılığı silah satıyorlardı. Bölgedeki elmasa hakim olmak için İngilizlerin kurduğu bu düzen acayip işliyordu. Ülke kendi içinde sürekli savaşıyor, sürekli İngilizlerden silah alıyor ve bu silahların karşılığında çok yüksek miktarlarda elması İngilizlere veriyordu.

Güneydoğu'da savaştığımız örgüte de silah satan bir silah tüccarını yakalamak için peşinden gittiğimiz bu aşırı fakir Afrika ülkesinde, inanılmaz bir dehşete tanık olmuştuk.

Ülkedeki çocukların önünde dokuz yaşından itibaren sadece iki yol vardı. Ya asker olup iç savaşa katılmak zorundalardı, ya da sömürgecilere peşkeş çekilen elmas madenlerinde hayvanların bile yaşayamayacağı koşullarda çalışmak. Kabul etmezler ya da kaçarlarsa, yakalandıklarında

elleri ve ayakları kesilerek cezalandırılıyorlardı. Ülkedeki eli ya da ayağı olmayan çocuk nüfusu, toplam çocuk nüfusunun yarısı kadardı.

Sokağa çıktığınızda, gördüğünüz her üç çocuktan birinin sakat olduğunu düşünün. Ve dünyaya satılan elmasın neredeyse yüzde doksanı, bu çocukların çalıştığı madenlerde çıkarılıyordu ve silah karşılığı sömürgecilere satılıyordu.

Kısaca, elmas ya da işlenmişi olan pırlanta dediğiniz taşların üstünde, yüzbinlerce çocuğun kanı vardı. O yüzükler, kanlı elmastan yapılmıştı.

O operasyonda, bu dehşetin en büyük faillerinden biri olan sömürgeci silah tüccarını gebertmiştik, ama dönerken biliyorduk ki, acımasız düzen yerine hemen birini yerleştirecek ve o çocuklar mutlu ve tam olabilmek için cenneti beklemeye devam edeceklerdi.

İşte bu nedenle biz Kartallar, elmastan ve pırlantadan nefret ederdik.

Operasyonu anlatamadığım için Hale'ye elmas ve pırlantalardan niye nefret ettiğimizle ilgili birkaç internet adresi vereceğimi söyledim ve Ece'ye döndüm.

"Annelerimizin taktığı alyanslara ne oldu? Onların güzel tasarımları yok mu burda?"

Ece tiksinir gibi bana baktı.

"Altın mı istiyorsun yani?"

Omuzlarımı silktim.

"Altın şart değil. Zümrüt de olur mesela."

O operasyon dönüşü araştırmıştım. Zümrüt gayet efendi koşullarda Avusturya ve Kolombiya'da çıkartılıyordu.

Ayrıca Alin'in gözlerine de çok yakışırdı.

Ece sevindi.

"Aaa, zümrüt dersen akan sular durur. Burda süper zümrüt tasarımlar vardır."

Tezgâhtar kıza döndü ve hiç anlamadığım bazı şeyler söyledi. Birkaç dakika sonra, bir sürü zümrüt yüzük önümüze çıkarılmıştı.

Hepsi gerçekten çok güzel görünüyordu ama bu sefer de yüzüklerin çıkıntılı olmasına taktım.

"Ya Alin bunlarla yumruk atarsa kemiğe kadar girer. Düzleri yok mu bunların?"

Ece'nin kaşları kalktı.

"Aylin şiddet meraklısı mı?"

Kıza gerçekten gıcık olmaya başlamıştım.

"Evet. Psikopattır. Karşılaşırsanız ismini yanlış söyleme yalnız, çok fena döver."

Alin'in isminin yanlış söylenmesini takacağını sanmıyordum, ama kızın özellikle yaptığını anlarsa şu çıkık elmacık kemiklerinde ciddi hasarlar yaratabilirdi.

Hele bir de kızın benim yattığım bir kadının acısını çıkartmak için böyle davrandığını fark ederse, işte o zaman Alin'den cidden tırsmak gerekirdi. Sadece bu güzel elmacık kemikleri değil, benim çeşitli uzuvlarım da risk altında olurdu o zaman.

Evet kız güzeldi. Elmacık kemikleri ayrı güzeldi. Ama yine bir Anna vakasıydı. Bana hiçbir şey ifade etmiyordu.

İçimi çekip hiçbir mecburiyeti olmadığı halde bana yardım etmeye çalışan kıza döndüm.

"Ya kusura bakma, sürekli uyuzluk yapıyorum ama..."

Kız ilk defa gergin olmayan bir tebessümle gülümsedi.

Gülümsemesine karşılık verip devam ettim.

"Şöyle halka şeklinde bir alyansa gömülmüş zümrüt falan olsa?"

Kız hemen tezgâhtara döndü ve yine bana çok yabancı birtakım tasarımcı isimleri sıraladı.

Tezgâhtar gidip kilitli bir dolaptan üç tane kutu çıkardı.

Ve ilkini açtığı an, Alin'e alacağım yüzüğü bulduğumu anladım.

Altın bir halkanın içine gömülmüş, zümrütten yapılmış incecik, minicik bir ejderha. Yüzüğü hemen elime aldım.

Tam bebeğime göreydi. Yüzük parmağına tam oturacağını kestirebiliyor, bu minik ejderhayı Alin'in elinde hayal edebiliyordum.

"Bunu istiyorum."

Ece şaşkınlıkla bana baktı.

"O alyans değil yalnız. Nefis bir tasarım, ama nikâh yüzüğü olmaz."

Dudağımı büktüm.

"Niye olmasın ki?"

Hale de bana katıldı.

"Valla tam sizlik bu. Al Ulaş al, nikâh yüzüğü olmayıversin."

Hale'deki değişimler inanılmazdı. Bir sene önce burada olsak bana nikâh yüzüğü hakkında on tane kanun hükmünde kural sayabilecekken, şimdi çok rahatlamış ve umursamaz görünüyordu.

Tezgâhtarın çıkardığı yüzüklerden bir tanesine bile alıcı gözüyle bakmadığını fark etmiştim. Serdar ve bebeği dışındaki hiçbir şey onun için önemli değildi.

Kuzenimi koltuğumun altına alıp sarıldım.

"Hadi o zaman şunu halledip çıkalım burdan."

Biz kasaya doğru ilerlerken Ece arkamızdan bağırdı.

"E sana? Kendine yüzük almayacak mısın?"

Gülümseyerek omuzlarımı silktim.

"Onu da Alin seçsin."

Hale kolumun altından kafasını kaldırdı.

"Ya Ulaş... Şimdi umrumda değil, ama Serdar bana evlenme teklif ettiğinde tek taş yok diye azıcık üzülmüştüm ben. Alin'in de canı çekmesin?"

Güldüm.

"Künefe mi bu Hale ya canı çekecek?"

Hale anında çığlığı bastı.

"Ayyy, benim canım künefe çekti iyi mi? Ece yürü, künefe yemeye gidiyoruz. Ulaş sen de hemen Alin'in yanına, hadi."

Hale artık altı aylığa yaklaşan hamileliği yüzünden paytak paytak yürüyerek hızla mücevherciden çıkarken, Ece benim yanıma geldi.

Sonra parmaklarının üzerine yükselip yanağımdan öptü ve şöyle dedi.

"Biz seninle Hale'nin kına gecesinde yatmıştık. Bekârlığa veda partisinden dönmüştün ve çok sarhoştun."

Sonra dönüp gitti.

Hasiktir. Yattığım bir kızın içinde Alin'in adını haykırmış, bir diğerine Alin için yüzük seçtirmiştim. Sanırım cehennemde yanacaktım.

Ama şimdi evde beni bebeğim bekliyordu ve taksiye bindiğimde kızın ismini tekrar unutmuş durumdaydım.

Kapının zilini çaldığımda biraz düşünceliydim. Alin bu burs-tazminat işine ne tepki verecekti? Hadi onu bir şekilde hallettik, onun arkasından iş çevirdiğim için delirecek miydi?

Sonuçta birbirimizden habersiz işler çevirmeyeceğimiz konusunda karşılıklı söz vereli çok fazla zaman olmamıştı ve ben Alin'den habersiz, Alin için orduya şantaj yapmıştım. Ama kapı açılıp Alin kucağıma atladığı an, bu düşünceler aklımdan uçup gitti.

"Ulaş!"

"Bebeğim..."

Daha ben içeri giremeden sıkı sıkı omuzlarıma yapıştı ve dudaklarıma saldırdı. Dillerimiz buluştuğu an, ikimiz de inledik.

Yoğun bir açlık duygusu ve dizginlenemez ihtiyaç bütün bedenimi sardı. Parmaklarımı saçlarına doladım ve dilimi daha derinlere ittim. Şimdi

ağzının tadı ağzımda eriyor ve teninin kokusu burnuma doluyordu. Bu tada bayılıyordum. Asla doyamıyor, hep daha fazlasını istiyordum.

Alin'den önce, uzun uzun öpüşmeyi seven bir adam değildim. Hatta yattığım kızların böyle bir merakı olmasa, aklıma gelmezdi bile. Benim için öpüşmek teknik bir şeydi ve birlikte olduğun kızın daha çok zevk almasını sağlardı.

Alin'i tanıdığımda onu da öpmemiştim. Ama bunun nedeni, öpüşmek hakkında daha önce sahip olduğum fikirler değildi. Onu öpersem başımın belaya gireceğini seziyor, onun dudaklarının bağımlısı olacağımı bilinçle bilinçaltı arasında bir yerlerde hissediyordum.

Alin'i ilk öptüğümde sezgilerimin doğru olduğunu anlamıştım ve işte şimdi bu ağzın, bu dudakların, bu dilin, bu dişlerin bağımlısıydım.

Beni öperken kendini yukarı kaldırıp daha fazlası için yalvardığında, onu duvara dayamak istedim ve birden hâlâ kapının önünde durduğumuzu fark ettim.

Alin'le öpüşmek öyle sarhoş ediciydi ki, çevreme yönelik farkındalığım sıfıra inmişti. Alin asker olduğu zaman hâlâ bu durumdaysak onunla operasyona gitmemeyi aklımın bir kenarına not ettim ve içeri girip tekmemle kapıyı kapattım.

Sonra onu bir yandan öperek kucağımda taşıdım ve yüksek mutfak masasının üzerine oturttum.

Dudaklarından zorlukla ayrılıp alnımı alnına dayadım. Aslında mutfak masası onu yatırıp bacaklarımı belime dolamak için çok cazip görünüyordu ve önce ona söylemem gerekenler vardı.

Tabii soluğumu düzeltmeyi ve şu inip kalkan kahrolası göğüslerinden gözümü uzaklaştırmayı başarabilseydim.

Benden önce nefes nefese o konuştu.

"Bana hâlâ şantaj mı yapıyorsun?"

Hı? Ne şantajı?

Ne gözümü ayırmayı, ne de bakmamak için uzaklaşmayı başaramadığım göğüslerine bu kadar yakınken düşünmek çok zor oluyordu.

Çıplak tenine benim kocaman gömleklerimden birini geçirmişti ve alnım alnına dayalıyken gömleğin açık düğmelerinden küçük memelerini uçlarına kadar görebiliyordum. Ve bu görüntü, salt çıplaklıktan çok daha seksi bir manzaraydı.

Kendimi zorlayarak aklımı Alin'in söylediklerine kaydırmaya çalıştım.

"Ne şantajı bebeğim?"

"Hani seninle evleneyim diye..."

Yok o işi halletmiştim de şimdi bende sana anlatmakla uğraşacak hal kalmış mıydı, orası şüpheliydi.

Daha aklımı toplayıp cevap veremeden konuşmaya devam etti.

"Artık o konuyu dert etmene gerek kalmadı çünkü AİB'den kaydımı sildirdim. Bitti askerlik işi."

Ne?

Ne dedi o?

Bana mı dedi?

Alin'den uzaklaşıp salak salak suratına baktım.

Alin'in sık sık uğradığı şoklardan bir tanesini geçiriyordum ve mavi ekrana bağlamak ne demek bizzat ve bilfiil deneyimliyordum.

Sanki tek önemli mevzu buymuş gibi sordum.

"Ne zaman?"

Alin üzüntüsünü gizlemeye çalışarak mırıldandı.

"Üç saat önce."

Ne yani, biz ordan çıkmıştık ve daha öğlene kalmadan Alin mi gelmişti? Bütün o orduya şantaj numarası boşa mı gitmişti yani?

Birden kendime gıcık kaptım. Kız en istediği şeyi arkasında bırakmıştı ve ben orduya yaptığım şantajı boşuna gitmesinin derdine düşüyordum.

Kendime gelmeye çalışarak sordum.

"Bebeğim... Niye böyle bir şey yaptın?"

"Seninle evlenebilmek için. Yoksa sevinmedin mi?"

Hiç sevinmemiştim. Hem de hiç.

Çok istediği bir şeyden benim yüzümden vazgeçmesi canımın acayip sıkılmasına neden olmuştu. Bu yüzden yaşayabileceği üzüntünün ihtimali, kalbimi buruyordu.

"Sen bunu çok istiyordun bebeğim..."

"Seni daha çok istiyorum."

Kahretsin. Bu birbirimizin arkasından iş çevirmek huyundan gerçekten vazgeçmeliydik yoksa planları birbirinin ayağına dolanıp duran iki geri zekâlı ajan olup çıkacaktık. Hatta olmuştuk bile.

"Bana niye sormadın? Hani birbirimizden habersiz hiçbir numara çevirmeyecektik?"

Birden o hüzünlü gözleri öfkeyle yandı.

Başını geriye attı ve benden uzaklaşıp çemkirdi.

"Sen niye çevirdin o zaman, yüzbaşı?"

Hasiktir!

Bir saattir numara yapıyordu!

Acayip rahatlayarak nefesimi verdim.

Onun gözlerinde göreceğim öfkenin beni bu kadar rahatlatacağını asla düşünemezdim.

"Vazgeçmedin... AİB'i bıraktığın falan yok."

Herhalde yüz hatlarımdaki müthiş gevşeme çok komik görünüyordu ki öfkesini devam ettiremedi, kıkırdamaya başladı.

Kıkırdaması gitgide kahkahalara dönüşürken suratımdaki salak sırıtmaya engel olamayarak sordum.

"Nasıl?"

"Abim uğradı."

Rahatlar rahatlamaz gömleğin yakasından görünen manzara dikkatimi çekmeye başladığı için yavaş yavaş o açıklığa doğru eğilirken mırıldandım.

"Senin abin çok geveze oldu bu aralar."

Alin kıkırdayınca göğüsleri sarsıldı ve onları yakalama içgüdüsüyle kıvranıp bir elimi açık yakasından içeri soktum.

Elim göğsüne değdiği an beli yay gibi kıvrıldı, ama kendisini kontrol etmeye çalışarak konuşmayı denedi.

"Senden para kabul etmemem konusunda beni doldurmaya gelmiş. İşlemlerin bitmesi ve tazminatın hesaplanması birkaç gün alacakmış galiba. Ama bölgeye gitmesi gerekiyormuş."

İki parmağımla tek göğüs ucunun hafif hafif sıkıştırmaya başlayarak mırıldandım.

"Eee... Doldun mu bari?"

Beli iyice kıvrılırken kıkırdadı.

"Ben abi sözü dinlerim."

Diğer kolumla kalçalarının altından kavrayıp onu biraz yükselttim ve boştaki göğüs ucunun ağzıma yanaşmasını sağladım.

"Senin biraz koca sözü dinlemen gerekecek çilli..."

Memesini ağzıma aldığım an inledi ve başımı iki eliyle kavrayıp beni kendine çekti.

"Ulaş dur. Uzaklaşman lazım."

Bir yandan başımı sıkı sıkı göğsüne bastırırken bir yandan uzaklaşmamı söylüyordu. Şapşik haline güldüm.

"Emin misin bebeğim?"

Sıkı sıkı pazularıma yapıştı ve inledi.

"Sen dur. Ben duramam."

Ağzımı meme ucundan çekmeden konuştum.

"Niye duruyoruz ki?"

"Önce sana bir şey sormam lazım."

Başımı zorlukla göğsünden ayırdım ve gözlerine baktım.

"Ne soracaksın bebeğim?"

Oturduğu yerde dikleşti.

"Biraz geriye gitsene."

Bir adım geriye gittim.

"Bir adım daha."

Kaşlarımı kaldırarak isteğini yerine getirdim.

Zıplayarak masadan kalktı ve tam karşıma dikildi.

Sonra yutkundu.

"Şey sorucam sana."

"Ne?"

Tekrar yutkundu.

"Şey... Ulaş..."

Hafifçe kaşlarımı çattım. Yine sürpriz bir yumurta mı çıkacaktı ağzından?

"Söyle çilli?"

Odadaki bütün oksijeni vakumlamak istercesine havayı içine çekti ve sonra tek seferde söyledi.

"Ulaş, benimle evlenir misin?"

Önce kalbim göğsümde bir takla attı.

Mümkün olsa göğüs kafesimi açar, Alin'i oraya sokardım ve bundan sonra ordan ayrılmasına asla izin vermezdim. Bir insanı içinize sokmak istemek gerçekten böyle bir şeydi demek ki.

Karşımda durmuş, üzerinde ona on beş beden falan büyük gelen gömleğim, çıplak ayakları, dağılmış saçları, kızarmış yüzü ve kocaman açılmış gözleriyle benim cevabımı bekliyordu.

Gülmemek için dudaklarımı dişledim.

"Mmm... Yüzük aldın mı?"

Güzel yüzü ödevini yapmayı unutmuş bir çocuğun suçluluğuyla dalgalandı.

"Aaa... Ben unuttum onu."

Tek kaşımı kaldırdım.

"Evlilik teklifi yapacaksın ve yüzüğü mü unuttun yani?"

Şaşkın şaşkın sordu.

"Böyle kabul etmez misin?"

Kafamı yana eğip dudaklarımı büktüm.

"Bilmem... Daha özenli olabilirdi sanki."

Taptığım gözlerinde yeşil öfke alevleri yanmaya başladı.

"Sanki seninki çok özenliydi! Öküz gibi içimdeyken teklif ettin!"

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Ama bu ilişkide öküzlük bana mahsus."

Kollarını birbirine kavuşturdu.

"İyi tamam. O zaman bir öküzlük daha yap, reddet! Hak ettim."

Göğsüne kavuşturduğu ellerinden birini tutup parmaklarını tek tek açtım, sonra cebimden çıkardığım yüzüğü avcuna bırakıp tekrar parmaklarını kapattım.

Sonra sırıttım.

"Al hadi, yarın gel başla."

Gözleri koskocaman açıldı.

"Ne dedin sen? Al hadi, yarın gel başla mı dedin?"

Kahkaha atmamak için kendimi zor tutarak başımı salladım.

"Hı hı."

"Öküüüüüz! Böyle evlilik teklifi mi kabul edilir? Reddet daha iyi kalaaaas!"

İçinde yüzük olan avcunu kendime çektim ve sırıttım.

"Sen dedin hak ettim bi öküzlük daha yap diye."

"Ay bu öküzü de geçti ama ya! Mamut falan oldu bu!"

Gülümsedim ve hâlâ açmadığı avcunu sıkı sıkı tutarak birden önünde diz çöktüm. Alin o sırada söylenmeye devam etmek için ağzını açmıştı, ağzı o halde açık kaldı.

Avcunu açtım ve yüzüğü çıkarıp parmağına taktım.

"Alin... Tahminen daha çok öküzlük yapıcam. Seni kızdırıcam. Delirticem. Ama... Kimse benim kadar sevemez seni be çilli. Kimse böyle âşık olamaz. Kimse uzaylılardan bile kıskanmaz ki seni, öyle di mi?"

Başımı kaldırıp ona baktım.

Ağlamak üzere olduğundan cevap veremedi, sadece hevesli hevesli başını salladı.

Sonra devam ettim.

"Sen de beni çıldırtacaksın. Kafayı yememe sebep olacaksın. Ama bana da kimse senin gibi aşkla bakamaz. Kimse altımda senin gibi kıvranamaz. Kimse böyle güzel ağlamaz."

Bu sefer gözyaşları içinde başını iki yana salladı, "bakamaz, kıvranamaz, ağlamaz," der gibi.

Devam ettim.

"Kimse senin gibi dövemez."

Gözyaşları gülmesine karışırken yine başını salladı.

Gözlerinin içine kilitlenip gülümsedim.

"Bizi başkası paklamaz. O yüzden, evlensek ya biz çilli?"

Gözlerinden akan yaşlar sele dönerken, resmen atladı üstüme.

İkimiz birlikte yere yuvarlandık.

Tenimi aşıp geçmek istermiş gibi sıkı sıkı sarılırken, hıçkırıklar arasında cevap verdi.

"Evet! Evlenelim biz!"

Ben de onu kavradım ve birbirimize geçmek mümkün olsa bir an bile tereddüt etmeyecek kadar sımsıkı sarıldık birbirimize.

Sonra birden aklına geldi.

"Yüzüğüm! Yüzüğüme bakmadım!"

Yüzük olan elini serbest bıraktım.

Parmağındaki ejderhayı gördüğü an nefesini tuttu.

O küçücük zümrüte kilitlendi kaldı.

Büyük ihtimalle beyin hücreleri yine birbirine girmişti ve şimdi Alin'in deyimiyle kimi halay çekiyor, kimi parende atıyor, kimi de hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

Anlaşılan o ki, bebeğime nefes alması gerektiğin hatırlatacak bir tane bile aklı başında hücre kalmamıştı. O yüzden o görev bana düştü.

"Alin... Nefes al bebeğim."

Benim sesimle kendine geldi ve birden ani bir nefes aldı.

Sonra nihayet konuşmayı başardı.

"Ulaş... biz var ya... biz şeyiz..."

Onun yerine ben tamamladım.

"Biz tamamız bebeğim."

On dakika sonra ağırlığımı dirseklerime vererek üzerine çıktığımda, bir kez daha nefesini tuttu.

Daha içine kaymadan başım dönmeye başladı ve onun da gözlerinden benden çok farklı olmadığını anladım.

Gözlerimi yeşillerinden çekmeden mırıldandım.

"Al beni içine."

Kalçalarını kaldırdı ve yavaşça içine kaydım.

Tamamen içine girdiğimde, aynı anda inledik.

Sonra yavaş yavaş hareket etmeye başladım.

Alin kollarıma yapıştı. Tırnakları kollarıma geçerken bedenimdeki her bir sinir ucu alarma geçti.

Sadece onun dar duvarlarını yara yara ilerleyen aletim değil, bütün bedenim, derim, saçlarım, dudaklarım, her noktam ayaktaydı ve tüm hücrelerimden yayılan zevk dalgaları beynimde yükseliyor, aklımın bulanmasına neden oluyordu.

Bacakları belimde kenetlenmiş haldeydi. Ben içinde yavaş yavaş gidip gelirken, her dipleyişimde kadınlığından yayılan kasılmanın bacaklarında dalgalanıp parmak uçlarına kadar gittiğini ve onları kıvırdığını belimde hissedebiliyordum.

Gözlerimi onun gözlerine kilitlemiştim. Derin göllerindeki dalgalar, benim hareketime uymuştu. Bedenimiz, gözlerimiz, ruhumuz birbirine bağlanmış, birlikte dalgalanıyordu. Beynimize kadar yükselen zevk dalgaları yavaş yavaş mümkünmüş gibi şiddetini artırırken, ben de gidiş gelişlerimi sertleştirdim.

Her seferinde daha sert, daha derin, daha hızlı. Daha sert, daha derin, daha hızlı.

Daha da fazlası için uzanıp tek kolumla yatağın başını tuttum. Ondan destek alıp daha da hızlandım.

Ben kıracakmış gibi tüm gücümle yatak başlığına tutunurken, Alin de düşecekmiş gibi tırnaklarını dibine kadar omuzlarıma geçirdi. Tenimin yırtıldığını hissettim ve daha da hızlandım.

Şimdi Alin'in boynundaki damarından hissettiğim çok hızlı ve çok sert kalp atışlarını, kendi kulaklarımda duyuyordum.

Gidiş gelişlerim, kalp vuruşlarımız, nefes alıp verişlerimiz, hepsi aynı delirmiş ritimde eşitlenmişti. Bu ilkel, yabani, dayanılmaz ritme, her kökleyişimde onun çığlıkları, benim hırlamalarım ve yatak başının az sonra dağılacağına işaret eden ince çatırdamaları eşlik ediyordu.

İkimizin de aynı anda sona yaklaştığını hissettiğim o saniyede kendimi tuttum ve her şeyimi onun zirvesini hissetmeye ayarladım.

Bir an nefessiz kaldı, yeşillerindeki her şey durdu ve bedeni kaskatı kesildi. Sonra orgazm dalga dalga bedeninden taştı ve benimkini esir aldı.

Alin'in ismimi haykırmasıyla kendimi son kez ona gömdüm ve o en dipte patladım.

"Alin... Alin..."

Sarsıla sarsıla boşalırken defalarca ismini tekrarladım ve her seferinde duvarlarının beni sarmalayıp sardığını hissettim.

Son damlama kadar ona aktığımda, başım bebeğimin boynuna düştü ve onun kokusunu içime çektim. En son, uyumadan önce yana devrildiğimi ve onu göğsüme çektiğimi hatırlıyorum.

Ertesi sabah uyandığımda, yatakta dizlerinin üstünde oturmuş, yatak başını inceliyordu.

Beni görünce kıkırdadı.

"Kırmışsın hayvan. Tam ortasından çatlamış bak."

Kolundan çektiğim gibi yatağa düşürdüm ve üstüne çıktım.

"Hadi tamamen kıralım."

Kıkırdayarak altımdan kaçtı.

"Okula gitmem lazım. Sosyoloji var."

Ayağından yakalayıp mırıldandım.

"Bedellisi falan yok mu bu sosyolojinin? Kaç paraysa versek?"

Kıkırdadı.

"Tek o olsa... Öğleden sonraya yetiştirmem gereken felsefe problemleri de var."

Başımı boynuna gömdüm.

"Koskoca felsefe olmuş, bence kendi problemlerini çözebilir."

Yine kıkırdadı ve ağzımı dün gece beni delirten o boyun damarına gömerken inleyerek kendini bana bıraktı.

Üç saat sonra onu okula bıraktığımda sosyoloji için umut kalmamıştı, ama hâlâ felsefeye zor anlarında yardım etmek mümkündü.

Ejderhayı kilitleyip anahtarını Alin'in ejderha yüzüklü eline koydum ve taksiye doğru yürümeden eğilip burnundan öptüm.

Kokumu içine iyice ekerken mırıldandı.

"Kaçta biter ki senin işin?"

"Şu nakil olayını halledicem bebeğim, çok sürmez herhalde."

Dicle olayı yüzünden Ankara'da yargılandığım askeri mahkeme suçsuzluğuma karar vermiş ve hiçbir hak kaybı olmadan görevime devam etmeme izin vermişti, ama Özel Kuvvetler Komutanlığı, bölgede yarattığım infial hafifleyene kadar İstanbul'da AİB eğitmeni olarak çalışmamı istiyordu.

Sarayından kız kaçırdığım Cemoma, bölgede çok güçlü olan bir aşiretin lideriydi ve devlet onunla ilişkilerimizin bozulmasını istemiyordu.

Bu durum çok işime gelmişti, çünkü şimdi gideceğim operasyonlar sadece Kartal'ınkilerle sınırlı kalacak, Alihan gibi neredeyse bütün zamanımı Doğu'da geçirmeme gerek olmayacaktı.

Bu da aileyi zor da olsa bir araya toplayabilmem, Alihan'dan kız kardeşini isteyebilmem ve nikâh hazırlıklarına başlayabilmem için bana gerekli süreyi verecekti.

Aile toplamak deyince, AİB naklimi tamamladıktan sonra babaannemden başlamak iyi bir fikir olabilirmiş gibi geldi.

Alin'i son kez öperken mırıldandım.

"Aslında babaanneme gitsem ben ya. Akşam evde buluşsak seninle."

Alin sıkı sıkı boynuma sarıldı.

"Tamam."

Sonra döndüm ve yürüdüm.

Alin'in okul çıkışı Dicle'yi görmek için sete gideceğinden ve bu sarılmanın bilmediğim bir zaman için son sarılmamız olacağından habe-

rim yoktu. Çünkü akşamüstü tam babaannemin evine girecekken Dicle aradı.

"Ulaş! Ulaş yetiş! Birileri Alin'i kaçırıyor yetiş!"

Kırk beş dakika sonra setin önündeki otoparka geldiğimde Dicle ve Defne ağlayarak polislere ifade veriyorlardı. Yamaç yanlarındaydı.

Onlara bir baş selamı verip polislerin başındaki sivile kendimi tanıttım.

"Özel Kuvvetler'den Yüzbaşı Ulaş Akahan. Alin Tunalı'nın nişanlısıyım."

Adam polis memuruna ifade almaya devam etmesini işaret edip beni kalabalıktan biraz uzaklaştırdı ve elini uzattı.

"Başkomiser İlker Bayraktar. Yüzbaşım şüphelendiğiniz biri var mı?"

İşe polisi ve bürokrosiyi karıştırmaya hiç niyetim yoktu.

"Hayır."

Ama ne bildiklerini öğrenmeliydim.

"Kaçırılma görüntülerine ulaştınız mı?"

Adam başını iki yana salladı.

"Henüz değil. Etrafta burayı gören kamera var mı araştırıyoruz."

Seti işaret ettim.

"Set?"

"Çekimde değillermiş."

Etrafı gözümle tarayıp kamerası olabilecek yerleri mimlerken sordum.

"Tanıklar?"

Adam yine olumsuzdu.

"İpe sapa gelir bir tane bilgi yok."

"Anladım."

Dikkatli dikkatli yüzüme baktı.

"Bu sizce de biraz garip değil mi?"

"Ne?"

"Nişanlınız güpegündüz kaçırılıyor ve ne Dicle Hanım, ne Defne hanım doğru dürüst bilgi veremiyor?"

Garip değildi.

Dudağımı büktüm.

"Şoka girmişlerdir."

Başkomiser külyutmaz bakışlarla beni süzdü.

"Mesela sizden polise konuşmamaları için bir uyarı almış olamazlar, değil mi?"

Bu polis sandığımdan uyanıktı galiba.

Kaşlarımı kaldırdım.

"Bunu nerden çıkardınız ki?"

Adam hafifçe gülümsedi.

"Sezgi diyelim. Ben de bordo bereli olsam polis bürokrasisiyle uğraşmazdım."

Sadece dudağımı büktüm.

"Bizim de bürokrasimiz var."

Adam içini çekti. Benden bir numara çıkmayacağını anlamıştı.

"O zaman biz gidip araştırmamıza devam edelim. Sizin de ayağınıza dolaşmamış oluruz."

Alaycı sesini fark ettim, ama bozuntuya vermedim.

"Bir şey öğrenirsem sizi ararım."

Başını salladı.

"Eminim ararsınız."

Dicle ve Defne'ye seslenip birkaç saat içinde karakola gelmelerini ve resmi ifade vermelerini söyledi. Sonra da adamlarını toplayıp gitti.

Adamlar gider gitmez kızlara avcumu uzattım.

"Verin."

İkisi de telefonlarını verdiler ve Alin'in kaçırılma görüntülerini seyretmeye başladım.

Bu görüntüleri çekmelerini kırk beş dakika önce söylemiştim.

Dicle kırk beş dakika önce aradığında, babaannemin kapısındaydım.

"Ulaş! Ulaş yetiş! Birileri Alin'i kaçırıyor yetiş!

Önce dehşete kapıldım. Kanımın korkuyla çekildiğini hissettim. Resmen dizlerimin bağı çözüldü. Sonra hemen iki saniyeliğine gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım. Gözlerimi açtığımda son derece sakindim.

"Kaçırıyorlar mı kaçırdılar mı Dicle?"

"Şu an Alin adamlarla dövüşüyor! Defne polisi aradı, ama onlar gelinceye kadar dayanamaz Alin, çok kalabalıklar."

"Sette misiniz?"

"Setin ordaki otoparkta."

"Başka kimse var mı? Korumalar?"

"Hayır, kimse yok!"

"Şimdi beni iyi dinle. Telefonu kapattığımızda olan biteni videoya çekmeye başlayacaksın. Defne de çeksin başka bir açıdan. Plaka gör-

meye çalışın. Bir yere saklanın, adamlardan uzak durun. Alin'i götürürlerse ve benden önce polis gelirse hiçbir şey bilmiyorsunuz. Anladın mı?"

"Anladım."

Telefonu kapatıp Sare'yi aradım. Yine cevap vermiyordu. Hayati tehlike bildiren "HT" acil kodumuzu mesaj attım ve beni karşılamaya çıkmış olan babaanneme döndüm.

"Babaanne arabasız geldim ve acil bir durum var. Senin araba lazım."

Babaannem asker karısıydı, soru sormadı. Şoförüne seslendi.

"Davut Efendi! Arabanın anahtarlarını getir."

İki dakika sonra Rolls Royce'i köşkün bahçesinden çıkarmıştım ki, Sare aradı.

Sesi alaycıydı.

"Yine mi sevgilini kaybettin?"

"Birileri Alin'i kaçırmaya çalışıyormuş. Takip etmen lazım."

Sesindeki alaycı ifade anında kayboldu.

"Adres ver."

"Beykoz Kundura Fabrikası. Film platolarının önündeki otopark."

"Kaçıranların plakası?"

"Dicle kameraya çekiyor olmalı. Birazdan öğrenirim."

"Yalnız çocuklarla okul gezisindeyim şelalede. Eve gidip sisteme girmem bir saat."

"Tamam. Plakayı mesaj atarım. Bu arada polisi aramışlar. Onların işe karışmasını istemiyorum."

"Anladım. Ulaştığım görüntüleri silerim. Şüpheli var mı?"

Tam Sare'ye cevap verecektim ki, alttan başka bir çağrının geldiğini fark ettim.

"Alihan arıyor. Kapat."

Alihan'ın sesi endişeliydi.

"Ulaş. Bir durum var. Hani şu Vedat'ın yurda giriş çıkışlarına baktırmıştım ya. Herif Türkiye'deymiş. Otoparkta gördüğüm o olabilir. Alin'i koruman lazım."

Geç kalmıştık. Bunu Alihan'a da söyledim.

"Koruyamadım."

"Ne diyorsun lan sen?"

"Az önce Dicle aradı setten. Birileri Alin'i kaçırmaya çalışıyormuş. Alin dövüşüyormuş, ama çok kalabalıklarmış."

Alihan derin bir nefes aldı.

"Prosedürü başlattın mı?"

"Evet. Dicle kameraya çekiyor. Sare bir saate mobeseye girmiş olacak."

"Polis?"

"Sare hallediyor."

"Tanık?"

"Dicle ve Defne. Konuşmayacaklar."

"Tamam. Hemen yola çıkıyorum."

Telefonu kapatıp gaza bastım.

Bebeğim yine şiir gibi dövüşüyordu.

Ama sekiz kişiydiler.

Alin'in suratına gelen ilk yumrukta ellerim öfkeyle kasıldı.

Ama hemen gözlerimi kapatıp kendimi Alin'e yabancılaşmaya zorladım ve sonra Dicle'ye emrettim.

"En baştan tekrar anlat."

Yamaç ve Defne gözlerini devirerek birbirlerine bakarlarken Dicle yalvarır gibi itiraz etti.

"Ulaş beş kere anlattırdın."

Gözlerimi videodan ayırmadan konuştum.

"Ayrıntı kaçırmış olabilirsin. Tekrar anlat. En baştan."

Dicle derin bir nefes aldı ve bir kez daha anlatmaya başladı.

"Alin telefon etti. Otoparktayım, ben sete girmiyim, siz gelin kahve içmeye kaçalım on dakika dedi. Size göstermem gereken çok güzel bir şey var dedi."

Nişan yüzüğünü gösterecek olmalıydı. Bir an yüzüğü ilk gördüğünde nasıl nefessiz kaldığını hatırladım, ama hemen kafamdaki görüntüleri kovmayı ve bir kez daha olaya yabancılaşmayı başardım.

"Sonra?"

"İşte biz de Defne'yle setten çıktık. Otoparka geldiğimizde bir baktık ki, dört tane adam Alin'i Chevy'nin hemen yanındaki siyah bir minibüse bindirmeye çalışıyorlar."

"Bağırmadınız mı?"

"Hayır Ulaş, beş kere söylediğim gibi kaldık öyle, bağırmadık."

"Sonra?"

"Sonra Alin birden ellerinden kurtuldu, adamlara kung fu mung fu japon mapon bir şeyler yaptı ve dördünü de yere serdi. Sonra da koşmaya başladı."

"Ne tarafa doğru?"

Dicle beşinci kez eliyle gösterdi.

"Şu tarafa."

"Devam et."

"Ama başka bir minibüs önünü kesti. İçinden dört tane daha adam çıktı ve Alin'in etrafını sardılar. Alin yine tekme sallamaya başladı, ama bunlar çok iyi dövüşüyorlardı."

"Sonra?"

"Sonrasını biliyorsun. İşte Defne hemen polisi aradı, ben de seni."

Videoda akan görüntülerde gerçekten adamların dört tanesinin diğerlerine göre çok daha iyi dövüştüğünü fark etmiştim.

"Hiçbir şey duymadığınıza emin misiniz? Bir isim? Bağırma? Konuşma?"

"Otoparkın öbür ucuydu. Duyulmuyordu ki hiçbir şey."

Yamaç'a döndüm.

"O arada senin korumalar ne yapıyorlardı? Böyle mi koruyorlar Dicle'yi?"

Yamaç içini çekti.

"Bu cadılar adamları tuvalete gideceklerini söyleyip atlatmışlar."

Defne pişmanlıkla mırıldandı.

"Nereye gitsek tepemizde dikiliyorlar, çevreye rezil oluyoruz. Biz de on dakika Alin'le Starbucks'a gider döneriz dedik."

Yamaç tısladı.

"İyi halt ettiniz."

Dicle tam ağzını açıp cevap verecekken telefonum çaldı. Sare'ydi. Biraz uzaklaşıp açtım.

"Var mı sonuç?"

"Öncelikle minibüsler kiralık. Kiralayanın kimliği sahte."

"Başka?"

"İki minibüs de setten Paşabahçe'ye kadar mobeselere takıla takıla gitmişler. Sonra Paşabahçe'de bir ara sokağa girmişler. O aranın kamera görüntüsü yok. Üç dakika sonra sokaktan çıkmışlar ve TEM'e doğru devam edip İstanbul'u terk etmişler."

"Şimdi neredeler?"

"Gebze civarında."

"Tamam. Etraf kameraları temizledin mi?"

"Bir kilometre çapındaki tüm görüntüleri kendime kaydedip sistemden sildim. Zaten çok kamera yok, mobeselerle iki banka ATM'si."

"İyi. Minibüsleri takip et. Ben peşlerine düşüyorum."

"Anlaşıldı. Ulaş..."

"Efendim?"

"İyi misin? Sesin çok ruhsuz geliyor."

"Kapat Sare."

Telefonu kapattım ve Alihan'ı aradım.

"Nerdesin?"

"Havaalanına geldim. Birazdan İstanbul uçağına binicem."

"Alin'i kaçıran minibüsler şu anda Gebze'de. İstanbul'dan çıktılar."

Kısa bir sessizlik oldu.

"Burhaniye'ye mi götürüyorlar acaba? Bu çok salakça."

Benim de bu salaklık dikkatimi çekmişti.

"Evet. Gelin bizi bulun diyorlar sanki oraya götürüyorlarsa."

Alihan içini çekti.

"Bulalım bakalım. Ben Edremit'e geleyim o zaman. Geçerken havaalanından alırsın."

"Tamam. Çıkıyorum ben."

"Malzeme?"

"Volkan'a haber verdim, getiriyor."

Telefonu kapattığımda Volkan'ın arabasının otoparka girdiğini gördüm. Yanıma gelip park etti ve arka koltuğa uzanıp büyük spor çantayı aldı. Arabadan çıktığında sordu.

"Haber var mı?"

"Gebze'delermiş. Burhaniye'ye gittiklerini sanıyoruz. Ne getirdin?"

Elindeki çantayı uzattı.

"Kendin bak."

Etraftan kimsenin görmemesine dikkat ederek çantanın fermuarını hafifçe araladım.

Altı tane Uzi, altı tane Smith Wesson, bol miktarda gaz bombası ve mermi.

Gayet yeterli görünüyordu.

Volkan ilerden üzüntüyle ona bakan Dicle'ye elini kaldırarak selam verip bana döndü.

"Neyle gidiyoruz?"

"Chevy'nin anahtarları Alin'de herhalde. Üstünde bulamadım. Bende babaannemin Rolls Royce'u var."

"Hmm. Rolls Royce ile kız kurtarma operasyonu. Hadi bakalım."

Rolls Royce'a doğru yürürken homurdandım.

"Sadece kızı kurtarmıycaz. O herifleri de geberticez."

Yalova'yı geçmiştik ki Sare yine aradı.

Önümde geçmem gereken birkaç araç vardı, telefonu Volkan'a uzattım.

"Sen konuşsana."

Volkan önce bir kararsız kaldı, sonra telefona uzandı.

"Sare. Ben Volkan. Ulaş araba kullanıyor."

Sare'nin söylediklerini dinledi ve başını salladı.

"Tamam."

Ve telefonu kapatıp bana döndü.

"Minibüsler bir benzinciye girip benzin almışlar. Kullanılan kredi kartı Vedat Tuzcu'ya ait. Şu anda yüz yirmi kilometre önümüzdeler."

Gaza bastım.

"Bu durumda Alin'i o geri zekâlının kaçırdığı kesinleşmiş oluyor."

Volkan ayaklarını torpidoya dayadı.

"Geri zekâlı olduğu kesin. Seni bilmese bile bir bordo berelinin kardeşini kaçırdı moron."

Başımı salladım.

"Bugün beni de öğrenecek."

Bir adam sadece moron olsaydı, dünyada yer işgal ediyor olmasına canım sıkılsa bile, yaşamasına ses çıkarmazdım.

Bir adam sadece manyak olsaydı, gözümü üstüne diker, bir suç işlememesi için tetikte kalmaya çalışırdım.

Bir adam sadece suçlu olsaydı, onu yakalar ve hapse tıkıp cezasını çekmesini sağlardım.

Bir adam suçlu bir manyak olsaydı, onu yakalar, epey canını yakar ve kalan ömrünü hapiste geçirmesini garantiye alırdım.

Ama bir adam hem moron, hem manyak, hem de suçluysa onun yaşamasına göz yummam mümkün değildi.

Hele bu moron, manyak ve suçlu pislik benim bebeğime zarar vermeye kalkışmışsa, bugün acilen cehenneme gidebilmek için bana epey yalvaracak demekti. Önce diz kapaklarını parçalamayı aklımın bir kenarına not ettim. En çok bu acı veriyordu.

Sonra Volkan'a döndüm.

"Sare'yle bozuk musunuz?"

Yan gözle bana baktı.

"Niye?"

"Selamsız sabahsız konuştun."

Omuzlarını silkti.

"Boş ver. Şimdi mevzumuz Alin."

İtiraz ettim.

"Alin'i boş ver asıl. Sare'den bahset bana."

Volkan başını öyle yüksek bir hızla bana çevirdi ki, arabada resmen rüzgârını hissettim.

"Yamyam mı yapıyorsun yoksa?"

Yamyam, her bordo berelinin öğrendiği, ama hiçbir zaman uygulamamayı umut ettiği bir meditasyondu. Yabancılaşma Meditasyonu.

Bordo bereli olmak, gerektiği zaman anneni, babanı, kardeşini, karını, hatta çocuğunu yok sayabilecek bir ruhsuzluk potansiyeline ulaşmayı gerektiriyordu. Bir başka deyişle, bir bordo bereli, yanında ailesini kesseler umursamamayı ve kılını kıpırdatmamayı başarmak zorundaydı.

Bu zorundalığın nedeni, bir gün bir savaşta ailemizle görevimiz arasında kalma ihtimalimizdi. Bütün bordo bereliler, böyle bir ihtimal karşısında, ailesini değil görevini, yani vatanını tercih etmek üzere eğitiliyordu.

Bu eğitim, sadece ailemiz hain falansa onları gözümüzü kırpmadan öldürebilmemizi kolaylaştırmazdı. Daha insani bir faydası da vardı. Çok sevdiğimiz biri gerçek bir tehlikeyle karşı karşıya ise, tüm duygularımızdan kurtulduğumuz için paniğe kapılmamamızı, becerilerimizi öfkemize ya da acımıza kurban vermememizi, haliyle çok sakin bir şekilde onu kurtarabilmemizi sağlardı.

Elbette bu sadece bir potansiyel eğitimiydi. Yani ailemizi ya da sevdiklerimizi umursamama yöntemini öğrenir, ama bunu normal zamanda kullanmazdık. Ve hepimiz, asla kullanmamayı umut ederdik.

İşte Yamyam, bu asla kullanmamayı umduğumuz yöntemin adıydı. Özel bir meditasyondu ve eğitim sırasında binlerce kez tekrarladığımız için refleksimize geçmişti. Hepimiz, saniyeler içinde Yamyam yapıp sevdiklerimize yabancılaşabilecek beceriye sahiptik.

Henüz eğitim gören birer bordo bereli adayıyken, bu meditasyonu Güven Atışı sırasında denerdik. Güven Atışı, dünyadaki bütün Özel Kuvvetler arasında sadece bordo berelilere mahsus olan bir eğitimdi ve en yakın dostunuzla birbirinize ateş etmeniz esasına dayanıyordu. Bir bordo bereli iki yüz metrede nokta atışı yapabilir duruma gelir gelmez, Güven Atışı'nda denenirdi.

Güven Atışı sırasında body adı verilen en yakın bordo bereli arkadaşımızla karşı karşıya geçerdik. Arkadaşımız Yamyam yapmamızı beklerdi ve elindeki küçük hedefi başının üzerine koyardı. Biz o andan itibaren çift tabancayla o hedefe ateş ederek yürümeye başlardık. Yolun yarısına

geldiğimizde arkamızı dönüp eğilir ve tabancaları bacaklarımızın arasından hedefe doğru sıkmaya devam ederdik. Mermiler bitince roller değişirdi ve atış hakkı arkadaşımıza geçerdi.

Güven atışı eğitimi sırasında, çok nadiren de olsa arkadaşını yaralayan ya da öldüren bordo bereliler olmuştu. Bu tür hadiseler, eğitim zayiatı olarak kapatılırdı. Arkadaşının ölümüne neden olan hiçbir fail, gözle görünür bir travma yaşamazdı, çünkü o sırada Yamyam'ın etkisinde olurdu.

Fakat Yamyam'ın etkisi geçtikten sonra o adamın iflah olması çok zordu. Birçoğu istifa eder, kimi eski birliklerine, kimi sivil hayata dönerdi. Çok nadiren bu olayı atlatmayı başaranlar ise, Özel Kuvvetler'in en can acıtıcı görevlere rahatça gönderdiği askerlerden biri olurdu.

Kartalların arasında da böyle bir adam vardı. Bu olayı atlatmak için Yamyam'dan hiç çıkmamayı tercih etmişti.

Herhalde kim olduğunu tahmin etmişsinizdir.

Volkan panik içinde sorusunu tekrarladı.

"Ulaş! Yamyam mı yapıyorsun diye sordum!"

Cevap vermedim. Sessizliğim kabul anlamına geliyordu nasıl olsa.

Öfkeli bakışlarının suratıma saplandığını hissettim.

"Vedat denen moron buna değmezdi."

Omuzlarımı silktim.

"Alin değerdi."

"Yamyam yapmadan da Alin'i kurtarabilirdin."

Başımı iki yana sağladım.

"Mümkün değildi."

Volkan'ın sesi inanmıyor gibiydi.

"Nedenmiş?"

Derin bir nefes aldım.

"Çünkü Alin'in kaçırıldığını öğrendiğimde bayılacağımı sandım. Bildiğin, kız gibi bayılacaktım."

Volkan şaşkın şaşkın bana baktı.

"Ciddi olamazsın."

"Çok ciddiyim. Dizlerimin bağı çözüldü. En son sünnetimde böyle olmuştu."

Volkan bir ıslık çalarak arkasına yaslanırken ekledim.

"Tabii bunu herhangi birine söylersen seni önce vurur sonra inkâr ederim. Ve sıra bu. Önce vur, sonra inkâr et."

Volkan başını çevirip uzun uzun bana baktı.

Sonra sordu.

"Ya çıkamazsan?"

"Eğitimde bin kere Yamyam yaptık ve çıktık di mi?"

Sesi endişeliydi.

"Ama çıkamama riski var. Hep vardı."

Yamyam bilinçaltımızın kodlarıyla oynayan bir meditasyondu. Yapılan deneyler, Yamyam etksi altındayken beyin MR'ının bile değiştiğini gösteriyordu. Normale dönmeme riskinin, şizofrenlere uygulanan elektroşok kadar yüksek olduğu biliniyordu.

Omuzlarımı silktim.

"Eğitim için bile o riski göze aldıysam, şimdi hayli hayli alırım dedim."

Derin derin içini çekti.

"Sen gerçekten çok âşıksın bu kıza."

Acı acı gülümsedim.

"Şu an değilim."

Yamyam, tüm duygularımızla birlikte aşkın da tatile çıkmasına neden oluyordu.

Volkan üzgün bir sesle mırıldandı.

"Umarım bir komplikasyon olmaz da aşkına tekrar kavuşursun."

Dikkatimi önümdeki kamyona verip düz çizgiye rağmen solladım.

Sonra Volkan'a kısa bir bakış attım.

"Sen aşkına ne zaman kavuşacaksın?"

Dudağını büktü.

"Önce bir bulayım da. Sonra kavuşmayı düşünürüm."

Dudağımı büktüm.

"Bulmuş gibisin?"

Huysuz bir sesle sordu.

"Kimi?"

"Sare'yi."

Bezgin bezgin pöfledi.

"Şu son üç günde otuz kez söylemek zorunda kaldığım gibi, Sare'ye âşık değilim."

Kaşlarımı kaldırdım.

"Olmamak için kendi kendine mi söyledin, hayırdır?"

"Hayır. Yirmi yedi kez Serdar'a, iki kez Seyit'e ve bir kez de Sare'ye."

Hızla başımı ona çevirdim.

"Sare'ye?"

Başını salladı.

"Sibirya dönüşü kolorduya gittim ya. Pat diye sordu. Son zamanlarda ikide bir bölgesine gidiyormuşum, yoksa ona âşık falan mı olmuşum?"

"Ve sen de âşık olmadığını söyledin öyle mi?"

Bir es oldu. Sonra cevap verdi.

"Iıı... Tam olarak öyle dememiş olabilirim."

Şüpheyle sordum.

"Ne dedin?"

"Hiç âşık değilim, ama bu seni yatağa atmak istemediğimi göstermez, dedim."

Vay. Benim bildiğim Sare'ye bunu söylemek cesaret isterdi.

Sordum.

"Ve o ne dedi?"

Volkan şirin şirin gözünün altındaki morluğu gösterdi.

Ruhsuz bir kahkaha attım. Bir kızdan durmadan dayak yiyen tek bordo bereli ben değildim demek ki.

"Ne kadar mesafedeler?"

Havaalanında Alihan'ın arabaya biner binmez sorduğu soru buydu.

"Seni almak için kaybettiğimiz beş dakikayı da sayarsak toplam yirmi beş dakikada onları yakalarız."

"Bas o zaman. Yirmi dakikaya Burhaniye'de olacaklar."

Bastım.

Burhaniye'ye yirmi üç dakika sonra girdim ve Sare'yi aradım.

"Neredeler?"

"Sizden bir sonraki ışıklardan sola döndüler."

"Hatta kal."

Gazı kökleyip bir sonraki ışıklara geldim ve sola döndüm.

"Şimdi?"

"Üçüncü sağa döndüler. Ama o sokakta kamera yok. Hâlâ çıkmadılar."

İyice hızlandım ve üçüncü sağa dönmek için lastikleri yakarak bir fren yaptım. Arabayı sokağa sokmayı başardığımda, ilerdeki bir evin önünde duran iki siyah minibüsü fark ettim.

Rolls Royce'u minibüslerin arkasına park ettik ve silahları alıp koşarak arabadan indik.

Minibüslerin önünde durduğu ev, tek katlı bir yazlıktı ve hiçbir ışığı yanmıyordu.

Volkan'la Alihan kapının iki yanına geçti. Ben de kapıyı kırmak için geriledim ve var gücümle tekmeyi bastım.

Kapı kırıldı ve üçümüz birden içeri daldık.

İçerisi tamamen karanlıktı ve çıt çıkmıyordu.

Birbirimize baktık.

Yanlış eve mi gelmiştik?

Tam o sırada, arka odalardan birinde adım sesleri duyduk.

Koşarak odaya daldığımızda, iki kişinin pencereden arka bahçeye atlayıp gecenin karanlığına daldığını fark ettik.

Volkan hemen peşlerinden atladı. Ben de gidecekken Alihan'ın şaşkın gözlerle odanın duvarına baktığını gördüm.

Duvarda koskocaman harflerle bir şey yazıyordu.

Hemen odanın ışığına bastım ve duvardaki yazıyı okudum.

"Gelinimi senin kaçırdığını sanmıştım, ama yanılmışım. Arkadaşına peşkeş çekmişsin. Şimdi sen de yanıldın. Ödeştik yüzbaşı."

Ve yazının altında tek bir isim.

"CEMO"

ALİN

Her şey, okul çıkışı setin önüne gelip Dicle'ye telefon etmemle başladı. "Dicle. Hadi Defne'yi de al, otoparka gelin."

"Kızım gelsene sete. Taze çay da var?"

Yüzümü buruşturdum.

"Yok ya. Yamaç'a hiç bulaşmıyim şimdi. Ulaş duyar falan, yeni iyileşti çocuk. Hadi gidelim Starbucks'ta on dakika kahve içelim."

"İyi tamam, dur. Şu korumaları atlatalım geliyoruz."

Gülümseyerek yüzüğüme baktım.

"Çabuk olun. Size çok güzel bir şey göstericem."

Telefonu kapattım ve yüzüğüme bakmaya devam ettim.

Çok güzeldi. Çok, ama çok güzeldi. Gördüğüm hiçbir nişan yüzüğüne benzemiyordu. Ne dana kadar bir taşı vardı ne de ben çok pahalıyım diye haykırıyordu.

İncecik bir altına gömülmüş yeşil bir ejderha.

Sanki evlenmeye değil, bir masalı yaşamaya çağırıyordu.

Sanki imza atmayı değil, birlikte oyun oynamayı vaat ediyordu.

Sanki birlikte bir hayatın değil, ebediyetin sözünü veriyordu.

Büyük bir mutlulukla içimi çekmiştim ki, arabanın yanına birinin gelip dikildiğini hissettim.

Hızla başımı çevirdiğimde onu gördüm.

"Vedat?!"

Kollarını arabamın açık penceresine dayadı.

"Merhaba Alin. Beni gördüğüne sevindin mi?"

Öfkeyle gözlerimi kıstım.

"Hee, çok sevindim. Ben de nerde kaldı bu Vedat diyordum."

İğrenç dişlerini göstererek sırıttı.

"Geldim işte yavrum. Biraz uğraştırdın, ama buldum seni."

"Senden beklenmeyecek bir performans. Çok takdir ettim, ama şimdi izninle, gitmem lazım."

Tam direk mi gaza basıp gitsem yoksa gitmeden suratının ortasına bir tane indirsem mi diye düşünüyordum ki, pikabın yolcu tarafındaki kapı açıldı ve bir tane adam arabaya bindiği gibi gözüme bir şey sıktı.

Gözlerim acayip yanarken Vedat benim kapımı açtı ve göremediğim birilerine emir verdi.

"Minibüse getirin."

Çırpınmaya başladım, ama hem gözlerimin acısından mahvolmuş durumdaydım, hem de kime ne tekme savurduğumu göremiyordum. Sadece dışarı çekildiğimi hissettim.

Adamlar beni dışarı çıkarır çıkarmaz kollarımdan tutup sürüklemeye başladılar. Dayanılmaz bir acıyla yanıp yaşaran gözlerimin önündeki perdenin ardından siyah bir karaltıya doğru götürüldüğümü fark ettim.

Birkaç saniye sonra karaltının ortasında bir şey kayarak açıldı ve içerden Vedat'ın sesini duydum.

"Hadi çabuk. Hakkı, kızın çantasını anahtarı falan kap gel."

Bu karaltı bir minibüs olmalıydı. Oraya girdiğim an işim biterdi. Gözüme yine o şeyi sıkıp beni bağlarlardı. Kimse görmeden burdan giderdik.

Şu Dicle'yle Defne nerde kalmıştı Allah aşkına? Gerçi gelseler ne yapabilirlerdi ki? Bir şeyler yapabilecek tek kişi bendim. Bunlar beni içeri sokmayı başarmadan bir şeyler yapmak zorundaydım.

Hızla Muhittin Hoca'dan gözü kapalı dövüş hakkında öğrendiklerimi hatırlamaya çalıştım. "Düşmanını göremiyorsan, hisset. Biri gitmiş olabilir, ama daha dört tane duyun var."

Gözlerimin acısını boş vermeye uğraştım ve beni sürükleyen adamlara odaklandım. Tüm duyularımı kullanarak, onları tespit etmeye çalıştım.

Solumda kolumu kavramış kocaman bir el. Omzumda daha küçük başka bir el. Sağ kolum başka birinin elinde. Bir kişi de enseme yapışmış. Başka kimse yok.

Dört kişiler. Vedat minibüste. Onlar tam beni uzatırken...

Adamlar beni kaldırıp minibüse koyacakları an ayaklarımı boşluğun yanındaki siyah karaltıya dayadım ve ordan güç alıp bir ters takla attım. Taklam biterken sağ ayağımı sağımdaki, sol ayağımı solumdaki herifin suratına geçirdim. Aynı anda biraz önce ensemde, şimdi önümde olan herife de bir kafa geçirdim.

Üçü de şaşkınlıkla yere yuvarlanırlarken, yolumun üzerinde tek kalan adama da bir diz geçirip hızla koşmaya başladım.

Gözlerim çok yanıyor, önümü doğru dürüst göremiyordum. Yine de yaşların arasından ışığı ve açık alanı fark etmiştim, oraya doğru yöneldim.

Tam kurtulduğumu düşünmeye başlamıştım ki, birden önüme az önceki siyah karaltının aynısından çıktı. Gözlerim biraz düzeldiği için

bunun bir minibüs olduğuna artık emindim. Ama ben geri dönemeden kapısı açıldı ve içinden dört kişinin yere zıpladığını fark ettim.

Aynı anda, arkamda da küfürler savurarak gelen adamları hissettim. Az önce dövdüğüm embesiller.

Yanılmıyorsam artık etrafımda sekiz kişi vardı ve çember gitgide daralıyordu. Gözlerimi hızla kırpıştırdım. Spreyin etkisi iyice azalmaya başlamıştı. Bu iyiydi. Arkadakilerin hımbıl olduğunu fark etmiştim, eğer bunlar da öyleyse aralarından kendime bir kanal açıp kaçabilirdim.

Önüme dikilen adamlara baktım ve en sağdakine bir tekme savurdum. Onu indirebilirsem kaçabileceğim bir aralık oluşacaktı.

Adam tekmeme hazırlıksız yakalandığı an yandaki arabanın kaportasına zıpladım. Planım kaportadan aşağı zıplamak ve deli gibi koşmaktı.

Ama tam o sırada beklemediğim bir şey oldu. Adam anında toparlanıp benimle birlikte kaportaya zıpladı ve beni yakaladığı gibi kafasının üstünden aşırıp yere, çemberin ortasına attı.

Profesyonel dövüşçü olmayan birinin bu kadar çabuk toparlanıp bir metreye zıplaması ve bu aşırma hareketini yapması mümkün değildi. Şimdi ayvayı yemiştim işte.

Kendime acımayı bırakıp dövüşmeye başladım.

Gözlerim artık tamamen açılmıştı ve işe yarar hale gelmişti, ama dört çift daha gözüm olsa bu adamlardan gelen tekme ve yumruklarını takip edebilip kaçmam çok zordu. Arkamdaki hımbıllardan yararlanıyor, onları sık sık bir takla için destek almak ya da profesyonellerden birinin üstüne fırlatmak için kullanıyordum ama şansımın olmadığını da biliyordum.

İlk yumruğu dövüşün ikinci dakikasının sonunda yedim. Dünyam kararardı. Şimdiye kadar yediğim en beyin bulandırıcı yumruktu herhalde. Yani hani Gözde'nin bacak arama geçirdiği dizin acısına on üzerinden bir verirsek, bu yumruğun acısı on üzerinden doksandı.

Yüz demedim, çünkü yüz puanı birkaç saniye sonra karnıma yediğim tekme hak ediyordu.

Sanırım bu kadar acıya rağmen, hayatımın en iyi dövüş performansını gösteriyordum. İnanılmaz bir adrenalinin kanıma yayıldığını hissediyordum, bu adrenalin bana müthiş bir hız ve dikkat veriyordu. Adamların bile hızım karşısında şaşırdıklarını fark edebiliyordum.

Ama bir dakika sonra beklemediğim bir şey oldu. İlk yediğim yumruk yüzünden şişen gözüm kapanmaya başladı ve üç boyutlu görme yeteneğimi yitirdim. İnsan tek gözle derinlik algısı hissedemezdi ve ben gözlerim olmadan birkaç hımbılı yere serebilecek kadar iyiysem de, bu profesyonelleri yenebilecek ekstra duyulara sahip değildim.

Sonunda bir tanesinin böğrüme geçirdiği tekmeyle yere yığılır ve anında havalandırılıp minibüse taşınırken, en kısa zamanda gözü kapalı dövüşmeyi öğrenmeye ant içtim.

Minibüse atıldığım an bir ses duydum.

"Nazik olun biraz."

Başımı kaldırdım ve baktım. Otuzlu yaşlarda, esmer bir adamdı. Siyah takım elbise giymişti. Simsiyah kaşları, daha önce kırılmış gibi duran kemerli bir burnu, ifadesiz bir yüzü vardı.

Yüzü ifadesizdi ama şişmiş ve kapanmış gözlerime bakan gözlerinde, ufacık da olsa bir suçluluk fark eder gibi oldum.

Adamlardan ikisi beni yerden kaldırdılar ve İfadesiz'in karşısındaki koltuğa koyup iki yanıma oturdular. Kollarımı sıkı sıkı tuttular ve bacaklarını bacaklarımın üstünden geçirip sabitlediler. Diğer iki adam da İfadesiz'in yanına oturdu.

İfadesiz önce şoföre seslendi.

"Gidelim."

Sonra bakışlarını bana çevirdi.

"Çok iyi dövüşüyorsunuz küçük hanım."

Adama pis pis baktım.

"Kimsiniz siz?"

İfadesiz birden gülümsedi.

"Affedersiniz. Kendimi tanıtmadım. Ben Cemo Demirhan."

Cemo?

O Cemo mu yani?

Hani Dicle'nin Cemoma?

Hani Ulaş'ın önce gerdekten gelinini kaçırdığı, sonra da abimin yerini öğrenmek için dağa kaldırıp işkence yaptığı Cemoma?

⚤

AİB sınavı dönüşü, Ulaş'la abim Dicle'yi aramaya sete geldikleri gün Serdar'la biraz sohbet etmiştik.

Hale, Dicle'nin gitmesine neden olduğu için çok üzgündü ve hem üzüntüsünün hem de hamileliğinin etkisiyle erkenden uyumak istemişti. Vakit çok erkendi ve onunla birlikte odaya gitmeye kalkan Serdar'a benimle oturmasını buyurup yatmıştı.

Serdar ne yapmak istediğimi sorunca, verandada biraz oturmak, ekim ayına yazdan kalan son sıcak günlerin tadını çıkarmak geldi aklıma.

Çıkıp verandaya oturduk. Serdar kendisine bir bira aldı, bana da bir limonata uzattı.

Bundan sadece üç ay önce, Volkan da böyle yapmıştı. Ulaş'ın beni postaladığı gece. Bana bir limonata vermişti ve birasından bir fırt çekip bana Boğaz'ın karşı kıyısında görünen Emirgan Korusu'nu göstermişti. Sevdiğim adamın evinin hemen yanındaki koruyu.

O gece bu verandadan karşı kıyıya "Ordular! İlk hedefiniz bir öküz, ileri!" diye bas bas bağırmıştım.

Üç ay sonra bugün, ben de bir ordu mensubuydum ve öküzüm bana sırılsıklam âşıktı. Mutlulukla içimi çektim ve birasını yudumlayarak denize bakan Serdar'a döndüm.

"Hale'ye ilk görüşte mi âşık oldun?"

Gülümsedi ve başını iki yana salladı.

"Hayır."

"Peki ne hissetmiştin ilk gördüğünde?"

Serdar sırıttı.

"Uyuz olmuştum."

Kıkırdadım.

"Sonra?"

"Sonra ne?"

"Sonra ne zaman âşık oldun?"

"Bilmem. Arada olmuşum işte."

Bu adamın ağzından laf almak, deveye Panama Kanalı'nı atlatmak gibiydi.

"Üff Serdar! Ne zaman fark ettin peki?"

Serdar elinde çevirdiği bira şişesine baktı gülümseyerek.

"Çok sarhoş olduğum bir gece."

Tam onu ayrıntı vermesi için sıkıştıracaktım ki, telefonuna bir mesaj geldi. Mesajı okuyunca sırıttı ve bir şeyler yazdı. Sonra mesaj sesleri yağmaya başladı.

İstemeden de olsa gözüm telefon ekranına kaydı.

"Kimle mesajlaşıyorsun öyle?"

Telefonu benden kaçırdı ve gülümsedi.

"Hiç. Bizimkiler geyik yapıyor."

"Bordolar mı?"

"Hı hı."

"Ulaş'la abim de var mı?"

Başını sallayıp ayaklandı.

"Hı hı. Benim de şimdi kalkıp yanlarına gitmem gerekiyor."

"Ne oldu ki?"

"Bir şey konuşacağız."

"Ne konuşacaksınız?"

Serdar sırıttı.

"Artık bir istihbarat öğrencisisin. İstihbaratın ilk kuralı nedir biliyor musun?"

Merakla sordum.

"Nedir?"

"Çok gerekmedikçe asla bilgi verme."

Sonra çekip gitti.

Ertesi gün abim gelip AİB bursunu ve evlilik izni konusunu hallettiklerini söyleyinceye kadar, Serdar'ın çıkıp gidişinin bu mevzuyla alakalı olduğunu anlamayacaktım.

Serdar giderken arkasından bağırdım.

"Nereye gittiğinizi söyle bari!"

Arabasına binerken sırıttı.

"Bilmen gerekseydi söylerdim."

Cemo'nun da onu tanıdığımı bilmesi gerekmiyordu.

Cemo'nun dikkatle bana bakan gözlerine, ismi bana hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi boş bakışlarımla cevap verdim.

"Cemo mu? Ne acayip isim. Sizi Vedat mı tuttu?"

Cemo'nun ifadesiz gözlerinde bir öfke ışığı yandı.

"Vedat'ın parası buna yetmez."

Şu ana kadar topladığım verilere göre, adam suçluluk hissedebiliyordu ve gururluydu. Devam ettim.

"Kimin parası yeter peki? Ya da kaç para?"

"Niye soruyorsun? Seni bırakmam için para mı teklif edeceksin?"

Omuzlarımı silktim.

"Hı hı. Anladığım kadarıyla bir fiyatın var. Kaç para, onu öğrenmeye çalışıyorum."

Birden öne eğildi.

"Seni para için kaçırmadım."

"Ya ne için kaçırdın?"

Gülümseyip arkasına yaslandı.

"Kısas için."

Hiçbir şey anlamamış gibi kaşlarımı çattım.

"Kısas mı? Ne kısası?"

"Kısas, ödeşme demektir. Biri sana bir şey yaparsa, sen de aynısını yaparsın."

Kaşlarımı kaldırdım.

"Seni kaçırdığımı hatırlamıyorum."

Gülümsedi.

"Hatırlamaman normal. Çünkü sen kaçırmadın."

Yerimde dikleşmeye çalıştım, ama kollarımdaki ve bacaklarımdaki baskılardan dolayı mümkün olmadı.

Yine de dikleşmiş gibi ukala ukala baktım adamın yüzüne.

"Demek ki bu kısas değil. Kısas olsaydı, seni kaçıranı kaçırırdın."

Kaşlarını kaldırdı, bir şey demedi.

Devam ettim.

"Ayrıca kim, niye seni kaçırsın ki?"

"Beni kaçırmadı zaten."

Gözlerimi kocaman kocaman açtım.

"Yani seni kimse kaçırmadı. Ee, ben de kimseyi kaçırmadım? Niye şimdi sen beni kaçırıyorsun? Kısas şartsa, kaçırılan kaçıranı kaçırsın."

Çok ilginç bir yaratıkmışım gibi bana baktı.

"Bir vicdan uyandırmaya falan mı çalışıyorsun?"

Yok devrelerini yakmaya çalışıyorum. Belki birden adamlarına beni bırakmalarını söylersin de minibüsten atlayıp kaçarım. Yoksa Dicle'nin Ulaş'ı kaçırmasını asla istemem yani. Abim de istemez. Ama tabii bunları senin bilmene gerek yok.

Masum masum cevap verdim.

"Vicdan değil de... Bana niye bunu yaptığını merak ediyorum. Hak etmedim ki ben."

Adamın gözlerinde minicik bir tereddüt kırıntısı görür gibi oldum. Ama hemen toparlandı ve buz gibi bir sesle konuştu.

"Bunun hak etmekle alakası yok. Sevgilin Ulaş Efendi gelinimi kaçırdı. Ben de ona aynısını yapıyorum."

Al yine paket muamelesi. Yani bir paket olarak yaşadıklarıma inanamıyorum.

Abim: "Kardeşim şu paketi ben gelinceye kadar sakla."

Ulaş: "Merak etme abi, asla açmam."

Abim: "N'oldu lan, hani açmayacaktın?"

Ulaş: "Açmadım abi. Pakete âşık oldum."

Abim: "İki sene sonra gel, al paketi."

Ulaş: "Oldu birader, hadi gidip savaşalım."

Abim: "Kardeşim bu savaşta ölmezsen paketi sana vericem."

Ulaş: "Ölmedim abi, hadi ver."

Cemo: "Bi dakka o paketi ben alıyorum. Benim pakete karşılık."

Hayır Cemo, bize iki öküz yetiyor. Sen niye gidip kendine öküzlük yapacağın bir paket bulmuyorsun anlamıyorum yani.

Tabii bunları Cemo'ya söylemedim.

Onun yerine çığlığı bastım.

"Ulaş birini mi kaçırdı! Şerefsiz! Biliyordum, beni aldatacağını biliyordum!"

Cemo şaşkın şaşkın bana baktı.

"Ulaş'ın Dicle'yi kaçırdığını bilmiyor musun?"

Bir çığlık daha kopardım.

"Neyyy! Bir de Dicle'yi mi? Alçak herif!"

Cemo kaşlarını çattı.

"Hiçbir şeyden haberin yok, di mi?"

Gözyaşlarım yavaş yavaş akmaya başlarken, başımı iki yana salladım.

"Ulaş zaten bana hiçbir şey anlatmaz ki. Beni hiç önemsemez. Neler dönüyor böyle? Ben bunları hak edecek ne yaptım?"

Cemo'nun rahatsız bir şekilde içini çekmesinden, onda yaptığının doğruluğuyla ilgili bir vicdan uyandırmaya başladığımı fark ettim.

Belki beni bırakmazdı, ama biraz daha vicdan uyandırabilirsem zarar vermeye de kalkışmazdı. En azından Vedat manyağına karşı beni korurdu. Nasıl olduğunu bilmesem de bu işte birlikteydiler ve benim korkmam gereken adam zerre kadar vicdanı ve beyni olmayan Vedat'tı.

Ben içimi çeke çeke ağlarken, minibüs durdu ve şoför arkaya baktı.

"Arabalar hazır."

Cemo'nun bir baş işaretiyle adamlar beni havalandırdıkları gibi minibüsten çıkardılar ve orda bekleyen başka bir arabaya götürdüler.

O sırada Vedat da arkadaki minibüsten çıkıp yanımıza geldi ve sırıtarak yüzüme elini uzattı.

Ben kafamı tiksinerek çekerken, Cemo Vedat'la aramıza girdi.

"Şimdi sırası değil. Kredi kartını ver."

Vedat salak salak sordu.

"Niye ki?"

Cemo bezginlikle içini çekti.

"Kızı Burhaniye'ye götürdüğünü zannedip peşinden gitmeleri için salak. Konuşmuştuk ya."

Vedat cebine davrandı.

"Haa..."

"Şifresi kaç?"

"2910"

Benim doğum günümü kartına şifre yapmıştı manyak.

Cemo, Vedat'tan aldığı kartı, minibüslerden birinin şoförüne uzattı.

"Bununla yoldan benzin alın. Telefonları da sizin minibüse alın."

Şoför başını sallayıp minibüse binerken, adamlar beni arabaya bin-

dirdiler ve yine iki yanıma oturup beni kolları ve bacaklarıyla etkisiz hale getirdiler.

Cemo öne geçti, Vedat'a da arkadaki arabaya binmesini işaret etti.

Vedat hiç memnun olmayarak arkadaki arabaya giderken, bizim araba hareket etti.

Araba hareket eder etmez sordum.

"Vedat'ı nerden buldun?"

Cemo dikiz aynasından bana sırıttı.

"Bu dizideki yardımcı yönetmenin Dicle'nin eski ev arkadaşı olduğunu öğrendik. Belki ilişki kurarlar diye o kızı gözlüyorduk. Sonra bir gün otoparkta otururken kimi gördüm gör bakalım?"

"Kimi?"

"Ulaş'ı. Senin için adam dövdü hani."

Yutkundum.

"Seyrettiniz mi?"

"Baştan sona. Dediğinin aksine, bana pek seni önemsemiyor gibi görünmedi."

Yerimde rahatsız rahatsız kıpırdandım.

"Şey... Ulaş manyaktır. Malı gibi düşünür kızları. Yamaç bana asılınca..."

Cemo inanmayan bakışlarını dikiz aynasından bana dikti.

"Bak. Akıllı kızsın, ama ben de akıllıyım. Ne yapmaya çalıştığını anlıyorum. Ben o gün Ulaş'ı gördüm. Bu yaşadıklarını hak etmediğinin farkındayım, ama Ulaş için önemli olmadığına inandıramazsın beni."

Pes edip içimi çektim.

"Hak etmesem de sorun değil diyorsun yani. Ulaş'ın canı yansın, gerisi önemli değil."

Aynadan gözlerini kaçırdı.

Hâlâ Vedat'ın konuya nasıl dahil olduğunu öğrenememiştim.

"Peki Vedat?"

"O gün sevgilin setten çıktı gitti. O sırada fark ettim Vedat'ı. Senin pikabın yanında konuşlanmış bekliyorlardı. Yaklaşınca aralarındaki konuşmalardan seni kaçırmayı planladıklarını anladım."

Vedat da Ulaş gibi Yamaç'la beni televizyonda görmüş ve sete gelmiş olmalıydı. Ulaş'ı kıskandırmak için yaptığım planın başıma neler açtığına inanamıyordum. Kendi kendime salaklığım için bir kez daha küfrettim.

"Niye izin vermedin beni kaçırmasına?"

Cemo omuzlarını silkti.

"Ulaş sizi hemen bulurdu. Ama ben işin içine girersem... hem bula-

mazdı, hem intikamımı almış olurdum, hem de Dicle'yi kaçırmak zorunda kalmazdım. Bir taşla üç kuş."

Kaşlarımı çattım.

"Dicle'yi kaçırmak zorunda kalmazdım da ne demek?"

Yüzü karardı.

"Bizim orda senin sahip olduğun birini kaçırırlarsa, ya kısas yaparsın ya da..."

"Ya da?"

Nefesini verdi.

"Kaçıranı da, kaçırdığın kızı da öldürürsün."

Aynadaki gözlerini yakaladım.

"Dicle'ye zarar gelsin istemiyorsun, di mi?"

Cemo gözlerini kaçırdı ve konuşmayı kesti.

On dakika sonra şoför arabayı durdurdu.

"Değişme vakti Cemo Ağam."

Yine indik ve başka bir arabaya geçtik. Bu işlemi yol boyunca beş kere tekrarladık. Beş kere araba değiştirdik yani. En son araç değiştirip pencerelerinden dışarıyı göremediğim bir minibüse binmeden hemen önce, Ağva tabelasını gördüm.

Bir yerde kaçırılırsak yerimizi anlamak için ne yapmamız gerektiğiyle ilgili bir yazı okumuştum. Şöyle bir şeydi:

"Eğer kaçırılıp bir eve hapsedildiyseniz lavaboya gidip suyu açın. Akan suyun oluşturduğu girdap saat yönünde dönüyorsa kuzey, aksi yönde dönüyorsa da güney yarıkürede olduğunuzu anlarsınız. Yerinizi belirlemek için yüzde elli mesafe kaydettiniz şimdiden."

Ağva kuzey yarıküredeydi. Lavaboya gerek yoktu.

Yirmi dakika sonra yine kuzey yarıkürede bir yerde durduk.

Cemo bana dönüp baktı.

"Geldik."

Adamlar beni yine havalandırıp minibüsten indirdiler ve yere bıraktılar.

Önümde çok büyük bir çiftlik evi uzanıyordu. İlerde kocaman bir ahır vardı. Gözlerimle etrafı tarayıp büyük arazinin çevresindeki iki metre dikenli telleri fark ettim. Bir şekilde dikkatlerini dağıtabilirsem, bu telleri tırmanıp kaçabilirdim.

Cemo planımı fark etmiş gibi gülümsedi.

"Buradan kaçmayı aklına getirme. Öyle bir ihtimal yok."

Ben başımı sallarken, Vedat yavşak yavşak araya girdi.

"Cemo Abi. Mümkünse Alin'le biraz yalnız kalmak istiyorum."

Yalnız kalırsak Vedat'ı dövüp kaçabilirdim belki, ama beni bağlama ihtimalleri de vardı.

Dehşet içindeki gözlerle Cemo'ya döndüm.

"Hayır!..."

Vedat bana kötü kötü baktı, sonra Cemo'ya yalvarmaya başladı.

"Abi bana söz vermiştin. Alin senindir demiştin!"

Cemo'nun gözlerinden yine bir tereddüt geçti, ama yine kısa süreliydi.

"Ben sözümü tutarım. Kız senindir."

Ben şok içinde Cemo'ya bakarken Vedat sırıtıp Cemo'nun korumalarına döndü.

"Abi bi ip falan var mı? Malumunuz, biraz vahşi de."

Daha cümlesini bitirmeden Cemo gürledi.

"Bağlama falan yok! Erkeksen adam gibi al kızı!"

Büyük ihtimalle vicdanını rahatlatmaya çalışıyordu. Yine büyük ihtimalle rahatlamayacaktı, ama bu yürüyüp gitmesine ve eve girmesine engel olmadı.

Adamları da onu takip ederken, bir yandan onları bir yandan Vedat'ın arkasında kalan hımbılları keserek bekledim. Cemo ve profesyoneller eve girer girmez Vedat'ı ve bu dördünü halledecek, dikenli tellere doğru koşacaktım.

Ama hesap etmediğim bir şey oldu. Vedat ve adamları birden silahlarını çıkardılar.

Vedat silahı kafama dayayıp gözüyle ahırı işaret etti.

"Yürü."

Biz ahıra girerken, adamları kapının iki yanında yerlerini aldı.

Ahıra girdiğimizde Vedat'a döndüm.

"Başıma silah dayayıp mı tecavüz edeceksin bana?"

Vedat sırıttı.

"Belki de sen cazibeme dayanamazsın."

İçimi çektim.

"Ya Vedat sen niye bu kadar salaksın ya? Allah'ım, niye benim Cemo kıvamında bir sapığım yok ya? Adam en azından yakışıklı."

Vedat sinirlendi.

"Ulan orospu. Ulaş denen pezevenk yetmedi, şimdi de Cemo'ya mı sarkıyorsun?"

Gözümü gözlerine diktim. Onu daha da sinirlendirmem ve dikkatini dağıtmam lazımdı.

"Hı hı. Senden başka herkese sarkıyorum Vedat. Oldu mu? Anlatmamı ister misin? İstanbul'a geleli kimlerle neler yaşadım, anlatayım mı?"

Vedat öfkeden çıldırıp silahı bana savurdu. Kabzasıyla suratımı dağıtmak istiyordu, ama yaptığı hareket tam istediğim şeydi.

Eğildim ve silahı savuşturur savuşturmaz kolundan yakaladığım gibi ters çevirdim. Vedat acıyla bağırırken silahı kaptım ve kafasına dayadım.

Aynı anda kapı kırılacakmış gibi açıldı ve adamları içeri daldılar.

"Yaklaşmayın! Dağıtırım kafasını."

Dağıtıp dağıtamayacağımı bilmiyordum, çünkü tetiği çekip çekemeyeceğime bile emin değildim. Ama daha önce benden dayak yedikleri için adamları korkutacağımı tahmin ediyordum.

Adamlar "bir şey yapmayacağız," der gibi tek ellerini kaldırırlarken, Vedat namlunun ucunda tir tir titriyordu.

"Alin... Yapma yavrum. Bak konuşabiliriz."

Tetikteki elimi iyice sağlamlaştırdım. Adamlar bu hareketimle birkaç adım geri giderken, yan tarafta duran samanları gözüme kestirip seslendim.

"Çakmak var mı?"

Adamlardan biri başını sallayıp bir zippo çıkardı.

"At samanlara."

"Ama?.."

"At dedim!.."

Adam Vedat'a baktı. Vedat başıyla onaylayınca çakmağı samanlara attı. Birkaç saniye sonra, samanlar alev almıştı.

Adamlara döndüm.

"Ateşin bu tarafına geçin. Silahları da atın!"

Adamlar tereddüt edince bağırdım.

"Geçin dedim. Silahları atarsanız giderken kapıyı açık bırakırım. Yoksa hepimiz yanarız burda!"

Adamlar silahları atıp söylediğimi yaptılar.

Yanan samanların alevinin büyümesini bekledim.

Ortalıkta yeterince alev ve duman olunca, Vedat'ı birden yanan samanlara doğru ittim ve kapıya doğru koşmaya başladım.

Onlar öksüre öksüre patronlarını toparlayıp çıkana dek, dikenli tellerden atlayıp buradan uzaklaşmayı umuyordum.

Koştum koştum koştum.

Dikenli tellere geldiğim an, ellerimin yaralanacak olmasına aldırmayıp kendimi çite attım.

Ve o an, hayatımda yaşadığım en büyük acıyla arkaya savruldum.

Rüyamda Ulaş'ın Müge Anlı'nın programına çıktığını gördüm.

Seyircilerin arasında oturuyordu.

Müge Anlı, Ulaş'ın iki sıra önündeki adamla konuşuyordu. Adam yetmiş yaşındaydı ve kırk beş senedir evliydi. En büyüğü kırk üç, en küçüğü yirmi beş yaşında dört çocuğu vardı ve bundan bir hafta önce sıradan bir doktor muayenesinde doğuştan kısır olduğunu öğrenmişti. Acilen karısının ömrü boyunca kendisini boynuzladığı pezevengin bulunmasını istiyordu.

Müge Anlı, gereksiz özgüveni ve gereksiz sarı saçlarıyla adama o namussuzu dört başı mamur bir şekilde bulacaklarının sözünü verdikten sonra yanındaki adama döndü.

Adamın derdi büyüktü, sabahtan beri kaybolmuş çorabının tekini arıyordu. Bulamayınca stüdyonun yolunu tutmuştu. Müge Anlı biraz sinirlense de, görevlilere döndü ve hemen adamın evine gitmelerini, çorabı dört başı mamur bir şekilde bulup getirmelerini söyledi.

Sonra arka sırada oturan futbol takımına gülümsedi.

Söz konusu futbol takımı Fenerbahçe'ydi. Yedeklerle birlikte bütün takım yan yana dizilmiş, üzgün üzgün oturuyorlardı. Aziz Başgan kalkıp bir konuşma yaptı ve İsviçre Federal Mahkemesi'nin de şike konusunda aleyhlerini karar verdiğini, onların da haklarını aramak için buraya gelmeye mecbur kaldıklarını söyledi.

Müge Anlı, Aziz Başgan'a onların da hakkını dört başı mamur bir şekilde bulacağına ant içti. Sonra mikrofonu Ulaş'ın hemen yanında oturan adama uzattı.

Adamcağız taa Malezya'dan kalkıp buralara gelmiş bir hükümet yetkilisiydi. Geçen hafta Malezya Havayolları'na ait bir uçak tam Bermuda Şeytan Üçgeni'nin üzerinden geçerken radardan kaybolmuştu ve yapılan tüm aramalara rağmen ne uçağa ne de karakutuya ulaşamamışlardı.

Müge Anlı, Malezyalı yetkiliyi teselli edip hiç merak etmemesini, karakutuyu en geç on dakika içinde dört başı mamur bir şekilde telefona bağlayacaklarını söyledi.

Ve sonra Ulaş'a döndü.

Döner dönmez gülümsemesi yüzünde dondu kaldı. Yutkundu ve sevgilimi baştan aşağı süzdü. O küçücük ağzını daha da küçülmesi mümkünmüş gibi büzdü. Ve arzudan kısılmış bir sesle şöyle dedi.

"Sen niye burdasın asker?"

Ulaş tek kaşını kaldırdı ve kadına o kimselerin dayanamadığı gülümsemesini sundu.

"Hiç. Yardım lazımsa diye geldim."

Müge Anlı kırıttı.

"Ratinglere yardımın olabilir, evet."

Hrgghhhhh!

Allah belanı versin Ulaş!

Ratinglerin sürünsün Ulaş!

Yayınlardan kaldırılasın Ulaş!

Anında rüyama dönüp yalvarmaya başladım. Lütfen, lütfen beni içeri alsaydı. Ben de önce Ulaş'ın kafasını, sonra da o kadının ağzını kırsaydım.

Ama rüyam beni sallamadı. Onun yerine kamerayı Müge Anlı'nın inip kalkan göğsüne odakladı.

Kadın heyecanla birkaç nefes alıp verdikten sonra elini boynuna götürdü.

"Aradığın biri yok yani? Hani âşık olduğun bir kız falan?"

Ben parmağını kaldırıp da bir türlü öğretmenin ilgisini çekemeyen çocuklar gibi "Ben! Ben! Ben!" diye zıp zıp zıplarken Ulaş ikinci kez gülümsedi.

"Aşka da, aramaya da inanmam, ama bir Müge Anlı var."

Tam çığlık atacaktım ki kapalı gözlerimin ardından Vedat'ın sesini duydum.

"Uyan artık Alin. Sevgilinin gelmesini bekliyorsan hiç heveslenme. Burada seni Müge Anlı bile bulamaz."

Yavaşça gözlerimi açtım.

Müge Anlı da, Ulaş da yoktu.

Onun yerine, suratıma eğilmiş bir adet Vedat vardı.

Her tarafım ağrıyordu. Berbat hissediyordum.

Güçlükle mırıldandım.

"Ne oldu bana?"

Cevabı Vedat değil, arkasında durduğunu fark ettiğim Cemo verdi.

"Kaçmaya çalıştığın tellerde elektrik vardı. Çarpıldın."

Doğrulmaya çalıştım.

Cemo, Vedat'ı kenara itip yanıma oturdu ve beni eliyle nazikçe geriye yatırdı.

"Kalkma. Ölümden döndün. Vücudun çok zayıf."

Zorlukla konuşmaya çalıştım.

"Ne zamandır uyuyorum?"

Cemo halime üzülmüş gibi bir ifadeyle bana baktı.

"Dünden beri."

Ulaş iki gündür beni bulamamış mıydı yani?

Cemo hakikaten bizi iyi saklamış olmalıydı. Umutsuzluğa kapılarak gözümle tam tepemde sallanan avizeyi işaret ettim.

"Şunu söndürebilir misiniz? Gözümü rahatsız ediyor."

Cemo başını sallayarak yerinden kalktı.

İşte tam o sırada ampuller söndü ve ev karanlığa gömüldü.

Sonra tek el silah sesi duyuldu ve her taraf sessizleşti.

O anda, örgüt mağaralarının duvarlarında yazıldığı söylenen o efsaneyi hatırladım.

Eğer bir asker sizi gördüğü zaman durmadan ateş ediyorsa bilin ki o acemidir. Kurşununun bitmesini bekleyin, bittiği zaman gidin kafasına sıkın.

Eğer sadece sizi gördüğü zaman ateş ediyor, saklandığınız zaman duruyorsa o bir komandodur. Kaçın ve canınızı kurtarın.

Eğer sizi gördüğü zaman ortadan kaybolmuşsa ve etraf sessizse bilin ki o bordo berelidir. Merak etmeyin o sizi bulur.

ULAŞ

"Gelinimi senin kaçırdığını sanmıştım, ama yanılmışım. Arkadaşına peşkeş çekmişsin. Şimdi sen de yanıldın. Ödeştik yüzbaşı.

CEMO"

Yan odadan şoförlerin acı içindeki haykırışları gelirken duvardaki yazıyı bir kez daha okudum. Sonra bir kez daha. Sonra bir kez daha.

Birkaç dakika sonra Volkan ellerindeki kanı pantolonuna silerek içeri girdi.

"Bi halt bilmiyor bunlar."

Adamların canhıraş çığlıkları devam ediyordu.

"Toplanın da çıkalım o zaman. Sesler duyulmuştur."

Volkan omuzlarını silkti.

"Alihan sinirini çıkarsın da..."

Alihan'ı beklerken hasar tespiti yapmaya çalıştım. An itibarıyla durum oldukça kelekti.

Volkan'ın yakalayıp getirdiği şoförlerden işe yarar bir bilgi çıkmamıştı.

Alin'in telefonunu da, Cemo ve Vedat'ın telefonlarını da minibüslerin birinde bulmuştum ve bu Alin'in yerini tespit etmek için numara takibi yapamayacağımız anlamına geliyordu.

Duvardaki yazıyı görür görmez Sare'yi arayıp Paşabahçe'deki kamerasız sokaktan çıkan başka arabalar konusunda bir ilerleme olup olmadığını sormuştum. Henüz dişe dokunur bir bilgi yoktu, çünkü şu an Sare'nin yaptığı şey, samanlıkta iğne aramaya başlıyordu.

Alin'in kaçırılmasından hemen sonra konuştuğumuzda, Sare Paşabahçe'deki bir sokağın kamerasız olduğunu söylediğinde, elbette o sokakta araba değişimi yapabilecekleri aklıma gelmişti. Bu çok yapılan, klasik bir numaraydı.

Ama biz her zaman prosedüre uyardık. Prosedüre uymak, dağılmayı ve zaman kaybını engellerdi. Ve prosedür derdi ki: "Her zaman en basit ve somut olanın peşinden git, ama diğer olasılıkları da hesapla."

Haliyle, biz minibüslerin peşinden giderken, Sare'nin daha o anda

diğer olasılıkları da araştırmaya başladığını biliyordum, bunu konuşmaya bile gerek yoktu.

Hasar tespitinin artılar sütununa koyabilecek bir bilgi kırıntısı çıkmıştır belki umuduyla Sare'yi aradım.

"Nedir durum?"

Sare nefesini verdi.

"Durum boktan. Paşabahçe'deki sokaktan o dakikalar içinde minibüsle aynı yöne çıkan on beş araba var, ikisi kiralık. İkisi de sahte kimlikle kiralanmış."

Kaşlarımı çattım.

"E, tamam, onların peşinden gitmiyor musun?"

"Onları takip ediyorum, ama ilginç olan şu ki, aynı sokaktan ters yöne çıkan arabalardan da dördü kiralık ve yine sahte kimlik söz konusu."

İçimi çektim.

"Dur tahmin edeyim. Bunlar bir sürü kamerasız sokağa giriyor ve her sokaktan bir sürü kiralık araba çıkıp başka yönlere gidiyor."

Sare inler gibi bir sesle cevap verdi.

"Aynen. Kombinasyon hesabından gidersek hangi sokaktan çıkan hangi araba temiz, hangisi kiralık, hangisi sahte kimlik bunları takip etmek ve Alin'in içinde olduğu arabayı bulmak sekiz günümüzü falan alır."

"Adam resmen filo kiralamış yani."

"Evet."

Kısa bir süre düşünüp sordum.

"Aynı araba kiralama firmasından mı hepsi?"

"Evet. Güvenler Rent A Car diye bir firma."

İçimi çektim.

"Küçük olasılık, ama firmayı bir araştır bakalım. Belki Cemo'nun tanıdığı falandır."

"Tamam."

Tam kapatacakken aklıma geldi.

"Sare. Bir de bu Cemo'nun İstanbul'daki tanıdıklarını, akrabalarını falan araştır. Güçlü biri var mı bak. Kamerasız sokakları bildiklerine göre yardım alıyor olmalı."

"Tamam... Ulaş?"

"Efendim?"

"Sen iyi olduğuna emin misin? Sesin gerçekten acayip ruhsuz geliyor."

Bezginlikle nefesimi verdim.

"İyiyim. Ne kadar sürer araştırman?"

"Sabah adamın tüm bağlantılarını sana ulaştırmış olurum."

Ben telefonu kapatırken Alihan içeri girdi. Yan odadan gelen sesler de kesilmişti.

Kan içindeki ellerine baktım.

"Adamlar sağ mı?"

"Sayılır. Hadi gidelim."

Adamların ne halde olduğunu merak etmiyordum, direk kapıya yürüdüm.

Volkan bizi takip ederken sordu.

"Nereye gidiyoruz?"

Alihan cevap verdi.

"Sedat'la konuşalım."

On dakika sonra Burhaniye'nin ana caddesine paralel sokaklardan birindeki kahvenin önüne arabayı park ettim.

Kahve ahalisi birbirini dürterek Rolls Royce'a bakıp fısıldaşırken, biz kahvenin karşısındaki kıytırık pasaja girdik.

Pasajın bodrum katına indiğimizde, Alin'e böyle dövüşmeyi öğreten adamın mekânına geldiğimizi anladım. Üzerinde "Alperen Kindo" yazan dandik bir kapıyı açınca, Alin'in son üç senesini geçirdiği salonla tanıştım.

Basık tavan, mavi süngeri bozulmuş minderler, kireç badana duvarlar, etrafına bantlar çekilip ring haline getirilmiş, üzerinde dövüşenlerin her zıplayışıyla gıcırdayan suntadan yapılmış bir platform.

Saat gecenin on biri olmasına rağmen kalabalıktı. Sağda solda on beş; on altı yaşında oğlanlar, onlara dövüş teknikleri gösteren bir kademe üstün padavanlar, bir köşede kızlı erkekli çocuklara ders veren biz yaşlarda bir adam.

Biz içeri girince herkes durdu. Durmaları gayet normaldi, çünkü ellerini ve pantolonlarını arabada ıslak mendille temizlemeye çalışsalar da kalan izler Alihan'la Volkan'ın en iyi niyetli tahminle mezbahadan gelen kasaplar gibi görünmesine neden oluyordu. Hayal gücü daha geniş olanlar, üçüncü sayfa haberi olabilecek çeşitli fanteziler kurabilirdi.

Öğrencileri durunca, çocuklara ders veren adam dönüp bize baktı ve Alihan'ı gördü. Aynı anda yüzü endişeyle kasıldı.

Bize doğru gelip Alihan'a sarılırken sordu.

"Vedat bir şey mi yaptı?"

Alihan başını salladı.

"Alin'i kaçırdı."

Adamın şok olmasına aldırmadan bize döndü.

"Beyler, Vedat'ın abisi Sedat."

Sedat allak bullak olmuş bir halde ellerimizi sıktı. Kardeşi yüzünden büyük utanç ve üzüntü duyuyor gibiydi.

"Çocukları evlerine yollayıp geliyorum."

Alihan başını salladı.

"Biz de Muhittin Hoca'ya bir merhaba diyelim."

Biz tam oraya doğru yürürken, ellili yaşlarda, ülkücü bıyıklı bir adam odanın kapısına çıktı.

"Alihan?"

Adamın yüzü büyük bir sevgi ve şefkatle aydınlanırken, Alihan hemen hocasının eline uzandı.

"Ta kendisi hocam."

Adam Alihan'ın elini öpmesine izin vermedi ve onu kendine çekip alnından öptü.

"Bizim sizin ellerinizi öpmemiz lazım oğlum. Buyrun geçin."

Askere duyulan güven ve minnet.

Salonuna koyduğu isimden ve bıyıklardan sonra, bu cümleyle adamın adanmış bir ülkücü olduğundan emin oldum.

Odaya geçtik ve Alihan bizleri tanıştırdı.

"Hocam Ulaş ve Volkan, görev arkadaşlarım. Ulaş aynı zamanda damadımız olur."

Muhittin Hoca şaşkın gözlerle bana baktı.

"Damat derken yoksa..."

Başımla onayladım.

"Alin'in nişanlısıyım."

Adamın yüzü aydınlandı.

"Demek Alin'imizi orduya gelin verdik. Ne büyük saadet, ne büyük onur."

Alihan gülümsedi.

"Sadece gelin değil. Alin bir sınavı kazandı ve ordu mensubu oldu."

Muhittin Hoca önce bir idrak edememiş gibi baktı, sonra mutlulukla gözlerini kapadı. Açtığında, koskoca adamın ağlamak üzere olduğunu fark ettim.

Konuşmadan önce yutkundu, ama yine de sesinin çatlak çıkmasını engelleyemedi.

"Allah'a şükür. Allah'a şükür."

Normalde adama Alin'in fiziksel sınavı nasıl kazandığını anlatır, yetiştirdiği öğrenciden gurur duymasını sağlardım, ama yamyamdan dolayı şu anda ilgilendiğim şeyler arasında başka insanları mutlu etmek yoktu.

Volkan da bunu yapmamı beklemiş olacak ki, benden ses çıkmayınca yüzüme ters ters bakıp hocaya döndü.

"Alin'i çok iyi yetiştirmişsiniz. Fiziksel sınavı sizden öğrendiği tekniklerle kazandı."

Hoca hemen mütevazı bir edayla başını önüne eğdi.

"Biz sadece vesile olduk. Kendi yolunu gören de, o yolda yürüyen de Alin'di."

Sonra gözlerini kaldırıp bana baktı.

"Eşi benzeri olmayan bir kız almışsın. Kıymetini bileceğine eminim."

Rol yaparak gülümsedim.

"Kuşkunuz olmasın."

Hoca gülümseyişime içten bir tebessümle karşılık verip Alihan'a döndü.

"Onu getirmediniz mi?"

Alihan hiç istifini bozmadı.

"Biz bir görevden dönerken uğradık. Sizin bir elinizi öpelim, Sedat'a merhaba diyelim dedik. Bir dahaki sefere Alin'i de getiririz."

O sırada Sedat kapıda göründü. Hemen ayaklandık.

Muhittin Hoca vedalaşırken Alihan'a sarılıp sordu.

"Babana uğrayacak mısın?"

Alihan'ın yüzünün ifadesi değişmedi. Sadece başını salladı.

"Uğrarım."

Salondan çıkıp kapıyı kapattığımız an, Alihan Sedat'ı bodrum katının nemli duvarına yapıştırdı.

"Hani Amerika'daydı lan, bu puşt!"

Sedat çaresiz görünüyordu.

"Ordaydı. Ben kendim bindirdim uçağa."

Cemo'yla nerde ne zaman ilişki kurmuş olabileceğini tahmin etmeye çalışıyordum.

Sordum.

"Ne zaman gitti?"

"Bugün tam yirmi gün olacak."

Kafamdan şöyle bir hesap yaptım. Alin'in internette ve televizyonda Yamaç'la resimlerinin çıkmasından birkaç gün sonraya denk geliyordu.

"Alin'in televizyonda çıkan haberlerini görmüş müydü?"

Alihan'ın hâlâ duvara yapışık tuttuğu Sedat başını salladı.

"Gördü. Deliye döndü. Ortadan kayboldu."

"Sonra?"

"İki gün sonra geldi ve Alin artizin tekiyle takılırken buralarda duramayacağını, Amerika'ya Zehra'nın yanına gideceğini söyledi. Ben de İzmir'e götürdüm, uçağa kendim bindirdim."

Kaçırma planı o aradaki iki günde kurulmuş olmalıydı.

Alihan da benimle aynı şeyi düşünüyor olmalı ki, Sedat'ı bırakıp ellerini sıkıntıyla saçlarından geçirdi.

"Cemo'yla setin oralarda karşılaşmışlardır. Cemo da Dicle'yi ararken Defne'ye ulaştıysa demek ki..."

Başımı salladım.

"O arada birimiz görüp Vedat'tan şüphelenmeyelim diye Amerika numarasını yapmışlar."

Sedat hâlâ olayı anlayamıyor gibiydi.

"Ama daha önceki gün konuştuk, kardeşimiz Zehra da yanındaydı."

Alihan içini çekti.

"Vedat, Amerika'ya gittikten üç gün sonra Zehra'yla birlikte geri dönmüş. O salak bunları akıl edemez. Cemo tezgâhı kurmuş olmalı."

Volkan, Sedat'a döndü.

"Zehra'nın telefonu var mı?"

Sedat hemen telefonunu çıkarıp Zehra'yı aradı. Ve o sırada benim minibüsten alıp ceplerime tıktığım telefonlardan biri çalmaya başladı.

Telefonu çıkardığımda gördüm, ekranda "Sedat Abim" yazıyordu.

Alihan dişlerinin arasından bir küfür savurdu.

"Amına kodumun ibnesi. Bi de dalga geçiyor."

Cemo ulaşabileceğimiz her telefonu atmak yerine minibüse koymayı tercih ederek bize "Ben sizden önce düşündüm," demek istiyordu. Bu anları hayal ederek çok eğlenmiş olmalıydı.

Derin bir nefes aldım.

"Alin kaçırılalı sekiz saat oldu."

Alihan devamında ne söyleyeceğimi anlayınca tısladı.

"Devam etme."

Aldırmayıp devam ettim.

"Kaçırılma vakalarında ilk on iki saatte bulunamayanlar, yüzde seksen ihtimalle bir daha hiç bulunamaz."

Alihan ifadesiz bir yüzle Sedat'a döndü.

"Sedat. Bizi yalnız bırak."

Sedat başını sallayıp içeri girer girmez Alihan üzerime çullandı ve beni savurduğu gibi duvara yapıştırdı. Sonra boğazıma sarıldı.

"Yamyamına sokturma bana!"

Oysa Alihan'a yamyam yaptığımı söylememiştim. Volkan'a baktım.

Volkan "Ben söylemedim," der gibi ellerini kaldırırken Alihan yüzünü iyice yüzüme yaklaştırıp hırladı.

"Seni görür görmez anladım. Şimdi. Kardeşimi buluncaya kadar bu siktiğimin androidinden çıkmış ol. O kız seni böyle görmeyecek!"

Gözlerimi Alihan'ın gözüne diktim.

"Buluncaya kadar değil. Bulursak."

Yumruğunu tam yüzümün ortasına nişanladı, ama sonra öfkeyle du-

vara yapıştırdı. Sonra gidip karşı duvarı tekmeledi. Ellerini saçlarından geçirerek sakinleşmeye çalışırken bana baktı.

"Sare'den ne zaman bilgi gelir?"

"Sabah."

Saatine baktı.

"Vakit var. Peder beye de bir uğrayalım."

Volkan kaşlarını çattı.

"Aile saadetinin sırası mı? Bir an önce İstanbul'a dönelim."

Alihan gözlerini devirdi.

"Hasret gidermiycem. Vedat'la araları çok iyidir. Belki bir şey biliyordur."

On dakika sonra Alin'in büyüdüğü evin kapısındaydık.

Alihan'ın kapının zilini çalmasından uzunca bir süre sonra içerden terlik sürüme sesi duyuldu. Kapı nihayet açıldığında karşımızda, dışarda karşılaşsam ne Alihan'ın, ne Alin'in babası olduğuna asla inanmayacağım, sefil görünüşlü bir ayyaş duruyordu.

Alihan'ı görünce yayılan ağzına hâkim olamayarak sarhoş sarhoş konuştu.

"Oooo... Kimler gelmiiiiş...Merhaba asker! Nasılsın asker! Çok yaşa asker!"

Alihan sinirlerine hâkim olmaya çalıştı.

"Konuşmamız lazım."

Adam sırıttı, yavşak yavşak eğilip eliyle bir reverans yaptı, kenara çekildi.

Peşinden salona doğru yürürken yanda açık bir kapı dikkatimi çekti.

Tek kişilik bir yatak, bir çalışma masası, üzerinde bir sürü üniversiteye hazırlık kitapları. Pencereden görünen bir erik ağacının dalları.

Bir an Alin'i o masada ders çalışırken hayal ettim. Geçen sene bu zamanlar, kazanacağı üniversitenin hayalini kurarak bu hayata katlanmaya çalışıyor ve o kitapları yutuyor olmalıydı.

Başımı uzatıp odaya daha iyi bakma isteğime engel olamadım. Ve yatağın tam karşısındaki, kapının yanındaki duvara asılmış posteri görünce gülümsemekten kendimi alamadım.

Koskoca bir Freud posteri. Ve üzerinde büyük harflerle basılmış bir yazı:

"İçine atıyon, atma."

Komik kız. Psikoloji okuma hayalini, internette gördüğü bir caps'i print edip yatağının karşısına asarak böyle cisimlendirmişti demek ki.

Bir an şu anda nasıl bir duvara bakıyor olabileceğini düşündüm, ama hemen gözlerimi kapayıp tekrar yabancılaşmayı başardım. Sonra odadan çıkıp salondakilerin yanına gittim.

Ben gittiğimde Alihan sakin olmaya çalışarak babasının kendisine içki doldurmasını bekliyordu.

Adam içkisini doldurup ağzına dikince sordu.

"Vedat nerde?"

Ayyaş herif pis pis gülümsedi.

"Orospu kardeşini bulmaya gitti."

Alihan yumruklarını sıktı.

"Şu an nerde olduğunu biliyor musun?"

Adam sırıttı.

"Niye sana söyleyeyim?"

Alihan dişlerinin arasından cevap verdi.

"Çünkü söylemezsen canını yakarım."

Adam ellerini kaldırdı, ama dengesi bozulduğu için yapmak istediği havalı hareketi yapamadı. Yine de bir eliyle kanepeden destek alıp diğer elini havalandırmayı başardı.

"Ooo, çok korktum."

Normal şartlarda Alihan'ın şu anda onu yere yıkması ve canını yakmaya başlaması gerekiyordu. Yapmaması dikkatimi çekti, ama bir an önce ne öğrenebileceksek öğrenmemiz gerekiyordu.

O yüzden uzanıp adamın havadaki elini yakaladım ve bileğini geriye çevirirken mırıldandım.

"Vedat nerde?"

Adam acıyla bağırdı.

"Ahhh, bırak!"

Bırakmayıp devam ettim.

"Nerde?"

Adam bir haykırış daha koparıp Alihan'a baktı.

"Ahhhh! Söylerim!"

Tam Vedat'ın nerde olduğunu söyleyeceğini zannederken devam etti.

"....Söylerim! Alin'e her şeyi söylerim! Herkese anlatırım!"

Ne söyleyecekti ki Alin'e?

Alihan'a baktım, ama yüzü ifadesizdi.

Bir süre babasına baktıktan sonra mırıldandı.

"Bırak Ulaş."

Bırakmadım.

Onun yerine adamın başparmağını geriye çevirip tam kırılacağı noktada tuttum.

"Vedat nerde?"

"Ahhhhhhh! Şuna söyle bıraksıın!"

Alihan bana bağırdı.

"Ulaş!"

Adamın kime ne söyleyeceği umrumda değildi.

Haliyle Alihan'a yine aldırmadım ve parmağı kırdım.

"Vedat nerde?"

Adam acıdan ağlayarak haykırdı.

"Taksim Otel'deydi. Ahhhhh! Ama ayrıldı..."

İşaret parmağını da kırdım.

"Şimdi nerde?"

"Bilmiyorum. Ahhh! Valla bilmiyorum!"

Orta parmağını da kırdım.

"Şimdi nerde?"

"Ahhhhh.... Valla bilmiyorum! Bugün konuştuk. Alin'i bulduğunu söyledi. Nikâha çağırırım dedi. Eve yerleşelim ararım dedi, ahhhhhhhhh!"

Nikâh lafını duyunca kardeşlerinden ayrı kalmasınlar diye yüzük ve serçe parmaklarını da kırdım.

Nikâh kelimesi, içimde derinlere ittiğim öfkeyi uyandırmıştı. Adamı savurduğum gibi yere fırlattım, üstüne çıktım.

"Alin'in nikâhı olacak. Ama sen davetli değilsin. Çünkü beni elini öpen değil, kıran damat olarak hatırlayacaksın."

Sonra burnuna bir yumruk savurdum.

Çatırtı sesi havaya yayılırken ekledim.

"Bir de burnunu."

Adam bayılınca üzerinden kalktım. Tam sakinleşmek için derin bir nefes almıştım ki, Alihan bağırdı.

"Sakın!"

Alihan'a baktım.

"Sakın Ulaş. Öfkelendin bak, yamyamdan çıkıyorsun. Bir daha yapma. Sakın."

Ama o zaman dayanamazdım ki. Alin'in şu an ne durumda olduğunu düşünmeye dayanamazdım, ona zarar gelmiş olması ihtimaline dayanamazdım, onu hâlâ bulamıyor oluşumuza, benden uzakta, bilmediğim bir yerde acı çekiyor olma ihtimaline dayanamazdım.

Bunları düşünmek bile kanımın damarlarımda donmasına yol açarken kulağımdaki uğultunun arasında Volkan'ın sesini duydum.

"Her seferinde çıkma şansın azalıyor, yapma."

Önce Volkan'a, sonra Alihan'a baktım. İkisini de bir perdenin arkasından görüyordum sanki. Alin'e bir şey olma ihtimali, resmen sistemimin çökmesine neden oluyordu.

Alihan'la bir kez daha göz göze geldim ve gözlerimi kapattım.

Alihan'ın küfürünü duyduğumda sakinleşmeye başlamıştım.

"Sikeyim, sikeyim, sikeyim!"

İstanbul'a dönünceye kadar Alihan benimle hiç konuşmadı.

İstanbul'a vardığımızda doğruca Serdarlara gittik. Gece Taksim Otel bilgisini öğrendikten sonra yoldan Serdar'ı aramış, Taksim Otel'e gidip ortalığa bakmasını söylemiştim.

Serdar epey bilgi toplamıştı.

"Vedat ve kız kardeşi orda kalıyorlarmış. Vedat dün sabah çıkmış ve bir daha hiç gelmemiş. Dün akşamüstü de kız kardeşi otelin hesabını kapatmış ve onu almaya gelen adamlarla bir arabaya binip gitmiş. Kamera kayıtlarına baktım, plakayı öğrendim. Diğer arabalarla aynı kiralama şirketine aitmiş."

Alin'i kaçırdıktan sonra kızı da ordan uzaklaştırmış olmalıydılar.

"O arabayı takip ettiniz mi kamera kayıtlarından?"

Serdar başını salladı.

"Havaalanına gitti. Kızı NY uçağına bindirip memleketine geri göndermişler."

Alihan öfkeyle elini duvara vurdu.

"Her tuttuğumuz elimizde kalıyor amına koyayım!"

Hale içinde olduğumuz duruma inanamıyormuş gibi bakıyordu.

"Ya siz bordo bereli değil misiniz? Terörist başını taa Kenya'da bulup getiren bordo bereliler değil mi? Nasıl bir kızı bulamıyorsunuz, anlamıyorum!"

Haklıydı, ama bu Alihan'ın Hale'yi terslemesine engel olmadı.

"He Hale, gitti bizim abiler, Kenya'yı ev ev aradı, buldu herifi geldi. Hey Allah'ım ya!"

"Atar yapma lan karıma!"

Serdar, Alihan'a diklenirken, Volkan da Hale'yi bilgilendiriyordu.

"Sarı kanaryam, orada bir sene süren bir istihbarat çalışması vardı. Bizim istihbarat da arasın, gidip bulucaz."

Tam o sırada bizim istihbarat aradı.

Telefonu açıp hoperlöre verdim.

"Dinliyoruz Sare."

"Şimdi beyler, bu oto kiralama şirketinin altı ortağı var. Ortaklarından biri, Bülent Dayıoğlu diye bir adam. Aynı adam, Taksim Otel'in de ortaklarından biri."

Volkan mırıldandı.

"Cemo'nun işbirlikçisi bu yani. Ona ulaşırsak Cemo'ya da ulaşırız."

Sare ters bir sesle Volkan'ı susturdu.

"Hıı, kolaydı o kadar. Sorun şu ki, bu adam altı aydır Almanya'da kanser tedavisi görüyor."

Alihan hırladı.

"Hay amına koyim ya... Yine mi elde var sıfır?"

Volkan ve Serdar da küfürü basarlarken, ben sakindim.

"Yerine hareket eden biri? Bir bağlantı?"

Sare içini çekti.

"Onu araştırıyorum ben de. Aynı adamın hem oto kiralama firması hem de otelin ortaklarından olması tesadüf olamaz."

Aynı fikirdeydim.

"Peki Cemo'nun akrabaları? Onlara baktın mı?"

"İstanbul'da bir amcası var. Satılmış Demirhan diye bir adam. Adamın kendi üstüne bir şirketi ya da mülkü yok. Emekli gibi görünüyor. Gayrıresmi bir şeyler var mı, araştırıyorum."

Başımı salladım.

"Tamam. Ne zamana bilgi verirsin?"

"Bilmiyorum. Bu adamların banka giriş çıkışlarına falan bakıcam, sürer biraz."

İçimi çektim.

"Tamam. Bekliyoruz."

Telefonu kapattığımda Hale dikkatli dikkatli bana bakıyordu.

Sordum.

"Ne?"

"Sende bi şey var."

Gözlerimi devirdim.

"Bi şey yok. Bi kahve yapsana sen, araba kullandım bütün gece."

Hale yerinden kıpırdamadı.

"Var var. Sare adamın Almanya'da olduğunu söyleyince bunların hepsi küfretti, senin kılın oynamadı. Var bi şey."

Serdar'a döndüm.

"Sen de karını orduya sorgucu yap, ailece tam olalım."

Ama Serdar cevap vermedi, çünkü o da dikkatle suratıma bakmakla meşguldü.

Hale'nin yanında bir şey söylemedi, ama ben elimi yüzümü yıkamak için banyoya gidince peşimden geldi.

"Yamyam mı yaptın?"

Bezginlikle pöfledim.

"Abicim bir de senden nutuk çekemiycem şimdi."

Serdar sakin sakin yüzüme baktı.

"Nutuk çekmiycem."

Ve yumruğu suratıma yapıştırdı.

"Geri zekâlı."

Sonra dönüp gitti.

O gidince aynadaki suratıma baktım. Burnumun kenarından sızan ince kan hariç, yüzümde hiçbir canlılık belirtisi görünmüyordu.

Yamyam'da kalacaksam, mimik olayına çalışmam ve rol yapma yeteneğimi geliştirmem gerekiyordu.

Sare ancak akşam aradı.

"Size çok ilginç haberlerim var."

Hepimiz sehpanın üzerinde duran telefona doğru eğildik.

"Satılmış Demirhan, emekli falan değil. Adamın otelleri var."

"Üzerine bir şirket yok demiştin?"

"Yok. Adam yanındaki korumalarının falan üstüne şirket kuruyor. Yeraltındaki tiplerde çok görülür. İşleri isimsiz bir sürü adam tarafından yürütürler."

"Devam et."

"Almanya'daki adam da bunlardan biriymiş. Önemsiz yani. Sonuç olarak, oto kiralama firması da, Taksim Otel de, o otel gibi onlarca otel daha bu adamın, yani Cemo'nun amcasının. Amca bey bu otellerde kadın ve uyuşturucu ticareti yapıyor. Âlemin en büyüklerinden. Poliste falan bağlantıları var."

Volkan mırıldandı.

"Kameraları nereden bildikleri anlaşıldı."

Telefona eğildim.

"Bu adama nasıl ulaşırız?"

"Adamın asıl adı Satılmış Demirhan, ama onu herkes Fakir diye biliyor. Öldürülme korkusu yüzünden sürekli yer değiştiriyor. Bir muhbirden çok sayıda evi, yazlığı, çiftliği olduğunu duydum, ama yerlerinin bilgisine ulaşamadım."

Alihan öfkeyle soluyarak arkasına yaslandı.

"Allah bilir nerdedir herif..."

Alihan'a baktım.

"Adamı bulmamıza gerek yok. Alin'i saklaması için Cemo'nun kullanabileceği yerleri var mı, ona bakalım."

Sare telefondan lafa karıştı.

"Ben de onlara bakıyorum, ama zaman alacak gibi görünüyor. Bilişim istihbarat bu durumlarda işe yaramıyor, muhbirlerle görüşüyorum. Yarını bulur."

Ayağa kalktım.

"Yarına kadar beklememize gerek yok. O mülklere nasıl ulaşabileceğimizi biliyorum."

Alihan ilgiyle bana baktı.

"Nasıl?"

"Doğan'ı hatırlıyor musun?"

"Kim Doğan?"

Elimle şakağımdaki yara izini gösterdim.

"Bu Doğan."

Alihan mırıldandı.

"Haa... Cesur yürek..."

Yine düşüncelerim Alin'e gitti.

İlk geldiği gece şakağımdaki yara izine dokunacağı sırada bileğini yakaladığım an.

İlk seviştiğimiz gün, bana askeriyeye başvurduğunu söylememek için kıvırtırken şakağımdaki izi sorduğu an.

Tam ona bu izin Cudi hatırası olduğunu, arkadaşlarını öldüren teröristlerin peşinden gitmek isteyen fazla cesur bir askere engel olmaya kalkınca kabzayı yediğimi anlatırken, bana askeriyeye başvurduğunu söyleyiverdiği an.

Yine öfkenin kanımda yükseldiğini ayrımsadım ve anahtarımı almak için eğilmiş gibi yaparken bir kez daha gözlerimi kapattım.

Anahtarı alıp kalktığımda yine iyiydim.

Alihan'a sakin sakin cevap verdim.

"O cesur yürek bu alemde ünlü bir adamın fedaisi. Cemo'nun amcasını tanıyordur."

Herkesle birlikte Serdar da ayaklanınca onu durdurdum.

"Sen bizle gelme. Git Dicle'yi al. Yeri bulursak oraya getirirsin."

Alihan tahmin ettiğim gibi derhal hırladı.

"Dicle ne alaka?"

Omuzlarımı silktim.

"Cemo'yla pazarlık etmemiz gerekebilir."

Alihan'ın sesi sertti.

"Dicle'yi pazarlık konusu yapmam."

"Yapmayacağız. Gerekirse yaparmış gibi davranacağız."

Alihan hâlâ ikna olmamıştı.

"Salak salak konuşma."

Derin bir nefes aldım.

"Alihan. Cemo ikimizden de nefret ediyor. Herhangi ters bir durum olursa, onun dikkatini dağıtıp Alin'e zarar vermesini önleyecek tek kişi Dicle."

Alihan yine terslendi.

"Nasıl dikkatini dağıtacakmış Dicle onun?"

Gözlerine baktım.

"Adam Dicle'yi seviyor Alihan. O gece Dicle'ye zarar vermemden korktuğu için köyden çıkmama izin verdi. Kendi canı umrunda değildi."

Alihan yine sıkılı dişlerinin arasından küfürü bastı.

"Onun sevgisini sikeyim."

Sonra şiddetle başını iki yana salladı.

"Olmaz. Son cevabım bu."

Ben Volkan ve Serdar'a bakınca hemen lafa karıştılar.

"Bence de Ulaş haklı. İşe yarayabilir."

"Gerekmedikçe kullanmayız zaten Dicle'yi."

Onlardan onayı alınca Alihan'a döndüm.

"Üçe karşı birsin."

Hale şirin şirin elini kaldırdı.

"Beni de sayarsanız dörde karşı bir."

Alihan ters ters gözlerini üzerimizde gezdirdi.

"Oylama mı yapıyoruz? Ne zaman heyet olduk amına koyim?"

Omuzlarımı silktim.

"Komutanımsın, ama resmi görevde değiliz."

Alihan içini çekti.

"O zaman dumb ass yaparım. Gelebilen herkes gelsin, Dicle'yi korusunlar."

Volkan sırıttı.

"Alin için dört kişiye güveniyordun, Dicle olunca yirmi dört anca mı yetiyor?"

Alihan pis pis Volkan'a baktı.

"Güvenmediğim siz değilsiniz, Dicle. Orada ne delilik yapacağı belli olmaz."

Kapıya doğru yürürken tartışmayı bitirdim.

"Tamam dumb ass yap. Serdar sen de git Dicle'yi bul, telefonumu bekle."

Alihan arkamdan yürürken tehdit etti.

"Dicle'ye bir şey olursa, seni öldürürüm."

Omuzlarımı silktim.

"Yeterince adil. Dicle orada yok diye Alin'e bir zarar gelseydi, ben de seni öldürürdüm."

Kapıdan çıkarken cevap verdi.

"Alin'e zarar gelirse sana bırakmam, kendi kafama sıkarım zaten."

Bir an düşündüm. Alin'e zarar gelirse, ben kendi kafama sıkar mıydım? Yamyam'da da olsam cevabım netti.

Önce ona zarar veren herkesi yeryüzünden temizler, sonra onları cehennemde de rahat bırakmamak için peşlerinden giderdim.

Bir saat sonra Doğan'ın çalıştığı mekânın önündeydik.

Arabadan çıkmadan mekânın önünde bekleyen adamlara baktım. Bir tanesi Çinliye benziyordu. Uzakdoğuluları severdim, ona elimle gelmesini işaret ettim.

Adam işaretimi görüp arabaya yaklaştı. Çince selam verdim.

"Nihao!"

Boş boş yüzüme baktı.

"Buyur?"

Gözlerimi devirdim. Al bir kültürel asimilasyon kurbanı daha.

"Doğan ya da Marko burda mı?"

Zaten çekik olan gözlerini kısınca kaşlarının altında iki çizgi oluştu.

"Kim soruyor?"

"Ulaş."

Adama yeterli gelmediğini gözlerini mümkünmüş gibi daha da kısmasından anladım.

"Ulaş?"

Derin bir nefes aldım.

"Bak ninja, git çocuklara Ulaş gelmiş de. Anlamazlarsa sen Cudi de, onlar anlar."

Çinli başını salladı.

"Bekleyin burda."

Birkaç dakika sonra Doğan'la Marko kapıda göründüler. Etraflarına baktıklarını görünce farları bir kez yakıp söndürdüm. Hemen bize doğru yöneldiler.

Marko her zamanki teklifsiz haliyle kollarını arabanın tavanına dayayıp cama doğru eğildi.

"Ooo komutanım, siz buraya uğrar mıydınız?"

Adamlara bilgi vermeden mevzuya girmenin yolunu aradım.

"Uzun zaman oldu. Geçerken bir selam vereyim dedim."

Doğan önce bir karanlık geceye baktı, sonra gözlerini bana çevirdi.

"Siz bu saatte selam vermeye gelmezsiniz, komutanım. Bir sıkıntı mı var?"

Sonra başını eğip arabada benden başka kimler olduğunu görmeye çalıştı, ama karanlıktan göremedi.

Bu sarıya kül yutturmak zor olacaktı. O yüzden sohbete gelmişiz gibi davranmayı bıraktım.

"Konuşmamız lazım."

Mekânın kapısına kısa bir bakış atıp bana döndü.

"Alt kat biraz gürültülü, ama yukarısı sakin. Gelin benimle."

Sonra arabadan inmemiz için kenara çekilip bekledi.

Yan koltuktan inen Volkan'ı tanımıyordu, ama arkadan inen Alihan'ı görünce tek kaşı havalandı.

Bir yandan Alihan'a elini uzatırken sordu.

"Burada olduğuna göre mevzu bayağı derin galiba?"

Daha önceki bizi ağırlama davetlerine benim icabet etmemi, ama Alihan'ın her seferinde reddetmesini kastediyor olmalıydı.

Alihan, Doğan'ın uzattığı eli sertçe sıkarken başını salladı.

"Fazlasıyla."

Doğan döndü ve mekâna doğru yürüdü. Biz de onu takip ettik.

Kapıya geldiğimizde Çinliye talimat verdi.

"Yukarıya kimseyi alma. Ortam karışırsa da çekin vurun gömün, ama yukarıda hiçbirinizi görmiyim."

Çinli kafasını sallayıp geri çekildi ve içeri girdik.

Volkan ilgiyle basık ve havasız mekânı inceleyip Marko'ya döndü.

"Kaç metrekare burası?"

Marko Volkan'ın da bordo olduğunu anlamış olmalıydı, ama bizi hiçbir zaman sikine takmadığı gibi onu da takmadı.

"Bilmem. Uzun zamandır burdayım ama hiç ölçmedim. Emlak işine falan mı girmeyi düşünüyorsun?"

Volkan böyle adamları severdi, sırıtışından Marko'yu tuttuğunu anladım. Hiçbir şey demeden yürümeye devam edip merdivenlere tırmandı.

İkinci kata çıktığımızda gürültü nispeten azalmıştı.

Doğan büyükçe bir masayı işaret edip oturmamız için yer gösterdi. Birer sandalye çekip oturduk.

Sonra gözlerin gözlerime dikti.

"Sizi dinliyorum komutanım."

Gözlerimi çekmeden sordum ve tepkisine dikkat ettim.

"Birini arıyoruz. Sizin de tanıdığınız biriymiş."

Öne doğru eğildi.

"Kim?"

"Satılmış Demirhan. Size bir şey ifade ediyor mu?"

Marko boş boş baktı. Doğan da dudağını büküp çenesini kaşıdı.

"Çıkaramadım. Lakabı, adı sanı neydi bu herifin?"

Bu âlemde kimse nüfus cüzdanındaki ismi addan sandan kabul etmezdi. Marko gibi çoğunun lakabı vardı. Marko'nun da asıl ismi Erden'di, ama bir Erden'e asla Marko'nunki gibi piç bir surat yakışmazdı.

"Aslında tanıyorsunuz. Fakir desem?"

İkisinin gözleri de şaşkınlıkla açıldı.

Önce toparlanan Marko oldu. Eğlenerek Doğan'a döndü.

"Fakir mi? Fakir'in ismi mi varmış? Vay MotherFakiiiir!..."

Yaptığı işlere, otellerinde kadın ve uyuşturucu satmasına bakılırsa adam tam bir madırfakır'dı gerçekten.

Doğan dudağını büktü.

"Varmış demek ki."

Sonra yüzü sertleşti, bana döndü.

"Fakir bizim can düşmanımızdır. Anlamadığım senin Fakir'le işin ne?"

Gayet normal bir şey söylüyormuş gibi cevap verdim.

"Nişanlımı kaçırdı."

Doğan'ın gözleri kısıldı. Eskiden yaşamış olduğum birkaç maceraya aşinaydı. Nişanlanacağıma, tek bir kadına bağlanacağıma inanmıyormuş gibiydi. Gözlerindeki alaycı pırıltı şakağımdaki yara izini hedef alırken sordu.

"Ne ara nişanlandın komutanım? Ben sizin sermayeyi çizmiştim oysa ki. Pek şansınız olduğunu düşünmüyordum."

Attığı o façanın Alin'in üzerindeki etkisini bilmiyordu tabii.

Gülümsedim.

"Şans işte."

Bu kadar geyik yeterdi.

"Her neyse. Alin'i Fakir'in yeğeninin kaçırdığını öğrendik. Tabii yardım aldığını da."

O sırada Marko uzaydan aramıza yeni dönmüş gibi sordu.

"Alin kim?"

Bu dingil böyleydi. Bir şeye takıldı mı mevzudan kopardı. Fakir'in gerçek adının Satılmış olduğunu öğrendiği anda fezaya doğru kanat çırpmaya başladığını fark etmiştim.

Aslında böyle anlarda kendi deyimiyle eski tüplü televizyonlar gibi vurunca çalışan kafasına bir tane geçirmek geçiriyordu, ama hiç havamda değildim.

O yüzden sesimi sertleştirip cevap verdim.

"Nişanlım."

Alihan da aynı anda "Alin kim?" sorusunu kendisine göre cevaplamıştı.

"Kardeşim olur."

Marko'nun gözleri, vurunca çalışmaya başlayıp yavaş yavaş aydınlanan tüpü bitmiş siyah beyaz Grundig ekranı gibi açıldı, sonra da suratını bir sırıtma kapladı.

"Oha lan! Hem de Alihan komutanın kardeşiyle nişanlısın."

Alihan, Marko'nun mevzuyu geyiğe çevirmesinden rahatsız görünüyordu, yüzü iyice sertleşti, sabretmeye çalışıyormuş gibi yumruklarını sıktı.

Ama bu adamlar böyleydi. Hayatta hiçbir şeyi ciddiye almazlardı ya da almıyormuş gibi yaparlardı.

Gerçi vaktimiz vardı, çünkü buraya gelmeden Kartallara dumb ass yapmıştık ve çoğunun kolordu bölgesinde olduğunu öğrenmiştik. Gelmelerinin saatler alacağını düşünerek dumb ass'ten vazgeçmeyi önermiştim, ama Alihan "Kartallar yoksa Dicle de yok," diyerek ayak diremişti. Sonunda Kudret Binbaşı, herkesi Osprey'le getirebileceğini söylemişti.

Devletin uçağını özel işlerimiz için kullanmak pek doğru değildi belki, ama devlet de özel işleri için bizi sık sık kullanıyordu, öyle değil mi?

Osprey'in en iki saat sonra İstanbul'da olacağını hesaplayarak, Doğan'ın da Marko'nun çevirdiği geyiğe ortak olmasına ses çıkarmadım.

"Valla komutanım, senin yerinde olsam bu adama kız falan vermezdim."

Alihan bana doğru kısa ve sert bir bakış attı.

"Vermedim, zorla aldı."

Doğan'a izin vermiştim, ama Marko'nun eğlenen bakışları, Alihan komutanının kardeşini zorla almayı nasıl becerdiğimi çok merak ettiğini ve bu geyiğe şimdi engel olmazsam saatlerce asıl mevzuya dönmeyeceğini gösteriyordu.

Sesimi yükseltip dikkatini mevzuya çektim.

"Konuyu dağıtmayın. Alin'i Fakir'in yerlerinden birinde sakladıklarını düşünüyoruz. Bu adamın bir kızı kaçırıp götürebileceği dağ evi, yazlık falan... Bildiğiniz bir yer var mı?"

Doğan gözlerini kısıp düşündü. Kafasının içinde Fakir'in sahip olduğu gayrımenkul listesini tarıyor gibi görünüyordu.

Sonunda kararını vermiş gibi konuştu.

"Şehir dışında bir çiftlik evi var, ama kız orada mıdır bilmem. Sizi götürürüz oraya."

Sözünü kestim.

"Sadece adrese ihtiyacım var, yardıma değil."

Doğan müdanasız bakışlarını gözüme dikti.

"Buraya kadar gelip beni böyle bir partiden mahrum bırakman çok ayıp."

Sonra omuzlarını silkip arkasına yaslandı.

"Hem yardımdan bahseden kim? Bizsiz parti olmaz, biz yoksak parti de yok."

Ben şimdi bunlara bana şantaj yapmanın ne demek olduğunu göstermekle kalmaz, bir daha parti lafını ağızlarına almaya tövbe ettirirdim, ama bu itler olmadan Alin'i bulmamız çok zor gibi görünüyordu.

Yeri öğrenmek için işkenceyi denemek de çok mantıklı değildi. Cudi'de Doğan denen bu herifin taşaklarının beyninden büyük olduğunu fark etmiştim. Bir mağara dolusu teröristin içine tek başına dalmış, işkenceye de ölüme de meydan okumuştu. Zaten ölmek için her yolu dener, ama beceremez gibi bir hali vardı.

Marko desen tümden kopuktu. Damarlarında kan yerine eroin dolaşıyor gibiydi ve dünyaya hiçbir şeyi olmayan bir adamın gözlerinden bakıyordu. Hiçbir şeyiniz yoksa, kaybedecek bir şeyiniz de olmazdı.

Ben bu parti heveslisi iki manyağın kafasını birbirlerine tokuşturup kırmamak için derin bir nefes alıp sessiz kalırken, Marko "Komutanım bizi diskoya götür," der gibi bir edayla yalvardı.

"Yapma komutanım ya. Sosyalleşmek istiyoruz biraz, ne var yani?"

Alihan'la göz göze geldik. "Bırakalım belalarını bulsunlar," der gibi bir hali vardı. Omuzlarımı silktim.

Alihan ayaklandı.

"Tamam lan. Yürüyün geri zekâlılar."

Doğan zafer kazanmış gibi sırıtarak bana baktı.

"Atış serbest mi komutanım?"

Yerimden kalkıp başımla onayladım.

"Cemo benim. Gerisiyle ne yaparsanız yapın."

Doğan hemen yerinden fırlayıp masanın karşı duvarında asılı resim çerçevesini indirdi ve duvara monte edilmiş kasayı açtı. Kasanın içinde bol miktarda uzun namlulu ve pompalı tüfek ve mühimmat vardı.

Marko hevesle Doğan'ın yanına giderken şimdiye kadarki bütün muhabbeti sesini çıkarmadan dinleyen Volkan, sırıtarak, hevesle silah seçen çocukları işaret etti.

"Bunlar bildiğin manyak ha..."

Alihan homurdandı.

"He Volkan, sen çok normalsin."

Volkan şaşkın şaşkın Alihan'a baktı.

"Aşkolsun ya. Neyimi gördünüz?"

Alihan'ın yerine ben cevap verdim.

"Alihan'ın peşindeyken adam öldüremedik diye barış sürecine lanet okuyan ben değilim."

Volkan sırıtıp arkasına yaslandı.

"Evet ya. Ama neyse ki en son o roketatar partisini yaptık."

Alihan'la önce Volkan'ın mutlu yüzüne, sonra birbirimize baktık ve aynı anda içimizi çekip merdivenlere doğru yürüdük.

Bir buçuk saat sonra Şile'yi geçip Ağva yol ayrımına geldiğimizde, Kartallarla dolu altı arabanın bizi kavşakta beklediğini gördük.

Farları yakıp söndürerek durmadan Ağva yoluna devam ettim. On dakika sonra Doğan'ın tarif ettiği çiftlik evinin beş yüz metre gerisinde motoru durdurdum.

Arabadan çıkarken, hemen arkamızdaki Serdar'ın arabasının yolcu kapısının açıldığını ve Dicle'nin arabadan inip bize doğru geldiğini fark ettim. Kaportaya yaslanıp Alihan'ın Dicle'yle konuşmasını bekledim.

Diğer Kartallar da bagajları açmışlar, getirdikleri cephaneleri çıkarıyor ve silahları monte ediyorlardı.

Alihan rahatsız bir edayla ellerini ceplerine sokup kıza baktı.

"Iıı... Geldiğin için sağ ol. Minnettarım."

Dicle Alihan'ın bütün vücut diliyle belli ettiği ondan uzak durma isteğini fark etmiş olacak ki hırçın bir sesle cevap verdi.

"Senin için gelmedim. Alin için geldim."

Ben elimi kaldırıp Dicle'ye sessiz bir selam verirken Alihan mırıldandı.

"Ondan eminim."

Dicle cesaretle omuzlarını dikleştirip az sonra üçüncü dünya savaşına girecekmişiz gibi silahlanan Kartallara bir göz gezdirdi.

"Plan ne? Ne yapıcam?"

Alihan topuklarının üzerinde yaylandı.

Duruşu teneffüste sevdiği kızla karşılaşan ortaokul platoniğine benziyordu, ama sesi kesin ve netti.

"Gerekmedikçe hiçbir şey."

Dicle gözlerini devirdi.

"Serdar öyle demedi. Cemo'nun gözü döner de Alin'e zarar vermeye çalışırsa onu sakinleştirebileceğimi söyledi."

Alihan'ın sesi sertleşti.

"Öyle bir hayalleri var, evet. Ama hadisenin oraya gelmesine izin vermem."

Dicle içini çekti.

"İzin vermemek için saçma sapan bir şey yapma da."

Alihan anında cevap verdi.

"Ben saçma sapan şey yapmam."

Dicle alayla gülümsedi.

"Yaa, ne demezsin."

Tam o sırada Marko böğrüme bir dirsek attı.

Ben şaşkınlıkla yanımda duran Marko'ya dönerken, Marko gözlerini Dicle ile Alihan'dan ayırmadan laubali laubali sordu.

"N'oluyo burda?"

Alihan'ı işaret ettim.

"Şu arkadaş idam mahkûmu."

Dicle'yi gösterdim.

"Bu da idam mahkûmuna çok yaşa diyen kız."

Marko'nun kaşlar kalkarken, parmaklarımı kaburgasına sapladım.

"Sen de bir daha bana dirsek atarsan apandisitini alacağım ve burada bırakıp gideceğim lavuksun."

Marko kaburgalarındaki acıyı hiç iplemiyormuş gibi sırıttı.

"Böyle mi olduk şimdi komutanım? Yeri öğrenmek için bizi kullan, sonra kirletilmiş bir mendil gibi at. Üstelik apandisitsiz kalmış bir mendil."

Marko'nun apandisitini hakikaten almayı planladığımı anlayan Doğan araya girdi.

"Komutanım, bence sen Marko'yu apandisitinden ayırma."

"Niyeymiş o?"

"Çünkü ikisi de üretim hatası ve çok iyi anlaşıyorlar. Malum apandisit vücutta, Marko da dünyada gereksiz yer kaplıyor."

Elimi Marko'nun kaburgalarından çekmeden kaşlarımı kaldırdım.

"Komple alayım o zaman ben bunları? Gecikmiş bir kürtaj olsun?"

Marko incinmiş gibi yaptı.

"Annem de beni vaktiyle aldırmadığı için söylenip dururdu, parmağını çocukluk travması şeyime sapladın komutanım."

Daha da saplayacaktım, ama o sırada Kudret Binbaşı seslendi.

"Biz hazırız."

Başımı kaldırıp baktığımda Kartalların hepsinin baştan aşağı silahlandığını gördüm.

Hepimiz Kudret Binbaşı'nın işaretiyle çiftliğe doğru yürümeye başlarken, Doğan bir ıslık çalıp Cengo'nun omzundaki RPG7 roketatarı işaret etti.

"Fiyuvvv... Ben de istiyorum ondan."

Cengo operasyona dışardan iki tipi getirmemize hiç memnun olmamışa benziyordu. Aramızdaki en sıcakkanlı adam olmakla birlikte, sivillere hiçbir zaman güvenmezdi.

Yürürken Doğan'a kısa bir bakış atıp söylendi.

"Tamam, atarken seni üstüne monte ederim."

Doğan sırıttı.

"Roket beni tutuyor komutanım. Ortalık batar."

Cengo pis pis Doğan'a baktı.

"Zaten batmış."

Volkan araya girme ihtiyacı hissetti.

"Cengo bi motoru soğut bebeğim. Onlar olmasaydı burayı bulmamız imkânsızdı."

Cengo dik dik Volkan'a baktı.

"İmkânsız sadece zaman alırdı."

Doğan da diklendi.

"Bize askerdeyken zamanın mühim olduğunu öğrettiler."

Cengo hiç teklemedi.

"Ehemle mühimin farkını öğretmediler mi?"

Doğan da aynı hızla cevap verdi.

"Dediler ki ehem demek en mühim demektir, can söz konusuysa en mühim mühime tercih edilir."

Cengo birden sırıttı. Doğan dik tavırlarıyla Cengo'nun yaptığı sınavdan tam not almıştı.

Roketatarını sanki hafif bir değnekmiş gibi Doğan'a fırlattı.

"Sevdim seni sarı. Al bakalım."

Doğan roketatarı yakalamayı, yakalamakla kalmayıp dengesini kaybetmemeyi başardı.

"Sağ ol, komutanım."

Aynı anda Marko mızıkladı.

"Eee, peki ben?"

Seyit elindeki termal kamerayı gösterdi.

"Uslu bir çocuk olursan, sen de şirinleri görebilirsin."

Marko hevesle sırıttı.

"Gördüğümüz şirini vurabiliyor muyuz?"

Seyit gözüyle Kudret Binbaşı'yı işaret etti.

"Gargamel izin verirse, elbette."

Kudret Binbaşı adımlarını hızlandırırken ters ters söylendi.

"Dikkat et de Gargamel seni çıktığın yere geri gömmesin."

Seyit bizimle birlikte Alihan'ın peşinden gitmek için gizli görevini bıraktığından dolayı yukarıdan sıkı bir soruşturma yemiş, hatta görev dönüşü kolorduda hapsedilmişti. Ama Kudret Binbaşı'nın "Kartal için çok gerekli," diye rapor vermesi yüzünden Ermenistan'daki kimyasal başlık hammaddesi üreten fabrikaları imha görevi için hapisten çıkarılmış ve bizimle birlikte operasyona gönderilmişti.

Kudret Binbaşı "Dikkat et de Gargamel seni çıktığın yere geri gömmesin," derken, askeri mahkemeden Seyit için çıkan "Kartal için gerekli olduğu sürece hapis cezası ertelenmiştir," kararını kastediyordu.

Seyit sesli bir şekilde yutkunup Marko'ya döndü.

"Gargamel aslında teknik olarak çok iyi bir insandır, biliyor musun?"

"Öyle mi?"

"Öyledir, çünkü şirinleri görebilir. Kötü biri olsaydı, göremezdi."

Kudret Binbaşı sırıtmasını gizlemek için homurdandı.

"Zevzek."

Tansel bir hayret ışığı öttürdü.

"Kudret Binbaşım, ilk defa Ulaş dışında birine zevzek dediniz?"

Kudret Binbaşı dudağını büktü.

"Ulaş bugün çok uslu olduğundandır."

O sırada bana kısa bir bakış attı ve aniden gözümde fark ettiği bir şeyle zınk diye durdu.

"Yapmadığını söyle!"

Kudret Binbaşı durunca bütün takım durup merakla bana baktı.

Cevap vermedim.

Kudret Binbaşı gelip yakama yapıştı.

"Yapmadım de!"

Yine cevap vermedim.

Gözlerini kapattı, nefes aldı, sonra sert bakışlarını yüzüme dikip sordu.

"Ne zaman?"

Omuzlarımı silktim.

"Dün, kaçırıldığını öğrendiğimde."

Endişeyle kaşlarını çattı.

"Hiç çıkmadın mı o zamandan beri?"

"Çıktım ama tekrar yaptım."

Yutkundu.

"Kaç defa?"

Cevap vermedim.

Sesini yükseltti.

"Kaç defa dedim Ulaş?"

"Dört."

Bana birkaç saniye boyunca canıma okuyacakmış gibi baktı sonra dilinin ucuna gelen lafları yutup emretti.

"Bu iş biter bitmez GATA'ya gidip fonsiyonel MR çektireceksin. Bu bir emirdir."

Fonksiyonel MR, herhangi bir fonksiyon yürütülürken beyinde aktif ve pasif hale gelen bölgelerin haritalanmasını mümkün kılan bir tarama yöntemiydi.

Yapılan bazı araştırmalar, Yamyam'da uzun süre kalan askerlerin, aynı sufiler, budistler ve bazı diğer dervişler gibi beynin insular korteksinin aktivitesinde artma, hatta zamanla kalınlaşma görüldüğünü ortaya koymuştu. Bu bölgenin aktivitesinin artması demek, stresin ciddi oranda azalması demekti.

İnsan cümlesiyle, Yamyam'da kaldığınız sürece aynı Nepal'deki Budist rahipler gibi stressiz sıkıntısız takılıyordunuz. Bu ilk bakışta iyi bir şeymiş gibi görünebilir, ama bildiğiniz gibi hiçbir iyi şey bedelsiz gelmezdi. İnsular korteks aktivitesindeki artmanın, yani stressiz yaşamanın bedeli de, benlik duygusunun geri dönülmez bir şekilde kaybolması riskiydi.

Benlik duygusunun kaybolması ne demekti? Benlik duygusunu kaybetmek demek, öncelikle ilkel içgüdülerimizden gelen mülkiyet duygusunu kaybetmek demekti.

Budistler ve bazı benzer öğretiler bunun iyi bir şey olduğuna inanırdı. Benlik duygusunu kaybeden insan, varlıkla bir olur ve her şeyi akışına bırakabilirdi. Artık kıskanmaz, sahiplenmez, bir insana diğerlerinden daha fazla değer vermez, hatta kendisine ya da sevdiklerine zarar veren şeylere kızmazdı. Bu durum, bazı ermişler için son derece yüksek bir makam olabilirdi, ama biz az gelişmiş faniler için yaşarken ölmekle eşdeğerdi.

Gerçi "yaşarken ölmek," denilen şey de mesela tasavvuf açısından tercih edilen bir var oluş şekliydi, ama bu var oluş şekli, ancak ermiş seviyesindeki insanlar için uygundu.

Oysa Yamyam, bilinç seviyesi ermişlerden fersahlarca uzak askerleri yapay olarak bu duruma sokuyordu. Ve benlik duygunuzun kaybettiğinizde onun yerini ikame edebilecek, doldurabilecek bir manevi bilgeliğiniz yoksa, yamyamlık içi boş bir fıçıya benzerdi.

Bundan sonra, duyguları olmayan, kimseyi sahiplenmeyen, kimseyi sevemeyen, kıskanamayan kuru bir kabuğa dönerdiniz.

Kuru bir sesle cevap verdim.

"Başüstüne komutanım. Çektiririm."

Kudret Binbaşı eliyle burun kemerini sıkarak sakinleşmeye çalıştı ve dönüp önümden yürüdü.

Tam onu takip edecekken kemiklerimi delecek kadar yoğun bir bakışı üzerimde hissettim ve başımı sağa çevirdim.

Hannibal, soğuk bakışlarını yüzüme dikmişti.

Ben "Ne?" der gibi gözümle sorunca, kafasını yavaş yavaş iki yana salladı ve sonra gözlerini önüne çevirip yürümeye devam etti.

Beş dakika sonra çiftliğin arkasındaki ağaçlığa vardık.

Seyit hemen termal kamerayı kurdu ve çalıştırdı.

Sonra da rapor verdi.

"Çiftliğin ön ve arka kapılarında yirmişerden kırk kişi. Ana binanın zemin katında on kişi."

Mırıldandım.

"Üst katlara bak."

Seyit kamerayı üst katlara çevirdi.

"İkinci kat boş. Üçüncü kat... Batı yönünde üç kişi. Bedenlerden biri diğerlerine göre küçük. Alin olabilir."

Kameraya yaklaştım.

"Yatıyor mu o?"

Seyit başını salladı.

"Öyle görünüyor."

Alin yatıyor, başucundakiler de Cemo ve Vedat mıydı acaba?

Alin niye yatıyordu? Yaralı olabilir miydi?

O sırada Seyit parmağıyla biraz gerideki bir noktayı gösterdi.

"Üç metre ötelerinde dört kişi daha."

Üç metre ötelerinde dediği kişiler kapıya konulmuş korumalar olmalıydı.

Marko'ya döndüm.

"Çiftliği bildiğinizi söylemiştin."

Marko evlere sipariş götüren Migros elemanı rahatlığında başını salladı.

"Evet, Fakir'e kadın getirmiştik."

"Aşağıda gürültü koparmadan oraya nasıl ulaşırım?"

Marko zemin katın bir köşesinde duran iki adamı gösterdi.

"Şu şirinlerin durduğu yer mutfak servis kapısı. Mutfağa girersin. Şurda bir servis asansörü var. Asansör boşluğunu kullanabilirsin."

Doğan lafa karıştı.

"Yalnız çiftliğin çevresindeki teller elektirikli."

"Elektiriği nerden keseriz?"

Doğan asansör boşluğunun yanındaki köşeyi işaret etti.

"Elektrik panosu şurdaydı yanılmıyorsam."

Cengo takdir dolu gözlerle Doğan'a baktı.

"Eve bir kez girdin ve elektrik panosunun yerini mi tespit ettin? Etkilendim adamım."

Doğan mütevazi bir edayla başını yana eğdi.

"İki kez girdim."

Şimdiye kadar hiç konuşmadan arkada bekleyen Dicle söylendi.

"He o zaman başka. Tövbe tövbe. Ben kaç gündür aynı evde yaşıyorum, görmedim bile elektrik panosunu."

Alihan dişlerinin arasından mırıldandı.

"Dikkatin başka elektriklerdeyse demek ki..."

Dicle ters ters Alihan'a baktı.

"Bazılarında kandil kadar bile ışık yoksa demek ki..."

Alihan buz gibi bir yüzle Dicle'ye döndü.

"Işık arayan pervanelere ne olduğunu bilirsin. Yanarlar."

Dicle cevabı yapıştırdı.

"Buz kesmekten iyidir."

Tenis maçı izler gibi bir birine bir diğerine bakan yirmi üç Kartal artı iki fedaiye hiç aldırmadan didişmeye devam etmeye niyetli görünüyorlardı, ama benim sabrım kalmamıştı.

Kudret Binbaşı'ya döndüm.

"Alihan'la ikimiz eve sızsak. Birimiz yukarı çıkarız, kapıdakileri haklarız. Diğerimiz elektriği keser. Biz Alin'i güvene alınca siz dalarsınız."

Kudret Binbaşı başını salladı.

"İyi plan. Yapın."

Alihan'a döndüm.

"Yukarı ben çıkıcam."

Alihan'ın itiraz etmesini bekliyordum, ama etmedi.

Onun yerine Kudret Binbaşı'ya döndü.

"En az dört kişi burda Dicle'yle kalsın. Gerekirse işaret veririz."

Kudret Binbaşı başını salladı.

"Tamam."

Sonra telefonunu çıkarıp Sare'yi aradı.

Seyit termal kamerayı kurarken o da Sare'ye evin koordinatlarını vermişti.

"Kameraları hallettin mi?"

Aldığı cevaptan memnun bir şekilde teşekkür etti ve bize döndü.

"Sare kameralara ulaşmış. İki dakika sonra görüntüleri sabitleyecek."

Alihan'la ikimiz ağır tüfeklerden kurtulup tabanca ve bıçaklarla si-

lahlanırken, Marko gözünü Kartalların üzerinde gezdirdi ve o da Kudret Binbaşı'ya döndü.

"Sizin yaptığınız orantısız güç kullanmak olmuyor mu şimdi?"

Kudret Binbaşı sırıttı.

"Kesinlikle oluyor. Ama hep polis mi orantısız güç kullanacak, di mi?"

Marko dudağını büktü.

"Doğru diyosun."

Biz Serdar ve Volkan'la birlikte dikenli tellere doğru ilerlerken, Doğan da Cengo'ya omzundaki roketatarı gösterip soruyordu.

"Ben bu orantısız gücü ne zaman kullanıcam?"

Elektirikli tellerin önüne geldiğimizde ben Volkan'ın, Alihan Serdar'ın omzuna çıktı. Sare'nin verdiği iki dakikalık sürenin dolmasını bekledik, işaretleştik ve bastığımız omuzlardan destek alıp zıpladık.

Bir saniye sonra, bahçeye konmuştuk.

Bahçeyi sessiz adımlarla geçip servis kapısının iki yanında bekleyen adamlara yanaştık. Alihan başıyla işaret verir vermez, senkronize şekilde birer adamın boğazına kolumuza doladık ve şahdamarlarını kestik.

Adamlar hırıldayamadan bile yere yıkılırlarken, düşme sesleri duyulmasın diye onları yavaşlattık ve yavaşça sürükleyip kameraların görüş alanı dışındaki bir ağacın arkasına cesetleri üst üste yerleştirdik.

Sonra tekrar servis kapısına gittik. Kenara çekilip çevreyi keserek Alihan'ın kapıyı maymuncukla açmasını bekledim ve içeri girmeden önce kulaklığımdan Kudret Binbaşı'ya birinci aşamayı geçtiğimizi bildirdim.

"İçeri giriyoruz, kameralar normale dönebilir."

İçeri girdik ve sessizce asansörü bulduk. Alihan asansörün hemen yanındaki elektrik panosunun önüne konuşlanırken ben asansöre girdim ve tavanındaki kapağı çıkarıp kendimi yukarıya çektim.

Asansör kabininin üstüne çıktığımda halatlara tutunarak üçüncü kata tırmandım. Üçüncü kata açılan kapının önüne geldiğimde kapıya bağlı elektrik kablolarını halledip kapının açılmasını sağladım.

Birkaç saniye sonra koridora çıkmıştım ve iki metre uzağımdaki kapının önünde bekleyen adamlara fark edilmemeyi başarmıştım.

Karanlıkta görmemi sağlayan termal kameralı gözlüklerimi gözüme indirdim ve kulaklığımın ağzımın önüne gelen mikrofonuna tırnağımla hafifçe üç kere vurarak Alihan'a işareti verdim. Bir saniye sonra elektrikler kesildi ve etraf karanlığa gömüldü.

Kapının önünde bekleyen dört adam daha ne olduğunu anlayamadan tepelerinde bittim ve dördünü dört saniye içinde boyunlarından dört bıçak darbesiyle aşağı indirdim.

Sonra tabancamı çıkardım ve havaya bir el ateş ettim.

Alin'e verdiğim bir mesajdı bu ateş. Geldiğimi bilmesini ve kendisini o yatakla duvar arasına atmayı akıl etmesini umuyordum.

Termal kameradan bebeğimin mesajı aldığını ve kendini yere attığını görünce gülümsedim ve kapıya tekmeyi bastım. Kapı açılır açılmaz mermiler yağmaya başladı. Kapının yanındaki duvarı kendime siper alıp ateşe karşılık verdim.

Özellikle ikisini de vurmamaya çalışıyordum, onlar için bu kadar kolay bir ölümü kabul edemezdim. Niyetim yarattığım kurşun yağmuruyla Cemo'nun Alin'in kendini attığı tarafa yaklaşmasını ve onu rehine almasını engellemekti.

O arada Alihan'ın da asansör boşluğundan tırmanıp merdivenin önüne konuşlandığını ve ateş ederek yukarı çıkmaya çalışan korumaları tek tek hakladığını fark ettim.

Bir yandan Cemo'nun tabancasından çıkan kurşunları sayıyordum. Bittiği an, şarjör değiştirmesine izin vermeden içeri daldım ve tabancalarımın birini Cemo'ya, diğerini pencereden atlamaya çalışan Vedat'a doğrulttum.

"Nereye şekerim? Daha karpuz kesicez."

Vedat tir tir titreyerek pencereden indi ve ellerini kaldırdı.

Cemo'ya döndüm.

"Silahını at ve ellerini kaldır."

Cemo silahını atıp sessizce ellerini kaldırdı.

Gözlerimi Cemo'ya ve Vedat'a sabitleyip Alin'e seslendim.

"İyi misin?"

İki günden sonra ilk defa sesini duydum.

"İyiyim."

"Kalk ve arkama geç."

Alin yerden kalktı ve arkama geçmek için sendeleyerek yürüdü.

Zor ayakta duruyor gibi görünüyordu.

"Bana tutun."

Alin arkama geçip bana tutununca mikrofonuma eğildim.

"Paket güvende."

Bu tür operasyonlarda kullandığımız son derece sıradan bir cümleydi, ama niyeyse Alin tam arkamdan büyük bir öfkeyle bağırdı.

"Paket değilim beeeen!"

ALİN

Rüyamda bir kargo kamyonundaydım.

Kargo kamyonu bozuk bir yolda ilerliyordu. Sert süspansiyonlu bir araç olmalıydı ki, her tümsekte zıplıyor, sekiyor, sarsılıyordu. Ve bu durum, biz paketler için gerçekten çok konforsuzdu.

Kamyon bir kasise daha girince, yanımdaki paket kayıp bana çarptı. Ben çarpmanın etkisiyle sersemlerken sesini duydum.

"Özür dilerim."

Rüyada olduğum için paketin birinin benden özür dilemesi saçma gelmedi, ama bir sonraki cümle gerçekten şaşırtıcıydı.

"Kırmızı kurdelen ne güzel. Gelin mi oluyorsun?"

Şaşkınlıkla üzerime baktım. Beyaz dantelle kaplanmış küp şeklinde bir pakettim ve gerçekten kırmızı bir kurdeleyle bağlanmıştım.

Ben daha cevap veremeden kamyon sert bir frenle durdu ve bir saniye sonra kapalı kasanın kapağı büyük bir gürültüyle açıldı.

Başımı kaldırıp baktığımda abimi gördüm. Kargo görevlisi kostümü giymişti. Kocaman ellerini uzatıp beni diğer paketlerin arasından çekti aldı ve koltuğunun altına sıkıştırıp ileride gördüğüm bordo panjurlu eve doğru yürümeye başladı.

Evin kapısındaki zilde kocaman harflerle ULAŞ yazıyordu. İçimden bilinçaltımın biraz fazla detaycı olduğunu düşündüm. Ulaş'ın ismini zile yazmasaydı da panjurlardan evin onu temsil ettiğini anlayabilirdik, yani mesajın bu kadar açık olmasına gerek yoktu.

Abim tahmin edeceğiniz gibi zili çalmayı değil, kapıyı yumruklamayı tercih etti. Bir yandan da bağırıyordu.

"Ulaş! Aç kapıyı! Emaneti getirdim!"

Ama kapı açılmadı.

Abim bir süre kapıyı yumrukladıktan sonra, bezginlikle beni paspasın yanına bırakıp pencereye gitti ve panjurların arasından içeriyi görmeye çalıştı.

Bir süre onun umutsuz çabasını izledikten sonra sıkıntıyla başımı paspasa çevirdim.

Paspasta şöyle yazıyordu.

"Ya evde yoksam?"

"Alin!... Alin, uyan kuşum!"

"Aliiin, burdayız annem, hadi uyan!"

Gözlerimi açtığımda Dicle, Hale ve Sare'nin üzerime eğilmiş olduklarını gördüm.

Benim uyandığımı anlayınca Sare gülümsedi.

"İyi misin? Kâbus gördün galiba."

Daha kendime gelemediğim için sersem sersem Sare'ye baktım.

"Nerdeyim?"

"Hastanede."

Hiçbir şey hatırlamayarak sordum.

"Ne oldu ki?"

Sare'nin yerine Dicle cevap verdi.

"Bayılmıştın, hatırlıyor musun?"

Hale hemen elini alnıma koydu.

"Şimdi iyisin di mi kuşum? Dur ben doktoru çağırayım."

Hale uzaklaşırken gözlerimi kapadım ve olan biteni bir sis bulutunun arkasından hatırlamaya başlayınca mırıldandım.

"En son Ulaş'a tutunduğumu hatırlıyorum. O da 'paket güvende' diye haber vermişti dışarıya."

Dicle kıkırdadı.

"İşte sonra 'Ben paket değiliiiim,' diye bağırıp bayılmışsın."

Odada gözlerimi gezdirip Ulaş'ı aradım.

"Ulaş nerde?"

Dicle gözlerini kaçırdı. Onun yerine, yüzü hiç değişmeyen Sare gülümseyerek cevap verdi.

"Genelkurmay'dan çağırdılar. Ankara'ya gitti."

Sare inandırıcıydı, ama Dicle'nin gülümsemeye çalışan yüzünün saklayamadığı sıkıntısı hoşuma gitmemişti.

"Bir sorun mu var?"

Yine Sare yanıtladı.

"Yoo, ne sorun olacak. Her zamanki işler."

Daha fazla bir şey öğrenemeyeceğim çok belliydi.

"Abim?"

Sare'nin dudakları acımasız bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı.

"Seni kaçıran pisliklerle ilgileniyor."

Boğazım kuruyarak sordum.

"Hayattalar mı? Cemo ile Vedat?"

Sare gülümsemesini bozmadan cevap verdi.

"Hayatta kelimesinden ne anladığına göre değişir."

Tam daha fazla detay soracaktım ki, kapı açıldı ve Hale yanında bir doktorla içeri girdi.

Doktor Sare'yi baştan aşağı süzdükten sonra başıyla bir selam verdi. Sonra başını bana çevirip dostça gülümsedi. Bembeyaz dişlerinin ışıl ışıl parladığını fark ettim.

"Selam. Ben Tabip Yüzbaşı Murat. Nasılsın bakalım?"

Askeri bir hastanede miydik?

"İyiyim galiba. Nerdeyiz?"

Elindeki ışıkla gözlerimi kontrol ederken mırıldandı.

"Haydarpaşa GATA'dasın ve evet, gayet iyi görünüyorsun."

Sargılı elimi sol gözüme götürdüm. Yediğim yumruk yüzünden hâlâ şişti.

"Emin misin?"

Beyaz dişleriyle sırıttı.

"Sen bir de iki gün önceki halini görecektin."

Kaşlarımı çattım.

"Ne zamandır buradayım?"

Tansiyon aletini koluma dolarken cevap verdi.

"Önceki gece geldin."

"O zamandan beri baygın mıyım yani?"

Cevap vermeden dikkatini tansiyon aletine yöneltti, işi bitince göğsümü açmamı işaret etti.

"Önce baygındın, ama sonra biz ilaçla uyuttuk. Elektrik çarpması yüzünden kalp atışlarında düzensizlik vardı."

"Şimdi?"

Stetoskopla dikkatle göğsümü dinledi. Sonra stetoskopu boynuna indirdi.

"Şimdi sorun yok. Hasar kalmayacak gibi görünüyor."

Elimi gösterdim.

"Elim niye sargılı?"

Omuzlarını silkti.

"Elektrik yanığı. Birkaç günde geçer."

İçim rahatlayarak sordum.

"Ne zaman çıkarım?"

"Yarına kadar buradasın. İyi olduğuna emin olacağız."

Yüzümü buruşturdum.

"Ben sıkılırım burda."

Bunu çok duymuş birinin umursamazlığıyla beni hiç sallamadan serumumu kontrol etti.

Sonra bana gülümsedi.

"Akşam tekrar geleceğim. Şimdi uslu uslu dinlen."

Kapıya gitti ve çıkmadan önce Sare'ye bakıp göz kırptı.

"Arkadaşın iyi olduğuna göre bir kahve içelim mi?"

Sare şaşkın bakışlarım altında adama şirin şirin gülümsedi ve sehpanın üzerindeki telefonuna uzandı.

"Hadi içelim madem."

Adam kapıyı açarak Sare'ye yol verdi ve ikisi birlikte çıkıp gittiler.

Kapı kapanır kapanmaz kızlara döndüm.

"N'oluyo burda?"

Hale ile Dicle birbirlerine bakarak kıkırdadılar.

Dicle yatağımın ayakucuna oturdu.

"Doktor Sare'ye çarpıldı. Bildiğin gibi değil."

Kaşlarımı kaldırdım.

"Baştan anlatın şunu."

Hale de hemen Dicle'nin yanına yerleşti ve dedikodu moduna geçti.

"Şimdi şekerim dün sabah bu doktor seni muayene ediyordu. Volkan da Sare'yi havaalanından almaya gitmişti. İşte bu seni steteskopla dinlerken Sare'yle Volkan kavga ederek içeri girdiler. Bizim doktor 'Biraz sessiz olun,' diye başını kaldırdı ve öyle kalakaldı."

Dicle heyecanla ekledi.

"Ama ne kalma. Ağzını kapatamadı adam."

Merakla yerimden doğruldum.

"Eee?"

Hale hemen uzanıp beni geri ittirdi.

"Yat geri yoksa anlatmam."

Bıkkınlıkla kafamı yastığa koydum.

"Tamam tamam. Eee, sonra?"

Hale'nin yüzünde keyifli bir sırıtma oluştu.

"Volkan anında adama gıcık kaptı tabii. Ne dedi biliyor musun doktora?"

"Ne dedi?"

Dicle hemen atıldı.

"Dur dur, burasını ben yapıcam!"

Hemen ayağa kalktı, kapıya gitti, omuzlarını geriye attı, kollarını kabararak iki yana açtı, aynı Volkan gibi gözlerini kıstı, yatağın başındaki hayali bir kişiye bakarak Volkan'ı taklit etti.

"Birader, o ağzını bi kapat."

Yattığım yerden ellerimi çırptım.

"Ayyy! Doktor n'aptı?"

Hale kıkırdadı.

"Hiç istifini bozmadı. Volkan'a hiç bakmadan Sare'ye döndü. 'Hayatında biri varsa söyle, yoksa yemeğe çık benimle,' dedi."

Şaşkınlıkla bir ıslık çaldım.

"Fiyuvvvv! Doktora bak. Bodoslama girmiş! Helal! Eee?"

Dicle yine Volkan'ı taklit etti.

"Volkan 'Ne diyon lan sen,' diye böyle dayı dayı adamın üzerine yürüyordu kiii..."

Hale ondan lafı kaptı.

"Sare aralarına atladı ve Volkan'ı eliyle durdurup adama kibar kibar teşekkür etti. 'Hayatımda kimse yok, arkadaşımın tavrı için özür dilerim, teklif için çok teşekkür ederim, düşüneceğim,' dedi Leydi Di gibi incelikten kırıla kırıla."

Kaşlarımı kaldırdım.

"Bizim Sare? Leydi Di gibi?"

Dicle kıkırdadı.

"Hee, Volkan da şok oldu. Tabii Sare öyle kibar yapınca bir şey de diyemedi, ama çok sinirlendi. Bööle çıktı damarlar. Alnından boynuzları fırlayacak, boğa olup doktora toslayacak sandım."

Omuzlarımı silktim.

"Adam olsaydı da toslasaydı. Ulaş çoktan hastanelik etmişti adamı."

Lafımı bitirir bitirmez gözlerimi Dicle'ye diktim ve bakışlarını kaçırmasına izin vermeden tekrar sordum.

"Ulaş nerde gerçekten?"

Dicle yutkundu.

"Sare dedi ya. Ankara'da."

Hale hemen ekledi.

"Genelkurmay'dan çağırmışlar, gitmek zorunda kaldı."

İkisinin de sesi hiç inandırıcı gelmiyordu.

"Kızlar... Siz benden bir şey saklıyorsunuz!"

Dicle ile Hale birbirlerine baktılar. Dicle Hale'nin "sakın" diyen bakışlarına rağmen, derin bir nefes aldı, bana döndü, ağzını bir şey söyleyecek gibi araladı...

Ve o sırada kapı açıldı.

Abimle Volkan içeri girdiler.

Abimin asık yüzü, beni uyanık görür görmez aydınlandı.

"Yeşil? Uyanmışsın..."

Yerimden doğrulup kollarımı uzattım.

Hemen gelip yanıma oturdu, beni incitmekten korkarmış gibi dikkatle sardı.

"İyi misin?"

Başımı salladım.

"Çok iyiyim."

O sırada Volkan arkadan öksürdü.

"Öhöm. Bi müsade et de biz de sarılalım."

Abim benden ayrılmadan homurdandı.

"Hadi lan."

Serumlu olmayan elimi Volkan'a uzattım.

"Gel gel."

Volkan da eğilip abimin omzuna dayadığım başıma bir öpücük kondurdu.

"N'aber yenge?"

"Çok iyiyim."

O sırada abim beni hafifçe uzaklaştırıp yüzüme baktı.

"Korkuttun bizi."

Abimle göz göze gelme fırsatını değerlendirip bu sefer de ona sordum.

"Abi. Ulaş nerde?"

Abimin ifadesi hiç değişmedi.

"Ankara'da. Yarın gelecek."

Kaşlarımı çattım.

"Abi. Sen bari bana doğruyu söyle."

Abim bir süre yüzüme baktı, sonra ayağa kalktı.

"Dedim ya, yarın gelecek."

Sonra arkasını döndü, cebinden çıkardığı kâğıtları Dicle'ye uzattı.

"Bunlar senin."

Dicle uzatılan kâğıtları aldı.

"Bunlar ne?"

"Cemo boşanma kâğıtlarını imzaladı."

Dicle gözlerini kısıp abime baktı.

"İşkence mi yaptınız imzalasın diye?"

Abimin sesi sertti.

"Yaptıysak ne olacak? Üzülecek misin?"

Dicle derin bir nefes aldı.

"İşkence hakkında ne düşündüğümü biliyorsun."

Abim alaycı bir sesle cevap verdi.

"Evet ayrıca vejetaryensin."

Dicle tam ağzını açmıştı ki Volkan birden ikisinin arasına girdi ve şirin şirin gülümsedi.

"Şimdi gerilmeyelim di mi? Bakın Alin kendine gelmiş ne güzel..."

Dicle acı bir sesle cevap verdi.

"Gerilmeyelim tabii. Siz gidin hiç gerilmeden işkencenize devam edin."

Abim gözlerini kapattı, sakinleşmeye çalıştı.

"Dicle... O herif benim kardeşimi kaçırdı."

Dicle hiç teklemedi.

"Teslim edin Cemo'yu, kanun neyse cezasını versin."

Abim gözlerine ulaşmayan bir ifadeyle gülümsedi.

"Ben kanuna inanmam. Adalete inanırım."

Dicle gözlerini abimin gözlerine kilitledi.

"Allah kimseyi senin adaletine muhtaç etmesin."

Abim bunu duyunca acayip öfkelendi, Dicle'ye doğru bir adım attı. Boynunda atan damarların halini görünce araya girme ihtiyacı hissettim.

"Abi... Dicle haklı olabilir."

Abim başını hızla bana döndürdü.

"Yeşil. O herif..."

Ellerimi kaldırıp sözünü kestim.

"Biliyorum biliyorum, beni kaçırdı. Vedat için konuşmuyorum farkındaysan. Ama siz Cemo'nun gelinini kaçırdınız. Ayrıca Ulaş senin yerini öğrenmek için adama işkence etmişti, hatırladın mı?"

Abimin sert yüzünde bir değişiklik olmadı.

"Hesabını bizle görmeliydi."

Alttan aldım.

"Bence de. Ama yine de..."

Bu sefer abim benim sözümü kesti.

"Aması falan yok. Sen bunları düşünme, iyileşmene bak."

İçimi çektim. Abime ya da onun gibi testosteron bombalarına laf anlatmak mümkün değildi. Onlar gerekenlerle savaşır, gerekenlere işkence eder, gerekenleri korurlardı. Kime ne gerektiğine de ancak onlar karar verirlerdi.

O sırada Sare dudağında bir sırıtmayla içeri girince, diğer testosteron bombasının da fitili ateş aldı.

"Nerdeydin sen?"

Sare sırıtması devam ederken tek kaşını kaldırıp Volkan'a cevap verdi.

"Sana ne?"

Volkan da tek kaşını kaldırdı.

"Dün sabahki kibarlığına ne oldu senin?"

"Hangi kibarlığıma?"

"Hani kırılıyordun ya doktora."

Sare omuzlarını silkti.

"Hatırlamıyorum."

Volkan'ın gözlerindeki rahatlamayı fark eder fark etmez olaya el koymaya karar verdim. Sare'yi kıskanmaktan bu kadar kolay vazgeçmemeliydi.

"Aaa, kızlar bana anlattı. Nedir bu doktor mevzusu gerçekten? Leydi Di gibiydi adama karşı dedi Hale."

Hale oturduğu yerden bana gözleriyle bir "aferin" yaparken Sare dönüp bana baktı ve kaşlarını çatıp ne yaptığımı anlamaya çalıştı.

Volkan'ın da gözleri yeniden alev alev çakmaya başlamıştı. Yine de sesine öfkesini yansıtmadan alay etmeyi başardı.

"Biz seni Zeyna bilirdik oysa."

Sare derin bir nefes aldı.

"İşte hak edene leydi, hak edene Zeyna."

Volkan gözlerini Sare'ye dikti.

"Oysa bir seferinde seviyenden taviz vermeyeceğini söylemiştin."

Sare şirin şirin gülümsedi.

"Büyük konuşmuşum. Verdiren çıkıyormuş demek ki."

Volkan'ın suratı iyice asıldı.

"Ne verdiğine dikkat et de..."

Sare yumruğunu kaldırdı.

"Gözün iyileşmeden bir tane daha istiyorsun galiba..."

Hepimiz hızla önce Volkan'ın gözünün altındaki geçmeye yüz tutmuş morluğa, sonra Sare'ye baktık.

İlk ciyaklayan Hale oldu.

"Kız sen dövdün mü bunuuu?"

Biz Dicle'yle "çak bi beşlik" yapar, abim kollarını göğsüne kavuşturup duvara yaslanarak sırıtmaya başlarken, Volkan ayağa kalkıp Sare'ye yaklaştı.

"Sana bir daha vurursan ne yapacağımı söylemiştim, di mi? Onu hatırla ve vur şimdi, hadi."

Sare'nin yumruğu havada kaldı bir süre, sonra birden indirdi, tek ayağının üstünde döndüğü gibi dışarı fırladı, arkasından kapıyı çarptı.

Yattığım yerden doğrulup Volkan'a işaret parmağımı uzattım.

"Ne yaptığını sanıyorsun?"

Volkan omuzlarını silkti.

"Ne yapıyormuşum?"

"Ondan hoşlanıyorsun, ama öküz gibi davranıyorsun."

Volkan'ın yüzü sertleşti.

"Benim ondan hoşlandığım falan yok."

Herkes "Hı hı, tabi," der gibi kaşını kaldırırken ben bir kez daha parmağımı Volkan'ın yüzüne yüzüne salladım.

"Sare'den bal gibi hoşlanıyorsun. Sadece bunu itiraf edebilecek kadar taşaklı değilsin."

Volkan sırıttı.

"Seninkileri mi ödünç alsam ne?"

Abim ters ters Volkan'a bakıp ensesine yapıştı.

"Ağzını topla da gidelim hayde."

Sonra Volkan'ı kapıya doğru itip bana döndü.

"Akşam uğrarım, Yeşil. O zamana kadar hepiniz uslu durun."

Ben yattığım yerden elimi sallarken, Dicle'ye hiç bakmadan çıktı gitti.

Abimler çıkar çıkmaz kızlara döndüm.

"Telefonum nerde? Ulaş'ı arıycam."

Dicle yan gözle Hale'ye bakarken Hale kendi telefonunu çıkardı.

"Senin telefonun arabada kaldı. Al benimkiyle ara. Aaa, şarjım bimiş hay Allah..."

Dicle'ye döndüm.

"Seninkini ver."

Dicle cebine davrandı, ekrana baktı.

"Aaa, benimki de bitmiş."

Sinirle tısladım.

"Çocuk mu kandırıyorsunuz siz?"

İkisi de cevap vermedi.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum.

"Hadi anlatın, Ulaş nerde?"

Hale gözlerini devirdi.

"Bin kere dedik ya, Ankara'da."

Sinirli sinirli ikisine baktım.

"Abimler geldiğinde Dicle tam bir şeyler anlatacaktı."

Hale hemen Dicle ile arama girdi.

"Anlatmayacaktı. Anlatılacak bir şey yok."

Beynime beynime çıkan kanı geri göndermeye çalıştım.

"Hale... İkiniz de çok kötü yalancısınız. Bir şey oldu, biliyorum."

Hale sinirle elini salladı.

"Ay nerden biliyormuşsun acaba? Boşuna kurup duruyosun, bi şey bildiğin yok.

Derin bir nefes aldım.

"Ya rüyamda bile gördüm."

Hale şüpheli şüpheli bana baktı.

"Ne gördün?"

Yerimde doğrulup onlara kargo kamyonunda başlayan rüyamı anlattım.

"... İşte ben de paspasa baktım. Ya evde yoksam yazıyordu."

Hale ile Dicle hızla başlarını çevirip birbirlerine baktılar.

Dicle yutkundu.

"Ya evde yoksam mı yazıyordu?"

Başımı salladım.

"Hı hı. Bi şey var di mi? Hissettim ben."

Dicle başını önüne eğerken Hale eğilip çantasını karıştırmaya başladı. Çantadan iki tane kadın dergisi çıkarıp elime tutuşturdu.

"Sen fazla düşünüyorsun. Sonra boş boş kuruntu yapıyorsun. Al bak şu alttakinde gelinlik modelleri var. Bak da gözün gönlün açılsın. Hem düğüne hazırlık olur."

Kendimi arkaya atıp derginin birini yüzüme kapattım. Hale başımızda asker gibi durduğu sürece ne ondan ne Dicle'den laf almam mümkün olmayacaktı. En iyisi uyumaktı.

Ertesi sabah uyandığımda, Ulaş başucumda oturmuş, bana bakıyordu.

"Ulaş!"

Yerimden hızla doğrulduğum gibi sıkı sıkı sarıldım sevgilime.

O da bana sarıldı.

Dudakları saçlarımda gezinirken, kokusunu içime çektim. Yanılmıştım, bir şey olduğu yoktu, Ulaş burdaydı ve saçlarımı öpüyordu.

Ama başımı kaldırıp ona baktığım an, yanılmamış olduğumu anladım. Gözlerinde bir gariplik vardı.

Uzaklık?

Soğukluk?

Ruhsuzluk?

Yokluk?

Boğazım hızla kururken sordum.

"Ulaş ne oldu?"

Gülümsemeye çalıştı, ama tebessümü gözlerine ulaşmadı.

"İlk bakışta anladın."

Kaşlarımı çattım.

"Gördüm, ama anlamadım. Ne oluyor Ulaş?"

Eliyle alnıma düşen bir tutam saçı geriye attı.

"Sana bir şey anlatmam lazım. Ama üzülmek yok, çünkü bu geçici bir durum."

Vesvese birden deri koltuğunu döndürüp bana baktı.

"Bir zamanlar fakir ama gururlu bir vesvese vardı, hatırladın mı?"

Hatırladım tabii. Bir zamanlar durmadan "Ulaş seni sevmiyor. Ulaş seni sevmiyor," diye kafamı siken vesvesesin sen. Niye geldin ki şimdi?

Vesvese'nin afili deri koltuğunun tam üzerinde sallanan avizeye baktım. Avize düştü ve o sevimsizin kafasını parçaladı.

Hayalimde canlanan görüntüye gülümseyip umutla Ulaş'a baktım.

"Tamam. Üzülmek yok. Anlat."

Ulaş derin bir nefes aldı.

"Senin kaçırıldığını duyunca panikledim. Gözlerim kararmaya ve dizlerim çözülmeye başladı."

Kocaman adamımı, dağ gibi bordo bereli sevgilimi o halde düşününce içime ılık bir şeyler aktı.

Ben kalbimden taşan bir şefkatle Ulaş'a bakarken, o devam etti.

"Sen benim zayıf noktamdın ve o paniklemiş halimle seni kurtaramazdım."

Onu onaylamak ister gibi başımı salladım.

Ulaş bir kez daha derin bir nefes aldı ve bana Çinceymiş gibi gelen bir şey söyledi.

"Ben de Yamyam yaptım."

Doğru anladım mı diye gözlerimi kocaman açtım.

"Buyur?"

Tekrarladı.

"Yamyam yaptım."

Yamyam yapmak da neydi ki?

Bunu Ulaş'a da sordum.

"Yamyam yaptım mı dedin sen? O da ne?"

"Yaptığım şeyin adı bu. Bir tür meditasyon."

Boş boş Ulaş'a baktım.

"Meditasyon?"

"Hı hı. Asıl adı yabancılaşma meditasyonu. Kısaca yamyam diyoruz. Dünyadaki birçok özel time verilen bir eğitim."

"Ve bu ne işe yarıyor?"

Duygusuz gözlerini gözlerime perçinledi.

"Duygularından kurtulmana."

Vesvese az önce kafasını parçalayan avizenin altından kalkıp kanlı suratıyla sırıta sırıta bana bakarken nefesimi tuttum.

Uzuun bir zaman sonra Ulaş elini kaldırıp yanağıma dokundu.

"Alin... Nefes almıyorsun."

Ulaş'ın uyarısıyla donup kaldığımı hatırladım ve akciğerlerimin tüm açlığıyla sesli bir nefes aldım.

Gözümden bir damla yaş taşarken, Ulaş'ın yanağımdaki parmağı o yaşı yakaladı ve sildi.

Neden sonra konuşmayı başarabildim.

"Ne zaman geri gelecek? Duyguların?"

Elini yüzümden çekip önüne baktı.

"Aslında birkaç kere geldi. Ama her seferinde tekrar yaptım. Ve... bir komplikasyon oluştu."

Alacağım cevaptan korkarak sordum.

"Ne komplikasyonu?"

Buz kesmişe benzeyen mavilerini tekrar yüzümde gezdirdi, sonra gözlerimde sabitledi.

"Buna yamyamdan çıkamamak deniyor. Duyguların geri gelmiyor."

Zorlukla fısıldadım.

"Hiç mi?"

"Bazen hiç. Ama bana yapılan tetkiklere göre, bu geçici bir durum."

Vesvese suratını asıp koltuğuna otururken sordum.

"Ne tetkikleri?"

"Ankara GATA'da bununla ilgili özel bir birim var. Orada MR çektiler. Uzun süre Yamyam'da kalanların beyninde, insular korteks denilen bir yerde kalınlaşma oluyor. Bende öyle bir kalınlaşma yok. Sadece bu korteksin aktivitesinde ciddi bir artış var."

"Yani?"

"Yani kalıcı bir zarar yok, bu durumdan çıkmayı başarabilirsem de olmayacak."

Hemen sordum.

"Ne yapmak gerekiyor peki? Bu durumdan çıkmak için yani?"

Dikkatle yüzüme baktı.

"Bilinmiyor."

Kaşlarımı çattım.

"Ne demek bu?"

"Bu durumdan çıkanlar olmuş, ama neden çıktıkları anlaşılamamış demek."

Vesvese geri zekâlısı halay çekmeye başlarken başımı salladım.

"Anladım."

Ulaş içini çekip ayağa kalktı.

"Taburcu işlemlerini yaptım. Doktor seni gitmeden son bir kez görmek istediğini söyledi. Gidip onu çağırayım."

Mırıldandım.

"Tamam."

Ulaş çıkar çıkmaz Hale, Sare ve Dicle içeri girdiler. Üçü birden bana sarıldı.

Gözyaşlarım akmaya başlarken hıçkırdım.

"Ne olacak şimdi?"

Hale geri çekilip yüzümü avuçlarının arasına aldı.

"Halledeceğiz. Bu geri zekâlının duygularını geri getireceğiz."

"Nasıl?"

Hale bilgiç bilgiç başını salladı.

"Bize güven."

Gözlerimi kıstım.

"Ne demek bize güven? Anlatsanıza ya!"

Sare eğilip açık kapıdan dışarı baktı.

"Burda olmaz. Ulaş geliyor. Yarın onu atlat, bizde toplanalım."

Bir saat sonra evdeydik.

Ulaş terasın kapısını açıp evi havalandırırken, ben de salondaki kanepeye oturup onu seyrettim.

Çok sakin, çok uzak, çok yabancıydı. Birden sordum.

"Beni sevmiyorsun artık, di mi?"

Zınk diye durdu. Sonra biraz bekledi ve bana döndü.

"Duygularım yok."

Israr ettim.

"Yani beni sevmiyorsun."

Gelip önümdeki sehpaya oturdu, bacaklarını açıp benim bacaklarımı onların arasına aldı ve ellerimi tuttu.

"Duygularım olmadığı için aşk hissetmiyorum. Ama hafızamı kaybetmedim, çilli. Seni nasıl sevdiğimi hatırlıyorum."

Yutkundum.

"Hatırlıyor musun gerçekten?"

Gözlerime baktı.

"Her anını."

Başımı önüme eğdim. Hatıralarla idare edebilir miydim? Beni sevmeyen bir adamla olabilir miydim?

Ne düşündüğümü tahmin etmiş gibi elini uzatıp çenemi kaldırdı.

"Geçecek bu."

"Ya duyguların hiç gelmezse ve hatırladıklarını da unutursan?"

Gülümsedi.

"Unutmam imkânsız."

Hıçkırır gibi güldüm.

"İmkânsız sadece biraz zaman almıyor muydu?"

Şakama tepki vermeden gözlerime dolan yaşları yine eliyle sildi.

"Sadece yanımda kal."

Başımı salladım.

Bacaklarımı kaldırıp kanepeye uzattı. Başımın altına bir yastık koydu.

"Doktor bol bol dinlenmen gerektiğini söyledi. Uyu biraz."

Koltuktan aldığı örtüyü üstüme örttü. Sonra alnıma bir öpücük kondurup ayağa kalktı.

Uzanıp elini yakaladım.

"Bir şey daha sormam lazım."

Eli elimde, başını salladı.

"Sor."

Dudaklarımı ısırdım.

"Şey... Peki ya..."

Gözlerini kıstı.

"Ya ne?"

Derin bir nefes aldım ve tek seferde söyledim.

"Benimle sevişmek de mi istemiyorsun?"

Önce bir sessiz kaldı.

Sonra elindeki elimi yavaş yavaş pantolonuna götürdü.

Ben nefesimi tutmuş beklerken, avcumu sertliğinin üzerine koydu. Ben o kocaman sertlikle içimi çekerken, sırıttı.

"Bu hayvan duygu varmış yokmuş sallamıyor."

Sonra elimi tekrar örtünün altına soktu ve üzerimi örtüp göz kırptı.

"Ve benim şimdi soğuk bir duş almam lazım."

Uyandığımda hava kararmıştı.

Ev sessizdi.

Ulaş'ın odasının kapısı kapalıydı.

Yerimden kalkıp banyoya gittim ve elimdeki sargıyı ıslatmamaya çalışarak duş aldım.

Sonra havluya sarındım ve çıkıp kendime kahve yaptım.

Kahvemi alıp terasa çıktığım an, yaşadığım bir dejavuyla sarsıldım.

Ulaş, bu eve geldiğim ilk gece olduğu gibi, şezlongda uzanmış uyuyordu.

Üzerinde o gün giydiği şeyler vardı, siyah bir tişörtle siyah bir eşofman altı. Ayakları yine çıplaktı ve başının altına koyduğu kolundaki kaslar yine inanılmaz görünüyordu.

Sadece yumruk yaptığı elinin üstünde, o geceden farklı olarak sıyrıklar vardı. Yere sarkıttığı elinde de öyle. Cemo'yu ya da Vedat'ı ya da her ikisini birden bol bol yumruklamış olmalıydı.

Bakışlarımı yüzüne kaydırdım.

Yüzü de aynı o geceki kadar sakin ve güzeldi.

Buram buram erkeksilik kokan, sert, haşin bir güzellik.

Birkaç günlük sakalının altındaki yanık teni en az o geceki kadar büyüleyici. Kaşlarındaki güneşten açılmış birkaç tüy, en az o geceki kadar çıldırtıcı. Sert ve kurumuş dudakları, en az o geceki kadar öpülesi.

Ve şakağındaki iz. En az ilk gördüğüm geceki kadar dokunulası.

Bu sefer çekinmeden elimi o ize uzattım.

Tam dokunacaktım ki, aynı o gece olduğu gibi bileğimi yakaladı.

Kapalı gözlerinin altındaki dudakları, yaramaz bir sırıtmayla kıvrıldı ve düşündüklerimi anlamış gibi o geceki repliğini tekrarladı.

"Yapma ufaklık."

Kıkırdadım.

"Şimdi benim utancımdan kahrolup gitmem lazım. Senin de peşimden gelmen gerekecek."

Onun yok olan gülümsemesiyle birlikte, bana söylemesi gereken bir sonraki repliği hatırladım. İkimiz aynı anda hatırladık.

"Ben de sana karşı boş değilim, tamam mı?"

Ama ikimiz de söylemedik. Onun yerine ben bileğimi Ulaş'ın elinden kurtardım ve yere oturdum.

Uzun uzun bana baktı, sonra şezlongdan inip yanıma oturdu. Beni kucağına çekti.

Yaşlı gözlerimden öperken kokusunu içime çektim.

Sonra başımı uzaklaştırıp gözlerine baktım.

"Ulaş..."

"Hı?"

"Ya evde yoksan?"

Uzun uzun gözlerime baktı.

Sonra gülümsedi.

"Evdeyim."

Parmağıyla göz pınarıma dokunup yaşları sildi.

"Burda."

Zorlukla çıkan sesimle fısıldadım.

"O zaman öp beni."

Gülümsemesi soldu.

"Bu iyi bir fikir değil."

"Nedenmiş?"

Mavilerini dudaklarımda gezdirdi.

"Çünkü seni öpersem durmam."

Bakışı bile dudaklarımı öpülüyormuş gibi hissetmeme neden olurken yalvardım.

"Durma."

Gözlerini dudaklarımdan hiç çekmeden hafifçe sırıttı.

"Aşk olmadan bedenini kullanmama izin mi vereceksin yani?"

Bu herifin bu kadar açık sözlü olmasından nefret ediyordum.

Sinirim tepeme çıktı.

"Sanki yapmadığın şey!"

Kaşlarını çattı.

"Yaptım mı? Ben niye hatırlamıyorum?"

Aniden gelen bir cesaretle elimi eşofmanının üzerine götürdüm.

"Beni burdan gönderdiğin sabahı hatırla."

Ulaş'a "Boşalmanı görmek istiyorum," diye tutturduğum ve sonunda gördüğüm sabahı kastediyordum.

Ben daha doğru dürüst dokunamadan bileğimi yakaladı ve sırıttı.

"Onu ben yapmadım diye biliyorum."

İnatla gözlerine baktım.

"Ama izin vermiştin. O zaman da âşık değildin."

"Âşıktım. Sadece bilmiyordum."

Hiç teklemeden verdiği cevapla allak bullak olarak sordum.

"Âşık mıydın? Gerçekten mi?"

Gülümsedi.

"Hı hı. Galiba seni koruda adamları döverken gördüğümde âşık oldum."

Ben de ona gülümsedim.

"Ama haberin yoktu."

"Yoktu."

Gözlerine baktım.

"Şimdi de yok."

Arzuyla ona kilitlenen gözlerim, sık ve yüzeysel nefeslerle inip kalkan göğsüm, hafifçe açılıp titreyen dudaklarım ne istediğimi çok net belli ediyordu.

Derin bir nefes aldı.

"Alin... Kendini kötü hissedersin."

Yüzümü dudaklarına yaklaştırırken mırıldandım.

"Bi bırak da buna ben karar vereyim."

Nefesi dudaklarımı yakarken mırıldandı.

"Yine yanlış karar vermek üzeresin."

Kararımın yanlış olup olmadığını umursamıyordum.

Bildiğim tek bir şey vardı.

Daha birkaç gün önce "Kimse seni benim kadar sevemez," diyerek taktığı yüzük parmağımdayken, sevgilimin salak bir meditasyon yüzünden bana bu kadar yabancı durmasına izin verecek değildim.

Bana âşık değil miydi?

Olmasındı.

Ben ona âşıktım.

Ve Ulaş'ın kalbiyle değilse de teniyle bunu hissetmesini sağlayacaktım.

Dudaklarımı hafifçe dudaklarına sürterek başladım.

"Ulaş..."

"Hı..."

"Hani şu insular korteks mi ne haltsa daha kalınlaşmamış ya."

"Hı hı?"

"Kalınlaşsa da olur."

Gözlerini açıp hafifçe uzaklaştı.

"Niye?"

"Çünkü senin kafan hep kalındı. Bir korteksten korkacak değilim."

Ulaş boğuk bir kahkaha atarken uzanıp o kahkahayı ağzımın içine hapsettim. Ağzının tadı özlediğim tadın aynısıydı. Yine öyle yakıcı ve erkeksi. Dili dilime dolanırken, öpüşündeki telaşsızlık dikkatimi çekti.

Sanki beni öpmek onu heyecanlandırmıyordu.

Sanki öpmek durumunda olduğu herhangi bir kızdım. Bu sinirlerimi bozdu ve hırsla üzerine tırmanıp ata biner gibi kucağına oturdum.

"Daha çok iste beni, kahrolası!"

Kadınlığımı sertliğinin üzerine bastırır bastırmaz inledi.

Sonra ağzımdan çıkıp gözlerime baktı.

"İstemediğimi mi sanıyorsun?"

Dilini dudaklarımda gezdirdi.

"Sadece nazik olmaya çalışıyorum..."

Alt dudağımı dişlerinin arasına aldı.

"Ama işimi hiç kolaylaştırmıyorsun."

Ona üst dudağını var gücümle ısırarak karşılık verdim.

"Nazik olma. Ulaş ol."

Kontrolünü elden bırakmadan diliyle ısırdığım yerdeki kanı yaladı.

"Bu Ulaş'ı istemezsin."

"Niyeymiş?"

Boynunda kabaran damarlardan kendisini tutmakta çok zorlandığını anladım, ama yine de sakin bir sesle ağzımın içine konuşmayı başardı.

"Çünkü sana yapmak istediklerimden korkarsın."

Kendimi ona daha da fazla bastırdım.

"Senden gelen hiçbir şeyden korkmam ben."

Bacaklarımın arasındaki sertliği, bastırışıma iyice şahlanarak cevap verdi. Sesi artık insan sesinden çok yabani bir hayvanın hırlamasına benziyordu.

"Çileden çıkarma beni. Pişman olursun."

Hayvana meydan okudum.

"Amma nazlandın ha. Çileden çık da göreli..."

Cümlemi bitiremeden oturduğum yerden havalandığımı hissettim. Ulaş beni bir patates çuvalı gibi omzuna attığı gibi ayaklandı ve ben daha ne olduğumu anlamadan içeri girip birkaç adımda odasındaki yatağa vardı.

Bir saniye sonra, sırtım yatağa çarptı.

Bileklerimden tutup beni yatağın ucuna doğru hızla çekti.

Ben bileklerimdeki acıyla başetmeye çalışırken, onları omzuna dayayıp serbest bıraktı ve kocaman ellerini askılı elbisemin göğsüne götürdü.

İnce penye kumaş yırtılarak iki parçaya ayrılırken, Ulaş elbiseyi altımdan çekti ve bir kenara fırlattı.

İç çamaşırımın aynı kaderi paylaşması saniyeleri buldu.

Daha önce de çamaşırımı yırtmıştı, ama o zaman bu şiddetten nasibini alan sadece kumaş olmuştu. Şimdi ise bana da o kumaşmışım gibi davranıyor, güçlü parmaklarının nereme saplandığını, canımı ne kadar yaktığını zerre kadar umursamıyordu.

Külotumu da savurup attıktan sonra beni bıraktı ve doğrulup tek harekette tişörtünü çıkardı. Elleri eşofmanının beline giderken, bir an göz göze geldik.

Gözleri hiç görmediğim kadar koyuydu ve dipsiz bir kuyuya benziyordu. Sanki bir insanın değil, vahşi bir hayvanın gözlerine bakıyordum.

Duygularını kaybettiğini bana söylediğinden beri, davranışlarının bir hayvanla uzaktan yakından alakası yoktu. Aksine soğuk bir İngiliz gibiydi. Ya da belki iyi programlanmış bir android. Ama şimdi, o halinin, aklının ve kontrolünün yardımıyla takındığı bir maske olduğunun farkına varıyordum.

Ben onu kışkırtınca, duygularından sonra aklının sağladığı kontrolü de kaybetmiş ve insanlığından tamamen arınmıştı.

Gerçek bir çığ gibi yüzüme çarptı.

İnsanlığı olmayınca bu adam vahşi bir hayvandı.

Ben kimle ya da neyle dans ettiğimi anladığım an, yüzü vahşi ve alaycı bir gülümsemeyle çarpıldı.

"Tanışmayı sen istedin."

Ağzım, dilim, boğazım hepsi birden kupkuru oldu ve sadece başımı sallayabildim.

Eşofmanını sıyırdı ve tekmeleyerek ondan kurtulduktan sonra bütün çıplaklığı ve heybetiyle dikilip yukardan bana baktı.

"Korktun mu?"

Korkmuş muydum?

Belki. Azıcık.

Heyecanlanmış mıydım?

Kesinlikle evet. Hem de çok fazla.

Şimdiye kadar hiç heyecanlanmadığım kadar fazla.

Deli gibi ıslanırken bacaklarımı iki yana açtım.

"Hiç de korkmadım."

Sırıttı ve bir hamlede bacaklarımın arasına yerleşip erkekliğini kadınlığıma dayadı.

"Çünkü sen de vahşi bir hayvansın, öyle di mi?"

Ve bunu söyler söylemez kendisini en derinime kökledi.

Ben hissettiğim acıyla canhıraş bir çığlık atarken, alışmamı bir saniye bile beklemeden aletini çıkarıp bir kez daha kökledi.

Sonra bir daha.

Sonra bir daha.

Sonra bir daha.

İçimi yaran acı yüzünden gözlerim kararmaya başlarken, ne hissettiğimi hiç umursamadan iki kolumun üstüne güçlü elleriyle bastırdı ve beni yatağa çivileyip üstümde hayvan gibi gidip gelmeye başladı. Gibisi fazlaydı, bildiğin üstümde tüm ağırlığıyla inip çıkan bir hayvan vardı.

Acının azalıp manyakça bir arzuya evrilmesi uzun sürmedi. Birkaç saniye içinde attığım çığlıklar zevk haykırmalarına dönüşmüştü.

Daha önce de kendimizi kaybettiğimiz olmuştu. Hatta hemen her seferinde, bir an geliyordu ve kontrolümüzü yitiriyorduk.

Ama bu sefer başkaydı. Bu sefer Ulaş'ın ilkel içgüdülerine yön veren aşkından eser yoktu ve benim aşkım da şahsen hiç umrumda değildi.

Tek bildiğim, her hücremi yakan bir orman yangınıydı, bütün vücudumda patlamalarla alev üzerine alev alan bir yangın. Ve o yangın kanımda şehvetten oluşan bir lava dönüşüp damarlarımı yakarken, ikimizin eriyip birbirimizde kaybolmamızdan başka bir şey düşünemiyordum.

Boynumda hissettiğim batıcı bir acıyla nefessiz kalınca ne yaptığını

fark ettim. Dişlerini tenime saplamıştı. Şahdamarımı parçalayacakmış gibi bir acıydı, çığlığı bastım.

Aynı anda kadınlığımın duvarlarına o yakıcı sıvı çarptı.

Ulaş, dişlerini boynuma gömmüş, deli gibi fışkırarak geliyordu. Beni böyle umursamadan fışkırması kanımda kaynayan lavın patlamasına yol açtı ve daha onun boşalması bitmeden ben de zirveye ulaştım.

Her bir kasım gerildi. Bütün sinir uçlarım şahlandı. Kalbim bir anlığına durdu. Tarifsiz bir duygu bütün bedenimi esir aldı ve orgazm her zerremde patladı.

Kaybolduğum yerden geri dönmeyi başarıp gözlerimi açabildiğimde Ulaş bana bakıyordu.

"Canını çok yaktım mı?"

Garip bir hazla gülümsedim.

"Çok."

Yüzünde bir şaşkınlık dalgalandı.

"Ve sen buna kızmadın."

Hâlâ aşktan eser olmayan gözlerine baktım.

"Senin en çıplak halini görmek hoşuma gitti."

Sırıttı.

"Adı King Kong, o içimdeki çıplak hayvanın."

Ben de sırıttım.

"Meraba King Kong."

Mavileri bir hayranlıkla dalgalandı.

"Onunla bir tek sen tanışabilirdin zaten."

Parmaklarımı elmacık kemiklerine götürüp okşadım.

"Ona da âşığım ben."

Şaşkınlıkla kaşlarını çatınca devam ettim.

"Birini seviyorsan her yönüyle seversin. Yoksa bunun adı aşk olmaz."

Muzip bir edayla gülümsedi ve beni öpmeden önce mırıldandı.

"Duyguları olmayan bir adamı bile âşık etmeyi başarmak üzeresin."

Ertesi sabah uyandığımda, biriyle telefonda konuşuyordu.

"Basit bir akşam yemeği olsun işte. Abartmaya gerek yok."

Kiminle konuştuğunu merak ederek başımı yastıktan kaldırdım ve açık kapıdan salona baktım.

Ulaş karşı tarafın söylediklerini dinledi ve sonra içini çekti.

"Dedim ya babaanne abartma. Sadece tanışacaksınız."

Kim tanışacak?

Ben mi tanışıcam?

Ulaş'ın babaannesiyle mi?

Görücüye mi çıkıcam?

Yok artık!

Ben panikle yataktan fırlayıp Ulaş'ın karşısında "Hayır, sakın!" anlamına geldiğini sandığım garip hareketler yaparken Ulaş bana sırıttı ve telefona döndü.

"Hayır babaanne, takım elbise giymiycem. Sen de Kraliçe Elizabeth gibi çıkma kızın karşısına. Hafta sonu görüşürüz."

Ulaş telefonu kapatınca, ellerimi belime koyup çemkirdim.

"Yine bana sormadın!"

Ulaş sırıttı.

"Benimle evlenip evlenmeyeceğini sormuştum. En son sen bana sormuştun hatta."

"Ne alakası var şimdi?"

"Evlilik olayına aileler de dahil oluyor çilli."

Bana dünden beri ilk kez çilli demesinin mutluluğunu bir kenara atmaya çalıştım.

"Ulaş işler değişti. Yamyamdayken benimle evlenecek değilsin herhalde."

Omuzlarını silkti.

"O zamana çıkarım. Hazırlıklar zaman alır."

Yutkundum.

"Sen hele bir çık, sonra hazırlıklara başlarız."

Kararlı bir yüzle suratıma baktı.

"Biz hele bir hazırlıklara başlayalım, sonra çıkarım."

Sinirle bağırdım.

"Sen yamyamdan çıkmadan evlenmem ben!"

Soğuk soğuk yüzüme baktı.

"Ben yamyamdan çıkmadan hamile kalırsan ne olacak?"

Birden durdum.

Ona söylemem için en uygun zamandı galiba.

"Şey..."

Gözlerini kıstı.

"Ne?"

Hiç uzatmadan tek seferde söyleyiverdim.

"Ben doğum kontrol hapı alıyorum."

Nefesini verdi.

"Ne zamandan beri?"

"Siz Sibirya'dayken başladım."

Yüzü sertleşti.

"Ve bana ne zaman söylemeyi düşünüyordun?"

Var gücümle savunmaya geçtim.

"Ya hiç konuşmaya vakit olmadı ki. Döndük, AİB sınavı vardı, sonra Dicle kaçtı, sonra sana evlilik teklif ettim, sonra tam söyleyecektim kaçırıldım, sonra da sen yamyamım diye çıktın karşıma, hep bi aksiyon hep bi aksiyon..."

Üzerime doğru yürümeye başladı.

"Bu bahane değil. Bana söyleyebileceğin bir sürü zaman oldu."

Geri geri bir iki adım atarken şirin şirin sordum.

"Mesela ne zaman?"

Korkutucu suratıyla bana biraz daha yaklaştı.

"Mesela, AİB dönüşü uçakta."

Tam o sırada aklıma geldi.

Ulaş'ın suratı da yakınıma gelmişti zaten.

Yumruğumu savurduğum gibi burnunun tam ortasına yapıştırdım.

Kafası beklemediği bu yumrukla geriye savruldu.

Acıyla elini burnuna götürüp tekrar bana baktığında, gözleri buz gibiydi.

"Bu neydi şimdi?"

Sevimli sevimli omuzlarımı silktim.

"AİB sınavındaki vurulma numarası için sana borcum vardı. Bak bütün o aksiyon içinde yumruğu unutmuşum, doğum kontrol hapını mı unutmıycam?"

Dudaklarını ısırdı, ama gülmemeyi başaramadı.

"Sen küçük bir üçkâğıtçısın."

Kıkırdadım.

"Ama çok tatlıyım."

Üzerime tekrar yürümeye başladı.

"Aşırı şirin olman sana ceza vermemi engellemeyecek."

Geri geri antreye doğru giderken panikle ellerimi kaldırdım.

"Ulaş, valla okula gitmem lazım, hem bak elim yaralı, ayrıca boynumu da morarttın, sen o cezayı ertelesen diyo..."

Yalvarmamdan hiç etkilenmeden kocaman elleriyle bana uzanıyordu ki, zil çaldı ve benim cümlemle birlikte hareketi yarım kaldı.

"Hay sikeyim ya..."

Zil sesi beni ceza ihtimalinden bile daha çok korkutmuştu.

"Abimse ve beni bu halde görürse?"

Ulaş beni yana çekip kapıya doğru giderken sakindi.

"Alihan bölgede, operasyona çağrıldı."

Ben tuttuğum nefesi verirken kapıyı açtı ve aynı anda Hale'nin cıvıldayan sesini duydum.

"Ulaaaş. Çareni buldum, hadi yine iyisin!"

Ulaş da ben de kaşlarımızı kaldırdık.

Ulaş sordu.

"Neymiş o çare?"

Hale koca karnıyla aramızdan sıyrılarak salona doğru yürürken çantasını karıştırmaya başladı.

"Sinema sistemin duruyor di mi?"

Birbirimize bakıp Hale'nin peşinden gittik.

"Duruyor da. Niye?"

Hale çantasından bir sürü DVD çıkarıp elinde yelpaze gibi açtı.

"Çünkü iyileşmek için bunları seyretmen lazım."

Ulaş kaşlarını çattı.

"Onlar ne?"

Hale tek tek elindeki DVD'leri Ulaş'ın eline saymaya başladı.

"Bu *The Notebook*. Süper bir aşk filmi. Bu *The Champion*. Çocuk ağlıyor ya hani. Bu *Game of Thrones*'da Robb Stark'ın öldüğü bölüm. Çok acıklı. Bu *Aşkı Memnu* finali. Bihter ölüyo, Behlül çok fena oluyo."

Hale filmleri Ulaş'a vermeyi bitirince alkış bekliyor gibi ellerini açıp ikimize baktı.

Biz önce birbirimize baktık, sonra Ulaş tek ayağının üstünde dönüp banyoya yürüdü.

"Benim duş almam lazım."

Ulaş banyoya girip kapıyı kapatınca ellerimi belime koyup ters ters Hale'ye baktım.

"Bu mu şimdi çare?"

Hale'nin yüzünde entrikacı ve pislik bir gülümseme peydah oldu.

"Salak. Bihter'den yamyam çaresi mi olur?"

Kaşlarımı çattım.

"Eee, o zaman?"

Kulağıma eğilip fısıldadı.

"Ulaş bunlarla oyalanırken biz gidip plan yapıcaz."

"He Ulaş da biz dedik diye hemen seyredecek."

Hale parmağını bekle der gibi bana uzatıp banyo kapısına gitti.

"Ulaaaş!"

İçerden Ulaş'ın homurtusu duyuldu.

"Ne var Hale?"

"Gelirken babaannem aradı, hafta sonu ona gidecekmişiz."

"Eee, nolmuş?"

"Biz şimdi Alin'le kıyafet bakmaya gidiyoruz. Biz gelinceye kadar getirdiğim filmlerin hepsini seyredeceksin. Yoksa..."

Ulaş banyo kapısını açıp ıslak kafasını dışarı uzattı.

"Yoksa ne?"

Hale sırıttı.

"Yoksa babaanneme yattığınızı söylerim, kıyamet kopar."

Ulaş ağzı açık öyle kalakalırken Hale beni odaya tıktı.

"Hadi giyin. Şu boynuna da fular falan bağla. Kudurdu mu bu yamyam ne yaptı? Ay benimkisi de laf, yamyam kudurmayacak da kim kuduracak..."

Bir saat sonra Süheyla Abla'nın evinde bahçedeki masanın etrafında toplanmıştık.

Sare Süheyla Abla'yı komşuya göndermişti. Dicle de korumaları bir kez daha atlatıp gelmeyi başarmıştı.

Hale elindeki anahtarlığı tokmakmış gibi masaya vurdu.

"Evet. Ulaş'ı yamyamdan kurtarma toplantısını açıyorum."

Elimi kaldırdım.

"Bir sorum var."

Hale ciddiyetle elini uzatarak bana söz verdi.

"Sor."

"Ulaş'tan öğrendiğim kadarıyla bu özel timlere verilen bir eğitim. Aklım başıma gelince düşündüm de, sizin nasıl haberiniz oldu?"

Hale sakin sakin cevapladı.

"Seni kurtardıkları gün Dicle duymuş. Beni arayıp söyledi."

Sare homurdandı.

"Görüldüğü üzere Dicle'den asker olmaz. Devlet sırrı falan dinlemez bu."

Dicle ters ters Sare'ye baktı.

"Ayy, kaç gündür beynimi yedin zaten. Alin'in aşkı mevzubahisti bi kere. Söylemeyip ne yapacaktım?"

Sare de Dicle'ye aynı bakışla cevap verdi.

"Başkasına anlatmadın di mi?"

"Ay ne anlatıcam. Sen beni ispiyoncu mu sandın? Öyle olsam senin istihbaratçı olduğunu..."

Hale aynı anda çığlığı bastı.

"Ayyy, Sare sen istihbaratçı mısın? Biliyodum, valla biliyodum!.. Bana bi tek hacker olduğunu söyledilerdi geçen gün, ama ben istihbaratçı olduğunu valla anladıydım, billa anladıydım!"

Sare bıkkınlıkla içini çekip Dicle'ye baktı.

"Aferin Dicle."

Hale hemen duruma el koydu.

"Aşkolsun Sare. Ben zaten anlamıştım ki, salak değilim herhalde. Hem tamam asker değilim, ama asker karısıyım. Benden sır çıkmaz, merak etme."

Sare gözlerini devirirken ben atıldım.

"Bi dakka ya, konuyu dağıtmayın."

Herkes bana baktı.

"Şu planınız neyse hemen söyleyin. Yoksa yamyam bir adamla evlenmek zorunda kalıcam."

Hale omuzlarını silkti.

"Evlen tabi. Planımız işe yaramazsa bile evlenince düzelir Ulaş."

Kaşlarımı çattım.

"Nasıl düzelecekmiş?"

"Eee, nikâhta keramet vardır kızım. Mutlaka işe yarar."

Gözlerimi devirdim.

"Umarım asıl planınız nikâh kerameti kadar sikko değildir."

Dicle ellerini masaya koyup bana doğru eğldi.

"Asıl planımız çok dahice."

Kaşlarımı kaldırdım.

"Neymiş o dahice plan?"

Sare gelen giden var mı diye etrafa bir göz attı ve planı açıkladı.

"Seni kaçıracağız."

Bir çığlık attım.

"Neaa?"

Hale kendinden çok memnun bir edayla arkasına yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Eee, çivi çiviyi söker kuşum. Ne diyorsun? Dahice değil mi?"

Arkama yaslandım.

"Çok dahiceymiş hakikaten de. Ulaş'tan bahsediyoruz. Yemez ki sizin beni kaçırmış gibi yapmanızı."

Dicle gülümsedi.

"Biz kaçırmayacağız ki."

"Kim kaçıracak?"

Sare parmağıyla arkamı işaret etti.

Dönüp baktığımda onları gördüm.

Volkan, Serdar, Seyit, Ulaş'ı vuran Cengiz Üsteğmen ve sünnette gördüğüm iki kişi daha.

Hani hiçbiri tek başına bir Ulaş olmasa da, bir araya gelince fantazi takımı gibi görünen bir yakışıklılar ordusu.

Benim gözlerim koskocaman açılırken Volkan sırıttı.

"Bizle kaçar mısın güzellik?"

Kimse kaçırılmak istemez. Ama illa kaçırılacaksanız, altı tane bordo bereli tarafından kaçırılmaya dikkat edin. Çünkü hepsi çok atletik gülümsüyor, çok kaslı bakıyor ve çok boylu poslu nefes alıyorlar.

Kaslı bakmak da ne demek diye soranlara cevabım net. Gidip bir bordo bereli bulun ve gözlerine bakın. Anlayacaksınız.

"Yenge?"

Volkan'ın sesiyle kendime geldim.

Ben aptal aptal yüzüne bakınca tüm atletikliğiyle bir kez daha sırıttı.

"Önce bi nefes al, sonra da gidelim hadi."

Nefes alıp fantaziler dünyasından sıyrıldım.

"Asıl önce bi planı anlatsaydınız?"

Volkan dudağını büktü.

"Plan basit. Seni kaçıracağız, Ulaş çok öfkelenecek, yamyamdan çıkacak."

Gözlerimi devirdim.

"Hı evet, çivi çivi söker."

Direncimi fark eden Volkan'ın kaşları havaya kalktı.

"Pek inanmıyorsun sanki güzelim folklörümüze."

Sinirli sinirli gülümsedim.

"Bence bu atasözünü kerpeten icat edilmeden önce söylemişler."

Volkan sırıttı.

"Bizim planımız hem çivi hem de kerpeten yenge. Hatta şarjlı tornavida. Hadi."

Kollarımı göğsümde kavuşturdum.

"Anlatın."

Bu sefer Volkan da bana gözlerini devirdi.

"Yolda anlatırız. Haydi."

Elbette ayak diredim.

"Bütün planı dinlemeden hiçbir yere gitmiyorum."

Bordolar kaşlarını kaldırıp birbirlerine baktılar.

Serdar bir sandalye çekti, karısının yanına oturdu, Hale'yi koltuğunun altına alıp bir başka sandalyeye tembel tembel ayaklarını uzattı.

"Size söylemiştim."

Bütün bordolar bezginlikle kendilerini birer iskemleye atarlarken, karısının saçlarının kokusunu içine çekmekle meşgul olan Serdar'a sordum.

"Neyi söylemiştin?"

Serdar bütün dikkati Hale'de, mırıldandı.

"Beynimizi sikmeden razı olmayacağını."

Hale hemen Serdar'a karnını işaret etti, Serdar pişman pişman dudaklarını ısırıp özür diler gibi Hale'nin karnını okşadı.

Bense ellerimi belime koydum.

"Pardon da Ulaş'tan bahsediyoruz. Dandik bir planı yemez herhalde.

Volkan içini çekti.

"Peki. Önce arkadaşlarla tanış, sonra planı anlatalım. Seyit'i biliyorsun. Bu Şahin. Bu da Cengo."

Şahin'le tokalaşıp Cengo'ya hiç gülümsemeden baktım. AİB sınavında Ulaş'ı vurduğu için gıcıktım ona.

Ama Cengo şirin şirin gülümsedi.

"Selam yenge. Sınavda çok iyiydin bu arada."

Sonra diğer bordolara döndü.

"AİB'de beni yakalamayı başaran ilk kız."

Kaşlar ilgiyle kalkarken Cengo'nun yanındaki bordo bana elini uzattı.

"Tebrikler yenge. Askeriyeye hoş geldin. Ben de Tansel."

Tansel'in alnında kocaman bir dikiş vardı.

Merak edip sordum.

"Alnına ne oldu?"

Tansel mahcup bir havayla sırıtarak kafasını kaşırken Cengo alayla sataştı.

"Arkadaş bi kıza doğum günü hediyesi almış da..."

Kaşlarımı çattım.

"Beğenmedi mi?"

Tansel tatlı tatlı burnunu kırıştırdı.

"Iıı... O gün doğan Figen'miş, Gülsüm değilmiş. Karıştırmışım."

Bütün kızlar "beter ol" der gibi pis pis Tansel'e bakarken, Volkan gözlerini devirdi.

"Kaydetsene oğlum."

O zamana kadar oturduğu yerde sessiz sessiz bordolarla tanışmamı bekleyen Sare, dişlerinin arasından tısladı.

"Senin gibi pro değilse demek ki."

Volkan hemen sırıtarak Sare'ye döndü.

"Pro dediğin nasıl bir şey oluyor?"

Sare arkasına yaslandı.

"Pro dediğin, senin gibi elli kadının birden yaşını ve doğum gününü hatırlayanlara deniyor canım."

Volkan Sare'ye doğru eğildi.

"Kalbimi kırıyorsun. Ben kadınların doğum günlerini hatırlarım. Ama yaşlarını hemen unuturum."

Sonra sandalyesine geri yaslanırken sırıttı.

"Çünkü pro değil, kahrolası bir ordinaryüsüm."

Sare Volkan'a çok fena girişecekmiş gibi görünüyordu, o yüzden hemen atıldım.

"Tanıştığımıza göre yaptığınız planı öğrenebilir miyim artık?"

Seyit de o sırada ters ters Volkan'a bakıyordu, ben sorunca aklına bir şey gelmiş gibi gülümseyip elini Sare'nin omzuna attı.

"Aslında planı biz yapmadık, dahimiz yaptı."

Volkan az önce yaşadığını sandığı zaferin tadını çıkaramadan gözü Sare'nin omzundaki elde, yerinde dikleşirken, Seyit onu hiç sallamadan devam etti.

"Bize senin kaçırılman için mantıklı bir neden gerekiyordu."

Onayladım.

"Kesinlikle. Yoksa Ulaş yemez."

Sare de başını salladı.

"Aynen. Biliyorsun Ulaş ve Alihan seni kaçırdığı için Cemo'yu bir depoda esir tutuyorlar ve uzun süre bırakmaya da niyetleri yok."

Dicle ağzının içinden bir şeyler homurdanırken kaşlarımı çattım.

"Devam et..."

"Dedim ki, bir yakını da Cemo'nun peşine düşebilir di mi? Cemo'yu versinler diye pazarlık etmek için seni tekrar kaçırabilir."

"Kim ki o yakın?"

Sare sırıttı.

"Ulaş'ın ulaşamayacağı biri."

Ben anlamadan boş boş bakarken Seyit araya girdi.

"Cemo'nun hayatta sadece bir amcası var. Ama Ulaş o adamı kolayca bulur, işkence yapar ve bu kaçırılma mevzusunun doğru olmadığını öğrenir."

Cengo devam etti.

"Oysa bizim Ulaş'ın bir türlü seni bulamamasına ve gerçekten ciddi çaresizlik ve öfke hissetmesine ihtiyacımız var."

Elimi kaldırıp araya girdim.

"Bi dakka bi dakka. Ben Ulaş benim kaçırıldığımı öğrenince öfkelenecek ve yamyamdan çıkacak diye planladınız sandım. Bu mevzu uzun mu sürecek?"

Cengo'nun yerine Volkan cevapladı.

"Ulaş o an öfkelense ve yamyamdan çıksa bile tekrar sokar kendini."

Şaşkınlıkla sordum.

"Tekrar çıkamama riskini biliyor, niye soksun ki?"

Serdar gözlerini Hale'den çekmeden mırıldandı.

"Çünkü adam âşık."

İtiraz ettim.

"Âşık olduğu için sokmaz işte. Yamyam olunca aşkını da kaybetti. Yamyamdan çıkarsa niye bir daha kaybetmeyi göze alsın ki?"

Volkan salakmışım gibi yüzüme baktı.

"Aşkını kaybetmeyi umursamaz, çünkü onun için mühim olan kendisi değil, sensin. Sakin olup seni kurtarabilmek için her şeyden vazgeçer."

İçimi karanlık bir umutsuzluk kaplarken çelişkiyi düşündüm. Ulaş'ın ben kaçırıldım diye öfkelenip yamyamdan çıkma ihtimali vardı, ama kendini hemen tekrar yamyama sokacaktı. Çünkü o sırada derdi aşkı değil, âşık olduğu kız olacaktı.

Bahçede, açık havada oturuyor olmamıza rağmen havasızlık çekerken sordum.

"Peki n'olucak?"

Sare cevap verdi.

"Cengo'nun dediği gibi. Acayip çaresizlik hissetmeli. Acayip öfkelenmeli. Tekrar yamyama girebilmek için meditasyon yapamayacak kadar kontrolünü kaybetmeli."

Volkan başını salladı.

"Bu hale gelmesi için seni çok araması, ama bulamaması lazım."

Yine itiraz ettim.

"Ulaş'ın bulamayacağı kimse yok. Beni kaçıranı eninde sonunda bulur."

Sare gülümsedi.

"Evet. Herkesi bulur. Ama öyle biri olmazsa bulamaz."

Başımı o kadar hızlı Sare'ye çevirdim ki saçlarım arkamdan gelmeyi unuttu, neden sonra hatırlayıp koşturdular.

"Siktir! Olmayan bir adam yaratacaksın!"

Serdar uzanıp saçlarımı karıştırdı.

"Zeki kız."

Sare de sırıtıp elindeki tableti önüme itti.

"Cemo'nun en esaslı dostuyla tanış."

Tablette Sadullah Batuhan diye bir adamın fotoğrafı ve nüfus bilgileri vardı.

Bilgileri şöyle bir inceleyip başımı kaldırdım.

"Bir, adamın fotoğrafını nerden buldunuz. İki, ismi niye Sadullah."

Sare cevap verdi.

"Bir, fotoğrafı kendim yaptım. İki, Berkecan mı olsaydı yani?"

Hım. Evet Berkecan diye birinin beni kaçırması yeterince çaresizlik uyandırmazdı tabii.

Sorularıma devam ettim.

"Nesi oluyor bu adam peki Cemo'nun?"

Sare Dicle'yi işaret etti.

"Dicle asker arkadaşı olsun, dedi. Esrarengiz arkadaşlar için dahiyane bir adres bence de."

Dicle hafif bir gururla arkasına yaslanırken Sare devam etti.

Güya Cemo askerdeyken bu adamın hayatını kurtarmış. Ama adam bir derin devlet tetikçisi olduğundan dostluklarını gizlemişler."

Kaşlarımı çattım.

"Niye adamı derin devlet tetikçisi yaptınız?"

Sare gözlerini devirdi.

"Sinematik olsun diye değil herhalde. Böylece Cemo'nun hiçbir yakınının onu tanımamasına mantıklı açıklama bulacağız. Ayrıca ancak böyle bir adam seni kaçırıp bulunamayacağın şekilde saklayabilir."

Mırıldandım.

"Bordo bereliler dışında demek istiyorsun."

Volkan sırıttı.

"Aynen."

Sare yine gözlerini devirip tabletteki bilgileri işaret etti.

"Adamın tüm bilgilerini sisteme girdim. Nüfusta böyle bir vatandaş var gibi görünüyor. Ama kendini saklayabilen bir adam olduğu için ona ulaşmak çok zor olacak."

Bu kadar kısa sürede tüm bunları düşünüp ayarlayabildiği için Sare'ye büyük bir hayranlıkla bakarak sordum.

"Sen ne zaman hallettin bunları?"

Sare omuzlarını silkti.

"Dünden beri uykusuzum. En az elli defa da kontrol ettim. Hiçbir açığımız yok."

Planımız hakkındaki umudum gittikçe artarken Volkan'a döndüm.

"Peki nasıl kaçırılmış olacağım?"

Volkan Hale'yi işaret etti.

"Şimdi Hale ile alışverişe gideceksiniz. Alışveriş merkezinin otoparkına arabayı koyacaksınız. Sonra alışverişi bitirince otoparka ineceksiniz. Hale tam arabaya binecekken bayıltılacak. Başka bir şey hatırlamayacak. Kameralar da önceden kapatılmış olacak."

İçimi çektim.

"Ulaş, Hale'yi sorgulayacaktır. Yalan söylediğini anlar. Eğitimi var bu konuda."

Hale kaşlarını kaldırdı. Ukala ukala,

"Öyle mi diyorsun? İstersen Serdar'a sor."

Serdar homurdandı.

"Hatırlatma bana."

Neden bahsettiklerini anlamamıştım. Ben boş boş bakınca Volkan sırıttı.

"Hale iyi yalan söyler. Serdar'ı aylarca ayakta uyutmuştu."

Tam bunu nasıl yaptığını sorgulayacaktım ki telefonum çaldı. Ulaş arıyordu. Parmağımı dudağıma götürüp susmalarını işaret ettim ve telefonu açtım.

"Ulaş?"

"Çilli. Nasıl gidiyor?"

Kendimi grup seks yaparken basılmış gibi hissettim.

Zaten ben sürekli grup seks yapıp sürekli basılırdım, o yüzden ne hissedildiğini iyi biliyordum.

"Ne... Ne nasıl... Ne nasıl gidiyor Ulaş? Alışveriş mi?"

Ulaş hiç beklemediğim bir yanıt verdi.

"Hayır. Beni yamyamdan kurtarma planları."

Yamyamdan kurtarma planları derken?

Bu adam nerden anladı ki şimdi bunu?

Hayır neden anlamasın Alin?

Bir gün önce adamın yamyama girdiğini öğrenmişsin ve ertesi sabahın köründe Hale eve gelip alışveriş bahanesiyle seni çıkarmış.

Pardon da, seni tanıyan birinin bunu anlaması için bordo bere olmak bile gerekmez. Sıradan bir beyzbol şapkası, fötr şapka, hatta muhtar kasketi bile alışverişe gitmeyeceğini kestirebilir.

Bordoların da bu kadar ince planlar yapıp bunu düşünmemesi enteresan yani.

"Iı, yok Ulaş, ne planı, biz sadece Hale'yle..."

Umutsuz cümlem Ulaş'ın net sesiyle kesildi.

"Arkamdan iş çevirme çilli. Bu sefer seni affetmeme yarayacak duygularım yok."

Telefon suratıma kapanınca kaldım öyle.

Sonra kızlara ve fantazi altılısına baktım.

"Plan iptal."

Herkes kaşlarını çattı.

Volkan sordu.

"Niye?"

"Çünkü Ulaş arkasından iş çevirdiğimi anlamış."

"Nasıl anlamış?"

Mahcup mahcup başımı önüme eğdim.

"Arkasından hep iş çeviriyorsam demek ki."

Volkan arkasına yaslanıp bezginlikle nefesini verdi.

"Siz kız milletinin bu numara merakı nedir ya?"

Ellerimi belime koyup ters ters Volkan'a baktım.

"İlk numarayı seninle yapmıştık hatırlarsan!"

Volkan aynı terslikle bana baktı.

"O bir kereydi. Sonra da hiç rahat oturmadın ki."

Oturmamıştım evet. Ulaş'ın yerini bulmak için Süheyla Abla'yı konuşturmaktan tut da televizyonlarda boy gösterip Yamaç'a dövmemi elletmek, Ulaş'tan habersiz askeriyeye başvurmak, ona kızdığım için AİB'den ayrıldığımı söylemek gibi bir sürü sabıkam vardı.

Dertli dertli içimi çektim.

"Şimdi ortadan kaybolursam Ulaş yine numara çevirdiğimden şüphelenir ve Hale'nin canına okur."

Serdar homurdandı.

"Buna izin vermem."

Hale biraz korkmuş görünüyordu.

Serdar'a baktım.

"Niye bu riski göze alıyoruz ki? Birkaç gün bekleyelim, Ulaş'ın Hale'den şüphelenmeyeceği bir ara kaçırın beni."

Seyit de bana katıldı.

"Alin haklı. Hale hamile sonuçta. Erteleyelim."

Serdar bir düşündü, sonra ayaklanıp Volkan'ı dışarı iteledi.

"Yürü o zaman, biz Ulaş'ın yanına gidelim de birlikte olduğumuzu düşünmesin.

Çıkmadan bize baktı.

"Siz de alışverinizi yapıp akşama doğru gelin."

Akşamüstü elimizde poşetler ve yüzümüzde çok yorulmuş numarasıyla eve girdiğimizde, Ulaş'ın bezgin bezgin mutfak kısmındaki masada oturduğunu gördüm. Fenalık geçirir gibi bir ifadesi vardı ve önündeki viski şişesini yarılamış görünüyordu.

Televizyon sesinin geldiği salona bakmadan önce Ulaş'a gözümle "Ne oldu" der gibi sordum.

Gözünü viskisinden ayırmadan bana parmağıyla salonu işaret etti.

Serdar'la Volkan kanepede yan yana oturmuş, *Aşkı Memnu* izliyorlardı.

Önlerine dikilip ikisine baktım.

"Ciddi olamazsınız."

Serdar bana cevap vermek yerine televizyonu görebilmek için eğilirken Volkan homurdandı.

"Çekil önümüzden yenge."

Aynı anda Hale de ayakkabılarını çıkarıp salona geldi.

"Ay ayaklarım şişti ya..."

Serdar'ı görür görmez kaşlarını çattı.

"Serdar? Aşkım senin gözlerin mi doldu?"

Serdar hemen boğazını temizledi.

"Yok yavrum ya. Üst üste çok film izledik, ondan."

Ekranda Behlül'ün Bihter'in mezarında ağladığı bölüm vardı.

Hale hemen kocasının kucağına atıldı.

"Aşkııım... Bu hamilelik seni çok değiştirdi ama yaa... kıyamam ben sana."

Serdar itiraz etti.

"Yavrum saçmalama, biz sadece Ulaş seyretsin diye..."

Hale umursamadan kocasının yanaklarını sıktı.

"Hadi itiraf et. Ben ölürüm diye korktun di mi?"

Serdar'ın yüzü birden öfkeyle kasıldı.

"Öyle bir şey yaparsan belanı sikerim."

Hale gözlerinden kalpler taşarak Serdar'a bakarken birden ekran kararda ve Ulaş'ın sesi duyuldu.

"Ben de sizin belanızı sikicem ama. Gidin artık evimden."

Volkan Ulaş'ın elinden kumandayı kapmak için atıldı.

"Ya iki dakika kalmıştı, kapatmasana! Ver şunu!"

Ulaş kumandayı Volkan'dan kaçırıp arka cebine tıkıştırdı ve bir eliyle Serdar'ın, öteki eliyle Volkan'ın ensesinden tuttu.

"Hadi abicim. Hale geldi işte. Sen al karını evine git. Sen de bi kız falan bul."

Bir dakika sonra herkesi evden atıp kapıyı kapatmıştı.

Ben bütün gün görmediğim sevgilimin aşırı yakışıklılığı yüzünden içimi çekerken, Ulaş üzerime doğru yavaş yavaş yürümeye başladı.

"Şimdi anlat çilli. Bu gereksizleri ve filmleri başıma sarıp ne haltlar karıştırdınız?"

Hemen alışveriş poşetlerini elime alıp gösterdim.

"Halt filan karıştırmadık aşkım. Alışveriş yaptım. Bak. Çok güzel şeyler aldım."

Ulaş durdu ve gözlerini kıstı.

"Giysene."

"Neyi?"

Gelip elimden poşetleri aldı, sakin sakin içindekilere baktı.

Babaannesine gittiğimizde giymek için aldığım askılı elbiseyi görünce tek kaşını kaldırdı ve siyah kumaşı bana uzattı.

"Bunu."

Uzanıp elbiseyi aldım ve odaya doğru yürüdüm.

"Tamam giyip geliyorum ben."

Ben giderken birden kolumu tuttu.

"Burda giy."

Gözlerindeki soğukluk içimi titretiyordu ve bana bu kadar soğuk bakan bir adamın karşısında soyunmak garip geliyordu.

"Iıı... yok, giyip gelirim ben."

Dudağı hafifçe yukarı kıvrıldı.

"Dünkü cesaretine ne oldu çilli?"

Kekeledim.

"Han... hangi ce... cesaretime?"

"Hani kucağıma oturup beni kışkırttığın cesaretine."

Sanırım kendisi King kong'la bir kez tanıştıktan sonra ülke sınırlarını terk etmişti.

Tamam tanışmamız çok zevkliydi, ama boynumdaki ve kollarımdaki morluklar hâlâ duruyordu. Ayrıca bütün vücudum dün geceden beri sızım sızım sızlıyordu.

Yine de efelendim tabii.

"Cesaretime bir şey olduğu yok. Burda duruyor."

Birkaç adım geri gidip kanepenin kolçağına oturdu. Sonra eliyle üzerimdekileri işaret etti.

"Görelim öyleyse. Cesaretini."

Yutkunup ellerimi kotumun kemerine götürdüm ve düğmeleri açtım.

Pantolonu bacaklarımdan sıyırırken, gözlerinde en ufak dalgalanma olmadan beni seyretti.

Yavaşça tişörtümü çıkardım.

Kaşlarını kaldırmasından yine sütyenimin olmadığına dikkat ettiğini anladım, ama başka bir şey yapmadı.

Ben elbiseyi giyerken de bakışları hiç değişmedi.

Sonunda kazasız belasız giyinmeyi bitirip çıplak ayaklarımla karşısında durduğumda beni baştan aşağı süzdü ve şöyle dedi.

"O elbise hasta mı?"

Boş boş suratına baktım.

"Niye ki?"

"Kumaş yetmezliği çekiyor gibi."

Gözlerimi devirdim. Duygular gitmişti, ama öküz maşallah ahırında oturuyordu. Homurdandım.

"Yamyam öküz."

Öküzüm bana sakin sakin baktı.

"Hadi artık anlat."

"Neyi?"

"Arkamdan çevirdiğin işleri."

"Ya iş falan çevirmedim, dedim ya biz alışverişe..."

Ellerini kaldırdı.

"Alin. Alışveriş dedin, giyin dedim, giydin, kısa dedim, öküz dedin. Tamam oynadık bitti. Şimdi artık anlat."

"Ya ama biz gerçekten..."

Bezgin bezgin yüzüme baktı.

"İlle zor kullandırtacaksın değil mi?"

Sonra oturduğu kanepe kolçağından kalktı ve yine şu avına yaklaşan kaplan yavaşlığıyla bana doğru yürümeye başladı.

"Kıskandırma numarası mı?"

Bu adam yamyam olalı üzerime yürürken cidden korkunç görünmeye başlamıştı.

"Arkamdan yaptığınız plan. Kıskandıracak mısın beni?"

Geri geri bir adım attım.

"Yok aşkım, ne kıskandırması. Asla."

İyice bana yaklaştı.

"Hiç iyi yalan söyleyemiyorsun çilli."

Kuruluk yüzünden dilim boğazıma yapışırken bir adım daha geriledim.

"Valla yalan değil. Aklıma bile gelmedi."

Yalan değildi gerçekten. Kıskandırma numarası aklıma bile gelmemişti.

Yapsam işe yarar mıydı acaba?

Denemekten bir şey çıkmazdı di mi?

Yani herhalde çıkmazdı. Sanırım. Belki.

Bir yoklayabilirdim en azından.

"Iıı... Mesela... Diyelim ki... Aklıma gelseydi... Kıskanır mıydın?"

Burnumun dibine kadar girdi.

Öfke miydi o?

Yani damarları çıkmıştı, kaşları çatılmıştı, gözü buz gibiydi, ama sesi hırıltılı çıkıyordu.

"Sakın. Sakın deneme."

Denedim tabii ki.

"Iıı... Yok denemek için değil de... Biz şeyi konuştuk. Hani acaba Vedat'ın bana yaptıklarını sana anlatsam... Kıskanıp yamyamdan çıkabilir misin diye konuştuk yani Hale'yle. Yalan yok."

Hafifçe gülümsedi.

"Vedat'a saatlerce işkence yaptım çilli. Sana dokunabilmiş olsaydı bilirdim."

Salak Alin. Bunu niye tahmin edemedin ki? Vedat'ı orda sadece dövmek için tutmuyordu bunlar herhalde di mi?

"Iıı... Şey... O zaman biz boşuna konuşmuşuz. Hay Allah..."

Elini uzatıp enseme götürdü ve saçlarımın altına kaydırıp yavaş yavaş okşamaya başladı.

"Şimdi gerçek planınızı anlat."

Ensemdeki elleri anında kasıklarımda bir sızlamaya yol açınca kasıldım. Niye bu adam bana dokunur dokunmaz böyle oluyordum ki?

Shortcut konusunda aşmış bir insan evladıydım gerçekten.

Ulaş'ın dokunmatik ekranı gibiydim.

Herhangi bir yerime tıkla, hemen bacaklarım açılsın.

Bu sefer kendimi tutacağıma yemin ederken titremeyen bir sesle konuşmayı başardım.

"Plan falan yok. Gerçekten."

Diğer elini belime götürdü. Şimdi koskocaman ve buz gibi bir adamın vücuduna iyice yapışmış durumdaydım ve yanıyordum.

Bir elinin parmakları ensemde gezerken diğer elini kumaşın üzerinden dövmemde ve gamzelerde dolaştırdı. Belim yay gibi geriye eğilirken mırıldandı.

"Dövmeyle ilgili bir numara düşünmüş olmayın?"

Ay yok ne dövmesi. Biz daha büyük düşünüyoruz. Cemo'nun tetikçi arkadaşı beni kaçıracak. Sonra Allah bilir bana neler yapacak. Senden iyi olmasın.

Tabii ki bunları söylemedim.

Onun yerine dövmelerin işe yarayıp yaramayacağını anlamaya çalıştım. Belki onların üzerinde bir erkeğin elinin dolaştığını düşünmek bile Ulaş'ı yamyamdan çıkarabilirdi.

Çok mu iyi niyetli düşünüyordum? Ama zaten nöronlarımın yüzde doksanı beynimi terk etmiş, sıcak denizlere doğru akın etmeye başlamıştı.

O yüzden özrüm var sayılırdı.

"Iıı... Dövmeme bir erkek dokunsaydı..."

Gözlerinde bir değişiklik olmadı, ama parmağı bıçak gibi dövmemin tam ortasına saplandı.

"Bu sefer öldürürüm."

Niyeyse bir umutlandım. Duyguları varken bile Yamaç'ı öldürmemişti, dövmekle yetinmişti.

"Daha çok öfkeleneceğin için mi?"

Parmağının baskısını hiç hafifletmeden hafifçe sırıttı.

"Hayatı umrumda olmayacağı için."

Belimdeki acı ve bacak aramdaki ıslaklık giderek artarken üstüne gittim.

"Kıskanma duygun var, ama acıma duygun yok öyle mi?"

"Kıskanma duygum da yok. Ama hafızam var."

Kıskanma duygusunun olmadığını söylemesine niyeyse çok bozuldum. Dün aşk hissetmediğini söylediğinde bile bu kadar bozulmamıştım.

Belki de şu anda deli gibi istediğiniz bir adamın sizi kıskanmadığını söylemesi tüm sinirlerinizi tepenize çıkartıyordu, bilmiyorum. O sinirle hırladım.

"İyi bari! En azından benimle ilgilenen bir parçan var!"

Söylediğim an dudakları kıvrıldı.

"Seninle ilgilenen başka bir parçam daha var çilli."

Beni kendisine bastırınca benimle ilgilenen diğer parçayla tanıştım.

Çok sert bir parçaydı.

Onu içime almak için delirmeme rağmen kendimi son bir gayretle geri çekmeye çalıştım.

"Onu demedim ben! Şu King Kong'unun yularını tut."

Belimdeki elini kalçama götürdü ve avuçladı.

"Tutamam. Sahibi tatilde."

Zaten avcunda olan kalçamı tutup beni sanki hiç ağırlığı olmayan bir şeymişim gibi kolayca yukarı kaldırırken mırıldandı.

"Şimdi planını King Kong'a anlatacaksın."

Kendime hayret ederek terslenmeyi başardım.

"Hiçbir şey anlatmıycam. Psikolojik harekâtın bu sefer işe yaramayacak."

Diğer elini eteğimin altına sokup iç çamaşırımı tek hareketle yırtarken sırıttı.

"Bu harekât psikolojik değil."

Çamaşırı yere fırlatıp eliyle bacaklarımı belime doladı ve başını eğdi.

Nefesi kulağımı yakarken fısıldadı.

"İddiaya girerim ki, on dakika sonra yaptığınız planı bana anlatıyor olacaksın."

Sanırım geçtiğim tüm AİB aşamalarından daha zor bir sınav başlamak üzereydi. Soluğumu tuttum ve Ulaş'ı yamyamdan kurtarabileceğimiz tek planı ötmemek için kendime yalvarmaya başladım.

Mayday mayday mayday!

Ölümcül tehlike!

Durum raporu bildiriyorum.

Şu anda mutfak masasına götürülüyorum.

Bacaklarım Ulaş'ın beline dolanmış durumda.

Şimdi kalçalarım masayla buluştu ve Ulaş beni kocaman gövdesiyle soğuk zeminin arasında sıkıştırdı.

Tek eli elbisemin altından belimdeki dövmelere ulaşırken diğer eli kotunun düğmelerini açmaya başladı.

Ya ne seyrediyorsunuz, zili falan çalsanıza!

An itibarıyla beynim NASA kriz üssüne benziyordu.

Mantık hücrelerimin bir kısmı dünyaya çarpmak üzere olan meteor için geri sayıma başlarken, bir kısmı kulaklarında kulaklıklar emirler yağdırıyor, geri kalanlar da füzeleri ateşlemeye çalışıyordu.

Kriz üssünün hemen dışında toplanmış çaresiz halkın durumu da içeriden daha parlak değildi. İnançlı nöronlar dua ediyor, zırlak nöronlar ağlıyor, ergen nöronlar çığlık atıyor, nihilist nöronlar viskilerinde boğuluyordu. Hâlâ mantığımın emrinde olan asker nöronlarım tarafından bir odaya tıkılan libidom ise, duvarlara tırmanıyor, kepenkleri zorluyor, kapıyı yumrukluyordu.

Meteorun dünyaya çarpmasına saniyeler kala, utanmaz libidom tünel kazmaya başladı.

Aynı anda, kriz üssündeki geri sayım da sona yaklaştı.

Üç düğme.

İki düğme.

Bir düğme.

Sıfıırrr....

"Ulaş bugün olmaz başım ağrıyor!"

Çığlık atar gibi söylediğim bahaneyle bütün kriz üssü bana döndü.

Hepsinin yüzünde aşağılayıcı bir ifade vardı.

Bu muydu yani şimdi? Bula bula bunu mu bulmuştum?

Ellerimi belime koyup burnumu diktim ve beni hakir gören bakışlara çemkirdim.

Kolaysa siz daha iyisini bulun!

Aynı anda Ulaş'ın eğlenen sesini duydum.

"Daha iyisini bulabilirsin bence çilli."

Yutkundum ve sevgilimin gereğinden fazla kararmış gözlerine baktım.

"Iıı... Salı sallanır?"

Kalçama inen elinin parmakları tahlikeli bir şekilde tenimin üzerinde dolaşmaya başlarken hafifçe sırıttı.

"Bugün pazartesi."

Hemen aklıma kara pazartesi geldi. Ekonominin çöktüğü gün.

"Iıı... Ülkemizin bu kadar dış borcu varken bir pazartesi günü sevişmek doğru mu sence?"

Ulaş'ın sırıtması inkâr edilemeyecek boyutlara gelirken elleri de asla reddedemeyeceğim bölgelerde gezinmeye başladı.

"Gittikçe batıyorsun."

Derin bir nefes aldım ve sevişmemek için daha iyi bahaneler aramaya başladım. Ulaş'ın parmakları ıslaklığımda dolaşır ve ıslanmayı engelleyemediğimi gören libidom hain kahkahalar atarken bu hiç kolay olmuyordu tabii.

Bir an Ulaş'ın kaybettiği şeyin duyguları değil hafızası olmasını diledim. Öyle olsaydı bakireyim derdim şimdi.

Ama adamın hafızası gayet yerindeydi ve parmakları şu an yaptığı şeyi yapmaya devam ederse birkaç saniye sonra yerinde olmayan hafıza benimki olacaktı.

Lezbiyen olmaya karar verdim desem?

Sanırım an itibarıyla onu da yemezdi çünkü altında resmen kıvranıyordum.

Ulaş'ın boğuk sesini kulağımda duyunca hafızamı kaybetmeye bir adım daha yaklaştım.

"Sevişmemek için başka bahanen kalmadıysa...."

Erkekliği girişime dayandı.

".... şimdi içine gireceğim."

Aynı anda ciyakladım.

"Kültürümüze ters!"

Bence dahiyane bir sevişmeme bahanesiydi, ama Ulaş'taki karşılığı boğuk bir kahkaha oldu.

"Kültür merak etmesin, seni alacağım."

Ve bunu söylediği an beni aldı.

Meteor bütün haşmetiyle dünyaya çarparken, kaltak libidom mutluluk gözyaşları dökmeye, zevk çığlıkları atmaya başladı.

Kaybetmiştim.

Dünya işgal, ilhak, istila, hatta istimlak edilmişti.

Şu andan itibaren üzerinde her tür egemenlik kurulabilir, halkı yönetilebilir, casusları bülbül gibi konuşturulabilirdi.

Çünkü Ulaş içimdeydi.

Beynim yavaş yavaş uyuşurken, bacaklarımı daha sıkı sardım ve istilanın ilerlemesiyle bir çığlık attım.

Aynı anda uzanıp dudaklarımı yakaladı ve çığlığımı ağzının içine aldı. Dilini dilimin üzerinde dolaştırırken, içimde ağır ağır gidip gelmeye başladı. Hiç acele etmiyordu.

Kontrolünü hiç kaybetmiyordu.

Öylesine hakim, öylesine güçlüydü ki.

Bacaklarımın altında kaya gibi sertleşen kaslarından, teninin giderek artan sıcaklığından, boynunda dolaştırdığım ellerime kabararak cevap veren damarlarından, sanki daha fazlası mümkünmüş gibi içimde büyümeye devam eden erkekliğinden, onun bedeninin de en az benimki kadar etkilendiğini anlıyordum.

Ama benim kahrolası beyin hücrelerim zevkten baygınlık geçirirlerken, onunkiler benimle alay eder gibi sapasağlam duruyor, sabırla avını gözleyen kendinden emin bir avcı gibi aklımın uyuşacağı anı bekliyorlardı.

Şu anda King Kong'un delirdiğinden, Ulaş'a küfürler savurduğundan, mağarasının duvarlarını tırmaladığından emindim. Ama benim aklımın başında olduğu o mutlu zamanlarda yaptığım gibi Ulaş onu aklının içinde bir yerlere kilitlemiş ve mağaranın kapısını çelik tuğlalarla örmüştü.

Benim kanım damarlarımda gürler, nefesim göğsümü patlatacak gibi dışarı çıkmaya çalışırken onun bu kadar sakin olmasının başka bir açıklaması olamazdı.

Son bir gayretle ağzımı ağzından kurtarıp başımı geriye attım ve gözlerine baktım.

Aradığım şey çok özlediğim aşkı değildi. Ya da o aşkıyla harmanlanmış tutkusu. Onların bizi terk ettiğini biliyordum. Ama en azından şu zaptırapt altına aldığı hayvanına ait bir vahşilik görebilmeyi umuyordum. İlkel bir içgüdü. Son sevişmemizde beni hem korkutan hem de heyecandan delirten o yırtıcı ateş.

Hiçbiri yoktu. Okyanusları buz tutmuş gibiydi. Gözleri bana meydan okuyor, kendini kaybetmiş halimle eğleniyor, tutkumla dalga geçiyordu sanki. Ben gözlerine bakınca dudakları alayla yukarı kıvrıldı.

"Aradığını bulamadın mı?"

İçimi yaran erkekliğinin kestiği nefesim yüzünden zorlukla fısıldadım.

"Nasıl yapabiliyorsun?"

Ritmini hiç bozmadan beni delirtirken gülümsedi.

"Çok zor oluyor."

Sinirle soludum.

"Hiç belli olmuyor."

"Biliyorum."

Beni ukala ukala cevaplarken çıkan sesi titrememişti bile.

"Pislik!"

Birkaç yaramaz dalga, buz tutmuş okyanusun yüzeyine çıkıp oynaştı.

"Hadi bu pisliğe anlat. Neler çeviriyorsun?"

Hah. Sorgu başlamıştı işte.

İçimdeki doluluk yüzünden delirmemeye çalışarak öfkeyle tısladım.

"Anlatmıycam!"

"Bir şeyler çevirdiğini itiraf ediyorsun yani?"

"Hiçbir şey itiraf ettiğim yok."

Dudakları alayla kıvrıldı.

"Ettin bile. Şimdi sadece anlatması kaldı."

Bunu söylediği an içimden çıktı ve boşluk duygusuyla kaşlarım çatılırken vargücüyle yine girdi.

Benim nefesim kesildi, ama onun sesinde en ufak bir titreme yoktu yine.

"Anlat çilli."

Yine içimden çıktı.

"Şimdi."

Yine girdi.

"O güzel kafanın içinde..."

Dışarı.

"...yine"

İçeri.

"...hangi numaralar..."

Dışarı.

"...dönüyor?"

İçeri.

Konuşmak istesem bile konuşacak halim kalmamıştı. Bütün hücrelerim, yaklaşan orgazmın vaadiyle ayaklanmış, çığlık atmaya başlamıştı.

Bütün bedenim gerilir, bacaklarım, karnım, kasıklarım kasılmaya başlarken nefesimi tuttum ve beni dağıtacak o patlamaya hazırlandım. En derinlerimdeki aletini tüm kadınlığımla sağmaya başladığım an...

Kendini geri çekti.

"Dinliyorum."

"Siktir git!"

Bana uyguladığı bu işkenceden nefret ediyordum!

Daha ilk seviştiğimiz gün evlenme teklifini kabul etmememin nedenini söyletmek için de aynı şeyi yapmıştı.

O gün de sorgu sanatının anasını bellemiş bir bordo bereye âşık olduğum için kendime gıcık olmuştum, şimdi de oluyordum.

Ama o sefer Ulaş'a bu kadar kızmamıştım. Çünkü haklı bir sebebi vardı. Ondan gerçekten bilmesi gereken bir şey saklıyordum. Şimdiyse sakladığım şeyi kesinlikle bilmesi gerekmiyordu. Hatta bilirse, onu bu uyuz halinden kurtarabilmek için hiçbir çarem kalmayacaktı.

Sanırım beynimde hâlâ uyuşmamayı başaran birkaç isyankâr hücre bu son sözlerimi bir tür nutuk olarak kabul ettiler ki, ellerine bayraklarını alıp dalgalandırmaya ve bağırmaya başladılar.

Diren Alin! Diren Alin!

Tam kendimi isyanın cazibesine kaptırmıştım ki, Ulaş aniden yine içime girdi. Beni uçuracak o inanılmaz baskıyı hissedince direnişçilerimi anında sattım ve kasılmaya başladım. Ama Ulaş kasılmalarımın devam etmesine izin vermeden kendini hafifçe geri çekti yine.

Şimdi sakin sakin yüzüme bakıyor ve beni orgazmın eşiğinde bekletiyordu. Bana dayanılmaz gelen bu sonsuz bekleyişin acısına dayanamayarak hıçkırdım.

"Senden nefret ediyorum."

Hafifçe kendini ileri itti.

"Etmiyorsun."

En derinimdeki o çok hassas noktaya baskı yapmaya başladı.

"Beni seviyorsun."

Tam uçurumun kıyısından atlayacağım anda kendisini tekrar geri çekti. Sinirden akmaya başlayan gözyaşlarımı dudağıyla sildi.

"Bu yamyam belası biter bitmez ben de seni seveceğim. Çok seveceğim."

Yine en derinime saplandı.

"Ama bunu daha kötü hale getirmene izin veremem."

Uyguladığı basınç yaklaşan kasırgayı bir kez daha müjdeleyerek artarken inledim.

"Neden kötü olsun... Birlikte savaşıyo...Ahhhh!"

Tam zirveye çıktığım an yine beni durdurmayı başardı.

"Sen savaşmazsın çilli. Senin olayın terör. Bunu ikimiz de biliyoruz."

Çok haksız sayılmazdı. Ulaş'la hiçbir zaman dürüst bir savaşın içine girmemiştim.

Volkan'ın dizine yatmak olsun, Yamaç'a dövmemi elletmek olsun, sonra o dövmeleri sildirmeye kalkmak olsun, ondan habersiz askeriyeye başvurmak olsun, hiçbiri meydan savaşı değildi. Hepsinde vurup kaçma taktiğini uygulamıştım.

Ben kendime küfrederken, Ulaş eğilip ağzını boynumda gezdirdi.

"Hadi küçük gerilla. Bu sefer meydana çık. Açık ol."

Gerilla lafını duyar duymaz beynimde hâlâ bayrak sallayıp uğuldayan ve benim dikkatimi çekmeye çalışan isyankâr nöronlarımı hatırladım ve tezahüratlarına kulak verdim.

Gırtlaklarını patlatırcasına bağırdıkları çare ilginçti.

"Yalan söyle! Yalan söyle!"

Beynim tezahürat yüzünden, kasıklarım Ulaş yüzünden sızım sızım sızlarken mırıldandım.

"Tamam. Açık olucam. Ama önce lütfen..."

Ona ne yalan atacağım hakkında henüz hiçbir fikrim yoktu, ama şu an herhangi bir konu hakkında sağlıklı bir fikrimin olması mümkün değildi zaten.

Tek düşünebildiğim, Ulaş'tan peşinde olduğum zirveyi almaktı.

Yakıcı nefesini kulağımda hissettim.

"Anlatacak mısın? Söz mü?"

"Söz."

"İlk asker sözünü ver."

İlk asker sözüm yalandı.

"Asker sözü."

Cümlem biter bitmez bedenimin havalandığını ve saliseler içinde yere yatırıldığımı fark ettim.

Ulaş bacaklarımı ayırıp yüzüme baktı ve o an King Kong'un serbest kaldığını anladım.

Gözlerindeki o vahşi ve yırtıcı hayvan, Ulaş'ın bana inandığını ve aklının çelikten kapısını nihayet açtığını gösteriyordu.

Sadece bir anlığına ona yalan söylediğim için yoğun bir suçluluk hissettim, ama bunu sevgilimin iyiliği için yapıyordum ve kahretsin o nasıl bir girmek öyle hayvan!

Ulaş'ın en derinlerime dalmasıyla aklımdaki her şey uçup gitti ve kendimi kaybettim. Dakikalardır beni incitmeden sevişen Ulaş'ın aksine King Kong acımasız ve vahşiydi. Vuruşlarının temposu delirtici, içime saplanan aleti insafsız, sıkılı dişlerinin arasından hırlayarak çıkan homurdanmaları yırtıcıydı. Bu yırtıcı hayvanın altında kasılıyor, çırpınıyor, bağırıyor, aklımı kaybediyordum.

Onun da benden farkı yoktu. Yüzü acı çeken bir canavar gibi kasılıyor, bedeni sarsılıyor, hırıltılı inlemeleri evi dolduruyordu.

Öylesine ilkel, öylesine vahşi ve öylesine aklımızı kaybetmiş haldeydik ki, insanlığımızdan tamamen sıyrılmıştık. Ve şurası kesindi ki, insanlıktan sıyrıldığınız zaman kalan o en eski içgüdü, katıksız ve saf zevkin ta kendisiydi.

Bedenimin saliseler içinde patlayıp havaya dağılacağını sandığım an Ulaş başını boynuma gömüp beni kollarıyla sımsıkı sardı ve vahşi bir haykırışla gelmeye başladı.

İçimi öyle büyük bir tazyikle doldurmaya başladı ki, bu çıldırtıcı bir hisle tırnaklarımı sırtına geçirdim ve adını haykırdım.

Orgazm çok büyük bir patlamayla tüm hücrelerime yayılırken, bütün bedenim nöbet geçirir gibi sarsılmaya başladı.

Birbirimize sımsıkı yapışmış, tenlerimizi aşıp iç içe geçmeye ant içmişiz gibi vargücümüzle sarılırken, ikimizin de boşalması hiç bitmeyecek gibi görünüyordu.

Kalbimin gerçekten durduğu ve teknik olarak yaşamayı bıraktığım o sonsuz zamandan sonra nihayet hayata döndüğümde, Ulaş hâlâ bana sıkı sıkı sarılmış durumdaydı.

Altında ezildiğimi fark etmesi ne kadar süre aldı bilmiyorum ama yanıma devrildiğinde nefesi hâlâ düzelmemişti.

"Siktir... Kendimi çok fena kaybettim."

Gülümsedim.

"King Kong'u seviyorum."

O da gülümsedi nefes nefese.

"Sanırım o da sana âşık."

Gözlerim yaşadığım yıkıcı yorgunluk yüzünden kapanmaya başlarken, Ulaş'ın aşkı yokken King Kong'un aşkının teselli edici olabileceğini düşünüyordum.

⚥

Ertesi sabah yatakta uyadığımda Ulaş yüzünü buruşturmuş bir halde çıplak omuzlarıma bakıyordu.

Kaşlarımı çattım.

"Ne oldu?"

Elini omuzlarımda ve kollarımda gezdirdi.

"Çürütmüşüm buraları."

Dün bana kemiklerimi kıracak kadar sımsıkı sarılıp boşalırken yapmış olmalıydı.

Kızmış gibi yaptım.

"Ayı gibi sarıldın tabii."

Dönüp bana sırtını gösterdi. Yırtıcı bir kedi tarafından fena halde tırmalanmış gibi duruyordu.

"Ben yamyamdayım. Senin bahanen ne?"

Kıkırdadım.

"Yamyamın tekiyle sevişmiş olmam olabilir mi?"

O da gülümsedi ve elini yüzüme götürdü.

Çillerimi okşarken yüzü yavaş yavaş ciddileşmeye başladı.

"Hadi çilli. Anlat bakalım şu planı."

Dönüp dün gece beni gaza getiren isyankâr nöronlara baktım. Bayraklarına sarılmış, horul horul uyuyorlardı. Hemen ayaklarına birer tekme savurdum.

Yalan söylemem, hatta yalan yere asker sözü vermem için beni kışkırtmayı biliyorlardı. Şimdi de kıçlarını kaldırıp o yalanın ne olduğunu bulabilirler miydi lütfen?

Onlar uyanıp kafalarını kaşıya kaşıya düşünmeye başlarken, ben Ulaş'a döndüm.

"Ya yeni uyandım."

Yüzünün ifadesi herhangi bir külü yutmayacağını gösteriyordu.

"Bana anlatmadan uyumana ses çıkarmadım, di mi?"

"Senin yüzünden oldu. Canımı çıkardın."

Elini çıplak göğüslerime götürürken sırıttı.

"Sana doğruyu söylettirene kadar tekrar tekrar canını çıkarabilirim, biliyor musun?"

Panikle hücrelere dönüp acele etmelerini buyurdum.

Ulaş o arada az önce elleriyle yoğurmaya başladığı göğsümün ucunu ağzına aldı.

"Hatta söyleme şimdi."

Boğuk sesinden mi, yoksa çıldırtıcı şekilde emmeye başladığı göğüs ucumun kışkırtmasından mıdır bilemedim, ama yine ıslanmaya başladım. Ulaş'ın başını göğsüme bastırırken inledim.

"Hadi..."

Ulaş ağzını beni delirttiği noktadan çekmeden mırıldandı.

"Ne hadi..."

Kendi kafama hayali bir tekme attım. Ona değil nöronlarıma hadi diyecektim ben.

Hadi, bir yalan bulun artık. Yoksa valla hepimiz ölücez!

Aralarından en seksi görüneni kıkırdayıp keyfime bakmamı, onlar bir yalan bulurlarken kazandığım zamanın tadını çıkarmamı önerdi. Ama hem ben hem diğerleri itiraz ettik. Bir King Kong işkencesi daha kaldıramazdık. Ayrıca sevişirken herhangi bir şey düşünemediğimizi hepimiz biliyorduk.

Sonunda arkalardan bir yerden zayıf bir ses duyuldu.

Terk edeceğini söylesen?

Bütün nöronlar başlarını çevirip bu gözlüklü kıza bakarken onu tanıdım.

Ne zamandır ihmal ettiğim gururdu bu.

Tabii pek çekici görünmüyordu. Kalın kaşlar, diş telleri, gözlükler, yağlı saçlar, uzun bir etek, bol bir kazak.

Ben kızcağıza acırken ters ters yüzüme baktı.

Ne bekliyordun pardon? Bir kere olsun beni gün yüzüne çıkardın mı? Karanlık odamda oturup günün birinde hatırlanmayı umarken makyaj yapacak değildim ya!

Ona hak verdim ve utanarak başımı eğdim.

Boş ver der gibi elini salladı.

Eee, ne diyorsun?

Bence denemeye değerdi.

Başımı kaldırıp Ulaş'ın dikkatle bana bakan gözlerine kilitlendim. Ben uzun süre sessiz kalınca göğüslerimle ilgilenmeyi bırakmış olmalıydı.

"Seni terk edecektim."

Gözlerinde gerçek bir şaşkınlık dalgalandı.

"Ne dedin sen?"

Omuzlarımı silktim.

"Plan buydu. Seni terk edecektim."

Yüzü sertleşirken gözlerindeki soğukluk eksi derecelere doğru hızla yol katetmeye başladı. Ancak kutuplarda görebileceğimiz bir sıcaklık seviyesine ulaşınca sordu.

"Çözüm buydu yani? Yamyam'dan çıkamadığım için beni terk edecektin?"

Birden yanlış anladığını fark ettim.

"Öyle değil! Gerçekten terk etmeyecektim. Sen çaresiz hisset de çık diye..."

Yüzü birden rahatladı ve samimiyetle itiraf etti.

"Ha... Ben de beni tamamen bırakacaksın sandım."

Elimi yüzündeki yara izine götürdüm. Tadını çıkara çıkara onu okşadıktan sonra, alnına düşen güneşten sararmış o tutamda gezdirdim parmaklarımı.

"Bu mümkün değil ki. Ben sensiz yapamam."

Gülümsedi.

"Sana izin vermezdim zaten. Gerekirse zorla tutardım yanımda."

Ben kıkırdarken yüzü birden ciddileşti.

"Bunu hesaba katmamış olamazsın."

Önce anlamadım.

"Neyi?"

"Seni zorla da olsa geri getireceğimi."

Hücrelere dönmeden önce zaman kazanmak için güldüm.

"Zorba olduğunu biliyorum evet."

"O zaman?"

Evet nöronlar, o zaman?

Burda liseli bir eziği terk etmiyoruz. Söz konusu adam hayvan bir bordo bereli ve hayvanlığından da hiç gocunmuyor. Ben terk ettim diye evde oturup kahredeceğini beklemiyoruz di mi? Daha sokaktan çıkmadan omzuna atıp geri getirir beni.

Bu terk etme yalanını atarken bunu sorgulayabileceğini niye düşünmedik?

Hey sen gurur sürtüğü, ortaya çık da cevap ver!

Gurur çenesini dikleştirip orta yere yürüdü ve ukala ukala cevap verdi.

Şimdi o zorbaya dediklerimi tekrarla, tamam mı?

Tamam.

Ulaş'a döndüm.

"Düşündüm tabii bu konuyu da. Düşünemeyeceğimi mi zannettin?"

Hop, gururcum, bebeğim, bi sakin.

Düşünemeyeceğimi mi zannettinler falan, ego olaylarına hiç girmeyelim, bünyeye ters.

Ulaş'ın kaşları kalkarken devam ettim.

"Ben seni terk edecektim, ama beni geri getirmek istemeyecektin."

Ulaş'ın kaşları biraz daha kalktı.

"Öyle mi? Nasıl olacaktı o?"

"Çünkü gidip bir başkasıyla çıkmaya başlayacaktım. Şeyle. Sarp'la."

Sarp kim be?

O da nerden çıktı?

"Sarp'la çıkacaktın? Sare'nin kardeşi Sarp'la?"

Bak Ulaş bile çıkacağım çocuğu benden daha iyi hatırlıyor, görüyor musun gurur the bitch? Hayır senin de niye aklında kaldıysa? Yoksa ona karşı bir şeyler mi hissediyorsun, doğru söyle bak!

Ben gururumu sorgularken Ulaş'ın bana bakan gözleri haddinden fazla karanlıklaşmaya başladı.

"Sarp'a yazık olacağını hiç düşünmedin mi?"

"Iı, düşündüm, ama Sare dedi, Sarp sağlamdır dedi."

Ulaş yavaş yavaş başını salladı.

"Sare'nin de bu işin içinde olduğunu tahmin etmiştim. Kambersiz düğün olmaz."

Sanırım şu gurur denen geri zekâlının söylediği şeyleri tekrarlamaktan vazgeçmeliydim. Hatun iki dakikada önce Sarp'ı, sonra da Sare'yi Ulaş'ın hedefi haline getirmişti.

Türkiye seninle gurur duyuyor kaltak.

Hazır elin değmişken harcamak istediğin başka arkadaşlarım varsa çekinme söyle.

Gurur tam bana cevap verecekken kafasına bir tekme atıp bayılttım ve Ulaş'a yalvarmaya başladım.

"Ya herkes senin iyiliğini düşünüyor. Hepimizin tek istediği, senin bu yamyam belasından kurtulman."

Gözlerini kısıp bana baktı.

"Peki bu plan benim Sarp'ı dövüp rahatlamam dışında nasıl bir fayda sağlayacaktı?"

Gurura baktım, hâlâ baygındı. Mecburen kendi yalanımı kendim bulacaktım.

Ben de dün bordolarla yaptığımız plandan kopya çektim.

"Kendini çok çaresiz ve öfkeli hissedecektin. Öfkenin gazıyla yamyamdan çıkacaktın, ama bu öfke o kadar büyük olacaktı ki, tekrar meditasyon yapacak kadar sakinleşmen bile mümkün olmayacaktı."

Ulaş bana uzun uzun baktı, sonra omuzlarını silkti.

"Öfkelenmezdim."

Kaşlarımı çattım.

"Öfkelenmez miydin? Ben seni terk edip Sarp'a gideceğim ve öfkelenmeyeceksin? O kadar mı umursamıyor beni bu yamyam halin?"

Sabırlı olmaya çalışıyormuş gibi nefes aldı.

"Alin. Saçmalama."

Acayip sinirlendim.

"Ne demek saçmalama! Öfkelenmezdim dedin yüzüme yüzüme ya!"

"Öfkelenmezdim çünkü çarem olurdu!"

"Neymiş o çare?"

Yüzüme soğuk bir kararlılıkla baktı.

"Sarp'ı yok ederdim."

Yutkundum.

Bir ara Sarp'ı arayıp Ulaş'ın gözüne pek görünmemesini söylesem iyi olacaktı.

Ben Ulaş'ı yamyamdan çıkarmanın zorluğuyla bir kez daha yüzleşirken, Ulaş kalkıp giyinmeye başladı.

"Tufan Albay'a uğramam lazım bugün. Haftaya AİB eğitimi başlıyor, toplantı varmış. Sen ne yapacaksın?"

AİB toplantısında Gözde de olur muydu acaba?

Yutkunup cevap verdim.

"Okula giderim."

Eğilip başımın üstünden öptü.

"Akşam geç gelirim. Bir arkadaşla buluşacağım."

Kimdi ki o arkadaş?

Yoksa AİB toplantısı sonrası Gözde'yle ikisi falan...

Yani normalde böyle bir şey aklıma gelmezdi, ama sevgilim şimdi bana âşık değilken ve ortalıkta onun üzerine atlamaya meraklı bir sürü kız varken, bunların da en güzelleri ve en kaltakları Gözde'yken, şüphelenmekte haklıydım öyle di mi?

Hemen sordum.

"Bir arkadaş derken?"

Verdiği cevapla anında rahatladım.

"Recep. Seneler önce yamyama girmiş, ama çıkmak istememiş bir asker. Ona sormak istediğim şeyler var."

Ulaş Gözde'yle falan takılmayacaktı. Üstelik yamyamdan çıkmak için bir şeyler yapıyordu, bilgi toplamaya falan çalışıyordu.

Kollarımı uzatıp ona sarılırken mutluydum.

Ona biraz fazla sıkı sarılınca kasları elimin altında gerildi ve beni kendine çekti.

"Acaba toplantıyı boş mu versem?"

Hemen kollarından kaçtım.

"Ya hayır, ben bittim!"

Sırıttı.

"O zaman geceye kadar dinlenmiş ol."

Okul çıkışı Ulaş'a kızlarla çıkacağımı haber verip Kalender Orduevi'ne doğru yola koyuldum.

Sare öğlen aramış ve bir kızlar gecesi yapma fikrine nasıl baktığımı sormuştu.

Uzun zamandır bir araya gelip muhabbet edememiştik. Bu gece Boğaz manzarasına karşı bir rakı sofrası kurup demlensek iyi değil miydi?

Ulaş da Recep denen arkadaşıyla buluşacağı için teklife balıklama atladım.

Yeniköy'de durup Beykoz'dan motorla geçen Hale'yi aldım ve arabayı Tarabya'ya doğru sürdüm. Az sonra şahane manzarasıyla Kalender Ordu evi karşımızdaydı.

Önce hafiften demlenerek muhteşem gün batımını izledik.

İlk başta konuştuğumuz mevzular derin değildi. Sonbaharın bu güzel gününde, yazdan kalma bir akşamın olması gereken hafiflikteydi sohbetimiz de.

Hale'yi çocuğun kız mı oğlan mı olacağı konusunda sıkıştırdık, ama ser verip sır vermedi.

İkisi çocuğun cinsiyetinin sürpriz olması konusunda bir karar vermişlerdi. Gerçi doktor ağzından kaçırınca Hale öğrenmişti, ama Serdar'a söylemediği için bize de söylemiyordu.

Günün birinde, arkadaşlarımı benim çocuğumun da cinsiyeti konusunda kıvrandırıp kıvrandıramayacağımı merak ediyordum.

Günün birinde, Hale kadar mutlu ve tasasız görünüp görünmeyeceğimi merak ediyordum.

Günün birinde, Ulaş'la olaysız ve sakin bir gün geçirip geçirmeyeceğimi merak ediyordum.

Ama bu düşüncelerimden hiç kimseye bahsetmedim.

Sadece içmeye ve sarhoş olmaya devam ettim.

Yeterince sarhoş olunca da, Dicle tam Hale'ye kızı olursa ne isim koyacağını sorarken bodoslama mevzuya daldım.

"Sizce sadakat duygu mudur?"

Herkes bana baktı.

Sabah Ulaş'ın AİB toplantısına gideceğini söylemesiyle içime ekilen şüpheler birden konuşuvermişti herhalde.

Niye bu soruyu sorduğumu sorgulamadılar bile. Ulaş'ın şu aşksız döneminde bunun aklıma geleceğini tahmin etmiş olmalıydılar.

Önce Hale cevap verdi.

"Bence duygudur. Birini seviyorsan otomatikman sadık olursun."

Dicle itiraz etti.

"Bence aynı zamanda karardır. Beraber olduğun kişiyi sevmiyorsan bile onu üzmemek için sadık olabilirsin."

Hale'nin yüzünde "peh" der gibi bir ifade belirdi.

"Bu dediğin kadınlar için geçerli olabilir. Ama erkekse ve âşık değilse, eninde sonunda şehvetine kapılır."

Kaşımı kaldırıp Hale'ye baktım.

"Serdar da mı?"

Hale gülümsedi.

"Serdar başka."

Dicle gözlerini devirdi.

"Hah, bunun da Serdar'ı."

Hale suyuna uzandı. Aramızda tek içmeyen oydu.

"Serdar biz âşık olmadan önce bile kızlarla gönül eğlendirmezdi."

Sonra rahatlatmak ister gibi Dicle'ye baktı.

"Alihan da Serdar gibidir ama."

Dicle terslendi.

"Aman bana neyse Alihan'dan."

Hale üzgün gözlerle Dicle'ye baktı, sonra bize döndü.

"Ama Serdar, Alihan falan istisna. İstisnalar kaideyi bozmaz. Erkeklerin büyük çoğunluğu âşık değillerse sadık da değillerdir, nokta."

Sare dişlerinin arasından bir küfür savurdu.

"Gönlümü sikeyim. Niye Serdar gibi birine konmadıysa..."

Hale hemen yerinde dikleşti.

"Hop hop. Kocama asılma."

Sare gözlerini devirirken, ben dilim dolana dolana dertlendim.

"Ulaş'la Volkan aynı cins. Ya Ulaş şimdi bana âşık olmadığı için biriyle yatarsa?"

Dicle hemen bütün iyi niyetiyle karşı çıktı.

"Ulaş yapmaz öyle şey. Şu an duyguları olmayabilir, ama sana çok değer veriyor."

Bardağımı fondip yapıp tüm endişelerimi döküldüm.

"İyi de ya Ulaş'ın yamyamda olduğunu duyan kızlar koşup gelirlerse? Ayy Alin'i sevmiyormuş, beni sever derlerse? Ulaş tam yamyamdan çıktığı anda onun kalbine yerleşirlerse?"

Dicle cevap vermek yerine uzanıp önümden rakı şişesini aldı.

Sare de gözlerini devirdi.

"Ha demeç verecekti Ulaş basına, ben yamyamdayım diye."

Dicle'nin elinden şişeyi çekiştirip kendime bir sek rakı daha doldururken sarhoş olunca kendini ortamlara atan bütün çirkefliğimle devam ettim.

"Onu bunu bilemem. Ulaş'ın yatağına girmeye çalışanı da, kalbine yerleşmeye kalkanı da yolarım. Valla döve döve çıkarırım yerleştikleri yerden. Yemezler canım. Benim sevgilimin kalbi çöreklenebileceğin bir sepet değil tamam mı aşifte!"

Sesim gittikçe yükselirken Hale etrafa bir göz atıp sinirli sinirli bakarak beni azarladı.

"Şimdi bizi sepetleyecekler, göreceksin."

Dicle de uzanıp elini elimin üstüne koydu.

"Ulaş akıllı bir adam. Böyle bir şeye izin vermez."

Sesimi kısmaya çalışarak itiraz ettim.

"Ulaş şu anda bir tür hayvan."

Sare parmağını uzattı.

"Bence bu dikkate alınması gereken bir saptama."

O son bardağı da fondipleyip devam ettim.

"Mesela Karabaş'ı düşünün. Lusi gelip ona yavşayınca yok ben Bobi'yi seviyorum, Lusi ile olamam diyor mu? Demiyor. Allah ne verdiyse girişiyor."

Sözümü bitirdiğimde masadaki herkesin tuhaf tuhaf bana baktığını fark ettim.

Dicle bu sefer şişeyi alıp ulaşamayacağım bir yere koyarken Sare sordu.

"Öncelikle Karabaş, Lusi ve Bobi kimler?"

Omuzlarımı silktim.

"Bir aşk üçgeninin kahramanları. Karabaş benim köpeğimdi, Bobi de alt komşumuz Mine Abla'nın. Birbirlerine âşıklardı. Ama Karabaş Bobi'yi Lusi'yle aldattı."

Dicle bana kafayı yemişim gibi baktı.

"Ama onlar hayvan."

Kadehimin dibinde kalan son yudumu içmeden önce bardağı Dicle'ye kaldırdım.

"Kesinlikle."

Dicle karşı çıktı.

"Ulaş hayvan falan değil. Sen de itin şeyine soktun çocuğu."

Dişlerimin arasından mırıldandım.

"Sen King Kong'la tanışmadın tabii."

Büyük ihtimalle sadece mırıldandığımı zannediyordum, çünkü herkes bana baktı.

Sare anlamaya çalışarak sordu.

"King Kong derken?"

Daha ben cevap veremeden Hale bir kahkaha patlattı.

"Ulaş'ınkinin adı King Kong galiba!"

Tüm sarhoşluğumla onlara King Kong meselesini ve daha kim bilir hangi özel sırlarımızı açıklamak üzereydim ki, birden Sare yanımızdan geçen birine el salladı.

"Aaa, Recep!"

Sare seslenince, adam bize doğru döndü.

Hayretler içinde, gözlerindeki bakışın Ulaş'ın gözlerindekinin aynısı olduğunu fark ettim. Yüzünde hiçbir ifade olmadan ona seslenen Sare'ye bakıyor, konuşmasını bekliyordu.

Sare eliyle adamı bizim masaya çağırdı.

"Gelsene. İki kadeh bir şeyler içiyoruz."

Adam cevap vermeden başını olumsuz anlamda iki yana salladı ve tam o anda duruma aydım.

Bu adam da yamyamdaydı ve Ulaş sabah Recep adında yamyam bir arkadaşıyla buluşacağını söylemişti.

Dünyada ikisi de yamyam ve ikisi de Recep iki kişi olamazdı değil mi?

Hemen yerimde dikildim ve sordum.

"Siz bugün Ulaş'la buluşmayacak mıydınız?"

Adam sadece başını salladı.

Onunla konuşmaya çalışan birilerine rastlamış olmaktan dolayı canı çok sıkılmış görünüyordu.

Tabii bunu sallamayıp devam ettim.

"Peki Ulaş nerde?"

Neyse ki bu sefer cevap verdi.

"En son Gözde Binbaşı'ylaydı."

Nabzım hızla atmaya başlarken sordum.

"Nerde?"

"Avni Abi'nin meyhanede."

Adam dönüp giderken, ayağa kalktım, Dicle'nin saklamaya çalıştığı şişeyi kaptım ve direk ağzıma diktim.

"Yürüyün kızlar, King Kong'a ağda yapmaya gidiyoruz."

Hale çantasını toplayıp peşimden seğirtirken tısladı.

"Ağdaya alışır. Tek tek cımbızla yolalım."

Hale'ye hak verip o zamparanın her bir tüyünü tek tek cımbızla yolmaya yemin ederek arabaya atlarken, birkaç saat sonra kaçırma planını hayata geçirmek zorunda kalacağımızı bilmiyordum.

"Ulaş!"

Yüzümü buruşturup cam kenarındaki masadan bana el sallayan Cengo'ya doğru yürüdüm.

"Siz de mi burdasınız?"

Avni Abi'nin meyhanesi son yıllarda orduevine benzemeye başlamıştı. Her gittiğimde askeriyeden birkaç kişiyi görüyordum. Özellikle orduevlerinde büyükbaşlara rastlamak istemeyen genç subay takımı, kafa dağıtmak istediğinde buraya geliyordu.

Bunda Avni Abi'nin emekli uzman çavuş olmasının büyük etkisi vardı. Tabii karısının yaptığı müthiş mezelerin de.

Cengo sırıtıp Tansel'i gösterdi.

"Arkadaş kendini şişede boğacak da. Suni teneffüs lazım olursa diye geldim. Otursana."

Gözlerimle meyhaneyi tarayıp Hannibal'in henüz gelmediğini görünce masaya çöktüm.

Tansel hemen şişeyi kendi önüne çekti.

"İçeceksen yenisini söyle."

Dili şimdiden dolanmaya başlamıştı. Cengo'ya "N'oluyor?" der gibi baktım.

Cengo omuzlarını kaldırdı.

"Kız meselesi."

Tansel'in koruduğunu sandığı, ama sarhoşluğu yüzünden pek de koruyamadığı şişeye uzanıp çektim.

"Bir kıza bir şişe fazla."

Masadaki boş bardaklardan birini alıp kendime rakı doldururken Tansel şişeye yapıştı.

"Ama iki kıza azzz!"

Gözlerimi kısıp kulüp rakısına sevgilisine sarılır gibi sarılan Tansel'e baktım.

"İki kız için mi içiyorsun?"

Tansel işaret parmağını yüzüme salladı.

"Bir kız seni terk ederseee bir kız için içersiiin... İki kız terk edersee iki kız içiiiin..."

Ben kaşlarımı kaldırıp rakımı yudumlarken Cengo dikkatli dikkatli bana baktı.

"Sende durum ne yüzbaşım? Bugün toplantıda konuşamadık. İyi misiniz yengeyle?"

"İyiyiz. Niye sordun ki?"

Cengo etraftan duyan olmasın diye bana doğru eğildi.

"Şu ismi lazım değil olayın yüzünden. Bozulmuyor mu kız?"

Alin'in dün gece altımda inleyen hali gözümde canlandı. Anında sertleşirken hafifçe gülümsedim.

"Pek şikâyeti yok."

Bana pek inanmıyormuş gibi baktı.

"Diyosun?"

Bu konu hakkında konuşmak istemiyordum. Zaten dün Serdar'la Volkan yeterince kafamı sikmişlerdi. Herkesin yamyamda olmak çok büyük bir felaketmiş gibi davranmasından sıkılmaya başlamıştım. Bence o kadar büyük bir mesele değildi.

Konuyu Cengo'ya çevirdim.

"Beni boş ver de, hostesten haber var mı onu söyle."

Cengo umrunda değilmiş gibi omuzlarını silkti.

"Aştım ben onu."

Kaşlarımı kaldırdım.

"Aştın?"

Dudağını büktü.

"Aştım evet."

Bu sefer ben ona inanmayan gözlerle baktım.

"Nasıl becerdin bunu?"

Cevap Cengo yerine Tansel'den geldi.

"Arkadaş kendini okumaya verdi."

Sonra kolunu ters ters ona bakan Cengo'ya dolayıp sarhoş sarhoş sırıttı.

"Günde kırk kez, kızdan gelen son mesajı okuyor."

Cengo iki eliyle Tansel'in omzundaki kolunu ittirdi.

"Bi siktir adabınla iç ya..."

Cengo'nun itip masaya yapıştırdığı Tansel, bu sefer kapanmakta ısrarlı olan sol gözünü eliyle açık tutmaya çalışarak bana sardı.

"Ama ben senin derdinin çaresini biliyoruuum... Kız yoook, yamyam yooook!..."

Cengo anında Tansel'in ensesine bastırıp yüzünü masaya yapıştırdı.

Sonra elini Tansel'in ensesinden çekmeden diğer eliyle Avni Abi'ye işaret etti.

"Avni Abi bi kahve yapsana sana zahmet ya."

Dikkatle Cengo'ya baktım.

"Boğuyorsun adamı."

Elini hafifçe gevşetip Tansel'e nefes alabileceği kadar alan açtı.

"Ayıkken iyi de. İçince fena sapıtıyor."

Yüzündeki ifadeden hiçbir şey anlaşılmıyordu, ama "Kız yok yamyam yok," dediği an Tansel'i masaya çakmasından şüphelenmiştim.

"Sapıttığı kesin de... Niye kız yok yamyam yok dediği an yapıştırdın herifi?"

Cengo boştaki eliyle çatalını alıp masadaki kavuna uzanırken dudağını büktü.

"Yerin kulağı var. Kullanmasın o kelimeyi bağıra bağıra."

Bağırmamıştı. Gözlerimi kısıp sakin sakin kavununu yemekte olan meslektaşımı süzdüm.

Cengo istemediği hiçbir şeyi söylemezdi, bu konudaki yeteneğiyle isim yapmıştı. Özel Kuvvetler eğitimindeyken sorgu teknikleri kursunda ondan bilgi alabilen olmamıştı. Adamın gerekirse saatlerce konuşup işe yarar hiçbir şey söylememeyi başarmak gibi bir yeteneği vardı.

Cengo'yla uğraşmayı bırakıp başımı eğdim, masanın zeminiyle halvete girmekte olan Tansel'e baktım.

"Ne demek abicim, kız yok yamyam yok?"

Tansel açık tutmakta zorlandığı gözleriyle Cengo'yu işaret edip sırıttı.

"Aklıma bi laz fıkrası geldi. Anlatıyım mi, ha anlatıyım mi?"

İçimi çektim. Adamı bir konuda odaklı tutmak bile mümkün değildi.

Kartal'daki tek laz olan Cengo da iç çekişime katıldı, Tansel'i ensesinden çekip geri sandalyesine yapıştırdı.

"Sanki anlatma desek susacaksın."

Tansel çok önemli bir sır veriyormuş gibi masaya eğildi, ama kafasını sabit tutamayıp tekrar zemine yapışacakken eliyle son anda destek alıp durmayı başardı.

"Şimdi Temel'le İdris içiyorlarmış. Temel İdris'e demiş ki... 'Söyle pakayum bir bir daha kaç eder?' İdris eliyle iki rakamı yapmış. 'İçi eder.' Temel tabancasını çektiği gibi İdris'i vurmuş. Sonra karakolda sormuşlar: 'Arkadaşını neden öldürdün?' Temel cevap vermiş: 'Çok şey pileydu!'"

Anladığım kadarıyla Tansel, çok şey bilen mevta İdris oluyordu.

Fıkraya sahte bir kahkaha atarken Cengo'nun suratına baktım, ama hiçbir şeyi ele vermeyen gülümsemesinden bir şey anlamak yine mümkün değildi.

Ben de Tansel'in omzuna kolumu attım.

"Vurulmadan söyle bakalım İdris. Ne biliyorsun?"

Tansel gözleri kapanırken mırıldandı.

"Bir bir daha iki eder."

Ve cümlesini bitirdiği an, omzumda sızdı kaldı.

Ben dişlerimin arasından bir küfür savururken, Cengo dönüp Avni Abi'ye seslendi.

"Avni Abi kahve iptal!"

Sesinde inceden bir rahatlama mı vardı?

Gözlerimi dikip yüzüne bakmaya başladım.

On saniye.

Yirmi saniye.

Otuz saniye.

Sonunda pes eder gibi ellerini kaldırdı.

"Herkes seni bu durumdan nasıl çıkarabileceğimizi konuşuyor. Bu dallama da yengenin seni terk etmesinin işe yarayacağını düşünüyordu."

Alin'in bu sabah anlattığına göre kız takımı da aynı şeyin peşindeydi. Cengo'ya doğru eğilip soğuk soğuk mırıldandım.

"Siz oturup beni yamyamdan kurtarma toplantısı mı yapıyorsunuz? Başka işiniz yok mu?"

Cengo dikkatle yüzüme baktı, sonra o da birden bana doğru eğildi. Burnuma kadar sokulup sordu.

"Kurtulmayı istemiyorsun, di mi? O aşamaya geldin?"

Kaşlarımı çattım.

"Saçmalama."

"Doğru söyle yüzbaşım. İçinde kurtulma arzusu yok. O da gitti."

Röntgen ışınına benzeyen bakışlarından kurtulmak için sandalyeme geri yaslandım.

Aynı anda, Hannibal'in içeriye girip duvar dibindeki bir masaya çöktüğünü ve sandalyesine yaslanıp gözlerini sıkıntıyla tavana diktiğini gördüm.

Tam zamanında gelmişti. Cengo'nun bakışları cidden can sıkıcı olmaya başlamıştı.

Yerimden kalktım.

"Recep geldi. Ben kaçtım."

Tam yürüyecekken Cengo koluma yapışıp beni durdurdu.

"Bizden kaçarsın da... Bu boktan çıkmazsan Alihan seni döve döve çıkartır, biliyorsun di mi?"

Kolumu Cengo'dan kurtarıp yürüdüm ve hâlâ tavana bakmakta olan Hannibal'in masasına oturdum.

"Bu tavan senin mi? Pek güzelmiş."

Gözlerini bu sefer duvara dikip sordu.

"Ne istiyorsun?"

"Hiç işte. Dün konuştuk ya, oturup biraz muhabbet edelim."

Buz gibi bakışlarını duvardan alıp bana çevirdi.

"Ben muhabbet etmem. Soracaklarını sor, gideyim."

Hannibal'i sallamadan Avni Abi'ye rakı getirmesini işaret ettim.

Sonra yamyamdaşıma döndüm.

"Şimdi ben buralarda yeniyim ya. Mekânı öğrenmek istiyorum. Anlatsana biraz."

Soğuk soğuk baktı.

"Neyim ben, siktiğimin tur rehberi mi?"

Bu herifin ağzından laf almak gerçekten zor olacaktı. Ama yamyamdan çıkayım diye gözüme bakan takımdan o kadar sıkılmıştım ki adamla takılmak bana gayet iyi geliyordu.

"Hiç çıkmak istedin mi?"

Cevap vermeden yüzüme baktı.

Sormaya devam ettim.

"İstemedin mi? Rahatsın yani orda. Tavsiye ediyor musun?"

Yine sadece baktı.

Üsteledim.

"Yaptığımız işe çok uygun di mi? Duygu yok endişe yok. Ha?"

Yine cevap vermedi.

Yine denedim.

"Böyle milleti de siklemiyosun. Oh kafa rahat, mis, di mi?"

Sessizlik devam edince biraz bozulmaya başladım.

"Üstat madem cevap vermeyecektin niye geldin ya?"

Önce uzun uzun baktı, sonra nihayet konuştu.

"Çıkmak için çare soracağını sandım."

Sormayacaktım.

Dünden beri giderek daha emin olmaya başlamıştım.

Yamyam o kadar da kötü bir şey değildi. Bir kere acayip sakindim. Daha önceden de gergin bir adam sayılmazdım, ama yamyam sükunetin nirvanası gibiydi. Öfke yok. Endişe yok. İhtiyaç yok. En önemlisi de, acı yok Rocky, acı yok.

Avni Abi'nin getirdiği rakıyı bardaklarımıza doldurup bir tanesini Recep'e uzatırken gözlerine baktım.

"Çıkmayı pek düşünmüyorum aslında. İyi böyle. Sadece kararımı vermeden seninle konuşmak istedim."

Bana cevap vermeden rakısını dikerken sorularımı sormaya tekrar başladım.

"Mutlu musun mesela? Ya da mutluluk denen şey bir şey ifade ediyor mu?"

Ih. Cevap yoktu. Başka yerden denemeliydim.

"En azından endişe ve huzursuzluk yok, di mi?"

Endişe ve huzursuzluğu bilmiyordum ama ses yine yoktu.

"Zaman içinde daha iyi mi oluyor daha kötü mü?"

Yine cevap vermeyince gözlerimi devirdim.

"Ya üstat söylesene, kalıyım mi, kalmıyim mi?"

Hannibal bardağını dikip ayağa kalktı.

"Sen kal ben çıkarım amına koyim. Gerzek herif."

Tam gidecekken önüne geçip durdurdum.

"Niye öyle dedin? Sorun ne?"

Bana bir omuz atıp geçerken mırıldandı.

"Sorun yok ve sorun bu."

Tam arkasından gidecektim ki, bir el koluma yapıştı.

Döndüğümde Gözde Binbaşı'yı gördüm.

Mırıldandım.

"Burası hakikaten orduevine döndü. Artık kızlar da mı geliyor?"

Soruma cevap vermeyip öfkeyle sordu.

"Yamyamda mısın?"

Gözlerimi devirip elimi çektim ama bırakmadı.

"Recep'in dediklerini duydum. Doğru mu, yamyamda mısın?"

Sıkıntıyla nefesimi verdim.

"O da ne..."

Bana masayı işaret etti.

"Otur."

İtiraz eder gibi yüzüne baktım.

"Otur yüzbaşı, bir üstün olarak emrediyorum."

Tekrar gözlerimi devirdim. Çok da umrumda değildi üstüm olması. Ama elinde bana karşı kullanabileceği bir silah vardı.

"Oturup benimle konuşmazsan AİB eğitmenliğini engellerim."

Hızlı bir muhasebe yaptım. AİB eğitmenliğimin engellenmesi demek, Alin'i o Sarp denen ergenle yalnız bırakmak demekti.

Sandalyeme geri oturdum.

Gözde Binbaşı da karşıma oturup gözlerime baktı.

"Anlat."

Omuzlarımı silktim.

"Anlatacak bir şey yok."

Sabırsızlıkla nefes aldı.

"Yüzbaşı. Şu yamyam konusunu hemen anlat."

Askeriyede bile Özel Kuvvetler mensubu olmayanlar için bu konu gizli olarak klasifiye edilmişti. Ama bu konunun gizli olması demek, dedikodusunun olmadığı anlamına gelmiyordu.

Yabancılaşma meditasyonu dünyadaki her özel time verilen bir eğitimdi, bunun üzerinde araştırma yapan doktorlar vardı ve internet hayatımıza girmiş olduğundan beri gizli olarak klasifiye edilen bilgilerin gerçek bir gizliliği kalmamıştı.

Eskiden kimsenin haberinin olmadığı birçok gizli bilgi, artık ortalığa dökülmüştü. Haliyle, bir askerin yamyamı duymuş olması gayet normaldi. Ama yine de bunun hakkında konuşmaya yetkimiz yoktu.

Olsa da konuşmazdım zaten, gerçekten çok sıkılmıştım.

"Öyle bir konu yok."

"Resmen yok evet. Ama bugün toplantıda gözlerini gördüm. Sana inanmamı mı bekliyorsun?"

Sakin sakin yüzüne baktım.

"Neye inandığınız pek umrumda değil."

Kaşlarını kaldırdı.

"Emredersem?"

"Özel Kuvvetler mensubu olmadığınız sürece bana bu konuda emir veremezsiniz."

Hafifçe gülümsedi.

"Üstün olarak seninle ilgili herhangi bir konuda endişeleniyorsam sana dürüst olmanı emredebilirim."

Dudağımı büktüm.

"Emredersiniz doğru."

"Uymazsan bunun askeri mahkemeye kadar yolu var."

Yine dudağımı büktüm.

"O da doğru."

Bir süre beklentiyle yüzüme baktı, ama benden cevap alamayınca içini çekip arkasına yaslandı.

"Sevgiline de mi anlatmadın?"

Alin hastanede yatarken bu konuyu ona anlatacağımı Alihan'a söylemiştim. Alihan şiddetle karşı çıkmış, bunun kuralları ciddi bir şekilde delmek olacağını söylemişti.

Ama benim hiçbir zaman kurallarla aram iyi olmamıştı ve Alin'in gerçekleri bilirse bu durumla daha iyi başa çıkabileceğini düşünüyordum.

Üstelik bir özel kuvvet mensubu duygularını saklayabilirdi, ama duygusuzluğunu saklaması mümkün değildi. En fazla soğuk bir insanmışız gibi yapabilirdim, ama Alin benim ciğerimi biliyordu. Gerçek bir duygu-

suzluktan duygu yaratamazdım, en azından yarattığım şey Alin gibi bir cini kandırmaya yeterli olmazdı.

Alin kanmazsa da yapacağı şey belliydi, ortalığı birbirine katar, olayın aslını öğreninceye kadar durmazdı. Bu kız kafasına bir şey taktığı zaman vazgeçmiyordu ve yamyam olayını bilen bir Alin, bilmediği bir yamyamın peşinden koşan Alin'den kesinlikle daha tehlikesizdi.

Alihan, bu teorilerime katılıyor da olsa, her zaman kuralların bir nedeninin olduğuna inanan bir adam olduğundan kararımı kabul etmesi kolay olmamıştı. Ama Dicle karşımıza dikilip Alin'i Cemo'dan kurtardığımız gece bu yamyam olayını duyduğunu ve Alin'e söylemezsek kendisinin söyleyeceğini bildirince başka çaresi kalmamıştı.

Sanki kavga ettikleri konu azmış gibi bunun için de sıkı bir kavga etmişler, ama sonunda Alihan yelkenleri indirmişti.

Elbette bunlardan Gözde Binbaşı'ya bahsedecek değildim.

O yüzden sorusuna soruyla cevap verdim.

"Hangi konuyu sevgilime de mi anlatmadım?"

Ellerini kaldırıp pes eder gibi yaptı.

"Peki. Hadi biraz içelim o zaman."

Hesap istemek için gözlerimle Avni Abi'yi arandım.

"Aslında ben gitsem daha iyi."

Beni hiç sallamadan bardağıma rakı doldurdu.

"Otur ve iç yüzbaşı. AİB'deki subaylarımın ruh sağlığından emin olmam lazım."

Aradan geçen bir saat ve iki yetmişlikten sonra, Gözde'nin niyetinden iyice emin olmuştum.

Beni sarhoş edip konuşturmak istiyordu.

Yamyam mevzusu fazlasıyla ilgisini çekiyordu.

Ama istediğini alamayacağı ortadaydı.

Şu anki çakırkeyif halimle Gözde Binbaşı'dan gıyabında "Gözde" diye bahsetmeye başlamış olabilirdim, ama o kadardı.

Hiçbir zaman içkiyle dili çözülen insanlardan olmamıştım.

Kartal timinde içince ağzından laf alabileceğiniz tek insan Tansel'di, ama onun bilinçaltı bile gerçekten söylememesi gereken bir şey olduğunda susmayı bilirdi.

Gözde bir kez daha gözlerimi hiç bu kadar soğuk görmediğini söylediğinde ayağa kalktım. Sıkılmıştım ve çişim gelmişti.

"İzninizle binbaşım, çişim geldi."

Gözde kıkırdadı ve elini sallayarak gitmemi işaret etti.

Tuvalete giderken Cengo'nun bana meraklı gözlerle baktığını gördüm. Tansel de biraz ayılmış görünüyordu ve merakla bakmak konusunda Cengo'ya eşlik etmekle meşguldü.

Yanlarına uğrayıp sordum.

"Ne?"

Cengo gözüyle Gözde'yi işaret etti.

"Hayırdır yüzbaşım?"

Omuzlarımı silktim.

"Beni sorguluyor."

Tansel sırıttı.

"Çok seksi bir sorgucu."

Gözlerimi devirdim.

"İstersen vereyim de biraz seni sorgulasın. Ben sıkıldım."

Önce sorguyu hayal eder gibi bir yüzle Gözde'nin bacaklarını süzdü, sonra bana döndü.

"Verince oluyorsa ver, ama hatun bir tek seninle ilgileniyor gibi."

Omuzlarımı silktim. Tansel'le hatun muhabbeti yapacak halim yoktu.

"Hiç fark etmedim."

Cemo tuvaletin olduğu koridoru işaret etti.

"Hadi tuvalete gidiyorsan git, daha ben de işiycem. Sonra konuşuruz o hiç fark etmediğin şeyi."

Dönüp tuvalete yürürken hem Cengo'yla Tansel'in, hem de Gözde'nin bakışlarını üzerimde hissediyordum.

Aslında Çiğli'de karşılaştığımızdan beri Gözde'nin bana olan ilgisinin farkındaydım. Hatta büyük ihtimalle Alihan'ı kızdırmak için zevzeklik yapayım derken buna ben neden olmuştum.

Ama az önce masada Gözde göğüslerini gözüme sokmak ister gibi üzerime doğru eğilince hayretle idrak etmiştim ki, Alin'den başka bir kadın zerre kadar ilgimi çekmiyordu.

Yamyamdan önce bu normaldi. Âşıktım ve gözüm ondan başkasını görmüyordu. Ama duygularım gidince, bunun değişeceğini varsaymıştım. Değişmesini istediğimden değil, sadece teorik olarak böyle olmalıydı. Bir kadına âşık değilseniz, güzel bulduğunuz diğer kadınları isterdiniz.

Gözde sadece benim değil, her erkeğin; güzel değil, çok güzel bulacağı bir kadındı. O zaman niye onu istemiyordum?

Yetmişliklerden ikincisini açıp dibini buluncaya kadar, Gözde hiç ilgilenmediğim bir sürü şey anlatırken bunu düşünmüştüm.

Acaba aklınla sevmek mümkün müydü? Duygularının gitmiş olması, daha önce çok yoğun hissettiğin aşkı hissetmiyor olmak neyi değiştiriyordu?

Alin'i eskisi kadar önemsiyor, eskisi kadar istiyordum.

Evet belki uyurken bile aptal bir özlemle onu izlemiyordum ya da göğüs kafesimi açıp içine kilitlemek istemiyordum. Ama bunlar şart mıydı?

Şu an onu düşününce bile sertleşen aletim, başka bir kadınla ilgilenmiyorsa bu ne demekti?

Yamyamda kalıp ona can acıtıcı bir özlem duymadan bu ilişkiyi sürdürsem olmuyor muydu?

Alin zaten tek başına hayatı yeterince terörize edebiliyordu, ikimizin deliliği bir evliliğe fazlaydı. Ben de bu evin sakin ve aklı başında adamı olsam iyi değil miydi?

Kafamda bir sürü soru dönerken, pisuarın önüne dikilip sertleşen aletim yüzünden zorlukla işedim.

Tam işimi bitirip boxeri çekmiştim ki, tuvaletin kapısı açıldı. Gelenin kim olduğuna bakmadım, ama topuklu sesini duyunca olduğum yerde kaldım.

Hafifçe başımı çevirdiğimde, onu gördüm.

Gözde tuvaletin kapısına yaslanmış, bana bakıyordu.

İçimden bir küfür savurdum ve her ihtimale karşı sordum.

"Kadınlar tuvaleti yan tarafta sanıyordum?"

Sesi cesurdu.

"Kadınlar tuvaletinin nerde olduğunu biliyorum."

Boxeri çekmiş olsam da pantolonun önü hâlâ açıktı ve şu düğmeleri bir an önce iliklesem iyi olacaktı.

Ama elim düğmelerime gider gitmez, Gözde gelip elini elimin üstüne koydu. Sonra heyecanla inip kalkan göğüslerini bana iyice yaklaştırdı.

"Ama galiba biraz sarhoşum."

Pisuarla Gözde'nin arasında sıkışıp kalmıştım. Kafamı biraz geriye atıp hareket etmemeye çalışarak mırıldandım.

"Binbaşım bu hiç iyi bir fikir değil."

Büyük ihtimalle yarın ayıldığında bunların hiçbirini hatırlamayacaktı, ama bu diğer elini göğsümde gezdirmeye başlamasına engel olmadı.

"Tahminen sabah ben de öyle düşünücem. Ama şu anda gayet iyi bir fikir ve bana binbaşım deme."

Tişörtümün üzerinde dolaşmaya başlayan elini durdurdum.

"Çok sarhoşsun."

"Bana bilmediğim bir şey söyle."

Onu kırmayacak birkaç kelime aradım. Çabuk olmalıydım, çünkü biraz önce Cengo da tuvalete geleceğini söylemişti.

"Bak üzgünüm ama olmaz."

Pantolonumu tutan elimin üstündeki elini alta kaydırdı ve sertliğimi avuçlayarak sözümü kesti.

"Bu hiç öyle demiyor..."

Bileğine yapışıp elini onun için olmayan sertliğimden çektim ve şu an Cengo'nun işemeye gelmemesi için dua ettim. Çünkü öyle bir şey olsaydı aylarca Kartalların dilinden düşmezdim. Böyle bir konuda Kartalların diline düşmek demek de Alihan'ın beni uziyle taraması demekti ki bunu gerçekten ama gerçekten hiç istemezdim.

Ama dualarım bu ara pek kabul olmuyordu ki tuvaletin kapısı yine açıldı ve içimden bir küfür savurarak Cengo'nun alaycı bakışlarına hazırlandım.

Fakat karşımdaki bakışlar ne alaycıydı, ne de Cengo'ya aitlerdi.

Tuvaletin kapısında, dehşete düşmüş bir Alin vardı.

Manzara şuydu.

Bir elimle Gözde'nin elini tutmuşum ve göğüs seviyemde tutuyorum. Öteki elim Gözde'nin bileğinde ve pantolonumun önüne yaklaşık bir santimetre uzaklıkta. Pantolonun önü açık.

Tekrar ediyorum pantolonun önü açık.

Sanırım hiçbir kız böyle bir durumda "Sevgilim açıklayabilirim," gibi bir cümleye inanmazdı. O yüzden hiç ağzımı açmadım ve sadece baktım Alin'e.

Ama problem şuydu ki, gözlerimde Alin'in bana inanmasını sağlayacak bir ifade yoktu. Çünkü siktiğimin yamyamındayken, gözlerimde herhangi bir ifade olmuyordu.

Tüm bu Alin dehşetle bana bakıyor, ben ifadesiz gözlerimle ona bakıyorum hadisesi iki saniye falan sürdü.

Üçüncü saniyede, Alin iki eliyle birden Gözde'nin saçına yapışmıştı.

Alin kızılderililer gibi bir çığlık atıp Gözde'yi saçından sürükleyerek benden uzaklaştırırken, benim de üzerime biri atladı.

Bu Hale'ydi ve hamile haliyle beni yumruklamaya çalışıyordu.

"Allah belanı versin Ulaş. Şerefsiz Ulaş! Soysuz Ulaş!"

Hale'nin o halde kendisine zarar vermemesi için onu tutup kaldırmaya çalıştım, ama bu sefer de saçlarıma yapıştı. Ciddi miktarda saçımı koparmayı başarırken bağırmaya devam etti.

"Yolucam seni zampara King Kong! Pis goril!"

King Kong? Alin bunlara daha nelerimizi anlatıyordu acaba? Gerçi King Kong'dan "daha" bir şeyimiz yoktu, ama zaten şu anda bunun hesabını soracak durumda değildim.

Ben Hale'nin kendisine bir zarar vermemesi için uğraşır ve onu tut-

maya çalışırken, Alin de Gözde'yi yere fırlatmış, üstüne çöker gibi oturmuş, yumruklamakla meşguldü.

Gözde sarhoş olduğu için kendini savunamıyordu, ama ayık da olsa Alin'in bu delirmiş haline karşı pek şansının olabileceğini söyleyemezdik.

Nihayet Hale'yi tuvaletten çıkarmayı başardığımda bir de dışarda bekleyen Sare ve Dicle'nin beni öldürecekmiş gibi bakan bakışlarına maruz kaldım. Ama şu anda onlara bir açıklama yapmak için vaktim yoktu, çünkü Alin içerde Gözde'yi öldürmek üzereydi.

Tekrar içeri girip Hale dalmasın diye kapıyı kilitledim.

Gözde'nin üzerinden Alin'i çekmek için eğildiğim anda Alin de ayağa kalktı ve dengesini bulmaya çalıştı.

"Erkenden bayıldı bu. Hırsımı alamadım."

Büyük ihtimalle çok sarhoştu, gerçekten kadının bayılmasına çok bozulmuş görünüyordu ve aşırı tatlıydı.

İster istemez gülümsedim.

"Bana vur o zaman. Sonra da beni dinle."

Yüzüme öldürücü bir ifadeyle bakınca gülümsemem yarım kaldı.

"Vurmıycam. Ama dinlemiycem de. Çekil."

"Alin... Gerçekten göründüğü gibi değil. Bak eğer iyi gelecekse vur, sonra da ikimiz..."

Başını iki yana salladı. Ama başını iki yana sallayınca dengesini kaybetti, hemen onu tuttum.

"İkimiz diye bir şey yok. Bırak beni..."

"Alin..."

Kollarımdan kurtulup gözlerini odaklamaya çalışarak elini itmek istermiş sağ tarafıma doğru uzattı.

"Çekil önümden Ulaş."

Sonra sol tarafımı da itmeye çalıştı.

"Sen de çekil."

Anlaşılan çift görecek kadar çok içmişti.

"Çilli çok sarhoşsun. Hadi gidip evde konuşalım. Cidden, Gözde'yle hiçbir alakam yok."

Öfkeyle bağırmaya başladı.

"İkiniz de önümden çekilin dediiim! Dokunma!"

Düşeceği an tutabilecek şekilde ellerimi ayarlayıp alttan aldım.

"Tamam. Çekiliyorum. Ama bir dakika dinle. Göründüğü gibi değil."

Sanırım bu salak replikler yakalanan adamlara otomatik olarak geliyordu. Klasik bir yeşilçam draması yaşamamak için bir an önce Alin'e gerçekleri anlatmalıydım.

"Bak tuvalete geldim ve arkamdan Gözde geldi. Çok sarhoştu, ne yaptığını bilmiyordu, ama sen gelmeseydin de ben engellemiştim zaten."

Alin'in gözleri açık düğmelerime kaydı.

"Belli oluyor."

Bana inanmayacağını anladığım an, kalbim göğsümün içinde gümbürdemeye başladı. Duygularımın olmamasına rağmen, niye gümbürdüyordu ki bu?

"Alin ben sana ne zaman yalan söyledim?"

Yanımdan geçip elini kapının kilidine attı.

"Bana yalan söylemeyen Ulaş'tı."

Sonra kapıyı açtı ve yüzüğünü parmağımdan çıkarıp kafama fırlattı.

"Siktiğimin yamyamına inanacak değilim."

En son da sinirle tuvaletin duvarlarına baktı.

"Siz de dönüp durmayı kesin!"

Ve yalpalayarak çıkıp gitti.

O yüzük kafama çarptığı an ayıldım.

Günlerdir beynimin hangi katmanının içine saklandığını bilmediğim duygular içimde patlamaya başladı.

Bir savaş alanının ortasında kalmış gibiydim.

Öfke beynime dört bir yandan ateş ediyordu.

Çaresizlik bazuka fırlatıyor, terk edilmişlik süngüyle deşiyordu. Sonra kafamda bombalar patlamaya başladı.

Birden Alin'i yıllardır görmüyormuş gibi özlediğimi hissettim ve yamyamdan çıktığımı anladım. Yaşadığım duygu bombardımanı yüzünden dizlerim çözülünce olduğum yere çöktüm.

Yüzümde salak bir sırıtma vardı.

Dizlerimde yürümem için gereken gücü bulur bulmaz Alin'in peşinden gidecek ve ona her şeyi anlatacaktım.

Nasıl olsa gözlerimde ona âşık olan Ulaş'ı gördüğü an bana inanırdı. Gerekirse Gözde'ye işkence eder, her şeyi Alin'e anlatmasını sağlardım.

Ayrıca bir daha asla yamyam yapmayacaktım, oradaki cansız huzurun canı cehennemeydi.

İnsan oraya girdiğinde kaybettiği ilk şey istekleri oluyordu ve isteksizliğin verdiği o sükunet matah bir şeymiş gibi geliyordu.

Ama insan demek istek demekti ve birine ya da bir şeye duygusal ihtiyaç duymamak ölüm gibi bir şeydi. Hannibal haklıydı. Bir sorununun olmaması asıl sorundu.

Şu anda Alin'e duyduğum yakıcı ihtiyacı, onun yanında olup da onu özlememeye binlerce kez tercih ederdim.

Şimdi yapılacak tek şey vardı. Gidip bebeğimi bulmalıydım ve bana inanmasını sağlamalıydım.

Tam ayaklarımın üzerinde durabileceğimi aklım kesmişti ve doğrulmaya başlamıştım ki, telefonum çaldı.

Ekranda Alin'in ismini gördüm.

Sesini yıllardır duymamış gibi hissediyordum, hemen açtım.

"Bebeğim?"

Ama bana cevap veren ses Alin'inki değildi.

"Ulaş Akahan... Cemo'ya karşılık nişanlını aldım."

Arkadan Alin'in çığlığı geldi.

"Ulaaaaaş! Kurtar beniiiiiii!"

Bir panik dalgası tüm bedenimi kaplarken, yamyam yapmamak konusundaki sözümü tutabileceğimi umuyordum.

"Ulaş Akahan. Cemo'ya karşılık nişanlını aldım."

Cengo, Ulaş'ın yaşadığı şoku hazmetmesi için beklerken, ben sesin tanınmaması için Sare'nin telefonuma yüklediği programın işe yaramış olmasını umuyordum.

Birkaç saniye sonra hoperlörden Ulaş'ın sesi duyuldu.

"Sen kimsin?"

Cengo cevap verdi.

"Cemo'nun bir arkadaşıyım diyelim. Şimdi, kızı istiyorsan Cemo'yu vereceksin. Anlaştık mı?"

Nefesimizi tuttuk ve Ulaş'ın cevap vermesini bekledik.

Beş saniye.

Belki tam şu anda yamyamdan çıkıyordur.

On saniye.

Paniklemiş midir? İlk kaçırıldığımda olduğunu söylediği gibi dizleri çözülmüş müdür? Bayılacak gibi olmuş mudur?

On beş saniye.

Niye susuyor ki? Bayıldı falan mı yoksa?

Tam yirminci saniyede cevap verdi.

"Anlaşmadık."

Biz Sare'yle birbirimize bakarken Cemo telefona eğildi.

"Ne demek anlaşmadık?"

Ulaş'ın telefondan gelen sesi rahattı.

"Kız sende kalsın. Ben istemiyorum."

Ne?

King Kong'un tüylerini yolmak için meyhaneyi bastığımızda, ne Ulaş ne de Gözde ortalarda yoktu.

O ikisini gördüğüm an üstlerine atlamayı planlayarak meyhanedeki masaları aranırken, birden Cengo'yu fark ettim. Masasından kalkmış, arka tarafa doğru yürüyordu.

Hemen koşup kolunu yakaladım.

"Ulaş nerde?"

Cengo anında dönüp beni masaya sürükledi.

"Ooo, yenge hoş geldin. Biz de Tansel, Ulaş falan takılıyorduk, Ulaş tuvalete gitti, geç sen otur, ben hemen çağırayım. Aaa, kızlar siz de hoş geldiniz, geçin geçin. Avni Abi, burayla bi ilgilen!"

Cengo misafire fazla hasret bir ev sahibi gibi coşkuyla bizi karşılar ve coşku konusunda Tansel de ondan hiç eksik kalmazken, birden gözüm duvar dibindeki bir masaya takıldı.

İki servis, iki dolu bardak, iki boş sandalye ve Ulaş'ın güneş gözlüğü.

Cengo da ne gördüğümü fark etmiş olacak ki, kolumu tutup dudaklarını ısırdı.

"Yenge düşündüğün gibi değil, sen otur, ben hemen... Ahhhhhh! Yenge ne yaptın ya?"

Ben baldırına tekmeyi basıp tuvaletlere doğru koşarken, Cengo acıyla ovunuyordu.

Kapıyı açtığım an, yarınki gazetelerin üçüncü sayfa manşetlerinden biri olduğumuzu anladım.

> — Y.G., kendisi hakkında dedikodu yapan alt komşusunu rendeyle rendelemek suretiyle hastanelik etti.
>
> — Adana Adliyesi'nde yine kavga çıktı. Döner bıçağıyla A.Y.'yi yaralayan saldırgan R.T. ifadesinde "A.Y.'yi tanımam. Hasımları karıştırmışım. Yanlışlıkla başka mahkemenin kavgasına girmişim," dedi.
>
> — Karısı N.B.'yi yatakta sucuyla basan H.B., "Nihal bu ne hal!" diye feryat edince gürültüden rahatsız olan apartman yöneticisi P.H. tarafından apartman karar defteriyle dövüldü.
>
> — Selfie çekerken denize düşen Ş.Ç.'yi İngiliz turist X.W. kurtardı.
>
> — Asker yavuklusunu tuvalette pantolonunun önü açık bir şekilde komutanıyla yakalayan A.T., komutanı öldürdükten sonra yavuklusunu tüylerini tek tek yolmak suretiyle darp etti.

Haberin hakkını vermek için yapılacak ilk iş komutanı öldürmekti, o yüzden Gözde'nin saçına yapıştığım gibi onu altıma aldım.

Sonrasını çok net hatırlamıyorum.

Sanırım Gözde ben onu öldüremeden bayılmayı başardı.

Ulaş ise durmadan bir şeyler söyledi. Galiba iş üstünde basılan her adam gibi, durumun göründüğü gibi olmadığı hakkında bir şeyler zırvalıyordu.

Anladığım kadarıyla erkekler, fazladan bir inkâr genine sahiplerdi. Bu gen, onları birinin üzerinde yakalasak bile inkâr edebilmelerini sağlıyordu. En dürüstleri bile, böyle anlarda bu genin etkisine giriyor ve teyp kaydı gibi konuşmaya başlıyordu: "Açıklayabilirim... Sandığın gibi değil... Ben öpmedim, o öptü... Nasıl göründüğünü biliyorum, ama yeminle..."

Oysa benim bildiğim Ulaş'ın "söyledim gitti," özelliği vardı. Onda bayıldığım binlerce özellikten biri.

Demek ki basıldığın zamanlarda ateşlenen inkâr geni, "söyledim gitti," gibi şahane bir özelliği bile susturabiliyordu.

Ya da bu sikik yamyamın gerçekten Ulaş'la bir alakası yoktu.

Yüzüğümü kafasına atıp tuvaleti terk ederken, buna gönülden inanıyordum.

Hayatta âşık olduğum tek adamı terk ettiğime göre yapılacak tek şey vardı.

Her aldatılan kızın yaptığı şey.

"Bütün erkekler yalancıdır," tezini doğrulayan elli milyarıncı kız olarak sarhoş olup kız arkadaşlarının kanatları altında zırlamak.

Ama zaten sarhoştum ve benim kız arkadaşlarımın olayı selpak mendil vermek değildi.

Bunu Sare tarafından bir arabaya sürüklenirken anladım.

Askeri istihbaratçı dahimiz, beni arabaya tıkarken bir yandan sağa sola emir yağdırıyordu.

"Hale hemen bir taksiye atla eve git. Alin'i en son sinirle koşup arabasına binerken gördün, nerde olduğunu bilmiyorsun."

Hale hemen elini kaldırıp bir taksi çevirdi ve bindi gitti.

"Dicle araba kullanmayı biliyor musun? Tamam. Alin'in pikabı al ve beş yüz metre ilerdeki ışıklarda bırak. Anahtarı üzerinde kalsın. Seni yoldan alırım."

Dicle hemen pikaba koştu.

"Cengo al şu telefonumu, şurdaki programı Alin'in telefonuna yüklemeye başla."

Cengo ikiletmedi.

"Tansel, içeri gir, mekânın bütün kamera kayıtlarını sil. Sonra bizle Şahin'in evde buluş."

Tansel hemen içeri süzüldü.

Sare direksiyona geçip oturduğunda, nihayet sormayı başarabildim.

"N'aaapıyosun?"

Sare arabayı hareket ettirirken homurdandı.

"Planladığımız gibi seni kaçırıyoruz."

İtiraz ettim.

"Ben kaçırılmak istemiyorum. Ulaş'ın yamyamdan çıkıp çıkmaması artık umrumda değil!"

Sare hiç bana bakmadan cevapladı.

"Benim umrumda."

Öfkeyle tepinip arabadan çıkmak için kapıya atıldım.

"O zaman siz çıkarın! Ben Ulaş'ı terk ettim! Yamyam olarak kalsın pislik!"

Sare gayet serinkanlı bir şekilde kapıları kilitledi, arabayı kenara çekti ve bana baktı.

"Pislik eğer yamyamdan çıkamazsa, onu terk ettiğin için üzülemez."

Hmm...

Bu iyi bir argümandı.

Siktiğimin yamyamı beni aldatmıştı, bir de bu yanına mı kalacaktı yani? Pişman bile olmayacak mıydı? Üzüntüden gebermeyecek miydi? Acıdan yerlerde sürünmeyecek miydi?

Bunu asla asla asla kabul edemezdim.

Hırsımdan dudaklarımı çiğneyerek Sare'ye baktım.

"Tamam kaçırın. O pisliğin sürünmesi için ne gerekiyorsa yapıcam!"

Sare arabayı kaldırıp dikiz aynasından Cengo'ya baktı.

"Programı yüklediysen Ulaş'ı ara."

"Kız sende kalsın. Ben istemiyorum."

Ne? İstemiyorum mu dedi o?

Eee, ama daha öfkelenecekti. O öfkeyle yamyamdan çıkacaktı. Sonra panikleyip yine yamyama girecekti. Her yerde beni arayacaktı. Bulamayınca çaresizlikten çıldıracaktı. Yine yamyamdan çıkıp yine girecekti. Gir çık gir çık yalama olacaktı. Hatta abim "Ulaş bi sabit dur sikicem," deyip onu dövecekti.

Sonunda öfkesi ve çaresizliği öyle bir dereceye girecekti ki, yabancılaşma meditasyonu yapacak kadar bile sakinleşemeyecekti. Bana böyle demişlerdi?

Üstelik bana söyledikleri planı, bugünkü durumun ışığında revize et-

miştim. Ulaş yamyamdan çıkıp bizimkiler bulunmama izin verince bile onunla olmayacaktım.

Yamyamdan yeni çıkmış ve beni çok özlemiş haliyle kafayı yiyecekti.

Gözde'yle yaptıkları için pişmanlıktan kavrulacaktı.

Sürüm sürüm sürünecekti.

Ama ben onu asla affetmeyecektim.

Asla ona dönmeyecektim.

Onu asla istemeyecektim.

Ya planımı çaldı! "İstemiyorum," dedi!

İstemeyecek olan benim, sen değilsin gıcık yamyam!

Ne demek "sizde kalsın?" ya? Ne demek istememek?

Sen isteyeceksin! Ben istemiycem!

Ertesi sabah Volkan içeri girer girmez sordu.

"Hiç mi ses yok?"

Hepimiz birden başımızı iki yana salladık.

"Hiç."

Şahin'in evinde sabaha kadar oturup Ulaş'ın harekete geçmesini beklemiştik.

Terk edilmiş pikabı bulup trafik ışıklarındaki mobeseye bakması için Sare'yi arayabilirdi.

Telefonumun izini sürmesi için de Sare'yi arayabilirdi.

Halelerin eve gidip ben onu terk ettikten sonra neler olduğu hakkında Hale'yi sorgulayabilirdi. Abime telefon edebilir, Cemo'nun bir arkadaşının beni kaçırdığını söyleyebilirdi.

Hiçbirini yapmamıştı.

Volkan kafasını kaşıyarak dolaşmaya başladı.

"Neler karıştırıyor bu herif..."

Sonra bana döndü.

"Bu kaçırma planı hakkında açık vermedin di mi?"

"Hayır. Planın onu terk etmek olduğunu söyledim."

Volkan tırnaklarını yemeye başladı.

"Gerçekten çok garip."

"Bence o kadar garip değil. Hatta durum net."

Hepimiz bunu söyleyen Cengo'ya döndük.

Sare gözlerini kıstı.

"Niye öyle dedin?"

Cengo üzüntüyle bana bir göz atıp Sare'ye döndü.

"Dün gece... yamyamdan çıkma arzusunu kaybettiğini anladım. Bence insular korteks kalınlaştı."

Volkan itiraz etti.

"Korteks gittiyse bile Ulaş, Alin'in peşine düşerdi."

Cengo dudağını büktü.

"Nerden biliyorsun? Belki ona ne olduğunu umursamıyor."

Yaşlar gözümün pınarında toplanmaya başlarken Dicle ters ters Cengo'ya baktı.

"Saçma saçma konuşma. Ulaş, Alin'e ne olduğunu her zaman umursar."

Volkan da yanıma oturup teselli etmek ister gibi beni kolunun altına çekti ve Dicle'ye katıldı.

"Bence de."

Tansel'in de Cengo'ya karşı çıkmak için bir argümanı vardı.

"Alin'i umursamasa bile bir kız kaçırıldı. Yamyam da olsa buna sessiz kalmazdı."

Gözümdeki yaşlar akmasın diye insanüstü çaba sarfederken mırıldandım.

"Nerden biliyorsun? Belki onu da umursamaz. Belki artık hiç kimse umrunda değildir."

Sare başını iki yana salladı.

"Mümkün değil. Hannibal'i düşünün. Doğruyu yanlışı mantığıyla ayırıyor, haklının yanında durup haksıza karşı savaşıyor öyle di mi?"

Volkan da ona katıldı.

"Evet. Doğru yanlış, aklın konusu. Bir şeyin yanlış olduğunu duygularınla değil aklınla anlarsın."

Cengo ellerini iki yana açtı.

"O zaman?"

Volkan içini çekti.

"Planı anlamış olmalı. Büyük ihtimalle yamyamda ve Alin'in güvende olduğunu düşündüğünden hiçbir şey yapmıyor."

Bir damla gözlerimden kaçıp yanağıma doğru süzülmeyi başardı.

"Ama ben onu terk ettim. Güvende olduğumu düşünüyorsa bile beni bulup kendini affettirmeye çalışması lazım."

Cengo üzgün gözlerle bana bakarken kendi cevabımı kendim verdim.

"Ama bu kısım duyguların işi değil mi? Onu terk etmemi umursamıyor."

Volkan ayaklandı.

"Ben gidip şu herifi bulayım. Gerekirse Alihan'ı ararım, döve döve yamyamdan çıkartırız."

Volkan saatler sonra aradı.

"Ulaş yok. Telefonu kapalı. Hiçbir yerde bulamıyorum."

Üç gün sonra, ben yine yatağımda tıngır mıngır ağlarken...

Biz muradımıza erememiş, kimseler kerevetine çıkamamışken...

Çünkü Ulaş buhar olup kayıplara karışmış, masaldan kaybolmuşken...

Ulaş'ın beni bulamaması üzerine yaptığımız kaçırılma planı, bordoların hiçbiri Ulaş'ı bulamadığı için kıçımıza girmişken...

Zil çalındı.

Üç gündür her zil çalındığında olduğu gibi yüreğim hopladı.

Üç gündür her zil çalındığında olduğu gibi Ulaş'ın yamyamdan çıkmış bir halde gelmesi, gözlerime bakması ve inandırması için dua ettim.

Ama üç gündür her zil çalındığında olduğu gibi gelen Ulaş değildi. Çünkü abim odamın kapısında dikilmiş bana gürlüyordu.

"Sen ne haltlar karıştırıyorsun, Yeşil?"

Gözyaşlarımı silerek ayağa kalktım.

"Benim bi halt karıştırdığım yok. Ama Ulaş..."

Sözümü bitirmeden hıçkırmaya başlayınca abim beni kollarına aldı.

"Şşş... Tamam. Hadi eve gidelim, orda konuşuruz."

Anında buz kestim.

"Ben Ulaş'ın evine gelmem!"

Abim anlaşılmaz bir ifadeyle bana baktı.

Ve sonra beni mahveden cümleyi söyledi.

"Orası artık Ulaş'ın evi değil. Eşyalarını topladı ve gitti."

ULAŞ

"Ulaaaş! Kurtar beni!"

Alin'in çığlığını duyunca bütün vücudumu bir panik dalgası sardı.

Bir an, kendime verdiğim sözü hatırladım. Bir daha yamyam yok oğlum Ulaş. En azından ertele. Birkaç saniye dayanabilirsin bu paniğe.

Derin bir nefes alıp telefona konuştum.

"Sen kimsin?"

"Cemo'nun bir arkadaşıyım diyelim. Şimdi, kızı istiyorsan Cemo'yu vereceksin. Anlaştık mı?"

Panik dalgası büyürken kendimle savaşmaya devam ettim.

Hayır oğlum yamyam yok. Yamyama girersen Alin'e asla gerçekten kavuşamayacaksın. Sikerim gerçekten kavuşamamayı.

Kızı kaçırdılar lan!

Böyle de bulursun. Sadece sakin kalmaya çalış. Yamyam demek, onu tamamen kaybetmek demek.

Bulamam, lan dizlerim titriyor, gözüm kararıyor, nasıl bulucam?

Of sen de ne gevşek çıktın arkadaş ya. Nevrotik ablalara benzedin. Bi de Alin sana güvenip "Ulaaaş! Kurtar beni," diye bağırı... Lan?

Bence de lan. Aynı şeyi düşünüyoruz di mi?

Kesinlikle. Numara yapıyor yine küçük gerilla!

İkimiz aynı anda aydık.

Alin az önce beni Gözde'yle yakalamıştı ve yüzüğü kafama fırlatmıştı.

Benim tanıdığım Alin, böyle bir olaydan sonra kesseler "Ulaaaş! Kurtar beni!" diye bağırmazdı.

O kadar öfkeliydi ki, onu kurtarmama bile razı olmazdı.

Yeni terk ettiği adamdan böyle imdat istemek, benim öfkeli ve inat bebeğimin kişiliğine tamamen ters bir şeydi.

Bunu fark eder etmez bütün taşlar yerine oturmaya başladı. Tansel'in sarhoşken ağzından kaçırdıkları. Cengo'nun onu susturması.

Alin'i sabah sorguya çektiğimde kızlarla yaptığı planın beni terk etmek olduğunu söylerken gözünde gördüğüm o küçücük oynak ışık.

Belki tek başlarına çok anlamlı değillerdi, ama Alin'in şu imdat çığlığıyla birleştiklerinde yapboz tamamlanıyordu.

Tabii ya!

Kartalların yamyamdan çıkmam için yapacakları tek şeyin dırdır etmek olmayacağını tahmin etmeliydim.

Alin'in sadece kızlarla plan yapmayacağını anlamalıydım.

Benim kızım büyük oynardı. Bana duygularımı söyletmek için Volkan'ı ayartmakla kalmamış, evlilik izin kâğıdı olayını protesto planına medyayı ve ünlü bir aktörü bile karıştırmıştı.

Şimdi ben yamyama girmişken ve bebeğimin planlarına gerekirse NATO'yu bile dahil edebilme potansiyeli ortadayken, onun beni terk edip Sarp'la kıskandırmakla yetineceğine nasıl inanabilmiştim ki?

Galiba beynim Alin'in bana yalan söyleyebiliyor olması durumuna katlanamadığı için sürekli bunu reddediyordu. Bana yalan söylemesinden nefret ettiğim için her seferinde bu ihtimali inkâr ediyordum.

Her oyununa gelmemin başka açıklaması olamazdı.

Telefondaki sessizliğim uzarken, kafamda bizimkilerin ve Alin'in düşünüş şekillerini canlandırmaya çalıştım.

Mesela ben Volkan ya da Sare olsaydım ne yapardım.

Basitti.

Mantıklı bir neden bulunur, Alin kaçırılır. Ulaş öfkelenir, yamyamdan çıkar. Eğer tekrar girerse, kızı bir türlü bulamaması sağlanır.

Bir bordo bereli bir kızı nasıl bulamaz?

O kızı başka bir bordo bereli sakladıysa.

Hele bu organize bir plansa, kızı kaybeden bordonun hiç şansı yok. Durum gerçekten çok açıktı.

Bir bordo bereli aklının ve tecrübesinin başa çıkamayacağı tek plan, birden fazla bordo berelinin aklı ve tecrübesiyle oluşturulmuş bir plandı öyle değil mi?

Yaptıkları plan her ne sikimse o kadar mükemmel olacaktı ki, Alin'i asla bulamayacak ve çaresizlikten delirecektim.

Sonunda öfkem ve çaresizliğim öyle bir hale gelecekti ki, yamyama tekrar girebilmek için birkaç saniye meditasyon yapabilecek kadar bile sakinleşemeyecektim. Beni yeterince delirtip yamyama giremeyecek hale getirince, Alin'i bulmama izin vereceklerdi.

Peki bordolar.

Şu anda ilk defa şimdiye kadar savaştığımız insanlarla empati kuruyorum. Bordoların karşısında olmanın nasıl çaresiz bir durum olduğunu anlıyorum. Ama ben de bordoysam, bu planı size yediririm.

Hem benim bebek gerillamın arkamdan iş çevirmemesi gerektiğini artık gerçekten öğrenmesi gerekiyor di mi?

Ayrıca, madem mükemmel planınız yüzünden Alin'i bulamayacağım, niye o aradaki zamanı değerlendirmiyorum?

Verdiğim kararla yüzüme yayılan sırıtmanın sesime yansımamasına dikkat ederek telefonu ağzıma yaklaştırdım.

"Anlaşmadık."

Karşıdan gelen seste ufacık bir şakınlık fark ettim. Sesi tanımıyordum. Sare'nin Sibirya'daki operasyon için geliştirdiği ses değiştirme programını mı kullanıyorlardı acaba?

"Ne demek anlaşmadık?"

Sakin sakin yanıtladım.

"Kız sende kalsın. Ben istemiyorum."

Telefonu kapatırken, bizimkiler beni buluncaya kadar geçecek zamanı çok iyi kullanmam gerektiğini biliyordum.

Üç gün sonra, Cemo'yu tuttuğumuz deponun önünde Alihan'ı bekliyordum.

Daha yanıma yaklaşırken gülmeye başladı. Karşı karşıya geldiğimizdeyse kolunu uzatıp kuvvetle beni kendisine çekti.

"Gel buraya lan! Yamyam gazisi!"

Sarılırken sataştım.

"Çok mu özledin beni komutanım?"

Benden ayrılıp gülümseyerek yüzüme baktı.

"Valla yalan yok, özledim. Uzak halin cidden üzüyordu."

Alihan'dan böyle içten itiraflar duymak çok mümkün değildi. Yamyam olayına gerçekten çok üzülmüş olmalıydı. Ama bizim aramızdaki duygusallık bir yere kadardı, hemen durum düzeltmesine gittim.

"Yakınlık istiyorsan emret yeter komutanım. Öpüşür müyüz?"

"Seni bi öperim..."

"French tercih ediyorum yalnız ben."

Hemen kafama bir tane indirdi.

"French french sikerim lan seni!"

Ben kahkaha atarken homurdandı.

"Ya yamyam ya zevzek, bunun arası yok mu arkadaş?"

Sırıttım.

"Mal bu komutanım. Yalnız vazgeçmek yok, kızı verdin bi kere."

Alihan gözlerini devirdi.

"Evet, yaptım öyle bir mallık."

Sırıtıp depoyu işaret ettim.

"Hadi şu mevzuyu da halledelim. Arkamızda halledilmemiş hiçbir şey kalmasın."

Alihan başını sallayıp sordu.

"Burda aramaz mı seni bizim dingiller? Vaktinden önce bulmasınlar."

Omuzlarımı silktim.

"Volkan birkaç kez gelip bakmış. Tekrar gelmez herhalde."

Alihan ellerini ovuşturdu.

"İyi. Hadi o zaman, ellerim çok kaşınıyor."

Benimkiler de kaşınıyordu. Kapıyı açıp Alihan'ın geçmesi için kenara çekildim.

"Umarım Recep bize de bırakmıştır."

Alin'i kaçırdıkları gecenin sabahı erkenden orduevine gidip Recep'in kaldığı odayı bulmuştum.

Kapıyı açıp soğuk soğuk yüzüme baktı.

"Yine ne istiyorsun?"

Gözümdeki güneş gözlüğünü çıkarmadım.

"Yamyamda kalmaya karar verdim de, ahir ömrümde seninle takılmak istiyorum. En yakın arkadaşım olur musun, Recep?"

Recep'in hep buz gibi olan yüzü ilk defa bir heyecanla dalgalanır gibi oldu. Hemen gözümden gözlüğü çekip aldı, gözlerime baktı.

"Siktir. Çıktın."

Sırıttım.

"Nerden anladın?"

Cevap vermedi ama "zevzekliğinden" dediğini duyar gibi oldum.

Üzülmüş gibi başımı yana eğdim.

"Kalbimi kırıyorsun, ama. Hani fark etmediysen, yamyam bittiği için artık bir kalbim var."

Recep başını öne eğip birkaç saniye kadar düşündükten sonra tekrar yüzüme baktı.

"Sevindim."

Recep kısa da olsa arka arkaya birkaç cümle kurmuştu. Bu büyük bir devrim sayılırdı.

Bundan cesaret aldım.

"Eee, beni içeri davet etmeyecek misin?"

Bir şey demedi, ama ayağını kapının önüne koydu.

Gözlerimi devirdim.

"Anladım. O kadar değil diyorsun. Tamam. Senden bir şey rica etmeye geldim."

Sorar gibi yüzüme baktı.

Ona planımı anlattım. Bu işlerle uğraşırken ortada olmamam gerektiği için Cemo'yu tuttuğumuz depoya uğrayamacaktım, oysa Alihan gittiğinden beri her gün oraya uğrayıp yemek götürüyordum. Acaba üç günlüğüne bu işi benim yerime Hannibal üstlenebilir miydi?

Tabii harcadığı emeğin karşılığını almak isterse tatmin edici tahsilat olanakları mevcuttu.

Bir süre düşünüp cevap verdi.

"Ne kadar ileri gidebiliyoruz?"

Omuzlarımı silktim.

"Ben şahsen öldürmemeye gayret ediyorum."

Canı biraz sıkılmış göründü, ama yine de başını sallayarak kabul ettiğini bildirdi.

Alihan'la birlikte içeri girdiğimizde Hannibal ayaklarını uzatmış şekerleme yapıyordu.

Duvara zincirlenmiş baygın misafirlerimize baktım.

Hannibal epey yaratıcı çalışmış görünüyordu.

Cemo'nun da Vedat'ın da vücudunda özenle yapılmış işkence izleri vardı. Cemo'nunkiler daha insaflı görünüyordu. En azından Vedat gibi yer yer derisi sıyrılmamıştı.

Bizim geldiğimizi duyunca uyanıp toparlanan Hannibal'e baktım.

"Ayrım mı gözetiyorsun?"

Cevap vermedi, ama Vedat'ın üzerinde dolaşan bakışlarından ondan daha fazla tiksindiği belliydi.

Alihan'a baktım.

"Yalnız adam çok steril. Vedat'ı nasıl tentürdiyotlamış baksana."

Alihan da titizlikle yaraları inceledi.

"Ayrıca simetriye de dikkat etmiş."

Bir tanesine gözüm çarptı.

"Şunun ucu daha mı kısa olmuş?"

Hannibal kaşlarını çatıp simetriyi tekrar sağlamak üzere bıçak setine uzanırken yerdeki su dolu kovayı alıp Cemo ve Vedat'ın üzerlerine boşalttım.

Cemo'nun açılan gözleri bezginlikle tekrar kapandı.

Vedat'ınkilerdeyse korku ve dehşet vardı.

Vedat'a korkması için biraz daha zaman vermeye karar vererek Cemo'nun önüne dikildim.

"N'aber Cemoma? İstanbul tatilin nasıl gidiyor?"

Pis pis yüzüme baktı.

"Ne istiyorsun?"

Sırıttım.

"Kaynaşmak istiyorum. Seni özledim."

Bunu söyler söylemez yumruğumu karnına geçirdim.

Sonra bir tane daha.

Öfkem büyürken iki tane daha.

Sonra bir daha, bir daha, bir daha.

Cemo iki büklüm olurken adamın bayılacağı sınırda durup Alihan'a baktım.

"Oh be. Keyfi şimdi çıktı. Önceki dayakta ruh yoktu..."

Alin'i Cemo'nun elinden kurtardığımız gece, baygın sevgilimi Haydarpaşa GATA'ya götürüp Ankara GATA'ya doğru yola çıkmadan önce depoya uğrayıp ikisini de epey dövmüştüm.

Ama yamyamda olduğum için bugün duyduğum rahatlamayı hissedememiştim. Sonunda sıkılıp ikisini de Alihan'a devretmiştim.

Ben depodan çıkarken, Alihan sabaha kadar sıkılmayacak gibi görünüyordu. Cemo'ya vurmaktan sıyrılan ellerime üfleyip yeni bir seans için hazırlanırken Alihan iki tane çivili deri uzattı.

"Bunları tak. Ellerin duygusallığından zarar görmesin."

Ben çivili derileri takarken, Hannibal de gelip Vedat'ı bağırta bağırta eserindeki simetri hatasını düzeltti.

Sonra elindeki bıçağı gösterip "İster misin?" der gibi sordu.

Başımı iki yana salladım.

"Sağ ol. Ben ince işlere gelemiyorum."

Sözümü bitirir bitirmez Vedat'ı yumruklamaya başladım.

Bir dakika sonra Vedat da bayılma sınırına gelmişti. İyi de olmuştu, çok bağırıyordu ve sesi çok çirkindi çünkü.

Cemo'nun yeterince dinlendiğini görüp ona geçtim.

Cemo Vedat'tan daha iyi dayanacak gibi görünüyordu, ama birkaç yumruk vurup Alihan'a işaret ettim.

Sonuçta düşünceli bir damat olarak ikramda bulunmam gerekiyordu.

"Devam etmek ister misin?"

Alihan takdir dolu bir ifadeyle sırıttı.

"Çok kibarsın."

Ama uzattığım çivili derileri almadı.

Onun yerine Hannibal'e baktı.

"Eserinin üzerine biraz şekil yapsam olur mu?"

Hannibal'in yanıtı bıçak setini uzatmak oldu.

Yarım saat sonra Alihan'ın sanat konusunda pek yaratıcı olmadığı

ortaya çıkmıştı ve Hannibal'ın suratı eserinin mahvedilmesi yüzünden asıktı, ama artık eğlencemizin bitmesinin zamanı gelmişti.

Soğuk suyla Cemo'yu bir kez daha ayıltıp müjdeyi verdim.

"Seni bırakıyoruz. Ama bizden birine bir kez daha yaklaşırsan, bu sefer canlı kurtulamazsın."

Zorlukla başını kaldırdı.

"Şimdiden öldürün. Bıraktığınız an Dicle'nin peşine düşücem."

Alihan anında Cemo'nun boğazına sarıldı.

"Zevkle öldürürüm o zaman."

Alihan'ı zorla Cemo'nun boğazından ayırdım ve hayretle Cemo'ya baktım.

"Neden?"

"İki nedeni var. Birincisi kısas yapmazsam saygınlığım kalmaz. İkincisi işkenceye dayanamayıp boşanma kâğıtlarını imzaladıysam da ben Dicle'den vazgeçmem. Onu seviyorum."

Alihan yine Cemo'nun üzerine atladı.

"Sikerim lan ben senin sevgini!"

Yine araya girip Alihan'ın adamı öldürmesini engelledim.

Alin'i kaçırdığı için çok kızgın olsam da Cemo'ya saygı duyuyordum. Adam doğru olduğunu sandığı şeyin peşinde koşuyordu.

İnandınız mı?

İnanmayın.

Şaka yapıyorum.

Ne saygı duyması. Adamı şu anda ellerimle boğabilirdim.

Ama Kudret Binbaşı eğer Cemo'yu öldürürsek bizi önümüzdeki beş operasyona götürmemekle tehdit etmişti. Beş operasyona gitmemek demek, bir pislik için yüzlerce pisliği yok etme zevkinden mahrum kalmak demekti. O yüzden devletin niyeyse pek sevdiği Cemo'yu öldürmeyecektim.

Hannibal'e işaret edip Alihan'a göz kulak olmasını isterken Cemo'ya şirin şirin gülümsedim.

"Sevgili Cemoma. Sen elmayı seviyorsun diye elmanın da seni sevmesi şart değil diye bir fizik kuralı var, hiç duydun mu?"

Cemoma gururla yüzüme baktı.

"Dicle beni seviyor."

Gözlerimi devirdim.

"Depresyona girmeyeceğine ve omzumda ağlamayacağına söz verirsen, sana gerçeklerden söz etmek istiyorum."

"Neymiş onlar?"

"Birincisi bebekleri leylekler getirmiyor. İkincisi Noel Baba yok. Üçüncüsü Dicle seni sevmiyor."

Gözlerindeki inanç çok inat görünüyordu.

"Yalan söylüyorsun."

Adamın inancını yıkacağım için biraz üzüldüm. Ama hayatı inancından daha önemliydi ve Dicle'nin peşinden ayrılmazsa Alihan o hayatın epey kısa olmasını sağlayacak gibi görünüyordu.

"Dicle seninle abilerinin zoruyla evlendi. Plana göre seni öldürmeleri için düğün gecesi örgütü içeri sokacaktı. Tehdit edilmişti, bunu kabul etmezse örgüt köyünü yakacaktı."

Cemo'nun gözleri yavaş yavaş büyürken devam ettim.

"Kimse ölmesin diye benden kendisini kaçırmamı istedi."

Cemo'nun duyduklarının şokuyla sarsılan yüzü, bir süre sonra yıkılmış bir ifadeye büründü.

"Doğruyu söylüyorsun."

Üzülerek başımı salladım.

Sesi çatlak çıktı.

"Ona çok âşığım."

Ben adam için bir kez daha üzülemeden Alihan, Hannibal'in elinden kurtulup Cemo'nun üzerine uçtu.

"Kes lan kes!"

Alihan'ın ormanda on kaplan gücündeki yumruğu Cemo'nun suratında patlayınca adam mecburen sustu, çünkü bayılmıştı. Hatta muhtemelen kafa travması geçiriyordu.

Alihan'ı engellemeye çalıştım, ama bu sefer mümkün olmayacak gibi görünüyordu.

İkisinin arasına girip Alihan tarafından darp edilmeye razı oldum.

"Alihan bi dur abicim ya!"

"Alihan Dicle onu istemiyor bi dinle ya!"

"Ya komutanım bana da yazık!"

"Ya adam sevsin bırak, Dicle seni sevdikten sonra..."

Alihan birden durdu.

Sıkılı yumruklarını daha da sıktı.

Sesi fısıldar gibi çıktı.

"Sevemez."

Kaşlarımı kaldırdım.

"Ona da mı sen karışıyorsun?"

Duygusal halinden kurtulmak için birkaç derin nefes aldı.

Sonra pis pis Cemo'ya baktı.

"Ulaş bırak ben bunu öldüreyim, sonra içim rahat etmeyecek."

"Olmaz abicim. Adam gidecek, aşiretine oturacak. Kendi kendine sevsin. Orda oturduğu sürece karışmayacağız."

Alihan sinirle Vedat'ı gösterdi.

"Alin'i seviyor diye bunu öldürmek istemiyor musun?"

Derin bir nefes aldım.

"İyi hatırlattın. Gitmeden önce biraz döveyim. Sağ kalırsa sorun yok, kalmazsa zaten Kudret Binbaşı bunun için bir şey demedi."

Vedat'ın ağlak sesi bırakılma ihtimaline sevinsin mi, öldürülme ihtimaline üzülsün mü bilememiş gibi çıkıyordu.

"N'olur bırakın. Yemin ederim bir daha Alin'in yanına yaklaşmam. Hemen Amerika'ya giderim, yemin ederim!"

Alihan'la ikimiz sırıtarak birbirimize baktık.

Sonra Alihan gidip Vedat'ın omzunu pışpışladı.

"Ne Amerikası Vedat'ım, sen vatanını koruyacaksın."

Vedat'ın gözleri koskocaman açılırken devam etti.

"Sana beş yıldızlı bir sınır karakolu ayarladım. Her gün beş defa dayak yiyeceksin. Komutanı da saçların ağarıncaya kadar askerliğini yakmaya söz verdi."

Vedat'ın dehşet içindeki suratına bir yumruk indirip ifadesini düzelttikten sonra Alihan'a döndüm.

"Hadi şunları adreslerine postalayalım. Daha hayırlı bi işimiz var."

Birkaç saat sonra, evde Alihan'ın Alin'i getirmesini bekliyordum.

Kapıda anahtar sesini duyduğumda ayağa kalktım.

Alihan kapıyı açtı, içeri girdi, Alin'in de girmesi için kenara çekildi.

Alin'i gördüğüm an nefesim kesildi. Çok özlemiştim, acayip özlemiştim. Aramızda en az üç metre mesafe vardı ve bu kadar özleyen bir adam için bence çok acımasız bir mesafeydi.

Ama o üç metreyi aşıp âşık olduğum kıza sarılmak çok iyi bir fikir gibi görünmüyordu, çünkü Alin bana öldürecekmiş gibi bakıyordu.

Hiç bitmeyecek gibi gelen bir süre beni bakışlarıyla öldürmeye çalıştıktan sonra gözünü mutfak masasına dikti.

Masanın uçup kafama geçmesi için telekinetik güçleri var mı acaba deniyor olabilir miydi?

Sonunda başını kaldırıp Alihan'a baktı.

"Gittiğini söylemiştin. Burası artık benim evim demiştin."

Alihan omuzlarını silkti.

"Doğru söyledim. Misafirliğe geldi."

Alin tek ayağının üstünde dönüp kapıya yöneldi.

"İyi o zaman. Ben gidiyorum."

Alihan Alin'i kolundan yakaladı.

"Sana misafirliğe geldi. Şimdi hanım bir kız ol, misafirini ağırla. Ben odamdayım."

Alihan odasına doğru yürürken Alin donmuş gibiydi, hiç hareket etmedi. Nihayet kapının kapanma sesiyle kendisine geldi ve bana baktı.

"Neler oluyor burda?"

Aramızdaki o üç metre mesafeyi üç adımda alıp Alin'in ellerini tuttum.

Ellerini çekmeye çalıştı.

"Bırak!"

İzin vermedim.

Başını beni görmeye dayanamıyormuş gibi yana çevirdi.

"Alin. Bana bak."

Bakmadı.

Bu sefer daha yumuşak bir tonla denedim.

"Bebeğim, lütfen..."

Bebeğim lafını duyar duymaz başını hızla bana döndürdü.

Ve ona bakan gözlerimi gördüğü an nefessiz kaldı.

Ona tüm aşkımla gülümsedim.

"Seni çok özledim."

Hâlâ nefes almıyordu.

"Alin... nefes al bebeğim..."

Birden hatırlamış gibi derin bir nefes aldı.

"Sen... sen... çıktın..."

Gözlerimi gözlerinden çekmeden başımı salladım.

"Evet."

"Na... nasıl?"

Yüzüğü gösterdim.

"Bunu kafama attığın an."

Yüzüğü niye kafama attığını hatırlamış gibi gözleri doldu.

Ağlamasına vakit tanımadan devam ettim.

"Şimdi sana her şeyi anlatıcam ve bu yüzüğü ait olduğu yere takacağız, tamam mı?"

Başını iki yana salladı.

"Olmaz."

Gülümsedim.

"Olur."

Gözlerindeki yaşlar kirpiklerinden kurtulmaya başladı.

"Sen beni aldattın."

Gözlerinin tam içine baktım.

"Aldatmadım. Seni asla aldatmam."

"Ama..."

Elimi gözlerinden akmaya başlayan yaşlara götürdüm, hepsini sildim.

"Şşşt... Ben sana yalan söyler miyim?"

Başını iki yana salladı.

"Söylemezsin. Ulaş söylemez."

"Şimdi sana o gece olan her şeyi anlatacağım. Beni dinleyecek misin?"

Başını salladı.

Elinden tuttum ve bebeğimi terasa götürdüm. Şezlonga oturup onu da kucağıma çektim. Ve anlatmaya başladım.

"Hannibal'le buluşmaya gitmiştim...."

"...Ve o sırada sen geldin işte."

Yüzüme baktı ve şöyle dedi.

"Pislik!"

Tüm hücrelerim bana inanmadığı için buz keserken, birden güzel ağzı telaşla açıldı.

"Hayır hayır sana demedim! Gözde kaltağına dedim."

İçime dolan rahatlamayla gülümsedim.

"Bana inanıyorsun yani?"

Başını salladı.

"Tabii ki inanıyorum."

Uzanıp gözlerinden öptüm.

"Şimdi sen de bana şu kaçırılma planını anlatacaksın."

Dudağını sarkıtıp huysuz huysuz söylendi.

"Bence sen o planı biliyorsun. Yoksa peşime düşerdin."

O dudağı öpmemek için kıvrandım, ama onu bırakamayacağımı bildiğim için kendimi tuttum.

"Belki birazını biliyorum, ama şu kafanın içinde dönen her şeyi öğrenmek için sabırsızlanıyorum."

Küskün gözlerle yüzüme baktı.

"Nerdeydin üç gündür? Çok aradılar seni. Bana sana inanmadığım için ceza vermekle mi meşguldün?"

"Iıı... pek sayılmaz. Ama şunu bir öğren artık."

"Neyi?"

Sırıttım.

"Bordoya lolo yok."

Yumruğunu kaldırdı.

"Yumruk var mı?"

Düşünür gibi yaptım.

"Iıı, hakedersem yumruk serbest. Ama arkamdan iş çevirmek yok."

Yüzünü buruşturdu.

"Anlaştık. Şimdi kaç gündür nerde olduğunu anlat."

Gülümsedim.

"Bazı ayarlamalar yapıyordum."

"Ne gibi ayarlamalar?"

Dudağımı büktüm.

"Ev baktım falan."

Gözleri koskocaman açıldı.

"Ne evi?"

Omuzlarımı silktim.

"Evlenince abinle oturacağımızı düşünmüyorsun herhalde?"

Gözleri daha da açılırken zil çaldı.

Ayağa kalkıp dudağına ufacık bir öpücük kondurdum.

"Şşş... Yarın seni götürürüm."

Sonra sevgilime elimi uzattım.

"Ama şimdi bana tuzlu kahve yapman lazım."

Kekelemeye başladığında, acayip, acayip, acayip tatlıydı.

"Ne... Ne tuzlu kahvesi... Ama biz daha babaannene..."

Üst üste karşılaştığı şoklardan dolayı beyni kısa devre yapmış gibi görünüyordu.

"Plan değişti. O adımı atladık. Gel benle."

Büyük ihtimalle hikâyenin bu kısmını Alin anlatsaydı, şimdi nöronlarının şehre atılan nükleer bomba yüzünden sığınaklara koştuğunu söylerdi.

Ve hepimiz biliyoruz ki, nöronları koşuyorsa Alin dururdu.

O yüzden bebeğimi sırtından iterek salona götürmek zorunda kaldım. Ve sehpaya getirdikleri çiçekleri bırakmakta olan Hale'ye göz kırpıp sevgilimi Alihan'ın içeri aldığı misafirlerle tanıştırdım.

"Bebeğim... Ailemle tanış. Annem, babam ve babaannem."

ALİN

"Bebeğim... Ailemle tanış. Annem, babam ve babaannem."

Başımı kaldırıp baktım.

İki gülen surat, bir Kraliçe Elizabeth.

Dönüp Ulaş'a baktım. Bildiğiniz Ulaş. Gözlerinde "Anladın sen onu," diyen yaramaz pırıltılar.

O anda aydım.

İSTEMEYE Mİ GELDİLER?!

BENİ?!

BENİ, BENİ, ALİN'İ?!

Olaya aymamla birlikte iki trilyon gürültücü hücre hep bir ağızdan konuşmaya, iki adet göz yuvalarında hızla bir o tarafa bir bu tarafa gidip gelmeye başladı.

İstemeye geldiler. Aman Allah'ım. Valla istemeye geldiler. Allah'ım ben de sana geliyorum. İstemeye geldiler. Aman Allah'ı...

Aslında bu "loop" böyle giderdi ve benim nöronlar kraliçe yaşlanıp tahtını Prens Charles'a devredene kadar döngüden çıkamazdı, ama Ulaş gülerek ellerini yanaklarıma koyunca durdum.

"Bebeğim. Nefes al."

Nerden alınıyordu ki bu nefes?

Ulaş karşımda tarif eder gibi havayı içine çekince, hatırlayıp tekrarladım.

Bana soğuk füzyonu bulmayı başarmışım hissini veren takdir dolu bir gülümsemeyle baktı ve elimden tutup gülen suratlardan ilkinin önüne sürükledi.

"Anne. Bu Alin. Aslında konuşabiliyor, ama idare et."

Gülen suratların ilki –ki kendisi gülen surattan çok doksanlı yıllarda dünya güzeli seçilmiş bir Venezüellalıya benziyordu– coşkuyla kollarını uzatıp bana sarıldı.

"Aman Allah'ım!... Ulaş!... Anlattığından da tatlıymış!"

Eski dünya güzeli yanaklarımdan şapur şupur öperken sırıttığımı fark edince, bir sonraki aşama için cesaretlendim.

Nefes almak ve gülümsemek gibi iki önemli fonksiyonu halledebildiysem konuşmayı da başarabilirdim di mi?

"Hoş geldiniz."

"Hoş bulduk bi tanem! Ay vallahi sevinçten düşüp bayılıcam. Dur bi daha öpücem!"

Eski dünya güzelinin beni öpücüklere boğmasını diğer gülen surat engelledi.

"Sevgi, dur karıcım, bize de kalsın."

Sanki yıllardır tanışıyormuşuz gibi omuzlarımdan tutup sevgiyle yüzüme bakan adam, Ulaş'ın otuz sene sonraki hali gibiydi. Aynı mavi gözler, aynı sert burun, aynı muzip surat.

"Ben Mehmet. Demek sen bizim serseriyi adam eden kızsın."

Karı koca o kadar tatlılardı ki, kıkırdadım.

"Evet, ben o kız oluyorum."

"Çok memnun olduk Alin."

Babası beni yanaklarımdan öptükten sonra, Ulaş yine elimden tutup bu sefer beni Kraliçe Elizabeth'e doğru döndürdü.

"Bu da gerçek kaynanan bebeğim. Titre ve Nilüfer Sultan'la tanış."

Babaannesi öpmem için elini uzatırken ters ters Ulaş'a baktı.

"Zevzek."

Ulaş sırıtırken ben babaannenin elini öptüm.

Babaanne elini öptürdükten sonra bir adım geri gidip üzerimdeki siyah atleti ve eşofman altını süzdü.

"Giyecek doğru dürüst bir şeyin yok muydu evladım senin?"

İçimden Ulaş'a küfredip Elizabeth'e ve şapkasına gülümsemeye çalıştım.

"Şey... Geleceğinizden haberim yoktu da... Ben... hemen... şimdi..."

İmdadıma o sırada koluma yapışıp beni içeri çekiştiren Hale yetişti.

"Gel kuzum biz seni giydirelim. Ulaş sen de kapıyı aç, Serdar'la Kudret Binbaşı arabayı park ediyorlardı. Hadi canım."

Odaya girip kapıyı kapatınca ellerimi belime koyup Hale'ye çemkirdim.

"Hale! Tüm bunlardan haberin var mıydı yani? Niye bana söylemedin?"

Hale hemen geçen gün yaptığımız alışverişte aldığımız kıyafetleri karıştırmaya başladı.

"Ayy şu yeşili mi giysen acaba? Gözlerinle aynı renk olur. Gerçi bu siyah da çok yakışmıştı ama. Beyazı giy diycem ama zaten düğünde..."

"Haleee!"

"Yeşil, yeşil. Yeşil iyidir. Saçlarını da topladık mı..."

Elindeki yeşil elbiseyi alıp yatağın üstüne fırlattım.

"Ay şimdi çığlık atıcam! Hale ne zaman öğrendin Ulaş'ın bu isteme planlarını?"

Hale yatağa attığım elbiseyi hemen geri aldı.

"O gece öğrendim işte. Ay kırıştı güzelim elbise yaa. Ütü var mı bu odada? Şurasına hemen sürüvereyim."

Elinden elbiseyi yine alıp yine yatağa fırlattım.

"O gece öğrendin? Ve üç gündür ben ağlarken hiçbir şey söylemedin?"

Hale yatakta buruşmuş duran elbiseyi süzüp sinirle bana baktı.

"Ay n'olmuş yani üç gün ağladıysan? İçindeki zehri attın işte fena mı? Ulaş'ı yamyamda sandığın ve seni bıraktığını düşündüğün için biraz üzülmüş olabilirsin, tamam yani çok üzülmüş olabilirsin; ama sana söylesem hemen bir karşı plan geliştirirdin. Bak senin yüzünden çocuk yamyamdan çıktığı halde boşu boşuna kaçırmalarla uğraştık. Allah bilir bu sefer ne entrikalar çevirirdin..."

Ağzım bir karış açık halde Hale'ye baktım.

"Benim yüzümden? Benim yüzümden? Ya kaçırma planını bile ilk siz yaptınız, ben nerden..."

Hale omuzlarını silkip dolapta bir şeyler aranmaya başladı.

"Onu bunu bilmem. Ohh, Ulaş çok iyi yaptı. Yoksa sana kalsa on sene evlenemezdiniz siz..."

"Hale sen de amma yanar döner çıktın kızım yaa?"

"Aaa, üstüme iyilik sağlık. Ne zaman yanmışım ne zaman dönmüşüm ayol?"

"Ulaş'ı döne döne döverken yanıyordun o gece. King Kong'un tüylerini yoluyordun hani hatırladın mı?"

Hale birden durup hülyalı hülyalı içini çekti.

"Ay fakat King Kong yavrum masummuş yaa... Sen yüzüğü kafasına atınca da yamyamdan çıkmış. Ayyy, çok romantik ama yaa..."

Sinirim tepeme çıktı.

Adam ben onun arkasından iş çeviriyorum diye beni cezalandırıp üç gün ortadan kaybolmuş, ama o arada benim arkamdan bir sürü iş çevirip Hale, Serdar ve abim dahil bir sürü kişiyi planına dahil etmeyi başarmıştı. Şimdi de beni eşofmanla Kraliçe Elizabeth'in karşısına çıkarıyor, ona tuzlu kahve yapmamı istiyordu.

Tamam beş dakika öncesine kadar Ulaş'ın gözlerinde erimiş ve hatırı sayılır miktarda nöron kaybetmiş olabilirdim, ama şu an kapı kapalıyken ve o fazla yakışıklı suratının etki alanından çıkmışken gerçekten ama gerçekten çok sinirlenmeye başlamıştım.

Tam dellenip "Evlenmiyorum işte beeen!" diye dışarı fırlayacaktım ki, kapı açıldı.

Ulaş içeri girdiği gibi beni kollarına aldı.

"Ulaş n'apıyosun, çık, abim, annenler..."

Burnuma bir öpücük kondurdu.

"Salona sığamayınca herkesi terasa çıkardım. Ve bebeğim düşündüm ki sen şimdi tüm bunları senden habersiz ayarladığım için delirmeye başlamışsındır..."

Sinirle içimi çektim.

"Eee Ulaş?"

Tek kaşını kaldırıp o en tatlı bakışıyla bana baktı.

"Dedim ki belki bunun son olacağına söz verirsem, sen beni affedersin ve bu geceyi atlatırız."

Hipnotik ses tonu kulaklarıma dolarken oyun hamuruna dönüşmeye başladım. An itibarıyla beni yoğurup tavşan ya da ayıcık yapabilir, hatta kocaman kırmızı bir kalp imal edebilirdiniz.

Yine de son bir itiraz mırıltısı çıkarmayı başardım.

"Ama..."

Kollarının çemberini iyice daraltıp dudaklarını bana iyice yaklaştırdı.

"Bebeğim... Lütfen. Sana deli gibi âşığım ve o kahveyi içmeyi çok istiyorum."

Beni öptüğünde o kahveyi içeceğini biliyordu eşşek.

Çünkü ağzı ağzıma, tadı tadıma karıştığı o an, istese korların üzerinde çıplak ayak bile yürüyebileyeceğim bir andı ve ben bu anı hayatım boyunca yaşamak için çıldırıyordum.

"Ay yeter! Ben hamile bir kadınım ve şu an hormonlarım fezaya çıktı yeminle! Herkesin önünde Serdar'a saldırmamı istemiyorsanız ayrılın!"

Hale'nin ciyaklamasını duyunca Ulaş dudaklarımdan ayrıldı ve bana göz kırptı.

"Çok bekletme beni."

Müdahele edeceği vakti bile saniyesi saniyesine bilecek kadar beni iyi tanıyan sevgilim odadan çıkarken, Hale'nin beni giydirip süslemesine de, hanım bir gelin kız gibi kahveleri terasa götürmeye de çoktan hazırdım.

Ama giyinip ocağın başına geçtiğimde fark ettim ki, küçük bir sorunumuz vardı.

Ben kahve yapmayı beceremiyordum!

Daha önce giriştiğim birkaç kahve denemesi, köpüksüz ve çamurlu suya benzeyen birtakım sıvılar elde etmemle sonuçlanmıştı ve terasta oturan Kayıniçe Nilüfer o tür bir sıvıyı asla içmezdi.

Büyük ihtimalle karşımda, öğlen yemeğinde yediği yengeç bacağını müteakiben, likör eşliğinde Guetemela'nın antik ovalarından toplanan çekirdeklerden damıtılmış kahve içen bir kadın vardı.

Hatta bu kadın, kahve hakkında "Hmm, isli kokusu ve topraksı karamelimsi tadıyla öne çıkıyor," şeklinde yorumlar yapabiliyor gibi görünüyordu. Ve ben şu anda kendisinden gerçekten çok, ama çok tırsıyordum.

O yüzden teras kapısında durup Serdar'a cilveli bakışlar atmakta olan Hale'yi yardıma çağırdım.

"Hale! Hişşt Haleee! Huoppp, kime diyom!"

Hale son nazik çağrımı duyunca Serdar'ının gözlerinden ayrılabilmeyi ve yanıma doğru yürüyebilmeyi başardı.

"Kız sus babannem duyacak!"

"Ben de onu diyorum işte. Şu kahveyi sen yap yoksa babannen hayatta beni almaz."

Hale hemen kahve kavanozuna uzandı.

"Tamam kuşum, tamam. Ver cezveyi. Hah sen tuz bul hadi."

Hâlâ Ulaş'ın obiwan zımbırtısının etkisi altında olduğum için itiraz ettim.

"Ay niye tuz atıyoruz ya? Yazık değil mi sevgilime? Hem Winchester kardeşlere mi gidiyoruz kız istemeye? Kahveyi de kutsal suyla yapsaydık bari."

Hale kınayan bakışlarla yüzüme baktı.

"Kız sen benden de yanar dönersin ha. İyi ki bi öptü Ulaş."

Omuzlarımı silktim.

"İyi tamam ya. N'apıcaz şimdi, Ulaş'ın kahvesini ayrı cezvede tuzla mı pişiricez?"

"Yok kuşum, Nescafe Damat çıkmış, tuz kahve ikisi bir arada, onu kaynamış suya atıcaz. Tövbe tövbe. Uzat şu fincanları. Şu en arkadakine tuz koy hadi."

Hale yaptığı kahvenin köpüklerini fincanlara paylaştırırken ben en arkadakine tuzu boca ettim.

"Bak önce babaanneme vereceksin. Sonra amcama, sonra Kudret Binbaşı'ya, sonra yengeme, sonra abine, sonra Serdar'a, sonra bana, en son Ulaş'a. Ezberle sırayı."

"Ay ya karıştırırsam?"

Hale sırıtarak yüzüme baktı.

"Babaannem söz konusuysa kurallara uyacaksın. Uyarsan senindir, uymazsan hiç senin olmamıştır."

Şirin şirin gülümsedim.

"Ben direk kahvesine siyanür katsam? Ölmezse benimdir, ölürse hiç benim olmamıştır."

Sırayı aklımda tutup kahveleri kurallara göre dağıtmayı başardım.

Babaannenin kıyafetime "eh işte" der gibi bakan bakışları altında son kahveyi de Ulaş'a uzattım.

Sonra tam bir hanım kız edasıyla kapı dibine çekilip tepsi elimde Ulaş'ın kahvesini içmesini bekledim.

Sevgilim gözlerini gözlerime dikip fincanı ağzına götürdü ve tek dikişte sıcak ve tuzlu kahveyi bitirdi.

Sonra ifadesinde hiçbir değişiklik olmadan boş fincanla tabağı bana uzattı.

"Ellerine sağlık. Çok güzel olmuş."

Kıkırdamamı zorlukla tutup Ulaş'a uslu uslu "Afiyet olsun," derken, abimin hafifçe gülümsediğini fark ettim.

Aynı anda Ulaş'ın babası abime döndü.

"Alihancım. Seni yıllardır tanır, evladımız gibi severiz. Ulaş'a senin kardeşini isteyecek olmak, benim için çok büyük onur."

Boş kahve fincanını bana uzatırken abimin ellerinin azıcık titrediğini fark ettim.

"Estağfurullah Mehmet Abi."

Ulaş'ın babası devam etti.

"Lakin ikinizin de üstünde benden çok hakkı olan biri var burda. Münasipse Alin'i senden Kudret Binbaşı istesin."

Daha abim cevap veremeden Kudret Binbaşı itiraz etti.

"Olur mu öyle şey yahu? Siz varken bana düşmez."

"Düşer binbaşım düşer. Bu çocuklara yıllardır sen babalık ettin. Sen iste."

"Valla olmaz."

"Olur olur. Hadi."

"Yok sayın büyükelçim, Ulaş'ın babası sizsiniz, siz isteyin."

Büyükelçi mi dedi o? Ulaş'ın babası büyükelçi miydi yani?

Hale'nin kulağına eğildim.

"Bildiğimiz büyükelçi mi?"

Hale ters ters yüzüme bakıp fısıldadı.

"Hayır bu dublör. Tövbe tövbe, bildiğimiz büyükelçi tabii. Türkiye'nin Amerika büyükelçisi."

Yutkunup kahve yapmayı reddederek odama kapandığım bir önceki kız isteme muhabbetini hatırladım.

Manyak Vedat'ın babası beni ayyaş babamdan istemişti ve kızını bir belediye başkanının oğluna vereceği için gurur duymasını söylemişti.

Ve ondan sadece üç buçuk ay sonra, bir büyükelçi, bordo bereli

abimden beni istemesi için, tüm mütevaziliğiyle Kudret Binbaşı'dan ricada bulunuyordu.

"Binbaşım, bu çocuklar asker, ordunun evladı sayılırlar. Komutanları varken ben babalık taslayacak değilim, lütfen buyrun, siz isteyin."

Kudret Binbaşı bir kez daha itiraz edecekti ki, Ulaş teşekkür eden gözlerle babasına baktıktan sonra komutanına döndü.

"Komutanım iste artık, yoksa ben kızı kaçırıcam."

Abim Ulaş'a ters ters bakıp homurdandı.

"Bence de iste komutanım, yoksa ben damadı vurucam."

Kudret Binbaşı içinden fesuphanallah çekiyormuş gibi Ulaş'a baktıktan sonra abime döndü.

"Peki. Alihan. Evladım. Allah'ın emri peygamberin kavliyle, oğullarımdan biri için, diğer oğlumun kız kardeşini istiyorum. Ne diyorsun?"

Abim genzini temizleyip bana baktı ve başıyla Ulaş'ı gösterdi.

"Bu herifle evlenmek istiyor musun?"

Gülmemi tutmaya çalışarak başımı önüme eğdim.

"Sen bilirsin abi."

"Bak istemiyorsan falan..."

Ulaş oturduğu yerde dikildiği gibi abime döndü.

"Komutanım niyetin ne senin?"

Abim omuzlarını silkti.

"Belki vazgeçmiştir. Zorla verecek değiliz ya kızı, di mi Serdar?"

Serdar "Haklısın" der gibi dudağını büktü.

"Yani..."

Ulaş, hayretle Serdar'a baktı.

"Oğlum sen erkek tarafısın. Kızı almaya geldik, bildin mi?"

Serdar sırıttı.

"Ben kız tarafına geçtim. Sayısal eşitsizlik var."

Hale hemen kocasının koltuğunun altına girdi.

"Ben de kocam nerdeyse ordayım yani, di mi yenge?"

Ulaş'ın annesi çıngıraklı bir kahkaha attı.

"Ay ben de sizin tarafa geçeyim bari! Nasıl olsa Nilüfer Sultan kaynana kaynana kasılıyor!"

Nilüfer Sultan kötü kötü gelinine bakarken, Ulaş'ın babası da yerinden kalkıp karısının yanına oturdu.

"Ben zaten ezelden hanımköylüyüm. Kızı da Kudret Binbaşı istediğine göre..."

Ulaş parmağını uzatıp sayar gibi yaptı. Kudret Binbaşı, babaannesi ve kendisi.

"Oha! Resmen satışa geldik ya!"

Sonra dönüp yalvarır gibi bana baktı.

"Bebeğim bir şey söyle. Yoksa bunlar beni inletecek. Hadi."

Gözlerimi kırpıştırdım.

"Ben bilmem abim bilir. O nasıl münasip görürse."

Abimin dudakları memnuniyetle kıvrılırken, Ulaş'ın yüzüne gerçek bir bozgun yerleşti.

"Of Alin ya..."

Ve telaşla abime döndü.

"Abi kurban olayım bu konuda şaka yapma. Valla kalbim dayanmıyor. Sonra bana istediğini yap. Canıma oku. Ama ver şu kızı, hadi."

Abim bir süre Ulaş'ı kıvrandırarak düşündü, sonra öne doğru eğilip parmağını Ulaş'a uzattı.

"Bu kızı bir gün bile üzmeyeceksin."

"Üzmiycem komutanım."

"Senin yüzünden gözleri bile dolmayacak."

"Söz veriyorum komutanım."

"Sözünü tutmazsan kafanı kırarım."

"Kır komutanım, istersen çek vur ama ver artık ya!"

Abim arkasına yaslanıp uzun uzun Ulaş'ı süzdü.

Sonra birden gülümseyiverdi.

"Tamam lan. Verdim gitti."

Ulaş anında yumruğu havaya dikti.

"Heyt be! Aldık kızı!"

Herkes bir anda alkışlamaya ve birbirleriyle öpüşüp sarılmaya girişirken, Ulaş ayağa kalkıp ellerimi tuttu. Gözlerim onun gözlerinde kaybolurken birbirimize gülümsedik.

Ulaş, mavilerini yeşillerimden hiç çekmeden sessizce dudaklarını kıpırdattı.

"Seni seviyorum."

Aynı sessizlikle cevap verdim.

"Seni seviyorum."

"Alin. Büyüklerinin ellerini öp abicim."

Abimin sesiyle Ulaş'ın gözlerinden ayrıldım ve telaşla babaanneye eğildim.

"Öpeyim efendim."

Babaanne elini elimin üzerine koyup öpmemi engelledi.

"Önce sana bir şey söylemem lazım."

Şaşkınlıkla kaşlarımı çattım. Babaanne Ulaş'a doğru bir bakış atıp gözlerini bana çevirdi.

"Ben eşimi çok genç yaşta bu vatana şehit verdim. O yüzden, önceki gün Ulaş ve Hale bana gelip seni anlattıklarında, asker gelin almam diye bas bas bağırdım. Ama Ulaş beni bir daha evime uğramamakla, Hale de torunumun yüzünü göstermemekle tehdit etti. Buraya bu tehditler yüzünden, istemeye istemeye geldim."

Ulaş hemen müdahele etti.

"Babaanne!"

Elimi kaldırıp Ulaş'ı susturdum.

"Devam edin lütfen."

Babaanne derin bir nefes aldı.

"Hale'nin Serdar'la evlenmesine de karşı çıkmıştım. Sana da karşı çıktım. İkisinde de sebebim, torunlarımın benim yaşadığım acıyı yaşamalarından çok korkmamdı. Ama az önce sizi birbirinize bakarken gördüm. Aynı Hale'yle Serdar'ın birbirine baktıkları gibi bakıyorsunuz. Birbirinizi çok seviyorsunuz."

Başımı salladım.

"Evet, çok seviyoruz."

Tehdit eder gibi yüzüme baktı.

"O yüzden, elimi öpmeden önce, sana da Serdar'a söylediğim şeyi söyleyeceğim. Eğer ölüp de torunumu üzersen, öbür dünyada seni bulur, yakana yapışırım. Anladın mı beni?"

Gülümseyip bir asker selamı çaktım.

"Anladım efendim."

"Anladım efendim değil. Anladım babaanne."

"Anladım babaanne."

Geldiğinden beri ilk kez gülümseyip elini uzattı.

"O zaman öp bakalım elimi."

Ben babaannenin elini öperken Serdar'ın Hale'ye homurdandığını duydum.

"Copy paste yaptı resmen ya."

⚤

"Ya Ulaş, abim gelecek."

"Tamam, son bir tane daha."

Gecenin sonunda kazasız belasız herkesi uğurlamayı başarmıştım, ama onlar aşağıda beklerken kapının aralığında beni öpüp duran sevgilimi göndermeyi bir türlü beceremiyordum.

"Tamam hadi git."

"Kolaysa sen git."

"Deli yaa... Bak bu son."

"Bakarız."

Ulaş belki onuncu kez dudaklarıma yapıştıktan iki saniye sonra abimin kükrediğini duydum.

"Bırak lan kızı!"

Ulaş gözlerini devirerek benden ayrılırken abim iki adımda kapıya geldi.

"Ulan anlayış göstereyim diyorum, illa bokunu çıkarıyorsun. Siktir git!"

"Ya komutanım sen de iyice piskopat abiye bağladın, ama..."

Abim Ulaş'ı tuttuğu gibi dışarı attı. Kapı gürültüyle suratına kapanırken, dışardan Ulaş'ın sesi duyuluyordu.

"Bebeğim çok yakında kurtarıcam seni bu heriften!"

Ben gülmemi tutmaya çalışırken abim parmağını yüzüme salladı.

"Sen de suratındaki o sırıtmayı sil ve bi çay koy hadi."

On dakika sonra çayları koyup terasa çıktım.

Abim uzattığım çayı alırken gülümsedi.

"Hadi otur sen de, biraz konuşalım."

Ben çayımı alıp otururken dikkatli dikkatli yüzüme baktı.

"Mutlu musun?"

"Çok. Çok mutluyum abi."

Gözleri sondaj yapar gibi gözlerimde dolaşıyordu.

"Eminsin di mi? Bak en ufak bir tereddütün varsa..."

Uzanıp elimi elinin üstüne koydum.

"Abi. Ben Ulaş'ı çok seviyorum. Sen de rahatla artık."

Diğer elini elimin üstüne getirdi.

"O kolay değil Yeşil be. Değilmiş yani."

Ben sorar gibi yüzüne bakınca, başını öne eğip devam etti.

"Hayatımda hiç elim titrememişti. Bugün titredi."

Gülümseyerek diğer elimi de uzattım. Şimdi abi kardeş avuçlarımız birbirimizin içinde, diz dize oturuyorduk.

"Kahve verirken fark ettim. Çok mu gerildin?"

"Bilmem. Serde abilik olunca, kız vermek zor oluyormuş."

Sonra başını kaldırıp gözlerime baktı.

"Seninle hamak kurduğumuz günü hatırlıyor musun?"

Sekiz yaşındaydım. Henüz bilmiyordum, ama beni on yıllığına terk etmesinden bir gün önceydi.

Ben bahçedeki erik ağacının altında o zamanlar minicik bir yavru

olan Karabaş'la oynarken, elinde bir urgan yumağı ve bir minderle yanıma gelmişti.

"N'apıyorsun, Yeşil?"

"Karabaş'la oynuyoruz. O ip ne?"

"Dedim ki bu bahçeye hamak lazım. Kuralım mı beraber?"

Sevinçle Karabaş'ı kucağıma aldım.

"Kuralım! Karabaş'ı sallarız!"

Urganın bir ucunu çam ağacına bağlayıp diğer ucunu eriğe sararken güldü.

"Ben ikinizi sallarım."

Sonra urgana bir düğüm attı ve ipi tekrar diğer ağaca götürdü.

"Gel bu düğümü de sen at."

Bileğimden tutup beni yönlendirirken bir yandan anlatıyordu.

"Buna kazık düğümü diyorlar. Hah o ucu şurdan geçir şimdi."

"Asker düğümü mü bu abi?"

"Komando düğümü. Şurdan geçir. Aferin. Komandolar köprü yapmak için kullanır. Mesela bir derenin üzerinden mi geçeceksin, karşıdaki ağaca bu ipi atar, geri çekip kazık düğümü atarsın. Üzerinden on kişi yürüse çözülmez."

"Biz Karabaş'la yatınca çözülmeyecek yani."

"Ohoo, üçümüz yatsak yine çözülmez."

Biz düğümü bitirince büyük minderi iplerin üstüne yerleştirip hamağa çıktı. Sonra kollarını bana uzattı.

"Gel bakalım. Üçümüz sağlamlığını test edelim."

Abimin yanına yatıp Karabaş'ı karnımın üzerine koydum.

Şimdi erik ağacının dalları arasında görünen gökyüzüne bakıyor ve yanımda yatan abimin keyfini çıkarıyordum.

Sonra birden yumurtladım.

"Abi. Büyüyünce benle evlensene!"

Bir kahkaha attı.

"Abilerle kardeşler evlenmezler."

Suratımı astım.

"Ben kimle evlenicem o zaman?"

"Seni çok seven biriyle."

"Senin kadar seven biriyle mi?

"En az benim kadar seven biriyle. Daha azı olmaz."

Birinin beni abimden bile çok sevebileceğini hayal etmeye çalıştım, edemedim.

"O da bana hamak yapar mı?"

"Yapar tabii."

Üzerimizdeki ağacın dallarında sallanan eriklere baktım.

"Erik ağacına yapsın ama. Hamakta uyuruz, acıkınca da ağaca çıkıp erik yeriz."

Abim güldü.

"Tamam. Seni verecek kadar güvendiğim biri çıkarsa, başlık olarak hamakla erik ağacı isteriz."

Güvenmek lafına takılmıştım.

"Güvenmezsen vermez misin?"

Başımı kaldırıp kolunu başımın altına koydu ve gökyüzüne baktı.

"Asla vermem."

Hüzünle gülümsedim.

"Her dakikasını hatırlıyorum. Seninle o kadar az anımız var ki, hepsini tekrar tekrar düşünmekten ezberledim."

O da aynı hüzünle bana bakıp bir kez daha avcunun içindeki elimi sıktı.

"Aslında bundan sonra olur diye düşünmüştüm ama... Şimdi de evleniyorsun."

Burnumu kırıştırıp omuzlarımı kaldırdım.

"Yabancıya gitmiyorum."

Güldü.

"Bak o doğru."

Sonra yüzüme baktı.

"Hani demiştim ya. Güvenmezsem seni asla vermem diye. O yönden içim çok rahat."

O yönden benim de içim çok rahattı. Ulaş'a kendimden bile çok güveniyordum.

Gülümsedim.

"Bana da dünyanın en harbi adamını bulmuşum gibi geliyor."

Başını salladı.

"Öyledir. Görev gereği durumlar hariç, Ulaş yalan söylemez."

Kıkırdadım.

"Biliyorum. Söyledim gitti yapar."

Ellerimi avcunda iyice sıktı.

"Birbirinize güvenin ve inanın, tamam mı? O zaman mutlu olursunuz."

"Tamam."

Yüzündeki hüzünlü gülümsemeyi görünce dayanamadım.

"Siz ne zaman mutlu olacaksınız abi?"

Kaşlarını çattı.

"Biz derken?"

"Dicle'yle ikiniz işte."

Ellerini ellerimden çekip denize baktı.

"Öyle bir ihtimal yok Yeşil'im be."

İlk defa Dicle'den laf açılınca hırlamamıştı, üzerine gittim.

"Ama onu seviyorsun, kabul et."

Uzun uzun denize baktıktan sonra mırıldandı.

"Bunu kabul ettiğim an, ordudan istifa etmem gerekir."

Ertesi sabah çalan kapının ziliyle uyandığımda, aklımda hâlâ abim ve Dicle vardı.

Söylediği son cümleden sonra artık yatacağını söyleyip içeri girmişti, ama gece tuvalete kalktığımda, onu yine terasta oturup denize bakarken bulmuştum.

Sesimi çıkarmadan yatağıma geri gitmiş, Allah'a abim ve Dicle için bir çözüm yaratması için dua ederek uyumuştum.

Şimdi uyanır uyanmaz da bunun için dua etmeye başlamıştım ki, salondan abimin homurdanan sesini duydum.

"Ben gidince ikide bir kızın kapısına dayanmak yok yalnız."

"Tamam derdim de komutanım, yalan olurdu. O yüzden sen bu durumla barış bence."

"Ulaş kendine birkaç yumruk atsana abicim. O arada ben bi duş alayım."

Abim banyoya girerken ben kapıdan fırladığım gibi Ulaş'ın kucağına atladım.

"Ulaş!..."

"Bebeğim..."

Başımı boynuna gömüp kokusunu içime çektim.

"Çok özledim."

"Mmm, bakayım ne kadar özlemişsin..."

Ulaş'ın dudakları benimkileri yakaladığı an abim banyo kapısını yumruklayıp bağırdı.

"Kardeşimi bırakmazsan akşama yola çıkıyorsun!"

Ulaş pöfleyerek benden ayrılırken kaşlarımı çattım.

"Abim ne diyor Ulaş? Ne yola çıkması?"

Ulaş pis pis kapıya baktı.

"Bu dingil beni Kuzey Irak'a götürmekle tehdit etti. Senden uzak durmazsam nikâha kadar görevden geri dönmeme izin vermeyecekmiş."

Banyoya doğru bağırdım.

"Abi, Ulaş'ı hiçbir yere götüremezsin!"

Cevap anında geldi.

"Öyle bir götürürüm ki aklın şaşar! Rahat durun!"

İçimi çektim.

"Çıkıp pastaneye falan gidelim bari. En azından el ele tutuşuruz."

Ulaş kulağıma eğilip mırıldadı.

"El ele tutuşmak bana yetmez yalnız."

Kıkırdamamı güçlükle bastırıp fısıldadım.

"Otele mi gitsek?"

Dudaklarını ısırıp aç gözleriyle bana baktı.

"Hadi giyin. Daha iyi bir fikrim var."

Bir saat sonra, Halelerin oturduğu sitenin güvenliğinden geçtik.

"Daha iyi fikrim var dediğin Halelerin ev miydi?"

Gizemli gizemli gülümsedi.

"Hayır."

"Volkan'ınki mi? Bekâr evine kız mı atacaksın yoksa?"

Yüzünü buruşturdu.

"Sonra Volkan'ın diline mi düşelim? Iıh."

Arabayı Halelerinkinden iki önceki bahçenin önünde durdurdu.

"Eee? O zaman? Niye geldik ki buraya? Ya otele falan gitsek olmuyor muydu?"

Arabadan inip bahçenin kapısını açtı ve elimden tutup beni içeri sürükledi.

"Fantaziye gel bebeğim. Boş ve perdesiz ev, her an basılma korkusu. Ne diyorsun?"

"Ne mi diyorum? Yuh diyorum Ulaş! Sen cidden delirdin. Sevişicez diye beni elin evine getirmene inanamıyo..."

Orda iki erik ağacının arasına kurulmuş bir hamak vardı.

Çocukken abimin kurduğunun aynısından.

Kazık düğümü atılmış iki urgan ve büyük bir minder.

Yaşlar deli gibi gözlerime dolmaya başlarken vargücümle sarıldım sevgilime.

"Ulaş..."

Ben göğsünü ıslatırken kulağıma eğildi.

"Abin başlık olarak bir hamakla erik ağacı istedi çilli."

ULAŞ

"Yeminle malız biz."

Volkan pöfleyerek Tansel'i onayladı.

"Aynen. Malız abi."

Seyit homurdandı.

"Malın önde gideniyiz."

Şahin, Volkan'la Seyit'in arasında sıkıştığı kanepede rahatsız rahatsız kıpırdandı.

"Malın kralıyız."

Cengo ters ters Alihan'a baktı.

"Beyler kimler malız diyor?"

Alihan dışındaki bütün eller havaya kalktı.

Alihan gözünü televizyondan çekmeden pis pis sırıtırken, elinde biralarla içeri giren Serdar, havalanmış ellere baktı.

"N'apıyosunuz abi?"

Ben cevap verdim.

"Mallık beyanı yapıyoruz abi."

Serdar sırıtıp biraları tek tek hepimize attıktan sonra Alihan'ın yanına oturup elini omzuna attı.

"Bence adam haklı beyler."

Haklı bulduğu adam, bekârlığa veda gecemde hepimizi Serdarların eve tıkmış ve *O Ses Türkiye*'yi açıp dışarı çıkmaya kalkan olursa Uzi'yle topuğundan vuracağını beyan etmişti.

Volkan bira şişesiyle beni gösterdi.

"O Ulaş'ın kayınbiraderi lan. Sen ne yalıyosun?"

Serdar eline geçen televizyon kumandasını Volkan'a fırlattı.

"Ne yalıycam dingil? Geçen seferi unutmadık herhalde."

Geçen sefer dediği kendisinin bekârlığa veda partisiydi.

"O geceyi unutan taş olur be." diyerek sırıttı Cengo.

Tansel dudağını ısırıp içini çekti.

"Off, hayatımın bekârlığa veda partisiydi."

Serdar bu sefer de kaptığı bir cips paketini Tansel'e fırlattı.

"Geri zekâlılar. Sayenizde bekâr kalıyordum az kalsın."

O sıralar örgütün bir mağarasında gizli görevde olduğu için düğüne

gelemeyen Seyit merakla sordu.

"N'aptılar ki abi?"

Serdar dişlerinin arasından cevap verdi.

"Ne yapmadılar ki..."

Seyit yanında oturan Şahin'e döndü.

"N'aptınız oğlum, anlatsanıza..."

Şahin gülmesini saklamak için başını önüne eğdi.

"Ya şimdi Hale Yenge, leydi okuluna gitmiş İsviçre'de tamam mı?"

Seyit hızla başını Serdar'a döndürdü.

"Ciddi mi? Bizim Hale?"

Serdar ters ters Seyit'e baktı.

"Nerden sizin Hale oluyor lan? Benim Hale."

Seyit ellerini kaldırdı.

"Tamam abi bir şey demedik. Hani Hale, pek öyle leydiye benzemiyor ya."

"Yok ya? Neye benziyomuş?" diye yine terslendi Serdar.

Bu herif bu gece fazla tersti, ortam bozulmasın diye atıldım.

"Yani barbi değil, harbi diyo abicim, di mi Seyit?"

Seyit hevesle başını sallarken, Serdar sakinleyip arkasına yaslandı.

"Ha... Tamam."

Seyit dikkatle Serdar'a baktı, sakinleştiğine emin olunca Şahin'e döndü.

"Ee, n'olmuş Hale Yengemizin leydi okuluna?"

"Ya işte arkadaşları yengemizin düğünü için gelmişler. Biz de sarhoştuk. Sonra bu leydilere..."

Şahin'in yarım bıraktığı lafı Volkan tamamladı sırıtarak.

"Leydi olmadıklarını gösterdik."

Serdar o geceyi hatırlamanın hayaliyle sırıtmaya başlayan Kartalları süzüp birasına uzandı.

"Hah şimdi de leydi leydi oturun böyle."

Herkesin suratı asılırken, Alihan'ın Serdar'a katıldığı hafifçe kıvrılan dudağından belliydi.

Ben söz konusu bekârlığa veda partisini kesinlikle hatırlamıyordum, ama Alin'e yüzüğünü aldığım gün tanıştığım Ece'den, o gece haddinden fazla fazla sarhoş olduğumu ve Ece'yle haddinden fazla tanıştığımı öğrenmiştim. O yüzden hiç sesimi çıkarmadım.

Onun yerine mırıldanarak ayağa kalkıp pencereye gittim.

"Kızlar n'apıyordur acaba şimdi?"

Ve pencereyi açtığım an kulağıma dolan müzik sesi ve çığlıklarla kaşlarımı çattım.

"Oğlum bizim evde bir şeyler oluyor lan!"

ALİN

"Aç aç aç!"

"Hobaaa! Kıvır yavrum kıvıiiir!"

"Allaaam, sana geliyorum kaslara baaaak!"

"Tutukla beniiiii!"

"Heeey, çook suçluyuuum, hapse atılmam lazıiiim!"

"Ben polisin çeviğini ve ahlaksızını severim yihhuuuu!"

"Amanın silaha baaakkk!"

Aslında daha bu sabah, gece sapıtacağımızdan habersiz hamağımda sallanıyordum. Ulaş'ın bana bu hamakla erik ağaçlarını hediye etmesinin üstünden tam üç hafta geçmişti.

Abim beni Ulaş'a verdiğinin ertesi günü bölgeye geri dönerken tepeme Hale'yi diktiği için sevgilimi çok özlemiştim.

Aslında neredeyse her gün birlikteydik, ama bir türlü yalnız kalamıyorduk. Ya evin tadilatını yapan ustalar çağırıyordu, ya babaanne perde örnekleriyle geliyordu, ya Sevgi Anne beni gelinlik provasına sürüklüyordu, ya da Ulaş'ın AİB dersleriyle benim okulum buluşmamızı engelliyordu.

Bizim sınıfın dersine girdiği birkaç AİB gününde, ders çıkışı bir otele falan kaçmaya çalışmıştık, ama her seferinde birileri tarafından engellenmiştik. Dünyanın bütün düğün severleri birleşmiş, sevişmeyelim diye plan yapıyormuş gibiydiler ve nöronlarım artık Ulaşsızlıktan kurumaya başlamışlardı.

Ben de sabah sabah hamakta uzanmış, nöronlarımı teselli ediyor ve libidomla birlikte düğün gecesi Ulaş'ın bize yapmasını istediğim şeylerin listesini çıkarıyordum.

"Sen artık o hamaktan kalkıp hazırlıklarla ilgilenecek misin acaba?"

Hale'nin sesiyle hayallerimden sıyrılıp dünyaya döndüm.

"Pöff... Üç haftadır başka bir şey yaptığım yok zaten."

Hale gözlerini devirip elini uzattı.

"Hadi, gelinliğini getirdiler. Son kez dene de teslim alalım."

"Ya Hale, gelinlik dün aynı gelinlikti, bir gecede döpiyese dönüşmeye karar verecek değil ya. Al gitsin işte."

Hale inanamıyormuş gibi yüzüme baktı.

"Ay sen ne biçim gelinsin kızım? İnsan bi heyecanlanııır, o gelinliği üstünde düşünüüüür, mutlu oluuur...

An itibarıyla üstümde düşünebildiğim tek şey Ulaş olduğundan hamaktan kalkarken homurdandım.

"Ya cidden, sen evlenmene bir gün kala gelinliğini mi düşünüyordun?"

Hale kolumdan çekiştirerek beni eve sürüklerken kıkırdadı.

"Ben altı yaşımdan beri gelinliğimi düşünüyordum kızım."

Tam eve girecekken pikabın motorunun sesini duydum.

Ulaş arabayı evin önüne park etmiş, iniyordu.

Hemen koşup kucağına atladım.

"Ulaaaaş!"

"Bebeğim..."

Dudaklarıma ateşli bir öpücük kondurup beni yere indirdiği an arkasında bekleyip bana ters ters bakan fazla yakışıklı adamı fark ettim.

Niye böyle ters bakıyordu ki?

Acaba o da mı Ulaş'la öpüşmek istiyordu?

Aynı anda Ulaş dönüp adamı bana tanıttı.

"Bebeğim bu Emre. Amerika'dan, çocukluk arkadaşım."

Adam uzattığım eli görmeyince, aslında bana değil, hemen arkamda duran Hale'ye ters ters baktığına aymayı başarabildim.

Elimi son anda fark edip yalapşap sıktıktan ve ağzının içinde "Memnun oldum," dediğini sandığım bir şeyler homurdandıktan sonra beni geçip Hale'ye doğru yürüdü.

"Hamile misin sen?"

Hale sinirle adama baktı.

"Önce bi meraba de öküz!"

Adam sıkıntıyla kafasını kaşıdı.

"Ne bileyim... Seni böyle görünce. O dallamadan mı yaptın bunu?"

Hale gözlerini belertti.

"Kimden yapıcam pardon? Hem kocama dallama deme!"

"Ama dallama."

"Emreeee!"

"Haleee..."

"Emre bak çarparım!"

Adam birden kollarını açıp gülmeye başladı.

"Gel buraya salak."

Hale'nin de yüzü aydınlandı.

"Ayyy, çok özledim ya!"

Hale koşup Emre'nin boynuna atlayınca Ulaş'a döndüm.

"Bu kim?"

Cevap o sırada arkamızda beliren Serdar'dan geldi.

"Canına susayan biri."

Sonra gidip Hale'yi Emre'nin kucağından çekti.

"Bırak lan karımı."

Emre pis pis sırıtıp Hale'nin karnını gösterdi.

"Hadi lan. Sen yeterince sarılmışsın, biraz da biz sarılalım ne var?"

Serdar boynunu geriye yatırdı, tam adama kafayı koyacaktı ki Hale aralarına girip ellerini Serdar'ın göğsüne koydu ve başaramasa da kocasını geriye itmeye çalıştı.

"Serdar! Söz vermiştin!"

Serdar dişlerinin arasından homurdandı.

"Öldürmeyeceğime söz vermiştim, dövmeyeceğime değil."

Ulaş uzanıp Serdar'ı geriye çekti.

"Gel abicim sen şöyle. Emre sen de bi geri bas. Çek patilerini kızın üstünden."

Sonra dönüp beni koltuğunun altına çekti ve birbirlerine ters ters bakmakta olan Serdar'la Emre'ye parmağını uzattı.

"Şimdi ben beş dakika kızımla içeri giriyorum ve siz dalaşmadan duruyorsunuz. Sonra Emre'yi alıp gidiyorum, tamam mı?"

Ne Serdar ne Emre cevap vermediler. Çünkü birbirlerini bakışlarıyla öldürmeye çalışmakla meşguldüler.

"Tamam mı dedim?"

Ulaş sert sesiyle sorusunu tekrarlayınca önce Emre pes etti.

"Tamam ya."

Ulaş hâlâ konuşmayan Serdar'a baktı.

"Serdar?"

Serdar nefesini verdi.

"İyi tamam."

Ulaş beni içeri sürüklerken meraktan çatlayarak sordum.

"Ulaş kim o Emre? Hale'yle olayı ne?"

Ulaş her odada bir şeyleri yerleştirmeye çalışan kalabalığa ağzının içinden küfredip boş bir yer ararken mırıldandı.

"Hale'nin eski nişanlısı. Bu evde boş bir yer yok mu? Meraba anne."

"Selam bebeğiiiim. Alin bu abajuru şuraya mı koyayım tatlım n'apayım?"

Ben bir yandan Hale'nin bir nişanlısı olduğun öğrenmenin şokunu

yaşar, bir yandan Sevgi Anne'nin elindeki abajura salak salak bakarken Ulaş beni banyoya doğru çekiştirerek homurdandı.

"Dur şimdi anne, abajuruna başlatma..."

Sevgi Anne bir kahkaha atarken Ulaş beni banyoya tıkıp kapıyı kapattı.

Beni kucaklayıp çamaşır makinesinin üstüne oturturken boğuk sesiyle hırladı.

"Manyak gibi özledim seni."

Aslında ben de manyak, hatta süpermanyak gibi özlemiştim.

Daha on dakika öncesine kadar tek hayal edebildiğim şey, Ulaş'ın beni saran kolları, tırnaklarımı geçirdiğim omuzları, dudaklarımı talan eden dişleri ve geri kalan bütün uzuvlarıydı.

Ama az önce Hale'nin bir zamanlar nişanlı olduğunu öğrenmiştim ve biz kızlar için dedikodu seksten önce gelirdi.

Beni öpmemesi için ellerimi göğüslerine koyarken sordum.

"Ben de çok özledim ve Hale nişanlıydı mı dedin sen?"

Libidom elini alnına koyup fenalık geçirerek bayıldı.

Ulaş ise göğsündeki ellerimi tutup başımın üstüne kaldırdı ve dudaklarını kulağıma yaklaştırdı.

"Üç haftadır ilk defa banyoda yalnızız ve Hale'yi mi merak ediyorsun cidden?"

Yakıcı nefesi anında tenimin karıncalanmasına yol açınca libidom yattığı yerden en isterik kahkahalarından birini attı.

Bütün nöronlarım beynimin kıyısına koşup Ulaş'ın dudaklarına atlamak suretiyle intihar etmeye çalışırken mırıldandım.

"Hale kimdi..."

Beni öpmeden önce boğuk kahkahasını duydum.

Tam dudakları dudaklarımı yakalamıştı ki, kapıya güm güm vurulmaya başlandı.

"Alihan geliyor kaçın!"

Dicle'nin sesini duyan libidom tam bir drama queen gibi kendini ortaya atıp tepinmeye başladı.

Aynı anda Ulaş bir küfür savurdu.

"Sikicem ya!"

Ben kıkırdayarak toparlanıp banyodan çıkarken arkamdan homurdanıyordu.

"Çilli yarından itibaren abi mabi tanımam ona göre."

Kapıdan çıktığım an abimle yüz yüze geldim.

"Nerde o soysuz?"

"Sana da meraba abi, nasılsın? Unuttuysan ben üç haftadır görmediğin kardeşin."

"Hı hı. Çekil, Yeşil."

Beni hiç sallamadan banyonun kapısını açıp içeri daldı.

"Ulan! Bi kere de beni şaşırt ya, bi kere de şaşırt!"

Abimin sesinin bir kısmı azalarak yok oldu, çünkü Dicle kapıyı üzerlerine kapatıp beni çekiştirmeye başlamıştı.

"Dicle napıyosun, abim, Ulaş?"

"Amaan, sanki görmediğimiz şey. İki yumruklaşacak işte tosuncuklar. Sen gel gel, bi şey göstericem."

"Ne göstereceksin?"

Dicle beni salona çekip kanepenin üstünde duran kırmızı şeyi gösterdi.

"Ta taaam!"

"Bu ne?"

"Bindallı."

Üzeri altın ipliklerle işli kırmızı kadife kaftana salak salak baktım.

"Giyicem mi ben bunu? Nerde giyicem?"

"Taç giyme töreninde giyicen Alin. Kızım hiç bindallı görmedin mi, kına gecende giyicen işte."

Görmüştüm de günlerdir herkes beni bir tarafa çekiştirirken ismimi bile unutacak hale gelmiştim. Bindallıyı mı hatırlasaydım yani?

"Kına gecesi de mi yapıcaz?"

"Kınasız olur mu kızım? Gâvur muyuz?"

"Değiliz de, yani ne bileyim, az kişiyiz, hani kına..."

Dicle maharetli maharetli gülümsedi.

Ne var, siz de Dicle'nin suratını görseydiniz, gülümsemesini "maharetli maharetli" diye tabir ederdiniz.

"Az falan değiliz. Ben her şeyi ayarladım. Bizim çekirdek kadro var zaten, Defne de bizim konservatuvardan kızları topluyor, Ulaş'ın annesinin arkadaşları gelecek, Hale de kendi arkadaşlarını çağırdı."

Aynı anda arkamda beliren abim kestirip attı.

"Hale'nin arkadaşları olmaz."

Gözünün üstündeki morluk Ulaş'la banyo seanslarının epey hareketli geçtiğini gösteriyordu.

Dönüp arkasından gelen Ulaş'a ayıplayarak baktım ve içimi çekip saf saf sordum.

"Niye olmuyor Hale'nin arkadaşları aşkım?"

Ulaş dudağındaki kanı silerken abim sırıttı.

"He Ulaş... Söylesene niye olmuyormuş Hale'nin arkadaşları?"

Aynı anda Hale'yle Serdar da salona girmişti, Hale arkadaşlarının lafını duyunca atıldı.

"N'olmuş benim arkadaşlarıma?"

Abimin sırıtması genişledi.

"Ulaş da tam senin arkadaşlarına ne olduğunu anlatıyordu."

Ulaş abime ters ters baktı.

"Söyleyemeyeceğimi mi sanıyorsun?"

Abim beni işaret etti.

"Söyle de her şeyi bilsin kız. Belki vazgeçer. Sonuçta daha nikâhı kıymadın."

Ulaş abime tısladı.

"Sen de bi tarafına kına yakarsın."

Dicle araya girmeye çalıştı.

"Ya kına demişken, Hale kına için çerezler nerde, Alin'le biz bi onlara baksaydık, antepfıstıklarını buldum, ama fındıklar..."

Beni çekiştirmeye çalışan Dicle'den elimi kurtardım.

Çünkü bu Hale'nin arkadaşları mevzusunun hayırlı bir yere gitmediğinin farkına varmaya başlamıştım ve alyuvarlarım beynime doğru yürüyüşe geçmişlerdi.

"Dur Dicle, Ulaş başka fındıklardan bahsedecek şimdi. Kırdığı fındıklardan..."

Ulaş derin bir nefes alıp gözlerime baktı, sonra en masum yüzünü takındı.

"Şimdi bebeğim ben seni tanımadan önce, ama bak burda seni tanımadan önce kısmına özellikle dikkatini çekiyorum, bazı gereksiz fındıklarla bazı gereksiz şeyler yaşamış olabili..."

Elimi kaldırıp sözünü kestim.

"Kaç tane?"

"Iıı, emin değilim, dört ya da beş?..."

Ulaş'ın dört ya da beş kızla görüntüsünü gözümün önünden kovmaya çalışarak yutkundum.

Sandığım kadar kötü değildi, bunu kabul etmeliydim.

"Şey... Ben olgunlukla karşılıyorum... Yani nerdeyse otuz yaşına gelmişsin. Geçmişinde dört ya da beş kız olması normal..."

Hale püskürmemeye çalışarak başını Serdar'ın göğsüne gömünce ve abimin kaşları da hafifçe kalkınca gözlerimi kısıp Ulaş'a baktım.

Ulaş ellerini saçlarından geçirip yutkundu.

"Iıı... Geçmişimdeki kızların sayısı biraz daha fazla olabilir bebeğim, dört ya da beş Hale'nin arkadaşı olanlardı."

Kulaklarımdan dumanlar çıkmaya başladı.

"Kaç?"

"Iıı, saymadım."

"On?"

Ulaş dudaklarını dişledi.

"Yirmi?"

Elini alnına götürüp kaşıdı.

"Otuz?"

Parmaklarını saçından geçirdi.

"Ulaş ellinin üstünde mi altında mı?"

Sıkıntıyla nefesini verdi.

"Bebeğim gerçekten bilmiyorum, isimlerini bile hatırlamıyorum."

Tam tekme tokat girişecektim ki, etrafımızdaki insanların farkına vardım.

Abim hariç hepsi endişeyle bana bakıyor ve Ulaş'a girişeceğim o anı bekliyorlardı. Abimin farkı, yüzünde hiçbir endişenin olmamasıydı. Aksine her şey ortaya çıktığı için memnun görünüyordu.

Biraz kırılarak sordum.

"Özellikle mi Hale'nin arkadaşları olmaz dedin? Bunlar ortaya çıksın diye?"

Abim başını salladı.

"Bu dingile sana geçmişini anlatmasını söylemiştim, ama anlatmamış."

Ulaş homurdandı.

"Alin daha ilk günden geçmişte nasıl bir adam olduğumu biliyordu."

Onun boynunda gördüğüm diş izini kastediyordu.

Gözlerini gözlerime dikip devam etti.

"Ondan sonra nasıl bir adama dönüştüğümü de."

Şirin şirin gülümseyip herkesi şoka uğrattım.

"Evet abi, Ulaş'ın tek tek anlatmasına gerek yok. Mühim olan benden sonrası."

Ulaş şaşkınlıkla gülümserken gidip Dicle'nin koluna girdim.

"Hadi gidip şu kınanın fındıklarına bakalım. Hale sen de arkadaşlarını ara, gelmemelerini söyle."

"Valla sadece Ulaş'la yatmayanları çağırdım."

Biz Dicle'yle kol kola mutfağa yürürken Ulaş homurdanıyordu.

"Hale sus."

Mutfağa girer girmez Dicle'ye döndüm.

"Ulaş'tan intikam almam gerek."

Dicle'nin gözleri koskocaman oldu.

"Yuh! Valla yuh billa yuh!"

Ellerimi belime koydum.

"Niye yuhmuş. Sayıyı sorunca ellinin altında bile diyemedi pis zampara!"

Dicle bileğimi tutup sinirle yüzüme baktı.

"Bir, o senden önceydi. İki, sen intikam almaya kalktığında neler olduğunu biliyoruz. Üç, hani söz vermiştiniz birbirinize arkadan iş çevirmek yok diye?"

"Ama..."

"Aması maması yok. Kıracaksın dizini oturacaksın. Yetti artık senin bu dümenlerin, düzenlerin."

Aynı anda Sare'nin sesini duydum.

"Nerde bu geliiiin?"

Mutfağa girdiğini görünce koşup boynuna sarıldım.

"Sareee, nerdesin sen ya, özledim!"

Sare de sıkı sıkı bana sarıldı.

"Ancak izin alabildim ya, naber, iyi misiniz?"

Dicle hemen beni ispiyonladı.

"Bu intikam meleği rahat durursa iyi olucaz."

Sare gözlerini kıstı.

"Yine ne oldu?"

Dudaklarımı sarkıtıp şımarık şımarık omuzlarımı silktim.

"Ulaş benden önce on milyon yüz fındık kırmış. Dicle hepsini yutup oturmamı söylüyor."

Sare biraz düşünüp Dicle'ye döndü.

"Niye yutup oturmasını söylüyorsun Dicle?"

Dicle inanamıyormuş gibi bağırdı.

"Sare sen de mi? Kızım bir aksiyonsuz gün geçirelim ya!"

Sare pis pis sırıttı.

"İmkânsızı istiyorsun Dicle."

Kınam yakılırken, ağlamak yerine Sare'nin ne planladığını düşünüyordum. O pis pis sırıtışından kafasında bir şeylerin döndüğünü anlamıştım, ama saatlerce yalvarmama rağmen planını benle paylaşmayı reddetmişti. Şimdi de akşamın onu olmuştu ve biz gayet edepli bir kına gecesini eda eylemekle meşguldük.

Abimin Ulaşların tayfayı eve tıktığını biliyordum, o yüzden onların bizden daha fazla eğlenebilecekleri konusunda endişeli değildim.

Etrafımda "Yüksek yüksek tepelere," türküsünü söyleyerek dönen ve

beni ağlatmaya çalışan kızlara başımın üstüne örttükleri kırmızı örtünün ardından bakarken, üzgün de olmadığımı düşündüm.

Türkü hem annesini hem babasını hem köyünü özleyen bir kızı anlatıyordu.

Ben özlememiştim. Babam zaten bana hiç babalık yapmamıştı. Annemin de annelik yaptığı söylenemezdi. Bana babam gibi kötü davranmamıştı, ama hiçbir zaman gerçek bir yakınlık göstermemişti.

Onu bildim bileli üzgün, yorgun ve depresifti. Çocukluğumdan itibaren ne zaman kucağına tırmanmak istesem, başının ağrıdığını ya da hasta olduğunu söyler, bana sarılmaktan kaçınırdı.

Yine de beni babamdan koruduğu ve kötü davranmadığı için onu severdim. Ama öldüğünde gerçekten üzülmediğimi fark etmiştim, bana üzüntüleri ve hastalıkları nihayet bitmiş, huzura kavuşmuş gibi gelmişti. Onun için rahatlamış, kendim için biraz endişelenmiştim.

Hayatım boyunca kendi kendimi korumanın, kendi kendime mutlu olmanın, kendi kendime ayakta durmanın bir yolunu bulmuştum, ama annemin yataktaki varlığından bile cılız bir sevinç çıkarmaya bakan biri olarak, bu dünyada artık gerçekten tek başıma olduğumu idrak etmek kolay olmamıştı.

Ama cenaze günü gelip bana sarılan abim, çocukluk anılarımı tazelemiş, ailemden birisi tarafından sevildiğim günleri hatırlatmış, bana ayakta durmak ve kendim gibi olmaya devam etmek için güç vermişti.

Sonrasında geçen günlerdeyse bir sürü şey olmuştu. Âşık olmuştum, âşık olduğum adam tarafından delicesine sevilmiştim, abimin beni hiç bırakmadığını anlamıştım, beni seven bir sürü arkadaşım olmuştu ve on dokuz yıl boyunca görmediğim dayanışmayı, gücü ve birlik duygusunu görmüştüm.

En önemlisi, hiçbir zaman umudumu kaybetmediğim, annem ve babam gibi zayıf olmayı seçmediğim, cesaretimden vazgeçmediğim ve hayatın bana dağıttığı kartlarla en iyi oyunu çıkarmaya çalıştığım için haklı çıkmıştım.

Tüm bunlar ortadayken, birileri etrafımda "Aşrı aşrı memlekete kız vermesinler," diye türkü söylüyor diye ağlamayacaktım.

Ben vatanımı nihayet bulmuştum ve bundan sonraki ömrümü duyduğum şükran duygusuyla iyi insanlara borcumu ödemeye çalışarak ve mutlu, daha mutlu, çok mutlu olarak geçirecektim.

Tabii önce şu Ulaş'ın kırdığı fındıkları burnundan getirsem hiç fena olmazdı.

Cidden, Sare'nin aklından ne geçiyordu acaba?

Ben bunları düşünürken kına merasimi bitti ve kendimi iki elimde iki altın ve iki kırmızı eldivenle babaanneyi uğurlarken buldum.

"Babaanne kalsaydınız biraz daha?"

"Gideyim çocuğum. Sizin gibi genç değilim, erken yatmam lazım."

Babaanneyi uğurlayıp limuzininin arkasından el salladım ve dönüp eve yürüdüm.

Tam kapıyı açıp antreye gireceğim sırada, evin önüne bir polis minibüsü park edince şaşkınlıkla kaşlarımı çattım.

Minibüsten uzun boylu ve geniş omuzlu bir polis çıktı ve elindeki copu çevire çevire bana doğru yürüdü. Sonra arkasından beş tane çevik kuvvet indi. Onlar da bahçeye girip adamın arkasında durdular.

Ben şaşkın şaşkın gelenlere bakarken, en öndeki polis copunu bana doğru sallayıp sordu.

"Alin Tunalı siz misiniz?"

"Evet?"

"Hakkınızda şikâyet var."

Ne şikâyeti olabilirdi ki hakkımızda?

Kına gecesi o kadar sıkıcıydı ki, gürültü bile yapmamıştık.

Kaşlarımı çatıp sordum.

"Ne şikâyetiymiş bu?"

Polis birden sırıttı.

"Yeterince eğlenmiyormuşsunuz!"

Aynı anda beni tuttuğu gibi omzuna aldı ve içeri girdi.

Ben adamın omzunda çığlık çığlığa bağırırken, yüksek sesli bir müzik birden her yeri doldurdu ve beş çevik ellerindeki copları sallaya sallaya salona daldılar.

Polis beni indirip Sare'ye gülümsedi ve diğer beş çeviğin önüne geçip dans ederek üniformasının düğmelerini açmaya başladı.

Panikle Sare'ye bakıp ciyakladım.

"Sare! Planın striptizci miydi? Ayyy, rezil olduk Sevgi Anne'ye..."

Aynı anda Sevgi Anne'nin adamın karşısına geçip dans etmeye başladığını gördüm.

Sare sırıtarak kulağıma eğildi.

"Planı Sevgi Abla'yla birlikte yaptık."

Ağzım bir karış açık, Ulaş'ın annesine baktım.

Baktığımı fark etmiş gibi döndü ve bana elini uzattı.

"Hadi tatlıuım! Ulaş vaktiyle çok eğlenmiş, biraz da sen eğlen!"

Tam o sırada Defne de şampanyayı patlattı.

"Yihhuuuu! Haydi kızlaaar, coşmacaaaaa!"

Striptizcilerin gelmesinden yirmi dakika sonra sapıtmış durumdaydık. Resmen hepimizin çivisi çıkmıştı, Süheyla Teyze bile Berfo'nun ellerinden tutmuş striptizcinin biriyle dans ediyordu.

Sevgi Anne ve arkadaşları acayip eğleniyorlardı, aralarından çeviklerin kaslarının sertliğini ölçenler bile olmuştu.

Ben salondaki yemek masasının üstüne çıkmış, deli gibi dans ediyordum.

Hale sehpanın üzerindeydi.

Dicle yanımda zıplıyor, Sare kanepede coşuyor, Defne striptizcinin birinin pantalon askısını çekip çekip bırakarak kahkahalar atıyordu.

Beni sırtına atıp salona getiren polis üzerinde zıpladığım masanın önüne gelip dans ederek pantolonunun düğmelerini açmaya başladığında çığlık attım.

"Ayyyy, çevik çıldırdıı!"

Herkes masanın etrafına toplanıp çığlık çığlığa bağırmaya başladı.

"Aç! Aç! Aç!"

İşte tam o sırada....

Kapı açıldı.

Başımı kaldırdığım an, boğaya benzeyen bir adet Ulaş gördüm ve yumruğumu havaya kaldırıp bağırdım.

"İntikaaaaaam!"

"Alin!... Alin lütfen bebeğim..."

Üst kattaki penceresinden bana bakıp omuzlarını silkti.

"Git burdan Ulaş."

En obiwan bakışımı takınıp tatlı tatlı gülümsedim.

"Hadi bebeğim, beni içeri al. Lütfen."

Gecenin ikisinde sevgilisinin penceresinin altında durup serenat yapan bir salağa benziyordum ve ortalık karanlık olduğundan sevgilimin bakışlarımı görüp etkilenmesi mümkün değildi.

Büyük ihtimalle hipnotik ses tonum da kısık olmayınca işe yaramıyordu.

"Hayır. Onu adamları döverken düşünecektin."

O ibneyi dövdüğüm, hatta ağzını burnunu kırdığım için hiç pişman değildim, ama bunu Alin'e söylemedim tabii.

"Ama bebeğim, adam sana pantolonunun düğmelerini açıyordu..."

"Sen kaç kıza pantolonunun düğmelerini açtın acaba Ulaş? Hem striptizcinin içinde mayosu vardı."

Sabah Alihan geri zekâlısının konuyu açmasıyla Alin'e eskilerden bahsettiğim andan itibaren bunun bana bir şekilde döneceğini biliyordum. Ama eve bir sürü adam getirip soyacağını hiç düşünmemiştim.

Düzeltiyorum, annemin eve bir sürü adam getirip soyacağını hiç düşünmemiştim. Ne çeşit bir anne oğlunun arkadaşıyla bir olup gelinine striptiz partisi düzenlerdi Allah aşkına?

Sonra Ulaş adamları dövünce suçlu oluyordu.

Bence hakkımda kalem kırılmadan, çocukluğuma inilmeli, böyle bir anneye sahip olmanın kişiliğimde yarattığı travmalar hesaba katılmalıydı.

Üstelik adamların hepsini de ben dövmemiştim. O sırıtkan sarıyı döven Volkan'dı ve Dicle'nin önünde dans eden bıyıklının çenesini de Alihan kırmıştı. Ama işte şimdi onlar evlerinde uyuyorlardı ve ben sevgilime beni içeri alması için yalvarıyordum.

Çünkü annem köşke gelmememi söylemiş, Hale beni kapıdan kovmuş, Alihan ve Volkan da annemle Alin onları suratlarına bir daha bakmamakla tehdit ettikleri için beni evlerine almamışlardı.

"Bebeğim o kızlar geçmişte kaldı ama."

"Bir de kalmasalardı! Ulaş valla bak çok sinirliyim, bu gidişle evlenmekten vazgeçicem!"

"Ne dedin sen?"

Bu kadar yalvarmak yetmişti, elimle erik ağacının dalını kavrayıp kendimi yukarı çekerken Alin'e sabrımı taşırdığı için iyi bir ders vermeye kararlıydım.

Evlenmekten vazgeçmek ne demekti ya?

Evlenmekten vazgeçemez, bunun konusunu edemez, hatta bunu düşünemezdi bile.

Ben saniyeler içinde ağacın tepesine tırmanıp pencereye çıkarken Alin beni geri itmeye çalıştı.

"Sakın! Sakın valla bak girip de beni obiwanlamaya çalışma, etkisinden çıktığım an kaçarım, nikâha da gelmem."

"Alin..."

"Ulaş çok ciddiyim. İn şurdan!"

"Ya bebeğim nerde yatıcam ben ya?"

"Bana ne Ulaş, nerde yatarsan yat! Eve girmeye çalışırsan yemin ederim evlenmem."

"Ya bebeğim..."

Tek hareketle panjuru çekip beni dışarda bırakırken bağırdı.

"Nikâha kadar gözüme gözükme!"

Ertesi akşam hazırlanmış ve o saate kadar Alin'in gözüne gözükmemeyi başarmış bir şekilde Kalender Orduevi'ne girip doğruca odaların olduğu kata tırmandım.

Sare ile Volkan bir odanın önünde durmuş, didişiyorlardı.

"Hadi ordan. Hep siz erkeklerin mallığından öyle düşünülüyor işte."

"Kızım saçmalama. Tamam benim için de önemli değil ama bu laflar boş."

"Sensin boş."

Aralarına girip sordum.

"N'oluyosunuz?"

Sare homurdandı.

"Annem Alin'e kırmızı kuşak takmaya çalıştı ve Alin de reddetti."

"Eee, tamam ne var bunda?"

"Bu yobaz orman adamı bekâret beyindedir dedim diye bi saattir benle dalga geçiyor."

Volkan gözlerini devirdi.

"Bekâretin yeri belli. Bunu söyledim diye yobaz orman adamı oldum ya, ben sana daha ne diyim."

Sare bana döndü.

"Sen söyle Ulaş, bekâret beyinde mi bacak arasında mı?"

Alin'e kavuşamamanın sabırsızlığıyla pöfledim.

"Bence dirsekte. Şimdi önümden çekil."

Sare homurdanarak kapıyı açtı.

"Gir. Öküz."

İçeri girdiğimde oda boştu ve banyodan tıkırtılar geliyordu.

Önce kapıyı kilitledim, sonra banyo kapısına yaslanıp kapıyı tıklattım.

"Hey... Buralarda bir gelin gördünüz mü? Çok güzel, çilleri var..."

Alin kapının arkasından kıkırdadı.

"Ulaaaş... Nikâhtan önce beni göremezsiiiin..."

Anlaşılan siniri geçmişti.

"Lütfen bebeğim... Delirmek üzereyim, çok özledim."

"Hayıııır... Git aşağıda bekle, beni merdivenlerden inerken görmeni istiyorum."

"Of Alin ya... Üç hafta oldu, seni biraz daha öpemezsem çıldırıcam."

"Git yoksa burdan çıkmam, nikâha geç kalırız."

Tam pöfleyerek banyo kapısından ayrılırken odanın kapısı deli gibi vurulmaya başladı.

"Ulaş! Niye kilitledin lan kapıyı?"

Bu Alihan cidden fazla oluyordu artık. Adam evlenince bile bizi rahat bırakmayacak gibi görünüyordu.

Kapıya gidip Alihan'ın duyacağı şekilde bağırdım.

"Sadece abin bebeğim, sen sus ve devam et."

Aynı anda Alihan'ın kapıyı omuzladığını duydum.

"Ulan!"

Ben kapıya uzanıp açınca içeri daldı ve duramadığı için bana çarptı.

"Lan ben seni!..."

Sonra Alin'in ortada olmadığını fark edip şaşkın şaşkın etrafa baktı.

"Alin nerde?"

Gözümü devirip odadan çıktım ve aşağı inip Alin'i beklemeye başladım.

On dakika sonra, Alin merdivenlerin başında göründü.

Çok güzeldi diyeceğim, ama değildi. Çok güzel demek, görünüşünü anlatmak için yetersiz kalırdı. Bu dünyadan olmayan bir şeye benziyordu. Gerçek üstüydü.

Allah'ım, ben bu kadına çok fena âşıktım.

Ve kesinlikle değil dünyada, kainatta bile benden daha şanslı bir tek erkek bulunmuyordu.

Benim uzaylıları kıskanmama gerek yoktu.

Şu an bütün o zigumut tayfası yörüngede oturup kıskançlıktan çatlıyor olmalıydılar.

Çekemeyen anten taksındı. Ya da antenleri zaten vardı, her neyse.

Alin merdivenleri inerken güzelliğini algılamakta ciddi güçlük çektiğim için saçmalamayı bir an önce bırakmalı ve şu açık duran lanet olası ağzımı kapatmalıydım.

Alin kıkırdayınca kendime geldim ve bebeğime kolumu uzattım.

"Hadi bebeğim, gidip evlenelim."

Çok seksiydi.

Devasa seksiydi.

Böyle bir seksilik yoktu.

Aman Allahım, aşırı seksiydi!

Onu ilk defa resmi üniformasıyla görüyordum ve koluna girip nikâh masasına gelene kadar on maddelik bir fantezi listesi yapmayı başarmıştım.

Öncelikle Ulaş'tan yeni evimize getirmesini istediğim şu şezlongun üstünde üniformasıyla oturmalıydı. Ben onun kucağına çıkmalı ve kravatından tutup kendime doğru çekmeliydim. Sonra diğer elimi kemerine uzatıp...

"Alin Tunalı. Ulaş Akahan'la evlenmeyi kabul ediyor musunuz?"

Ulaş'a baktım ve mavi okyanuslarında kaybolurken yine nefes almayı unuttum.

Bir süre sonra Ulaş bana eğildi.

"Bebeğim nefes al ve evet de."

Derin bir nefes aldım ve mikrofona bağırdım.

"Eveeeeet!"

Ulaş bana kalp krizi nedeni gülümsemesiyle bakıp yine nefes almayı unutturdu.

"Ulaş Akahan, Alin Tunalı'yla evlenmeyi kabul ediyor musunuz?"

Tam nefesimi tutmuş Ulaş'ın evet demesini bekliyordum ki, biri hızla kapıdan içeri girip bağırdı.

"Durun! Siz evlenemezsiniz!"

Niye evlenemezdik?

Kardeş miydik?

Hem bu aşırı güzel kız da kimdi?

Boyu fazla uzun, bacakları fazla düzgün, beli fazla ince ve o kahrolası ince bele kadar uzanan siyah saçları fazla parlak değil miydi?

Kimdi lan bu kaltak!

Ulaş niye bu aşifteye sırıtıyordu peki?

Yellozun evlenemeyeceğimizi söylemesine mi sevinmişti?

Yoksa aslında benle evlenmek istemiyordu da kurtulduğu için mi sırıtıyordu?

Ya da aslında ben veremdim ve abim Ulaş'ı benle evlenmeye zorlayan Hulusi Kentmen miydi?

Tamam abim rahmetliye göre çok daha uzun, çok daha fit ve çok daha yakışıklıydı, ama kesinlikle birini evlenmeye zorlayabilecek potansiyele sahipti.

Vesvese o şapka olmamış canım, fitne duvağımı çekiştirmeyi bırak, fücur bi siktir git Allah aşkına.

Ulaş sen de bir şeyler söyle!

Ulaş sessiz yalvarışımı duyup kulağıma eğildi.

"Bebeğim yine unuttun. Nefes al."

Sonra yosmaya döndü.

"Niye evlenemiyormuşuz, Dilem?"

Şıllık sırıttı.

"Çünkü kız kardeşini beklemeniz lazım."

Ayyy, şu meşhur görümcem bu muydu?

Hani dünden beri Sevgi Anne'min nikâha yetişemeyecek diye dertlendiği?

Çok şirinmiş bu ya!

Şıllık anında şirine, yelloz tatlıya, kaltak güzele dönüşür ve ben yanardönerliğin kitabını yazarken mutlulukla gülümsedim ve sevgi dolu gözlerle kız kardeşine bakan sevgilimin elini sıktım.

Ulaş'tan öğrendiğim kadarıyla, Dilem bu ailenin baş belası gibi bir şeydi.

Yılda ortalama altı kez tutuklanıyordu ama bu tutuklanmaların nedeni bildiğimiz yüz kızartıcı suçlar değildi.

Bu aşırı tatlı şey, Sınır Tanımayan Doktorlar Örgütü'nde çalışan bir doktordu ve aynı zamanda bir Greenpeace aktivistiydi.

Anlayacağınız kendisi bir barış eylemcisiydi ve eylem yapmadığı ya da Afrika'da bir ülkede hayat kurtarmadığı zamanları çeşitli diktatörlükler tarafından tutuklanıp hapse atılarak geçiriyordu. Son tutuklanması Somali'deydi ve Ulaş'ın babası haftalardır diplomatik kanallarla kızını hapisten çıkartmakla uğraşıyordu.

İşte sonunda başarmış ve görümcem nikâhımıza yetişmişti.

Görümcemin annesiyle ve babasıyla sarılmasını bekledim ve onların kucaklaşması bitince Ulaş'ı dürtüp fısıldadım.

"Aşkım ben evlendim, ama sen evlenemedin."

Ulaş boğuk bir kahkaha attı ve aşk dolu gözlerle bana bakıp nikâh memuruna döndü.

"Abi bir daha sorsana şu soruyu."

Nikâh memuru "Bunlar da deli çıktı," diye mırıldanıp mikrofona eğildi.

Başka kim deli çıkmıştı acaba?

"Ulaş Akahan. Alin Tunalı ile evlenmeyi kabul ediyor musunuz?"

Ulaş yumruğunu havaya dikip var gücüyle bağırdı.

"Evet! Evet ulan evet!"

Sonra şahitleri, imzayı ya da nikâh memurunun son sözlerini beklemeden beni kaldırdığı gibi dudaklarıma yapıştı.

O tür prosedürler gıyabımızda gerçekleşirken, beni nefesim kesilinceye kadar öptü.

Oksijene ne gerek vardı ki zaten.

Ulaş beni öpmeye devam ettiği sürece bir yolunu bulur yaşardım. Tamam o arada oksijensizlikten bir miktar beyin hasarı gerçekleşebilirdi. Ama düşününce beyne de ihtiyacım yoktu. Kalbim bana yeterdi.

"Şunu imzalayın da öyle öpüşün hadi."

Ulaş'la ayrılmayı başarıp Volkan'ın uzattığı kalemi aldım.

Ulaş'ın nikâh şahidi Kudret Binbaşı'ydı. Benim nikâh şahidim ise Volkan olsun istemiştim. Hem Dicle, Sare ve Hale arasında bir seçim yapamayacağımdan, hem de Ulaş'la aşkımın ilk destekçisi olduğundan.

İmzaları attığımız an, Suddenly çalmaya başladı.

Ulaş beni elimden tutup piste sürükledi ve gözlerime bakıp şarkının sözlerini tekrarladı.

"Eskiden aşk tam bir peri masalı diye düşünürdüm.

Ta ki o ilk merhabaya o ilk gülüşe dek.

Ama hepsini baştan yapmam gerekirse,

Tek bir şeyi bile değiştirmezdim, çünkü bu aşk ebedi."

Gözlerim dolarken fısıldadım.

"Seni seviyorum."

Gülümsedi.

"Abin beni arayıp senin İstanbul'a geldiğini söylediğinde... evden kaçan sorunlu bir kızın başında nöbet tutucam diye çok canım sıkılmıştı. Şimdiyse bu nöbet sonsuza kadar sürsün istiyorum."

Tam gözlerinde sonsuza kadar kaybolacaktım ki, müzik kesildi. Ortalık karışmaya, insanlar ordan oraya koşturmaya başladı. Ulaş elimden tutup beni kalabalığa doğru sürükleyince fark ettim. Herkes Hale'nin başına toplanmıştı, Dilem deli gibi bağırıyordu.

"Biri kaynar su getirsin! Şu masa örtülerini de verin!"

Aman Allah'ım!

Hale doğuruyordu!

"Oğlum çok çirkin bu ya..."

"Alin hadi gidelim."

"Votka mı içsek? Ruslar doğru söylüyorsa güzelleşebilir."

"Alin... Hadi."

"O kızlar için geçerli lan. Bu erkek."

"Alin sikicem, yapıştın kaldın cama."

"Bence Serdar beceremediği ya. Olmamış bu."

"Alin bence biz daha iyisini yaparız. Hadi."

Camın önündeki kalabalık üçe ayrılıyordu.

1. Bebeğin çirkinliği hakkında atıp tutan erkekler.
2. Bebeğin güzelliği karşısında nutku tutulmuş kızlar.
3. Ulaş.

Haliyle ben cama yapışmış ikinci gruba dahildim ve Ulaş kolumu çekiştirip kulağıma mızmızlanırken camın arkasındaki minik mucizeye âşık olmakla meşguldüm.

Hastaneye kadar bekleyemediği için düğünümün ortasında doğan bu sabırsız mucize, aşırı aşırı aşırı tatlı bir şeydi. Serdar gibi simsiyah saçları, Hale gibi masmavi gözleri ve buruş buruş, kıpkırmızı bir suratı vardı.

İçerde Dilem doktorlara doğum hakkında bilgi veriyor, doktorlardan biri bebeği muayene ederken hemşireler de kilosunu boyunu falan ölçmeye çalışıyorlardı.

Tüm bunlar yapılırken bebek bir türlü rahat durmuyordu. O yenilesi ağzını sonuna kadar açmış, avaz avaz bağırarak ağlıyor, kollarını savurup minicik ayaklarıyla tekmeler atarak ortalığı birbirine katıyordu.

"İyi tekme atıyor yalnız."

"Sol kroşe de hiç fena değil lan."

"Fakat çok bağırıyor. Acayip kafa siker bu."

"İade oluyor mu? Ben olsam geri verirdim."

Sonunda bordo hayvanlarının saçmalıklarına dayanamayıp son cümleyi söyleyen talihsize bir tane tekme savurdum.

"Ahhh!"

Cengo acıyla bacağını ovuşturarak homurdandı.

"Yenge gelin gelin yakıştı mı o tekme ya?"

"Sen kendine bak. Küçücük bebeğe söylediğiniz laflar yakışıyo mu asıl?"

"İyi de yenge, velet hakkaten çirkin."

Cengo'ya bir tekme daha savurdum, ama kaçtı.

"Hiç de çirkin değil, çok tatlı. Hem önemli olan iç güzelliği, di mi Ulaş?"

Ulaş bir türlü beni eve götüremediği için hayattan yılmış gibi görünüyordu. Başını arkasındaki cama vururken homurdandı.

"Hı hı. Ben de senin böbreğine vuruldum zaten."

"Öfff! Hepiniz ayrı öküzsünüz ya. Sare, hadi anneye bakalım."

Sare hiç kıpırdamadı. Başını Dicle'nin başına yaslamış, bebeğe kilitlenmiş durumdaydı ve konuştuklarımızı duymuyordu.

"Mavi ekran verdi o."

Volkan sırıtıp Sare'nin gözlerinin önünden ellerini geçirdi.

"Sare istiyorsan kendine de bir tane yapmana yardım ederim."

Sare Volkan'ın elleriyle kendine geldi, ama hiçbir şey duymamıştı.

"Hı? Ne dedin?"

"Dedim ki bebek için malzeme lazımsa bende var."

Sare'nin ağzı şokla açıldı, ama saliseler içinde kendini toplayıp yüzüne umursamaz bir ifade yerleştirmeyi başardı.

"Sağ ol canım, işporta malzemeyle işim olmaz."

Volkan'ın kaşları kalktı.

"İşporta? Ben?"

Sare şirin şirin gözlerini kırpıştırdı.

"Eh, kız nüfusunun yüzde yetmişinin üstünde seni gördüğümüze göre..."

Volkan'ın sırıtması genişledi. Alt dudağını dişleyip tatlı tatlı Sare'ye baktı.

"Belki o yüzde yetmişin bi bildiği vardır."

Sare'nin o anda yüzde yetmişin bildiği şeyi hayal ettiğine emindim, ama hiç renk vermedi.

"Çoğunluk genellikle yanılır canım."

Volkan büyük ihtimalle Sare'den bizzat görüp kendi kararını vermesini isteyecekti, ama didişmeleri daha tehlikeli sulara gitmeden kapı açıldı ve bir hemşire kucağında bebekle dışarı çıktı.

"Babamız burda mı?"

Babamız karısının yanındaydı. Abim odayı gösterdi, ama yüzü endişeliydi.

"Bebek erken doğdu. Kuvöz falan gerekmiyor mu?"

Hemşire gülümseyerek başını salladı.

"Maşallah, bu delikanlı yedi aylık doğmasına rağmen üç buçuk kilo ve boyu da zamanında doğan bebeklerden bile uzun. Akciğerleri de tam olarak gelişmiş. Tek ihtiyacı biraz süt."

Hemşire bebekle birlikte Hale'nin odasına girerken, arkada derhal yeni bir geyik başlamıştı.

"Serdar ayısından da bu beklenirdi."

"Lan zamanında doğsaymış, direk orduya alırmışız biz bunu."

"Az emsin de silah talimine başlayalım bence."

Bordolar kendi bebekleri ayı kadar doğmuş gibi gururlanırken, Sare ile Dicle gözlerini devirip bebeğin arkasından odaya girdiler. Volkan ve abim de onları takip etti.

Ben de sevgilimi, pardon kocamı çekiştirdim, ama aynı anda Ulaş'ın gözlerini kısıp camlı muayene odasına doğru baktığını fark ettim.

İçerde Dilem hâlâ doktorlarla bir şeyler konuşuyordu. Ulaş'ın gözlerini takip ettim, bakışları bir Dilem'in, bir de az ilerimizde durmuş Dilem'e bakan Recep'in üzerinde dolaşıp duruyordu.

Yüzü git gide asılırken Recep'e seslendi.

"Huopp! Çek lan gözlerini kardeşimin üzerinden!"

Recep, Ulaş'a şöyle bir bakıp hiç umursamadan gözlerini tekrar Dilem'e çevirdi.

Sevgilimin içindeki abinin, en az benim abim kadar piskopatlık potansiyeline sahip olduğunu, Ulaş'ın iki adımda gidip Recep'ın yakasına yapışmasından anladım.

"Siktir git. Sana göre değil o kız."

Recep sakin sakin Ulaş'ın yakasındaki eline baktı, sonra başını kaldırdı.

"Öyle bir şey düşünmedim."

"Ne bakıyon lan o zaman?"

Recep omuzlarını silkti.

"Tanıyorum."

Ulaş şaşkınlıkla elini Recep'in yakasından çekti.

"Nerden tanıyorsun?"

Tam o sırada içerde doktora bir şeyler anlatmakta olan Dilem'in gözü bize takıldı ve Recep'i görünce ağzı açık kaldı.

Sonra hemen adama bir şeyler söyledi ve koşarak odadan çıktı. Bize doğru koşarken bir yandan parmağını Recep'e doğru sallıyor, bir yandan bağırıyordu.

"Sen! Camgöz! Osun di mi, hayatta unutmam seni! Sosyopat manyak! Seninle görülecek bir hesabımız var, alçak herif! Ben şimdi seni!"

Dilem'in çıkardığı tüm gürültüye rağmen Recep'in kılı kıpırdamamıştı. Recep kendisine doğru koşan kıza en fazla az sonra toslayacağı bir duvar kadar tepki verirken, Ulaş son anda kardeşini belinden yakaladı.

"Dur dur dur! N'oluyor Dilem?"

Dilem bir yandan ayakları havada tepinirken, bir yandan Recep'e ulaşmayan yumruklar savurmaya çalışıyordu.

"Bırak! Abi bırak dedim! Yolucam bu herifi! Manyak! Piskopat! Hasta ruhlu duygusuz kalas! Arghhhhh! Parçalıycam seni! Bırak abi bırak da şuna gününü göstereyim! Ulan ordu mandası, ulan düzen devesi, ulan sistem ayısı! Ağzını burnunu kırıcam senin, devlet uşağı kiralık katil!"

Recep'in suratı hâlâ asfalt kadar renksizdi, ama Ulaş sinirlenmeye başlamıştı.

"Kızım ayıp oluyo ama bi dur ya! Bi sus!"

"Arghhhh! Bıraaaak! Bırak yoksa burayı ayağa kaldırırım."

"Ehhhhh! Sanki kaldırmadın. Git ne halin varsa gör!"

Ulaş Dilem'i salıverdiği anda Dilem güdümlü bir roketmiş gibi Hannibal'e çarptı ve ona vurmaya başladı.

"Mahvedicem seni! Manyak herif! Hepsini ödeyeceksin! Donyağı! Kalpsiz domuz! Uyuz ayı!"

Manzara çok komikti. Kedinin biri kayanın birine patileriyle savaş açmış gibi görünüyordu.

Dilem'in boyu bir kıza göre oldukça uzundu, ama Recep'in karşısında esamesi okunmuyordu. Adam çok uzun, çok kalın ve çok ruhsuzdu.

Dilem onu döverken hemen hemen hiç kıpırdamıyor, sakin sakin bekliyordu. En fazla kız suratını tırmalamaya çalıştığı zaman hafifçe başını kaçırıyor, Dilem erkekliğine falan diz koymaya kalkınca da eliyle hafifçe darbeyi kesiyordu.

"Pislik! Camgöz sosyopat! Bi şey desene beee, manyak! Arghhhhh! Sinir herif! Sen dur duvar duvar böyle! Android herif! Özür bile dileme!"

Odaya girmeyen bordolar olsun, gürültüye koşup gelen doktorlar ve hemşireler olsun, herkes bu manzarayı gülmemek için dudaklarını sıkarak izliyordu.

Sadece başhemşire olduğu belli olan ciddi bir abla gülmüyor ve kınayan gözlerle bize bakıyordu, ama askeri hastanede olduğumuzdan yüzbaşılarına bir şey diyemiyordu herhalde.

Gürültü artınca Serdar dışarı çıktı.

"N'oluyo ya?"

Ve Dilem'in Recep'i dövdüğünü görür görmez sırıtmaya başladı.

"Aha. İntikam vakti."

Ulaş hemen Serdar'a döndü.

"Sen biliyor musun hadiseyi?"

Serdar başını salladı.

"Bi saniye..."

Sonra karşıdaki boş odanın kapısını açıp Recep'e baktı.

"Abi dayağını şurda yesene. Bebek uyuyo."

Recep sakince arka arkaya o odaya doğru gitti, Dilem kendini kaybetmiş bir halde deli gibi adamın göğsünü yumruklayarak onu takip etti.

"Nereye kaçıyosun! Nereye kaçıyosuuun! Yemedi di mi! Gel burayaaa!"

Serdar kapıyı üstlerine kapatırken Ulaş tekrar sordu.

"Nedir mevzu?"

Serdar kafasını kaşıdı.

"Iıı... Recep, Dilem'i kuleden denize attı."

Ulaş'ın kaşları çatıldı.

"Hangi kuleden? Hangi denize?"

Serdar sırıttı.

"Petrol kulesinden Hazar Denizi'ne."

Ulaş'ın gözleri kısıldı.

"Petrol platformu operasyonunda mı? Benim gelmediğim hani."

Ben Ulaş'a dönüp soru sorar gibi bakınca da açıkladı.

"Biz Alihan'la Irak'ta görevdeydik. O arada Greenpeace Hazar Denizi'ndeki petrol çıkarılan platformlardan birini işgal etmiş. Kazakistan hükümeti de silahlı müdahaleye kalkışmış. İşgalcilerin arasında Türkler de olunca bizimkiler olayı kansız çözmek için operasyon yapmışlardı."

Sonra Serdar'a dönüp sordu.

"Niye attı ki?"

Serdar derin bir nefes alıp Hale'nin odasının kapısına baktı. Sonra Ulaş'a bir şey demeden odaya girdi, bir saniye sonra Volkan'ı ensesinden tutmuş halde çıktı.

Volkan'ı sürükleyip Ulaş'ın önüne attı.

"Bu anlatsın. Beni meşgul etmeyin."

Serdar sabırsızlıkla karısının ve oğlunun yanına dönerken Volkan ne olduğunu anlamamış bir halde taze babanın arkasından bakıyordu.

"Ne anlatıcam ya? N'oldu?"

"Hazar operasyonu. Recep'in kardeşimi kuleden attığı."

Volkan sırıttı.

"Ha... Şimdi abi seninki kendisini kulenin tepesine zincirlemiş. Recep çıkmış ama arkadan Kazak askerleri de geliyormuş. Dilem bize teslim olmayı reddetmiş. Kazaklar yakalarsa da hapse girecek. Malum orda hapishane şartları pek iyi değil. Recep de onların eline düşmesin diye aşağı attı. Biz denizdeydik, aldık."

Ulaş "Bu kız adam olmaz," der gibi başını iki yana sallayıp alt dudağını dişledi.

"Kaç metreden atmış?"

"Yirmi sekiz falan."

Ben araya girdim.

"Oha. Sekiz katlı apartman eder o ya!"

Ulaş sakindi.

"Bir şey oldu mu?"

Volkan kafasını kaşıdı.

"Iıı... bir bilek kırığı, iki kaburga çatlağı."

"Niye bana söylemediniz?"

Volkan omuzlarını silkti.

"Canın sıkılırdı. Seninle ilişki kurulmasın diye ekibe de söylemedik. Şimdi yukarısı laf ederdi falan. Zaten bir tek Serdar'la ben tanıyorduk Dilem'i."

Ulaş başını sallarken Volkan da Hale'nin odasına doğru baktı.

"Raporum bittiyse ben içeri giriyorum. Çok tatlı."

Kaşlarımı kaldırdım.

"Bebek güzelleşsin diye votka içelim diyen sen değil miydin? Şimdi tatlı mı oldu?"

Volkan sırıttı.

"Tatlı olan o değil."

"Kim?"

"Sare. Kilitlendi bebeğe, kendini tutmasa alıp evine götürecek."

Volkan dönüp içeri girerken ben de sabırsızlıkla Ulaş'a döndüm.

"Ulaş Recep'i kurtar da içeri girelim hadi. Bebeği özledim ben."

Ulaş kolumu tuttu.

"Recep Dilem'le baş eder. Sen de bebek özlediysen gidip kendimize yapalım hadi."

"Hayır Ulaş! Ben burdan bi yere gitmem! Sabah çıkacakmış Hale, birlikte gideriz."

Ulaş'ın gözleri büyüdü.

"Neaa? Çilli senin ne dediğini kulağın duyuyo mu? Kızım bu gece bizim düğün gecemiz ya!"

Omuzlarımı silkip Ulaş'tan kolumu kurtardım.

"Ben burada bebekle kalıyorum! İstiyorsan sen git."

Ben içeri dalarken Ulaş söylene söylene beni takip etti.

"Hay sikeyim ya! Sikeyim!"

İçeri girince Sare'yle Dicle'nin üzerine eğildikleri beşiği es geçip Hale'ye sarıldım.

"Haleee! Annelerin en seksisiii!"

Hale'nin başucunda oturan babaanne bana kınayan bir bakış atarken, Sevgi Anne bir kahkaha patlattı, Serdar homurdandı.

"Seksi meksi olmuyor yalnız gelin hanım."

"Niye olmuyormuş Serdar? Artık seksi değil miyim? Anne olunca senin gözünde..."

Bir hormon kasırgasının tam ortasında bulunduğu çok belli olan Hale'nin anında gözleri sulanırken Serdar panikledi.

"Ben... yok... olur mu hiç öyle şey... ben bu sapların yanında olmuyor diye..."

Hale dudaklarını büzüp şüpheci şüpheci Serdar'a baktı.

"Ha. Ama seksiyim di mi? Yani sen beni hâlâ..."

Serdar kelek gibi sırıtan Ulaş'la Volkan'a bakıp dişlerinin arasından sessiz bir küfür savurdu. Abim de başını önüne eğmiş, gülmemek için dudaklarını dişliyordu.

"Yavrum bunu yalnızken konuşsak..."

"Tamam Serdar, tamam. Anladım ben seni!"

"Ama yavrum..."

Hale'nin öfkesini Serdar'dan alıp üzerime çekmek için atıldım.

"Ya Hale ne diycem. Şimdi ben bu dünyaya bebek getirmek istemiyorum. Sen halihazırda getirdin ya, bunu ben alsam olur mu?"

Hale anında Serdar'ı unuttu.

"Aaa, manyağa bak! Benimkine göz koyacağına git kendine yap."

Ulaş sırıttı.

"Hadi gidip yapalım."

Abim Ulaş'a ters ters bakarken Sare atıldı.

"Evet siz gidin yapın. Ben alayım bunu. Kendim yapamam çünkü, imkânlar sınırlı."

Volkan sırıtıp ağzını açacakken, Sare dönüp hemen parmağını salladı.

"Sakın Volkan. Tek kelime etme, yumruğu yersin."

Volkan Sare'yi takmayacaktı, ama sırıtırken babaanneyle göz göze gelince yutkundu.

"Yok ya. Ben şey diyecektim. Kimse almasın, hep beraber büyütürüz diyecektim."

Ulaş lafa karıştı.

"Evet ya, ortada büyür gider. Ben dayısı olarak silah kullanmayı öğretirim mesela. Alihan da helikopterden helikoptere nasıl atlayacağını gösterir."

Hale'nin gözleri büyürken o sırada odaya giren Seyit hemen olaya katıldı.

"Ben sniper tüfeğiyle çalıştırmaya talibim."

Ben de parmağımı kaldırdım.

"Ben de wushu öğretirim."

Volkan beşikteki bebeğe eğildi.

"Ben de sana nasıl kız tavlanacağını öğretirim, anlaştık mı?"

Hale çıldırmış gibi bize bakıp bir çığlık attı.

"Hepiniz bebeğimden uzak duracaksınız! Anlaşıldı mı? Dicle çocuğumu uzat bana."

Dicle bebeği beşikten alıp Hale'ye götürürken kıkırdadı.

"Sana çektiyse sorun yok da. Babasına ya da Ulaş'a benzerse kesin bordo olur bu."

Volkan bebek önünden geçerken kafasını uzatıp dikkatli dikkatli baktı.

"İkisine de benziyor. Huyu kime çekti acaba?"

"Sağa çekti Volkan. Dicle, ver şunu!"

Hale bebeğini Dicle'den alıp bizlerden korumak ister gibi sıkı sıkı sararak parmağını salladı.

"Çocuğum on sekiz yaşına gelmeden ona silah falan göstereni yakarım! Sniper yok, çapkınlık yok, wushu yok, helikopter asla yok! Anladınız mı?"

Karısının delirmiş gibi bebeğe sarıldığını görünce Serdar olaya el koydu.

"Hadi abicim hadi. Herkes evine. Bi gidin de karım çocuk parkta düşer mi falan diye endişelensin ya. Hadi marş..."

Ben bebekten ayrılacağız diye suratımı asarken Ulaş sırıtıyordu. Ama aniden burnunun ortasına inen bir yumrukla sırıtması yüzünde dondu.

"Ahhh! Alihan n'oluyo ya?"

Abim omuzlarını silkip çıkışa yürüdü.

"Hiç, aklıma geldi."

Eve geldiğimizde Ulaş kapıyı anahtarla açıp arkasına bakmadan içeri girdi.

Nasıl yani? Beni kucağında taşımayacak mı bu?

Hayır Hale düğünümün ortasına doğurdu zaten, çiçek neyin atamadım, kucakta da mı taşınmıycam?

Ben kapıda salak salak arkasından bakarken ayakkabılarını çıkarıp salona yürüdü ve kendisini kanepeye attı.

"Yoruldum ya."

Peşinden gidip karşısına geçtim, ellerimi belime koydum.

"N'oluyo Ulaş?"

"Hiç bebeğim. Ya bu abajur buraya olmamış sanki, arkaya mı koysak?"

Gözlerimi kısıp pis pis Ulaş'a baktım.

"Dekorasyon mu yapıcaz Ulaş?"

Omuzlarını silkti.

"Düğün gecemizde bebek sevdiğimize göre dekorasyon da yapabiliriz bence çilli."

Aklınca bir türlü bebekten ayrılmadığım için bana gider yapıyordu.

Tabii yemedim.

"Bence de bir dekorasyon objesi olarak o koltukta sabaha kadar iyi durursun Ulaş."

Ayaklarını uzatıp omuzlarını silkti.

"Bence mesele yok. Nasıl, yakıştım mı salona?"

Açıkçası biraz fazla yakışmıştı, ama bu sefer yavşamamaya kararlıydım. Bana gider yapıcam diye kapıda kucağına almamak da ne demekti ya!

"Fazla bordo durdun sanki. Biraz yalnız kal da morar. Daha iyi gidersin perdelere."

Ben tek ayağımın üstünde dönüp giderken arkamdan sesini duydum.

"Çilli... Cidden gitmeyeceksin değil mi?"

Sinirim tepemdeydi, merdivenlere yürürken başımı arkaya çevirip söylendim.

"Gidicem. Sen de sakın gelme! Orda otur."

"Bebeğim sadece şakaydı... Saatlerdir eve gelemeyince..."

"Hâlâ gelmedim say Ulaş!"

Bir an gözlerinde çok büyük bir şaşkınlık görür gibi oldum.

Ama sonra başını eğdi, ceketini çıkardı, kravatını gevşetip gömleğinin yakasının düğmelerini açtı ve kanepeye uzandı.

"Oldu bebeğim. Sen bilirsin."

Hırghhhhhh!

İlk on dakika umutlu nöronlarımın hâkimiyetindeydi.

On dakika boyunca yatağın kenarında oturdum ve umutla kocamın yukarı gelmesini bekledim.

Sonraki yarım saat, sinirli nöronlarımın kürsüye çıkıp böğürmeleriyle geçti.

Yatak odasında bir o tarafa bir bu tarafa yürüdüm ve kocam buraya gelirse suratına bir uçan tekme atacağıma yemin ettim.

Tam birinci saatin sonuna geliyorduk ki, aşk darbe yaptı.

Önce beynimdeki radyolardan çok romantik bir şarkı duyuldu.

Sonra namlularına çiçek konmuş tanklar yürüdü ve kalp şeklinde askerler koşarak bütün sokak başlarını kapattı. Evlerinden çıkıp meydana yürümek isteyen sinirli nöronlar, askerler tarafından sokağa çıkma yasağı olduğu gerekçesiyle evlerine geri tıkıldı.

Sonra bütün loblarımda bir ses duyuldu.

"Savaşma. Seviş."

Derin bir nefes aldım ve odadan çıktım.

Ulaş kanepede, gözleri açık yatıyordu.

Ben merdivenlerden inip salona girince hiç tepki vermedi.

Gidip gelinliğimin eteklerini kaldırdım ve üstüne çıkıp oturdum.

Hafifçe gülümseyip durumu şakaya vurmaya çalıştı.

"Evlenir evlenmez tepeme çıktın çilli."

Ben de ona gülümsedim.

"Ulaş... Savaşmayalım, sevişelim."

Elini uzatıp çillerimi okşadı.

"Özür dilerim bebeğim. Uyuzluk yaptım."

Omuzlarımı kaldırdım.

"Ben daha uyuzdum."

Gülümsedi.

"Evlendiğimiz gece ayrı yatsaydık uyuzluk konusunda destan yazacaktık."

Burnumu kırıştırdım.

"Bu gece pek iyi geçmedi sanki?"

Dudağını büktü.

"Hmm... Dur bi bakalım. İlk dansımızı tamamlayamadık, çünkü Hale'nin doğum sancısı başladı. Düğünümüzün ortasında bir bebek doğdu. Bütün geceyi bir hastanede geçirdik. Sen yüzüme bir kere bile bakmadın, çünkü bebeğe âşık olmuştun. Sonra eve geldik ve ikimizin de uyuzluğu tuttu. Son elli beş dakika ayrı odalardaydık. Evet, pek iyi geçmemiş."

Kıkırdadım.

"Hayallerdeki düğün gecesi değil."

Birden beni havaya kaldırıp kucağına aldı.

"Ama hayallerden iyi olabilir."

Bir dakika sonra yatak odamızın kapısından beni kucağında geçirdi ve götürüp yatağa bıraktı.

Ben kıkırdarken gömleğini çıkarıp attı.

"Soyun, kadın."

Gülerek duvağımı çıkardım ve arkamdaki düğmelere uzandım.

Beni çevirip bir çırpıda düğmeleri açtı. Gelinliği omuzlarımdan aşağı çekip bir kenara attı ve gördüğü şeyle gözleri ışıldadı.

"Mmm, burda ne varmış..."

Gözlerini ışıldatan şey, tek bacağımdaki gelin bandıydı.

Önüme diz çöktü. Bileğimden başlayıp dudaklarıyla tenimi yakarak yavaş yavaş yukarı çıktı.

Gelin bandına geldiğinde dişlerini dantele geçirdi.

Sonra bana baktı ve hırlayarak dişleriyle danteli koparıp attı.

Bedenimdeki her kas beklentiyle gerilirken, yukarıya doğru devam edeceğine hafifçe aşağı indi ve diz kapağımı öpmeye başladı. Orada bulduğu hassas bir nokta yüzünden nefesim kesilirken konuşmayı başardım.

"İlk defa diz kapağımı öpüyorsun."

Dudaklarını o noktadan ayırmadan sevgi dolu bir sesle mırıldandı.

"Bugün kalp kapakçıklarını bile öpesim var."

Sonra öptü.

Vücudumda dudaklarının dokunmadığı yer kalmayana kadar, santim santim, tenimdeki her noktayı keşfetti. Leğen kemiğimin hemen üstündeki o aşırı duyarlı noktayı bulduğunda kıvrandım.

"Ulaş..."

"Söyle bebeğim..."

"Dayanamıyorum."

Başını kaldırıp tutku dolu, çok tatlı bir gülümsemeyle bana baktı.

"Haftalardır dayandık. Bekle."

Gülümseyişi karşısında kalbim gümbürdedi. Olur da hafızamı kaybedersem falan, Ulaş bir tek bu gülümsemeyle hakkımdan gelebilir, ona tekrar âşık olmamı sağlayabilirdi.

"Gülümsemene âşık olduğumu söylemiş miydim?"

Tam kalbim onun gülümseyişi için teklerken onun bana bunu söylemesi içimi titretti.

"Ben de seninkine âşığım."

Başını kaldırıp vücuduma baktı. Bu sefer öpmeden, dokunmadan dakikalarca baktı. Gözleri inanılmaz bir huşu içinde vücudumda dolaşırken her hücrem öpülüyormuş gibi çığlık atıyor, baktığı her santimim onun gözlerine âşık oluyordu.

"Güzelliğin nefesimi kesiyor."

"Ulaş... Deliriyorum senin için..."

Ona uzanan elimi havada yakalayıp başımın üstüne götürdü.

"Şşşt... Bir süre sadece seyretmek istiyorum."

Başımın üstüne götürdüğü ellerimi karyolanın demirlerine doğru uzattı ve tutmamı sağladı.

"Bunları tut bebeğim."

Ben karyolanın demirlerini tutunca doğruldu ve beni uzaktan izlemeye başladı.

Gözündeki tutkuyla karışık huşu alevlenip saf bir arzuya dönüştü. Her noktama inanılmaz bir arzuyla bakıyor, ateş saçan gözleriyle bana hiç dokunmadan tüm sinir uçlarımı yakıyordu.

"Ulaş... İzin ver."

"Şşş bebeğim. Ellerini oradan ayırma. Çok güzelsin."

Sonunda bakmayı bitirdiğinde, bir adamın sadece bakarak bir kadını nasıl getirebileceğini öğrenmek üzereydim.

Vücudum ihtiyaçla kasılıyor, parmaklarım çarşafı yırtıyordu. Belim bile ona doğru kıvrılınca, gülümseyip elini pantolonunun kemerine götürdü.

Kemeri açıp pantolonunu ve çamaşırını hafifçe indirince, bakışlarım bir erkekte olabilecek en seksi tüy şeridine saplandı.

Elimi karyolanın soğuk demirinden kurtarıp Ulaş'ın karnından aşağı inen o mükemmel V'ye götürdüm.

Dokunuşumla kasıldı.

"Alin..."

Üzerindekileri diğer elimle sıyırıp tüm haşmetiyle ortaya çıkan aletini kavradım.

"Siktir... Alin..."

Elimi tutup yalvarır gibi baktı ve hırladı.

"Bekle."

Sonra yavaşça çekilip tek eliyle pantolonundan ve iç çamaşırından kurtuldu. Bacaklarımı açıp elimi tekrar aletine götürdü.

"Şimdi onu ait olduğu yere al."

Ellerini çekip dudaklarını ısırarak onu içime nasıl aldığımı izledi. Tamamen içime girdiğinde, ikimiz de inledik.

"Ulaş..."

"Bebeğim... Çok güzel..."

Bakışlarını birleştiğimiz noktadan alıp gözlerime çevirdiğinde, kalbim tekledi.

"Seni manyak gibi seviyorum."

"Ben de seni manyak gibi seviyorum."

Bana tapıyor gibiydi. Sevildiğimi öyle yoğun hissettiriyordu ki. Gözlerimle benim de onu nasıl sevdiğimi anlatabildiğimi umdum.

Sonra yavaşça geriye çekilip tekrar içime girdi. Sonra tekrar. Sonra tekrar.

O yavaş, mükemmel ve insafsız ritmi beni saniyeler içinde çıldırmanın eşiğine sürükledi.

Derin, yavaş ve sertti. Derin, ama çok yavaştı. Yavaş, ama çok sertti.

Beni orgazmın kıyısında tutuyor, ama bir türlü o izni vermiyordu. Sanki hiç boşalmadan sürekli orgazm oluyor gibiydim. Ulaş'ın ise tek umursadığı benim zevkimdi, gözlerini gözlerimden ayırmıyor, bana kusursuz hazzı tattırmak için tüm varlığıyla kendini bana adamış görünüyordu.

Sonsuz bir zaman sonra kulağıma eğilip fısıldadı.

"Bebeğim... Dayanamıyorum..."

Dayanmasını istemiyordum zaten. Aklımı yitirmek üzereydim.

"Dayanma... Ulaş... Yalvarırım..."

Gülümseyip kollarını bacaklarıma doladı ve birden hızla içime girdi.

"Gözlerini benden ayırma. Sakın ayırma."

Gözlerim ondayken, sert darbesiyle bir çığlık attım. Sonra bir daha. Bir daha. Hızlanarak bir daha. Sonra en sert, en derin son bir darbe.

Bütün vücudum kasıldı.

Kalbim atmayı bıraktı.

Nefesim kesildi.

Ruhlarımız, perçinlenmiş gözlerimizde birbirine karıştı.

Çoook uzun bir zaman sonra Ulaş'ın sesini duydum.

"Alin... Nefes al bebeğim..."

Ulaş'a itaat edip nefes aldım ve kalbim tekrar atmaya başladı.

"Ulaş... galiba bir anlığına öldüm."

Ulaş nefes nefese gülümsedi.

"Sakın bebeğim. Yaşamaya yeni başladık."

Dudaklarımı onunkilere bırakırken, yeni başladığımız bu yaşamın muhteşem olacağını biliyordum.

— Birinci Kitabın Sonu —